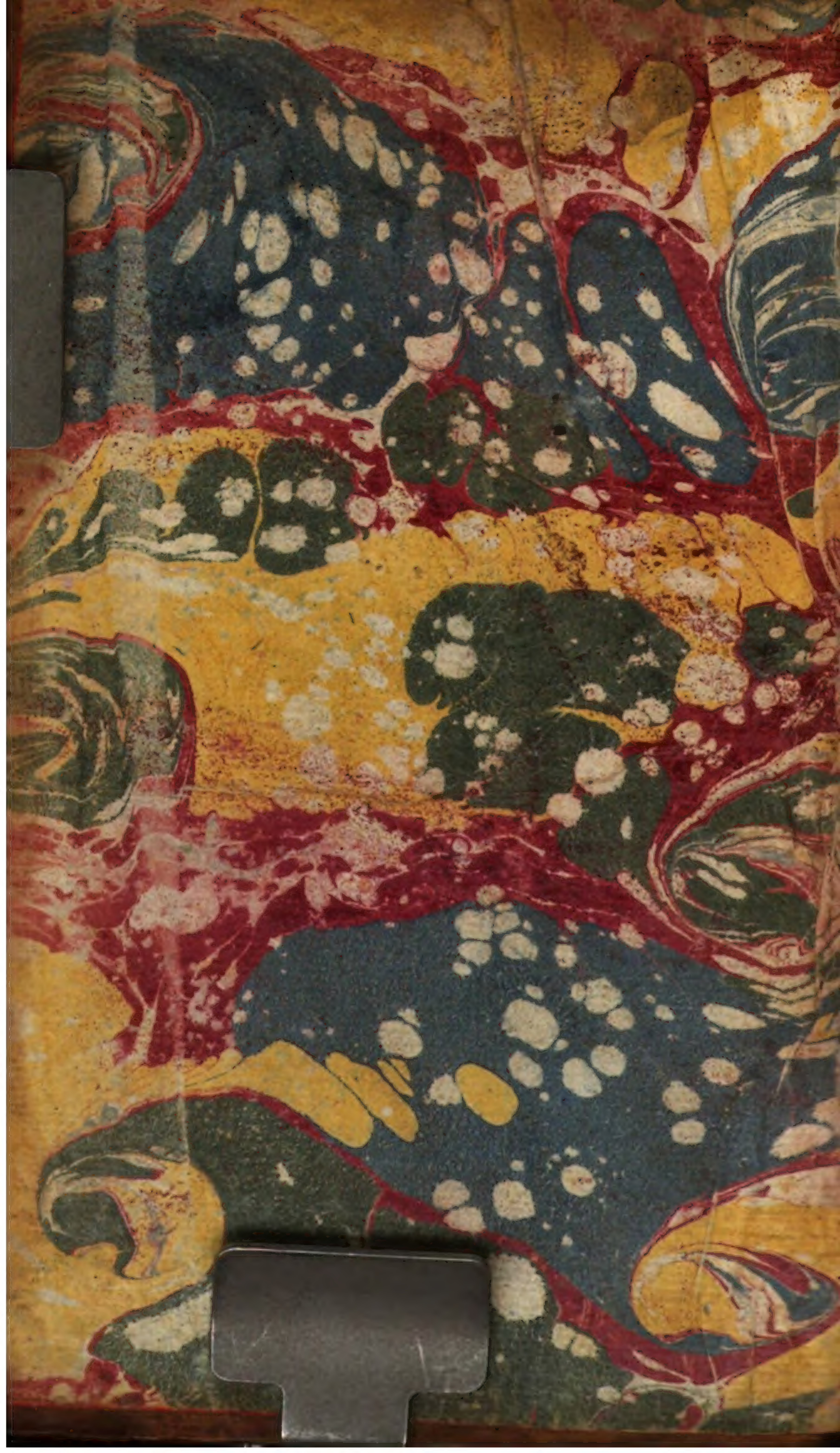

a. gr. b. 2139

Longus

1-0 N 1/2

1-0 N 1/2

1-0 N 1/2

1-0 N 1/2

Auct. Gr. Vet. 279. p. 777.

LONGI

PASTORALIA

DE

DAPHNIDE ET CHLOE.

LIBRI QUATUOR.

DEBOUTEAT FRANC. AMBR. DIDOT

PARISIIS,

MDCCLXXII.

THE
JOURNAL
OF
THE
AMERICAN
SOCIETY
OF
LITHOGRAPHERS

PASSTORAL
DE
DAPHNIDE ET CHLOE

THE
JOURNAL
OF
THE
AMERICAN
SOCIETY
OF
LITHOGRAPHERS

ΛÓΓΓΟΥ
ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ,
ΤΩΝ ΚΑΤÀ
ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ,
ΒΙΒΛΟΙ ΤΕΤΤΑΡΕΣ.

LONGI
PASTORALIUM
DE DAPHNIDE ET CHLOE,
LIBRI QUATUOR.

Ex recensione & cum Animadversionibus JOHAN.-BAPTISTÆ CASPARIS
D'ANSSE DE VILLOISON, Regiæ Inscriptionum Academiae
Parisi. Regiæ Lond. nec non & Antiquariæ, Regiæ Berolinensis, Gotting.
Manhem. Upsal. Matrit. Massil. Corton. Romæ, &c. Societatum Socii.

EXCUDEBAT FRANC. AMBR. DIDOT
PARISIIS,

Sumptibus GUILL. DE BURE natu majoris, Bibliopolæ,
M. DCC. LXXVIII.

ΔΙΟΤΟΤ
ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΙ ΤΕΤΤΑΡΤΟΙ

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

DE DAPHNIDE ET CHLOE
LIBRI QUATUOR.

Haec editionis et cum annotationibus Johannis Baptistae Castaldi
Gualtero de Villotson, Regis Institutionum Academicarum
Paris, Regis Libros etiam in Antiquariis, Regis Bibliothecis, Götting.
München, Upsal, Altona, Mittell, Copen. Hagen, etc. solentur vendi.

EXCUDERAT FRANC. AMBR. DIDOT
PARISIIS
Guillelmus Goussier D. Bure nunc majoris, Bibliopola
M. DCC. LXXVII

CELISSIMO AC SERENISSIMO
P R I N C I P I,
CAROLO AUGUSTO,
D U C I R E G N A N T I
SAXO-VINARIENSI ET ISENACENSI.

CELISSIME AC SERENISSIME DUX,

LONGI Pastoralia Pastori populorum, ut rectè
Principes tuî similes vocat Homerus, simplices
ruris imagines, modestas Naturæ sublimis delicias,
amœna ridentis Lesbi vireta, & aspera severæ
Critices dumeta, offero Principi magno & simplici,

qui nihil aliud amat nisi veram gloriam, virtutem, eruditionem, subditos suos, Naturam, & rus, Naturæ sacrarium; qui suam aulam, suam fugere amat dignitatem, & Celsitudinis suæ onus excutit, vel sic celsior & regnante major assurgens, ut, totus sibi redditus, in placido ruris sinu, ad lene caput aquæ, non obstrepente Adulatorum fuffuro, se ipsum, Naturam, Amicitiam, Veritatem & Historiam interroget; qui non solùm literas fovet, sed etiam ipse eas colit, memor sapientissimi illius dicti quod summus Pontifex in Capitolio insidens, solebat usurpare: Literas scilicet in plebeiis quidem hominibus argentum, in generosis ac nobilibus viris aurum, sed in Principibus veluti gemmas lucere, quorum fulgore accendatur purpura, illuminetur corona. Enim vero, **C E L S I S S I M E D U X**, solus ille Princeps supra illorum vulgus Regum, quos sola, dum vivebant, fecere Deos fulmina & timor, caput attollere potest; qui post se venientem & futuram Judicum ac terræ Deorum Judicem prospicit Historiam; qui Regum Reginam veretur Famam, & sacros Famæ Interpretes ac Nuncios amat & æstimat viros verè

doctos ; qui perspectum habet eos fulgere veluti
totidem soles , quorum amico lumine foveatur &
collustretur ille terrarum orbis cujus Principes
præsentia sunt Numina ; qui traditam quidem ab
avis potentiam & auctoritatem accipit ; sed cle-
mentiam & benignitatem à superis mutuatur , &
e cœlo in terras devocat sibi subjectas ; qui affa-
bilis. Sed quò me incautum abripuit impetus
& admiratio ? Ignosce , PRINCEPS SERENISSIME ,
ignosce. Sentio me invitum ac imprudentem rudi
penicillo tuam adumbrasse imaginem , quæ semper
in animo meo inhæret , sicque tuam violasse mo-
destiam. Verùm , quod pace tuâ dixerim , non me ,
sed te ipsum , CELSISSIME DUX , accusa , tibi que
ipse hoc imputa. Ea est fors tua , ut optimi Prin-
cipis & imperii effigiem ita exprimere nemo possit ,
quin & simul tuam repræsentet. Cùm autem non
præconiis , quorum nullum esset te satis dignum ,
non laudibus , quas tam sollicitè fugis quàm mere-
ris , sed silentio tantas tuas virtutes celebrandas
esse sciam , nullum ampliùs de justo imperio , ne
de tuo loquar , verbum addam : conticebo ; mu-
tus , orbis tuas laudes prædicantis vocem audiam ;

& te supplex orabo atque obsecrabo , ut pro tuâ
erga me mihi perspectissimâ benevolentia, imò ferè
amicitiam dicere ausus fuisssem , si privatum homi-
nem ita loqui fas esset (hoc enim honorificentis-
simo nomine tuam in me indulgentiam , ac meum
obsequium & cultum , humanissimè vocare digna-
ris) , benignè accipere velis exiguum illud pignus
devotissimæ mentis atque submissæ venerationis
& observantiæ quâ te ardentissimè colit ,

SERENISSIME DUX,

TUÆ CELSITUDINIS

Humillimus & obsequentissimus
servus
D'ANSE DE VILLOISON.

PROLEGOMENA.

OFFERO tibi, Lector erudite, Longi textum ferè novum, & diligentissimâ octo Codicum ac septem Editionum collatione, nostris qualibuscumque, & multò præstantioribus doctissimorum virorum conjecturis & animadversionibus, seu hætenùs inæditis, ut Clarissimor. Valckenærii, Wyttenbachii, Hermannii Tollii, Hinlopen, Larcherii, Huetii &c. seu jam editis, sed plerisque per varios dispersis libros, ut Clarissimorum Abreschii, Alberti, Bernardi, Bergleri, Bodeni, Columbanii, D'Arnaudi, D'Orvillii, Dutens, Elsneri, Danielis Heinsii, Hemsterhusii, Heusingeri, Jungermani, Könnii, Lennepii, Marklandi, Mollii, Mureti, prioris Editoris Parisiensis, Reiskii, J. F. Reitzii, Ruhnkenii, Rhodmani, Toupii, Ursini, Victorii, Warton, Wesselingii, &c. sedulâ fontium quibus hortulos suos irrigavit Longus investigatione, perpetuâ locorum similium, & imitatione expressorum, comparatione, rituum veterum, venerum Atticarum, & verborum proprietatis expositione, accurato variarum & lectionum & interpretationum & observationum delectu, infinitis in locis illustratum atque emendatum. Eò autem libentiùs novam Longi, toties recusæ, Editionem suscepimus, quòd hujusce dulcissimi ac suavissimi Scriptoris liber & lectu

fit dignissimus, ut ait Muretus, Var. Lect. L. IX, c. 16, & huc usque depravatus ac corruptus, multis scatuerit mendis, quæ sine manuscriptorum librorum opè, à duobus postremis Editoribus, viris longè doctissimis mihiq̃ amicissimis, quorum summam eruditionem veneror, tolli non poterant; cùm prætereà illis, qui, ut Codicum, sic notarum adhuc ineditarum subsidio destituti essent, quique majoribus intenti, & ad graviora suoque felicissimo ingenio digniora, festinantes transvolarent, libellos criticos evolvere, & ex iis ea quæ ad Longum pertinent excerpere, fontes è quibus suos rivulos duxerit Longus consecrari & indicare, & quidquid conferre potuissent, è reconditæ suæ doctrinæ thesauris depromere, non vacaverit.

Non solus autem politissimus Muretus Longi, quo ne Athenas quidem ipsas magis credo fuisse Atticas, & cujus sermonem ipsæ Gratiæ videntur fuisse, veneres prædicavit; sed etiam multi alii elegantissimi viri, peritissimi elegantiae arbitri & æstimatores, in hoc consensere. Sic Politianus, Miscellan. L. I, c. 2, quatuor extare Græcè dicit nimis quàm libellos elegantes *Pœmenicōn* titulo; ut Josephus Scaligerus, qui à Jungermano in Præfatione laudatus, hunc Auctorem amœnissimum esse dicit, ejusque *χαρὰ κλῆρα* eò meliorem, quò simpliciore & ἀνεπιτηδευλότερον; ut ibidem Daniel

Heinsius Longo nihil simplicius, venustius nihil esse affirmat, eumque, p. 198 Ed. Jungerman. cum Kœnio ad Gregor. de Dialectis, p. 7 & 196, suavissimum vocat; ut venustissimum Lennepius, Animadvers. ad Coluthum, L. I, c. 12, p. 57: sic summus Hemsterhus. Miscellan. Observat. vol. III, tom. III, p. 402, Xenophontem Ephesium, ejusque, ut ait, styli in affectati simplicitatem quamdam naturalem laudibus extollens, eum ad Longi colorem scribendi, & articulos orationis intercisos, propè accedere contendit. Unum adjiciam gravissimum viri summi nobisque amicissimi, Davidis Ruhnkenii judicium, qui in literis ad me datis, 1 Jun. ann. 1776, hæc scribit: „ multum delector tuo Longi expolien-
 „ di instituto. Qui Scriptor cur Sophista appelletur,
 „ nescio: certè tantum abest ut ejus stylus sit so-
 „ phisticus, ut contra spiret nativam & venustam
 „ simplicitatem. Enimverò Longus primùm à Jun-
 germano salutatus est Sophista; qui editor, quam-
 vis in nullos hujusce Scriptoris Codices * incidisset,
 de suo tamen dedit, & in suæ Editionis fronte ap-
 posuit, Λόγος ΣΟΦΙΣΤΩΝ; quem ΣΟΦΙΣΤΩΝ titulum

* Minus accuratè de nostro Cl. Fabricius, Bibliothecæ Græcæ vol. VI, L. V, c. 6, art. 8, p. 813: « Longus . . .
 « vix cuiquam veterum memoratus, in Jungermani Codice
 « vocatur ΣΟΦΙΣΤΩΝ ». Nulli enim veterum memoratus
 fuit Longus, nec ullum ejus Codicem inspexit, aut habuit,
 Jungerman.

hinc in omnes posteriores Editiones , imò & in hanc nostram , receptum fuisse nollem ; cùm rectè à primâ omnium Juntinâ , à secundâ Commelinianâ , & à tribus Codicibus Regiis absit.

Quisnam autem fuerit Longus ille , de quo nihil prodiderunt veteres , sed quem recentiores tantoperè laudaverunt , ut ait Columbanus , paginâ 79, cujusque nomen originem Latinam indicat , non magis statuere possumus , quàm seculum quo vixerit assignare , vel saltem conjecturâ assequi. Pariter enim secundo circiter , aut quarto , vel etiam quolibet alio floruisse seculo , videri potest. Nam cùm Scriptor ille purissimus , veteris simplicitatis & intercisæ orationis , ac elegantiae Atticae studiosissimus & felicissimus imitator , veteres semper ob oculos habuerit , semper eos expresserit , in suum succum & sanguinem converterit , hoc pariter secundo , quarto , & quolibet alio seculo fieri potuit ab homine qui veluti concoctus & subactus fuerit in veterum lectione , non illâ quidem crudâ , sed quæ multâ iteratione mollita & confecta memoriae imitationique traderetur. Quemadmodum autem naturâ fit ut qui in sole , quolibet seculo , vel quâlibet regione , ambulat , is coloretur : sic qui veteres libros frequentius quolibet seculo versat , & in veterum monumentis veluti habitat , sentit orationem suam illorum tactu quasi colorari ; nec

proindè illius antiquitas indè colligenda est, quòd
ejus stylus ad veterum dicendi colorem proximè
accedat. Nam, exempli gratiâ, si memoriæ ac literis
proditum non fuisset, quo seculo Muretus, Bembus,
Vida, &c. floruerint, quis post mille annos certò
statuere posset eos decimo-sexto potiùs, quàm
decimo-octavo seculo, tam feliciter antiqua illa
Ciceronis & Virgilii exemplaria imitando ex-
pressisse? Posteriores autem Scriptores Græci illos
veteres Homerum, Platonem, Demosthenem,
Thucydidem, &c. à quibus quanti sunt, magnâ ex
parte facti sunt, eodem prorsùs modo imitabantur,
quo Ciceronem & Virgilium, &c. non solùm Mu-
retus, Bembus, Vida, &c. sed etiam alii multi qui,
post renatas literas, Ciceroniani dici & haberi vo-
lebant, quique interdùm Tullium & Maronem
non tam exprimebant, quàm describebant. Undè
perpetuâ illâ veterum lectione & imitatione fac-
tum est, ut posteriorum Scriptorum Græcorum, qui-
bus suus non erat scribendi color, non proprius
orationis aspectus & facies, non propriæ dicendi
formæ figuræque, sed qui alienas effingere, & ve-
luti ex ore imaginem exprimere conabantur, ætas
vix ac ne vix quidem dignosci & assignari possit;
cùm hoc unico discrimine discernantur ea om-
nia opera quæ diversi Scriptores iisdem veterum
scriptis quàm sumillima reddere voluerunt, quòd

his, aut illis, meliùs, aut secùs, veteres effingentibus, feliciùs, aut infeliciùs, imitationem cessisseprehendimus : & hoc quidem non tam ex Scriptorum ætate & seculo, quàm ex illorum ingenio & iudicio aptum & suspensum erat. Frustrà igitur Cl. Fabricio in Bibliothecâ Græcâ, vol. VI, L. V, c. 6, art. 8, p. 813, Longus post Heliodorum scripsisse videtur, eumque locis quibusdam imitatus esse. Nam quis Cl. Fabricio declaravit Heliodorum potius à Longo, quàm Longum ab Heliodoro expressum fuisse? cùm præsertim omnes Græci Scriptores Erotici, quorum omnium unum ferè est genus, ex iisdem fontibus hausisse videantur. Sic in alio genere, quis, nisi ab Historicis edoctus, Longinum Dionysio Halicarnassensi & Quintiliano, quorum multa similia habet, priorem esse, aut posteriorem, ex solo dicendi genere & colore, absque ullis aliis indiciis colligere potuisset? Magnâ autem cum licentiâ priorum Auctorum Græcorum & Latinorum opera imitari solebant, imò interdum quasdam eorum particulas sibi assumebant posteriores Scriptores; quod Longinum cum Dionysio Halicarnassensi & Quintiliano, Plinium cum Dioscoride, Livium cum Polybio, Appianum cum Plutarcho, &c. &c. comparanti facilè patebit.

Egregiè, ut semper, summus ille Ruhnkenius indoctissimâ suâ Timæi præfatione : « Vix quisquam

» (posterorum Scriptorum) post heroica illa tem-
 » pora ad scribendum accessit; quin se totum ad
 » aliquem antiquiorum, qui omnium consensu in-
 » genii ac doctrinae principatum obtinerent, expri-
 » mendum imitandumque daret. Quenicumque ve-
 » rò sibi elegisset, ejus non solum orationis habitum
 » formulasque loquendi, sed sententias etiam &
 » benè dicta acerrimo confectabatur studio, in suc-
 » cumque, quod aiunt, & sanguinem vertebat. Sed
 » ex illis heroibus quatuor imprimis posterior ætas
 » & admirata est & studiosè effinxit, Homerum,
 » Thucydidem, Platonem & Demosthenem. (Qui-
 » bus addo Euripidem, Herodotum et Xenophontem).
 » Ab Homero quidem quot lumina sententiarum
 » dicendique colores reliqui Scriptores sumpserint,
 » nihil attinet dicere. Sed ejus imitationem ut vel
 » tiro deprehendat, sic cæterorum, quos dixi, ne
 » eruditissimus quidem, nisi diù multùmque in il-
 » lorum scriptis sit volutatus. Horum benè cogitata
 » & benè dicta si quis ita, ut digitos suos, norit,
 » & in numerato habuerit, illum aio infinitis vete-
 » rum Scriptorum locis, vel depravatis adhuc posse
 » mederi, vel lucem reddere parùm intellectis ».
 Cætera ibidem vide apud hunc Clarissimum virum
 utiliter & verè monentem, unius Platonis ope, qui
 quò magis cæteros ingenio scriptorumque varie-
 tate vicit, eò plures, etiam præ Thucydide & De-

mosthene, nactus est imitatores, & ex quo maxime profecerunt omnes qui lautius quoddam dicendi genus secuti sunt, & præsertim Sophistæ, Themistium & Synesium, post Peravii etiam curas, Philostratum, Dionem Chrysostomum, Plutarchum, Maximum Tyrium, Julianum, &c. &c. quibus adde omnes posteriores Scriptores & ipsos Patres ecclesiasticos, ac præsertim S. Chrysostomum, S. Basilium, S. Gregor. Nazianz. &c. &c. passim & sanari posse & explicari.

Nec tamen illi posteriores Græci Scriptores uni Auctori, quem per omnia sequerentur, ita se proprie addixerunt, ut non etiam, apicularum more, succos ex omnibus omnium aliorum floribus delibatos conficerent, *σπέρματα κορυφὰν ἀρετῶν ἀπὸ πάντων*, plurimum bona ante oculos sibi ponerent, & quod in uno quoque optimum erat, in suum usum converterent; sed cum illis, quorum ars penè tota imitatione constabat, ea laus ferè sola relicta fuisse videretur*, ut quæ à priscis Historicis, Oratoribus, Philosophis & Poëtis occupata fuerant egregiè dicta & cogitata, ea imitando facerent sua, omnes pulchritudinum species, quæ in omnium veterum scriptis insident,

* Sic inimitabilis ille veterum imitator Fontanius in notâ quam decimæ sextæ libri primi Fabulæ subjecit: « nous ne saurons aller plus avant que les Anciens: ils ne nous ont laissé
« pour notre part, que la gloire de les bien suivre ».

avidè intuentes in iisque defixi, ad illarum similitudinem se suaque omnia exigebant, sicque veterum humeris innixi, ad sublime dicendi genus assurgebant, ut inquit Longinus omninò videndus, sect. 13, p. 35 & seqq. aureæ Edit. summi Toupîi, ubi ad hunc scopum semper nostram mentem intendendam esse monet, & hanc imitationis viam nobis commonstrat, in quâ non solùm Herodoti impressa sunt vestigia, sed etiam Stesichori, Archilochi, & præsertim Platonis, qui, cum Æschylo & Sophocle, &c. maximè Homerum sunt imitati: ἄλλη τις ὁδὸς ὅπῃ τὰ ὑψηλὰ τίνει. Πείρα ᾗ & τίς αὐτῇ; Ἡ γὰρ ἔμμετρον μεγάλων συγγραφέων καὶ ποιητῶν μίμησις τε καὶ ζήλως. Καὶ τέττα γε, φίλτατε, ἀπὸρξ ἐχώμεθα τὸ σκοπεῖν Μόνος Ἡρόδοτος ὀμηρικώτατος ἐγένετο; Στησίχρος ἔτι πρότερον, ὃ, τε Ἀρχίλοχος, πάντων ᾗ τέττων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τῶ Ὀμηρικῷ ἐκείνου νόμαλος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχεινύσμενος. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδιύξων ἔδει, εἰ μὴ τὰ ἐπ' ὕδρε & εἰ αὖτε Ἀμμώνιον ἐκλίξαντες ἀνέγραψαν. Nec hoc, inquit idem ibidem Longinus, pro furto habendum: ἔστι δὲ καὶ κλοπὴ τὸ παρᾶμα, ἀλλ' ὥς ἀπὸ καλῶν ἢ θῶν, ἢ πλάσματων, ἢ δημιουργημάτων ἀποτύπωσις.

Sic Demosthenes non solùm Thucydidem imitando expressit, sed etiam Platonem; quod minùs notum eòque magis observandum est. Tullius de

claris Oratoribus , n°. 31 : lectitavisse Platonem studiosè, audivisse etiam Demosthenes dicitur; idque apparet in genere & granditate verborum. Dicit etiam in quâdam epistolâ hoc ipse de sese. Imò Antonius apud Ciceronem de Oratore, Libro II, n°. 22, vel antiquissimis omnium Oratoribus, Pericli, Alcibiadi, Thucydidi, semper aliquod observatum fuisse exemplar, quod intuerentur, imitandoque effingerent, sic probat: antiquissimi ferè sunt, quorum quidem scripta constant, Pericles atque Alcibiades, & eâdem ætate Thucydides, subtiles, acuti, breves, sententiis magis quàm verbis abundantes. Non potuisset, inquit, accidere, ut unum esset omnium genus, nisi aliquem sibi proponerent ad imitandum. Pariter non dubito quin priores Auctores quorum scripta perierunt, imitatus fuerit & ille Homerus, quem postea nemo non imitatus, nullus assecutus est. Sed, ut Nili, sic hujusce uberrimi & perennis fontis, qui omnium posteriorum Scriptorum ingenia fœcundavit, & à quo, ut ille ait,

Varum Pieriis ora rigantur aquis,

originem cognoscere nobis negatum est; & de hoc celeberrimo Poëtâ, cujus vel ipsa later patria (quavis ut Jovis tumulum Creta mendax, sic illius Poëtarum Dei incunabula septem urbes ostentaverint), idem verè exclamare possumus quod de fœcundo illo Ægypti flumine Lucanus, Lib. X, vers. 294:

Et te terrarum nescit cui debeat orbis.

Arcanum Natura caput non prodidit ulli ;

Nec licuit populis parvum te , Nile , videre :

Amovitque sinus , & gentes maluit ortus

Mirari quàm nosse tuos . . . solique vagari

Concessum per utrosque polos.

Quemadmodùm autem vel prisca illi heroes , Herodotus, Thucydides, Plato, Demosthenes, Archilochus, Stesichorus, Æschylus, Sophocles, &c. antiquiorum, ut Homeri, &c. opera imitati fuerant : sic & ipsi quoque posteriorum imitatione expressi fuerunt ; & qui sacro antiquissimorum Auctorum afflatu instincti fuerant, ii eodem divino afflatu posteriorum Scriptorum mentes concitârunt, & solo contactu incenderunt. Et, ut nostram faciamus similitudinem quam Plato in Ione, p. 363 & 364, adhibuit, illos divina vis, haud absimilis ab eâ quæ in magnete lapide insita est, movit & impulit. Quemadmodùm enim ille lapis non solùm ferreos annulos ad se allicit & trahit, sed eam ipsis annulis vim infundit, quâ hoc idem efficere possint, ac perindè ut lapis alios annulos ad se allicere & trahere ; undè longa plerumque ferramentorum & annulorum continuatio & series, cùm alius ex alio nectatur, & omnibus inter se aptis & colligatis ; ex uno eodemque illo lapide vis derivetur : ita & Homeri & antiquissimorum Auctorum Musa se-

quentes Scriptores, Stesichorum, Archilochum; Herodotum, Platonem, &c. divino instinctu concitavit; qui & ipsi concitati, posteriores Scriptores eodem sacro furore inflammaverunt. Et hinc illa admirabilis series & continuatio, quâ, exempli gratiâ, Racinius ex Euripide, ut Euripides ex Homero, necitur. Hinc illa immensa & longè latèque protensa semper processit catena, quæ omnia secula, omnes ætates & regiones, omnem denique terrarum orbem complexa est; quæ omnes egregios Scriptores regnanti Homero subjectos, illique tributum ferre coactos, ità circumdedit, ut ab illius imitatione omnes posteriores Poëtæ, Philosophi, Oratores, Historici pependerint, quemadmodum Dii Deæque omnes, & tota adeò rerum natura, ex aureâ Jovis catenâ apti suspensique in octavo Iliadis libro exhibentur.

Ille ipse qui imitationis utilitatem tantoperè prædicavit, Longinus, non solum Demosthenem, Platonem, &c. sed etiam recentiores, Dionysium Halicarnass. ac Quintilianum, & hunc quidem, ut à Tollo & Pearcio indicatum est, vel in hoc ipso quem laudavimus de imitatione loco, imitando expressit. Sed nemo apertius imitationes suas profiteatur, iisque confidentius gloriatur, quàm Lucianus, cujus notandus hic locus in Piscatore, tom. I, paginâ 575, ubi Platonem aliosque veteres Philosophos

sic alloquitur : αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλεθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ καὶ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις· εἰ δὲ ἐπαγνῶσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστῃ τὸ αἶθος, ἔθιν, καὶ παρ' οὗτο, καὶ ὅπως ἀνελιξάμεν, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, εἰ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε περικίλα, καὶ πολυδὴ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλίξασθαι γε αὐτὰ ἐπίστατο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσθαι, ὥς μὴ ἀπάδην θάτερον θαλίην. Id est : Hæc autem ipsa quæ dico, undè aliàs quàm à vobis sumens, & apum instar, vestros flores delibans, ostento hominibus? At illi laudant, & excerptum e singulis Scriptoribus flosculum agnoscunt, undè, & à quo, & quomodo legerim (quod, ut obiter moneam, quilibet posteriorum Scriptorum Editor & ipse agnoscere, & aliis indicare debet), & verbo quidem me sectantur, propter hanc legendorum florum peritiam, re ipsâ autem vos sectantur & vestrum istud pratum, qui tales protuleritis flores, tam varios specie & coloribus; si tamen quis illos sciat & legere, &nectere, & componere, ne alter ab altero discrepare videatur.

Quod autem hîc de se ipso profitetur Lucianus, id & de omnibus ferè aliis dicendum posterioribus Scriptoribus, quorum idem imitationis & ἀνθολογίας studium, sed non eadem in legendis, nectendis, componendisque illis floribus peritia; quo, ut jam

dixi, uno discrimine internoscuntur. Qui autem inter hos posteriores Scriptores eminuerunt, & maximam laudem consecuti sunt, ii quod ex antiquis mutuabantur, illud ita domesticis illustrabant pigmentis, tam aptè suo accommodabant proposito (quemadmodum Aristophanis Comœdias & Demosthenis Orationes suis Homiliis S. Johannes Chrysostomus), ut non ex alieno petivisse fundo, sed e suo eduxisse viderentur. Veterum egregiè dicta & cogitata felici imitatione facientes sua, colores e variis Scriptoribus ductos ita inter se temperare & commiscere noverant, ut inter se congruerent, utque unum & idem videretur dicendi genus; quod non semper à Plutarcho servatum, cujus Opera versicoloribus variorum Poëtarum, Historicorum, Oratorum & Philosophorum sententiis & verbis, veluti tessèrulis & vermiculato emblemate distincta sunt; de quo vide Cl. Reiskium, Animadvers. ad Græcos Auctores, vol. II, p. 120 Præfat. ad Animadvers. in Plutarchi opuscula.

Nunc autem apud nos qui Musas colimus severiores, si quis Scriptor Gallicus optimorum, qui regnante Ludovico XIV floruerunt, Auctorum non solum orationis habitum formulasque dicendi, sed etiam sententias imitando exprimeret, nec solum illorum fontibus suos irrigaret hortulos, sed etiam pulcherrimis flosculis undique decerptis sua

exornaret scripta, & dicendi luminibus, etiam iis quæ sunt vehementer illustria, undique assumptis illuminaret, purpureosque Racinii, Bossueti, &c. pannos suæ orationi assueret, id ei non laudi, sed vitio verteretur. Quanquam hoc solum inter optimæ notæ Scriptores Græcos posteriores, & inter prave recentibus, discriminis intercedebat, quòd apud illos, ut Lucianum, Longinum, Longum, &c. manentibus veterum verbis dicendique formulis, mutata ac prorsus novæ ut plurimum exhiberentur sententiæ, quæ antiquis vestirentur vocabulis; apud hos autem iisdem ferè semper manentibus sententiis, mutata duntaxat occurrant verba, quæ communibus ac vulgaribus dictis, varietatis colorem inducant & novitatis speciem induant; sicque illi pervetera dicere videbantur, vel cum nova dicerent, suis quidem cogitatis, veterum verò utentes vocabulis; hi autem, cum pervetera scribant, nova proferre existimantur.

Hinc autem apud Græcos diutiùs quàm apud Latinos integra & illibata mansit sermonis puri & emendati castitas, verborumque nitor & elegantia, quæ quamvis quotidiano usu atque exterorum commercio attrita, assiduâ veterum lectione reparabatur, & eorum imitatione veluti quodam sepimento muniebatur. Hinc quoque pariter succus ille & sanioris eloquentiæ sanguis diutiùs viguit incorruptus. Videmus enim magnos in omni ætate & regione

viros, Herodotum, Thucydidem, Demosthenem, Platonem, Stesichorum, Æschylum, Sophoclem, Euripidem, Virgilium, Horatium, Ciceronem, Livium, Sallustium, Tacitum, * &c. Cornelium, Racinium, Boilæum, &c. imitationis viam

(*) Si quis scire velit quomodò Tacitus, qui novam sibi viam videtur stravisse, priores & ipsummet Ciceronem imitatus fuerit, is cum iis quæ de Agricolæ mortis opportunitate dixit Tacitus, hæc Tullii de Crassi morte loquentis conferat, de claris Oratoribus, L. III, n° 3 : Fuit hoc luctuosum suis, acerbum Patriæ, grave bonis omnibus. Sed ii tamen Rempublicam casus secuti sunt, ut mihi non erepta L. Crasso à Diis immortalibus vita, sed donata mors esse videatur. Non vidit flagrantem bello Italiam, non ardentem invidiâ Senatum, non sceleris nefarii principes civitatis reos, non luctum filix, non exilium generi, non acerbissimam C. Marii fugam, non illam post reditum ejus cædem omnium crudelissimam, non denique in omni genere deformatam eam civitatem, in quâ ipse florentissimâ multùm omnibus gloriâ præstitisset. Quis enim non jure beatam L. Crassi mortem illam, quæ est à multis sæpè defleta, dixerit, cum horum ipsorum sit, qui tùm cum illo postremùm ferè collocuti sunt, eventum recordatus? Tenemus enim memoriâ Q. Catulum, virum omni laude præstantem, cum sibi non incolumem fortunam, sed exilium & fugam deprecaretur, esse coactum ut vitâ se ipse privaret. Jam M. Antonii in his ipsis rostris, in quibus ille Rempublicam constantissimè Consul defenderat, quæque Censor imperatoriis manubiis ornarat, positum caput illud fuit, à quo erant multorum civium capita servata. Neque verò longè ab eo C. Julii caput, hospitis Etrusci scelere proditum, cum L. Julii fratris certatim

certatim secutos fuisse: dùm contrà qui neminem imitari volunt, ii nec se quoque imitatione dignos præstant; quòd, ut plurimùm, à recto tramite & à regiâ viâ, quæ unica est, sedulò deflectentes ac declinantes, ne priorum vestigiis insistere videantur,

capite jacuit. Ut ille, qui hæc non vidit, & vixisse cum Republicâ pariter, & cum illâ simul extinctus esse videatur. Neque enim propinquum suum, maximi animi virum, P. Crassum suapte interfectum manu, neque Collegæ sui, Pontificis maximi, sanguine simulachrum Vestæ respersum esse vidit. Non vidit eorum ipsorum, qui tùm adolescentes Crasso se dicârunt, horribiles miserosque casus. Ego verò te, Crasse, cùm vitæ flore, tùm mortis opportunitate, divino consilio & ortum & extinctum esse arbitror.

Quod sic expressit Tacitus de Agricolæ vitâ: Filiâ atque uxore superstitibus, potest etiam videri beatus, incolumi dignitate, florente famâ, salvis affinitatibus & amicitiiis, futura effugisse. . . . Festinatæ mortis grande solatium tulit, evasisse postremum illud tempus, quo Domitianus non jam per intervalla ac spiramenta temporum, sed continuo & velut uno ictu Rempublicam exhausit. Non vidit Agricola obsessam Curiam, & clausum armis Senatum, & eâdem strage tot Consularium cædes, tot nobilissimarum feminarum exilia & fugas. Unâ adhuc victoriâ Carus Merius censebatur, & intra Albanam villam sententia Messalini strepebat, & Massa Bebius jam tùm reus erat. Mox nostræ duxere Helvidium in carcerem manus: nos Maurici Rusticique visus, nos innocenti sanguine Senecio perfudit. . . . Tu verò felix Agricola non vitæ tantùm claritate, sed etiam opportunitate mortis.

In quibus omnibus manifesta imitationis vestigia agnoscenda sunt.

ad quædam eloquentiæ diverticula confugiant, & relicto ac vitato optimo illo dicendi genere, quod jam inventum & ab aliis occupatum erat, meliora quærentes, incidant in pejora.

Cùm autem, ut jam diximus, magis verba quàm res & sententias imitando exprimerent plerique posteriores Græci, & à prioribus potiùs verborum ubertatem & sylvam fumerent, quàm dicendi formam & componendi rationem, in rebus spiritum, in affectibus motum, in personis decorum, vim illarum acrium & agentium imaginum, quæ celeriter percellunt animum, orationis lumina & fulmina, figurarum varietatem, rerum inventarum copiam, & cum ordine ac judicio dispensatarum distributionem, totius operis dispositionem, denique ea omnia quæ in Oratore summa sunt, sed inimitabilia, quæque non arte traduntur; cùmque in hoc prætereà omnes ingenii sui nervos intenderent, ut ex tempore dicerent, disertis magis quàm eloquentes, nec tere-tes ac religiosas aures voce minùs Atticâ, aut parùm numerosâ offenderent clausulâ; hinc diutiùs apud Græcos remansit puri sermonis integritas, quàm eloquentiæ vis & salubritas, & magis prudens ac sincerum fuit eorum aurium, quàm mentis, judicium.

Hoc quoque plurimis Sophistis nocuit, eorumque impetum retardavit, quòd, plerùmque, iis quæ erant à veteribus inventa, & imitatione, quæ per se ipsa

non sufficit, contenti fuerint. Nam, ut egregiè inquit sapientis. ille Quintilianus, L. X, c. 11, p. 648 Ed. Cl. Capperonnerii, eum nemo potest æquare, cuius vestigiis sibi utique (an ubique?) insistendum putat; necesse est enim semper sit posterior qui sequitur... Quidquid alteri simile est, necesse est minus sit eo quod imitatur; ut umbra, corpore, & imago, facie, & actus histrionum, veris affectibus. Quod in orationibus quoque evenit: namque iis quæ in exemplum assumimus, subest natura & vera vis; contrà omnis imitatio ficta est, & ad alienum propositum accommodatur. Quo fit, inquit, ut minùs sanguinis ac virium declamationes habeant, quàm orationes; quòd in illis (mallem, his) vera, in his (mallem, illis) assimilata materia est. Notandum autem posteriores Sophistas in scribendis declamationibus, quas *μελέτας* vocabant, & in fictis concertationibus totam ferè vitam contrivisse, palestra magis quàm pugnae accommodatos, & rarissimè ex hâc domesticâ & umbratili exercitatione, medium in agmen, in pulverem, in clamorem, ut ait Tullius, in castra atque aciem forensensem, ad veras causas agendas, suam dictionem eduxisse.

Imò eorum quoque pigritiam fovebat & ipsa lingua Græcæ tam mollis, tam teneræ & flexibilis, ut quòcumque vellent, docilis sequeretur, inexhausta copia, facilitas & pulchritudo, quæ fructus illabora-

ros & sponte provenientes, semper decerpandos offerbat, iisque præstò aderat, quos defecerat ingenii vis, inventionis facultas, doctrinæ elegantia, optimarumque artium supellex. Quò minùs autem adjuvat sermo, quò minora suppetunt dicendi instrumenta, eò magis inventione certatur, sententiarum numero & gravitate contenditur, ut penuria verborum, rerum copiâ compensetur, & linguæ malignitas expugnetur, eâque repugnante, fructus e sterili fundo educantur. Contra quidam ex recentioribus Sophistis, circumfluentibus undique opulentissimæ linguæ copiis imperitantes, sensui minùs interdùm ferviebant; & eligendis, perpendendis, coagmen- tandis, &, tanquam tesslerulis, componendis vocibus intabescences, ac toti in dimetiendis modulandisque syllabis occupati, sententias negligebant, & de rebus ipsis parùm laborabant; nugis canoris, & numero- so, sed inani, tinnitu ità aures, quibus insidia- bantur, permulcebant, ut suavissimo illo concentu deliniti abirent auditores contenti, & nihil ferè ampliùs requirerent, nec ab illâ oratione nervos, aculeos, sententias, imò ferè semper sensus & res abesse sentirent: & his quidem faciliùs, ob felicissimam sermonis ubertatem, Arabica, Græca & Latina carere possit oratio, quàm Gallicà; cùm nostræ linguæ inopia, ingenii divitiis, & sterilitas, inventionis sæcunditate, sublevanda sit.

Hùc adde quod , ut ait Quintilianus, L. X, c. 1, p. 624, & c. 2, p. 649, in optimis Scriptoribus, summis hominibus, sed hominibus tamen, qui nonnunquam labuntur, fatigantur, dormitant, & in quibus adeò incidunt aliqua vitiosa, & à doctis inter ipsos etiam mutuò reprehensa, interdùm posteriores Scriptores deteriora imitarentur (id enim est facilius), ac se abundè similes putarent, si vitia magnorum consequerentur. Undè Tullius de Oratore, Lib. II, n°. 22 : Ergo hoc sit primum in præceptis meis, ut demonstremus quem imitetur (Orator), atque ita, ut, quæ maximè excellent in eo quem imitabitur, ea diligentissimè persequatur. Tùm accedat exercitatio, quâ illum quem antè delegerit, imitando effingat, atque ita exprimat, non ut multos imitatores sæpè cognovi, qui, aut ea quæ facilia sunt, aut etiam illa quæ insignia, ac penè vitiosa, consectantur imitando. Ut in Oratore, c. 4, n°. 32, neminem Thucydidis neque verborum, neque sententiarum gravitatem imitatum esse affirmat: sed cùm, inquit, mutila quædam, & hiantia locuti sunt, quæ vel sine magistro facere potuerunt, germanos se putant esse Thucydidas. Nihil enim est facilius, inquit idem de Oratore, L. II, n°. 22, quàm amicum imitari alicujus, aut statum, aut motum; si verò etiam vitiosè aliquid est, id sumere, & in eo vitiosum esse, non magnum est. Ut ille, qui nunc

etiam, amissâ voce, furit in Republicâ Fufius, nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non assequitur; oris pravitatem & verborum latitudinem imitatur. Sed tamen ille nec deligere scivit, cujus potissimum similis esset, & in eo ipso, quem delegerat, imitari etiam vitia voluit.

Hoc autem iis accidit, ait Quintilianus, L. X, c. 11, p. 649, qui, non introspectis penitus virtutibus, ad primum se veluti aspectum orationis aptârunt; & cum iis felicissime cessit imitatio, verbis atque numeris sunt non multum differentes; vim dicendi atque inventionis non assequuntur: sed plerumque declinant in pejus, & proxima virtutibus vitia comprehendunt, fiuntque pro grandibus tumidi; pressis, exiles; fortibus, temerarii; lætis, corrupti; compositis, exultantes; simplicibus, negligentes. Ideoque qui horridè atque incompositè quidlibet frigidum illud & inane extulerunt, antiquis se pares credunt; qui carent cultu atque sententiis, Atticis scilicet; qui præcis conclusionibus obscuri, Sallustium atque Thucydidem superant; tristes ac jejuni Pollionem æmulantur; otiosi & supini, si quid modò longiùs circumduxerunt, jurant ità Ciceronem loquuturum fuisse. Noveram quosdam qui se pulchrè expressisse genus illud cœlestis hujus in dicendo viri sibi viderentur, si in clausulâ posuissent, *esse videatur*. Sic Aper in Dialogo de

Oratoribus, qui Quintiliani quàm Taciti stylo affiniore est, p. 164 Ed. Par. 1608 : Nolo irridere.... illud tertio quoque sensu in omnibus pro sententiâ positum (à Cicerone), *esse videatur*. Nam & hoc in-vitus retuli, & plura omisi, quæ tamen sola miran-tur atque exprimunt hi qui se antiquos Oratores vocant.

Stultæ illius imitationis & κακῆς μιμήσεως plurima, eaque notanda, videbis exempla apud Lucianum in libello inscripto, Quomodò Historia conscribenda sit, tom. II, p. 21 & seqq. Idem ib. p. 23, hunc fuisse communem sui ævi Scriptoribus errorem obser-vat, uti se Thucydidis abundè similes esse, ejusque dicendi genus feliciter expressisse confiderent, cùm paucis immutatis, ipsamet illius verba & solemnes loquendi formulas, quæ sæpiùs apud eum occur-runt, usurpaverant. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐκ τούτου ἐπιφκῶς πολλὸν ἔστι, τὸ αἰεὶ τὸ αὐτὸ τῆς Θουκυδίδος ἐοικότεν λέγειν, ἢ ἐλίσσιν ἐν τρεῖς, τὰ αὐτῶν ἐκείνων λέγοντες, μικρὰ κακῆ-ρα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίησιν, οὐ γὰρ αὐτὴν, νῆ-δία, κακῆϊνα, ὀλίγου δέϊν, παρέλιπον. Nec has solùm solemnes loquendi formulas, cuilibet an-tiquo Auctori proprias, sed etiam prisca & exoleta vocabula inferciebant, odiosâ, ut ait Quintilianus, L.VIII, c. 3, p. 486, curâ, quam cuilibet esse faci-lem, & hoc pessimam pronunciat, quòd rei studio-sus non verba rebus aptavit, sed res extrinsecùs ar-

cessit, quibus hæc verba conveniant. Sic prorsus Lucianus, in Lexiphane, tom. II, p. 348, Lexiphani hoc morbo laboranti, & obsoleta, putidiùs exquisita, ac merè, ut putabat, Attica vocabula confectanti, objicit eum, in hoc maximè peccare, quòd non priùs sententias, quàm verba compareret, & deindè verbis ac nominibus vestiatur & exornet; sed contrà, sicubi insolitum inveniatur verbum, aut ipse à se confectum, illud pulchrum esse existimet, huic protinùs sententiam aptare studeat, & pro damno habeat, si non illud aliquorsùm infarciat, etiamsi ei quod dicitur, necessarium non sit: *Ἐ μὴν καὶ κείνο ἔμικρόν, μᾶλλον ἢ τὸ μέγιστον, ἀμαρτάνεις, ὅτι ἔσφρότερον τὰς δὲ λεγόμενας τῶν λέξεων παρασκευασμένος, ἐπέτα κατακοσμοῖς τοῖς ῥήμασι καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἢν παρὰ ῥῆμα ἐκφυλὸν εὐρησῇ, ἢ αὐτὸς πλασάμενος εἰρηθῇς (ἢ) καλὸν, τέττω ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, Ἐ ζημίαν ἡγήσῃς ἂν μὴ παραβύσης αὐτό περ, καὶ τῷ λεγόμενῳ μηδὲ ἀναγκάσιον ἦ.*

Apud eundem Lucianum, in libello Quomodò Historia conscribenda sit, T. II, p. 22, alius ineptus Thucydidis imitator, Thucydidis narrationem & conciones ad verbum describit, ab eo totam pestis descriptionem, ut multa alia, sic mutuatur, ut sola locorum nomina immutet: *Νισιθηνῶς λεγόμενον ἐπέταξε, ὡς καὶ Θουκυδίδης χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνον τῆς Πελασγικῆς, Ἐ τῶν τευχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς*

οἱ τότε λειμώξαντες, ὤκησαν. Idem ejusdem Thucydidis initium sic impudenter suum fecerat: Κρεῖττος Καλπυρνιαὸς Πεμπηϊκῶν πολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τὸν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυγγραμμένον. Quæ sunt ipsamet Thucydidis incipientis verba. Sic apud eundem ibid. Lucianum, p. 27, alter, non ille quidem Thucydidis, sed Herodoti, ut sibi videbatur, similis, Herodoti scrinia eâdem audaciâ compilat. Unde apud eundem Lucianum in Jove Tragædo, tom. II, pag. 658, Jovi in concilio Deorum dicturo Mercurius suadet, ut quamcumque velit Demosthenis orationem, paucis duntaxat immutatis, sibi accommodet; hoc quidem plerosque tunc Oratores agere: οὐ γὰρ Δημοσθένες δημογοριῶν τῶν καὶ φιλίππου ἦν τινα αὐτὸν ἐθέλοις, σύνθερε, ὀλίγα ἐναλλάττων. ἔγωγε γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιεῖσι. Jupiter autem illam σύνθετον ῥητορείαν, ἐξ ῥαδιουργίας ταύτης εὐκαίρην τοῖς ἀπερχομένοις valdè comprobans, & hujusce ætatis Oratorum exemplum secutus, primæ Demosthenis Olynthiacæ initium sic ridiculè & pueriliter describit, ut Isocratis Panegyrici exordium Isidorus Pelus. L. IV, Ep. 67, meritò à Cl. Wyttenbachio, p. 56 Epistolæ Criticæ ad Cl. Ruhnken. notatus. Sic Aristæneti Epistolæ, & illæ quidem terse & elegantes, observante Cl. Josiâ Mercero in Præfatione ad suas notas, ferè totæ ex optimorum Scrip-

torum, Platonis, Luciani, Philostrati, &c. assutis locis ità confarcinatae sunt, ut & illud drama quod inscriptum *Χρίσος πάζων*, ex diversis Euripidis versibus totum contextum est, ideòque, monente summo Valckenærio, ad corrigendum Euripidem plurimum prodesse potest; cùm duplex utilitas e perfectâ locorum imitatione expressorum cognitione percipiatur, sive ad emendandum & illustrandum posteriorem illum Scriptorem qui priorem imitatus est, sive etiam ad restituendum & explicandum illum veterem Auctorem, imitatione ab eo posteriore expressum, qui meliorem, & nostris multò antiquiorem, illius Codicem tractabat. Sed ut ad ineptos illos imitatores, servum pecus, redeam, pueros in Scholâ, Ciceronis, Livii & Virgilii disjectorum membra certatim discerpentes & ad se trahentes mihi videre videor; ut illud de iis usurpem quod de ipsiusmet S. Gregorii Nazianzeni Orationibus dixit Cl. Abbas de Longuerue, quo doctiorem Gallia vix tulit, in Longueruanorum secundâ parte, p. 105 & 106: Quand je lis S. Grégoire de Nazianze, il me semble voir un écolier qui fait un bon theme en copiant & imitant ses Auteurs, mais qui tombe dès qu'ils lui manquent.

Quendam Rhetorices magistrum juvenes falsis imbuentem opinionibus, & ea dicendi præcepta inculcantem, quæ nimis sequebantur posteriores

Sophistæ, quibusque omnia ferè tradebantur ineptæ imitationis vitia quæ suprà recensuimus, sic loquentem inducit Lucianus in Rhetorum Præceptore, tom. III, p. 17 & seqq. πεντεκαίδεκά πε, ἢ ἔπλειώ γε τῆς εἰκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθεῖν, ἔταυτα ἀκριβῶς ἐκμελεῖσθαι, πρόχειρα ἐπ' ἀκρας τῆς γλώττης ἔχει, τὸ ἌΤΤΑ, καὶ ΚΑΤΑ, ἔ ΜΩΝ, καὶ ἈΜΗΓΕΠΗ, καὶ ΛΩΣΤΕ, ἔ τὰ τοιαῦτα καὶ ἐν ἀπαντε λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῆς. Μελέτω ὃ μηδὲν τῆς ἄλλων, εἰὰν ἀνόμοια τέτεις, ἔ ἀσύμφυλα, καὶ ἀπώδᾶ. Ἡ περφυρά μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ σισύρα τῆς παχέων τὸ ἱμάτιον ἦ. Μείλᾳ ὃ, ἀπέρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῆς σταλαῶν εἰρημένα. Καὶ ταῦτα συμφορήσας, ἀποτόξευε προχέριζόμενος ἐς τὰς προσομιλῶντας. Οὕτω γάρ σε ὁ λυὸς ὁ πελὺς ἀποβλέψοντα, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψοντο, καὶ πῶς παιδείαν ὑπὲρ αὐτὰς, εἰ ἈΠΟΣΤΛΕΓΓΙΣΑΣΘΑΙ μὲν, τὸ ἀποξύσαθαι λέγεις, τὸ ὃ ἡλίω θίρεσθαι, ΕἴΛΗΘΕΡΕΪΣΘΑΙ, τὸν ἀῤῥαβῶνα ὃ, ΠΡΟΤΙΜΙΟΝ, τὸν ὀρθρὸν ὃ, ἈΚΡΟΚΝΕΦΕΣ. Ἐνίστε ὃ καὶ αὐτὸς ποίει κατὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ἐνομασθεῖται, τὸ μὲν ἐρμηνεύσαι δὴν, ΕὔΛΕΞΙΝ καλῶν, τὸ σωείον, ΣΟΦΟΝΟΥΝ, τὸ ὀρχησθῆν ὃ, ΧΕΙΡΙΣΟΦΟΝ.

Prætereà absurdus ille præceptor, (cujus similes utinam nulli unquam inventi fuissent!) suos discipulos ib. monet, ne veteres omninò legant, ne nu-

gacem istum Isocratem, neu inveniustum Demosthenem, neu frigidum, ut vocat, Platonem attingant, sed libros paulò antè suam ætatem editos, & illas quas dicunt Sophistarum declamationes, ut earum lectione innutriti, iis possint in tempore uti, eaque tanquam e penu depromere: ἀλλὰ καὶ ἀναγίνωσκε τὰ παλαιὰ μὴ μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγων λόγους, καὶ ἃς φασὶ ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπιστρίψάμενος, ἐν καιρῷ κατὰ χεῖρα, καθάπερ ἐκ ταμίης προαγῶν.

Enim verò plurimi Sophistæ posterioribus illis temporibus non priscos illos heroas, Demosthenem, Platonem, Thucydidem, &c. quorum sincera, solida, robusta, dignitatis plena, mascula vigeat eloquentia, sed recentiores, quorum fracta, mollis, dissoluta, effeminata languebat oratio, imitabantur, & sic e diligenti veterum cultu in muliebrem recentiorum ornatum, e castâ ac verecundâ antiquorum modestiâ, in lasciviam & delicias, seu potius ineptias, delapsi sunt. Deindè vani isti & ventosi Sophistæ naturâ suâ delati sunt ad inane illud & inflatum ac redundans Asianum genus, in cuius nimia ubertate luxuries inerat stylo depascenda. Quod opimum & tanquam adipatæ dictionis genus, verbis quidem sonans, sed nullo ferè sensu tinctum, auribus suis

aptum adscivit & imprimis adamavit Asiana gens, quæ, observante Quintiliano, Lib. XII, cap. 10, pag. 746, utpotè tumidior & jactantior, vaniore etiam dicendi gloriâ inflata est, & ambitiosam in dicendo jactantiam confectata est. Nam, ut semel e Piræo eloquentia evecta est, inquit Tullius, de claris Oratoribus, n°. 13, omnes peragravit insulas, atque ità peregrinata totâ Asiâ est, ut se externis oblineret moribus, omnemque illam salubritatem Atticæ dictionis, quasi sanitatem perderet. Hinc Asiatici Oratores, non contemnendi quidem, nec celebritate, nec copiâ; sed parùm pressi, & nimis redundantes. Undè in libro de optimo genere Oratorum, n°. 3, illos potiùs imitandos esse dicit, qui incorruptâ sanitate sunt (quod est, inquit, proprium Atticorum), quàm eos quorum vitiosa abundantia est, quales Asia multos tulit. Petronius Satyr. p. 8 Ed. Colon. 1694 « Nuper ventosa isthæc & enormis » loquacitas Athenas ex Asiâ commigravit, animos- » que juvenum ad magna surgentes, veluti pestilen- » ti quodam sidere afflavit, simulque corrupta elo- » quentiæ regula stetit & obmutuit ». Egregiè Antonius apud Tullium de Oratore, L. II, n° 23: Qui se » ad causas contulerunt, ut Demosthenes, Hyperides, Lycurgus, Æschines, Dinarchus, aliique com- » plures, etsi inter se pares non fuerunt, tamen » sunt omnes in eodem veritatis imitandæ genere

„ versati ; quorum quamdiù mansit imitatio , tam-
 „ diù genus illud dicendi studiumque vixit. Postea-
 „ quàm , extinctis his , omnis eorum memoria sen-
 „ sim obscurata est & evanuit , alia quædam dicendi
 „ molliora ac remissiora genera viguerunt. Indè De-
 „ mocharès , quem aiunt sororis filium fuisse De-
 „ mosthenis ; tùm Phaleræus ille Demetrius , om-
 „ nium istorum , meâ sententiâ , politissimus , alii-
 „ que eorum similes extiterunt. Quæ si velimus usque
 „ ad hoc tempus persequi , intelligemus , ut hodiè
 „ Alabandensem illum Meneclem , & ejus fratrem ,
 „ Hieroclem , quos ego audivi , tota imitatur Asia ;
 „ sic semper fuisse aliquem cujus se similes plerique
 „ esse vellent „. Ille autem Demetrius Phaleræus à
 Quintiliano , L. X , c. 1 , p. 636 , ultimus esse dici-
 tur ex Atticis qui vocari posset Orator , & primus
 eloquentiam inclinasse , quæ ex illo retrò fluere &
 sublapsa referri cœpit , ac paulatim apud Græcos
 concidit ; cùm qui recentioribus illis Oratoribus
 succrevêre , ii dulcia quibus illi abundabant vitia , non
 solùm sumpserint , sed etiam auxerint , tantùmque
 ab illis defluerint , quantum illi ab antiquis , &
 subsequentes egerint transversos.

Cui malo in dies gliscenti ut mederetur Lucia-
 nus , quem tædebat quotidianarum harum forma-
 rum , utque suos æquales ad naturæ , & veterum , quæ
 naturæ propiores fuerant , illiusque adeò optimi

erant interpretes & æmuli, imitationem reflecteret, à quâ eos misera ingenii ostentatio & lectio recentiorum Scriptorum infelicitè detorserat, hoc omnium ætatum ac regionum Lexiphani, illâ tabe infecto, dabat consilium, tom. II, p. 346 & seqq. eumque sic hortabatur ut turbidos illos ac corruptos rivulos consuetari desinens, ipsosmet adiret fontes, veteres ad plenum imbiberet, & ab iis verum eloquentiæ colorem & vitalem quasi succum traheret:

εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαγνῶσθαι ὅπῃ λόγοις, καὶ τῆς πλήθους ἐυδοκιμεῖν, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα φεύγε, καὶ ἀποτρέπε, ἀρξάμενος ὅ δὲ τῆς ἀρίστων ποιητῆς, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτὸς ἀναγνῶς, μέτιθι ὅπῃ τὰς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ σωτραπεύς, ὅπῃ τὰ Θουκιδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγυμνασάμενος. Παρά γ' ἑστὼν ἀπάντων τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἴσῃ τις ἐν λόγοις Πρὸ πάντων ὅ ἐκείνο μέμνησόμεναι, μὴ μιμῶσθαι τῆς ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένης σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπαλεῖν, ζηλεῖν ὅ τὰ ἀρχαῖα τῆς παλαιότητος. Μηδέ σε διελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῆς λόγων, ἀλλὰ καὶ ὅ τ' ἡ ἀθλητῆς νόμον, ἢ στερῆρά σοι τροφή συνήθης ἴσῳ, μάλιστα ὅ Χάρισι καὶ Σαφηνείᾳ θύει· id est, si volueris veram eloquentiæ laudem assequi, & in multitudine celebrari, hæc omnia fuge & averfare. Facto autem initio à Poëtarum optimis, iisque, non

sine magistrorum ope, perlectis, ad Oratores transi, eorumque linguâ innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros, idoneo tempore, transi, multum etiam in pulchrâ Comœdiâ & in gravi Tragœdiâ subactus. Ex his enim si pulcherrimos flosculos excerpseris, eris aliquis in eloquentiâ Antè omnia verò hujusce probè memento: ne imiteris Sophistarum, qui paulò antè nos fuerunt, pessima verum talia conculces, exempla autem antiqua æmuleris. Neque te deliniant illi caduci dictionis flosculi; sed ex lege Athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maximè verò Gratiis & Perspicuitati litato.

Et cautè quidem vitanda erat istorum recentiorum Sophistarum lectio & imitatio, qui, posterioribus temporibus, meretricio cultu adulteratam, omnibusque fractam deliciis eloquentiam enervaverant, & simul corruptam infamaverant Philosophiam, non Oratores, aut Philosophi, sed Græculi otiosi & loquaces, contentionis cupidiores quàm veritatis, & verè operarii linguâ celeri & exercitatâ, ut eos meritò vocat Mnesarchus apud Tullium de Oratore, L. I, n°. 18, 11 & 22. Isti duntaxat afferebant volubile inanis ac penè puerilis elocutionis flumen, seu potius torrentem confragosum, cùm non subessent res ex quibus inventis & cogitatis redundare debet oratio; aditum ad suas declamationes illustriorem; splendidiora

Splendidiora vestibula nec pro portione rerum præposita; principia orationi consequenti minùs connexa, & membra cum toto corpore vix cohærentia; quosdam longè latèque patentes argumentorum locos, qui de universâ re tractare solent, & qui videntur multarum iidem esse causarum, sed proprii singularum esse debent, ut ait Tullius, quosque tanquam in procinctu semper paratos expeditosque habebant, ut de quâlibet re ex tempore disputare possent; luxuriosam ambitiosorum ornamentorum ostentationem & superbam pompam jactantiùs explicatam; orationis lineamenta inflando corrupta, & clarissima lumina undique assumpta, sed sine delectu, sine judicio apposita, & ita crebra ac continua, ut sibi invicem officerent, cùm tota luceret oratio, nec adesset umbra & recessus, quò magis id quod erat illuminatum, extaret atque emereret; purpureos veterum pannos suæ discolori ac sordidæ vesti assutos; decoris non illius nativi, sed à pigmentis & medicamentis petiti lenocinia; colorem non sanguine diffusum, sed fuco illitum; pro illis fulminibus quæ oratoriis lacertis viribusque contorta vibrabat Demosthenes, flosculos, & eos quidem non eleganter sparsos, sed temerè congestos, ac mox, si leviter excuterentur, casuros; argutas sententiolas verborum cincinnis implicatas, & calamistris inustas, quæ illis ex abdito erutæ videban-

tur, quarumque nimis tenue acumen in se ipsum retunderetur; quanquam, ut ait Quintilianus, Libro VIII, c. 5, p. 511, non multas plerique sententias dicerent, sed omnia tanquam sententias; interdum cogitata infeliciter audacia, & remota à veritate ac ipsâmet naturâ, suprâ quam assurgere videbantur, sesquipedalibus innixa vocabulis; tumida & imperiosa velut e tripode loquentium, seu potius furentium oracula, eaque nonnunquam flexiloqua & obscura, quæque adeò cujusdam reconditi sensûs suspicionem haberent, sed in quibus, si evoluta illis integumentis dissimulationis suæ, nudataque perspicerentur, nihil inesse deprehenderes; effusam descriptionum ineptè positarum, vel cum iis locus non esset, imaginum, similitudinum, fabularum intextarum copiam & lasciviam; nimis frequentes longarum digressionum exitus; quæsitæ literæ immutatione venustatum, & ex ambiguo dictorum quoddam aucupium semper manifestò deprehensum; puerilia ingenii ludibria, quæ stultis ingeniosa, ingeniosis stulta solent videri; nimis anxiam in vocibus non eligendis, sed captandis concinnitatem, projectam in faciendis, transferendis & jungendis audaciam, putidam vocabulorum priscorum, obsoletorum, ac merè Atticorum, ut ipsi putabant, confectionem; certos quosdam ac circumscriptos verborum ambitus, & quemadmo-

dùm vocat Tullius, verba verbis quasi demensa, & pària ità respondentia, ut sæpiùs conferrentur pugnàntia, compararenturque contraria, & ut pàriter extrema terminarentur, eundemque perpetuò referrent in cadendo sonum.

Non ità Longus, quem semper nostra spectavit oratio, sed à quo paululùm digredi visa est, dùm horumce temporum Sophistas à rectâ imitationis viâ aberrantes persecuti sumus. Noster non hos recentiores, sed antiquos heroas ac optimos Auctores, & eos quidem non in deterioribus, non in quibusdam priscis & obsoletis vocabulis, aut solemnibus loquendi formulis, quas facile erat assequi, sed in optimis, & in dicendi genere ac colore ità imitatus est, ut quæ imitando effingebat, ea ipse finxisse & invenisse videatur. Enim verò, καὶ πῶς μέλιτταν ὡρᾷ τέτων ἀπαντὰ τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενες, ut Luciani verba usurpem, scivit ea ἀναλέξασθαι, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ ἀπάδην θάτερον θάλερ. Nec solâ imitatione contentus est, sed & plurima de suo protulit. Thucydidem, Xenophontem, Platonem, Homerum, Euripidem, Theocritum, Moschum, Bionem, Anacreontem, &c. præcipuè imitatus est. Multa ejus similia in Luciano, Philostrato, Æliano, Heliodoro, Achille Tatîo, Xenophonte juniore, Charitone, &c. Aristæneto, Alciphrone, Musæo, in Epigramma-

tibus Eroticis, &c. quorum Scriptorum aliis quidem ætate prior, aliis verò posterior est; ità ut hos quidem imitando exprimat, ipse vicissim ab illis expressus. Sæpè eum non tam imitatus est, quàm descripsit & pervertit Nicetas Eugenianus, qui, Theodori Prodromi exemplo incitatus, ineptum & absurdum de Drosillæ & Chariclis Amoribus poëma hactenùs ineditum, iambicis versibus confarcinavit; cujus multa loca similia in nostris Animadversionibus laudavimus, & de quo nostram, si tanti est, sententiam ibidem videbis, p. 9. Imò, quod mireris, non pauca, eaque à nobis sedulò annotata, ejus similia sunt, non solùm in sensu, sed etiam in ipsismet verbis, apud septuaginta Interpretes Cantici Canticorum; ex quo fortè colligi posset hunc, quamvis Cynicum Scriptorem, aut fuisse Christianum, aut saltem sacros evolvisse libros; sed potuit in eadem cogitationes ac imagines pastorales, pastorale argumentum tractans, fortuitò incidere.

Longi oratio pura, candida, suavis, minutis articulis membrisque concisa, & tamen numerosa, sine ullis salebris, melle dulcior, profluit, tanquam amnis argenteus virentibus utrinque sylvis inumbratus, & ità florens, ità picta, ità expolita est, ut in eâ verborum omnes, omnes sententiarum illigantur lepores. Translationes cæteraque dicendi lumina, ità aptè disponit, ut pictores colorum varie-

tatem. Elegantes fabellas, vividas descriptiones quæ res ipsas oculis subjiciant, peritè intexit, & similitudines ac imagines e rusticâ pastoralique vitâ petitas feliciter adhibet. Xenophontis simplicitatem, Theocriti veneres, Moschi & Bionis flosculos confectatus & sæpissimè consecutus est. In mollibus ac remissis affectibus mirus, in personis decorum servat; qui utinam, quod de Afranio ait Quintilianus, L. V, c. 1, p. 642, & in nostro jure ac meritò damnant Huetius, p. 126 *de l'Origine des Romans*, & Baylius, mores suos, vel potiùs communes ferè omnium tunc Græcorum, fassus, puerorum fœdis amoribus (& illâ ἐρωτικῇ παιδαγωγίᾳ, ut ipse vocat, l. III, p. 81,) non inquinasset argumentum suum! Quòd si tam purum, castum & verecundum fuisset, quàm illius dicendi genus, nullum video Scriptorem, quem, ob miram sermonis facilitatem, proprietatem, elegantiam, suavitatem, festivitatem & copiam, priorem legere debuissent juvenes qui Græcas literas à primo limine salutare incipientes, quibusdam illecebris invitandi sunt. Sed tamen, ne quid dissimulem, interdum & ipse à veteri illâ simplicitate & inaffectedatâ jucunditate ità discedit, & ad recentiorum Sophistarum delicias ac lasciviam accedit, ut fucatam calamistris inurat orationem, quasdam sententias longiùs arcessitas habeat, & nimium ingenio suo indulgeat. In illo verecundum,

quidem sobrium Sophistam, Heliodoro, Achille Tatío puriorem, & simpliciore, & multò magis antiquo sapore tinctum, sed tamen Sophistam, videre mihi videor. Præter dulcia illa, quibus non caret, vitia, & quæ sapiens ac limati judicium lector facile agnoscet, sunt & quædam in ejus Fabulâ minùs verisimilia, sive in casibus quos refert, sive etiam in eo quod bonum illum & candidum Daphnim, nimis quàm in illam grandiusculi juvenis ætatem cadebat, omnium rerum rudem ignarumque, & in omnibus hospitem ac peregrinum exhibet; quod subodoratus fuerat Jungermanus, p. 220 suarum notarum, & verè, ut omnia, observavit summus ille Valckenær. in quibusdam literis datis ad illustrissimum nostrum, ut & Cl. Musgravii, amicum, Principem de Youssoupoff, virum ad omnia summa natum, & egregium decus literarum Græcarum, quas à Cl. Valckenærio, dùm Leidæ versaretur, perfectè didicit, & assiduè coluit Lutetiæ, ubi simul plurimos in omnibus Bibliothecis Codices Græcos manuscriptos diligenter excussimus; contulimus; juvenem Principem, Græcis membranis impallescentem, mirantibus Custodibus, ac ubique exclamantibus:

Quis novus hic nostris successit sedibus hospes,
qui generosissimâ Gengischani stirpe ortus, Serenissimo Curlandiæ Duci, (qui ipsius sororem, magnæ

in omnibus Imperatrici charissimam, duxit,) regnantibus Nogaïæ Chanis, ipsique adeò Sinæ Imperatori affinis, omnibus Naturæ, omnibus Fortunæ bonis ornatus, in ipso ætatis fervore, spretis voluptatum ac deliciarum lenociniis, ad literas & ad omnia magna & gravia tanto impetu fertur ?

Prætereà Longus eadem verba, easdem dicendi formulas sæpiùs iterat : sed hoc in Græcis Latinisque Scriptoribus & sæpiùs occurrit, & minùs offendit quàm in Gallicis; cùm tamen nostræ nos linguæ inopia in eadem verba frequentiùs revolvere deberet. Sed ut sæpè in uno eodemque homine, qui suam paupertatem dissimulare cupit, cum egestate summâ summum luxum videas conjunctum : sic & nos, non in hoc solùm, sed in aliis multis, incredibili verborum fastidio, tanquam nimis abundantes, laboramus, & hâc superbiâ magnam nobis ipsi sermonis partem abscisam invidimus.

De nostro satis æquum, & in multis verum, tulit judicium Huetius, p. 123 octavæ Ed. *de l'Origine des Romans* : Encore qu'on y reconnoisse le caractère de Sophiste, tel qu'il étoit, par la rencontre affectée des mots, par le jeu & la consonance des syllabes, & par les descriptions inutiles qu'il a tirées de ses lieux communs; néanmoins il est bien plus châtié que la plupart des anciens Romanciers, dont le style, plein de métaphores, d'antitheses &

de ces figures brillantes qui surprennent les simples, & qui flattent l'oreille, sans remplir l'esprit, tient de l'Orateur & de l'Historien, & n'est propre ni à l'un ni à l'autre *. Au lieu d'attacher le Lecteur par la nouveauté des événements, par l'arrangement & la variété des matieres, & par une narration nette & pressée, qui ait pourtant son tour & sa cadence, & qui avance toujours dans son sujet, ils essayent de le retenir par des descriptions pompeuses, remplies de mots, & vuides de choses, & pour parler comme Horace, par des bagatelles harmonieuses. Ils l'écartent hors du grand chemin; & pendant qu'ils lui font voir tant de pays qu'il ne cherche point, ils consomment & usent son attention, & l'impatience qu'il avoit d'aller à la fin qu'il cherchoit, & qu'ils lui avoient proposée. Longus n'est pas tout-à-fait exempt de ce défaut; mais, comme s'il le sentoit, il se retient & rentre promptement dans sa matiere. Son style d'ailleurs est simple, aisé, naturel & concis sans obscurité; ses expressions sont pleines de vivacité & de feu; il produit avec esprit, il peint avec agrément, il dispose ses images avec adresse;

* Meritò enim de Heliodoro Huet. *ibid.* p. 72 : Photius loue l'élégance de son style; pour moi, je le trouve trop affecté, trop figuré & trop poétique. Il se plaît dans les descriptions; il s'y joue, & n'en peut sortir. Il me paroît qu'il a imité celles de Philostrate. C'étoit la mode des beaux esprits de son siècle, qui dura depuis les Antonins,

les caracteres sont gardés exactement ; les épisodes naissent de l'argument ; les passions & les sentiments sont traités avec une délicatesse assez convenable à la simplicité des bergers , mais non pas toujours aux regles du roman ; comme quand il fait commettre à Daphnis une infidélité par ignorance. Il ne pèche guere contre la vraisemblance , que dans les machines qui y sont employées sans discrétion , & qui ont corrompu le dénouement de la piece, assez heureux d'ailleurs, & assez agréable.

Haetenùs sapientissimè Huetius : sed quæ sequuntur , ea haud scio an omnibus pariter approbaturus sit : L'économie mal entendue de sa fable est un défaut encore plus essentiel. Il commence grossièrement à la naissance de ses bergers , & ne finit pas même à leur mariage. Il étend sa narration jusqu'à leurs enfants & à leur vieillesse. Quod quidem durius Huetii judicium comprobavit Baylius in Long. facetè addens : C'est sortir entièrement du vrai caractere de cette espece d'écrits : il les faut finir

c'est-à-dire , depuis la décadence du bon goût , jusqu'à la ruine de l'Empire.

De multis ac gravissimis Achillis Tatii vitiis vide eundem ibid. Huet. p. 75 & seqq. cui tamen non assentior Heliodori stylo Achillis Tatii dicendi genus anteponenti , illudque brevius, liquidius & simplicius esse existimanti , & in eo magis naturalem ac minùs fucatum agnoscenti nitorem.

au jour des noces, & se taire sur les suites du mariage : une héroïne de roman, grosse & accouchée, est un étrange personnage. Sed Huetio & Baylio, in hoc quidem malè fastidiosus, responderi potest, Longum ea quæ in senectute Daphnidi & Chloæ acciderunt, quæque ad eorum liberos pertinebant, non quidem narraſſe, ſed veluti aliud agentem & prætereuntem ità præmonſtraſſe, ut ipſemet in Iliade & in Odyſſeâ Homerus Achillis & Ulyſſis* mortem, ut Virgilius, Æneæ nepotum & eorum qui naſcendi erant ab illis, fata prænuntiavit. Qui in ſuaviſſimo Longi libello veluti habitaverunt, qui cum Daphnide & Chloë familiariùs, ut ità dicam, vixerunt, eorum caſibus & periculis fuerunt commoti, eorum adverſis doluerunt rebus, & proſperis lætati, eorum ſolidè gavīſi fuere gaudium, ii non ità placidè in præſenti illorum felicitatis imagine conquieſcent, ut non & interdum avidè in futura promineant; Longum veluti interrogent, an firma & ſtabilia per multos annos permanſerint illa Fortunæ, quæ tandem cum iis in gratiam redierat, munera: candidum illum paſtorem, ingenuam illam puellam, quibus ſe ſemel addixere, in omnibus vitæ ætatibus & conditionibus conſtitutos proſequi amabunt; explorare conabuntur, an affluentibus derepentè deli-

(*) Vide Odyſſeam ↓, v. 281 & ſeqq.

ciis ac opibus ebrü , ingenuum illum candorem ac simplicitatem exuerint. Gratias agent Scriptori qui tacito eorum voto ultrò occurrens , omni ipsos liberavit metu , longam Daphnidis & Chloës annorum seriem , continua vitæ beatæ gaudia , formosam formosorum parentum sobolem , circumfufos , & illam amplissimam fortunam secutos , ovium greges , & pendentes de rupibus capellas , ac Daphnidis & Chloës , quos illarum nunquam pœnituit , ubique vestigiis inhærentes , surgentem Amoris pastoris aram (namque ille iis fuit semper deus) , conditum Panis templum , & ornamenta illi antro addita , quod primis Chloës expositæ circumsonuit vagitibus ; qui denique hæc omnia ipsis procul ac veluti obiter præmonstravit , (v. p. 134 nostræ Ed.) simulque paucis versiculis multa , eaque cognitione dignissima complexus , præmonuit , illos auream vitæ pastoralis simplicitatem & alimenta & bona , ac puras semper retinuisse delicias , Nympharum servatricium , Amoris ac Panis cultui semper addictos fuisse , eaque suis liberis nomina indidisse , eas elegisse nutrices , quæ sua sibi ipsis incunabula quotidie repræsentarent.

Quòd verò ab his ipsis Daphnidis & Chloës incunabulis ordiatur Longus , hoc Huetio ineptæ ac perversæ œconomix vitium videtur : scilicet ille falsò sibi in animum induxerat , Fabellarum amato-

riarum Scriptores iisdem quibus Poëtas Epicos, obnoxios esse legibus; & ut Homero reges & prælia ac veluti classicum canenti, qui

Non gemino bellum Trojanum orditur ab ovo,
 sic Longo fistulam inflanti, diductum carmen dicenti, ac oves, ut ita dicam, pascenti, in medias res non secus ac notas auditorem * rapiendum fuisse: quod idem est ac si voluisset timidam & innoxiam virginem fertis redimitam, ac in gemmeis lascivientem pratis, inter arbusta & humiles myricas, ad choreas, vel ad amœna Tempe, & amica soloque rivuli fugientis susurro turbata, fortunati nemoris silentia, ubi hospitalem umbram confo-
 ciant illius amoris conscia arbores, eadem via, eodem impetu præcipitem deferri, quo inter Iliacos campos sanguine fumantes, & ferro ac flammis col-
 lucentes, torvus & totus ære rigens Achilles ad pugnam ruebat. Frustrà igitur dicit, p. 135, Longo facile fuisse suam fabulam ad Epici poematis normam fingere & componere, & ad illius regulas exigere; sed eum videri has regulas aut ignorasse, aut sprevisse: quod ego laudandum potius quam

(*) Sic statim ab initio lectorem suum in medias res veluti notas rapuit Heliodorus, qui suam Fabulam (sed illam non pastorem, quod multum dispar est), ita præclare orsus est, ut vix melius suas Homerus & Virgilius.

vituperandum cenſeo ; cùm diſſimillima non confundenda & commiſcenda ſint genera. Non igitur Fabulæ Miſiæ Scriptor iis tenetur legibus quas ſic pro ſuo arbitrio tulit Huetius , p. 133 & ſeqq. J'appelle romans réguliers ceux qui ſont dans les regles du poëme héroïque. Les Grecs qui ont ſi heureuſement perfectionné la plupart des Sciences & des Arts , qu'on les en a crus les inventeurs , ont auſſi cultivé l'art romaneſque ; & de brut & inculte qu'il étoit parmi les Orientaux , ils lui ont fait prendre une meilleure forme , en le reſſerrant ſous les regles de l'Epopée , & joignant en un corps parfait les diverſes parties ſans ordre & ſans rapport , qui compoſoient les romans avant eux. Véritablement ils ne ſe ſont pas tous aſſujettis à ces regles.

Pergit Huetius dicendo , p. 126 : On peut remarquer pluſieurs traits que Longus a pris des autres Auteurs dont je viens de vous parler , ou qu'ils ont pris de lui : car on ne fait pas leur âge , ni celui de Longus. Aucun des anciens ne parle de lui ; & il ne porte aucune marque qui donne lieu aux conjectures , ſi ce n'eſt peut-être la pureté de ſon élocution , qui me le fait juger plus ancien que les deux Auteurs précédents. (Theodor. Prodrom. & Euaſth.) Sic ſuprà dixerat , p. 120 : Les Paſtorales de Longus ont auſſi quelquefois ſervi de modele à Théodore Prodrome , & à Euaſthe , ou Eumathe ,

si toutefois il est plus ancien qu'eux ; car on ignore en quel temps ils ont vécu. Il semble qu'Eustathius tient de lui cette fine galanterie de faire servir Hyf-mene à table, & présenter le verre à Hyfminias, & de le faire boire par le même endroit que les levres de sa maîtresse ont touché ; & que Théodore Prodromus lui doit le nom & l'emploi de Bryaxis *. Nunquam satis mirari queo quomodo doctissimus Huetius ut rem incertam & ambiguam ponere potuerit, absurdis istis & ineptis medii ævi Scriptoribus, Theodoro Prodromo & Eustathio, antiquiorem esse Longum, quem septem minimum seculis priorem esse ex solo dicendi genere constat. Deindè in eo falsus est Huetius, quod Theodori Prodromi ætatem ignorari affirmet. Ille enim, ut rectè observat Fabricius, Bibl. Græc. Lib. V, cap. 6, art. 10, vol. VI, p. 815, vixit circa seculi à Christo nato duodecimi initia, Alexio & deindè Johanne Com-neno imperium tenentibus ; nec Eumathius ab eo seculo longè abesse potuit. Idem dicendum & de Nicetâ Eugenio, qui Huetio notus non

(*) Sic de iisdem Theodoro Prodromo & Eumathio idem ibid. Huet. p. 119 : Ils ont copié Achille Tatiüs, plutôt qu'ils ne l'ont imité ; ils ne se sont pas même donné la peine de changer les noms de Panthie & de Sosthene qu'ils ont pris de lui.

fuit, & in suâ de Drosillæ & Chariclis amoribus Fabulâ Theodorum Prodromum manifestò expref-
sit. Præterea Huetius hîc conjicit à Longo Eusta-
thium sumpſisse videri hoc elegans urbanitatis ge-
nus, quæ in eo posita est, ut Hyſmina pocula mi-
nistrans inducatur, Hyſminiasque eâ parte bibat,
quæ amicæ suæ labellis tacta fuerat; sed has aman-
tium delicias, non in Longo solùm, sed in multis
aliis Eroticis Scriptoribus, cum Baylio in Longum,
passim observavimus.

De eodem Longo Huetius, p. 127: Il me paroît
assez croyable que M. d'Urfé a pris de lui l'idée de
ses Pastorales; ou que, s'il l'a prise, comme tant d'au-
tres choses, & l'argument même de son Sireine,
de la Diane de Montemayor, ou de l'Amynte du
Tasse, ou du Pastor Fido de Guarini qu'il a aussi pil-
lé sans scrupule, ou de quelqu'une des autres Pasto-
rales Italiennes qui sont en si grand nombre, que
Bartoli d'Urbain en avoit ramassé jusqu'à quatre-
vingt, Longus, que ceux-ci ont vraisemblablement
imité, est le premier modele des uns & des autres;
(Huetius observare debuisse Tassi Amyntâ & Mon-
te-Majoris Dianâ posteriorem esse priorem Longi
Editionem, quæ non prodiit nisi an. 1598; Mon-
te-Major autem anno 1560, & Tassus anno 1595,
obierunt) quoique les Idylles de Théocrite, les
Eglogues de Virgile, & toutes celles que les Poëtes

Greco & Latins nous ont laissées , & même celles des Provençaux , puissent bien avoir contribué aux desseins de leurs ouvrages ; & que , pour remonter plus haut , ce que nous avons des Anciens Hébreux en ce genre , dont on pourra bien tâcher d'imiter les agréments , mais qu'on n'égallera jamais , soit la source de toutes les Pastorales.

Meritò autem Huet. p. 60, post Photium in Bibliothecâ, Cod. cixvi, p. 363, observat, omnium ferè Fabularum Milesiarum, quæ à Græcis conscriptæ sunt, ut à Luciano, Lucio, Jamblichio, Achille Tatio, Heliodoro, atque Damascio, (in hoc Photii loco nulla, quod mirum, Longi mentio; sed, ut jam observavit Huetius, p. 88, compertum est Photium, non de omnibus qui ipsum præcesserant Auctoribus, sed de iis duntaxat quos legatus in Assyriam legerat, locutum esse) fontem & exemplar fuisse illos viginti quatuor Incredibilium de insulâ Thule libros, quos, præeunte quodam Antiphane, qui fuit etiam antiquior, non ità diù post Alexandri Magni tempora, ut Photius suspicatur, composuerat Antonius Diogenes: ἔστι δ', ὡς ἔοικεν, ἕτος χρόνῳ πρεσβύτερος τῶν τὰ τοιαῦτα ἐσπεδακότων διαπλάσαι, εἶον Λυκιανῶν, Λυκίων, Ἰαμβλίου, Ἀχιλλέως, Ταλίου, Ἡλιοδώρου τε καὶ Δαμασκίου. Καὶ γὰρ τῶν ἀληθῶν διηγημάτων Λυκιανῶν, καὶ τῶν ἀπὸ μεταμορφώσεων Λυκίων, πηγὴ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τὸτο. Οὐ μόνον

ἥ, ἀλλὰ καὶ τῆς Διὸς Σινωνίδα καὶ Ῥοδάνην, Λευκίπ-
πων τε καὶ Κλειοφῶντα, καὶ Χαρίκλην καὶ Θεαγένην,
τῆς τε Διὸς αὐτῆς πλάσμάτων καὶ τῆς Πλάνης, ἐρώ-
των τε καὶ Ἀρπυγῆς καὶ Κινδύνων, ἡ Δέρκυλλις καὶ
Κήρυλλες, καὶ Θρῆσκάνος, καὶ Δεινίας εἰκασί παρὰ-
δῆγμα γινέναι. . . . Ἔστιν ὑπολογίσασι, ὡς ἔστι λίαν
πρότερον τῆς γένωντος βασιλείας Ἀλεξάνδρου. Μνημονεύει
ἡ ἑξῆς ἀρχαιοτέρη τις Ἀντισθένης, ὃν φησι Διὸς τοιαῦτά
τινα τερατολογήματα κατεχολακέναι.

Longum autem primus Florentiæ, apud Philip-
pum Junctam, anno MDIIC, Kalendis Augusti,
sine versione & cum notis, formâ quam vocant
in-4°. edidit Raphaël Columbanus, vir non in-
doctus. Ille, in suâ Epist. nuncupatoriâ ad Baccium
Valerium J. C. Equitem ac Senatorem Florenti-
num, à quo literatorum Mæcenate plurimis orna-
tus fuerat beneficiis, hæc Longi Pæmenica acce-
pisse se dicit e Bibliothecâ Aloisii Alamannii, quem
Græcarum literarum peritissimum vocat. Is est Alois-
ius Alamannius, qui Sophoclis Antigonem Italicè
vertit, referente Fabricio Bibliothec. Græc. L. II,
c. 3, n°. 7, p. 289 primi vol. & ex ejus optimo
Codice, anno 1518, excerpta fuerunt illa Scholia
Græca vetusta in Iliadem, quæ in calce Cantabrigien-
sis Editionis, anno 1689, in-4°, apposita fuerunt,
quæque cum omnibus omnium veterum Interpre-
tum scholiis, seu jam editis, seu hætenùs ineditis,

ut Codicis Vossiani Leidensis à Cl. Valckenario descripti, & Codicis Amstelædamensis, cumque excerptis e Cod. Lipsiensi Bibliothecæ Paullinæ, & e Cod. R. 2766, &c. ac cum perpetuâ in Iliadem & Odysseam metaphrasi Græcâ, iterum publici juris faciet doctissimus Academiæ Franekeranæ Professor, Cl. Wassenbergh. Hunc Alamannium * Joh. Woweranus II, 10 Epistolar. in literis datis Florent. Cal. Septembr. 1601, laudatus à Fabricio, Bibl. Græc. L. V, c. 6, art. 13, p. 822 sexti volum. scribit nescio quæ Jamblichi inedita paravisse **.

* Minus accuratè à Fabricio in Bibl. Græcâ, L. V, c. 6, art. 8, tom. VI, p. 813 & p. 822, Aloysius Alemannius vocatur.

** Scilicet Editionem Jamblichi Babyloniorum de Sionidis & Rhodanis amoribus, Suidæ, & Photio, Cod. XCIV, p. 237 & seqq. memoratorum, quæ postea à Jungermano & à Gilberto Gaulmino promissa fuit; cujus Fabulæ fragmentum ex Cod. Bibl. Florentinæ exscripsit Is. Vossius, referente Colomesio, p. 16, & cum suâ versione edidit Leo Alatius in Græcorum Rhetorum & Sophistarum excerptis, Romæ, anno 1641, in-8°, sub falso nomine Rhetoris Adriani. Hoc opus integrum delituit in Bibliothecâ Scorialensi, quæ incendio periit, ann. 1671. De hac autem Fabulâ Milesiâ præter Fabricium loco citato, & Huetium, qui eam in Bibliothecâ Florentinâ servari (forte ex Colomes.) auctor est, p. 80 de l'Origine des romans, etiam Cl. Le Beau juniorem in Actis Academiæ Inscriptionum, tom. XXXIV, p. 57 & seqq. jam adendum monui. Horum Babyloniorum Editionem parasse Jungermanum disertè docet Jos. Scaliger. in

Narrat autem Columbanus in Epistolâ nuncupatoriâ, « sibi, cùm hæc Longi Pœmenica diligenter legisset, & cum doctis sanè viris lectionem illam communicasset, ità arridere cœpisse hunc Auctorem, tùm ob sermonis puritatem atque elegantiam, tùm ob materiæ festivitatem, ut prope facinus se admissurum fuisse duxisset, si (quandò in se esset) hujusmodi opus diutiùs in tenebris delitesceret; præsertim cùm sciret illud à studiosis vehementer desiderari. Verùm enim verò, inquit, duo me scrupuli malè habebant: alter

Scaligeranis secundis, p. 222, à Fabricio laudatus. Nollem autem cum eodem Cl. Fabricio in Bibl. Græc. L. V, c. 6, art. 13, pag. 822 sexti vol. indè colligere, Jungermanum Jamblichi Editionem promississe, quod ipse in Præfatione suo Longo præfixâ affirmet, se daturum operam ut alium mox Scriptorem amœnissimum & hætenùs ἀνέκδοτον publicè habeat Lector, si ipsi faverit. Nam per hunc amœnissimum & hætenùs ἀνέκδοτον Scriptorem designare potuit Eustathium, seu potiùs Eumathium, de Hysmine & Hysminiâ, quem interdum in suis ad Longum notis laudat, quem amœnissimum vocat, p. 223, & de quo dicit, p. 215: « non quæo contineri quin huic saltationi fortè illustrandæ adponam non dissimilem picturam, quæ apud floridissimum illum Eumathium, sive is Eustathius est, videtur, L. IV, ἐρωτος ὁμοιότης, præsertim quòd hætenùs tantum in Mss. legantur ». Prætercà idem ibid. Fabricius, art. IX, p. 815 ex Epistolis Gudianis, p. 210, observat Editionem hujus Eustathii molitum Jungermanum, morte præventum fuisse Hanovix, anno 1710.

» quod cum Alamannii Codex solerter à quopiam
» collatus antea fuisset cum alio exemplari, non-
» nullæque variæ in ejus margine lectiones appositæ
» essent, non valdè mihi perspicuum atque comper-
» tum erat, nùm esset quandòque à contextu receden-
» dum, illis in ejus locum receptis, quæ in margine
» legerentur. Quâ in re operam mihi suam, non
» ingratham illam quidem, navarunt viri omnium
» literatissimi atque officiosissimi, Herricus Cussius,
» Anglus*, ac Marcellus Adrianus, Florentinus.
» Horum etenim perspicaci judicio meum reddidi
» exemplar quàm fieri potuit maximè expurgatum.
» Alter scrupulus erat, locos aliquot, qui manci-
» esse videbantur, si quâ ratione possem, ope ali-
» cujus fidelioris exemplaris, restituere, ac vulnera,
» quæ jucundissimo Scriptori inflicta forent, peni-
» tîs sanare. Cui profectò rei, vir doctissimus, li-
» terisque humanioribus restituendis natus, Fulvius
» Ursinus, magno quidem, auxilio fuit; quippè qui
» nostrum Codicem cum tribus suis Mss. Romæ
» contulit, lectionumque diversitates ad nos trans-
» ferendas amantissimè curavit: totum tamen ex

* Alium Anglum, nomine Richardum Thomson, vi-
rum, ut dicit, humanissimum ac doctissimum, quemdam
e Sexti Empirici, tunc inediti, Codice manuscripto locum
sibi exhibuisse, & aliàs sibi in hâc Editione profuisse testa-
tur, paginâ 92 suarum Notar.

» animo meo scrupulum evellere nequivit. Si qua
 » igitur loca mutila adhuc restant, alius quispiam
 » Codices nactus fideliores, iis medicinam afferet,
 » suumque nitorem ac dignitatem pulcherrimo
 » Auctori aliquandò restituet. Ego quod potui, id
 » alacriter seduloque præstiti. Ad calcem verò
 » operis, scripturæ varietates tum nostri Codicis,
 » tum Ursinianorum attexui, quò Lectori, ejus,
 » quam vellet, lectionis sequendæ optio daretur.
 » Quibus nonnulla etiam, te præcipuè jubente,
 » inserui *; paucula meherculè ac tenuia, quæ, dùm
 » liber excuderetur, in rudiorum gratiam obiter
 » adnotanda succurrerunt ».

Ipsa Columbanii verba, quamvis longiuscula, idcò repræsentavi, quòd ejus editio non temerè obvia, cujusque usum doctissimorum Bibliothecæ Mazarinæ Custodum humanitati debeo, in paucorum sit manibus, quòdque in hâc Epistolâ nuncupatoriâ multa ad Longi textum pertinentia scituque dignissima occurrant. Eò autem laudabilior est accuratissima Columbanii, in suæ Editionis fontibus & subsidiis indicandis, diligentia, quò rarior erat illis temporibus, quorum tarditate, ut verè inquit Cl. Reiskius in Præfatione ad sua Polybiana, Animadv.

* Interdùm in suis notis nonnulla Achillis Tatii qui nondùm lucem viderat, loca contulit.

ad Græcos Auctores, vol. V, p. 772, factum est, ut in nugis illi consumerent suas Præfationes; quæ rem continerent, ea præterirent; qui fuissent sui Codices, undè extracti, quâ fide ipsi versati sint in iis exprimendis, quid ipsorum ingenio, quid librorum auctoritati in acceptis referendum sit, ea omnia tacita transmitterent. Confer eundem ibid. p. 774. Idem ibid. vol. II, p. 115 Præfat. ad Animadvers. in Plutarchi opuscula: «dolendum utique primos illos, & primis proximos veterum librorum Editores, aut nullas addidisse suis Editionibus Præfationes, aut eas in locis communibus, iisque levis plerùmque momenti, consumpsisse; quod autem nostrâ maximè intererat nosse, quibusnam e Codicibus suas Editiones duxissent, & cujus notæ fuissent illi Codices, & suone ipsi aliquid ingenio, & quantum, indulgissent in refigendis Auctorum verbis, id verò tanti non fecisse ut significarent, tanquam ea res levis & nulli usui futura esset». Vel sic tamen in omnibus omnium Græcarum & Latinarum Editionum quæ vocantur principes, Præfationibus & Epistolis nuncupatoriis multa continentur quibus literarum renascentium, & virorum qui primi eas coluerunt ac foverunt, historia mirè illustretur. Undè omnium illarum Præfationum simul conjunctarum Editionem cum notis criticis & historicis jam dudum molior;

quæ tamen non priùs prodibit , quàm nostram Cornuti & Imperatricis Eudociæ Editionem , nostramque absolvero Physicam Stoicorum Theologiam , & Palæographiam Criticam de quâ pauca dixi pag. 262 & 263 nostrarum Animadversion. ad Longum.

In hâc autem Epistolâ nuncupatoriâ vides Columbanium candidè & ingenuè fateri sibi non valdè perspicuum & compertum fuisse , nùm esset quandoque à contextu recedendum , seque in variantium lectionum delectu incertum hæsisse ac fluctuassee. Enim verò haud paulò meliores Ursini Codicum lectiones , quibus maximè commendatur illa princeps Editio , in textum non solum Columbanus , sed etiam posteriores Editores qui illi pressius & religiosius institerunt , sæpius recipere debuissent. Doctissimus Fulvius Ursinus qui has lectionum varietates ad eum transferendas curaverat , suum etiam ubique de iis interposuerat iudicium , illudque ferè semper sapientissimum ac certissimum , ut observat Jungermanus , paginâ 198 Notarum , ideòque à nobis fidelissimè cum omnibus omnium Codicum & Editionum variantibus lectionibus repræsentatum. Ursinum autem tres suos optimæ notæ Codices non integros à capite ad calcem cum Florentino Aloisii Alamannii Codice , sed duntaxat in quibusdam locis contulisse , ex eo patet

quod ipse Columbanus sic scribit, p. 82 Notar:
„ Ità ex Cod. Urfin. locum concinnavimus. Is enim
„ antequàm nos hunc librum impressioni subjicien-
„ dum traderemus, locos aliquot cum suis Codici-
„ bus collatos, Româ ad nos remiserat „. Et his
quidem variantibus lectionibus ab Urfino collectis
magnâ ex parte constant illæ notulæ quas suæ sub-
junxit Editioni Raphaël Columbanus, cujus Mani-
bus benè sit, quòd elegantissimum illum Auctorem
primus e tenebris in lucem evocavit.

Hanc Juntinam proximè excepit illa quam ideò
vocare solemus Commelinianam, quòd eam Juda
& Nicolaus Bonvitii, Heidelbergæ, anno 1601,
in-8°. pridie Cal. April. typis Commelinianis ex-
presserunt. Illi non solùm gratam, ut in suâ ad Ja-
num Gruterum Epistolâ nuncupatoriâ dicunt, so-
rorii sui defuncti Hieronymi Commelini conser-
vare memoriam, sed operarum etiam quas felici-
ter ille inchoaverat, pertexere telam studentes,
ideòque Achillis Tatii, antè quadraginta septem
annos latinè tantùm typis Hervagianis excusi, pa-
ratam ab Hieronymo Commelino, qui in Palatinâ
Bibliothecâ Græcum Tatii Codicem nactus fuerat,
Editionem suscipientes, Tatio Longi Pœmenica
& Parthenii Erotica, similis argumenti libellos,
adjunxerunt, hortante Jano Grutero; cui hoc
chartaceum, ut eorum verbis utar, munus obtule-

runt, optantes ut eum ardentè amaret illa, quam sibi novam tertii conjugii sponsam brevè ducturus erat.

Bonvitii autem Florentinam Longi Editionem ità descripserunt, ut notis variantibusque lectionibus omissis, nihil de suo nisi operarum vitia adderent, & textui Græco e regione apponerent liberissimam quidem illam, sed satis elegantem Longi Pastoralium metaphrasin, seu potiùs imitationem, à Laurentio Gambarâ Brixienti jam tùm sene, verbis heroicis conscriptam, Antonio Perenotto, Cardinali Granvelæ, & in regno Neapolitano pro Rege, dedicatam, Antuerpiæ primùm cum cæteris illius Poëmatibus, anno 1569, in-4° excusam, & deindè à Cl. Bodeno in novâ Longi Editione repetitam.

De hâc autem metaphrasi verè dixerunt Jungerman. in Præfatione ad Longum, & Vossius, p. 517 de Historicis Græcis, laudatus à Fabricio in Bibl. Græc. L. V, c. 6, art. 8, tom. VI, p. 613, non eo fine Gambaram suos expositos cecinisse, quòd voluerit Interpretem Longi agere; sed liberè adeò, ut sæpè vix Longum agnoscas, multa addere, demere, mutare: ut taceam, inquit idem Vossius, quòd sæpè nec mentem Longi fuerit assecutus, quippè Poëta melior quàm Græcè intelligentior.

His longè præstantior exorsus est doctissimus

& modestissimus Gothofredus Jungermanus, Casparis Jungermani, Juris in Academiâ Lipsiensi Professoris filius, magni Joachimi Camerarii, cui tantùm renâscentes debuerunt literæ, ex matre nepos, & frater Ludovici Jungermani, insignis Botanici, à quo suum nomen traxit quædam planta. Ille Hanoviæ, typis Wechelianis, apud Claudium Marnium & hæredes Johannis Aubrii, anno 1605, in-8°, optimam protulit Longi Editionem cum suâ versione Latinâ ad latus appositâ, sed illâ minùs eleganti, suisque eruditissimis notis ad voluminis calcem rejectis. Textum quidem suo consobrino Ludov. Camerario*, Notas verò Johanni Friderico Wolfeshusio, Physices in Academiâ Lipsiensi Professori dicavit. In suis notis plurima & Longi, & aliorum Scriptorum, loca feliciter illustrat, emendat, aliorum emendationes confirmat, multa similia loca appositè confert, conjecturas suas, ut plurimùm verissimas, modestè proponit, ab aliis verecundè dissentit, suum cuique religiosissimè tribuit, quid

* Hic Lud. Camerarius primò Electori Palatino à Consiliis, & deindè Sueciæ Regis Legatus fuit ad fœderatos Belgas. Jungermanus autem apud Wechellii hæredes Correctoris munere functus fuerat, quod multi doctissimi præstantissimique viri non aspernati sunt, ut Berglerus, Sylburgius, &c. & priùs M. Musurus, & Jo. ille Lascaris, atavis editus Imperatoribus, qui Venetiis in Aldi Manutii Typographiâ Corrector fuerat, & deindè Ludovici duodecimi Legatus

Rhodomano, quid Criticorum debeat libris, quot in locis eum hærentem extricaverit per literas consultus ipsius amicus Daniel Heinsius, candidè indicat; quæ ignorat, ea ingenuè fatetur, cum Sophocle exclamans, p. 210:

Ἐγὼ ᾧ ἐφ' οἷς μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.

Ultrò sua vineta cædit, suos agnoscit errores, & veras aliorum emendationes suis protinùs rejectis præfert. Erat ei animus, ut in suâ ad Wolfeshusium Epist. nuncupatoriâ, p. 195, monet, politiores dare notas & copiosiores: « verùm, inquit, accidit ut » tumultuariè valdè hæc res mihi deproperanda » fuerit, ne quid dicam de meo tunc languore ».

Dolendum quidem hanc operam ab illo eruditissimo & κρῖσι καὶ ἀτῶ viro tunc languente tumultuariè deproperatam fuisse; nam certè omne tulisset punctum, & omnia quæ dicenda erant, occupasset, si ei otium, firma valetudo, ac Regionum Codd. & Criticorum illius ævo posteriorum, subsidia contigissent. Nunc autem multa explicanda,

Venecias missus est. Vide J. Contr. Zeltneri Centuriam eruditiorum in typographiâ Correctorum. Miror autem Abrahamum Trommium, quisnam esset ille Jungermanus videri ignorasse, cùm hæc scriberet in suâ de erratis Admonitione Græcis LXX Interpretum Concordantiis præfixâ: « Kircherus olim QUEMDAM Gothofredum Jungermanum summo-perè laudabat, quòd, se absente, egregiam operam, ad prælum singula relegendo repetens, præstiterit.

restituenda, addenda, conferenda, opus denique imperfectum reliquit. Sæpè in suâ versione suisque notis verum Longi sensum, veram in textu lectionem non assecutus, humani aliquid passus est. Prævo instituto, egregias Ursini Codicum lectiones in textum recipere, & falsas Florentinæ ac Commelianæ Editionum ejicere ità neglexit, ut hujus quam typothetis exprimendam tradiderat, operarum vitia & retinuerit, & novis cumulaverit. Præterea dùm textum parabat Editioni, suasque conscribebat notas, Florentinâ Editione (adeoque eximiâ illâ Ursini Codicum collatione) caruit, eamque non accepit nisi postea ab Hæschelio, cùm inter excudendum, ut ait p. 241, pagellas ad se missas percurreret. Illius Juntinæ variantes lectiones à Laurentio Reichio, sed parùm fideliter, ut apparet, excerptas, sibi que Lugduno-Batavorum submissas, se duntaxat priùs habuisse, ipse in suâ testatur Epistolâ nuncupatoriâ notis præpositâ, p. 194.

Jungermano in hâc palæstrâ successit homo longè dispar, sive doctrinam, sive ἀλχινοίαν & εὐστοχίαν Criticam, sive ingenium candorem & modestiam spectes. Loquor de Petro Mollio, Snece in Frisiâ nato, J. U. D., & Græcæ linguæ Professore Ord. in Acad. Franeker. qui anno 1660, sumptibus Johannis Arcerii, Longi Pœmenica cum suâ versione & notis ad calcem rejectis edidit, γερῶς

ἡλικίας ἤδη πρὸς ὧ , ut ipse ait in suâ Dedicatione. Is Editionem Florentinam typothetis ità exprimentam dedit, ut tamen illius textum, ope Ursini Codicum, quorum collationem in notis dedit Columbanus, quibusdam in locis, ne præmonito quidem Lectore, emendaverit, nec unquam ferè in suis indicaverit Animadversionibus se hanc aut illam lectionem ex Ursini Codicibus in textum recepisse. Plurima Ed. Flor. typographica σφάλματα in Mollianâ representata sunt, multa quoque addita; & interdum dux aut tres voces continuæ, & quædam incisa orationis membra, non in illâ solùm omissa fuerunt, sed etiam in proximè subsequen- tibus Parisiensibus, quæ Mollianam religiosius secutæ sunt.

Sic in recentiori Aristidis Editione quam curavit Jebb, sæpè singulos binosve versus totos perperam omisos, observavit Cl. Reiskius, quem vide, paginâ 9, vol. III Animadvers. ad Græcos Auctores. Sic Cl. Lambertus Bos in suis Animadversionibus ad Scriptores quosdam Græcos, p. 171 & seqq. triginta novem voces, seu potiùs minutos articulos, à literâ M incipientes, in Kusterianâ Suidæ Editione omissas, at in Basileensi & Porti Edd. occurrentes, recensuit. Sic primæ omnium Mediolanensis in Suidâ restituendo usum agnoscit Cl. Toup. in Præfatione quam suis aureis in Suidam

emendationibus præposuit ille vir summus & *κρίσις
κώταλος*. Sic elapsum in Barnesii Editione versum ex
Aldinâ Euripidis Editione revocavit felicissimus
ille Euripidis medicus, Cl. Musgrave. Undè semper
& interrogandæ & conferendæ sunt illæ principes
quas vocant Editiones : cùm , ut ait Cl. Reiskius ,
in Præfat. ad sua Polybiana , p. 773 & seqq. vol. V
Animadvers. ad Græcos Auctores, non minùs benè
de vetustis Auctoribus mereantur ii, qui bonas
lectiones à posteriorum Editorum inscitâ & levi-
tate loco depulsas & in exilium quasi ablegatas, e
situ primarum Editionum, incultiorum quidem
illarum, sed multò fideliorum, revocent & quasi
refuscitent, & demonstrent ignorantibus, dubi-
tantibus commendent, quàm qui suo Marte veras
lectiones reperiant, & ex ingenio suo restituant.
Idem ibid. in tertii volum. Præfat. se summi facere
affirmat principes quasque veterum Auctorum Edi-
tiones, ex quo sibi constitit, vel summos viros & de
literis aliàs optimè meritos, pro bonis vetustis lec-
tionibus, quas non intelligerent, ingenii sui com-
menta, sæpè illa vanissima, nobis obtrusisse; quæ
nos, inquit, rei gestæ ignari, bonâ fide pro vete-
rum Auctorum oraculis & in elegantissimis habemus;
tamen nunquam illis ea in mentem neque vene-
runt, neque potuerunt venire. De hac Editorum li-
centiâ sic elegantissimus Muretus Var. Lect. L. IX,

c. 19, conquestus est : » vetera quædam vocabula
» sunt apud Ciceronem , corrupta ab iis qui quic-
» quid minùs usitatum est , pro suo jure expungere ,
» & quicquid collibuit , substituere audent , etiam
» invitis (nam hoc nonnunquam profitentur) &
» reclamantibus omnibus libris. Quorum nisi re-
» gatur & coërceatur audacia , paucis annis in Ci-
» cerone minima pars Ciceronis futura est ».
Huc adde quòd scribendi compendia quæ in prin-
cipibus Edd. non rarò occurrunt , sæpissimè non
assecuti sunt posteriores Editores. Et hoc quidem
plurimis in nostrâ Palæographiâ Criticâ declarabi-
mus exemplis. Quamobrem doctissimis illis viris
quibus Germania & Suecia , &c. abundant, quique
carent Codicibus , valdè auctor sum , ut ad princi-
pes Editiones , quæ instar sunt Codicum quos fide-
lissimè repræsentant , conferendas animum ap-
pellant.

In nostris autem Animadversionibus observavi-
mus Mollium nullo usum fuisse libro manuscripto ,
quamvis interdùm suum Codicem memoret : sed
per suum Codicem , quod & probavimus , & plu-
rimorum locorum comparatione confirmari posset ,
Florentinam designat Editionem. Et hoc quidem
patet ex hâc ipsius admonitione quam suis præpo-
suit notis , & in quâ sic loquitur : « Titulus nostri
» CODICIS EDITI ab eruditissimo viro Raphaële

» Columbanio, &c. excusi Florentiæ, apud Phi-
 » lippum Junctam &c. ». Verum Longi sensum
 in quibusdam suæ versionis locis felicius, sed in
 multis feciùs quàm Jungermanus expressit, & ser-
 monis elegantiam non magis consecutus, doctif-
 simo illi viro sæpissimè ità cedit, ut tamen eo inter-
 dùm præstet. In notis autem longè inferior, seu po-
 tiùs omninò nullus, præter ineptas & pueriles ob-
 servationes, & e trivio arreptas etymologias, nihil
 ferè proprium habet; quod semper demonstrare
 potuissimus, & nonnunquam patefecimus. Colum-
 banii & Jungermani notas confidentissimè & ferè
 ad verbum describit: Victorii, Casauboni, Heraldii,
 aliorumque Criticorum, quorum indicationem &
 aliis debet, scrinia ità compilat, ut eos ne nomi-
 net quidem. Nunquam impudentiorem vidi plagia-
 rium, vel in iis in quibus furacem manum minimè
 subodorari possis. Sic, exempli gratiâ, in illa paginæ
 tertiæ nostræ Ed. verba, *διήληπται γὰρ εὐρίποις*, hæc
 annotat, pag. 4 suarum Animadvers. « Euripus,
 » angustum mare, vel aquosus locus inter duas
 » terras, hoc est, inter Bæotiam & Atticam: sep-
 » ties autem quotidie ejus aqua mutatur. Hinc ri-
 » vuli quoque e mari, aut alio flumine, per locum
 » aliquem deducti, Euripi nomen adepti fuere.....
 » Tales rivuli nostratia oppida in Frisiâ pulcher-
 » rimè distinguunt ac dissecant. Olim Romæ in
 profanas

» profanas ædes aquæ circum theatra, per fistulas aut
 » tubos emissæ, Euripi dicebantur ». Hæc autem
 Columbanio sublegit sic habenti, p. 79 : « Euripus,
 » maris pars inter Aulidem, Bœotix portum, & Eu-
 » bœam insulam, septies die ac nocte reciprocans.
 » Undè rivuli quoque e mari, aut alio flumine, per
 » locum aliquem derivati, Euripi nomen adepti fue-
 » re; quales ii sunt qui Venetorum urbem pulcher-
 » rimè distinguunt ac dissecant. Aquæ item Romæ
 » olim in profanas ædes, circum, theatra, per fistulas
 » aut tubos immissæ, Euripi dicebantur ». Hinc in
 Mollio, pro circum theatra, lege, commate inter-
 posito, circum, theatra; nisi credere malis eum Co-
 lombanii quem describebat, verba non intellexisse;
 quod innuere videretur illius verborum construc-
 tio. Ut ut sit, vides callidum illum furem, in Ve-
 netorum urbis locum, Frisiam suam peritè repo-
 suisse. Sic p. 14 suarum Animadvers. descripsit Co-
 lombanii notam in hæc verba pag. 11 nostræ Edit.
 εκ ἀκριβὸς τῆς ἐν ποσὶν ἡν, & in hæc p. 12, ὅτι
 τὸ χεῖλος ἰσῶτες, &c. &c. Sic ferè omnes paulò
 copiosiores Columbanii notas, paucis admodùm
 verbis immutatis, suas facit; quod cuilibet utrius-
 que Animadversiones conferenti facilè patebit.
 Omnes ferè suas emendationes debet variantibus
 Ursini Codicum lectionibus, quas Columbanus
 suis immiscuit notis, quasque Mollius, semper

Codicibus dissimulatis, pro suis venditat conjecturis, suoque tribuit ingenio, contentus semel hoc monitum suis præposuisse Animadversionibus: „Tulus nostri Codicis, editi ab eruditissimo viro „Raphaële Columbanio, cujus emendationibus „variisque lectionibus me plurimùm hocce in „Græco emaculando contextu usum fuisse ingenuè „fateor, accepti ex Bibliothecâ Aloisii Alamannii, „excusi Florentiæ, apud Philippum Junctam, ann. „MDLXXXVIII, hoc modo conceptus erat.

Frustrà, pag. 108 suarum Animadvers. Jungermani versionem vidisse se negat, nisi suâ jam typis excusâ, & in suâ Præfatione affirmat, latinitate unquàm donata fuisse hæc Longi Pastoralia (quod quidem, inquit, re diligentissimè quæsitâ scire potuerit) se deprehendere nequedùm quivisse: attamen suâ versione jam typis mandatâ atque excusâ, aliam esse suâ priorem sibi significavisse Anchisen ab Andalâ, Medicinæ Doctorem. Mecum enim Cl. Boden in suâ Præfatione jam observavit, rem ipsam docere, paratam huic ingenio fuisse dissimulationem, quâ singulare plagium protegeretur; & multa inesse, clàm Jungermano subtracta, quæ voluit Snecanus suo ex ingenio peperisse videri. Ut Columbanii, sic integras Jungermani notas ferè semper describit, eumque ne nominat quidem, nisi p. 15, 47, 51, 80 & 108. Imò vel in suâ De-

dicatione, hunc e Jungermani Præfatione mutatus est Plinii locum, ubi agitur de quibusdam hominibus omnia culpantibus, & ad venena nascentibus, qui obvios quosque vetant agere, aut prodesse vitæ, nec ullum aliud abominati spiritûs præmium novere, quàm odisse omnia. Miror eum non simul & egregios illos attulisse Josephi Scaligeri versus ab eodem Jungermano laudatos:

Quò te ambulando cumque vertis gentium,

Vitare non est disputatorum genus,

Pugnax, protervum, fastuosum, garrulum.

Post Mollianam ea prodiit quam primam Parisiensem ideò vocare solemus, quòd, incerto Auctore, sine ullâ Præfatione, cum versione Mollii ad latus appositâ, & cum nonnullis conjecturis & emendationibus, nec iis spernendis, quæ in ipso met textu suo quæque dispositæ sunt loco & uncis inclusæ, Lutet. Par. anno MDCCCLV, typis elegantissimis, in-4°, sumptibus, ut aiunt, Bibliopolæ Neaulme, excusa fuerit. In illâ, ut jam diximus, ea omnia desiderantur quæ, operarum vitio, ex Editione Mollianâ exciderant, hujusque typographica menda novis, ut ferè fit, cumulata sunt. Distincta est, ut tituli verba repræsentem, viginti novem figuris æri incisis à B. Audran, juxtâ delineationes Celsissimi Ducis Aurelianens. Philippi; accedunt alia ornamenta, partim ab A. Cochin, partim à

C. Eisen adornata, ut idem titulus præfert, & à Simone Fokke in æs eleganter incisa.

Posteriorem Editionem Parisiensem, elegantissimis Fr. Ambrosii Didot typis expressam, & nonnullis variis lectionibus, iisque ad calcem rejectis, ornatam, sine versione, Lutet. ann. MDCCLXXVI, apud Guillelmum De Bure, in. 12, prodire jussit vir longè eruditissimus nobisque amicissimus, multis, iisque egregiis in omni genere, operibus, inter quæ eminent, absolutissima Leibnitii Editio, *Origine des Découvertes attribuées aux Modernes; Explication de quelques Médailles Grecques & Phéniciennes, avec une Palæographie numismatique, &c. &c.* jure ac meritò celeberrimus, Ludovicus Dutens, Turonensis, Dei, & olim Regis Angliæ in Aulâ Taurinensi Minister. Is nitidæ suæ Editionis ducenta tantùm excudi voluit exemplaria; quorum centum quidem amicis suis dono dedit, centum verò divendenda permisit: ut prioris Editionis Parisiensis nonnisi cxxv exempla negotiatori librario æs meruisse auctor est in suâ Præfatione Cl. Boden.

Ille Cl. Benj. Gottlib Laur. Boden, doctissimus nobisque amicissimus Poëseos Professor ordinarius apud Vitebergenses, cui multùm jam debent literæ Græcæ, eidem mox plura debituræ, qui eruditissimis Dissertat. & optimâ Achillis Tatii Edit. inclaruit,

qui cæterorum Eroticorum Scriptorum ac Geoponicorum Editionem parat, à cujus denique ingenio & industriâ omnia præclara expectanda sunt, Lipsiæ, in-8°. sumptibus Johannis Friderici Junii, anno MDCCCLXXVII, recentissimam curavit Longi Editionem, quæ in omnium manibus versatur omnibusque notissima est, cujusque, ut omnium aliarum Editionum accuratissimam & collationem & recensionem in nostris exhibuimus Animadversionibus, ubi omnes receptas ab unoquoque Editore & lectiones & interpretationes, nostro judicio interposito, diligentissimè perpendimus, causasque exponimus, quibus adducti à præcedentibus Editoribus infinitis in locis discedere coacti fuimus.

Quid autem novum in hâc novâ Editione attulerimus, quot eam accessionibus & emendationibus locupletaverimus, quæ denique fuerit nostri instituti ratio, ideò paucis tradendum est, ne quis, post septem Longi Editiones, quarum præsertim tres à tribus multò doctioribus & acutioribus viris, Cl. Jungermano, Cl. Dutens & Cl. Bodeno, curatæ sunt, hanc nostram inutilem & supervacaneam esse arbitretur.

Ac primò quidem textum sæpissimè restitui-
mus ope trium Longi Codd. Reg. quorum, pro suâ humanitate, usum nobis benignè concessit Cl. Bejot, Bibliothecæ Reg. Codd. Custos, & Regiæ Inscript.

tion. Academiæ socius. Tres illi Codices, quorum primus in-folio, numero 2895, secundus in-4°, n°. 2903, tertius in-12, n°. 2913 notatus est, quamvis recentissimi, & decimo sexto seculo scripti, plurimas, easque optimas, lectionum varietates nobis suppeditaverunt. Ut ordine, sic variantium lectionum copiâ & præstantiâ, cæteros anteit primus, quem satis longo sequitur intervallo secundus: illis multum cedit tertius, longè infrà ultimo ponendus loco, & in cujus fine sex versiculi desunt, & hæc, eâdem quâ exaratus fuit manu, subscripta sunt: *Romæ ad Fulvii Ursini exemplar emendatus, 1597, amore amoris tui.* Enimverò non paucæ ad ejus marginem conjectæ sunt variæ lectiones & emendationes, quas omnes vitia textûs, in hoc Codice frequentissima, compensantes, exhibuimus, quarumque pars incerti earum Auctoris ingenio, vel ignotis Codicibus, pars verò Ursini, qui non semel in iis laudatur, Exemplari debetur, nec e Florentinæ Editionis collatione, quæ sequenti anno prodiit, derivari potuit; quem nostrarum Animadversionum, p. 46, errorem hîc corrigimus. In primo autem Codice, Longo subjunctus est Eumathius, ut in tertio, Achilles Tatius, & in secundo, primi ejusdem Tatii libri initium, usque ad p. 60 Ed. Cl. Bodeni.

2°. Magnum quoque nobis in emendando textu

auxilium attulit trium Urfini Codicum, & variarum lectionum in Florentini Codicis margine appositarum collatio, primæ omnium Editioni Juntinæ subjecta. Ut e tribus Regiis, sic ex his quatuor, Florentino & Romanis, Codicibus, plurimas optimas lectiones, receptis longè anteponendas, & interdum etiam duos continuos versiculos qui in Edd. desiderabantur, in textum revocavimus. Nam, ut rectè monet Cl. Reiskius, in Præfat. suæ Dionysii Halicarnass. Ed. p. 17: „ Lectionem meliorem quæ
 „ in promptu sit, scientem atque volentem posthabere sequiori, cujus alia nulla laus sit præter hanc,
 „ quod per duas Editiones tuâ vetustiores pervaserit, & ab antecessoribus tuis tibi tradita sit, non
 „ quò tu eam propagares certâ fide, sed judicio
 „ ponderares, atque datâ facultate cum aliâ permutares, dedecus hoc est non minus eo, si, su:
 „ perstitutione captus, exempli tui manifestas mendas
 „ typographicas servandas atque propagandas censeas. Cur, inquit, conquirimus collationes Codicum
 „ cum manusccriptorum, si nolumus illis uti,
 „ si ad marginem quasi sentinam eas deprimimus,
 „ si textum ad posteros prodimus nil emendationem eo, quem à majoribus acceperamus. Stultum
 „ sit & incassum laborantis, aut bona sua non intelligentis, paratis bonis nil uti, quorum tibi
 „ magno constitisset acquisitio. Si Editorum quisque

« sic agat, inquit idem Reiskius, perpetuum habebimus ità conspurcatos & lectioni atque tractationi inhabiles Auctores, quales ab Aldis aut Stephanis primis fuere proditi ». Neminem autem tam superstitiosum fore puto, ut nobis succenseat quòd in hâc nostrâ Longi Editione, præter alia infinita, etiam solœcisimos, & barbaras illas emendaverimus voces, quæ superiorum Editorum diligentiam effugerant; ut, exempli gratiâ, p. 99, l. 10, in textum receperimus ἐφθείη, pro ὠφθείη quod in omnibus Edd.; p. 37, l. 13, ἐρῶμεν ἈΛΛΗΛΩΝ, pro ἐρῶμεν ἈΛΛΗΛΟΥΣ quod in omnibus Edd.; p. 38, l. 4, ~~πειλοκὴ~~, pro ~~πειλοκὴν~~ quod in omnibus Edd.; p. 90, l. 11, ΤΗΝ λύσαν, pro ΤΟΝ quod in omnibus Edd. præterquàm in posteriore Parif. ubi & hoc, & plurima alia, ex ingenio Codicibusque & Criticis libris obiter, illiusque specimina typographica mendis purgantes, jam correxeramus; p. 90, l. 15, παράξαντος ἀνέμυ ΤΗΝ θάλατταν, pro ἐπὶ τὴν θάλατταν quod in Edd. Mollian. utrâque Par. & recentissimâ Cl. Bodeni; ut p. 107, l. 111, εἰκλέρει τὴν ἰκισίαν, pro ἐπὶ τὴν ἰκισίαν, quod in Edd. Moll. utrâque Par. & Cl. Bodeni; ut pag. 17, lin. 19, ἐπιπαίδευντο, pro ἐπιπαυδεύοντο, quod in Edd. Moll. utrâque Par. & Cl. Bodeni; pag. 21, l. 6, τὸ μὲν (τίτλις) ἐκ ἡδυνήθη, pro τὴν μὲν, quod in Edd. Moll. utrâque Par. & Cl. Bodeni, &c.

3°. Nobis instar egregii & optimæ notæ Codicis fuit elegantissima Amyoti versio Gallica, quæ quamvis sæpissimè à vero Auctoris sensu aberrans, ex optimo tamen Codice ita ducta est, ut præstantissimas illius lectiones fideliter & ad verbum exprimat, sicque textûs emendandi ansam offerat, & Ursini ac primi Regii Codicum, quibuscum sæpè consentit, varietates confirmet. Eundem usum præbebit Gallica Plutarchi versio, quam ex optimo Codice, qui nunc in Parisinâ Oratorii Patrum Bibliothecâ servatur, confecit idem Amyotus. Sic Cl. Fischerus in Præfatione Editionis secundæ quatuor Platonis Dialogorum, Eutyphronis, Apologiæ Socratis, &c. Lipsiæ, anno 1770 :
» Præter Aldinum & Basileensia exempla, consu-
» luimus versionem Fici Latinam, quæ cùm ferè ver-
» bum de verbo reddat, certè ità exprimat verba
» Platonis Græca, ut, quid scriptum Auctor ejus in
» Græcis Codicibus invenerit, judicari satis posset,
» parem eam auctoritate apparet Græco Codici
» poni debere ». Sic Laurentii Vallæ versione in Herodoto emendando usi sunt Cl. Wesseling. & Cl. Valcken.rr. Sic Cl. Hudson in sui Dionysii Halicarnass. Præfat. dicit Lapi Biragi Florentini versionem, rudior licet fuerit & inculta, latinæque dictionis elegantia destituta, aliquo tamen in pretio esse debere, quòd eam præ se ferat Interpres fidem &

simplicitatem, ut Græca ubi minùs intelligeret, de verbo ad verbum exprefferit, atque ità plurimis in locis ad veræ lectionis investigationem viam patefecerit. Quò magis miror Gallicam Amyoti versionem à nullo hùc usque Longi Editore ad partes vocatam fuisse, quamvis jamdudùm apud Philologos constet, quanti, præsertim in sacrâ utriusque Fœderis Criticâ *, sint usûs & momenti antiquæ versiones.

* Sic magnam Novo Testamento lucem accendit illa celeberrima Syriaca Philoxeni versio, quam hisce diebus, Oxonii, cum suâ versione Latinâ suisque notis, publici juris fecit doctissimus noster amicus, & inter paucos Orientalium literarum peritissimus, ac linguæ Arabicæ Professor Oxoniensis, Cl. Josephus White, qui in elegantissimâ ac eruditissimâ de utilitate linguæ Arabicæ Oratione, Oxonii, 1776, egregiè post Salmasium, & cum Cl. Georgio Costardo, declaravit, p. 26, plus mille locis Græcum Dioscoridis textum ex Arabicâ Honaini versione non solùm illustrari, sed etiam emendari posse; quique ibid. p. 10, à paucissimis observatum Arabicæ Bibliorum Versionis indicavit usum. Illa enim, inquit, si à paucis quibusdam libris discesseris, non ex ipso Hebræo fonte, sed ex Alexandrinâ septuaginta Interpretum translatione ducta, à Critico adhibenda est, non solùm ad rectiùs intelligendam (quod luculentis demonstrat exemplis) sed etiam ad castigandam, e quâ nata est, Græcam; ad tollendos ex hâc librariorum lapsus; ad scholia, quæ haud rarò e margine in contextum irrepsērunt, eliminanda; ad ea quæ transposita sunt, in nativum ordinem redigenda. Quod quidem negotium cùm à nemine adhuc susceptum fuerit, in hâc novâ materiâ feliciter & cum

4°. Ad pristinum textûs nitorem restituendum, plurimùm quoque nobis contulit omnium præcedentium Editionum, ac præsertim principis Juntinæ collatio, ex quâ optimas lectiones, à posterioribus Editoribus immeritò ejectas, & ea omnia revocavimus, quæ, operarum vitio, ex Editione Moll. & hinc e subsequentibus, exciderant, cujusque ope plurimas quibus Longum illotæ Typothetarum manus scædaverant, maculas absterximus.

laude versabitur præstantissimum illud Cl. Whiti ingenium, qui novam nunc parat septuaginta Interpretum Editionem. Qui utinam quoque aliquandò in lucem proferat aureum illud magni Schultensii Lexicon Hebraicum, quod quatuor voluminibus in-4°. constans, in Bodleianâ Bibliothecâ servatur; nec non & illud, quod magno redemptum se velle, & alicubi delitescere affirmabat idem Schultensius, R. Jonæ, Cordubensis, Judæorum Grammaticorum principis, Lexicon, seu librum radicum, Arabicè exaratum, in quo pleræque radices Hebrææ Arabicis fontibus illustrantur, & aliud Rab. Jehudæ, filii Charish, opusculum, eo ferè ordine quo Schultensius fecit in Clavi Dialectorum, compositum ad Arabicæ linguæ cum Hebraicâ convenientiam probandam, illiusque in explicando Hebræo Codice usum demonstrandum, & in quo (quod in homine Judæo meritò ibid. p. 18 miratur Cl. White) ipsius Corani dictiones & loquendi formulæ nominatim adhibitæ sunt ad sacrum contextum explicandum. His tribus Schultensii, R. Jonæ & R. Jehudæ operibus, nihil præstantius, nihil utilius, si Orientales literas spectes, non in Bodleianâ solùm, sed in omnibus aliis Europæ Bibliothecis, reperire possis.

5°. Nonnulla etiam loca pravâ interpunctione laborantia, uno commate transposito, sanavimus & illustravimus; quæ præsens medicina omnibus ferè Auctoribus feliciter adhiberi potest: cùm constet primos illorum Editores, seu etiam typographos, pro arbitrio puncta & commata, quæ à plurimis Codicibus, & ab omnibus antiquissimis absunt, ineptè & alieno sæpè loco posuisse, sicque omnem sensum immutasse & turbasse. Sic, exempli gratiâ, p. 80 & 81 nostrarum Animadversionum, & alibi passim, in quodam Longi loco, tres diversos sensus e tribus diversis interpunctionibus oriri indicavimus.

6°. Interdùm quoque, sed parcè & sobriè, in textu constituendo variis doctissimorum virorum emendationibus usi sumus; quarum nonnullas, quæ certissimæ essent, & ipsâmet solis luce clariores, in textum recipere non dubitavimus; præstantissima ac felicissima Hemsterhusii, Ruhnkenii, Valckenærii, Toupîi, &c. ingenia, Codicum ab ineptis sæpè librariis descriptorum auctoritati minimè cedere jure ac meritò existimantes.

In nostris autem Animadversionibus accuratissimè indicavimus:

1°. Quid ex hoc, aut ex illo Codice, quid ex hâc, aut ex illâ Editione, quid ex ingenio & conjecturâ, quid e libris Criticis in textum receperimus.

2°. Omnes septem priorum Editionum, unius Florentini, cum alio collati, ut ipse monet Columbanus, trium Ursini Romanorum, ac trium Regiæ Bibliothecæ Codicum varietates exhibuimus. Quas in suo, nunc latente, invenerat Amyot, eas omnes, quantum ex ipsius versione colligere licuit, repræsentavimus.

3°. Ursinianum de suis, & nostrum de cunctis variantibus lectionibus iudicium ita interposuimus, ut semper causas exposuerimus, quibus commoti hanc aut illam lectionem, sive admittendam, sive rejiciendam censuerimus.

4°. Varias Jungermani, Mollii, Amyoti, & Criticorum qui obiter Longum illustrarunt, interpretationes, suo quasque loco allatas, præter manifestissimos Interpretum lapsus, quales in Amyoti versione frequentissimè occurrunt, recensuimus, earumque pondera diligenter examinavimus.

5°. Hoc pacto nostra Editio ea omnia complectitur quæ in præcedentibus Editionibus egregia & eximia visa sunt; cum, præter omnes omnium varias & lectiones & interpretationes, quas hîc conjunctas exhibemus, e priorum etiam Editorum notis ea omnia selegerimus, quæ maximè ad rem, id est, ad corrigendum & explicandum Longum, facerent, iisque adjunxerimus plus quàm triginta doctissimorum virorum Animadversiones & emen-

dationes, quarum maxima pars e variis variorum Criticorum libellis à nobis undiquè petita est. Rectè enim doctissimus & κριτικώτατος vir Johannes Fredericus Herelius, Animadversion. Critic. Miscell. p. 1 & 2 : « Tantùm abest, ut libros Græcorum » Romanorumque habeamus emendatissimos, jàm- » que Observationum criticarum abundantia labo- » remus, id quod homines quidam inepti jactare » solent. ut potiùs Scriptorem antiquum nul- » lum, junctis licet multorum studiis, adeò dili- » genter perpolitum castigatumque deprehendas, in » quo non obscura pessimèque affecta plurima oc- » currant loca *, quæ scrupulum Lectori attento in-

* Cl. Koppiers, Observat. Philologic. p. 131, hæc sibi à summo Valckenærio monstrata fuisse dicit, quæ scripsit alius felicissimus ac doctissimus Criticus, Markland, in Explicationibus veterum Auctorum Græcorum & Latinorum subjectis Euripidis Supplicibus, p. 261, quæque eorum qui omnia in veterum scriptis intelligere se confidunt, superbiam retundere, ac iis qui sæpè sibi in iis aquam hædere dolent, solatium afferre possunt; cùm videant Criticos principes, qui, ut ait idem ibid. Koppiers, p. 133, vitæ magnam partem in libris antiquis exigendis consumpsere, fateri tamen se in libris maximè vulgaribus ubique loca deprehendere quæ minùs intelligant. « Hactenùs, inquit Marklandus, ex Horatio in quo Auctore, post omnia, » quæ in eum scripta vidi, innumera sunt, quæ non in- » telligo. In toto opere vix una est Ode, Sermo, vel Epistola, in quibus hoc non sentio, dùm lego. Neque adeò

„ jiciant, ulteriùsque cupientem progredi remoren-
 „ tur. Atque utinam, qui veterum Auctorum libros
 „ honesto liberalique cultu in lucem prodire jubent
 „ Critici, eam semper tenerent rationem, ut quæ
 „ varii passim ad emendandum Scriptorem decla-
 „ randumve, obiter, & aliud quasi agendo, contu-
 „ lissent, ea collecta studiosiùs quàm fieri animad-
 „ vertimus, amplis & perpetuis cæterorum Com-
 „ mentariis adjungerent! Accidit enim sæpè, ut
 „ enodationes locorum quorundam felicissimæ,
 „ in libris, ubi haud facilè quæsi veris, propositæ,
 „ haud aliâ de causâ malè neglectæ lateant, ac ferè
 „ ignorentur; adeò ut, si vel splendidissimas Edi-

„ miror; cùm hæc obscuritas (quo vitio ille minimè re-
 „ nebatur, teste Suetonio in Vitâ ejus) à posteris invecta
 „ fuerit. Horatius enim, Virgilius, Ciceronis nonnulla,
 „ Livii quædam, Juvenalis, &c. in scholis prælegebantur
 „ pueris, & in singulis ferè Monasteriis lectitabantur: in-
 „ de tot spurii & inepti versus in Horatii & Juvenalis
 „ hexametris, tot explicationes & immutationes elegan-
 „ tiarum linguæ Latinæ in contextu Cæsaris, Ciceronis &
 „ Livii, ut, si isti Auctores reviviscerent, in multis sua
 „ scripta non agnoscerent”. In his, addit Cl. Koppiers,
 „ stipulari se Marklando dicebat, & de Græcis Poëtis qui-
 „ busdam similiter judicare (ne Homero quidem excepto)
 „ Cl. Valckenærius. Sic doctissimus ille & acutissimus Medi-
 „ cus, Cl. Musgrave, cui vitam & sanitatem debet Euripi-
 „ des, in aureæ suæ hujusce Poëtæ Editionis Præfatione, p. 11:
 „ Nunc & communem quamdam hominum iniquitatem

„ tiones evolvas, tamen, quæ tibi super quibus-
 „ dam venerint in mentem, nullusne Interpretum
 „ pridem præceperit, an primus ipse observaveris,
 „ incertus nonnunquam cogaris ambigere „.

6°. Ad illas doctissimorum virorum in Longi
 Pœmenica Animadversiones, quas ubique sparsas,
 hîc collegimus, haud parvam accessionem attule-
 runt ineditæ Huetii notæ, quas sui exemplaris in
 Regiâ Bibliothecâ servati (is autem Ed. Commeli-
 nianâ usus fuit) oræ alleverat, quarumque copiam
 nobis humanissimè fecit Cl. Abbas Desaunais,
 impressorum Regiæ Biblioth. librorum Custos. His
 adde multò præstantiores Clarissimorum virorum
 Valckenærii, Wyttenbachii & Hermannii Tollii
 notas, nobiscum ab illis doctissimis viris commu-
 nicatas, & Cl. Nicolai Hinlopen, civitatis Hornanæ
 civis Senatorii, nostrarumque literarum cultoris
 diligentissimi, Observationes, quas ad nos transfe-
 rendas curavit doctissimus vir nobisque amicissi-
 mus, Hermannus Tollius. Quas omnes Animad-

„ adversùs veterum Auctorum Interpretes paucis depre-
 „ cari fas est. Quippè magna pars Lectorum, ii scilicet qui
 „ se Poëscos, non Grammaticæ, studiosos profitentur,
 „ omnia sibi plana & perspicua reddi postulant, neque
 „ facilè Interpreti ignoscunt, si quid fortè impeditum, aut
 „ tenebris involutum reliquerit. Qui mitiùs fortè censu-
 „ ram exercerent, si cogitarent, non integros nobis vete-
 „ rum libros, sed laceros, attritos, deformatos, velut
 „ versiones,

versiones, suorum Auctorum nominibus designatas, hîc habebit Lector: ne quid dicam de nostris, iisque non paucis, conjecturis & emendationibus, quæ cum tot tantorumque virorum Annotationibus minimè comparandæ sunt.

7°. Digitum ad præcipuos fontes intendimus, ex quibus plurima hausit Longus; & præcipua indicavimus loca, quæ ipse imitando expressit, & quæ ex eo à posterioribus Scriptoribus expressa sunt. Multò quidem plura loca similia proferre potuissemus; sed, brevitati consulentes, ne in immensam molem excreceret hæc Editio, ea duntaxat contulimus, quæ ad illustrandum aut emendandum Longi textum prodesse possent. Sic nonnulla Theodori Prodromi, Scriptoris inediti, & cuius ne nomen quidem audiverat Huetius, cùm de Fabellarum amatoriarum origine scriberet, loca protulimus, ex quibus illius dicendi genus æstimari potest; ut paginâ 9 nostrarum Animadversionum; p. 38, ubi quinquies laudatur; p. 56, p. 92, bis; pag. 204,

“ ex naufragio tabulas, interpretandos obtigisse: quibus
 “ si pristinum hîc illic nitorem diligenti lectione reddere
 “ potuerimus, in compendii loco ponendum est. Danda
 “ igitur novo cuique Interpreti venia, si in quibusdam
 “ Lectorem destituerit, modò in aliis, vel mendosa corri-
 “ gendo, vel obscura ex locis similibus illustrando, le-
 “ gendi molestiam minuerit”.

234 & 235, 238, 292, &c. Præterea Lectores; quibus hæc nova erunt, hîc libenter invenient in Addendis, duas Odas nuper detectas, ac Horatio tributas, & p. 248 & seqq. Animadvers. quædam hætenùs inedita, & maximè notanda, de linguæ Græcæ analogiâ, quæ excerpimus ex Cl. Lennepii Dictatis, quorum usum nobis benignè concessit vir doctissimus nobisque cum suo eruditissimo fratre amicissimus, Everardus Scheidius, qui Harderovici Geldrorum literas Arabicas, quarum est Professor longè peritissimus, felicissimè tractat, ibique pretiosissimum illum Abu Nasri Ismaëlis Ebn Hammad Al-Gieuhari Farabientis thesaurum, vulgò dictum librum *Sehak*, sive Lexicon Arabicum, nunc cum suâ edit versione Latinâ ad latus appositâ: cujus quidem præstantissimi operis ea. jam. specimina propriis clarissimi Scheidii typis excusa vidimus, quæ totius Editionis salivam nobis vehementer moveant; & nunc

8°. Obiter, cùm sese offerret occasio, nonnulla quoque aliorum Scriptorum loca illustravimus & emendavimus: ut Achillis Tatii, p. 17 nostrarum Animadvers. p. 102, 141 & 142, p. 154, & p. 50, ubi Cl. Bergeri emendationem comprobavimus; Æliani, p. 261; Bionis, p. 100; Evangelii, p. 275; Gemisti Plethonis, p. 288; Heliodori, p. 98; Hesyhii, p. 27 & 208; Homeri, p. 304, ubi veram

Cl. de Rochefort emendationem confirmavimus; Livii, p. 282; Luciani, p. 30; Maximi Tyrii, bis p. 39; S. Pauli, p. 300; Plutarchi, p. 295, Scholiastæ Aristophanis, p. 83 & 278; Severi Sophistæ, pag. 46; Sophoclis, pagg. 84 & 85, 274 & 275, & p. 278; Stobæi, p. 282; Suidæ, p. 278; Synesii de febribus, p. 8; Theocriti, ubi summi Valckenærii emendationem confirmavimus, pag. 272; Timæi Lexicographi, pag. 179 & 180; Xenophontis, p. 104, &c.

9°. Non semel veteres usus exposuimus; in quo plurimum usi fuimus recentiorum itinerariis, qui, ut Duloir, Tournefort, Pococke, Spon, Wheler, Wood, &c. & doctissimus nobisque amicissimus Guys*, Græciam Ægæique maris insulas, ac præsertim Metelinam, ut hodiè vocant, peragraverunt ac descripserunt. Quos libros non satis lectos iisque utilissimos esse censemus qui veteres tractant: & hoc quidem pluribus exponere opus esset, nisi vir

* Vehementer & miror, & doleo, in Gallicam linguam huc usque conversum non fuisse eruditissimum illud Cl. Chandleri, quo nemo Græcè doctior, Græciam & Asiam minorem petivit, quique tot egregias Inscriptiones indè retulit, Itinerarium. Utinam aliquis exoriatur, qui illud sic in nostram convertat linguam, ut nuper Poloni, & meritò quidem, elegantissimas ac doctissimas de veteribus ac recentioribus Græcis inter se comparatis Cl. Guys Epistolas in suam transtulerunt.

summus nobisque amicissimus, Cl. Michaëlis, qui in literis Orientalibus non habitat, sed regnat, quique cum incredibili eruditione præstantissimum & acutissimum conjungit ingenium, quis Itinerariorum usus esse possit, suo felicissimo exemplo, suâque auctoritate, quæ maximi momenti est, abundè comprobavisset, nobisque hâc in parte otium fecisset.

Has omnes Animadversiones, utpotè longiores, ad calcem rejecimus, clarissimi illius Roberti Stephani, qui in typographiâ parem non habuit nisi filium suum Cl. Henricum Stephanum, quique Manutios, Johannem Frobenum, Jodocum Badium Ascensium & Conradum Badium, Turnebum, Guillelmum & utrumque Fridericum Morellum, Plantinum, Raphelingium, &c. non magis Typographis, quàm doctissimis sui seculi viris accensendos, longè superavit, consilium & exemplum secuti. Is enim, quem, ut & Henricum Stephanum, veteres Auctores excudendi legem vocare possumus (ut Demosthenem orandi legem dixit Quintilianus, L. X, c. 1, p. 635), cùm Persium edidisset, anno 1527, V^â. Non. Maii, illi Poëtæ, observante Cl. Maittairio in Stephanorum Historiâ, tom. I, p. 20, Ælii Antonii Nebrissensis Commentaria, seorsim edita, eodem anno addidit, V^â. Calend. Jun. Nam, ut ipse disertè ait in Præfatione,

morem illum, quo ferè utebantur Typographi, longos Commentarios mediis Auctorum operibus intercalandi & intexendi, tantùm aberat ut probaret, ut vehementer etiam obesse omnibus arbitraretur.

Latinam versionem ad latus apposuimus, non nostram, cùm novam concinnare non vacaret; non Jungermanianam, aut Mollianam, cùm neutra ubique retinenda esset; sed ex utrâque ità conflata & commixta, ut si quid in hâc, aut in illâ, non dicam elegantius, sed minùs barbarum & durum inesse videretur, si quid Græcorum verborum vim & germanum sensum fidelius & magis propriè exprimeret, id protinùs arripuerimus, sed in multis ab utrâque recesserimus; cùm sæpè ad emendatum ac ferè novum quem hîc exhibemus textum, exigenda & componenda esset versio Latina, & sapissimè priorum interpretationum, ubi à vero sensu aberraverant, vitia essent tollenda.

Hîc autem gratus agnoscat Lector propensissimum in literas animum Guillelmi de Bure, Bibliopole honestissimi, integerrimæ nec non & spectatissimæ fidei ac peritiæ, qui in hâc Editione adornandâ nullis pepercit curis & sumptibus, ut nitidâ & anxie conquistâ chartâ, ut elegantissimorum ac prorsùs novorum typorum formâ præ cæteris splenderet, & legentium oculos blandè invitaret.

Illius, semper rei familiaris curam laudi posthabentis, cujusque impetus & ardor mihi potius reprimendi & coercendi fuerunt quàm accendendi, librariam tabernam, omnibus Gallis notissimam, optimisque & rarissimis in omni disciplinarum genere libris, & egregiis ac primis omnium utriusque linguæ Auctorum Editionibus abundantem, exteris indicandam censemus, qui Orientalia, Græca & Latina, rarissima & nusquam ferè alibi obvia, ac de Historiâ Naturali aliisque scientiis conscripta volumina, & Sanctorum Patrum opera, principesque Editiones sollicitè conquirunt.

Nec minùs prædicanda est Francisci Ambrosii Didot singularis typographicæ artis peritia, qui diligentissimè huic Editioni invigilavit, in quâ à nobis attentissimè purgatâ, paucissima admodum, eaque levissima, remanserunt menda typographica, quæ humana parùm cavit natura, ac nullo modo vitari possunt; cùm vel in celeberrimâ illâ Novi Testamenti Græci Editione, quam clarissimus Robertus Stephanus curavit, Lutetiæ, anno 1549, quamque Colomesius in suâ Bibliothecâ selectâ, p. 199, omni operarum vitio prorsùs carere falsò affirmat, Maittairio, quem vide, tom. I, p. 118 Stephanorum Historiæ, fortè inter legendum occurrerint; qualia sunt Evangel. S. Johan. c. 17, v. 5, ΠΡΟΣ ΤῶΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ, pro ΠΡΟ; & I Ep. S. Petri,

cap. 2, v. 5, ΕΥΠΡΟΔΕΚΤΟΥΣ, PRO ΕΥΠΡΟΣΔΕΚ-
 ΤΟΥΣ, &c. Et hæc quidem σφάλματα, (ut PULRES,
 pro PLURES, in hoc ipso Præfationis loco, ubi
 Robertus Stephanus gloriatur se nullam omninò
 literam secùs esse passum fuisse), quorum numerus
 abundè augeri posset ab eo qui ea sollicitè inves-
 tigaret & confectaretur, in priore ejusdem Novi
 Testamenti Editione, quam idem Stephanus an-
 no 1546 prodire jussit, & in quâ plures macu-
 las fudit, non comparere meritò ibidem observat
 Maittairius.

Hæc autem præcipua, & ferè sola, in nostro
 Longo sunt operarum vitia :

pag. 18, lin. 7, pro ἔθελον τί, lege ἤθελόν τι.

31, 20, χαίροντες, χαίροντες.

33, 19, οἶαν, οἶαν.

35, 14, ἐτέρφθησιν, ἐτέρφθησαν.

36, 16, καλῶσιν, καλῶσαν.

74, 3, ἄς, ἄς.

83, 13, τινι, τινι.

Sed & interdum, quod ferè fit, ac nullâ humanâ
 vitari potest industriâ, accentus, spiritus, aut iota
 subscriptum, à typothetâ rectè suo loco appo-
 situm, nobisque in tribus uniuscujusque plagulæ
 speciminibus repræsentatum, inter operariorum
 qui tabellas dispositis descriptas typis, & mox prelo
 subjiciendas, atramento illinunt, manus excidit,

typographicis folliculis, aut alio casu improvise, abreptum. Hinc in nostrâ Editione observabis :

pag. 11, lin. 1, αἰθάνειαι, pro αἰθάνειαι.

11, lin. 20, ἀγῶν, ἀγῶν.

12, lin. 11, ἑμιλλον, ἑμιλλον.

13, lin. 2, ὦ, ὦ.

17, lin. 7, ἦσαν, ἦσαν.

In nostris autem Animadversionibus, pag. 240, lin. 4, pro ἀφιζόμενον δὲ μακρῶ, lege ἀφιζόμενον δὲ μικρῶ, &c.

Præter singulas sectiones, illud quoque novum, & in nostrâ Editione feliciter immutatum, videbis, quòd non solùm literas majusculas suis distinximus accentibus & spiritibus, quibus nec illæ destituendæ sunt, verùm etiam quòd, primi omnium, accentus & spiritus inter utramque uniuscujusque diphthongi vocalem ità aptè suo inseruimus loco & interposuimus, ut pariter utrique imminerent vocali, sicque ad utramque pariter pertinere indicarentur; dùm contrà, in omnibus hùc usque Græcorum Auctorum Editionibus, priori duntaxat, aut posteriori, uniuscujusque diphthongi impenderent vocali, sicque collocati essent, ut ad priorem duntaxat, aut ad posteriorem, referendi viderentur. Quod quidem à perpetuo Codicum manuscriptorum usu, & ab ipsâ abhorret diphthongorum naturâ, duasque vocales simul conjungendas, & uno eodemque sono effe-

rendas, invitâ ac repugnante linguâ, disjunctas ac dissociatas exhibet. De hâc vitiosâ consuetudine, quam à Stephanis aliisque hùc usque non rejectam fuisse miror, me secum fortè conquerentem audiens peritissimus Typographus Franc. Ambr. Didot, utpotè qui statim ea omnia arripit & ardentissimè amplectitur, quæ ad suam artem poliendam & ornandam conferunt, protinùs novas diphthongorum formas, jàm diù à se excogitatas, & sic aptatas conflari curavit, ut earum incisuræ inserti spiritus & accentus propriè suoque interponerentur loco.

Idem longo & assiduo viginti & quinque annorum studio edoctus, Typographicam artem vix inventam, simul ferè perfectam extitisse, vel certè nascentem ab ipsâmet absolute & perfectione non ità multùm abfuisse, sed, multos abhinc annos, in eodem propè gradu constitisse immotam, quamvis à doctissimis fuisset tractata viris, & omnes illæ artes quæ cum illâ naturali quâdam cognatione conjunguntur, cujusmodi ex sunt quæ in insculpendis & conflandis literis, necnon & in conficiendâ & anxie elaborandâ versantur chartâ, multò longiùs progressæ fuissent; illudque persuasum habens, Typographiam peritâ manu excultam & expolitam, in literarum & artium confinio ità positam esse, ut utrisque contermina, extremas earum partes contingat & definiat, in hoc omnes

ingenii sui nervos intendit, ut præclaram illam artem, quâ unicè delectatur, quamque, ut olim Tullius Philosophiam, omnium matrem artium, donum & inventum Deorum, vocare possumus, pro virili parte promoveat, illius fines propaget, in eam conferat quidquid ad illius splendorem & decus pertinens, e scientiis & artibus, quarum cognitione instructissimus est, peti queat, sicque ad illam propiùs accedat perfectionem *, quam tot tantisque laboribus perpetuò quæsit. Hinc acutè & utiliter excogitavit, & ad imaginem à se delineatam exigendum perficiendumque, feliciter, nec sine magnis sumptibus, curavit, novum typographicum prelum, cujus ea est natura, quodque ad id valet, ut operariis illud moventibus, eas addat

* Hujus difficillimæ absolutionis rarissimam laudem eximiè consecutus est Joachin Ibarra, qui longè eminebat in splendidissimâ illâ, & verè in omnibus regiâ, optimæ Sallustii Versionis Editione, quæ regio Auctore, Serenissimo INFANTE DON GABRIEL, & excelso magni Principis ingenio dignissima, pariter stupentibus viris Hispanicarum, Latinarum, Hebraicarum Phœnicicarumque literarum, nec non & artis Typographicæ peritissimis, prodiit Matriti, anno 1772, in-fol. & quid ab illâ ingeniosissimâ & acutissimâ gente, quæ pretiosissimas Bibliothecas, & doctissimos earum catalogos habet, quid ab Hispanicis Musis, tanto Principe duce & auspice, in omni disciplinarum & artium genere sperandum sit, hoc illustrissimo exemplo abundè comprobavit.

vires, quibus totam plagulam, quàm longè latèque patet, semel & æquabiliter premant subjectam; cum antea non unâ, sed iteratâ compressione, priori quidem, prior plagulæ dimidia pars, posteriori verò, posterior, subacta premeretur. Ex quo quidem novo & huc usque inusitato prelo primam omnium exire voluit hanc Longi Editionem.

HÆC SUNT, erudite & benevole Lector, quæ pro tenuibus ingenii mei, quod nullum est, & ætatis, quæ tenera, viribus exequi conatus sum, veniam pro laude petens, nihilque aliud ad has literas, quibus, animi causâ, à teneris unguiculis, duodecim, singulis diebus, horas impendo, quasque unicè depereo, tractandas afferre me libenter confitens, quàm infirmitatis meæ & curtæ supellectilis conscientiam; ardentissimum literarum Græcarum amorem, quem mihi in horas crescere & sentio, & gaudeo; acerrimum discendi studium, & avidam proficiendi sitim; propensissimam de iis olim benè merendi, si id, post multos annos, improbo labore, pertinaci constantiâ, quæ certè in me nunquam deerunt, & longo tempore, consequi possim, nec

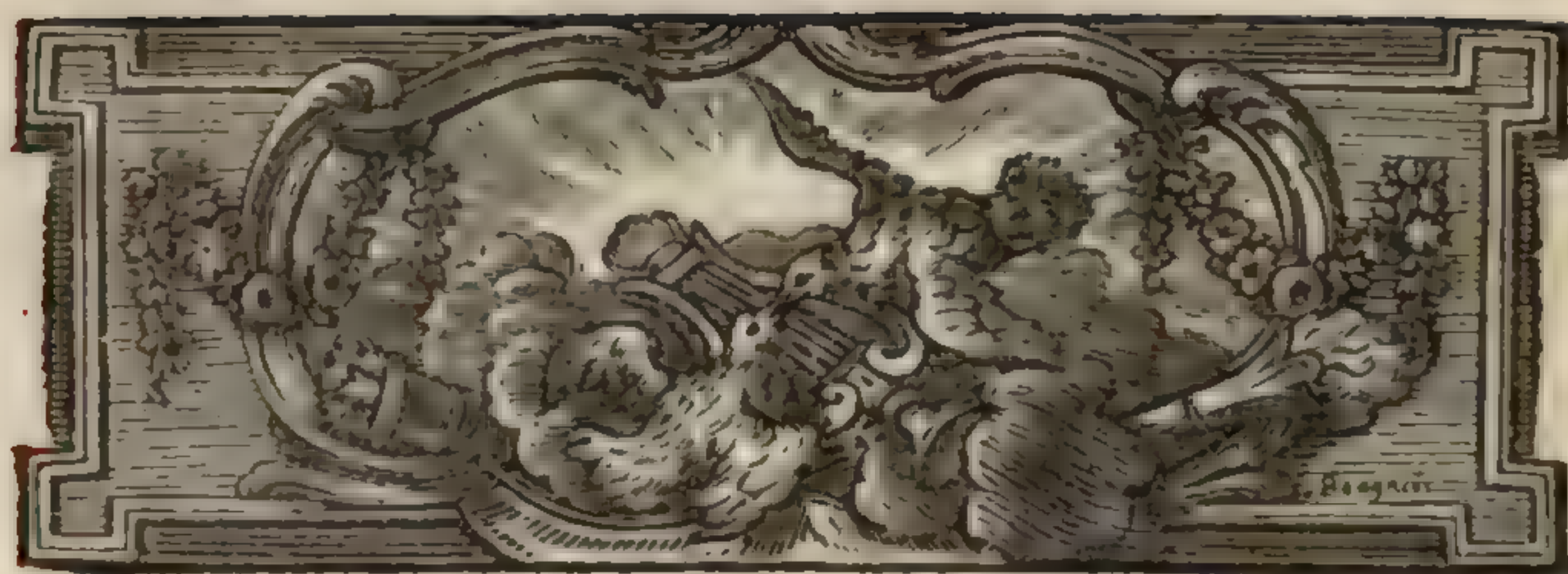
Frigidus obstiterit circum præcordia sanguis,
voluntatem; summam doctissimorum illorum viro-
rum, qui, felices, has callere potuerunt, quorum-

que & vestigia adoro, & monitis semper parebo, admirationem & reverentiam: qui utinam hisce juvenilibus arridere dignentur conatibus, & cæteris faveant, quæ parata habeo, ac mox editurus sum, operibus.

ΛΟΓΓΟΥ
ΠΟΙΜΕΝΙΚΑ.

LONGI
PASTORALIA.

LONGI SOPHISTÆ
PASTORALIUM,
DE DAPHNIDE ET CHLOE,
LIBRI QUATUOR.

PROŒMIUM.

Cum in Lesbo feras indagarem, Nympharum in luco, spectaculum vidi, omnium, quotquot quidem oculis usurpavi, pulcherrimum: videlicet tabulam pictam, imaginem quæ amatoriam historiam repræsentaret. Amœnus quidem erat ille lucus, densus arboribus, floribus ridens, aquis irriguus; unus fons omnia alebat, cum flores, tum arbores: at tamen longè jucundior erat illa pictura, in quâ & singulare artificium, & amatorii casûs descriptio conspiciebantur; adeò ut multi pere-

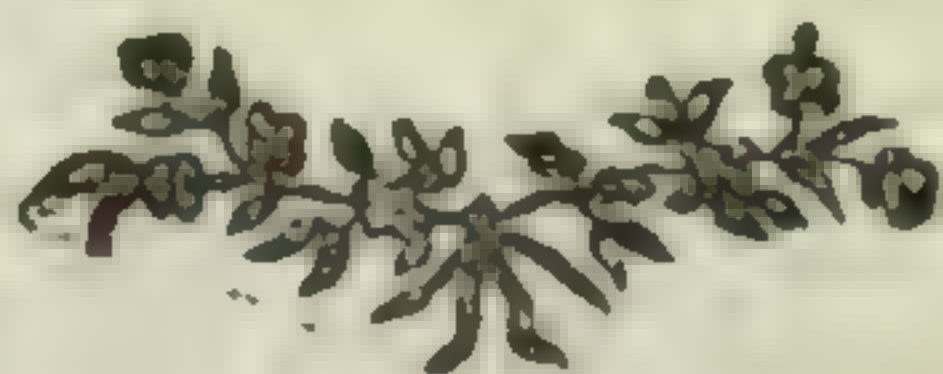
ΛΟΓΓΟΤ ΣΟΦΙΣΤΟΤ
ΓΟΙΜΕΝΙΚΩΝ,
ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ,
ΛΟΓΟΙ ΤΕΤΤΑΡΕΣ.

ΠΡΟΟΪΜΙΟΝ.

ἘΝ Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν, θεάμα
εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον· εἰκόνα, γραφήν, ἰσο-
εῖαν ἔρωτος. Καλὸν μὲ καὶ τὸ ἄλσος, πολύδεν-
δρον, ἀνθηρὸν, κατάρρυτον· μία πηγὴ πάντα
ἔτρεφε, ὥ καὶ ἀνθὴ, καὶ τὰ δένδρα· ἀλλ' ἡ γραφή 10
τερπνοτέρα, καὶ τέχνῳ ἔχευσα περικτήνην, καὶ
τύχην ἐρωτικὴν· ὥστε πολλοὶ τῶν ξένων καὶ Φί-
μην ἤσαν, τῶν μὲ Νυμφῶν ἰκέτ', τὴ δὲ εἰκότι
Α ij

Σταταί. Γυναικες ἐπ' αὐτῆς τέκυσσας, ἔ
 λαι σπαργάνοις κοσμεῖσας παῖδιά ἐκκείμενα,
 ποίμνια τρέφοντα, ποιμένες ἀναιρέμενοι, νέοι
 στυπθέμενοι, ληστῶν καταδρομή, πολέμιων ἐμ-
 5 βολή.

Πολλὰ ἄλλα, καὶ πάντα ἐροῦντά, ἰδόντα με ἔ
 θαυμάσαντα πόθος ἔχεν ἀντιγράψαι τῇ γραφῇ.
 Καὶ ἀναζητησάμενος ἔξηγητὴν τῆ εἰκόνος, τέττα-
 ρας βίβλους ἐξεπονησάμην, ἀνάθημα μὲ Ἔρση,
 10 ἔ Νύμφαις, καὶ Πανὶ, κτῆμα δὲ τερπνὸν πᾶσιν
 ἀνθρώποις, ὃ καὶ νοσῶντα ἰάσεται, ἔ λυπούμε-
 νον ὠδραμυθήσεται, τὸ ἐραδιέντα ἀναμνήσει, τὸ
 οὐκ ἐραδιέντα παρηγορεύσει. Πάντως γὰρ εἰδείς
 ἔρσητα ἔφυγξυ, ἢ Φεύξετα, μέχρεις ἂν κάλλος
 15 ἦ, καὶ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν· ἡμῖν δὲ ὁ θεὸς πα-
 ράχοι σωφρονέσι τὰ τῶν ἄλλων γράφειν.

grini, famâ excitî, hûc ventitarent, Nympharum quidem supplices, sed & imaginis spectatores futuri. In hâc tabulâ videre erat mulieres parturientes, & alias quæ expositos infantes fasciis adornarent, pecudes quæ eosdem infantes alerent, pastores qui eos tollerent, juvenes mutuam sibi fidem obstringentes, latronum incursionem, hostium impressionem.

Multa alia prætereâ, eaque omnia amatoria, videnti mihi & admiranti cupido incessit scripto quasi respondere picturæ isti, eamque velutî representare. Postquàm igitur hujusce imaginis interpretem studiosè conquissivissem, quatuor confeci libros, donum Cupidini, Nymphis & Pani sacrum, opusque cunctis jucundum hominibus, quod ægro medelam, mœrenti solatium afferat, ejus qui amavit memoriam refricet, & amoris rudem prædoceat. Omnino namque nullus unquam amorem effugit, aut effugiet, quamdiù suus formæ decor, suaque oculis acies constabit: nobis autem Numen concedat ut sani integrique aliorum casus describere queamus.

LIBER PRIMUS.

EST in Lesbo civitas, nomine Mitylene, magna necnon & pulchra. Influens mare multis eam euripis distinguit ac dissecat: & pontes totâ urbe plurimi sunt ex candido ac polito lapide facti; ut non urbs, sed insula amœnissima esse videatur. Ab hâc quidem urbe Mitylene, stadia circiter ducenta, viri cujusdam opulenti ager situs erat, possessio pulcherrima: montes ferarum, prata tritici feracia; palmitibus colliculi, pascua gregibus abundabant: mare autem littori alludebat, & mollem arenam lambens alluebat.

Hoc in agro gregem pascens caprarius, nomine Lamon, infantem à caprâ enutritum invenit. Saltus erat, nemusque arbustis, virgultisque & dumis densum atque asperum; hederaque errabunda, nec non & mollis herba luxuriabat, in quâ jacebat infantulus. Hûc capra frequenter commeans, sæpè oculis subducebatur, suoque fœtu relicto, infanti adsidebat. Has discursationes observat Lamon, neglecti hæduli misertus: & meridie ardente, capræ vestigia secutus, eam quidem conspicit cautè & anxie circumeuntem, ne sci-

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΡΟΛΙΣ ὅσι Λέσβῳ, Μιτυλήνῃ, μεγάλη ἔ-
καλή· διείληπται γὰρ εὐρείοις, ὑπεισρεύσης δ'
θαλάττης, καὶ πεκόσμηται γέφυραις ξιστὶ καὶ
λύχθι λίθῳ. Νομίσαις δὲ πόλιν ὁρᾶν, ἀλλὰ
ἴσται. Ἀλλὰ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως, δ' Μι- 5
τυλήνης, ὅσον ἀπὸ σαδίων ἀγκυρίων, ἀγρὸς
ἴν' ἀγρὸς εὐδαίμονα, κτῆμα κάλλιστον· ὄρη
σπορόφρα, πεδία περφόρα, γήλοφοι κλημά-
των, νομαὶ ποιμνίων· ἔη δὲ θάλαττα περσέκλυ-
ζεν ἡϊόνι ἐκτεταμένη ψάμμῳ μαλθακῇ. 10

Ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ νέμων αἰπόλος, Λάμων
τῆνομα, παῖδιον εὖρεν ὑπὸ αἰγρὸς τρεφόμενον.
Δρυμὸς ἦν, καὶ λόχη βάτων, ἔη κίττος ὅπι-
παιώμορος, ἔη πῶα μαλθακὴ, καθ' ἧς ἔκειτο
τὸ παῖδιον. Ἐνταῦθα ἡ αἰξ θύσσει συνεχὲς, 15
ἀφανὲς ἐγίνετο πολλάκις, καὶ τὸ ἔειπον ἀπολι-
πῆσα, τῷ βρέφει παρέμεινε. Φυλάττει τὰς ἀγ-
δρομας ὁ Λάμων, οἰκτεῖρας ἀμελόμενον τὸ
ἔειπον· καὶ, μεσημβρίας ἀκμαζέσης, κατ' ἴχθος

4 ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

ἐλθὼν, ὁρᾷ τὴν μὲν αἶγα πεφυλαγμένως περιβε-
 βηκυῖαν, μὴ τὴν γηλαῖς βλάβῃσι πατῆσα, τὸ δὲ
 ὥσπερ ἐκ μητρῶας θηλῆς τὴν ὑπερρώην ἔλκον τὴν γά-
 λακλῆ. Καὶ θαυμάσας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, πρὸς
 εἰσιν ἐγὼς, καὶ εὐείσῃ παιδίον ἄρρεν, μέγα
 5 ἐκκαλὸν, καὶ τὴν καὶ τὴν ἐκθεσιν τύχης ἐν σαργά-
 νοις κρείττοσι. Χλαμύδιόν τε γὰρ ἦν ἀλκιργές, καὶ
 πόρπι χρυσῇ, ἐξιδίον ἐλεφαντόκωπον.

Τὸ μὲν ἔν τε πρῶτον ἐβυλεύσατο, μόνα τὰ γνω-
 εῖσματα βασύσας, ἀμελῆσαι τὴν βρέφους· ἔπει-
 10 τα αἰδεσθεῖς εἰ μὴδὲ αἰγὸς Φιλανθρωπίαν μι-
 μήσεται, νύκτα φυλάξας, κομίζει πάντα πρὸς
 τὴν γυναῖκα Μυρτάλλω, ἐπὶ τὰ γνωεῖσματα, ἐπὶ τὸ
 παιδίον, ἐπὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Τῆς δὲ ἐκπλαγείσης
 εἰ καὶ παιδία τέλῃσιν αἶγες, ὅδε πάντα αὐτῇ
 15 διηγείῃ, πῶς εὔρεν ἐκκέιμνον, πῶς εὔρε τρε-
 φόμενον, πῶς ἠδέσθη καταλιπεῖν ὑποθανέμνον.
 Δόξαν δὴ κακείνη, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπ-
 τει, τὸ δὲ παιδίον αὐτῇ ἐπονομάζει, τῇ δὲ αἰγὶ τὴν
 τροφήν ὑπετρέφουσιν. Ὡς δὲ ἂν καὶ τὸ ὄνομα τῆς
 20 παιδὸς ποιμνικὸν δοκοίη, Δάρνιν αὐτὸν ἐγνώσαν
 καλεῖν.

licet puerum ungulis læderet ; infantem verò
tanquàm ex maternâ mammâ lac adfluens uber-
tùm trahentem. Ille autem, ut par est, miratus,
propiùs accedit, & puerulum deprehendit majus-
culum atque venustum, & fasciis longè elegan-
tioribus quàm pro expositi infantis fortunâ invo-
lutum : enimverò illi aderat chlamydula purpurea,
quam aurea nectebat fibula, & gladiolus, cujus
eburneus resplendebat capulus.

Primò igitur constituerat sola tollere monumen-
ta, infantem verò derelictum negligere ; at deindè
cùm illum puderet, si ne capræ quidem humanita-
tem imitaretur, nocte expectatâ, omnia ad uxo-
rem Myrtalen defert, & monumenta, & pueru-
lum, & ipsam capram. Cui quidem attonitæ quòd
puerulos etiam capræ parerent, rem totam enarrat:
quomodò expositum offenderit, quomodò enu-
tritum viderit, quo pacto ipsum deferere mori-
turum erabuerit. Cùm & sic quoque uxori vide-
retur, quæ unâ fuerant exposita occultant, infan-
tem suum nuncupant, eumque capræ alendum
committunt. Quò autem & nomen infantis pasto-
rale videretur, Daphnim illum nominare statue-
runt.

Jamque biennio exacto , pastor quidam ex agris vicinis , cui Dryas erat nomen , pascens pecora , simile quid invenit & vidit. Nympharum stabat antrum , petra ingens , ab interiori quidem parte concava , at verò ab exteriori rotunda. Nympharum ipsarum simulachra lapidibus efficta erant , pedibus discalceatis , brachiis ad humeros usque nudis , comâ cervice tenùs solutâ , veste circâ lumbos succinctâ , femihiulco circâ supercilia risu. Tota hæc figura tripudiantium choream representabat. In mediâ hujusce saxi ingentis parte fastigium antri assurgebat. E fonte autem aqua scaturiens in largum effundebatur rivum ; adeò ut amœnissimum extenderetur ante speluncam pratum , cujus copiosum & molle gramen perenni salientis rivi humore alebatur. Et mulctræ , & tibiæ obliquæ , & fistulæ , & calami , seniorum pastorum donaria suspensa conspiciebantur.

Ad hoc Nympharum antrum crebrò itans ovis nuper enixa , sæpè sui interitûs suspensionem iniecit. Dryas igitur eam coercere , & ad pristinum benè & tranquillè pascendi modum reducere cupiens , vinculum è vimine lento in laquei modum

Ἦδη δὲ διετῆς χρόνῳ διϊκνημένε, ποιμὴν ὄξ
 ἀγρῶν ὁμόρρον νέμων, Δρύας τὸ ὄνομα, καὶ
 αὐτὸς ὁμοίοις ἐπιτυλχάνει ἐν εὐρίμασι καὶ θεά-
 μασι. Νυμφῶν ἄντρον ἦν, πέτρα μεγάλη,
 τὸ εἰσοδεῖν κοίλη, ἔξωθεν περριφῆς. Τὰ ἀγάλ- 5
 ματα τῆς Νυμφῶν αὐτῶν λίθοις ἐπεποίητο·
 πόδες ἀνυπόδητοι, χεῖρες εἰς ὦμας γυμναί,
 κόμη μέχρι τῶ ἀνθέντων λελυμένη, ζῶμα περὶ
 τῶ ἰξύν, μειδίημα περὶ τῶ ὄφρυν· τὸ πᾶν χῆμα,
 χερεῖα ἦν ὀρχαμένων. Ἡ ὧα τῆς ἀντροῦ, τῶ με- 10
 γάλῃς πέτρας ἦν τὸ μεσαίτατον. Ἐκ δὲ τῆς πηγῆς
 ὕδαρ ἀναβλύζον, ῥεῖθρον ἐποίει χρομόνον, ὥστε
 καὶ λειμῶν πᾶν γλαφυρὸς ἐκτέτατο περὶ τῆς
 αἴτρος, πολλῆς ἐν μαλακῆς πόας ὑπὸ τῆς νοτί-
 δος τρεφομένης. Ἀνέκειντο δὲ ἐν γαυλοῖ, καὶ αὐ- 15
 λοῖ πλάγιοι, καὶ σύειγες, ἐν κάλαμοι, πρεσ-
 βυτέρων ποιμένων ἀναθήματα.

Εἰς τῆς τὸ νυμφαῖον οἷς δρόκτοκος συχρὰ
 φοιτῶσα, δόξαν πολλάκις ἀπωλείας παρῆχε.
 Κελεύσας δὲ βελόμην αὐτὴν, καὶ εἰς τῶ περ- 20
 τέραν εὐνομίαν καταστῆσας, δεσμὸν ῥάβδου χλω-

εἶς λυγίσας ὅμοιον βρόχῳ, τῇ πέτρᾳ περσ-
 ῖλθεν, ὥς ἐκεῖ συλληψόμενος αὐτήν. Ἐπισὰς
 ᾗ, ἔδεν εἶδεν ὧν ἤλπισεν· ἀλλὰ τὸ μὴ διδῶ-
 σαν πάνυ ἀνθρώπινως τὸ θηλὴν εἰς ἄφθονον
 5 γάλακτι ὀλκὴν, τὸ δὲ παρδίον ἀκλαγγί λά-
 βρος εἰς ἀμφοτέρας τὰς θηλάς μεταφέρειν τὸ
 σῶμα καθαρόν καὶ φαιδρὸν, οἷα τὸ οἶον τῇ
 γλώττῃ τὸ πρῶτον ἀπολιχμωμένης μηδὲ
 κόρον τὸ προφῆς. Θῆλυ ἦν τὸ παρδίον, ὃ
 10 παρέκειτο ὃ τέτρω σπάργαντα, γνωρίσματα,
 μίτρα ἀράχρους, ὑποδήματα ἐπίχρυστα, ὃ
 ποικιλίδες χρυσᾶι.

Θεῖον δὲ τι νομίσας τὸ εὖρημα, καὶ διδασ-
 κόμενον ὡς τὸ οἶον ἐλεεῖν τε τὸ παρδίον
 15 καὶ φιλεῖν, ἀναιρεῖ τὸ μὴ τὸ βρέφος ἐπὶ ἀλκῶ-
 νος, ἀποπείθει δὲ τὰ γνωρίσματα καὶ τὸ πῆρας,
 εὖχεται δὲ ταῖς Νύμφαις ὑπὲρ τύχῃ χρυσῇ θρέ-
 ψαι τὸ ἱκέτην αὐτῶν. Καὶ, ἐπεὶ καμρὸς ἦν ἀπε-
 λαύνειν τὴν ποίμνην, ἐλθὼν εἰς τὴν ἑπαυλιν, τῇ
 20 γυναικὶ διηγείτῃ τὰ ὀφθέντα, δείκνυσι τὰ εὐρε-
 θέντα, ὡς ἀκλεῖται θυγάτριον νομίζειν, λανθά-

contorsit , & ad petram accessit , tanquàm ovem comprehensurus. Propior verò factus , nihil omninò eorum vidit quæ speraverat : verùm ovem perquam humanè ad largum usque lactis suctum suæ mammæ copiam facientem ; infantulum autem , absque ullo vagitu avidè modò ad hanc , modò ad illam lactentem mammam os transferentem purum , mundum atque nitidum , ut potè cujus tenellam faciem amicâ allambens linguâ dextergeret ovis , ubi alumnum lactis cepisset satietas. Infans hæc femella erat , & huic quoque appositæ erant fasciolar , expositæ monumenta , mitra nempe auro distincta , calceoli inaurati , & periscelides aureæ.

Hoc igitur inventum divinitùs sibi obtigisse ratus , & ab ove edoctus hujusce infantis misereri , eamque amore prosequi , terrâ sublatam ulnis excipit , monumenta verò in peram recondit , precatus Nymphas ut , quod felix faustumque sit , earum supplicem educare liceat. Et , quoniam jam tempus erat gregem à pascuis reducere , casam repetit , uxori quæ vidit exponit , quæ invenit commonstrat , hortatur ut filiulam pro suâ agnoscat atque educet , ac rem , quomodò se habet , nulli patefaciat. At Nape (hoc enim illi nomen)

mater statim erat , infantem amabat , quasi metueret ne ab ove superaretur eique in humanitate cederet ; quin & ipsa nomen illi pastorale indidit , vocando Chloën , ut sibi hanc filiam esse suam dicenti fidem adstrueret.

Et quidem hi infantes brevi temporis spatio ingens ceperunt incrementum , & in iis forma elucebat longè quàm pro rusticâ sorte præstantior. Jam autem Daphnis annos quindecim erat natus , Chloë verò totidem , si duos dempseris , cùm Dryanti & Lamoni eâdem nocte hæc objecta est in somniis species : sibi videre videbantur Nymphas illas quæ servabant antrum in quo fons scaturiebat & infantem Dryas invenerat , Daphnim & Chloën tradentes puero admodum protervo , admodum venusto , cui alæ ex humeris penderent , qui parva spicula parvo cum arcu gestaret ; & hunc quidem puerum ambos uno eodemque attingentem telo , jussisse ut deinceps ille caprarum , hæc ovium gregem pasceret.

Et hoc quidem somnio viso doluere pastores , si fortè Daphnis ac Chloë caprarum & ovium pastores & ipsi quoque futuri essent , qui tamen meliorem fortunam ex suis fasciis de se juberent sperare ;

ἔσταν ὡς ἴδιον τρέφειν. Ἡ μὲν δὲ Νάπη (τὸ
 γὰρ ἐκαλεῖτο) μήτηρ εὐθύς ἦν, καὶ ἐφίλη τὸ παι-
 δίον· ὥστε ὑπὸ τῷ οἴῳ παρευδοκιμηθῆναι δεδοι-
 κῦα, καὶ τίθει καὶ αὐτὴ ποιμνικὸν ὄνομα πρὸς
 πῖσιν αὐτῷ, Χλόην. 5

Ταῦτα τὰ παῖδιά ταχὺ μάλα ἤνυξεν, καὶ
 χάλλῳ αὐτοῖς ἐφαίνετο κρείττον ἀγροικίας.
 Ἡ δὲ ἔν ὃ μὲν, πάντεσσι δέκα ἐτῶν ἀπὸ γηραιᾶς·
 ἡ δὲ, πεσέτων, δυοῖν ἀπεδείκνυν. Καὶ ὁ Δρύας
 καὶ ὁ Λάμων ὅπῃ μιᾶς τυκτὸς ὁρῶσιν ὄναρ 10
 τειρόνδε πῖ· εἴ τις τὰς Νύμφας ἐδύκην ἐπείνας, τὰς
 ἐν τῷ ἄντρῳ, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, ἐν ᾧ τὸ παῖδίον
 εὔρειν ὁ Δρύας, Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην ὥσπερ
 διδόναι παῖδι· μάλα σοβαρῶς καὶ χαλῶ, πῖσιν
 ἐκ τῶν ἄμνων ἔχοντι, βέλη σμικρὰ ἅμα το- 15
 ξαείῳ φέροντι· τὸ δὲ ἐφαψάμενον ἀμφοτέρων
 ἐνὶ βέλει, κελεύσας λοιπὸν ποιμαίνειν, τὸ μὲν,
 τὸ αἰπόλιον, τὸ δὲ, τὸ ποίμνιον.

Τὸ τὸ ὄναρ ἰδόντες, ἔχοντο μὲν οἱ ποιμένες
 εἰ ἔσονται καὶ ἔσονται αἰπόλοι, τύχην ἐκ σαργὰ- 20
 των ἐπαγγελλόμενοι κρείττετα, δι' ἣν αὐτοῖς

Ἐ τροφοῖς ἀβροτέραις ἔτρεπον, καὶ γράμματά
 ἐπαίδουον, Ἐ πάντα ὅσα καλὰ ἦν ἐπ' ἀβροκίᾳ.
 Ἐδόκει ᾗ πείθεσθαι θεοῖς καὶ τ' σωθέντων προ-
 νοία θεῶν. Καὶ κοινώσαντες ἀλλήλοις τὸ ὄναρ,
 5 Ἐ θύσαντες τῷ τὰ πτερά ἔχοντι παιδίῳ ὡδὶ
 τ' Νύμφαις, (τὸ γὰρ ὄνομα λέγειν οὐκ εἶχον)
 ὥς ποιμένας ἐκπέμψουσιν αὐτοῦ ἅμα τ' ἀγέ-
 λαις, ἐκδιδάξαντες ἕκαστα· πῶς δεῖ νέμειν περὶ
 μεσημβρίας, πῶς δεῖ νέμειν κοπάσαι· Ἐ καὶ
 10 μάλα, πότε ἄγειν ὅπῃ ποτὸν, πότε ἀπάγειν ὅπῃ
 κοῖτον· ὅπῃ τίσι χαλαύρουσι χρησέον, ὅπῃ τίσι μόνῃ
 φωνῇ. Οἱ δ', μάλα χαίροντες, ὥς δέχην μεγάλην
 παρῃάμβανον, Ἐ ἐφίλυν τὰς αἰγὰς καὶ τὰ προ-
 βατα μάλλον ἢ ποιμέσιν ἔθος· ἢ μὲν, ἐς ποίμνιον
 15 ἄγασα τ' σωτηρίας τ' αἰτίαν· ὁ δ', μεμνημένῳ
 ὥς ἐκκείμενον αὐτὸν αἰξ ἀνέθρεψεν.

Ἦχος ἦν δέχῃ, καὶ πάντα ἤκμαζεν ἄνθη,
 τὰ ἐν δρυμοῖς, τὰ ἐν λειμῶσι, Ἐ ὅσα ὄρεα.
 Βόμβῳ ἦν ἡδὴ μελιτῶν, ἦχος ὀρνίθων μυσι-
 20 κῶν, σκιρτήματα ποιμνίων δέπνυχονήτων· ἄρνες
 ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐβόμβαν ἐν τοῖς λει-

ob quam spem etiam illos delicatioribus enutriebant cibis, literasque & quæcumque ruri præclara habebantur, edocebant. Placuit tamen in iis quæ ad infantes Deorum providentiâ servatos pertinerent, morem gerere Diis. Et narrato suo sibi invicem somnio, sacrisque factis aligero illi apud Nymphas puero, (hujus enim nomen dicere non poterant) mox ut pastores foràs ipsos cum gregibus emittunt, singula edoctos: quo pacto ante meridiem pascere oporteat, quo pacto postquàm remississet æstus, quandò agere potum, quandò ad caulam abigere, in quos utendum pedo, in quos solâ duntaxat voce. Illi verò oppidò exultantes, quasi magnum adepti imperium, capras atque oves impensè diligebant, & quidem multò magis quàm pastorum vulgus solet: nam Chloë ad oves suæ causam salutis referebat; Daphnis itidem haud immemor erat quòd sese expositum capra enutrivisset.

Initium veris erat, omniumque florum genus per sylvas, per prata, per montes vigebat. Jam apum bombus, jam canorarum avium vox aures permulcebat; pecora novella saltu lasciviebant; agni in montibus saliebant, apes in pratis bombilabant, aves nemora cantu personabant. Dùm ità

placidè , sepositis curis , omnia voluptati indulgebant , Daphnis & Chloë , ut potè teneri ac juvenes , visa auditaque imitabantur. Audito avium cantu , canebant ; conspecto lascivientium agnorum saltu , & ipsi leviter saltabant ; quin & apes æmulabantur , colligentes flosculos , quorum alios gremio inferebant , alios coronis intextos Nymphis adferebant.

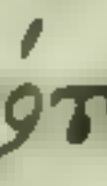
Propè inter se pascentes , omnia communiter agebant. Et sæpè Daphnis oves aberrantes cogeat ; sæpè Chloë audaciores capras à præruptis abigebat locis. Nunc alter , altero ludicris intento , utriusque gregis custodiam agebat. Ludicra autem ipsis pastoralia & puerilia : hæc quidem digressa , sublatis aliundè flosculis , capsulam locustis captandis necebat , & tota in hâc re , ovium curam interim omittebat ; ille verò , excisis tenuibus calamis , & perforatis internodiorum intervallis , junctimque inter se molli cerâ aptatis & conglutinatis , in seram noctem fistulâ carmen meditabatur. Nonnunquàm lac & vinum inter se communicabant , victumque quem domo attulerant , in commune conferebant : citiùs quis ovium ac caprarum greges à se invicem

μῶσιν αἱ μέλιται, τὰς λόχμας κατῆδον ὄρνι-
 θες. Τοσαύτης δὴ πάντα κατεχέσης εὐωρίας,
 οἱ ἀπαλοὶ ἔ νέοι μιμηταὶ τῶ ἀκχομένων ἐγί-
 γοντο καὶ βλεπομένων. Ἀκχόντες μὲ τῶ ὀρνίθων
 ἀδόντων, ἦδον· βλέποντες δὲ σκιρτῶντας τὰς
 ἄρτας, ἤλλοντο κῆφα· καὶ τὰς μελίτας δὲ μι-
 μέμενοι, τὰ ἄνθη συνέλεγον. Καὶ τὰ μὲ εἰς
 τοῦ κόλπου ἔβαλλον· τὰ δὲ, σεφανίσκας πλέ-
 κοντες, τῇ Νύμφαις ἔφερον.

Ἐπρεσβιον δὲ κοινῇ πάντα, πλησίον ἀλλήλων
 νέμοντες. Καὶ πολλάκις μὲ ὁ Δάρνις τῶ πρε-
 βάτων τὰ ὑποπλάτῳμενα σωέσελλε· πολλάκις
 δὲ ἡ Χλόη τὰς θαυτέρας τῶ αἰγῶν ὑπὸ τῶ
 κρημῶν κατήλαυνεν. Ἦδη δέ τις ἔ τὰς ἀγέλας
 ἀμφοτέρως ἐφρέρησε, θυτέρω πρεσλιπαρήσαι-
 τος ἀθύρματι. Ἀθύρματα δὲ ἦν αὐτοῖς ποιμα-
 νικά ἔ παιχνά. Ἡ μὲ ἀνθερείκας ἀνελομένη
 ποθὲν ἐξῆθῃσα ἀκριδοθήραν ἀνέπλεκε, ἔ πρὸ
 τῆτο ποικιμένη, τῶ ποιμνίων ἡμέλησεν· ὁ δὲ, κα-
 λάμικς ἐκτεμῶν λεπτὰς, καὶ τρήσας τὰς τῶ
 γονάτων ἀφῃφύας, ἀλλήλας τε κηρῶ μαλθα-

10 ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

καὶ συναρτήσας, μέχρι νυκτὸς σείζειν ἐμελέ-
 τησε. Καί ποτε ἡ ἐμποινώνων γάλακτι οἶνον,
 καὶ προβάς, αἷς οἰκοῦσιν ἔφερον, εἰς κοινὸν ἔφε-
 ρον. Θᾶπτον ἄν τις εἶδε τὰ ποίμνια καὶ τὰς
 5 ἀγέλας ἀπ' ἀλλήλων μεμερισμένας, ἢ Χλόην
 Δάφνιν.

Τοιαῦτα ἡ αὐτῶν παζόντων, τοιάνδε σω-
 δὴν Ἔρως ἀνέπλασε. Λύκαινα τρέφουσα σκύμνους
 νέες, ἐκ τῆ πλησίον ἀγρῶν, ἐξ ἄλλων ποιμνίων
 10 πολλάκις ἤρπαζε, πολλῆς προφῆς ἐς ἀνάξο-
 φὴν τῆς σκύμνων δεομένη. Συνήθοντες ἔν οἱ κω-
 μῆται νύκτωρ, σιρρὲς ὀρύττεσι τὸ εὖρος, ὀργυιᾶς,
 τὸ βάθος, τεσσάρων. Τὸ μὲν δὴ χῶμα τὸ πολὺ
 στείρως, κομίσαντες μακρὰν· ξύλα ἡ ξηρὰ
 15 μακρὰ τείναντες ὑπὲρ τῆ χάσματι , τὸ πε-
 ριτὸν τῆ χώματι κατέπασαν, τὸ περὶ τὸν γῆς
 εἰκόνα· ὥς καὶ λαγὼς ἐπιδράμη, κατακλᾶ
 τὰ ξύλα κάρφων ἀδενέστερα ὄντα, τότε πα-
 ρέχει μαθεῖν ὅτι γῆ οὐκ ἦν, ἀλλὰ μεμίμητο
 20 γῆν. Τοιαῦτα πολλὰ ὀρύγματα, καὶ τοῖς ὄρεσι,
 καὶ τοῖς πεδίοις, ὀρύξαντες, τὸ μὲν λύκαιναν

disjunctos, quàm Chloën atque Daphnim, vidisset.

Ipsis autem sic ludentibus talem Amor injecit curam. Lupa quædam recentes alens catulos, proximis ex agris multa sæpè rapiebat de aliis gregibus, quod alimento copioso ad suos catulos enutriendos opus haberet. Congregati igitur pagani noctu, scrobem effodiunt, latitudine unius ulnæ, altitudine quatuor. Et quidem humum effossam atque egestam majori ex parte dispergunt, eam procul à fossâ removentes; sicca autem ligna longa super fossam intendentes, ea adsperferunt illâ terrâ quæ ex hâc egestâ effossâque remanebat, ut similis esset fossâ pristino solo, utque vel lepus si percurreret, ista ligna stipulis ipsis fragiliora confringeret, atque tùm faceret indicium, quòd terra non esset, sed tantummodò terram imitaretur. Multis id genus fossis per montes, per campos ductis, lupam tamen haudquaquàm capere potuerunt; (sentit enim ipsa quoque in hâc terrâ subdolâ & captiosâ fraudem subesse) multas verò capras

atque oves juxtà perdiderunt , quin & ferè Daphnim , casu hujusmodi.

Hirci irritati , ad pugnam concurrerunt. Uni igitur cornu alterum ex violentiori conflictu frangitur; qui dolens inde , fremebundus se in fugam dedit. Victor autem per vestigia infectans fugientem, persequendo non destitit. Daphnis confraçto dolens cornu, offensusque illâ contumaciâ , fuste pedoque arreptis , persequentem persequebatur. Utî autem ferè fit, altero quidem subterfugiente, altero autem irâ abrepto & persequente, non certus satis eorum quæ ad pedes occurrebant , prospectus erat ; sed in foveam ambo incidunt , hircus prior, posterior Daphnis. Et hoc ipsum Daphnim servavit , ut potè hirco pro vehiculo quo innixus delaberetur, usum. Atque ille quidem lacrymabundus, à quo extraheretur , si quis appareret , expectabat ; Chloë verò , ut conspexit quod evenerat , protinùs ad fossam advolat , atque illum vivere cognoscens , ex agris vicinis pastorem auxilio adfuturum vocat. Ille cùm advenisset , longum quærebat funem , cui adhærens Daphnis , extrahi & sic evadere posset. Verùm funis ad manum non erat ; Chloë igitur statim suam solvit teniam , & hanc demittendam bubulco illi porri-

οὐκ εὐτύχησαν λαβεῖν· (αἰσθάνεται γὰρ ἡ γῆς
σεσοφισμένης) πολλὰς δὲ αἶγας ἡ ποίμνια διέφ-
θειραν, καὶ Δάφνιν παρ' ὀλίγον, ὧδε.

Τράγοι παροξυωθέντες, εἰς μάχην συνέπτε-
σαν. Τῷ ἔν ἑτέρῳ τὸ ἔτερον κέρας, βιαυτέρας 5
γυρομένης συμβολῆς, θράύεται· ἡ ἀλγήσας,
φειμαζάμενη εἰς φυγὴν ἐτράπετο. Ὁ δὲ νι-
κῶν κατ' ἴχνος ἐπόμενη, ἀπαυσον ἐποίει τὴν
φυγὴν. Ἀλγῇ Δάφνις πρὸς τῷ κέρατι, ἡ, τῇ
θεαύτητι ἀχθεθεῖς, ξύλον ἡ τὴν καλαύροπα 10
λαβὼν, εἰδίωκε τὸν διώκοντα. Οἷα δὲ τῷ μὲν
ἐπικεύροντι, τῷ δὲ ὀργῇ διώκοντι, οὐκ
ἀκείνης τῇ ἐν ποσὶν ἢ πρὸς ὀφθαλμοῖς ἦν· ἀλλὰ καὶ
χάσματι ἀμφοῖν πίπτουσιν· ὁ τράγος πρῶτος,
ὁ Δάφνις δεύτερος. Τῷτο ἡ ἔσωσε Δάφνιν χεῖ- 15
ραται τὴν καταροῆς ὀχήματι τῷ ξάγῳ. Ὁ μὲν
δὲ τὸ ἀνιμνησόμενον, εἴ τις ἄρα γένοιτο, δα-
κρύων ἀνέμενεν· ἡ δὲ Χλόη θεασαμένη τὸ συμ-
βᾶν, δρόμῳ πρὸς αὐτὴν εἰς τὸ σιρρόν· καὶ μα-
θεῖσα ὅτι ζῇ, καλεῖ βυκόλον ἐκ τῶν ἀγρῶν τῇ 20
πλησίον πρὸς ὀπίκρυαν. Ὁ δὲ ἐλθὼν, χροῖον

ἐζητεῖ μακρὰν, ἥς ἐχόμεν' , ἀνιμάμεν' ἐκ-
 εἴσε'). Καὶ γοῖνος μὲ οὐκ ἦν· ἡ δὲ Χλόη λυστα-
 μένη ταινίαν, δίδωσι καθεῖναι τῷ βυκόλῳ. Καὶ
 ἔπος οἱ μὲ ὑπὲρ τῆς χείλεος ἐσῶτες εἴλεον· ὁ δὲ
 5 ἀνέβη τ' τ' ταινίας ὀλκᾶις τ' χερσὶν ἀκολυ-
 θῶν.

Ἀνιμίσαντες δὲ ἐπὶ τὸ ἀθλίον πρᾶγρον συυτε-
 θραυσμένον ἄμφω τὰ κέρατα, (τοσῷτον ἄρα
 ἡ δίκη μετῆλθε τῆς νικηθέντι τῷ ζάγῳ) τῷτον
 10 μὲ δὴ τυθησόμενον χαρίζον') σῶσεα τῷ βυ-
 κόλῳ· ἐμελλον ψεύδεσθαι πρὸς τὰς οἴκοι
 λύκων ἐπιδρομὴν, εἰ τις αὐτὸν ἐπόθησεν. Αὐτοὶ
 δὲ ἐπανελθόντες, ἐπεσιποῶντο τὴν ποίμνην ἐπὶ τὸ
 αἰπόλιον· ἐπεὶ κατέμαθον ἐν κόσμῳ νομῆς
 15 ἐπὶ τὰς αἰγας ἐπὶ τὰ πρέβια, καθίσαντες ὑπὲρ
 στελέχῃ δρυὸς, ἐσκόπουν μή τι μέρος τῆς σώμα-
 τ' ὁ Δάφνις ἤμαξε καταπεσών. Τέτρωτο μὲ
 ἔν ὕδρην, ὕδρ' ἤμακτο ὕδρην· χόμαί' δὲ ἐπὶ πη-
 λῶ πέπασο ἐπὶ τὰς κόμας, ἐπὶ τὸ ἄλλο σῶμα.
 20 Ἐδόκει δὲ λίσσασθαι, πρὶν αἰδοῖσιν γενέσθαι τῆς
 συμβάντι Λάμῳι ἐπὶ Μυρτάλῃ. Καὶ ἐλθὼν

git. Atque hi quidem hunc in modum ad labra fossæ stantes trahere cœperunt; Daphnis verò tæ-
niam, quâ trahcbatur, manibus subsequendo,
ascendit.

Postquàm autem miserum illum hircum ex-
traxerunt, cui utrumque cornu confractum fuit,
(usque adeò devicti hirci pœnas persecutor de-
dit) hunc ipsum jamjam immolandum, præmium
partæ salutis, bubulco donârunt, apud suos lupo-
rum incursionem e mentituri, si quis illum deside-
raret. Ipsimet reversi ovium caprarumque inspi-
ciunt gregem. Cùmque vidissent utrumque gregem
decenti ordine pascere, quercûs trunco insiden-
tes, nùm quam corporis partem inter decidendum
Daphnis cruentasset, curiosè dispiciebant. Sed pars
nulla læsa aut cruentata erat; coma tantùm corpus-
que reliquum humo adgestitiâ cœnoque aspersum.
Quare visum fuit Daphnidi priùs suum abluere
corpus quàm casus ille innotesceret Lamoni at-
que Myrtalæ: atque unà cum Chloë ad antrum
Nympharum, in quo fons erat, accedens, illi

peram atque tunicam tradidit

.

.

.

.

. fuit, hæc & id genus alia deindè apud se

nugabatur : « Quid tandem mihi faciet Chloës

« osculum ? Labella quidem ipsis rosis delicatio-

« ra, & os favis dulcius ; at osculum quovis apis

« aculeo acerbius. Sæpiùs hædos sum osculatus ;

« sæpiùs catellos recens genitos basiavi, ut &

« vitulum illum quem dono mihi dedit Dorcon ;

« at hoc osculum res mihi planè nova. Exsilire

« mihi spiritus, exultare cor, liquefcere anima ;

« & tamen rursùs osculari ardeo. O improbam

« victoriam ! O novum morbum, cujus ne no-

« men quidem dicere queam ! Numquid Chloë

« mihi datura osculum, venenum gustavit ? Quo-

« modò igitur non periit ! Quàm suavè lusciniæ

« canunt, & mea fistula filet ! Quàm lascivè

« hædi subsiliunt, & ego sedeo ! Quàm pulchrè

« vigent flores, & ego nullas necto coronas !

« Sed violæ quidem & hyacinthi florent ; Daph-

« nis verò marcescit. Nùm eò etiam res deve-

« niet, ut me formosior vel Dorco sit adpari-

« turus ! »

ἄμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ἐν
 ᾧ ἡ πηγὴ, τῇ μὲν ἔδωκε ἔτι χιτῶνα, καὶ τὴν
 πέραν.

. . . ἐγένετο, τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει. 5

“ Τί ποτέ με Χλόης ἐργάσῃ Φίλημα; Χείλη

“ μὲν ῥόδων ἀπαλώτερα, ἔσθμα κηρίων γλυ-

“ κύτερον· τὸ δὲ Φίλημα, κέντρῳ μελίτης πι-

“ κρότερον. Πολλάκις ἐφίλησα εἰσέως· πολλά-

“ κας ἐφίλησα σκύλακας δρεπληνῆτας, καὶ τὴν 10

“ μέγαν, ὃν ὁ Δόρκειον ἐχαρίσατο· ἀλλὰ τῷτο

“ Φίλημα καινόν. Ἐκπηδᾷ με τὸ πνεῦμα,

“ ἐξάλλῃ· ἡ καρδία, τήκε· ἡ ψυχὴ, ἔσθως

“ πάλιν Φιλήσας θέλω. ὦ τίκης κακῆς. ὦ

“ τόσῃ καινῆς, ἥς εἰδὼ εἰπεῖν οἶδα τὸ ὄνομα. 15

“ Ἄρα Φαρμάκων ἐγένεσατο Χλόῃ μέλλουσα με

“ Φιλεῖν; Πῶς ἔνθα ἀπέθανεν; Οἷον ἄδω-

“ σιν αἱ ἀηδόνες, ἢ δὲ ἐμὴ σύειγξ σιωπᾷ; Οἷον

“ σκιρτῶσιν οἱ ἔριφοι, καὶ γὰρ κἀθήμα; Οἷον

“ ἀκμάζει τὰ ἄνθη, καὶ γὰρ σεφάνης ἔσθ πλέκω. 20

“ Ἀλλὰ τὰ μὲν ἴα ἔσθ ὁ ὑάκινθος ἀνθεῖ, Δάφνις δὲ

14 ΛΟΓΓΟΤ' ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

“ μαράινει. Ἄρα μὲ ἐ Δόρκων εὐμορφότε-
 “ ρος ὀφθίσει; ”

Τοιαῦτα ὁ βέλκιστος Δάρνις ἔπαχε ἐ ἔλε-
 γεν, οἷα πρῶτον γυρόμεναι τ' ἔρωτος ἐ ἔργων
 5 ἐ λόγων. Ὁ δὲ Δόρκων, ὁ βυκόλος, ὁ δὲ Χλόης
 ἐρασῆς, φυλάξας τ' Δρύαντα φυτὸν κατορύτ-
 τοντα πλησίον κλήματι, πρῶτοι αὐτῶ
 μὲν πρῶτον ἐ σείγῃων πινῶν γαμικῶν. Καὶ οὖν
 μὲν πρῶτος δῶρον εἶη δίδωσι, πάλαι φίλος ὢν
 10 ἥνίκα αὐτὸς ἐνεμύη· ἐντεύθεν δὲ δέξάμεναι
 ἀνέβαλε λόγον πρὸς τῷ δὲ Χλόης γάμῳ. Καὶ,
 εἰ λαμβάνοι γυναῖκα, δῶρα πολλὰ καὶ μεγά-
 λα, ὡς βυκόλος, ἐπιγέλλετο· ζεύγος βοῶν
 ἀροτήρων, σμήνη τέτταρα μελιτῶν, φυτὰ μι-
 15 λεῶν πεντήκοντα, δέρμα ταύρου τεμῆν ὑπο-
 δήματα, μόχον, ἀνὰ πᾶν ἔτος, μικρὰ γά-
 λακτα δρόμῳ· ὥστε μικρὰ δεῖν ὁ Δρύας
 δελχθεὶς τοῖς δώροις, ἐπένδυσε τὸ γάμον. Ἐννοή-
 σας δὲ ὡς κρείττοναι ἢ παρθένοι ἀξία νυμ-
 20 φίη, ἐ δέισας μὴ φωραθεὶς ποτε, κακοῖς
 ἀνηκέστοις πειπέσοι, τὸν τε γάμον ἀνένδυσε,

Talia quidem bonus ille Daphnis & patiebatur & dicebat, ut potè qui primùm amoris & opera & sermones degustare inciperet. At Dorco bubulcus, amator Chloës, Dryantem observans propè palmitem defodientem, ad eum accedit cum caseis & fistulis. Atque caseos illos dat illi dono, quocum ipsi jam olim amicitia intercesserat, cùm ipsemet Dryas gregem pascebat. Indè initio facto sermonem de Chloës nuptiis injecit, &, si acciperet uxorem, multa magnaue munera, pro bubulci opibus, promisit; par scilicet boum aratorum, quatuor apum examina, pomorum plantaria quinquagena, tauri pellem calceis conficiendis idoneam, vitulum quotannis, qui non amplius mammam desideraret; adeò ut parùm abesset quin Dryas hisce donis delinitus nuptias annueret. Attamen considerans præstantiori dignam esse sponso hanc virginem, veritusque ne aliquandò deprehensus, gravissima in mala incideret, abnuir conjugium, utque sibi ignoscat, orans, prædicata munera recusat.

Hâc alterâ spe decidens Dorcon , & incassum bonis illis caseis perditis , statuit vi adoriri Chloën , quamprimùm eam solam adverteret. Itaque cùm observasset ad aquas adpellere greges alternis diebus , nunc quidem Daphnim , nunc verò puellam ipsam , artem quamdam bubulco convenientem comminiscitur. Lupi magni pellem sumptam , quem aliquandò pro armentis pugnans suis taurus peremerat cornibus , circumponit corpori in dorsum rejectam & ab humeris usque ad talos demissam , ità ut anteriores lupi pedes super manus ipsius expansi obtenderentur , posteriores verò super crura , ad calcaneos usque , oris verò hiatus , perindè atque armati viri galea , caput velaret. Cùm se autem , quàm fieri poterat maximè , efferasset , ad fontem accedit , ex quo bibere capellæ & oves post pastum solebant. In cavo autem prorsus terræ loco situs erat fons , locusque circà hunc totus spinis , rubis , junipero humili carduisque ità horrebat , ut vel verus ac germanus lupo facilè ibidem in insidiis delituisse. Hic sese abscondens , tempus quo potum agerentur greges observabat , nec levem concipiebat spem fore ut habitu illo

καὶ συγγνώμην ἔχειν ἡτήσατο, ἐπὶ τὰ ὀνομασθέντα δῶρα παρητήσατο.

Δευτέρως δὲ ἀφ' αὐτῶν ὁ Δόρυκων ἐλπίδος, ἐπὶ μάτην τυρὸς ἀγαθὸς ἀπολέσας, ἔγνω δὲ χροῖον ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ μόνῃ γλυομένη. Καὶ 5 παραφυλάξας ὅτι παρ' ἡμέραν ὅτι τὸ ποτὸν αἴσσι τὰς ἀγέλας, ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ πᾶις, ἐπιτεχνᾷ τὴν τέχνην ποιμένι φρέσων. Λύκος μεγάλῃ δέρμα λαβὼν, ὃν ταῦρος ποτε περὶ τῆς βοῶν μαχόμενος τοῖς κέρασι διέφ- 10 δειρε, φέρεται τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωπιάμενος· ὡς τὰς τ' ἐμπεδοίους πόδας ἐκπλάσσει τὴν χροῖον, ἐπὶ κατόπιν τοῖς σκέλεισιν ἄρχει πτέρνης, ἐπὶ τὸ σῶμα τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλὴν, ὥστε ἄνδρὸς ὀπλίτης κρά- 15 νος. Ἐκθρεψάσας δὲ αὐτὸν ὡς ἐνὶ μάλισσῃ, φέρει τὴν πηγὴν, ἧς ἔπινον αἱ αἰγὲς καὶ τὰ κύνεα μὲν τὴν νομὴν. Ἐν κοίλῃ δὲ πάνυ γῆ ἦν ἡ πηγὴ, ἐπὶ αὐτὴν πᾶς ὁ τόπος ἀκάνθαις, ἐπὶ βάτοις, καὶ δρυέσιν ταπεινῇ, καὶ 20 σκολύμοις ἡγρίωτο· ῥαδίως ἂν ἐκεῖ καὶ λύκος

ἀληθινὸς ἔλαθε λόχῳ. Ἐνταῦθα κρύψας ἑαυτὸν,
ἐπετήρει τῷ ποτῷ τὸ ὦραν ὁ Δόρκων, καὶ πολλὴν
εἶχεν ἐλπίδα, τῷ χήματι Φοβήσας, λαβεῖν
τὸ χερσὶ τὴν Χλόην.

- 5 Χρόνος ὀλίγος ἀφαιρῖνε), ἡ Χλόη κατή-
λαυνε τὰς ἀγέλας εἰς τὴν πηγὴν, καταλιπῶσα
τὴν Δάφνιν φυλλάδα χλωρὰν κόπροντα, τοῖς
εἰφοῖς τροφήν μῦτ' ἢ νομήν. Καὶ οἱ κύνες, οἱ τὸ
περβάτων ἐπιφύλακες καὶ τῶν αἰγῶν, ἐπόμενοι,
10 οἷα δὴ κυνῶν ἐν ῥινηλασίαις περιεργία, κινέ-
μενον τὴν Δόρκωνα πρὸς τὴν ἐπίθεσιν τῆς κόρης
Φωράσαντες, πικρὸν μάλα ὑλακτῆσαντες, ὥρ-
μισαν ὡς ὅτι λύκον. ἡ περιεχόντες πρὶν ὅλως
ἀναστῆναι δι' ἐκπληξιν, ἔδακνον καὶ κράτος.
15 Τέως μὲν ἔν τ' ἐλέγχον αἰδέμενοι, ἡ ὑπὸ τῷ
δέρματος ἐπισκέποντο φρυγόμενοι, ἔκειτο
σιωπῶν ἐν τῇ λόχμῃ. ἐπεὶ δὲ ἡ τε Χλόη πρὸς
τὴν πρῶτῳ θέαν ἀταραχθεῖσα, τὴν Δάφνιν
ἐκάλει βοηθόν, οἱ τε κύνες περισπῶντες τὸ
20 δέσμα, τῷ σώματι ἠπτόντο αὐτῇ, μέγα οἰμώ-
ξας, ἠκέτευε βοηθεῖν τὴν κόρην ἡ τὴν Δάφνιν ἤδη

perterrefactam Chloën suis comprehenderet manibus.

Pauxillum interlabitur temporis , & Chloë pectora ad fontem compellebat , relicto Daphnide , qui frondes virides decutiebat , quibus post pastum alerentur hœdi. Atque canes , ovium & caprarum custodes , Chloën secuti , atque , pro suâ in odorando sagacitate , Dorconem , qui ad manus puellæ injiciendas sese movebat , deprehendentes , & valdè acutè allatrantes , ut in lupum irruere , & circumfusi atque undique inhærentes , ei , priusquàm ob stuporem adsurgeret , acres morsus intulerunt. Ac primùm quidem ne manifestè proderetur metuens , & pelle , quâ tegebatur , munitus , tacitus inter frutices jacebat ; ubi verò Chloë ad primum intuitum perterrita , Daphnim inclamavit auxiliatorem , & canes ipsum corpus , dilacerato jam corio , morfu apprehenderunt , ibi magno cum ejulatu suppliciter Daphnidis , qui jam advenerat , & puellæ auxilium implorare cœpit. Illi autem suos canes consuetâ inclinatione celeriter mitigaverunt ; Dorconem verò femora & humeros lacertum ad fontem deduxerunt , atque morsus ipsius ,

ubi adparebant dentium impressiones , abluerunt , & viridem ulmi corticem commanducatum superimposuerunt. Atque ob imperitiam amatoriorum auserum , lusum pastoralem deputantes quòd pellem induisset Dorcon , nulloque modo illi succenses , sed etiam verbis levare dolorem ipsius conati , aliquatenus manu ductum dimiserunt.

Eò discriminis adductus ille , & , ut aiunt , è canis , non autem è lupi ore servatus , suum curabat corpus. At Daphnis & Chloë defatigabantur usque in noctem capris ovibusque colligendis. Quippè illæ lupi pelle conterritæ , & canum latratu conturbatæ , aliæ in petras evaserant , aliæ ad mare usque cursu contenderant. Tametsi edoctæ essent & voci obtemperare , & fistulâ demulceri , & vel manuum strepitu cogi ; tunc verò timor omnium oblivionem ipsis injecerat , ægrèque tandem eas velut lepores ex vestigiis indagantes , ad casas reduxerunt. Illâ nocte solâ profundè dormitaverunt , atque illam

παρόντα. Τὰς μὲν κύνας δὴ ἀνακλήσας συνήθει
 ταχέως ἠμέροσαν, τὴν δὲ Δόρκωνα κατὰ τε μυ-
 ρῶν καὶ ὤμων δεδηγμένον, ἀγαγόντες ὑπὲρ τὴν
 πηγὴν, ἀπέκλιψαν τὰ δῆγματα, ἵνα ᾖσαν τῶν
 ἰδόντων αἱ ἐμβολαὶ, καὶ ἀμασσησάμενοι
 Φλοῖον χλωρὸν πέλεας, ἐπέπασαν· ὑπὸ τε
 ἀπειρίας ἐροθικῶν τολμημάτων ποιμενικὴν
 παιδιὰν νομίζοντες τὴν ἐπιβολὴν τῆς δέρματος,
 εἰδὲν ὀργισθέντες, ἀλλὰ καὶ ὠδραμυθησάμενοι,
 καὶ μέχρι ἱνὸς χειραγωγήσαντες, ἀπέπεμψαν. 10

Καὶ ὁ μὲν κινδύνος ὠδρὰ τοσούτον ἐλθὼν, καὶ
 σωθεὶς ἐκ κυνὸς, φατὴν, καὶ λύκα σώματος,
 ἐδεράσσει τὸ σῶμα· ὁ δὲ Δάρνις καὶ ἡ Χλόη
 χάματον πολὺν ἔχον μέχρι νυκτὸς τὰς αἶγας
 καὶ τὰς οἷς συλλέγοντες. Ὑπὸ γὰρ τῆς δέρματος 15
 πλοηθεῖσαι, καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν ὑλακτισάντων
 τραχθεῖσαι, αἱ μὲν εἰς πέτρας ἀνέδραμον, αἱ δὲ
 μέχρι τῆς θαλάττης αὐτῆς κατέδραμον. Καί-
 τοιγε ἐπεπαίδευντο καὶ Φωνῇ πείθεσθαι, καὶ σύ-
 ειπὶ δέλγεσθαι, καὶ χειρὸς παταγῇ συλλέγεσθαι. 20
 ἀλλὰ τότε πάντων αὐταῖς ὁ φόβος λήθην ἐρέ-

βαλε. Καὶ μόλις, ὥσπερ λαγῶς ἐκ τῶ ἰχθύων
 εὐρίσκοντες, εἰς τὰς ἐπαύλεις ἤγαγον. Ἐκείνης
 ῥόνης τῷ νυκτὸς ἐκοιμήθησαν βαθὺν ὕπνον, ὃ
 τῷ ἐρωτικῆς λύπης φάρμακον τὸ χάματον ἔχον.
 5 Αὖθις δὲ ἡμέρας ἐπελθέσης, πάλιν ἔπαχον πα-
 ραπλήσια. Ἐχαιρον ἰδόντες, ἐλυπῶντο ἀπαλλα-
 γέντες, ἤλγυν, ἔθελον τί, ἠγνόουν ὅ, τι θέ-
 λουσι. Τῷτο μόνον ἤδεσαν, ὅτι τὸ μὲν, Φίλημα,
 τὸ δὲ, λυτὸν ἀπώλεισεν. Ἐξέκαε δὲ αὐτὸς καὶ ἡ
 10 ὥρα τῷ ἔτῳ.

Ἦρος ἔν ἡδὴ τέλει, ὃ θέρους ἀρχή, ὃ
 πάντα ἐν ἀκμῇ· δένδρα ἐν καρποῖς, πεδία ἐν
 ληϊοῖς. Ἠδέϊα μὲν τετρίγων ἡχή· γλυκεῖα ὃ ἡ τῷ
 ὁπώρας ὁδμή· τερωνὴ δὲ ποιμνίων βληχή. Εἵκα-
 15 σεν ἂν τις καὶ τὰς ποταμὸς ἄδειν, ἡρέμα ῥέον-
 τας· ὃ τὰς ἀνέμους συρέπειν, τὸ πίτυσιν ἐμ-
 πνέοντας· καὶ τὰ μῆλα ἐρῶντα πίπειν χαμαί·
 ὃ τὸ ἥλιον φιλόχαλον ὄντα, πάντας ἀποδύειν.
 Ὁ μὲν ἔν Δάρνις θαλπόμενος τέτοις ἅπασιν,
 20 εἰς τὰς ποταμὸς ἐνέβαινε· ὃ ποτὲ μὲν ἐλάετο,
 ποτὲ δὲ ὃ τῷ ἰχθύων τὰς ἐνδινεύοντας ἐθήρα·

defatigationem pro suæ ex amore conceptæ ægritudinis remedio habuerunt. Quamprimùm autem dies rediit, similem rursus in modum se adfici sentiebant. Læti erant, si se invicem videbant; mæsti, si fortè paulisper eos separari contigerat. Dolebant, aliquid amplius volebant; quidnam tamen vellent, nesciebant. Illud solùm norant, quòd hunc quidem osculum, illam verò lavacrum perdidisset. Insuper etiam ipsos anni illud tempus incendebat.

Ver jam desinebat, & æstas oriebatur, omniaque vigeant. Arbores fructibus, campi segetibus læti: suavis cicadarum strepitus, grata pomorum fragrantia, jucundus quoque ovium balatus. Putasses flumina sensim labentia modulari cantum, & ventos, qui pinus inflabant, fistulâ canere, poma amore capta humi decumbere, solemque venustatis & formæ amatorem omnes vestibis suis exuere. Daphnis igitur hisce omnibus incensus, fluminibus sese immergebat; & quandoque se abluebat, quandoque verò pisces lascivientes & in gyrum tremulâ exultantes caudâ captabat; sæpè etiam bibebat, velut sic internum æstum ref-

tingiturus. Chloë verò, postquam oves multasque è capris mulsisset, longo dein tempore in cogendo lacte erat occupata; muscæ namque erant ipsi graves, cum negotium facessendo, tum mordendo, si abigerentur. Illa deindè ablutâ facie, pineis se coronabat ramis, pellem hinnuli induebat, & multrale vinò atque lacte replens, communi simul cum Daphnide potu fruebatur.

Ingruente verò meridie, amborum oculi fuerunt capti. Illa enim nudum conspicata Daphnim, in ejus efflorescentem pulchritudinem incidebat, ideòque liquefcebat, quòd nullam in eo partem reprehendere posset; Daphnis vicissim pelle hinnuli corollâque pineâ ornatam Chloën, & sibi multram porrigentem intuens, unam è Nymphis, quæ in antro, videre se existimabat. Ipse verò pinum de capite Chloës detractam sibi imponebat, osculis tamen priùs corollæ impressis: Chloë contrà vestem illius lavantis & denudati, priùs osculata, induebat. Jam aliquandò & malis sese petebant, atque discriminantes comam, invicem capita ador-

πολλάκις ἡ ᾠδή ἔπινεν, ὡς τὸ ἐνδοθεν καῦμα σβέ-
 σων. Ἡ δὲ Χλόη, μετὰ τὸ ἀμέλξαι τὰς οἷς ᾠδῆς
 αἰγῶν τὰς πολλὰς, ὅπῃ πολὺν μὲν χρόνον
 εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα· δεινὰ δὲ αἱ μυῖαι λυ-
 πῆσαι ἔδρακύν, εἰ διώκοιντο. Τὸ δὲ ἐντέυνθεν, ὅ
 ἀπολυσάμενη τὸ πρόσωπον, πίπτου ἐσεφα-
 νῆτο κλάδοις, ἔτι τῇ νεβρίδι ἐζώννυτο, ἔτι
 γαυλὸν ἀναπλήσασα οἶνον ἔγαλακίζου, κοινὸν
 μὲν τῇ Δάφνιδος ποτὸν εἶχε.

Τῆς δὲ μεσημβρίας ἐπελθούσης, ἐγένετο ἡδὴ 10
 τῶν ὀφθαλμῶν ἄλωσις αὐτοῖς. Ἡ μὲν γὰρ γυμνὸν
 ὄρῃσα Δάφνιν, ἔσω' ἀνθῆν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος,
 ἔτιθέτο, μηδὲν αὐτῇ μέρος μέμψατο δύ-
 ναμένη· ὁ δὲ, ἰδὼν ἐν νεβρίδι ἔτι σεφάνῳ πί-
 πτος ὀρέγχαται τὸ γαυλὸν, μίαν ὥστο τῶν ἐν τῷ 15
 ἀνθρώπῳ Νυμφῶν ὄραν. Ὁ μὲν ἔν τῳ πίπυν ὑπὸ τῇ
 κεφαλῇ ἀρπάζων, αὐτὸς ἐσεφανῆτο, πρότε-
 ρον φιλήσας τὸ σεφάνον· ἡ δὲ, τὸ ἐδῆται αὐτῇ
 λομένην ἔτι γυμνωθέντα ἐνεδύετο, πρότερον
 καὶ αὐτὴ φιλήσασα. Ἡδὴ ποτὲ καὶ μύλοις ἀλλή- 20
 λος ἔβαλον, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀλλήλων ἐκόσ-

μισαν, ἀγκρίναντες τὰς κόμας. Καὶ ἡ μὲν
 εἶχασεν αὐτῇ τὴν κόμην, ὅτι μέλαινα, μύρτοις·
 ὃ δὲ, μίλῳ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν ἐ-
 νερὸν ἦν. Ἐδίδασκεν αὐτὴν καὶ συνείπειν· καὶ
 5 δαξάμενης ἐμπνέειν, ἀρπάζων τὴν σύειχα, τοῖς
 χείλεσιν αὐτὸς τὰς χαλάμους ἐπέλειχεν· ἐ-
 κει μὲν ἀμαρτάνοντας διδάσκειν, εὐπρεπῶς δὲ δὴ
 τὴν σύειχα τὴν Χλόην ἐφίλει.

Συνείποντο δὲ καὶ τὸ μεσημβρινόν, καὶ τῶν
 10 ποιμνίων σκιαζομένων, ἔλαθεν ἡ Χλόη κατα-
 νυστάξασα. Φωτάσας τῷτο ὁ Δάφνις, καὶ κα-
 ταθέμενος τὴν σύειχα, πᾶσαν αὐτὴν ἔβλεπεν
 ἀπλήγως, οἷα μηδὲν αἰδιέμενος, καὶ ἅμα ἐ-
 αὐτῇ ἡρέμα ὑπερθέγγετο· « Οἷοι καθεύδουσιν
 15 « ὀφθαλμοί· οἷον δὲ λυποῦνται τὸ σῶμα. Οὐδὲ τὰ
 « μῆλα τοῦτον, ἐδὲ αἱ λόχμαι. Ἀλλὰ φι-
 « λῶν μὲν δέδοικα· δάκνει τὸ φίλημα τὴν καρ-
 « δίαν, καὶ, ὥσπερ τὸ νέον μέλι, μαίνει·
 « ποιεῖ· ὁκνῶ δὲ μὴ καὶ φιλήσας αὐτὴν ἀφυπ-
 20 « νίσω. Ὡς γὰρ τῶν τετρίγων. Οὐκ ἐάσουσιν αὐ-
 « τὴν καθεύδειν μέγα ἡχῶντες. Ἀλλὰ καὶ οἱ

nabant sibi. Et Chloë cæsariem Daphnidis, ut potè nigricantem, myrteis baccis; Daphnis verò faciem Chloës, quòd candida & subrubicunda esset, malo adsimilabat. Docebat eam & fistulâ canere; simulque ea inspirare cœperat, fistulam eripiens, labellis ipse calamos delingebat. Sicque dum videbatur errantem informare, specioso admodum prætectu per fistulam Chloën osculabatur.

Contigit verò, cùm per meridiem fistulâ luderet, & pecora opacâ tegerentur umbrâ, Chloën imprudentem in somnum dilapsam esse. Quo animadverso, Daphnis fistulam deposuit, totamque ipsam inexplabiliter contemplatus est, quippe qui nihil tùm revereretur; simulque ad ipsam leniter subloqui cœpit: “Quales dormiunt ocelli? Quem
“os exhalat spiritum? Certè non talem mala, non
“arbusta. Sed osculum figere vereor; cor quippe
“mordet suavium, & haud secùs atque novum
“mel, insanire facit. Præterea timeo, si osculum
“ei dederim, ne somnium excutiam. O garrulas
“cicadas! Dormire ipsam non sinent ita validè
“perstrepentes. At & hirci cornibus confingen-
“tes pugnam conferunt. O lupos vel vulpibus

« magis ignavos, quod hosce non rapuerunt ! »

Interea dum hæc faciebat verba, cicada fugiens hirundinem, quæ ipsam capere vellet, in Chloës incidit sinum; atque hirundo insequens, illam quidem adprehendere non potuit, sed propius insectando accedens, alis genas puellæ attingit: quæ quidem ignara quid actum fuisset, magno cum clamore è somno exsiluit. Cum autem vidisset & hirundinem propè adhuc volantem, & Daphnim super hoc metu ridentem, timere destitit, & oculos adhuc dormituriens absterfit. Atque cicada instar supplicis gratias agentis pro salute partâ, ipso è sinu insonuit. Iterum igitur Chloë valdè exclamavit, Daphnis verò risit; eâque occasione arreptâ, in sinum puellæ manus immisit, optimamque illam cicadam, nequidem in dextrâ silentem, extraxit. Quâ conspectâ Chloë admodum delectabatur, apprehensamque deosculata, iterum sinu suo excepit garrientem.

“ πᾶροι τοῖς κέρασι παίῃσι μαχόμενοι· ὧ λυ-
 “ κων ἀλωπέκων δειλοτέρων, οἳ τέτρες ἔχ
 “ ἤρπασαν.”

Ἐν τέτοις ὄντος αὐτῆς λόγοις, τέτιξ Φεύ-
 γων χελιδόνα θηράσας θέλυσαν, κατέπεσεν εἰς 5
 τὸ κόλπον Χλόης· ἣ ἡ χελιδὼν ἐπομένη, τὴν μὲν
 οὐκ ἠδυνήθη λαβεῖν, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἐγὺς δὴ
 τὴν δίσωξιν γενομένη, τῇ παρειῶν αὐτῆς ἤψατο.
 Ἡ δὲ οὐκ εἰδὺσα τὸ πρᾶχθῆναι, μέγα βοήσασα,
 τὸ ὑπνῶν ἐξέθορεν. Ἰδὼσα δὲ καὶ τὴν χελιδόνα 10
 ἐπὶ πλησίον πετομένην, καὶ τὴν Δάφνιν ὅτι τῷ
 δίδει γελῶντα, τῆς φόβος μὲν ἐπαύσατο, τὰς δὲ
 ὀφθαλμοὺς ἀπέμαθῆναι ἐπὶ καθεύδειν θέλοντας.
 Καὶ ὁ τέτιξ ἐκ τῆς κόλπων ἐπήχησεν ὅμοιον
 ἰκέτη χάριν ὁμολογῆναι τῇ σωτηρίας. Πάλιν δὲ 15
 ἡ Χλόη μέγα ἀνεβόησεν, ὁ δὲ Δάφνις ἐγέλα-
 σεν. Καὶ προφάσεως λαβόμενος, καθῆκεν αὐ-
 τῆς εἰς τὰ σέρνα τὰς χεῖρας, καὶ ἐξάγει τὴν βέλ-
 πσον τέτιγα, μηδὲ ἐν τῇ δεξιᾷ σιωπῶντα.
 Ἡ δὲ ἠδεῖτο ἰδὼσα, καὶ ἐφίλησε λαβῶσα, ἣ 20
 αὐτῇ ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ λαλῶντα.

- Ἐτέρψεν αὐτὸς τότε Φάτῃα βυκολικὸν ἐκ
 τῆς ὕλης φθηγξαμένη. Τῆς Χλόης ζητέσης μα-
 θεῖν ὅ, τι λέγει, διδάσκει αὐτὴν ὁ Δάφνις, μυ-
 θολογῶν τὰ θρυλλόμενα. “ Ἦν παρθένος, παρ-
 5 “ θένε, ὡς σὺ ἔτω χαλὴ, καὶ ἔνεμε βῆς πολ-
 “ λὰς, ἔτως ἐν ἡλικίᾳ. Ἦν ἄρα καὶ ὠδικὴ, ἃ
 “ ἐτέρποντο αἱ βόες αὐτῆς τῇ μυσικῇ, καὶ ἐνε-
 “ μιν ἔτε χαλαύροπος πληγῇ, ἔτε κένερος περσ-
 “ βολῇ· ἀλλὰ καθίσασα ὑπὸ πίτυν, καὶ σε-
 10 “ φανωσαμένη πίτυϊ, ἦδε Πᾶνα καὶ τὴ Πίτυν.
 “ Καὶ αἱ βόες τῇ Φωνῇ παρέμδον. Πᾶις ἔ-
 “ μακρὰν νέμων βῆς, καὶ αὐτὸς χαλὸς, ὠδικὸς
 “ ὡς ἡ παρθένος, φιλονεικήσας περὶ τὴ με-
 “ λωδίαν, μείζονα ὡς ἀνὴρ, ἡδεῖαν ὡς παῖς,
 15 “ Φωνὴν ἀντεπεδείξατο. Καὶ τῇ βοῶν ὀκτὼ
 “ τὰς δέξας εἰς τὴν ἰδίαν ἀγέλην θέλξας, ἀπε-
 “ βυκόλησεν. Ἄχθετο ἡ παρθένος τῇ βλάβῃ
 “ τῆς ἀγέλης, τῇ ἡττῇ τῆς ὠδῆς· καὶ εὐχετο τοῖς
 “ θεοῖς ὄρνις γενέσθαι, πρὶν οἴκαδε ἀρκεσθαι.
 20 “ Πείθοντο οἱ θεοὶ, καὶ ποιεῖσι τήνδε τὴν ὄρνιν,
 “ ὄρειον ὡς παρθένον, μυσικὴν ὡς ἐκείνην. Καὶ

Tunc ipsos palumbes ex sylvâ pastorale quid canens, oblectavit. Quarentem autem Chloë'n quidnam hæc avis caneret, Daphnis eam edocuit fabulam quæ vulgò jactabatur: "Erat virgo, mi virgo, " ut tu admodum formosa, quæ similiter in flore " ætatis multos pascebat boves. Eadem utique & " perita canendi erat, impensèque illius modula- " tione delectabantur boves, adeò ut neque pedi " ictu, neque stimuli inflictu inter pascendum " opus haberet; sed sub pino sedens pineâque " cincta coronâ, Pana atque Pinum cantu cele- " brabat, quo delinitæ vaccæ ab ipsâ nunquam " discedebant. Adolescens non procùl indè boves " pascens, & ipse pulcher & musicus, ut hæc " virgo, cumque illâ de cantûs suavitate conten- " dens, majorem vocem ut mas, dulcem ut puer " contrâ edidit, & sic octo e vaccis, easque opti- " mas, suum in armentum pellectas abegit. Indignè " tulit puella hoc sui armenti damnum, cantuque " succubuisse dolens, precatur Deos, ut in avem, " antequàm domum redeat, convertatur. An- " nuunt Dii, inque avem illam mutant monta- " nam atque musicam, virgini isti similem, quæ " etiam nunc canendo suæ facit indicium jacturæ, " quòd scilicet errabundas vaccas quærat. "

Ejusmodi oblectamenta illis suppeditavit æstas. Autumno verò adulto & uvis maturescentibus, Tyrii prædones, Carico hemiolio sumpto, ne fortè barbari viderentur, ad agros appulere, & gladiis dimidiatisque thoracibus armati, cuncta quæ in manus incidebant, diripere, vinum odoratum, magnam frumenti copiam, mel quod suis continebatur favis. Boves quoque aliquot de Dorconis grege abegerunt, imò & Daphnim juxtà mare errabundum ceperunt. Chloë namque, ut potè puella, lascivorum & ferocium pastorum metu, seriùs Dryantis oves eduxerat. Hi cùm vidissent juvenem hunc procerum ac formosum, ipsâ rapinâ ex agris ablatâ præstantiorem, non ampliùs fatagentes caprarum, aut aliarum in aliis agris rerum, illum plorantem, consilii inopem, & altâ voce Chloën vocantem, ad navem abduxerunt. Confestim soluto fune, remisque manibus injectis in altum provehuntur. Intereà Chloë jam oves educebat, fistulamque novam Daphnidi munus adferebat. At videns capras perterritas, & audiens Daphnim semper magis magisque ipsam inclamantem, neglectis ovibus, fistulam projicit,

» ἐπὶ νῦν ἄδυσσα μινύει τ' συμφροῶν, ὅπ' βῆς
 » ζητεῖ πεπλανημένας «.

Τοιάσδε τέρψαις αὐτοῖς τὸ δέρος παρεῖχε.
 Μειτοπώρῃ δὲ ἀκμάζοντι, καὶ τῷ βότρυι ἤδη
 περχάζοντι, Τύριοι λησταὶ Καρικὴν ἔχοντες 5
 ἡμιολίαν, ὡς ἴσως μὴ δοκοῖεν βάρβαροι, πωρο-
 ἔχον τοῖς ἀγροῖς, καὶ ἐκβάντες σὺν μαχαίραις
 καὶ ἡμιθωρακίοις, κατέσυσεν πάντα τὰ εἰς χεῖ-
 ρας ἐλθόντα, οἶνον ἀνδοσμίαν, πυρὸν ἄφθο-
 νον, μέλι ἐν κηρείοις· ἤλασάν ἱνας καὶ βῆς 10
 ἐκ τῶ Δόρκωνι ἀγέλης. Λαμβάνουσι καὶ τὸ
 Δάρνιν περὶ τὸ θαλάσσιον ἀλύοντα· ἡ γὰρ Χλόη
 βραδυτέρη, ὡς κόρη, τὰ πρὸς ἄνδρα ἐξῆγε τῷ
 Δρύαντι, φόβῳ τῶ ἀγερώχων ποιμένων. Ἰδόντες
 δὲ μειράκιον μέγα ἔκκαλον, κρεῖττον δὲ ἐξ 15
 ἀγρῶν ἀρπαγῆς, μικέτι μηδὲν, μηδὲ εἰς τὰς
 αἶγας, μηδὲ εἰς τὰς ἄλλας ἀγροὺς, περιεργα-
 σάμενοι, κατήγον αὐτὸν εἰς τὸ νῆαυ κλάοντα καὶ
 ἡπορημένον, καὶ μέγα Χλόην καλεῖντα. Καὶ οἱ
 μὲν, τὸ πείσμα ἄρτι ὑπολύπνυτες, καὶ τὰς κώπας 20
 ταῖς χερσὶν ἐμβαλόντες, ἀπέπλεον εἰς τὸ πέλα-

2ος· Χλόη δὲ κατήλαυνε τὸ ποίμνιον, σύειχα
 χαιρὴν τῷ Δάφνιδι δῶρον κομίζουσα. Ἰδῖσα δὲ
 τὰς αἶγας τετραγμένας, ἐκέλευσεν τῷ Δάφ-
 νιδος αἰεὶ μείζον αὐτὴν βοῶντι, περὶ τὸν μὲν
 5 ἀμελεῖ, καὶ τὸ σύειχα ῥίπτει, δρόμῳ δὲ πρὸς
 τὸ Δόρικονα πρὸς τὴν, δεησομένη βοηθεῖν.

Ὁ δὲ ἔκειτο πληγαῖς νεανικαῖς συγκεκομμέ-
 νος ὑπὸ τῶν λησῶν, καὶ ὀλίγον ἐμπνέων, αἵμα-
 τος πολλοῦ φερόμενος. Ἰδὼν δὲ καὶ τὴν Χλόην,
 10 καὶ ὀλίγον ἐκ τῆς πρὸς τὴν ἔρως ἐμπύρδμα
 λαβών· « Ἐγὼ μὲν, εἶπε, Χλόη, τεθνήξομαι
 « μετ' ὀλίγον· οἱ γὰρ με ἀσεβεῖς λησαὶ πρὸς
 « τῶν βοῶν μαχόμενον κατέκοψαν ὡς βῶν. Σὺ
 « δὲ, σοὶ καὶ Δάφνιν σῶσον, καὶ μοὶ πμώρησον,
 15 « καὶ κείνους ἀπόλεσον. Ἐπαίδευσεν τὰς βῆς ἔχων
 « σύειχα ἀκολουθεῖν, καὶ διακτεῖν τὸ μέλος
 « αὐτῆς, καὶ νύμφη αὐτῇ ποιησέμεν μακράν. Ἰδὼν δὲ,
 « λαβῶσα τὸ σύειχα ταύτην, ἐμπνέουσαν αὐτῇ
 « μέλος ἐκείνου, ὃ Δάφνιν ἐγὼ ποτε ἐδίδαξα-
 20 « μιν, σὲ δὲ Δάφνις· τὸ δὲ ἐντεύθεν τῇ σύ-
 « ειχαὶ μελήσει, καὶ τῶν βοῶν τὴν ἐκεί. Χαίρει-

atque ad Dorconem cursu contendit, oratura ut
suppetias ferat.

Ille verò gravibus plagis à latronibus concisus,
& paululùm adhuc spirans, sanguine multo erum-
pente, jacebat prostratus. Visâ tamen Chloë, &
exiguo prioris amoris igniculo exsuscitato, “Mea
“Chloë, inquit, ego quidem jamjam moriturus
“sum: nefarii enim prædones me pro bobus pu-
“gnantem haud secus ac bovem conciderunt; tu
“verò & tibi Daphnim servato, & me ulciscere,
“& illos malè perde. Adsuefeci vaccas meas fis-
“tulæ sequi sonum, cantumque ejus consuetari,
“licet alicubi procùl pascantur. Agedùm, ac-
“ceptâ hâc fistulâ, idem canito carmen, quod
“egomet olim Daphnim, te verò Daphnis do-
“cuit; cætera autem curæ erunt fistulæ & his quæ
“illic erunt vaccis. Dono verò tibi & hanc ipsam
“fistulam, quâ contendens multos superavi &
“bubulcos & caprarios. Tu verò pro hisce &
“adhuc viventem osculator, & mox fato func-

D

« tum lugeto ; & cùm alium boves pascentem
« videbis , meî memento ».

Et Dorco quidem his dictis, suavioque postremo dato, simul cum suavio atque voce animam emisit. Chloë, acceptâ fistulâ, labiisque suis admotâ, totis viribus annixa eam inflabat. Extemplò boves audire, cantum agnoscere, mugituque edito, uno eodemque impetu in mare defilire. Violento autem saltu in alterum navis latus factò, exque casu boum profundo mari dehiscente; navis evertitur, fluctibusque cōuntibus, pessum it; quique in eâ, excidunt, impari tamen spe salutis: quippe prædones, gladiis accincti, atque dimidiatis squamosisque thoracibus induti, necnon ocreis ad media usque crura calceati erant; Daphnis autem discalceatus, ut qui in campo tunc pasceret, atque seminudus, ut potè cùm adhuc æstivi ardores ferverescerent. Reliquos igitur, postquàm paulisper nataissent, arma in profundum demersère; Daphnis contrâ vestem facilè exuebat, in natando tamen non parùm laborabat, quippe antea in fluviis tantùm nare solitus. Verùm deinceps quod factò opus,

« ῥομαί δέ σοι καὶ τὴν σύειχα αὐτήν, ἥ πολλὰς
 « εἰζὼν ἐβυκόλως ἐνίκησα ἐαῖπόλως. Σὺ δ',
 « ἀντὶ τέτων, ἐζώντα ἔπι φίλησον, ἐλπο-
 « θανόντα κλαῦσον· καὶ ἴδης ἄλλον νέμοντα
 « τὰς βῆς, ἐμῷ μνημόνευσον. » 5

Δόρυκον μὲν ποσαῦτα εἰπὼν, ἐφίλημα φι-
 λήσας ὑσταθόν, ἀρῆκεν ἅμα καὶ τῷ Φιλήματι
 ἐτῇ Φωτῇ τὴν ψυχήν. Ἡ δὲ Χλόη λαβῶσα τὴν
 σύειχα, ἐνθῆϊσα τοῖς χείλεσιν, ἐπύριζε μέ-
 γιστον ὡς ἐδύνατο· ἐαῖ βόεις ἀκύνει, ἐτὸ 10
 μέλους γυνώϊσσι, ἐορμῇ μὲν μυκησάμεναι
 πηδῶσιν εἰς τὴν θαλάτταν. Βιαίως δὲ πηδήμα-
 τος εἰς ἕνα τοῖχον τὴν νεῶς γενομένης, ἐκ τῆς
 ἐμπύσεως τῆς βοῶν κοίτης τὴν θαλάττης δρασά-
 σης, σρέφετ' ἡ μὲν νῆαυς, ἐκ τῆς κλύδωνος 15
 νιόντ' ἐκπύπτεται. Οἱ δὲ ἐκπύπτεται, ἔχ-
 ὁμοίαν ἔχοντες ἐλπίδα σωτηρίας. Οἱ μὲν γὰρ
 λησάει τὰς μαχαίρας παρήρτηντο, ἐτὰ ἡμιθω-
 ράκια λεπιδωτὰ ἐνεδέδυντο, ἐκ κνημίδας εἰς
 μέσσην κνήμην ὑπεδέδυντο· ὁ δὲ Δάφνις, ἀνυ- 20
 πόδητ', ὡς ἐν πεδίῳ νέμων, ἐκ ἡμίγυμνος,

ὥς ἔπ' ἤ ὥρας ὕψης καυματώδους. Ἐκείνους μὲν
 ὅν' ἐπ' ὀλίγον νηξαμένους τὰ ὅπλα κατή-
 νεγγεν εἰς βυθόν· ὁ δὲ Δάφνις ἤ μὲν ἐδῆτε
 ῥαδίως ἀπεδύετο, πρὶ δὲ ἤ νῆξιν ἔκαμνεν,
 5 οἷα πρῶτερον νηχόμενοι ἐν ποταμοῖς μόνοις.
 Ὑστερον δὲ, πρὶ δ' ἀνάγκης τὸ τρακτέον
 διδασθεῖς, εἰς μέσας ὥρμησε τὰς βῆς· ἐ-
 δύο βοῶν κεράτων ἤ δύο χερσὶ λαβόμενοι,
 ἐκομίζετο μέσος ἀλύπως ἐ ἀπόνως, ὥσπερ
 10 ἐλαύνων ἄμαξαν. Νήχε' δὲ ἄρα βῆς ὅσον ὕδ' ἄν-
 θρωπος· μόνον λείπε' ἤν' ἐνύδρων ἐρρίθων,
 ἐ αὐτῇ ἰχθύων. Οὐδ' ἂν ἀπόλοιτο βῆς νηχό-
 μενοι, εἰ μὴ ἤ χηλῶν οἱ ὄνυχες ἀειπέσσειεν
 ἀγέροχοι γενόμενοι. Μαρτυρεῖσι τῷ λόγῳ μέ-
 15 χρι νῦν πολλοὶ τόποι ἤ θαλάττης, Βοὸς πό-
 ροι λεγόμενοι.

Ἐκσώζε' μὲν δὴ τέτον ἤ ἱερόπον ὁ Δάφνις,
 δύο κινδύνους παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἀγρυπνῶν,
 ληστείας ἐ ναυαγίας. Ἐξελθὼν δὲ, ἐ ἤ Χλόνην
 20 ὅπ' ἤ γῆς γελάσαν ἄμα ἐ δακρύσαν εὐρών,
 ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις, ἐ ἐπυνθιά-

ab ipsâ edoctus necessitate, in medios boves irruit, & utrâque manu duorum cornibus boum apprehensis, absque molestiâ & absque labore intermedius ferebatur, velutî currum agens. Natat autem in tantum bos, in quantum neque homo unquam queat, & tantum in nando ab aquatilibus avibus ipsisque piscibus vincitur: neque utiquè bos natando perierit, nisi ungulæ aquis emollitæ circumdeciderent. Multi maris loci, ad hanc usque ætatem BOVIS TRAJECTUS nuncupati, meis dictis testimonium perhibent.

Hunc in modum Daphnis fuit servatus, duo pericula præter spem omnem effugiendo, latronum agmen atque naufragium: inque terram egressus, Chloën invenit ridentem simul & flentem, in cujus sinu reclinatus, quid sibilo isto edito voluerit, percunctatur. Atque hæc omnia illi ordine enar-

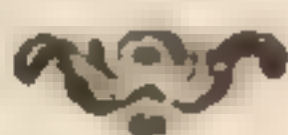
rat : nimirum ut ad Dorconem currere cœperit ; quomodo vaccæ edoctæ fuerint , quomodo fistulam inflare iussâ fuerit , & quo pacto diem suum obierit Dorco ; osculum solum , præ pudore , alto involvit silentio. Decreverunt igitur honore prosequi tam benè de ipsis meritum ; & unâ cum propinquis venientes, Dorconem miserum sepulturæ mandârunt. Terram igitur multam injecerunt, & plantas sativas magnâ copiâ illic plantaverunt , primitiasque laborum ipsi suspenderunt. Insuper & lac libârunt , uvas compresserunt , & multas fistulas pastoritias confregerunt. Auditi fuerunt & boum mugitus miserabiles , visæque unâ cum mugitibus discursitationes quædam incompositæ. Atque hæc ipsa , ut opiliones caprariique conjectabant , erant boum lamentatio defunctum suura bubulcum lugentium.

Post has Dorconis exequias , Chloë Daphnim ad Nymphas ductum , inque antrum introductum abluit. Quo tempore & illa , tunc primùm inspiciente Daphnide , corpus lavit candidum & jam antea nitidum ob eximium formæ decus , neque lavacro opus habens ad pulchritudinem. Hinc collectis pro anni tempestate floribus , Nympharum

νεῖδ, πὶ βυλομένην σείσειεν. Ἡ δὲ αὐτῷ διη-
 γεῖν) πάντα· τὸ δρόμον τὸ ὅπιν τὸ Δόρκωνα, τὸ
 παίδευμα τῷ βοῶν, πῶς κελεύθειν σείσαι,
 ἃ ὅλ τεθνηκε Δόρκων· μόνον αἰδεσθεῖσα τὸ Φί-
 λημα ὥκ εἶπεν. Ἐδοξε δὴ πρῶτα τὸ εὐεργέ- 5
 τιν· ἃ ἐλθόντες μὲν τῷ περσικόντων, Δόρ-
 κωνα θάπτειν τὸ ἄθλιον. Γῆν μὲν ὅν πολλὴν
 ἐπέθεσαν, φυτὰ δὲ ἡμερὰ πολλὰ ἐφύτλυσαν,
 καὶ ἐξήρτησαν αὐτῷ τῷ ἔργων ἀπαρχάς· ἀλλὰ
 ἃ γάλα κατέσπεισαν, ἃ βόξυας κατέθλιψαν, 10
 καὶ σείρας πολλὰς κατέκλασαν. Ἡκέσθη ἃ
 τῷ βοῶν ἐλεεινὰ μυκήματα, ἃ δρόμοι πνέες
 ὤφθησαν ἅμα τοῖς μυκήμασιν ἄτακτοι· ἃ, ὥς
 ἐν ποιμέσιν εἰκάζετο ἃ αἰπόλοις, ταῦτα θρη-
 νος ἦν τῷ βοῶν ὅπιν βυκόλῳ τελεσθῆναι. 15

Μετὰ δὲ τὸ τῷ Δόρκων) τάφον, λέει τὸ
 Δάφνιν ἢ Χλόην πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγῶσα,
 εἰς τὸ ἄνθρον εἰσαγαγῶσα. Καὶ αὐτὴ, τότε
 πρῶτον Δάφνιδος ὀρώνη), ἐλέσατο τὸ σῶμα
 λευκόν, ἃ καθαρὸν ὑπὸ κάλλος, ἃ ὅδε λευ- 20
 πρὸν εἰς κάλλ) δέομενον· ἃ ἄνθη τε συλλέ-

- ξαντες, ὅσα ἄνθη τ' ὥρας ἐκείνης, ἐσεφάνωσαν
 τὰ ἀγάλματα, & τ' τῷ Δόρκωνος σύειχα τ'
 πέρας ἐξήρτησαν ἀνάθημα. Καὶ μὲν τῷ ἐλ-
 θόντες, ἐπεσκόπουν τὰς αἶγας & τὰ πρόβατα.
 5 Τὰ δὲ πάντα καλέκειτο μήτε νεμόμενα, μήτε
 βληχόμενα, ἀλλ', οἶμα, τ' Δάρνιν & τ'
 Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποτίζοντα. Ἐπειδὴ γὰρ
 ὀφθέντες & ἐβόησαν τὸ σύνηδες, καὶ ἐσύριπαν,
 τὰ μὲν ἀνασάντα ἐνέμετο, αἱ δὲ αἶγες ἐσπίρτων
 10 φειμασόμεναι, καθάπερ ἠδόμεναι σωτηρίᾳ
 συνήθους αἰπόλου. Οὐ μὴν ὁ Δάρνις χαίρειν ἐπειθε
 τ' ψυχὴν· ἰδὼν τ' Χλόην γυμνὴν, & τὸ πρῶτε-
 ρον λανθάνον κάλλος ἐκτεκαλυμμένον, ἤλγχι
 τ' καρδίαν, ὥς ἐδιομένην ὑπὸ Φαρμάκων. Καὶ
 15 αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποτὲ μὲν λάβρον ἐξέπτει, κα-
 θάπερ πινὸς διώκοντα αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἐπέ-
 λειπε, καθάπερ ἐκδαπανηθὲν ἐν τ' πρῶτε-
 ραῖς ἐπιδρομαῖς. Ἐδόκει τὸ λυτρὸν εἶναι τ' θα-
 λάτῃς φοβερότερον. Ἐνόμιζε τ' ψυχὴν ἔτι ὡς
 20 τοῖς λησαῖς μένειν, οἷα νέος ἀγροικὸς & ἐπὶ
 ἀγροῶν τὸ ἔρρειον λησέειον.

coronant signa , Dorconisque fistulam de petrâ consecratam suspendunt. Postea regressi capras atque oves inspiciebant ; quæ omnes jacebant , neque pascentes , neque balantes , sed , ut puto , Daphnim atque Chloën ex oculis ablatos desiderantes. Ut verò conspecti consuetam edidère vocem , fistulamque inflârunt , illicò surgentia pecora pascebant , capellæ autem præ gaudio fremebundæ exultabant , velutî ob noti caprarii salutem lætæ. Non tamen Daphnis , ut gauderet , animum inducere potuit ; postquàm enim nudam vidit Chloën , atque pulchritudinem priùs absconditam , nunc detectam , ingentem corde sentiebat dolorem , haud aliter ac si veneno exederetur. Ipsius spiritus interdùm rapidus , quasi eum persequente aliquo , ducebatur ; interdùm prioribus velutî incursionibus consumptus , deficiebat. Lavacrum hoc illi ipso terribilius mari videbatur. Animum suum etiamnùm apud latrones esse , ut potè juvenis agrestis , latrociniique Amoris hùc usque ignarus , existimabat.

LIBER SECUNDUS.

ADULTO jam autumnno, instantequē vindemiæ tempore, quilibet in agris operi intentus erat: alius torcularia reparabat, alius dolia extergebat, alius cophinos texebat. Erat qui sibi falculam uvis præcidendis curabat: alius lapidem, qui vini plenas uvas contereret: alius viticem aridam ictibus impactis contusam & benè dedolatam, quo scilicet prælucente lumine, tempore nocturno mustum deferretur. Hinc Daphnis atque Chloë, neglectis ovibus caprisque, mutuam sibi accommodabant operam. Daphnis nempe in corbibus portabat uvas, injectasque torculari calcabat, inque dolia vinum inferebat; Chloë autem cibum vindemiatoribus parabat, potumque iisdem miscebat vinum vetustius, atque ex humilioribus vitibus uvas colligebat. Omnis quippè in Lesbo vitis erat humilis, non sublimis, neque arboribus maritata, sed deorsum palmites protendens, atque hederæ instar serpens. Et vel infans utiquè, cui recens manus à fasciis laxatæ sint, uvas apprehenderit.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ἮΔΗ δὲ τὸ ὀπώρας ἀκμιάζουσης, ἔπειγον-
το τῷ περνεῖν, πᾶς ἦν καὶ οὗτος ἀγρὸς ἐν ἔργῳ.
Ὁ μὲν, ληνὸς ἐπεσκεύαζεν· ὁ δὲ, πίθους ἐξε-
κάθαιρεν· ὁ δὲ, ἀρρίχους ἐπελύγχιζεν· ἑμελέ πνι-
δρεπάνης μικρᾶς ἐς βόξυον πομῆν· ἔτερον, 5
λίθῳ θλίψαι τὰ ἔνοικα τῶν βοξύων δυναμένῃ·
καὶ ἄλλῳ, λύγχι ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης,
ὡς ἂν ὑπὸ Φωτὸς νύκτωρ τὸ γλεῦκος φέροιτο.
Ἀμειλήσαντες ὦν ἔο Δάφνις ἔο ἡ Χλόη τὸ περ-
βάτων καὶ τῶν αἰγῶν, χεῖρὸς ὠφέλειαν ἀλλήλοις 10
μετεδίδωσαν. Ὁ μὲν ἐβάσταζεν ἐν ἀρρίχοις βό-
ξας, ἔπειλει δὲ ληνοῖς ἐμβάλλων, καὶ εἰς τὰς
πίθους ἔφερε τὸ οἶνον· ἡ δὲ ξοφὴν παρσκεύαζε
τοῖς περνεῖσι, καὶ ἐνέχει πόλον αὐτοῖς πρεσβύ-
τιον οἶνον, ἔο τῶν ἀμπελων τὰς ταπεινολέρας 15
ἀπεξύγα. Πᾶσα γὰρ καὶ τὸ Λέσβον ἦν ἀμπελο-
ταπεινή, ὃ μετέωρος, ὃ δὲ ἀναδινδράς, ἀλλὰ
κατὰ τὰ κλήματα ὑποτείνουσα, καὶ ὥστερ κιστὸς

30 ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

νεμομένη· καὶ παῖς ἂν ἐφίκοιτο βόθυνον, ἄρ' ἔ-
 τας χεῖρας ἐν σπαργάνων λελυμένος.

Οἷον ὅν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσῃ καὶ οἷν γε-
 νέσει, αἱ μὲν γυναῖκες ἐν τῇ πλησίον ἀγρῶν
 5 εἰς ἐπικυρίαν κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τὰς
 ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, ἃ ἐπήνυν ὡς ὄμριον τῷ
 Διονύσῳ τὸ χάλλος. Καί τις τῇ θρασυτέρῳ καὶ
 ἐτίλησε, ἃ τὴν Δάφνιν παρώξυνε, τὴν δὲ Χλόην
 ἐλύπησεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ ληνοῖς, ποικίλας φωνὰς
 10 ἔρριπτον ὑπὲρ τὴν Χλόην, καὶ, ὥσπερ ὑπὲρ πνα Βάκ-
 χην Σάτυροι, μανικώτερον ἐπήδων, καὶ ἤνυχοντο
 γενέας ποίμνια, καὶ ὑπὸ ἐκείνης νέμεας· ὥστε
 αὐτὴν πάλιν ἢ μὲν ἤδετο, Δάφνις δὲ ἐλυπεῖτο.
 Εὐχοντο ἡ δὲ Τυχέως παύσατο τὴν ζυγῆτον, ἃ
 15 λαβέας τῇ συνήθων χωρίων, ἃ, ἀντὶ τῆς ἀμύσου
 βοῆς, ἀκύνειν σύειντο, ἢ τῇ ποιμνίων αὐτῶν
 βληχωμένων. Καὶ ἐπεὶ ἀφαιγενομένων ὀλίγων
 ἡμερῶν, αἱ μὲν ἄμπελοι τέξουσιντο, πίθοι δὲ
 τὸ γλεῦκος εἶχον, ἔδει δὲ ὅκτι ὅδεν πολυ-
 20 χειρίας, κατήλαυνον τὰς ἀγέλας εἰς τὸ πε-
 δῖον· ἃ μάλα χαίροντες, τὰς Νύμφας πρὸς

Ut igitur par est in Bacchi festo vinique natalibus, mulieres proximis ex agris accersitæ ut rem suâ operâ adjuvarent, Daphnidi oculos adjiciebant, laudibusque eum tanquam Baccho pulchritudine parem efferebant. Et quædam ex audacioribus osculum ipsi fixit; quæ res sicuti Daphnim inflammavit, ita sanè Chloæ fuit dolori. Qui autem in calcatoriis erant, illi varias voces in Chloën jactabant, & velut in quamdam Baccham Satyri furiosè insiliebant, optabantque oves fieri, & ab illâ pasci; undè & illa vicissim delectabatur, Daphnis autem mœrebat. Porro non aliud illis in votis erat, quàm ut mox, vindemiâ finitâ, consuetos repeterent campos, proque incondito illo clamore, fistulam, aut ipsos balantes audirent greges. At postquàm pauculis interjectis diebus, uvæ quidem vindemiatæ essent, dolia verò mustum jam recepissent, nihilque prætereà esset quòd manuum plurium operam deposceret, ibi rursus greges in campum depulerunt, atque admodum læti Nymphas adoraverunt, racemos ipsis in palmitibus, vindemiæ primitias, illis offerentes: neque verò priori tempore negligenter un-

quàm prætergredi solebant Nymphas, sed semper, antequàm in pascua greges abigerent, huic cultui incumbebant, èque pascuis redeuntes, eas adorabant, semper aliquid afferentes, sive florem, sive poma, sive rimum viridem, sive lactis libamen. Atque hujus quidem pietatis gratiam postea à Deabus retulère; tunc autem quasi canes, quod aiunt, vinculis soluti, saltabundi lasciviebant, fistulâ ludebant, cantabant hircis ovibusque colluctabantur.

Dum sic indulgent genio, illis senex quidam rhenone indutus, carbatinis calceatus, peram gerens adpensam, eamque admodum vetustam, supervenit; qui juxtà illos confidens, hunc in modum fatur: « Ego sum, ô pueri, senex ille Philotas, qui sæpiùs in harumce Nympharum honorem cecini, frequenterque in hujusce Panis laudem fistulâ sum modulatus, & solo canendi artificio magna boum armenta duxi. Venio autem quæ vidi, vobis indicaturus, quæque auri divi, annuntiaturus. Est mihi hortus, quem ego sedulò, ex quo pascere armenta ob senectutem

εκύνον, βότρυς αὐλαῖς κομίζοντες ὅπῃ κλημά-
 των, ἀπαρχὰς τῆς ξυμπῆς. Οὐδὲ τὸ πρῶτον
 χρόνον ἀμειλῶς ποιεῖ παρῆλθον, ἀλλ' αἰεὶ γε
 ἀρχόμενοι νομῆς περὶ δρενον, ἐκ τομῆς
 ἀνιόντες, περσεκύνον· καὶ πάντως τι ἀπέφερον, ὡς
 ἢ ἄνθος, ἢ ὀπώραν, ἢ φυλλάδα χλωρὰν, ἢ
 γάλακτος σπονδήν. Καὶ τέττα μὲν ὕστερον ἀμρι-
 βὰς ἐκομίσαντο ὡρὰ τῆς θεῆς. Τότε δὲ κύνες,
 Φασὶν, ἐκ δεσμών λυθέντες ἐσκίρτων, ἐσύριτ-
 τον, ἦδον τοῖς ξάγροις ἐκ τοῖς περβάτοις συνε- 10
 παλαιοι.

Τερπομένοις δὲ αὐτοῖς ἐφίστατο πρεσβύτης,
 σπύρον ἐνδεδυμμένον, καρβατίνας ὑποδεδεμέ-
 νον, πήραν ἐξηρτημένον, ἐκ τῆς πήραν παλαιάν.
 Οὐλοῦτο πλησίον κραδίσας αὐτῶν, ὧδε εἶπε· 15
 « Φιλητᾶς, ὦ παῖδες, ὁ πρεσβύτης ἐγώ· ὅς
 « πολλὰ μὲν ταῖςδε τῆς Νύμφαις ἦσα, πολλὰ δὲ
 « τῷ Πανὶ ἐκείνῳ ἐσύρισα, βοῶν δὲ πολλῆς
 « ἀγέλης ἠγιστάμην μόνῃ μουσικῇ. Ἦκω δὲ ὑμῖν
 « ὅσα εἶδον, μνηύσων, ὅσα ἤκυσσα, ἀπαγγέλω. 20
 « Κῆπός ἐστι μοι τῆς ἐμῆς χειρὸς· ὅν, ὅς, ὅς

“ νέμειν ἀπὸ γῆρας ἐπαυσάμην, ἐξεπονησάμην,
 “ ὅσα ὦραι φέρουσι, πάντα ἔχων ἐν αὐτῷ καθ’
 “ ὦραν ἐκείνην. Ἡερς, ῥόδα, κρίνα, ἐὺάκιν-
 “ θος, ἐὺία ἀμφοτέρω. θέρως, μήκωνες, καὶ
 5 “ ἀρχάδες, καὶ μῆλα πάντα· νῦν, ἄμπελοι, ἐ
 “ συκαῖ, καὶ ῥοιαῖ, ἐ μύρτα χλωρά. Εἰς τεῦτον δ’
 “ κῆπον ὀρνίθων ἀγέλαι συέρχοντο τὸ ἐωδιτόν·
 “ τῶν μὲν, ἐς ξοφὴν, οὗ δὲ, ἐς ὠδὴν· συωρε-
 “ φὴς γὰρ, καὶ κατὰ σκιον, ἐ πηγαῖς ξισὶ κατάρ-
 10 “ ῥυτον· ἂν περιέλῃ τις οὗ αἵμασιάν, ἄλλος
 “ ὁρᾷ οἴησετο.

“ Εἰσελθόντι δέ μοι τήμιθον ἀμφὶ μέσσην
 “ ἡμέραν, ὑπὸ ταῖς ῥοιαῖς ἐ ταῖς μυρρίναις
 “ βλέπειτο παῖς, μύρτα καὶ ῥοιάς ἔχων, λεύ-
 15 “ κὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ, σιλπνὸς
 “ ὡς ἄρτι λελυμένον. Γυμνὸς ἦν, μόνος ἦν·
 “ ἐπαιζεν ὡς ἴδιον κῆπον ξυγῶν. Ἐγὼ μὲν οὖν
 “ ὥρμηστα ἐπ’ αὐτὸν ὡς συλληφόμενον, δείσας
 “ μὴ ὑπ’ ἀγροχίας τὰς μυρρίνας καὶ τὰς ῥοιάς
 20 “ κατακλάσῃ· ὁ δέ με κέφως καὶ ῥαδίως ὑπέ-
 “ φεύγε, ποτὲ μὲν ταῖς ῥοδωγαιαῖς ὑπεξέχων,

“ destiti , meis ipse manibus excolui : quæcumque
“ anni tempora ferunt , ea omnia in illo inve-
“ niens unoquoque tempore ; verno tempore, rosas,
“ hyacinthos & utrasque violas ; æstate, papavera ,
“ pyra agrestia , pomorumque omne genus ; hoc
“ autem autumnali tempore, vites, ficos, malaque
“ punica & virides myrtos. Hunc in hortum tem-
“ pore conveniunt matutino avium greges : aliæ
“ quidem , ad pastum , aliæ verò , ad canendum.
“ Etenim umbrosus est & opacus , tribusque irri-
“ guis fontibus. Si circum aliquis maceriam sus-
“ tulerit , lucum videre se putabit.

“ Ingredienti mihi hodierno die circà meri-
“ diem, sub malis punicis myrtisque conspicitur
“ puellas, manu tenens myrti baccas, malaque pu-
“ nica, lac ipsum suo candore , flavâ comâ ignem
“ referens, nitidusque, quasi qui modò lotus esset.
“ Hic nudus solusque erat , & ludibundus hor-
“ tum, haud secùs ac suum, vindemiabat. Hâc
“ de causâ irrui in eum , comprehendere volens :
“ metuebam enim ne hâc proterviâ myrtos malos-
“ que punicas mihi confringeret. At ille leviter &
“ sinè ullo negotio me effugit, nunc subeundo rosa-
“ ria, nunc sese sub papaveribus occultando, instar

“ perdicis pulli. Sanè sæpiusculè laboravi hædos
“ lactentes sectando : sæpiusculè etiam defessus fui
“ cursu vitulos recens natos insequendo : sed hoc
“ varium quid erat , & quod capi non posset. De-
“ fessus igitur , ut potè ætate gravis , baculoque in-
“ nixus , & simul cavens ne elaberetur , cujusnam
“ esset è vicinis , & quidnam sibi vellet alienum
“ hortum decerpendo , quærebam. Ille nihil ; sed
“ propè adstans molliter ridebat , & me myrti baccis
“ petens , nescio quomodò permulcebat ut omnes
“ adeò iras ponerem. Rogabam itaque illum , ut ,
“ omisso jam metu , propiùs accederet , & in ma-
“ nus meas veniret , jurans per myrtos , & insuper
“ per mala atque granata , me semper ei vinde-
“ miandas vites floresque decerpandos præbitu-
“ rum , uno duntaxat potitum osculo.

“ Hic in cachinnos effusus emittit vocem , qua-
“ lem neque hirundo , neque luscinia , neque cyc-
“ nus , ut ego , senex factus. Mihi quidem , ait ,
“ Phileta , tibi osculum largiri nulla est molestia ;
“ (malo etenim osculari , quàm tu juvenescere.) at

“ ποτὲ ἢ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπόμεναι, ὥσπερ
 “ πέρδικος νεοπτός. Καίτοι πολλάκις μὲν φεάγ-
 “ ματα ἔχον εἰρύς γαλαθηνὺς διώκων· πολ-
 “ λάκις ἢ ἔκαμον μετὰ θένων μόχθας ἀνιγνυή-
 “ λους· ἀλλὰ τῷ ποικίλῳ πηχῆμα ἦν καὶ ἀθή- 5
 “ ρατον. Καμὼν ἦν, ὡς γέρον, καὶ ἐπερεια-
 “ μαι τῇ βακτηρίᾳ, ἔῃμα φυλάττων μὴ
 “ φύγη, ἐπυνθανόμεν πίνος ἐπὶ τῇ γειτόνων,
 “ ἔῃ βεβρόμεναι ἀλλότριον κῆπον τρυγᾷ. Ὁ ἢ,
 “ ἀπεκρίνατο μὲν ὕδεν· σὰς ἢ πλησίον, ἐγέλα 10
 “ πάνυ ἀπαλὸν, ἔβαλλέ με τοῖς μύρτοις, ἔ,
 “ οὐκ οἶδ’ ὅπως, ἔθελγε μινέῃ θυμῷ αὐτοῦ.
 “ Ἐδιδόμην ἦν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, μινδὲν φοβέ-
 “ μαι ἔτι, ἔῃ μινυον καὶ τῇ μύρτων ἀφήσειν,
 “ ἐπιδέξας μίλων ἔῃ ροιῶν, παρέξαι τε αἰεὶ ξυ- 15
 “ γᾶν τὰ φυτὰ ἔῃ δρέπειν τὰ αἰθή, τυχὼν
 “ ὡς αὐτῷ φιλήμαίαι ἐνός.

“ Ἐνλαῦθα, πάνυ χαπυρὸν γελάσας, ἀφίησι
 “ Φωτὴν, οἷαν ἔτε χελιδὼν, ἔτε ἀκιδὼν, ἔτε
 “ κύκῃ, ὁμοῖος ἐμοὶ γέρον γενόμεναι. Ἐμοὶ 20
 “ μὲν, ὡ Φιλητᾷ, Φιλῆσαι σε πόνος ὕδεις· (βέ-

- « λομα γὰρ φιλεῖσθαι μάλλον, ἢ σὺ γῆυέσθαι
 « νέος·) ὄρα ὃ εἴ σοι καθ' ἡλικίαν τὸ δῶρον.
 « Οὐδὲν γάρ σε ὠφελήσει τὸ γῆρας πρὸς τὸ μὴ
 « διώκειν ἐμὲ μᾶλλον τὸ ἐν φίλημα. Δυστήραίῃ
 5 « ἐγὼ & ἰέρακι, & αἰῶ, & εἴ τις ἄλλῃ τέτων
 « ὠκύτερος ὄρνις. Οὗτοι πάντες ἐγὼ, & εἴ δοκῶ
 « πάντες, ἀλλὰ τῷ Κρόνῳ πρεσβύτερος, & αὐτῷ
 « τῷ παντὸς Κρόνῳ. Καί σε οἶδα νέμοντα πρῶ-
 « θήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔλει τὸ πλατὺ βυκόλιον,
 10 « & παρήμιν σοι συνέτιοντι πρὸς ταῖς Φηγαῖς
 « ἐκείναις, ἡνίκα ἔρας Ἀμαρυλλίδος· ἀλλὰ
 « με ὕχ ἑώρας, καί τοι πλησίον μάλα τῇ κόρῃ
 « παρεστῶτα. Σοὶ μὲν ὅν ἐκείνην ἔδωκα· & ἔδωκα
 « σοι παῖδες ἀγαθοὶ βυκόλοι & γεωργοί. Νῦν ὃ
 15 « Δάφνιν ποιμαίνω & Χλόην· & ἡνίκα ἂν αὐτῶν
 « εἰς ἐν συνάγω τὸ ἐωδιτὸν, εἰς τὸ σὸν ἔρχομαι
 « κῆπον, & τέρπομαι τοῖς ἀνθεσι & τοῖς φυ-
 « τοῖς, καὶ τῇ πηγᾷ ταύταις λέγομαι. Διὰ
 « τῶν καλὰ & τὰ αἰθῆ & τὰ φυτὰ, τοῖς
 20 « ἐμοῖς λέξοις δαδόμενα. Ὅρα ὃ μή τί σοι τῷ
 « φυτῶν κατὰκέκλαται, μή τις ὁπώρα τέξυ-

“ vide num hoc munus tuæ conveniat ætati : nihil
“ enim tua tibi proderit ætas , quominus tu me ,
“ postquàm unicum osculum acceperis , persequi
“ incipias. Ego verò non queo capi , ne quidem si
“ accipiter , vel aquila , vel alia his perniciosior ales
“ me insequatur. Puer non sum , quamvis videar ;
“ sed ipso Saturno & quovis omni tempore anti-
“ quior. Ac noram te jam , cùm primos pubertatis
“ annos nondùm egressus in illo palustri loco latè
“ diffusum pasceres armentum ; aderamque tibi
“ fistulâ canenti propè fagos illas , quandò Ama-
“ ryllida amabas : at me nullus videbas , quam-
“ vis puellæ adstantem propè admodùm. Illam
“ quidem tibi dedi ; & hinc tibi filii egregii bubulci
“ & agricolæ. Nunc autem Daphnidis & Chloës
“ tanquam pastor curam ago : illosque quando
“ quasi greges in unum compellere atque conjun-
“ gere tempore matutino soleo , in tuum venio
“ hortum , meque floribus plantisque oblecto , fon-
“ tibusque in hisce labor. Ob hoc flores illi plantæ-
“ que sunt venustæ , ut potè meis lavacris irrigatæ.
“ Vide autem num tibi aliqua stirps sit confracta ,
“ num fructus aliquis decerptus , num quæ flosculi
“ radix conculcata , num quis fons perturbatus sit ;
“ ac toto letare pectore , qui solus mortalium in
“ senectute hunc puerulum vidisti.

“ Hisce dictis , tanquàm lusciniæ pullus , myr-
“ tos insiluit , & de ramo in ramum transfiliens ,
“ per frondes creptavit in summum cacumen. Vidi
“ ipsius tùm alas ex humeris dependulas , tùm ar-
“ culos inter alas & humeros jacentes ; at deindè
“ non vidi illa , neque illum ampliùs. Ac nisi
“ frustrà hosce produxi canos , atque senescens
“ vaniorem & minùs sanam mentem nactus fue-
“ rim , Amori , ô pueri , consecrati atque dicati
“ estis , & Amor vestrî curam gerit. »

Majorem in modum delectati sunt , velutî fa-
bulam , non sermonem verum audientes , quæ-
siveruntque quidnam tandem esset Amor , utrùm
puer , an avis , & quidnam posset ? Iterùm ad hæc
Philetas : “ Deus est , ô pueri , Amor , juvenis ,
“ formosus , idemque volaticus. Idcirco & juven-
“ tute gaudet , pulchritudinem sectatur , & animis
“ alas addit. Potentia ejus tanta , quanta ne Jovis
“ quidem. Imperat elementis , imperat astris , in-

“ γη), μή τις ἄνθρωπος ῥίζα πεπάτη), μή τις
 “ πηγὴ τετάρακ). Καὶ χαίρει μόνος ἀνθρώπων
 “ ἐν γήρᾳ θεασάμενος τὸ παῖδίον.

“ Ταῦτα εἰπὼν, ἀνῆλθε, καθάπερ αἰδὼν
 “ νεότης, ὅπῃ τὰς μυρρίνας, ἐκ κλάδων ἀμείβων
 “ ἐκ κλάδων, ἀπὸ τῆς φύλλων ἀνῆρπεν εἰς
 “ ἄκρον. Εἶδον αὐτὴ ἐκ πτέρυγας ἐκ τῆς ὤμων,
 “ ἐκ τοξάρις μετὰ πτερύγων καὶ τῆς ὤμων, ἐκ
 “ οὐκ εἶδον ὅτε ταῦτα, ὅτε αὐτόν. Εἰ δὲ μή
 “ μάτην ταύτας τὰς πολιὰς ἔρυσσα, μηδὲ γη- 10
 “ ράσας ματαυτέρας τὰς φρένας ἐκτετάμην,
 “ ἔρως, ὦ παῖδες, κατέσπειθε, καὶ ἔρως
 “ ὑμῶν μέλει. ”

Πάνυ ἐτέρφθησαν ὥσπερ μῦθον, ὃ λόγον,
 ἀκρόντες, ἐκτενθάνοντο πᾶσι ἐσὶ ποτε ὁ ἔρως, 15
 πότρεα παῖς, ἢ ὄρνις, καὶ τί δύναται; Πάλιν
 ἔν ὁ Φιλιππᾶς ἔφη· “ θεὸς ἐστίν, ὦ παῖδες, ὁ
 “ ἔρως, νέος ἐκ καλὸς, καὶ πετόμενος. Διὰ
 “ τὸ ἐκ νεότητι χαίρει, καὶ διώκει, ἐκ
 “ τὰς ψυχὰς ἀναπνεύει. Δύναται δὲ πᾶσι, ὅσων 20
 “ ὁδὸς ὁ Ζεὺς. Κρατεῖ μὲ σοιχείων, κρατεῖ δὲ

- “ ἄσπερον· κρατεῖ ἣ τῆς ὁμοίων θεῶν· ὅδε ὑμεῖς
 “ τοσοῦτον τῆς αἰῶν ἐπὶ τῆς περσέων. Τὰ αἶσθη
 “ πάντα, ἔρως ἔργα· τὰ φυτὰ λαῦτα, τέλμα
 “ ποιήματα. Διὰ τέτον ἐπὶ ποταμοὶ ῥέουσι, ἐπὶ ἄρε-
 5 “ μοι πνέουσι. ἔγνω ἣ ἐγὼ ἐπὶ ταῦτον ἐραθεῖντα,
 “ ἐπὶ ὡς οἶσιν πληγὴς ἐμυκᾶτο· ἐπὶ τράπον φιλή-
 “ σαντα αἶμα, ἐπὶ ἠκολούθει πανταχῶς. Αὐτὸς μὲν
 “ γὰρ ἦμιν νέος, ἐπὶ ἠγάσθη Ἀμαρυλλίδου· ἣ
 “ ὅτε ἔσθης ἐμεμνήμην, ὅτε ποτὸν περσεφειό-
 10 “ μην, ὅτε ὑπνον ἠρέμην. ἤλθεν τὴν ψυχὴν, τὴν
 “ καρδίαν ἐπαλλόμεν, τὸ σῶμα ἐψυχόμεν·
 “ ἐβόων ὡς παρόμην, ἐσιώπων ὡς νεκρόμην,
 “ εἰς ποταμὸς ἐνέβαινον ὡς κατόμην· ἐκάλει τὴν
 “ Πᾶνα βοηθόν, ὡς ἐπὶ αὐτὸν τὴν Πίπην ἐραθεῖν-
 15 “ τα· ἐπήνεν τὴν Ἠχὴ, τὸ Ἀμαρυλλίδου ὄνομα
 “ μετ’ ἐμὲ καλῶσα· κατέκλων τὰς σύριγγας,
 “ ὅππῃ μοι τὰς μὲν βῆς ἔδελον, Ἀμαρυλλίδα ἣ
 “ σὺν ἔργον. ἔρως γὰρ ὅδε φάρμακον, ὅππῃ
 “ μέρον, σὺν ἐπιόμην, σὺν ἐν ὠδῶν λαλῶ-
 20 “ μέρον, ὅππῃ μὴ φίλημα, ἐπὶ περσέων, ἐπὶ συ-
 “ κατεκλιθεῖναι γυμνοῖς σώμασι. ”

“ que Deos sibi pares imperium obtinet. Neque
“ vos tantum imperii in capras ovesque habetis.
“ Omnes flores Amoris sunt opera ; istæ plantæ ip-
“ sius sunt factura. Per hunc & fluvii fluunt , &
“ venti spirant. Ego vidi taurum amore correptum,
“ & velut æstro percitus mugiebat ; vidi etiam
“ hircum qui amabat capellam , & illam ubiquè
“ insequiebatur. Egomet ipse juvenis fui , & amavi
“ Amaryllida ; & ne de cibo quidem cogitabam,
“ nec potum ori admoveere, neque somnum capere
“ curabam. Animo dolebam, corde contremisce-
“ bam ; frigore corpus horrebat ; vociferabar non
“ secus ac si vapularem : tacebam velut emortuus :
“ fluviiis me immergebam quasi igne flagrarem :
“ implorabam Panis auxilium , ut potè qui ipse
“ quoque Pinus amore captus fuisset : laudabam
“ Echo quòd Amaryllidis nomen mecum unà in-
“ geminaret : calamos confringebam , quòd boves
“ quidem mihi demulcerent , non tamen Ama-
“ ryllida pellicere possent. Nulla enim amoris est
“ medicina , nec cibus , nec potus , nec carmen
“ ullum , præterquàm osculum , amplexus , &
“ nudorum corporum concubitus „.

Philetas quidem postquàm ipsos tali modo instituit , caseis quibusdam & hœdo jam cornigero ab illis acceptis , discessit. Illi vero soli relictī , & tunc primūm audito Amoris nomine , mœstitiā velut contracti sunt , & noctu casās repetentes , quæ ipsi in se experiebantur cum illis comparabant quæ audiverant. “ Dolent amantes : etiam nos do-
“ lemus. Rerum suarum minùs satagunt : & nos
“ quoque eas neglectui habemus. Dormire ne-
“ queunt : nec nos quoque. Uri videntur : & intrā
“ nos ignis ardet. Mutuum exoptant aspectum :
“ & eam ob causam nos citiùs oriri diem cupimus.
“ Forsan hoc ipsum amor est ; & imprudentes ac
“ nescii mutuo tenemur amore. Enimverò nisi hoc
“ esset amor , & nisi ego essem amasius , cur tan-
“ dem sic doleremus , cur alter alterum quærere-
“ mus ? Omnia vera nobis dixit Philetas. Ille ex
“ horto puellus visus est quoque parentibus nostris
“ in illis olim somniis , & pascere nos greges jussit.
“ Sed quo pacto quis illum capere poterit ? Pusil-
“ lus est , & fugiet. Et quā quis ratione illum effu-
“ gerit ? Alas habet , & nos assequetur. Ad Nym-
“ phas oportebit patronas confugere ? at nihil quid-
“ quam Pan profuit Philetæ Amaryllida amanti.
“ Sunt igitur quærenda nobis illa quæ dixit reme-
“ dia ; nempè osculum , complexus , nudusque

Φιλητᾶς μέντοι ταῦτα παιδεύσας αὐτὰς,
 ἀπαλλάττει, τυράς πινας παρ' αὐτῶν ἐρείπον
 ἰδίῃ κρείσῃ λαβών. Οἱ ᾗ μόνοι καταλειφθέν-
 τες, ἐπὶ τότε πρῶτον ἀκρόσαντες τὸ Ἑρφῶς ὄνομα,
 τὰς τε ψυχὰς σπινδαλίσαντες ὑπὸ λύπης, ἐ-
 ἵπανελθόντες νύκτωρ εἰς τὰς ἐπαύλεις, παρέ-
 βαλλον οἷς ἤκυσαν τὰ αὐτῶν. » Ἀλγῶσιν οἱ ἐρῶν-
 « τες. ἐγὼ ἡμεῖς. Ἀμελῶσιν ἴσως. ἐγὼ ἡμεῖς ἡμε-
 « λήκαμεν. Καθεύδειν ὃ δύναται. τῷ μὲν ἐν νῦν
 « πάχομεν ἡμεῖς. Κάεσθαι δοκῶσι. ἐπὶ παρ' ἡμῖν 10
 « τὸ πῦρ. Ἐπιθυμῶσιν ἀλλήλους ὁρεῖν. ὁρᾷ τῷ
 « ἰατῆρον εὐχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. Σχεδὸν τῷ
 « ἔστιν ὁ ἔρως, ἐγὼ ἡμεῖς ἀλλήλων οὐκ εἰδότες.
 « Εἰ τῷ μὲν ἔστιν ὁ ἔρως, ἐγὼ ᾗ ὁ ἐρῶμεθα,
 « πᾶσι ταῦτα ἀλγῶμεν; Τί ᾗ ἀλλήλους ζητῶ- 15
 « μεν; Ἀληθῆ πάντα εἶπεν ὁ Φιλητᾶς. Τὸ ἐκ
 « τῷ κήπε παίδιον ὤφθη ἐπὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν
 « ὄναρ ἐκείνο, ἐνέμειν ἡμᾶς τὰς ἀγέλας ἐπέ-
 « λυσσε. Πῶς ἂν τις αὐτὸ λάβοι; Μικρόν ἐστι, ἐ-
 « φεύξει. Καὶ πῶς ἂν τις αὐτὸ φύγοι; Ππερὰ 20
 « ἔχει, ἐκκαταλήψει. Ἐπὶ τὰς Νύμφας δεῖ βοή-

« θὺς καταφυγεῖν ; Ἀλλ' ὅδε Φιλητᾶν ὁ Πάν
 « ὠφέλησεν Ἀμρυλλίδῃ ἐρῶντα. Ὅσα εἶπεν
 « ἄρα Φάρμακα, ταῦτα ζητήεα· Φίλημα, &
 « πεπλοκή, & κείῃ γυμνὸς χαμαί. Κρύος μ',
 5 « ἀλλὰ καρτερήσομαι δεύτερον μὲν Φιλητᾶν. »

Τῷτο αὐτοῖς ἔξ νυκτερινὸν παιδευτήριον·
 & ἀγάζοντες τ' ὀπίσθης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς
 νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλους ἰδόντες, ὃ μίπω
 πρῶτον ἐποίησαν, & περιέβαλλον τὰς χεῖρας
 10 ἐπαλλάξαντες. Τὸ ἧ τρίτον ὤκνην Φάρμακον ;
 ὑποδυθέντες κατακλιθεῖναι· τραυτέρων γὰρ ὃ μέ-
 νον παρθένων, ἀλλὰ & νέων αἰπόλων. Πάλιν
 ὅν ἀγρυπνία ἔχουσα & ἐννοίαν τῇ γεγενημένων ;
 καὶ κατάμεμψεν τ' ὠδοναλειμμένων. « Καὶ ἐφι-
 15 « λήσομαι, & ὅδεν ὄφελος· περιβάλομαι, &
 « ὅδεν πλέον χρεδόν. Τὸ ὅν κατακλιθεῖναι, μόνον
 « Φάρμακον ἐροῖτο. Πειρατέον & τέττα· πάν-
 « τως ἐν αὐτῷ περὶ κρεῖττον ἔσται Φιλήματο. »

Ἐπὶ τέττοις τοῖς λογισμοῖς, οἷον εἰκὸς, καὶ
 20 ὀνείρατα ἑώρον ἐροῖντα, τὰ Φιλήματα, τὰς
 περιβολάς· & ὅσα ἧ μὲν ἡμέραν οὕτως ἑώραξαν,

“ humi concubitus. Frigus quidem est intensum ;
“ cæterùm hoc Philetæ exemplo sustinebimus „.

Hic illis fuit quasi nocturnus ludus. Inminente
verò die, gregibus in pascua eductis, ut in conspec-
tum venerunt, mutua dedere oscula, &, quod
nunquam hætenùs fecerant, manibus alternis am-
plexus junxere. Tertium autem illud remedium,
scilicet exutis vestibus concumbere, adhibere non
audebant; calidum namque nimis hoc facinus,
quàm ut in virgines, vel etiam in juvenes capra-
rios caderet. Iterùm igitur insomnes traducebant
noctes cum recordatione eorum quæ fecissent, &
querelâ ac desiderio eorum quæ non fecissent. “ Os-
“ cula mutua dedimus; sed nihil profuit. In mu-
“ tuos amplexus ruimus, nec quidquàm ampliùs
“ profecimus. Concubitus igitur solum erit amoris
“ remedium. Illud itaque tentandum: omninò in
“ eo quidquam inerit osculo efficacius. „

Illis talia mente agitantibus somnia, ut par est,
amatoria obversabantur, videlicet oscula, am-
plexus; & quæ per diem non patraverant, hæc

per somnum perpetrabant ; nudi nempè jacebant. Tanquàm verò numine aliquo vehementiore adflati, die insequenti surrexerunt, & cum impetu suos greges egerunt, ad oscula festinantes, seseque invicem conspicati, risu cum blando sibi mutuò occurrerunt. Intercesserunt igitur oscula nonnulla, amplexibus infecutis : cæterùm tertium illud cessabat remedium, quòd neque Daphnis illius mentionem facere auderet, neque Chloë sanè initium dare rei vellet, donec fortè fortunâ & hoc ipsum fecissent.

Quercûs trunco insidebant, alter propè alterum ; atque gustatâ, quæ est in osculo, dulcedine, expleri voluptate nequibant, oriebaturque simul brachiorum mutua lucta, quæ labellorum compressionem arctiorem efficiebat. Intercà dum Daphnis violentiùs inter amplexus illam attraheret, in latus utcumque sese reclinat Chloë, illeque super, suavium subsequens, inclinatus recumbit. Agnoscentes igitur somniorum hanc ipsam imaginem, longo tempore quasi inter se constricti jacuerunt. Cæterùm ignari quæ post illa agere deberent, & arbitrati hunc esse fruitionis amatorix finem, plurimâ diei parte nequidquam ità consumptâ, rursùs sunt disjuncti, & greges compulerunt noctem exosi. Fortasse au-

ταῦτα ὄναρ ἔπραξαν· γυμνοὶ μετ' ἀλλήλων
ἔκειντο. Ἐνθεώτεροι δὲ καὶ τὸ ὀπιθεῖσαν ἡμέραν
ἀνέστησαν, ἔρρίζω τὰς ἀγέλας κατήλαυνον,
ἐπειγόμενοι κατὰ τὰ Φιλήματα· ἔιδόντες ἀλ-
λήλους, ἅμα μειδῶματι κατέδραμον. Τὰ μὲν οὖν 5
Φιλήματα ἐγένετο, ἔπειτα δὲ ἡ παρολὴ τῶν χειρῶν ἠκο-
λύθητε· τὸ δὲ τριτὸν Φάρμακον ἐβράδυνε, μίτε
τῷ Δάρνιδος τολμῶντος εἰπεῖν, μίτε τῷ Χλόης βα-
λόμενος κατάρχεσθαι, ἔσε τύχη ἔπειτα ἔπραξαν.

Καθέζοντο ὅππῃ τελέχας δρυὸς, πλησίον ἀλ- 10
λήλων· ἔπειτα γευσάμενοι τῶν ἐν Φιλήματι τέρψεως,
ἀπλῶς ἐνεφορῶντο τῇ ἡδονῇ. Ἦσαν δὲ καὶ χειρῶν
παρολὰι, θλίψιν τοῖς σώμασι παρέχουσαι. Κατὰ
τὸ τῶν χειρῶν παρολὴν βιαϊότερον δὲ τῷ Δάρνι-
δος ὀπιπασσάμενος, ἠλίνεταί πως ὅππῃ πλοῦσαν 15
ἡ Χλόη, καὶ κείνη δὲ συγκατακλίνει τῷ Φι-
λήματι ἀκολουθῶν· ἔπειτα γνωρίσαντες τῶν ὀνείρων
τὴν εἰκόνα, κατέκειντο πολὺν χρόνον ὥσπερ σω-
δεδεμένοι. Εἰδότες δὲ τῶν ἐνλεῦθεν ἔδεν, ἔπειτα νο-
μίσαντες τῷ ἔῃ πέρας ἀπολαύσεως ἐρωτικῆς, 20
μάτην τὸ πλεῖστον τῇ ἡμέρᾳ δαπανήσαντες, διε-

40 ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

λύθησαν, ἃ τὰς ἀγέλας ἀπήλαυτον, ἢ νύκτα
μισθύνει. Ἰσως ἦ ἃ τῶν ἀληθῶν π' ἔπραξαν, εἰ
μὴ δόρυβος τοιόσδε πᾶσαν ἢ ἀγροικίαν ἐκείνην
κατέλαβε.

- 5 Νέοι Μηθυμναῖοι πλῆστοι, ἀφ' ἑσθλῶν ἢ θυ-
γῆτον ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες, ταῦν μικρὰν
καθεκκύσαντες, ἃ οἰκέτας περὶκώπας καδί-
σαντες, τὰς Μιτυληνῶν ἀγροὺς ἀνέπλεον, ὅσοι
θαλάττης πλησίον. Εὐλίμενός τε γὰρ ἡ ἀνδραλία,
10 ἃ οἰκήσεσιν ἡσκημένη πολυτελῶς. Καὶ λεῖψα σω-
εῖν, ἀνδραλίσκοι τε ἃ ἀλσι· τὰ μὲν φύσεως
ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνης· πάντα ἐνοικῆσαι
καλά. Καταπλέοντες δὲ ἃ ἐνορμιζόμενοι, κακὸν
μὲν ἐποίκον ἔδεν, τέρπεις δὲ ποικίλας ἐτέρποντο·
15 ποτὲ μὲν ἀγκίστροις χαλάμων ἀπηρητημένοις ἐκ λίθου
λεπτοῦ, περὶ αἶας ἰχθῦς ἀλιεύοντες ἐκ πέτρης ἀλι-
τενῶς· ποτὲ δὲ κυσὶ καὶ δικτύοις λαγῶς φεύγον-
τας ἢ ἐν τῇ ἀμπελῶνι δόρυβον, λαμβάνοντες.
Ἦδη δὲ ἃ ὀρεῖθων ἀγροὺς ἐμέλησεν αὐτοῖς, καὶ
20 ἔλαβον βρόχοις γῆρας ἀγροὺς, ἃ νήπια, καὶ ὠπείδας·
ὥστε ἃ ἡ τέρπεις αὐτοῖς καὶ χαπέζης ὠφέλειαν

tem non infectâ re digressi fuissent, nisi quidam hujuscemodi tumultus totum illum agrum occupasset.

Quidam juvenes Methymnæi opibus pollentes, vindemiam hilarè peregrino in solo facere volentes, naviculâ in mare deductâ, servisque domesticis remigum vice impositis, Mitylenæorum agros qui juxtâ mare erant siti, legebant. Est enim ora illa maritima portubus opportuna, atque magnificè domiciliis instructa, necnon lavacris frequentibus adornata. Nec non & horti atque luci, partim operâ naturæ, partim humanâ elaborati industriâ: cuncta habitatu egregia. Nave igitur adpulsâ & in stationem subductâ, nihil perpetrabant mali, sed variis semet oblectabant modis: nunc hamis ab arundine suspensis lineâ tenui, pisces saxatiles de petrà in pelagus prominente captantes: nunc canibus retibusque lepores, qui strepitum in vineis laborantium fugitabant, venantes: jam verò & aucupio vacantes, laqueis positis feros anseres, anates & aves tardas capiebant; adeò ut & hæc oblectatio ipsis mensam quoque non inutiliter instrueret. Si quâ re insuper opus haberent, ab iis qui in agris degebant, accipientes, ultrâ justum pretium num-

inos solvebant. Pane duntaxat, vino atque recto indigebant; haudquaquam enim periculi expers videbatur, vergentis jam autumnii tempestate, in mari pernoctare: itaque & navem ipsam in terram subduxerunt, metu noctis tempestuosæ.

Agrestium porrò unus, restis indigus cujus ope lapis, qui calcatos acinos contunderet, tolli in altum posset, eâ quam antè habuerat, ruptâ, clandestinò ad mare tenderat, & ad navem, quam nemo custodiebat, accesserat, atque funem, quo ea religabatur, exsolverat, eoque dômum absportato, ad quod volebat, usus fuerat. Mane igitur factò, Methynnæa juvenus de fune inquirere cœpit; &, quoniam furtum confitebatur nemo, paucis de hospitem injuriâ conquesti, indè solvèntes nave discesserunt. Atque stadia triginta provecti, ad agros in quibus Chloë & Daphnis degebant, adpulerunt. Hoc quippè solum aptum illis leporum venatui videbatur. Reste itaque destituti, quâ pro rudente uti potuissent; vimine longo & virenti, haud secùs ac fune contorto, navem summâ de puppi ad terram religârunt. Deindè canibus ad feras

παρεῖχεν. Εἰ δὲ πνος προσέδει, ὥσπερ τῶν ἐν
τοῖς ἀγροῖς ἐλάμβανον, χειροτέρως τὴν ἀξίας
ἐβολὴς κατὰβάλλοντες. Ἔδει ὅ μόνον ἄρτα
οἶνα καὶ σένης· ὃ γὰρ ἀσφαλὲς ἐδόκει, μετρω-
εινῆς ὥρας ἐσώσης, ἐνθαλαπιεύειν· ὥστε καὶ τὸ
ταῦν ἀνείλκον ὑπὲρ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δε-
δοικότες.

Τῶν δὴ τις ἀγροίκων, ἐς ἀνολκὴν λίθος θλί-
βοντες τὰ πατηθέντα βοξύδια χεῖζων χοῖνας, τὴν
περίερον βαγείσης, κρύφα ὑπὲρ τὴν θάλατταν ἐλ- 10
θὼν, ἀφρυγῆται τῇ νηὶ προσελθὼν, τὸ πείσμα
ἐκλύσας, οἶκαδε κομίσας, ἐς ὃ, πᾶν ἐχέζεν,
ἐχέστατο. Ἔωθεν ὅν οἱ Μηθυμναῖοι νεανίσκοι
ζήτησιν ἐποιῶντο τῷ πείσματι, καὶ (ὡμολό-
γει γὰρ ὁδεῖς τὴν κλοπὴν) ὀλίγα μισυφάρμακοι 15
τῶν ξενοδόκων, παρέπλεον· καὶ σάδια ξιάκοντα
παρελάσαντες, προσορμίζοντες τοῖς ἀγροῖς ἐν οἷς
ᾤκον ἢ Χλόη καὶ ὁ Δάφνις· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς πα-
λὸν εἶναι τὸ πεδίον ἐς θήραν λαγῶν. Σχοῖνον
μὲν ὅν οὐκ εἶχον ὥστε ἐκδήσασθαι πείσμα· λύγον ὅ 20
χλωρὸν μακρὰν σρέφαντες ὡς χοῖνον, ταύτην

- τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἄκρας εἰς τὴν γῆν ἔδισαν.
 Ἐπειτα τὸς κύνας ἀφέντες ῥινηλατεῖν ἐν ταῖς εὐ-
 καίτοις Φαινομένηαις τῆς ὁδοῦ, ἐλινοςάτην. Οἱ
 μὲν δὴ κύνες ἅμα ὑλακῇ ληλαθέοντες, ἐφόβησαν
 5 τὰς αἰγας· αἱ δὲ, τὰ ὀρεινὰ καταλιπῶσαι, μάλ-
 λον πρὸς τὴν θάλατταν ὥρμησαν. Ἐχασα δὲ
 ὁδὸν ἐν ψάμμῳ ξώξιμον, ἐλθῶσαι πρὸς τὴν ναῦν
 αἱ θρασύτεραι αὐτῶν, τὸ λύτρον τὸ χλωρὸν, ἣ
 δέδετο ἡ ναῦς, ἀπέφαγον.
- 10 Ἦν δέ π' ἐκ κλυδώνιον ἐν τῇ θαλάττῃ, κι-
 νηθέντες ὑπὸ τῆς ὁρῆς πνέματι· ταχὺ δὲ
 μάλα λυθεῖσαν αὐτὴν ὑπὸ νηγκεν ἡ παλὶρροία
 τῆς κύματι, ἐκ εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφε-
 ρειν. Αἰσθήσεως δὲ τοῖς Μηθυμναίοις γηρομένης,
- 15 οἱ μὲν, ὅπῃ θάλατταν ἔθεον, οἱ δὲ, τὸς κύνας σω-
 ἔλεγον· ἐβόων δὲ πάντες, ὡς πάντας τὸς ἐκ τῆς
 πλησίον ἀγρῶν ἀκρόσαντας συωλεθῆναι. Ἄλλ' ἦν
 ὁδὸν ὀφείλος· τῆς γὰρ πνέματι ἀκμάζοντες,
 ἀχέτω τάχει καὶ ῥῶν ἡ ναῦς ἐφέρετο. Οἱ δ' ὅν
- 20 ὅτε ὀλίγων κτημάτων Μηθυμναῖοι σερόμενοι,
 ἐζήλθον τὸ νέμοντα τὰς αἰγας· ἐκ εὐρόντες τὴν

indagandas dimissis , in viis maximè opportunis sibi visis casses tendebant. Canes proindè cum latratu discurrentes , capras terruère ; quæ ideò montanis relictis magis versùs mare se proripuère. Cùmque in arenâ quod ederent non haberent , audaciores quædam harum ad navem progressæ , virens vimen , quo religata erat navis , morfu avulserunt.

Eodem autem temporis momento , etiam æstu quodam mare fervere cœperat , commoto de montibus vento ; undè fluctuum reciprocatio quàm celeriter navem solutam avehebat , inque altum provectam auferebat. Quod cùm sensissent Methymnæi , alii ad mare accurrere , alii canes congregare : omnes autem clamare , ità ut quicumque in vicinis essent agris , hoc audito confluerent. Sed nihil indè proficere ; vento quippè increbrescente , irrevocabili quâdam celeritate navis æstu ferebatur secundo. Ideò Methymnæi , haud parvâ opum jacturâ factâ , caprarium quærebant , & Daphnim inventum cædebant , vestibisque exuebant. Unus aliquis , sumpto canis vinculo , manus illius in ter-

gum, ut vincturus, retorfit: at ille vapulans clamare, supplexque agricolarum opem implorare, & ante omnes Lamonem ac Dryanta in auxilium vocare. Hi verò duri senes opereque rustico validas habentes manus, summisque viribus renitendo retinentes, ut jure de iis quæ accidissent disceptaretur, postulabant.

Eadem autem & aliis poscentibus, judex constituitur Philetas bubulcus. Ipse enim erat eorum qui tunc convenerant natu maximus, interque paganos eximia justitiæ famâ insignis. Primi itaque Methymnæi perspicuè & breviter accusare incœperunt, coràm bubulco nempè agentes judice.

“ Venandi gratiâ hosce ingressi sumus agros: itaque
“ nostram navem vimine virenti in littore
“ religatam reliquimus, ipsimet canum ope feras
“ indagaturi. Intereà temporis hujus capræ ad mare
“ descendentes vimen depascuntur, navemque
“ solvunt. Tutemet in altum provectam vidisti,
“ quantis, putas, bonis refertam? quales perierunt
“ vestes? qualis canum ornatus? quanta argenti
“ copia? Agros horum quispiam, illis instructus

Δάφνιν, ἔπαιον, ἀπέδυν. Εἷς δέ τις ἐκυνό-
 δεσμον ἀράμνῳ, πειῆγε τὰς χεῖρας, ὡς
 δήσων. Ὁ ᾧ ἐβόα τε παμόμνῳ, ἐκένευσεν τὰς
 ἀγροίκας, καὶ πρῶτας τε τὸ Λάμωνα καὶ τὸν
 Δρύαντα βοηθὸς ἐπεκαλεῖτο. Οἱ ᾧ ἀνλείχοντο
 σκίρροι γέροντες, ἐκ χεῖρας ἐκ γεωργικῶν ἔργων
 ἰχυρὰς ἔχοντες· ἐκ ἡξίαν δικαιολογήσατο πρὸς
 τὴν γεγενημένην.

Ταῦτα ᾧ ἐκ τῆς ἄλλων ἀξιόντων, δικαστὴν
 κασίετοι Φιλητᾶν τὸ βυκόλον· πρεσβύτατός τε 10
 γὰρ ἦν τῶν παρόντων, ἐκ κλέος εἶχεν ἐν τοῖς καμῆ-
 ταῖς δικαιοσύνης περὶ τῆς. Πρῶτοι ᾧ κατηγόρων
 οἱ Μηθυμναῖοι σαφῆς ἐκ σύντομα, βυκόλον ἔχον-
 τες δικαστὴν. » Ἦλθομεν εἰς τὰς τὰς ἀγροί-
 « θήσας θέλοντες. Τὴν μὲν ἔν τῷ νῦν, λύγῳ χλω- 15
 « ρᾷ δήσαντες, ὅπῃ τὸ ἀκτὴς κατελίπομεν· αὐ-
 « τοὶ ᾧ ἀπὸ τῶν κυνῶν ζήτησιν ἐποιέμεθα θηρίων.
 « Ἐν τῷ πρὸς τὸ θάλατταν αἱ αἶγες τῶν
 « κατελθούσας, τὴν τε λύγον κατεδίδοι, ἐκ τῶν
 « νῦν ἀπολύουσιν. Εἶδες αὐτὴν ἐν τῇ θαλάττῃ 20
 « Φεομένην, πόσων οἶμι μεστὴν ἀγαθῶν; Οἶα

« μὲν ἐσθῆς ἀπόλωλεν, οἷος ἢ κόσμος κυνῶν,
 « ὅσον ἢ δαγύειον; Τὴς ἀγρῆς ἂν ἦς τέτων,
 « ἐκείναι ἔχων, ὠνήσατο. Ἀνθ' ὧν ἀξιῶ μιν ἄγειν
 « τῶτον, πονηρὸν ὄντα αἰπόλον, ὅς ὅτι τὸ θα-
 5 « λάτης νέμει τὰς αἶγας ὡς ναύτης. »

Τοιαῦτα οἱ Μηθυμναῖοι κατηγόρησαν. Ὁ ἢ
 Δάφνις διέκειτο μὲν κακῶς ὑπὸ τῇ πληγῶν, Χλόην ἢ
 ὀρθὸν παρῆσαν, πάντων κατεφρόνει, ἐπεὶ ὥδε εἶπεν·
 « Ἐγὼ νέμω τὰς αἶγας καλῶς. Οὐδέποτε ἠπάσατο
 10 « κωμότης ἔδὲ εἷς, ὡς ἢ κῆπον αἰξὶ ἐμὴ κατε-
 « βοσκήσατο, ἢ ἄμπελον βλαστάνυσαν κατέκλα-
 « σεν. Οὗτοι δὲ εἰσι κυνηγέῃ πονηροὶ, ἐκύνας
 « ἔχουσι κακῶς πεπαυδευμένους, οἵτινες φέρον-
 « τες πολλὰ, ἐκὺλακτοῦντες σκληρὰ, κατε-
 15 « δίωξαν αὐτὰς ἐκ τῆς ὀρθῆς ἐκ τῆς πεδίῳ ὅτι τὸ
 « θαλάτταν ὥσπερ λύκοι. Ἀλλὰ ἀπέφαγον τὴν
 « λύχνον· ὃ γὰρ εἶχον ἐν ψάμμῳ πῶαν, ἢ κόμα-
 « ρον, ἢ δύνον. Ἀλλὰ ἀπώλετο ἡ ναῦς ὑπὸ τῷ
 « πνεύματι ἐκ τῆς θαλάττης· ταῦτα χειμῶν,
 20 « σὺν αἰγῶν, ἔστιν ἔργα. Ἀλλὰ ἐσθῆς ἐπέκειτο
 « ἐκ ἀργυροῦ· ἐκ πῆς πειεύσει νῆν ἔχων, ὅλι το-

“ bonis , facile comparaverit. Pro his istum abdu-
“ cere æquum censemus , ut potè malum capra-
“ rium , qui instar nautæ juxtà mare suas pascit
“ capras ”.

Talis Methymnæorum fuit accusatio. Daphnis
contrà, quamvis verberibus malè esset affectus, ubi
tamen Chloëen præsentem conspexit, omnia susque
deque habebat, atque ità locutus est: “ Ego quidem
“ rectè meas pasco capras ; neque unquàm vicino-
“ rum vel unus criminatus est , mea quòd capra
“ vel hortum depaverit , vitemve germinantem
“ confregerit. Isti autem sunt venatores improbi,
“ malèque institutos canes habent , qui cursu ra-
“ pido sævoque latratu capellas ex montibus &
“ campis ad mare usque non secùs ac lupi exagita-
“ verunt. At verò , dices , vimen depastæ sunt !
“ Non enim in arenâ herbam , vel arbutum , vel
“ thymum habebant. At enim , perges , navis vi
“ venti atque maris periit ? Hoc est tempestatis ,
“ non autem capellarum, crimen. Sed vestimenta
“ & argentum navi continebantur ? Et quis credat,
“ si modò sapiat, navem tantarum opum vectricem
“ pro rudente vimen habuisse ? ”

His dictis illachrymans Daphnis , omninò in magnam commiserationem rusticos adduxit ; adeò ut Philetas iudex jurando contestaretur Pana & Nymphas , nihil contrà fas egisse Daphnim , sicuti neque capellas ; verùm mare & ventos esse in culpâ , quorum scilicet alios esse iudices. Hæc dicendo Philetas Methymnæos non persuasit ; sed præ irâ profilientes , iterùm Daphnim rapiebant & constringere volebant. Ibi vicani commoti in ipsos non aliter ac sturni graculique impetum fecerunt , èque vestigio eripuerunt Daphnim jam & ipsum manus conferentem , & repentè baculis eos tundentes , terga vertere coegerunt. Neque priùs destiterunt , quàm illos è suis finibus in alios agros expulissent.

Dum autem illi Methymnæos sic persequuntur , interim Chloë placidè Daphnim ad Nymphas deducit , ejusque faciem sanguine adsperfam & nares ictu contusas abluit , atque è perâ depromptam fermentati panis particulam caseique frustulum dat illi comedendum. Et postquàm eum ità recreasset , mellitum tenellis labellis osculum ei infixit.

« σαῦτα φέρουσα ναῦς, πῆισμα εἶχε λύρον; »

Τύχῃς ἐπεδάκρυσεν ὁ Δάφνις, ἔεις οἶκτον
 ὑπελάβετο τὰς ἀγροίκας πολύν· ὥστε ὁ Φιλητᾶς,
 ὁ δικαστής, ὤμνυε Πᾶνα ἔ Νύμφας, μηδὲν ἀδι-
 κῆιν Δάφνιν, ἀλλὰ μηδὲ τὰς αἶγας· τὴν δὲ θά- 5
 λαπῆαν ἔ τὸ ἄνεμον, ὣν ἄλλας εἶδ' δικαστάς.
 Οὐκ ἔπειθε ταῦτα Φιλητᾶς Μηθυμναίοις λέγων·
 ἄλλ' ὑπὸ ὀργῆς ὀρμίσαντες, ἔχρον τὸ Δάφνιν πάλιν,
 καὶ σωδεῖν ἤθελον. Ἐνλαῦθα οἱ κομῆν τα-
 ραχθέντες, ὀπιπιδῶσιν αὐλοῖς ὥσεί ψᾶρες, ἢ κο- 10
 λοιοί· καὶ ταχὺ μὲν ἀφαιρῆν τὸ Δάφνιν ἤδη καὶ
 αὐτὸν μαχόμενον· ταχὺ δὲ ξύλοις παίοντες, ἐκεί-
 νας εἰς θυγὴν ἔτρεψαν. Ἀπέσισαν δὲ ἔ πρῶτον,
 ἔπειτα τὸ ὄρεον αὐλοῦς ἐξήλασαν εἰς ἄλλας ἀγρούς.

Διωκόντων δὲ τὰς Μηθυμναίους ἐκείνων, 15
 ἡ Χλόη καὶ πολλὴν ἡσυχίαν ἄγει πρὸς τὰς Νύμ-
 φας τὸν Δάφνιν, καὶ ὑπονίπτει τε τὸ πρῶτον
 ἡμαγμέον ἐκ τῶν ῥινῶν ῥαγιστῶν ὑπὸ πληγῆς
 πνος, καὶ τῆς πύρας περκομίσασα ζυμύτη
 μέσος καὶ περὶ τμήμα π, δίδωσι φαγεῖν. Τότε 20
 μέλιστα ἀνακτισαμένη αὐτὸν, Φίλημα ἐφί-

λησε μελιτῶδες ἀπαλοῖς τοῖς χείλεσι.

Τότε μὲν δὴ ὡρᾷ τοσούτον Δάρνις ἦλθε κα-
 κῆ· τὸ δὲ πρῶτον ἐπὶ ταύτῃ πέπαυτο· ἀλλ' ἐλ-
 θόντες οἱ Μηθυμναῖοι μόλις εἰς τὸ ἐαυτῶν, ὁδοιπό-
 5 ροι μὲν, ἀντὶ ναυτῶν, θαυμαπία δὲ, ἀντὶ θυφώντων,
 ἐκκλησίαν τε συήγαγον τῶν πολιτῶν, ἐκ κεκτηρίας
 θέντες, ἰκέτευον τιμωρίας ἀξιοθῆναι· τῶν μὲν ἀλη-
 θῶν λέγοντες ἐδὲ ἐν, μὴ ἐκ περκαλαγάλασι γέ-
 νοιντο, τοιαῦτα καὶ ποσάυτα παθόντες ὑπὸ ποιμέ-
 10 νων· κατηγορήντες δὲ Μιτυληναίων, ὥς τὸ νῆαυιν
 ἀφελόμενον, καὶ τὰ χρήματα ἀρπασάντων πολέμου
 νόμῳ. Οἱ δὲ πεισύνοντες δὴ τὰ θαύματα, ἐκ νεα-
 νίσκοις τὸ πρῶτον οἰκιῶν παρ' αὐτοῖς τιμωρῆσαι
 δίκαιον νομίζοντες, Μιτυληναίοις μὲν πόλεμον
 15 ἀκήρυκτον ἐψηφίσαντο, τὸ δὲ στρατηγὸν ἐκέλευσαν,
 δέκα ναῦς κατελκύσαντα, κακουργεῖν αὐτῶν τὸ
 ὡρᾷαν· πλησίον γὰρ χειμῶντος ὄντος, σὺν ἵν
 ἀσφαλὲς μείζονα σόλον πειθεῖν τῇ θαλάττῃ.

Ὁ δὲ εὐθὺς τὸ ὅπλιτος ἀναγόμενος αὐτερέταις
 20 στρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς ὡρᾷθαλαττίοις τῶν Μι-
 τυληναίων ἀγροῖς. Καὶ πολλὰ μὲν ἔρπαζε ποίμε-

Tantillūm quidem tunc abfuit, uti ne malo infortunio Daphnis maētaretur : at verò finis huic negotio nequedūm impositus erat ; nam Methymnæi magnā difficultate domum suam , viatores nimirū pro nautis , & faucii vulneribus pro luxuriantibus , reversi , & in concionem civibus advocatis , cum suppliciis prodierunt , obsecrantes ne se indignos putarent , quorum causā vindicta susciperetur ; ne ullum quidem verbum verum dicentes , ne etiam deridiculo prætereā essent , qui talia tantaque à pastoribus pati sustinuisſent , verū Mitylenæos , quasi qui navem ipsis abstulissent , & opes hostium more diripuissent , incusantes. Hi verò facilè ob illa vulnera fidem habentes , & adolescentibus primariarum apud se familiarum factam injuriam ulcisci justum esse arbitrati , Mitylenæis bellum , nec illud per præconem ullum indictum , decreverunt , & præfecto statim mandaverunt , denis in mare deductis navibus , maritimam incursionibus infestare oram : non enim tutum erat , imminente hyeme , majorem mari committere classem.

Hic confestim die sequenti cum militibus qui remigum vice ipsi fungebantur in altum provectus , Mitylenæorum agros mari proximos hostiliter in-

vadens, multos tùm greges, tùm frumenti acervos, ac vinum, paulò antè finitâ vindemiâ, & homines quoque, quorum cura & opera circâ ista versabatur, non paucos rapuit. Impetum etiam suis navibus fecit in Chloës & Daphnidis agros, egressusque quantâ celeritate posset, quævis obvia agebat, ferebat. Et Daphnis quidem tunc non pascebat capras; sed sylvam intraverat, frondesque virides stringebat, quas hiberno tempore hœdis in pabulum dare posset. Quamobrem de superiore loco hâc incursione conspectâ, sese cavo aridæ fagi trunco occultavit. Chloë autem aderat gregibus, hostibusque illam persequentibus, ad Nymphas supplex confugiebat, orabatque ut & illis quos pasceret gregibus, atque sibi propter Deas parcerent. Sed nihil precando profecit; Methymnæi namque non solùm conviciis multis & probris Deorum simulachra illuserunt, verùm etiam greges ipsos abegerunt, & illam ipsam non aliter quàm capram, aut ovem, virgis feriendo præ se egerunt.

Illi jam naves suas prædâ omnigenâ onustas habentes, non ulteriùs navigare decernebant, sed domum, hyemem hostemque timentes, dirigebant. Itaque indè solvebant, summâ ope incumbentes remis, cùm nullus eos prosequeretur ventus;

νια, πολὺν ἢ σῖτον καὶ οἶνον, ἄρτι πεπαυμένης τῆς
 θυγῆτος, καὶ ἀνθρώπους ἢ οὐκ ὀλίγους, ὅσοι τέ-
 των ἔργα. Ἐπέπλυνε καὶ τοῖς τῷ Κλόης ἀγροῖς,
 καὶ τῇ Δάρνιδι. καὶ ἀπόβαπιν ὀξείαν θέμεναι,
 λείαν ἤλαυνε τὰ ἐν ποσίν. Ὁ μὲν Δάρνις οὐκ ἔνεμε
 τὰς αἰγας, ἀλλὰ ἐς τὴν ὕλην ἀνελθὼν, φυλλάδα
 χλωρὰν ἔκοπεν, ὥς ἔχοι τὴν τῇ χειμῶνι παρέ-
 χειν τοῖς ἐρίροις τροφήν. ὥστε ἀνωθεν θεασά-
 μεναι τὴν καταδρομὴν, ἐνέκρυψεν ἑαυτὸν σελέχει
 κοίλῳ ξηρῷ ὀξύς. Ἡ δὲ Κλόη παρῆν τῇ ἀγέ- 10
 λαις. καὶ διωκομένη καταφεύγει πρὸς τὰς Νύμ-
 φας ἱκέτις, καὶ ἐδεῖτο φείσασθαι καὶ ὧν ἔνεμε, καὶ
 αὐτῆς, δὴ τὰς θεάς. Ἀλλ' ἦν ἐδὲν ὄφελος· οἱ
 γὰρ Μηθυμναῖοι πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων κατα-
 κερτομήσαντες, καὶ τὰς ἀγέλας ἤλασαν, κακείνην 15
 ἔλαβον, ὥσπερ αἶγα, ἢ πρόβατον, παίοντες
 λύκοις.

ἔχοντες ἢ ἤδη τὰς ναῦς παντοδαπῆς ἀρπα-
 γῆς μεσᾶς, οὐκέτι ἐρίγνωσκον περαιτέρω πλεῖν,
 ἀλλὰ τὸ οἶκαδε πλεῖν ἐποιῶντο, καὶ τὴν χειμῶνα 20
 τὴν πολεμίων δεδιότες. Οἱ μὲν ὅν ἀπέπλεον εἰρεσίᾳ

ταλαιπωρῶντες, ἄνεμος γὰρ οὐκ ἦν· ὁ δὲ Δάφνις,
 ἡσυχίας γηρομύης, ἐλθὼν εἰς τὸ πεδίον ἔνθα
 ἔνεμον, ἔμπεδον αἶγας ἰδὼν, μήτε τὰ πρὸς
 βάτα κατὰ λαβῶν, μήτε Χλόην εὐροῖον, ἀλλὰ ἔρη-
 5 μίαν πολλήν, ἔμπεδον σύειχα ἐρριμμένην, ἥ σιωή-
 θως ἐτέρπετο ἡ Χλόη, μέγα βοῶν ἔλεεινόν.
 κωκύων, ποτὲ μὲν πρὸς τὴν Φηγὸν ἔτρεχεν ἔνθα
 ἐκαθέζοντο· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν θάλατταν, ὡς οὐ-
 μῆρος αὐτήν· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰς Νύμφας, ἐφ' αἷς
 10 ἐλκομένη κατέφυγε. Ἐνταῦθα ἔρριψεν ἑαυτὸν
 χαμαὶ, ἔμπεδον Νύμφαις, ὡς περὶ δόσαις, κατε-
 μέμπετο.

« Ἀφ' ὑμῶν ἡρπάσθη Χλόη, ἔμπεδον ἰδεῖν.
 « ὑμεῖς ὑπεμείνατε; Ἡ τὰς σεφάνους ὑμῖν πλέ-
 15 « κισσα, ἡ σπένδισσα τῇ πρὸς γάλακτι,
 « ἥς ἔμπεδον σύειγξ ἦδε ἀνάθημα; Αἶγα μὲν οὐδὲ
 « μίαν μοι λύκος ἡρπάσσε, πολέμοι δὲ τὴν ἀγέλην,
 « ἔμπεδον συνέμυσαν. Καὶ τὰς μὲν αἶγας ἀποδέ-
 « ρουσι, ἔμπεδον τὰ πρὸς βάτα κατὰ δούρουσι, Χλόη δὲ πό-
 20 « λιν λοιπὸν οἰκήσει. Ποίοις ποσὶν ἀπειμι ὧδ' αἶ-
 « τ' πατέρω ἔμπεδον μητέρω, ἄνευ τῶν αἰγῶν, ἀνδρῶν

Daphnis verò, jam tranquillitate obortâ, ingressus campum in quo pecora pascere solebant, cùmque nec capras vidisset, nec oves offendisset, neque Chloën invenisset, sed ubiquè magnam solitudinem & projectam fistulam, quâ se pro more oblectabat Chloë, magno clamore miserabilique ploratu edito, nunc quidem cursu contendebat ad fagum ubi sedebant; nunc verò ad mare, tanquàm illam visurus; aliquandò ad Nymphas, ad quas, cùm abstraheretur, confugerat; ibique se in solum projecit, & Nymphas quasi proditrices incusare occœpit.

“ A vestris statuis abstracta fuit Chloë, idque
“ videre sustinuistis ! Illa quæ vobis corollas plec-
“ tebat, illa quæ primitias lactis libabat, cujus
“ etiam hæcce fistula vobis dicata pendet ! Nullam
“ quidem lupo mihi capram eripuit ; sed hostes
“ gregem, & illam quæ unâ pascebat mecum ! Quin
“ capras excoriabunt, ovesque mactabunt ; Chloë
“ autem in urbe in posterum habitabit ! At quibus
“ pedibus patrem & matrem, operis desertor, sinè
“ capris, sinè Chloë, adibo ? Amplius enim quod
“ pascam non habeo. Hic projectus mortem, aut

« alterum hostem expectabo. Num verò tu quoque
« Chloë talia perfers? Meministine amplius hujusce
« campi, harumce Nympharum, atque meî? An
« solatium tibi adferunt oves & capellæ tecum in
« captivitatem abductæ »?

Hoc ipsum dicentem, præ mœrore & lacrymis, somnus opprimit profundus, & ipsi obveniunt tres illæ Nymphæ, mulieres proceræ & formosæ, feminudæ discalceatæque, crinibus solutis, simulachrisque suis similes. Atque primò quidem quasi miserari Daphnidis vicem sunt visæ; deindè natu maxima animum jacentem erigendo ità infit: « Noli
« nos insimulare, Daphni: nobis quippe magis curæ,
« quàm tibi, est Chloë. Nos ejus etiamnùm infan-
« tulæ misertæ fuimus, inque hoc antro jacentem
« suscepimus nutriendam. Nihil illi cum campis &
« ovibus Lamonis commune. Atque res illius etiam
« nunc nobis sunt curæ, & providimus ne vel
« Methymnam deportetur in servitutem, vel in
« partem hostilis prædæ veniat. Atque Pana illum,
« qui pinu sub hâc sedem habet, quem vos nun-
« quam adhuc vel flosculo quidem honorastis,

« Χλόης, λειπεργάτης ἐσόμην· ἔχω γὰρ νέ-
 « μιν ἔτι ἕδεν. Ἐνταῦθα περιμένω κείμενος ἢ
 « θάνατον, ἢ πόλεμον δεύτερον. Ἄρα ἐσὺ Χλόη
 « τοιαῦτα πάχεις; Ἄρα μέμνησαι τῆ περὶ τῆδε,
 « ἐπὶ τῇ Νυμφῶν τῇδε, καμῶ; Ἡ ὤρα μωθὲνταί 5
 « σε τὰ περὶ αὐτὰ ἐαί αἶγες αἰχμάλωτοι μετὰ
 « οὗτο γινόμεσθαι; »

Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν, ἐκ τῆ δακρύων ἐπὶ
 λύπης, ὕπνος βαθὺς καταλαμβάνει. ἐπὶ αὐτῷ
 αἱ ἑταῖραι ἐφίσαν· Νύμφαι, μεγάλαι γυναῖκες ἐ 10
 χαλαῖ, ἡμίγυμνοι ἐκ ἀνυπόδητοι, τὰς κόμας λε-
 λυμμένας, ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασιν ὅμοιαι. Καὶ τὸ μὲν
 πρῶτον ἐώκεσαν ἐλεῖσθαι τὴν Δάφνιν· ἐπειτα ἡ
 πρεσβυτάτη λέγει ἐπιρρωννύουσα· « μηδὲν ἡμᾶς
 « μέμψαι Δάφνιν· Χλόης γὰρ ἡμῖν μάλλον ἢ σοι 15
 « μέλει. Ἡμεῖς γοι ἐκ παλαιῶν ἔσταν αὐτὴν ἡλεή-
 « σαμεν, ἐν τῷδε τῷ ἄνθρωπῳ κειμένην αὐτὴν
 « ἀνεθρέψαμεν. Ἐκείνη περὶ οἷς κοινὸν ἕδεν καὶ
 « τοῖς περὶ αὐτὴν τοῖς Λάμων· Καὶ νῦν ὅ
 « ἡμῖν περιφρόνησαι τὸ κατ' ἐκείνην· ὥς μήτε εἰς 20
 « τὴν Μήθυμναν κομιθεῖσα δαλδύοι, μήτε μέγας

« γένοιτο λείας πολεμικῆς. Καὶ τὸ Πᾶνα ἐκείνον,
 « τὸ ὑπὸ τῇ πίτυϊ ἰδρυμένον, ὃν ὑμεῖς οὐδέ-
 « ποτε ὕδρ' ἀνθεσιν ἐνιμήσατε, τῷδ' ἐδεήθημεν
 « ὀπίκθεον γενέσθαι Χλόης· σωήθης γὰρ στρατο-
 5 « πέδοις μάλλον ἡμῶν, ἢ πολλὰς ἔδῃ πολέ-
 « μους ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν κατὰ λιπῶν. ἢ
 « ἀπεισι τοῖς Μηθυμναίοις ὅκ' ἀγαθὸς πολέ-
 « μιος. Κάμνε ἢ μηδέν, ἀλλὰ ἀναστὰς ὄφθῃ
 « Λάμῳνι ἢ Μυρτάλῃ, οἱ καὶ αὐτοὶ κείνῳ χα-
 10 « μαί, νομίζοντες καὶ σε μέρος γεγονέναι τῆς
 « ἀρπαγῆς· Χλόη γάρ σοι τῆς ὀπίκθους ἀφίξετο
 « μή τῳ αἰγῶν, μή τῷ περὶ βάπτον· καὶ νεμήσετε
 « κοινῇ, καὶ στείσετε κοινῇ· τὰ δ' ἄλλα μελή-
 « σει παρὰ ὑμῶν ἔρρεν. »

15 Τοιαῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας Δάφνης, ἀναπη-
 δήσας τῷ ὕπνῳ, καὶ ὑφ' ἡδονῆς καὶ λύπης μεσὸς
 δακρύων, τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν περσε-
 χύνει, καὶ ἐπιγγέλλετο, σωθείσης Χλόης, θύσειν
 τῷ αἰγῶν τὴν ἀείσιν. Δραμὼν δ' καὶ ὅπῃ τὸ πίτυν,
 20 ἔνθα τὸ τῷ Πανὸς ἀγάλμα ἰδρυτο, ξαροσκε-
 λές, κεραιφόρον, τῇ μὲν στείχεα, τῇ δ' ἔξωρον

« hunc , inquam , oravimus ut Chloæ suppetias
 « veniat : magis enim quàm nos assuevit castris ;
 « nec pauca jam bella rure relicto gessit ; & abit
 « Methymnæis sat metuendus hostis. Noli labora-
 « re ; quin surge , & videndum te exhibe Lamoni
 « atque Myrtalæ , qui & ipsi humi prostrati jacent ,
 « te quoque partem rati hujusce rapinæ factum.
 « Etenim Chloë postera die tibi unà cum capris
 « ovibusque redibit , atque unà pascetis , & unà
 « fistulâ canetis ; cætera de vobis curæ erunt
 « Amori ».

Hisce visis ac auditis Daphnis , è somno exi-
 liens , præ lætitiâ ac mœrore obortis lacrymis ,
 Nympharum simulacra adorat , vovens , sospite
 Chloë , optimam ex capris sese mactaturum. Et
 procurrens ad pinum ubi Panis simulachrum posi-
 tum erat , cruribus hircinis , cornigerum , alterâ
 manu fistulam , alterâ hircum salientem tenens ,
 illum advenerabatur , votaue pro salute Chloës

fufcipiebat , & fe hircum immolaturum sanctè promittebat. Et vix tandem circa solis occasum flendi ac precandi finem faciens , sublatis quas deputaverat frondibus , ad villam rediit , Lamonem mœrore liberavit , gaudio replevit ; & statim , cibo sumpto , in somnum delapsus est , nec illum quidem sinè fletu ; sed iterùm preces faciens , ut Nymphas in somno videat , ocyùsque illucescat dies , quâ illi Chloës reditum promiserant. Cunctarum noctium illa ei visa fuit longissima. In illâ autem hæc acta fuêre.

Præfectus Methymnæorum in altum decem circiter stadia progressus , suos illâ incursione defatigatos milites voluit recreare. Nactus igitur promontorium in mare procurrens , lunatâque exporrectum formâ , cujus sinus ipsis portubus tranquilliorẽ præbebat stationem , hoc in loco naves ancoris stabilitas cùm constituisset , ne cui ex terrâ agrestium quisquam negotium facesseret , Methymnæis velut in pace securam indulset oblectationem. Qui cum ex rapinâ omnium affluerent copiâ , po-

πηδῶντα κατέχον, καὶ κῆϊνον περσεκύνει, καὶ ἥ-
 ρετο ὑπὲρ τῆς Χλόης, καὶ ζάρον δύσειν ἐπηγ-
 γέλλετο. Καὶ μόλις ποτὲ παρὰ ἡλίου καταφορὰς
 παυσάμεν δακρύων καὶ εὐχῶν, ἀράμεν τὰς
 φυλλάδας αἷς ἔκοψεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἔπαυ- 5
 λιν, ἐπὶ τὰς ἀμφὶ τὴν Λάμωνα πένθοις ἀπαλλά-
 ξας, εὐφροσύνης ἐμπλήσας, ζοφῆς τε ἐγούσατο,
 ἐπὶ ὕπνον ὥρμισεν, ὅδε τῷτον ἀδακρυν· ἀλλ'
 εὐχόμεν μὲν αὖτις τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, εὐ-
 χόμεν δὲ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ Χλόην 10
 ἐπηγείλαντο αὐτῷ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε
 μακροτάτη γεγονέναι. Ἐπεράχθη δὲ ἔτι αὐτῆς
 πάρε.

Ὁ στρατηγός, ὁ δὲ Μηθυμναίων, ὅσον δίκαια σα-
 δίς ἀπελάσας, ἠθέλησε τῇ κατὰδρομῇ τοὺς 15
 στραπώτας κεκμηκότας ἀναλαβεῖν. Ἄκρας δὲ
 ἐπεμβαίνεσθαι τῷ πελάγει λαβόμεν, ἐπει-
 τεινομένης μνηροειδῶς, ἥς ἐντὸς θαλάτῃα γαλι-
 νότερον τῶν λιμένων ἕρπον ἐργάζετο, ἐνταῦθα
 τὰς ναῦς ἐπὶ ἀγκυρῶν μετεώρης διορμίσας, 20
 ὥς μηδὲ μίαν ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀγροίκων πινὰ λυ-

πῆσαι, ἀνῆκεν τὰς Μηθυμναίους εἰς τέρψιν εἰρη-
νικὴν. Οἱ δὲ ἔχοντες πάντων ἀφθονίαν ἐκ τῆς ἀρ-
παγῆς, ἔπινον, ἐπαίζον, ἐπινίκιον ἐορτὴν ἐμι-
μῶντο. Ἄρτι δὲ παυομένης ἡμέρας, καὶ τῆς τέρ-
5 ψως ἐς νύκτα ληγούσης, αἰφνίδιον μὲν πᾶσα ἡ
γῆ ἐδόκει λάμπεσθαι πυρὶ, κύππος δὲ ἠκούετο
ρόδιος κωπῶν, ὥς ὅτι πλέοντο μεγάλας σόλας.
Ἐβόα τις ὀπλίζεσθαι τὸ στρατηγόν· ἄλλοι ἄλλον
ἐκάλει, καὶ τεξάσθαι τις ἐδόκει, καὶ χεῖμα π
10 ἔκειτο νεκρῶ μιμνήσκον. Εἶχασεν ἄν τις ὁρᾶν
νυκτομαχίαν ὃ παρόντων πολεμίων.

Τῆς δὲ νυκτὸς αὐτοῖς τοιαύτης γενομένης,
ἐπῆλθεν ἡμέρα πολὺ τῆς νυκτὸς φοβερώτερη. Οἱ
ξάνοι μὲν, οἱ τῶ Δάφνιδος, ἐπεὶ αἱ αἰῆες, κατὰ
15 ἐν τοῖς κέρασι κορυμβοφόρον εἶχον· οἱ δὲ κριοὶ
ἐπεὶ αἱ οἰῆες τῆς χλῆος, λύκων ὠρυγμὸν ὠρύοντο.
Ὡφθη δὲ ἐκ αὐτῆς πίτυς ἐσπεφανωμένη. Ἐγένετο
ἐπεὶ οὖν τὸ δάλατον αὐτὴν πολλὰ πρὸς ἀδύξια. Αἱ
τε γὰρ ἀγλαυραὶ καὶ βυτῆς πειρομένηων ἀναφέ-
20 ρειν ἔμενον, αἱ τε κῶπαι κρηδιένταν εἰς εἰρεσίαν
ἐθραύοντο· ἐπεὶ δὲ φῶνες παιδῶντες, ταῖς ὕδασι

tabant, ludebant, victorialia quasi celebrabant. Commodum verò desinente die, & hilaritate in noctem protractâ, visa fuit repente universa illa terra flammis collucere, atque vehemens audiri remorum strepitus, quasi ingens adventaret classis. Clamabat quidam ut se belli dux armis accingeret; alius alium vocabat, videbaturque nonnullus vulneratus: immò erat quòd faciem cadaveris præ se ferebat. Putasset aliquis nocturnum se videre prælium, hoste nullo præfente.

Nocte tali peractâ, illis illuxit dies nocte longè terribilior. Hirci namque & capræ Daphnidis hederam corymbiferam in cornibus gestabant, arietes autem & oves Chloës luporum ululatum edere audiebantur. Apparebat & ipsa Chloë pinu redimita caput. Multa quoque & in ipso mari fiebant mira & præter expectationem. Ancoræ namque, quamvis in altum eas tollere conniterentur, in profundo fixæ perstabant, remique in mare demissi, ut abremigarent milites, confringebantur: delphines salientes è mari, ferientesque suis naves caudis, compages solvebant. Audiebatur &

super arduæ petræ cacumine sonus quidam fistulæ; non autem audientes oblectabat ut fistula, sed terrebat ut tuba. Quare perculsi ad arma concurrebant, atque quos non videbant, hostes vocabant; quâ de causâ noctem redire optabant, velutî ejus beneficio inducias nacturi. Omnibus quidem, quibus mens non erat læva, constabat à Pane hæc esse terriculamenta auditionesque, hisce succensente nautis: causam tamen haudquaquàm con-
 jicere poterant (quippe nullum Panis templum direptum fuerat), donec circa meridiem belli præfecto, non sinè numine Divûm, in somnum effuso, ipsemet Pan talia dicere visus fuit.

« O omnium sceleratissimi atque facerrimi mor-
 « talium, quænam causa vos impulit tanta facinora
 « furibundâ mente patrare? Agrum hunc mihi cha-
 « rum ausi estis bello infestare! Boum armenta &
 « caprarum greges, qui mihi sunt curæ, abegistis!
 « Ab aris meis virginem abstraxistis de quâ Amor
 « vult fabulam facere! Quin neque Nymphas
 « adspicientes, nec me Pana reveriti estis! Qua-
 « propter neque cum ejusmodi navigantes spoliis

παίοντες τὰς νᾶς ἐξ ἀλῆς, ἔλυον τὰ γομφώ-
 ματα. Ἦκέτο πρὸς αὐτὴν ὁ ὀρθὸς πύξας τὴν
 ὑπὸ τῇ ἄκρᾳ σύειγξ ἤχος· ἀλλὰ οὐκ ἔτερπεν
 ὡς σύειγξ, ἐφόβει δὲ τὰς ἀκρόντας ὡς σάλ-
 πγξ. Ἐταράσσοντο οὖν, καὶ ἐπὶ τὰ ὅπλα ἔθεον, 5
 καὶ πολεμίους ἐκάλουν τοὺς οὐ βλεπομένους· ὥστε
 πάλιν ἠύχοντο νύκτα ἐπελθεῖν, ὡς τευξόμηντοι
 ποιοῦντες ἐν αὐτῇ. Συνετὰ μὲν οὖν πᾶσιν ἦν τὰ γι-
 νόμηναι τοῖς Φρυγῶσιν ὀρθῶς, ὅτε ἐκ Πανὸς ἦν
 τὰ φαντάσματα καὶ ἀκρόμαλα μιννιοντός τι τοῖς 10
 ταύταις. Οὐκ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμβαλεῖν (οὐδὲν
 γὰρ ἰερὸν σεπύλητο Πανὸς,) ἔσεαι ἀμφὶ μέσσην ἡμέ-
 ραν εἰς ὕπνον οὐκ ἀθεεῖ τῷ στρατηγῷ καταπεσόν-
 τος, αὐτὸς ὁ Πάν ὥφθη τριαδέ λέγων·

“ Ὡ πάντων ἀνδρισιώτατοι καὶ ἀσεβέστατοι, τί 15
 “ ταῦτα μαινομένηαι Φρεσὶν ἐτολμήσατε; Πο-
 “ λέμει μὲν τὴν ἀγροικίαν ἐνεπλήσατε τὴν ἐμοὶ Φίλην,
 “ ἀγέλας δὲ βοῶν καὶ αἰγῶν ἀπηλάσατε τὰς ἐμοὶ
 “ μελομένηας· ἀπεσπάσατε δὲ βωμῶν παρθένον,
 “ ὅς τις ἔσθω μῦθον πεῖνησιν θέλει· καὶ ὅτε τὰς 20
 “ Νύμφας ἠδέσθητε βλέπουσας, ὅτε τὴν Πᾶνα

“ ἐμέ. Οὔτε ἔν Μήθυμναν ὄψαθε μὲν τοιούτων
 “ λαρύργον πλέοντες, ἔτε τήνδε Φεύξεσθε τὴ σύ-
 “ ρειῃα, τὴ ὑμᾶς ταραξάσαν· ἀλλὰ ὑμᾶς βο-
 “ ρᾶν ἰχθύων θήσω καταδύσας, εἰ μὴ τὴ τα-
 5 “ χίσην ἐ Χλόην τὴ Νύμφαις ἀποδώσεις, ἐ τὰς
 “ ἀγέλας Χλόης, ἐ τὰς αἰγας, ἐ τὰ περὶ-
 “ βατα. Ἀνίστω δὴ, ἐ ἐκβίβαζε τὴ κόρην μὲν
 “ ὧν εἶπον. Ἠγήσομαι ἧ ἐγὼ καὶ σοι τῷ πλῆ,
 “ κακείνη τὴ ὁδῷ. ”

10 Πάνυ ἔν τεθορυβημένῳ ὁ Βρύαξις (τῷτο γὰρ
 ἐκαλεῖτο ὁ σρατηγός) ἀναπηδᾷ, ἐ τῷ νεῶν κα-
 λέσας τὰς ἡγεμόνας, ἐκέλευσε τὴ ταχίσην ἐν
 τοῖς αἰχμαλώτοις ἀναζητεῖν Χλόην. Οἱ ἧ τα-
 χέως ἐ ἀνέυρθον, ἐ εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν·
 15 ἐκαθέζετο γὰρ τὴ πίτυ ἐσεφανωμένη. Σύμβο-
 λον δὴ ἐ τῷτο τὴ ἐν τοῖς ὀνείροις ὄψας ποιῶ-
 μεν, ἐπ’ αὐτῆς τὴ ναυαρχίδος εἰς τὴ γῆν αὐτὴν
 κομίζει. Κακείνη ἧ ἄρῃ ἀποβεβήκει, καὶ σύειρος
 ἦχος ἀκούει) πάλιν ἐκ τὴ πέρας, ἐκέπτο πολεμι-
 20 κός καὶ φοβερός, ἀλλὰ ποιμενικός, ἐ ὅιος εἰς
 τομὴν ἡγεῖ) ποιμνίων. Καὶ τὰ τε πρέβητα καὶ

“Methymnam unquam videbitis, neque hanc
“fistulam, quæ vestros animos ita perculsit, effu-
“gietis; sed vos undis obrutos dabo piscibus es-
“cam, nisi quàm ocysimè his Nymphis Chloën,
“& insuper hos greges Chloës, & capras, & oves
“reddideris. Surgito proinde, & è navi puellam
“cum his quæ dixi, educito. Tui tibi cursûs du-
“cem; illi viæ me præbebo”.

Hisce omnibus consternatus Bryaxis (illud enim nomen duci erat) exsilit, & navium ductoribus convocatis, inter captivos quàm citissimè inquire Chloën iussit; qui illicò eam invenerunt, & in ejus conspectum adduxerunt: sedebat namque pinu coronata. Ille verò hoc ipsum pro indicio & argumento habens ejus quod in somnis viderat, illam ad terram in ipsâ prætoriâ vehit navi. Vix illa è mari in terram descenderat, cùm fistulæ sonus iterùm de petrâ exaudiri cœpit, non ille tamen, ut antea, bellicus & formidolosus, sed pastoralis, & qualis ad pastum ducere solet pecora; ovesque per scalam navis decurrerunt, nec ullam, eò quòd cornipedes essent, labi contigit; capellæ tamen longè

audaciùs, quippe quæ etiam per prærupta rupium scandere non insolentes essent.

Atque totus iste grex undique Chloën circumstabat, & tanquam chorus quidam tripudiabat, bababatque, & lætitiâ atque hilaritatem præ se ferebat. Aliorum autem pastorum capræ atque oves necnon armenta, ne pedem quidem movebant, sed in navis carinâ manebant, tanquam ipsa cantu illo non evocante. Cùm itaque admiratione omnes tenerentur, Panæque celebrarent, conspecta sunt in utroque elemento prioribus mirabiliora. Methymnæis namque, priusquàm revellerent ancoras, naves currebant, & navem prætoriam delphin è mari profiliens præibat: suavissimus fistulæ sonus capras ovesque ducebat, nemine fistulâ canentem vidente. Oves ergo & capellæ simul procedebant & pabulabantur, suaviter hujusce cantûs modulamine delinitæ.

Alterius pastionis tempus erat, cùm Daphnis ab editâ quâdam speculâ prospectis gregibus atque Chloë, validè exclamans, ô Nymphæ, ô Pan, decurrit in campum, & in Chloës amplexus ruens,

τὸ ἀποβάθρας ἐξέφευγεν, οὐκ ἐξολιωθαίνοντα τοῖς
κίερασι τῆς γῆλῶν· ἔτι αἱ αἶγες πολὺ θρασύτερον,
οἷα ἔτι κρημνοβαλεῖν εἰδισμέναι.

Καὶ τὰυτα μὲν περὶ τῆς κύκλῳ τῆς Χλόης ὡς
ὦρ χροὸς, σκιρτῶντα, ἔτι βληχόμενα, ἔτι ὅμοια 5
χαίρουσιν· αἱ δὲ τῆς ἄλλων αἰπόλων αἶγες, καὶ τὰ
περὶ βαλῆα, ἔτι τὰ βυκόλια καὶ τὴν χώραν ἔμμενεν ἐν
κοίλῃ νηΐ, καὶ θάττωρ αὐτὰ τῆς μέλους μὴ ἐκκα-
λῆντος. Θαύματα πάντων ἐνεχομένων, ἔτι τὴν Πᾶνα
ἀνδρηνόμεντων, ὡφθη τέτων ἐν τοῖς σοιχείοις 10
ἀμφοτέροις θαυμασιώτερα. Τῶν μὲν Μηθυμ-
ναίων, πρὶν ἀνασπάσαι τὰς ἀγκύρας, ἔπλεον
αἱ νῆες, καὶ τὸ ναυαρχίδος ἠγείτο δελφὶν πηδῶν
ἐξ ἀλός· τῆς δὲ αἰγῶν ἔτι τῆς περὶ βαλῆων ἠγείτο
σύνεχθαι ἴσχος ἡδιστος, ἔτι τὸ συνείποντα ἔβλεπεν 15
ἐδείς· ὥστε τὰ ποίμνια καὶ αἱ αἶγες περὶ ἑσσαν
ἅμα καὶ ἐνέμενοντο περὶ πόμηναι τῶν μελῶν.

Δούτερας πρὸ νομῆς καί τοις ἦν, καὶ ὁ Δάφνης
ἀπὸ σκοπῆς πινος μετεώρως θαλασσομένη τὰς ἀγέ-
λας ἔτι τὴν Χλόην, μέγα βοήσας, ὡς Νύμφαι καὶ 20
Πᾶν, κατέδραμον εἰς τὸ πεδίον, καὶ περὶ πλακῆεις

τῇ Κλόῃ καὶ λειποθυμήσας, κατέπεσε. Μόλις ὃ
 ἔμβιος ὑπὸ τῇ Κλόῃς Φιλότης καὶ τῇ Φειβολαΐς
 θαλπέτης γυρόμενος, ὅπῃ τῇ σωήθῃ Φηγρόν ἔρ-
 χετο· ἐπὶ τῷ σελέχει καθίσας, ἐπυνθάνετο
 5 πῶς ἀπέδρα τοσέτης πολέμους. Ἡ δὲ αὐτῷ χαλ-
 ῖλεξε πάντα· τῇ τῆς αἰγῶν κινήσῃ, τῇ τῇ περ-
 βάτων ὠρυγμὸν, τῇ ἐπανθήσασιν τῇ κεφαλῇ πί-
 νυν, τὸ ἐν τῇ γῇ πῦρ, τῇ ἐν τῇ θαλάττῃ κλύ-
 πον, τὰ σείγματα ἀμφότερα, τὸ πολεμικὸν ἐ
 10 τὸ εἰρηνικὸν, τῇ ἰνέτα τῇ Φοβεράν· ὅπως αὐτῇ
 τῇ ὁδὸν ἀγνοέσῃ καθηγήσατο τῇ ὁδῷ μισσηή.
 Γνωρίσας ἔνθ' ὁ Δάφνης τὰ τῆς Νυμφῶν ὀνείρατα,
 ἐπὶ τὰ τῇ Πανὸς ἔργα, διηγεῖτο καὶ αὐτὸς ἔσα
 εἶδεν, ὅσα ἤκουσεν· ὅτε, μέλλων ἀποθνήσκειν,
 15 ἀφ' αὐτῆς Νύμφας ἔζησε. Καὶ τῇ μὲν ἀποπέμπτῃ
 κομίσαντες τὴν ἀμφὶ τῇ Δρύαντα ἐπὶ Λάμωνα, ἐ
 ὅσα πρέποντα θυσιά· αὐτὸς δὲ ἐν τῷ τῇ αἰγῶν
 τῇ δέξινην συλλαβὼν, ἐπὶ κινήσῃ σεφαιώσας, ὡς αὖ
 ὥφθησαν τοῖς πολέμοις, ἐπὶ γάλα τῆς κεράτων
 20 κατὰσπίσας, ἔδυσέ τε τῇ Νύμφαις, ἐπὶ κρέμα-
 σις ἀπέδειξε, ἐπὶ τὸ δέσμα ἀνέθηκεν.

animo deficiens collabatur. Ille autem ægrè, Chloë
basiante, suoque cum amplexu fovente, tandem
reviviscens, ad consuetam fagum perrexit, sedens-
que super trunco percontabatur, quomodò tot
hostes effugisset. Illa cuncta illi ordine enarravit,
videlicet, caprarum hederam, ovium ululatum,
efflorescentem in ipsius capite pinum, flammam in
terrâ, strepitum in mari, geminos fistulæ modos,
bellicum nempe atque pacificum, noctem illam
horrendam, quomodò sibi itineris ignaræ viam
monstrasset cantus ille. Agnovit ergo Daphnis
Nympharum somnia & opera Panis, exposuit-
que vicissim & ille quæ vidisset, quæ audivisset,
quòd mori volens Nymphis vitam deberet. Post
Chloën dimisit, ut Dryantem & Lamonem, ea-
que quibus opus esset ad sacrificium rectè perpe-
trandum, adduceret; ipse interea optimam è capris
correptam, hederâque coronatam, quales hosti-
bus ante visæ fuerant, & lacte super cornua fuso,
Nymphis mactavit, suspensam excoriavit, pellem-
que dicavit.

Jam præsente Chloë atque ejus comitatu , focum accendit Daphnis , & parte carnum elixatâ , parte assatâ , Nymphis obtulit primitias , & patenam musto plenam libavit. Mox toris è fronde sibi substratis , deindè totus in cibo , in potu , in lusu erat , simulque greges servabat , ne lupo irruens hostilia perpetraret. Quasdam quoque cantilenas in Nympharum honorem cecinerunt , veterum pastorum carmina. Postquam nox advenit , ibidem in agro pernoctârunt , & die sequenti Panis meminerunt sed & ex hircis ipsum gregis ducem , pineâ redimitum coronâ , ad pinum adduxerunt , libatoque desuper vino , bona verba deo dicentes , mactârunt , suspenderunt , pellem diripuerunt ; carnes verò tam assatas quàm elixatas frondibus impositas in prato apposuerunt. Pellem unâ cum cornibus pinui juxtâ Panis statuem affixerunt , pastorale donum pastorali deo. Primitias quoque carnum obtulerunt , & cratere capaciore libationem peregerunt. Voce Chloë , fistulâ cecinit Daphnis.

Hisce curatis discubuerunt , & cibo indulserunt.

Ἦδη ὃ παρόντων τ' ἀμφὶ τ' Χλόην, πῦρ ἀ-
 καύσας, & τὰ μὲν ἐψήσας τῶν κρεῶν, τὰ δὲ ἐπ-
 ήσας, ἀπὴρξατό τε τ' Νύμφαις, καὶ κρατῆρα
 ἀπέσπασε μεσὸν γλεύκεος. & ἐκ Φυλλάδου
 σιδάδας ὑποσώρδύσας, ἐντεῦθεν ἐν τροφῇ ἦν & 5
 πόλιν & παρθέναν. καὶ ἅμα τὰς ἀγέλας ἐπεσκόπευε,
 μὴ λύκος ἐμπεσὼν ἔργα ποιήσῃ πολεμίων. Ἦσαν
 πῆλξ καὶ ὠδὰς εἰς τὰς Νύμφας, παλαιῶν ποι-
 μένων ποιήματα. Νυκτὸς δὲ ἐπελθούσης αὐτῶν
 κοιμηθέντες ἐν τῷ ἀγρῷ, τ' ὀπίσθης τῆ Πανὸς 10
 ἐμνημόνεον. καὶ τ' ἑσθλῶν τ' ἀγελάρχην σεφανώ-
 σαντες πίτυος, προσήγαγον τῇ πίτυϊ. καὶ ὀπι-
 σσείσαντες οἶνον, & εὐφημῶντες τ' θεὸν, ἔθυσαν,
 ἐκρέμασαν, ἀπέδειραν. Καὶ τὰ μὲν κρέα ὀπλή-
 σαντες & ἐψήσαντες, πλεοσίον ἔθηκεν ἐν τῷ λῆ- 15
 μῶνι, ἐν τοῖς φύλλοις. τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐ-
 τοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τὰ ἀγάλματα,
 ποιμνικὸν ἀνάθημα ποιμνικῶς θεῶν. Ἀπὴρξαντο
 καὶ τῶν κρεῶν, ἀπέσπασαν καὶ κρατῆρας μείζονας.
 ἦσεν ἡ Χλόη, Δάφνις ἐπέρισε. 20

Ἐπὶ τέτοις κατακλιθέντες, ἡδίστον. καὶ αὐτοῖς

εἶσα) ὁ Φιλητᾶς βυκόλος κ' τὴν τύχην, σεφανίσ-
 κης πνὰς τῷ Πανὶ κομίζων, κ' βότρες ἐπὶ ἐν
 φύλλοις κ' κλήμασι. Καὶ αὐτὰρ τῶν παίδων ὁ
 νεώτατος εἶπετο Τίτυρος, πυρρὸν παῖδιον κ'
 5 γλαυκὸν, λευκὸν παῖδιον κ' ἀγέροχον· ἐν ἡλι-
 το κῆφα, βαδίζων ὥσπερ ἔειρος. Ἀναπηδή-
 σαντες δ' ἐν, σιωπεφάνην τ' Πᾶνα, κ' τὰ κλήματα
 τ' κόμης τ' πίτυος ἐξήρτων· κ' κατακλίναντες
 πλησίον αὐτῶν, συμπότην ἐποιῶντο. Καὶ, οἷον δὴ
 10 γέροντες ὑπεβερεγμύοι, πρὸς ἀλλήλους πολλὰ
 ἔλεγον· ὥς ἔνεμον ἠνίκ᾽ ἴσαν νέοι, ὥς πολλὰς
 ληστῶν κατὰδρομάς διέφυγον. Ἐσεμνύνετό τις, ὥς
 λυκὸν ἀποκτείνας· ἄλλος, ὥς μόνον τῷ Πανὸς
 δούτερά σουείσας· τῷτο τῷ Φιλητᾷ τὸ σεμνολό-
 15 γημα ἦν.

Ὁ δ' ἄρ' ἄρ' κ' ἡ Χλόη πάσας δειήσεις πρὸς
 ἔρεον μετὰδιδῶναι κ' αὐτοῖς τὴν τέχνης, σουείσαι
 τε ἐν ἑορτῇ θεῶν σύειγι χαίροντες. Ἐπαγγέ-
 λε) Φιλητᾶς, καίτοι τὸ γῆρας ὥς ἄπνησιν μεμ-
 20 ψάμενος, κ' ἔλαβε σύειγα τ' τῷ Δάφνιδος. Ἡ δ'
 ἦν μικρὰ πρὸς μεγάλην τέχνην, οἷα ἐν σόματι

Ibi fortè fortunâ ipsis supervenit Philetas bubulcus, nonnullas Pani adferens corollas, atque uvas adhuc in pampinis & palmitibus hærentes. Hunc filiorum natu minimus Tityrus comitabatur, crinibus ardentibus, cæsiis oculis, candidus puellus & lasciviens, qui saltu levi velut hædulus quidam gressus faciebat. Exilientes igitur omnes simul Pani corollas imponebant, palmitesque de fronde pini suspendebant, atque propè se discumbere Philetam jubentes, compotabant. Tùm verò, ut facere amant senes qui uvidi subbiberunt, varios inter se sermones miscebant: videlicet, quomodò circà juventutis suæ annos pecus pavissent, quot latronum invasiones evasissent: quidam se lupum interfecisse gloriabatur: alius se, canendo, soli duntaxat Pani secundum esse; quæ erat Philetæ gloriatio.

Daphnis autem & Chloë nullas non preces adhibebant, ut & cum ipsis communicare artem istam vellet, fistulâque canere in illius dei festo, cui fistula esset in deliciis. Promittit Philetas, tametsi senectam uti jam inflando ineptam causatus, fistulamque accipit Daphnidis. Atqui ea erat exigua nimis pro arte magnâ, quippe quæ ore pueri inflari solet.

Misit igitur Tityrum, ut suam fistulam adferret, casâ indè distante stadiis decem. Is, abjectâ penulâ, nudus, instar hinnuli currere gestiit. Lamon autem pollicitus est ipsis se fabulam de Syringe enarraturum, quam ipsi Siculus pastor, mercede, hirco scilicet & fistulâ, adductus cecinerat.

“ Hæc fistula, inquit, olim non erat organum,
“ sed virgo formâ eleganti & voce concinnâ. Ca-
“ pras pascebat, cum Nymphis colludebat, cane-
“ bat sicuti nunc. Pan ad illam pascentem, luden-
“ tem, canentem accedens, pellicere conatus est
“ ad id quod cupiebat, promittens se facturum ut
“ omnes capræ geminos partu ederent fœtus. At
“ illa amorem ipsius irridebat, & amasium reci-
“ pere se negabat, qui neque hircus neque homo
“ integer foret. Pan cum impetu sectari incipit,
“ vim illaturus: Syrinx & Pana & vim fugiebat.
“ Fugiendo defessa inter arundines se abscondit,
“ inque paludem immersa evanescit. Pan arundi-
“ nibus præ irâ succisis, puellâ non repertâ, hocce
“ casu animadverso, organum hoc excogitat, dis-
“ pares calamos cerâ jungens, ad testandum illis
“ disparem fuisse amorem. Sic quæ tunc temporis

παῖδες ἐμπνεομένη. Πέμπη δ' ἐν Τίτυρον ὅπῃ τ' ἐ-
 αὐτῷ σύειξα, τ' ἐπαύλειως ἀπεχέσσης σαδίσ-
 δέχα. Ὁ μὲν ῥίψας τὸ ἐγκόμβωμα, γυμνὸς ὥρ-
 μισε τρέχειν ὥσπερ νεβρός· ὁ δ' ἢ Λάμων ἐπιγ-
 γείλατο αὐτοῖς τ' ὡεὶ τ' σύειξα ἀφηγήσατο 5
 μῦθον, ὃν αὐτῷ Σικελὸς αἰπόλος ἦσεν ὅπῃ
 μεθ' ὧν τράγων καὶ σύειξι.

“ Αὕτη ἡ σύειγξ τὸ δαρχαῖον οὐκ ἦν ὄργανον,

“ ἀλλὰ παρθένος χαλὴ, καὶ τ' Φωνὴν μεσικὴ.

“ Αἶγας ἐνεμυ, Νύμφαις συνέπαυζεν, ἦδεν οἶον 10

“ νῦν. Πάν, ταύτης νεμέσσης, παύζεσσης, ἀδύ-
 “ σης, περσελθὼν, ἐπειθεν εἰς ὅ,τι ἔχρηζε·

“ ἐπιγγέλλετο τὰς αἶγας πάσας θήσειν διδυ-
 “ μοτόκας. Ἡ δ' ἐγέλα τὸν ἑοφτα αὐτῷ, εὐδὲ

“ ἐρασὴν ἔφη δέξατο, μήτε τράγον, μήτε ἄν- 15
 “ θροπον ὀλόκληρον. Ὀρμαῖ διώκειν ὁ Πάν εἰς

“ βίαν· ἡ Σύειγξ ἐφύγετο τ' Πᾶνα, καὶ τὴν

“ βίαν· Φεύγασα, κάμνυστα, εἰς δόνακας κρύπ-
 “ τε, εἰς ἔλος ἀφανίζετο. Πάν, τὰς δόνακας

“ ὀργῇ ταμῶν, τ' κόρην ἔχ' εὐφρόν, τὸ πάθος 20

“ μαθὼν, τὸ ὄργανον νοεῖ, τὰς καλάμους κα-

« ρῶ σωδῆσας ἀνίσχες, καθ' ὅπ' ἐπ' ὁ ἔρως ἀνι-
 « σος αὐλοῖς· ἐπ' ἡ τότε παρθένῳ χαλῇ, νῦν ἐστ'
 « σύειγξ μουσική. »

Ἄρ' ἔτι πέπαυτο τῆ μυθολογίᾳ ὁ Λάμων,
 5 ἐπ' ἔπειτα Φιλητᾶς αὐτὸν, ὡς εἰπόντα μῦθον
 ὠδῆς γλυκύτερον, καὶ ὁ Τίτυρος ἐφίσατο τὴν
 σύειγξ τὰ πατρὶ κομίζων, μέγα ὄργανον ἐπ'
 αὐλῶν μεγάλων· ἐπ' ἵνα κεκήρυτο, τῷ χαλκῷ
 πεπείκιλτο. Εἵκασεν ἄν τις ἐπ' αὐτῷ ἐκείνην,
 10 ἦν ὁ Πάν περὶ ἐπ' ἔξαλλο. Διεγερθεὶς ὅν ὁ Φι-
 λητᾶς, ἐπ' ἐκδίδας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον, περὶ
 μὲ ἀπεπειράθη τῷ χαλάμῳ, εἰ εὐπνοοί· ἐπ' ἵνα
 μαθὼν ὡς ἀκώλυτον· ἀφ' ἑσέχθη τὸ πνεῦμα,
 ἐνέπνευ τὸ ἐντέυθεν πολὺ ἐπ' νεανικόν. Αὐλῶν τις
 15 ἂν ὦν σωμαλάντων ἀκέρει· τοσούτον ἔχει τὸ
 σύειγμα. Κατ' ἐλίσσον ὅτ' βίας ἀφαιρῶν, εἰς
 τὸ τερπνότερον μετέβαλλε τὸ μέλος. Καὶ πᾶσαν
 τέχνην ὅπ' ἐκινύμεν ἐπ' εὐνομίας μουσικῆς, ἐπ'
 εἴη ὅσον βῶν ἀγέλη πρέπον, οἷον αἰπολίου
 20 πρέσφορον, οἷον ποίμνης Φίλον. Τερπνὸν ἦν
 τὸ ποιμνίον, μέγα τὸ βῶν, ὅξυ τὸ αἰγῶν·

» formosa fuit virgo , nunc est fistula canora».

Commodum desierat à fabulosâ narratione Lamon, & ipsum collaudabat Philetas, quasi qui fabulam omni cantu suaviorem recitasset, cum adfuit & Tityrus fistulam patri adferens, ingens organum & ex ingentibus compactum calamis, quodque ubi cerâ coaptatum, ibidem & ære distinctum erat. Conjectasset utique quisquam illam esse hanc fistulam, quam Pan primùm compegerat. Postquàm itaque Philetas surrexisset, & posuisset se in sellâ corpore erecto, primùm quidem calamorum periculum fecit an inspirati dulciter sonarent; tum sentiens spiritum sinè impedimento permeare, exindè altè & juveniliter inflavit: adeò ut quis se tibiæ concentum audire putasset; tantum edebat sonum. Paulatim verò vehementiam istam remittendo, in jucundiorē sonum convertit modulationem, omnemque artem musicam quâ pascentia regi & duci possunt armenta & pecora, ambitiosè explicans & ostentans, fistulâ canebat quatenus armento quadraret boum, quatenus caprarum gregi conveniret, quale gregibus esset gratum. Suavis erat ovium cantus, boum vehemens, acutus capellarum: in sum.

mâ, omnes fistulas una exprimebat fistula.

Cæteri igitur taciti jacebant istâ modulatione deliniti. At Dryas surgens, canereque jubens cantilenam Bacchicam, torculariam saltationem ipsis saltare cœpit, nunc referens vindemiantem, modò cophinos ferentem, deindè uvas calcantem, tùm dolia implentem, denique bibentem mustum. Quæ omnia ità aptè & perspicuè exhibuit Dryas, ut sibi videre viderentur & vites, & prelum, & dolia, & reipsà bibentem Dryantem.

Hic ergò tertius senex, cùm magnam saltando assecutus fuisset laudem, Chloën atque Daphnim est deosculatus, qui statim surgentes fabulam Lamonis saltant. Daphnis agebat Pana, Chloë Syringa. Ille suadere conando supplicabat; hæc fastidiendo eum deridebat. Ille bisulcas imitatus ungulas, summis pedum unguibus insistens currebat; Chloë contrà in sylvam, quasi in paludem, subducitur. Daphnis autem, arreptâ illâ grandi Philetæ fistulâ, flebilem, ut amans, edebat cantum, amatorium, veluti ad amorem illiciens, revocatorium, instar requirentis; adeò ut Philetas admiratione percul-

ὅλως πάσας σύειγας μία σύειγξ ἐμιμήσατο.

Οἱ μὲν ἔν ἄλλοι σιωπῇ κατέκειντο τερπόμε-
νοι· Δρύας ὃ ἀναπαύς, ἔκ κελεύσας συνείζειν διο-
νυσιακὸν μέλος, ὅππλήνιον αὐτοῖς ὄρχησιν ὠρχή-
σατο. Καὶ ἐώκει ποτὲ μὲν τρυγῶντι, ποτὲ ὃ Φέ- 5
ροντι ἀρρίχας, εἴτα πατῶντι τὰς βότρυς, εἴτα
πληρῶντι τὰς πίθας, εἴτα πίνοντι τῇ γλεύκερι.
Ταῦτα πάντα ἔπος εὐχρημόνως ὠρχήσατο Δρύας
ἔκ ἐναργῶς, ὥστε ἐδόκεν βλέπειν ἔκ τὰς ἀμπέ-
λας, ἔκ τὴν ληνὸν, ἔκ τὰς πίθας, καὶ ἀληθῶς 10
Δρύαντα πίνοντα.

Τεῖτος δὲ γέρον ἔπος εὐδοκιμήσας ἐπὶ ὄρ-
χήτῃ, Φιλῆϊ Χλόην ἔκ Δάφνιν. Οἱ ὃ μάλα τα-
χέως ἀναστάντες, ὠρχήσαντο τὸ μῦθον τῇ Λάμω-
νος. Ὁ Δάφνις Πᾶνα ἐμιμεῖτο, τὸ Σύειγα Χλόη. 15
Ὁ μὲν ἰκέτο δὲ πείθων· ἢ ὃ ἀμελῶσα ἐμειδία. Ὁ
μὲν εἰδὼκε, ἔκ ἐπὶ ἀκρων τῶν ὀνύχων ἔτρεχε,
τὰς χηλὰς μιμνῶμενος· ἢ ὃ ἐνέφαινε τὸ κάμνυ-
σαν ἐν τῇ Φυγῇ. Ἐπειτα Χλόη μὲν εἰς τὴν ὕλην, ὥς
εἰς ἔλος, κρύπτειτο· Δάφνις ὃ λαβὼν τὸ Φιλητᾶ 20
σύειγα, τὴν μεγάλην, ἐσύεισε γοερόν, ὥς ἐροῶν,

ἐροπικόν, ὡς πείθων, ἀνακληπικόν, ὡς ὅπι-
 ζητῶν· ὥσε Φιλητᾶς θωμάσας, Φιλῆι τε ἀνα-
 πηδήσας, & τὴν σύειχα χαρίζετο Φιλήσας, &
 εὐχετο & Δάρφιν καταλιπεῖν αὐτὴν ὁμοίῳ ἀγ-
 5 δόχῳ. Ὁ δὲ τὴν ἰδίαν ἀναθεῖς τῷ Πανὶ τὴν σμικρὰν,
 & Φιλήσας ὡς ἐκ Φυγῆς ἀληθινῆς εὐρεθεῖσαν τὴν
 Χλόην, ἀπήλαυνε τὴν ἀγέλην συνείζων.

Νυκτὸς ἤδη γεγεννημένης, ἀπήλαυνε & ἡ
 Χλόη τὴν ποίμνην, τῷ μέλει δὲ σύειχτο συνά-
 10 γασσα· & αἱ τε αἴγες πλησίον τῆς περβάτων
 ἦσαν, ὅ,τε Δάρφιν ἐβάδιζεν ἐγγὺς τῇ Χλόῃ·
 ὥσε ἐνέπλησαν ἕως νυκτὸς ἀλλήλας, & συνέ-
 θεντο θυτῆον τὰς ἀγέλας δὲ ὀπίσθης κατελάσσει·
 & ὅπως ἐποίησαν. Ἄρτι γὰρ δὲ γεγεννημένης ἡμέρας,
 15 ἦλθον εἰς τὴν νομὴν. Καὶ τὰς Νύμφας προτέρως,
 εἶτα τὴν Πᾶνα προσαγορεύσαντες, τὸ ἐντεύθεν
 ὑπὸ τῇ δρυὶ καθεσδέντες, ἐσύειπον· εἶτα ἀλλή-
 λως ἐρίλυν, περιέβαλλον, κατεκλίνοντο· καὶ
 ὁδὲν δράσαντες πλέον, ἀνίσταντο. Ἐμέλησεν αὐ-
 20 τοῖς & βοῦς· & ἔπιον οἶνον, μίξαντες γάλα.

Καὶ τέτοις ἅπασι θερμότεροι γλυόμνητοι &

fus, subfiliret, eumque oscularetur, osculatusque donaret fistulâ, & optaret ut similiter Daphnis eam pari relinqueret successori. Daphnis autem suam illam parvulam Pani suspendit, & osculatus Chloën, tanquam veram post fugam receptam, gregem fistulâ canendo abigebat.

Nocte obortâ, simul è pastu reduxit ovium gregem Chloë, suæ fistulae cantu cogens : & capræ propè aderant ovibus, & Daphnis propè Chloën incedebat. Quare semet in noctem multis verbis ultrò citròque habitis explevere, & constituerunt sequenti die maturiùs educere greges, atque ità fecerunt. Illucescente enim die, statim in pascua venerunt; & postquam Nymphas primùm, deindè Pana salutassent, hinc sub quercu sedentes, fistulâ ludere cœperunt; exindè suavia mutuò dabant & accipiebant: ibant in amplexus alter alterius, simulque decumbebant, & nihil ultrà perpetrantes, iterùm surgebant. Nec cibi incuriosi fuerunt, potusque illis vinum lacte mixtum.

Quibus omnibus calidiores audacioresque red-

diti , inter se concertationem instituerunt amato-
 riam , & paulò post ad fidem juramento stabilien-
 dam processerunt. Ad pinum progressus Daphnis,
 per Pana juravit se absque Chloë solum in vitâ non
 mansurum ne unius quidem diei spatio : Chloë au-
 tem antrum ingressa , per Nymphas jurat eamdem
 cum Daphnide habituram se & mortem & vitam.
 Ea tamen Chloë, utpotè puellæ, erat simplicitas, ut
 antro egressa, denuò etiam sibi ab illo jusjurandum
 putaret accipiendum : “ Daphni , dicens, Pan est
 “ deus in amores propensus & infidus. Amavit
 “ quippè Pinum , amavit & Syringa. Nunquam
 “ desinit molestus esse Dryadibus , & Epimelidibus
 “ Nymphis negotium facessere. Ille igitur , etiamsi
 “ non steteris sacramento , quo per eum te obstrin-
 “ xeris, non curabit de te sumere pœnas, quamvis
 “ ad tot feminas quot sunt in fistulâ calami, acces-
 “ seris. Tu autem mihi per caprarum hunc gregem,
 “ perque capram illam quæ te genuit, jurato, te
 “ nunquam deserturum Chloën, dùm tibi fida ma-
 “ nebit; ergà te autem & Nymphas injustam fugito,
 “ odio insectator, quin occidito tanquam lupum ”.
 Lætabatur sibi derogatâ fide Daphnis ; & in medio
 caprarum grege stans, & alterâ manu capram , al-
 terâ hircumprehendens , juravit se Chloën aman-
 tem amaturum; quòd si alium Daphnidi præferret,

θεαυτέρῳ, πρὸς ἀλλήλους ἵειζον ἔειν ἐροπ-
 κήν, ἔπειτα ὀλίγον εἰς ὅρκων πίσιν προῆλθον.
 Ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸ Πᾶνα ὤμοσεν, ἐλθὼν ὅπῃ τὸ
 πύον, μὴ ζήσεαι μόνος ἀνδρὶ Χλόης, μηδὲ μιᾶς
 γυναικὸς ἡμέρας· ἢ ἢ Χλόη Δάφνιδι τὰς Νύμφας, 5
 εἰσελθούσα εἰς τὸ ἄντρον, τὸ αὐτὸν ἔξειν θάνατον
 ἐβίον. Τοσούτον ἢ ἄρα τῇ Χλόῃ τὸ ἀφελὲς ἦν
 ὡς κόρη, ὥστε ἐξιῶσα τῷ ἀνδρὶ, ἔπειτα
 ἑξίς λαβεῖν ὅρκον παρ' αὐτῷ, «ὦ Δάφνι, λέ-
 «γῃς, θεὸς ὁ Πᾶν ἐροπικός ἐστι ἔπειτα ἄπιστος· 10
 «ἡράσθῃ μὲν Πίτυος, ἡράσθῃ ἢ Σύνειγι· παύει-
 «ται ἢ ὅδε ποτε Δρυάσιν ἐνοχλῶν, ἔπειτα Ἐπιμι-
 «λίσσι Νύμφαις πρᾶγματ' ἀπαράχων. Ὁ μὲν ὅν,
 «ἀμεληθεὶς ἐν τοῖς ὅρκοις, ἀμελήσει σε κόλα-
 «σαι, καὶ ὅπῃ πλείονας ἔλθῃς γυναικας τῇ ἐν 15
 «τῇ σύνειγι χαλάμων· σὺ δέ μοι τὸ αἰπόλιον
 «τῷτο ὀμῶσον, ἔπειτα αἶψα ἐκείνην ἢ σε ἀνέθρεψε,
 «μὴ καταλιπεῖν Χλόην, ἔσ' ἂν πισή σοι μένη·
 «ἀδικον ἢ εἰς σέ ἔπειτα τὰς Νύμφας γυρομύνην, ἔπειτα
 «Φεῦγε, ἔπειτα μίσος, ἔπειτα ἀπόκτεινον ὥσπερ λύκον.» 20
 Ἦδ' οὖν ὁ Δάφνις ἀπιστὸς ἔπειτα ἔπειτα εἰς μέσον

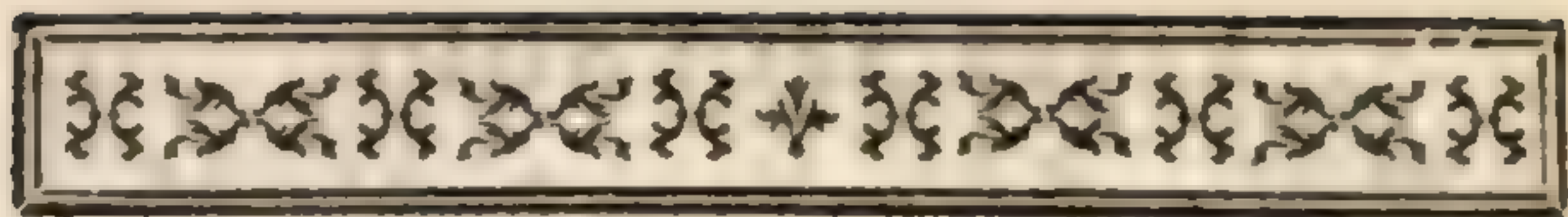
64 ΛΟΓΓΟΤ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

τὸ αἰπόλιον, ἔ τῇ μὲ τ χερσὶν, αἰγὸς, τῇ ᾗ,
 πρᾶγλα λαβόμενοι, ὦμνυε Χλόην Φιλῆσαι Φι-
 λῶσαν· καὶν ἕτερον παρθένῃ Δάφνιδος, ἀντ'
 ἐκείνης αὐτὸν ἀποκτενεῖν. Ἡ δ' ἔχαιρε, ἔ ὀπίσσειν
 ὡς κόρη, ἔ νέμυσσα, ἔ νομίζουσα τὰς αἰγας καὶ
 τὰ πρέβαστα ποιμνίων καὶ αἰπόλων ἰδίᾳς θεάς.

pro illâ ipsum esse se occisurum. Gaudebat fidem-
que adhibebat Chloë, urpotè puella, & puella quæ
oves pasceret, quæque capras & oves opilionum &
caprariorum proprios esse Deos crederet.

LIBER TERTIUS.

MITYLENÆI verò, ut hostilem illarum decem navium adpulsum resciverunt, atque ipsis nonnulli qui ex agris veniebant, populationem istam indicaverunt, indignum rati à Methymnæis ista pati, quantâ fieri posset celeritate maximâ adversus illos arma movere decreverunt. Et conscriptis tribus clypeatorum millibus, equitibus quingentis, miserunt terrâ suum imperatorem Hippasum, tempore hiberno maris fidem tentare non ausi.

Hic igitur expeditione susceptâ, agros Methymnæorum haud quaquam depopulabatur, nec greges aut bona diripiebat agricolarum atque pastorum, ratus scilicet id potius latronis quàm ducis esse: sed illicò ad civitatem ipsam festinabat, veluti portas minùs custoditas invasurus. Verùm illi, cum centum circiter stadia abesset ab urbe, inducias offerens occurrit præco. Postquam enim Methymnæi edocti fuere à captivis, quod insciis omninò Mitylenæis hæc omnia accidissent, quodque agricolæ & pastores in adolescentes contumeliosi, istorum facinorum auctores fuissent, statim eos

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΜΙΤΤΛΗΝΑΪΟΙ δ', ὡς ἤθοντο τ' κατὰ-
πλεον τῆς δέκα νεῶν, καί πινες ἐμήνυσαν αὐτοῖς
τ' ἀρπαγὴν, ἐλθόντες ἐκ τῆς ἀγρῶν, οὐκ ἀναχέ-
τον νομίσαντες ταῦτα ἐκ Μηθυμναίων παθεῖν,
ἔγνωσαν ὅτι αὐτοὶ τ' ταχίστην ἐπ' αὐτὰς ὅπλα
κινεῖν. ὅτε καὶ ἀλέξαντες ἀσπίδα τριχιλίαν ὅτι ἵπ-
πον πεντακοσίαν, ἐξέπεμψαν καὶ γῆν τ' στρατη-
γὸν Ἰππασπον, ὁκνεῖντες ἐν ὥρᾳ χειμῶντος τ' θά-
λατταν.

Ὁ δ' ἐξορμηθεὶς, ἀγρὰς μὲν οὐκ ἐλεηλάτῃ τῆς 10
Μηθυμναίων, ὅδε ἀγέλας ὅτι κτήματα ἤρπαζε
γεωργῶν ὅτι ποιμνίων, ληστὴ νομίζων ταῦτα ἔρ-
γα μᾶλλον ἢ στρατηγῶν. ταχύνει δ' ἐπὶ τ' πόλιν
αὐτήν, ὡς ἐπιπεσέμενος ἀφρερήτοισι τ' πύλαις.
Καὶ αὐτῶς σασίνας ὅσον ἑκατὸν ἀπέχοντι, κῆρυξ 15
ἀπαντᾷ σπονδὰς κομίζων. Οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι
μαθόντες ὅτι τῆς ἐαλωκότων, ὡς ὅδε ἴσασι
Μιτυληναῖοι τ' γεγενημένων, ἀλλὰ γεωργοὶ ὅτι
ποιμνίαις ὑβρίζοντες οὐκ ἐν νεανίσκοις ἔδρασαν ταῦ-

τα, μετείνωσκον μὲν ὁξύτερον πολμήσαντες εἰς γεί-
 τονα πόλιν ἢ σωφρονέστερον· σπουδὴν δὲ εἶχον,
 ὑποδόντες πᾶσαν τὴν ἀρπαγὴν, ἀδελῶς ἐπιμύνησθε
 ἐκ τῆς γῆς ἐκ τῆς θάλατταν. Τὸν μὲν ἔν κήρυκα
 5 τοῖς Μιτυληναίοις ὁ Ἰππασος ἀποσέλλει, καί-
 τισι αὐτοκράτωρ στρατηγὸς χειροδνημύθου·
 αὐτὸς δὲ τῆς Μηθύμνης ὅσον ἀπὸ δέκα σταδίων στρα-
 τώπεδον βαλόμηναι, τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐνδοχὰς
 ἀνέμενε. Καὶ δύο ἀγαγνομύων ἡμερῶν, ἐλ-
 10 θὼν ὁ ἄγγελος, τὴν τε ἀρπαγὴν ἐκέλευσε κομί-
 σασθαι, ἐκ ἀδικήσαντα μηδὲν, ἀναχωρεῖν οἴκαδε·
 πόλεμος γὰρ ἐκ εἰρήνης ἐν αἵρέσει γηρόμνητοι, τὴν
 εἰρήνην εὐρεσκον κερδαλεωτέραν.

Ὁ μὲν δὲ Μηθυμναίων ἐκ Μιτυληναίων πόλε-
 15 μος ἀδόκητον λαβὼν δόχην ἐκ τέλους, ἔτιω διε-
 λύθη. Γίνετο δὲ χειμῶν Δάφνιδι ἐκ Χλόῃ τῆς πο-
 λέως πικρότερος· ἐξαίφνης γὰρ πεσῶσα χιών
 πολλή, πάσας μὲν ἀπέκλεισε τὰς ὁδοὺς, πάν-
 τας δὲ κατέκλεισε τὰς γεωργίας. Λάβροι μὲν οἱ
 20 χεῖμαρροι κατέρρεον, ἐπεπήγθη δὲ κρύσαλλαι·
 τὰ δένδρα ἐώκη κατὰ κλωμύοις· ἡ γῆ πᾶσα

pœnituit facti præcipitanter magis, vel atrociter, quàm prudenter contrà vicinam urbem suscepti. Id autem præstare summâ cum curâ festinabant, & unicè intendebant ut, universâ restitutâ rapinâ, tutò tam mari quàm terrâ commercia exercerentur. Caduceatorem itaque istum ad Mitylenæos Hippasus mittit, quanquam imperator belli summus creatus esset, idque pro arbitrio statuendi potestatem haberet. Ipse à Methymnâ ad decem quasi stadia castra metatus, mandata ab urbe suâ præstolabatur. Biduo interjecto nuncius adveniens illum prædam recipere, & nullâ illis injuriâ illatâ domum reverti jussit: nam cum illorum esset arbitrii pacem eligere, aut bellum, pacem utiliorem esse inveniebant.

Porro illud Methymnæos inter & Mitylenæos bellum, insperato tam initio quàm fine accepto, sic fuit compositum. Verùm hyems Daphnidi atque Chlox ipso bello longè acerbior oritur. Quippe nix densa repente lapsa omnes interclusit vias, agricolasque omnes casis inclusit. Rapidi torrentes pleno flumine decurrebant, glaciesque concreverat. Arbores quasi putatæ videbantur; terra universa cooperta, nusquam apparebat, nisi circa scætebras & fluvios. Nemo itaque gregem pabulatum

educebat , vel ipse prodibat foràs ; sed luculentis focis accensis tempore gallorum cantûs , alii lina versabant & intorquebant , alii caprinos conte- xebant pilos , alii tendiculas avibus capiendis arti- ficiosè construebant. Tunc boves curabant in præ- sepibus , paleâ ; capras ovesque in caulis , fronde ; porcos in havis , iligneis querneisque glandibus.

Quum itaque omnes necessariò domi detine- rentur , cæteri agricolæ atque pastores agebant hilares , ut pote qui à laboribus ad aliquantulum temporis liberati essent , cibumque matutinum su- merent , longumque dormirent somnum ; adeò ut ipsis hyems , æstate , autumnus , immò ipso vere ju- cundior videretur : at Chloë Daphnisque in memo- riam intermissarum voluptatum revocati , ut oscu- lati inter se fuissent , ut in mutuos se dedissent complexus , ut communi usi fuissent escâ , jam noc- tes transigebant insomnes atque mæsti , nihilque tam avidè expectabant quàm vernum tempus , quo quasi ex morte renatio ipsis esset futura. Dolor præ- terea ipsis oboriebatur , si vel pera quædam in ma- nus eorum veniret , ex quâ cibum antea depromp-

ἀφανὴς ἦν, ὅπῃ μὴ πηγάς περ ἔρρύματα.
 Οὐτ' ὅν ἀγέλην τις εἰς νομὴν ἦγε, ὅτε αὐτὸς
 παρήκει τῇ θυρῶν· ἀλλὰ πῦρ καύσαντες μέγα
 πρὸς ὠδὰς ἀλεκτρυόνων, οἳ μὲν λίνον ἔστρεφον,
 οἳ δὲ αἰγῶν τρίχας ἐπλεκον, οἳ δὲ πάγας ὀρνίθων
 ἐσπρίζοντο. Τότε βοῶν ὅπῃ φάτναις φροντὶς ἦν
 ἄχρεν ἐσπίοντων, αἰγῶν ἔκπεσάντων ἐν τοῖς
 σπηκοῖς, φυλλάδας, ὕων ἐν τοῖς συφεοῖς, ἄκυ-
 λον ἔκπεσαν.

Ἀναγκαίᾳς ὅν οἰκείας ἐπεχέστης ἅπαντας, 10
 οἳ μὲν ἄλλοι γεωργοὶ καὶ νομεῖς ἔχαιρον, πόνων τε
 ἀπηλλαγμένοι πρὸς ὀλίγον, ἔκπεσαν ὠδῖνας
 ἐσπίοντες, ἔκπεσαν καθεύδοντες μακρὸν ὕπνον· ὥστε
 αὐτοῖς τὸ χειμῶνα δοκεῖν ἔκπεσαν θέρους, ἔκπεσαν μετοπώρα,
 ἔκπεσαν αὐτῇ γλυκύτερον· Χλόη δὲ ἔκπεσαν Δάφνις ἐν 15
 μνήμη γλυκόμυροι τῇ καταλφθόντων τερπνῶν,
 ὥς ἐφίλκον, ὥς πρὸς βάλλον, ὥς ἅμα τὸ ξοφὴν
 παρσεφρόντο, νύκτας τε ἀγρύπνης διήγον ἔκπεσαν
 λυπηράς, ἔκπεσαν εἰαρινὴν ὥραν ἀνέμυρον, ἐκ θα-
 νάτῃ παλιγγενεσίαν. Ἐλύπη δὲ αὐτὴς, ἡ πῆρα 20
 τις ἐλθούσα εἰς χεῖρας, ὅς ἢς ἡδίστον, ἡ γαυλὸς

ὄφθεις, ὅξ' ἔσσωπον, ἢ σύειγξ ἀμελῶς ἐρρίμι-
 μύη, δῶρον ἐροπικὸν γεγενημύη. Εὐχοντο δὴ
 ἔ Νύμφαις ἐ τῷ Πανί, ἐ τέτων αὐτὸς ἐκλύ-
 σαῖ τῶν κακῶν, ἐ δειξαί ποτε αὐτοῖς ἐ ἔ
 5 ἀγέλαις ἥλιον· ἅμα τε εὐχόμενοι τέχνην ἐζήλυν
 δι' ἧς ἀλλήλους θεάσονται. Ἡ μὲ δὴ Χλόη δεινῶς
 ἀπορος ἦν ἐ ἀμύχαν· αἰεὶ γὰρ αὐτῇ σωὴν ἢ
 δοκῶσα μήτηρ, ἑοιά τε ξαίνην διδάσκουσα, ἐ
 ἀτράκτες σρέφειν, ἐ γάμος μνημονόουσα· ὃ ἔ
 10 Δάφνις, οἷα χολὴν ἄγων, ἐ σπεινώτερος κό-
 ρης, τοῖόνδε σόφισμα εὔρειν ἐς θεῶν τ' Χλόης.

Πρὸ τ' αὐλῆς τῆ Δρύαντος, ὕψ' αὐτῇ τῇ
 αὐλῇ, μυρρίναι μεγάλαι δύο καὶ κιτῶς ἐπεφύκει.
 Αἱ μυρρίναι πλησίον ἀλλήλων, ὃ κιτῶς ἔ ἀμ-
 15 φοτέρων μέσος· ὥστε ἐφ' ἑκατέραν ἀφ' αὐτῶν τὰς
 ἀκρέμονας ὡς ἄμπελος, ἄνθος γῆμα ἀφ' αὐτῶν
 φύλλων ἐπαλλαττόντων ἐποίει· ἐ ὃ κόρυμβος
 πολὺς ἐ μέγας ὅσος βόξιος κλημάτων ἐξεκρέ-
 ματο. Ἦν ἔν πολὺ πλῆθος περὶ αὐτὸν τῶν χειμε-
 20 ρινῶν ὀρνίθων, ἀποεία τ' ἐξωξοφῆς· πολὺς μὲν
 κόψυχες, πολλὴ ἔ κιχλη, ἐ φαῖται, ἐ ψᾶρες,

fissent, vel mulctrum undè priùs simul potassent, vel fistula neglectim projecta, quæ quidem donum fuisset amatorium. Nymphas igitur & Pana precabantur, ut ipsos hisce expedirent malis, sibi gregibusque solem tandem exhiberent, & unà precando, quærebant sibi viam quâ se mutuò contemplerentur. Chloë autem admodùm animi dubia consiliique planè erat inops; namque illi ea quæ habebatur mater, semper adsidebat, lanam carminare docens, & torquere fusum, nonnunquam & ineundi conjugii mentionem injiciens: Daphnis verò utpote otium agens, & puellâ solertior, hujusce modi artem videndæ Chloë excogitavit.

Antè casam Dryantis, & quidem sub ipsâ casâ, myrti proceræ duæ & hederæ consita erat. Myrti juxta se vicinæ stabant, hederæ verò in medio utriusque erat, quæ ad utramque suos diffundens ramos haud secus ac vitis, formam antri foliis alternantibus præbebat; plurimus magnitudineque racemo par corymbus è palmitibus pendeat. Hinc juxta hanc ingens avium hibernarum multitudo inopiâ victûs compulsæ, quem foris non inveniebat. Frequentes erant merulæ, frequentes turdi, palumbes, atque sturni, & quæcumque hederam depasce amant volucres. Sub prætextu illius au-

cupii profectus est Daphnis, perâ obsoniis mel-
litis repletâ, & ad fidem faciendam viscum &
laqueos secum portans. Loci quidem intercapedo
non excedebat stadia decem; at verò nix nondum
resoluta plurimùm illi negotii faceſſebat: verùm
amori cuncta, ignis, aqua, immò nix ipsa Scy-
thica, sunt pervia.

Igitur cursitando ad casam pervenit, niveque
cruribus decussâ, laqueos collocavit, viscumque
virgis longis illevit; dehinc consedit, de avibus
& de Chloâ sollicitus. Cæterùm volucres quidem
& advolârunt complures, & capta fuit ipsarum
fatis magna copia; adeo ut mille modis occupa-
tus esset Daphnis eas colligendo, necando, plumis
nudando: extrâ tamen villam nemo prodibat,
nec mas, nec fœmina, immò nequidem gallina
villaris; sed omnes ad ignem desidentes intùs
erant conclusi: ita ut animi pendens quo se ver-
teret Daphnis nesciret, veluti malis progressus
avibus; & audebat sanè, modò commentitus fuiſ-
ſet speciosam quamdam rationem, foribus sese in-
ferre atque intrudere; ideoquè secum deliberabat,
quid benè dici posset, quod à verisimilitudine minùs

ἔ' ὅσον ἄλλο κυπιδάρον πτερόν. Τύτων τ' ὀρνί-
 θων ὅπ' αὐφάσῃ θήρας ἐξώρμισεν ὁ Δάφνις,
 ἐμπλήσας μὲν τ' πῆραν ὀψημάτων μεμελιτωμέ-
 νων, κομίζων δ' ἐς πίσιν ἰξὸν καὶ βρόχους. Τὸ μὲν
 ἔν μεταξὺ, σαδίων ἦν ἔ' πλέον δέκα· ἔ'πω δ' 5
 ἢ χῶν λειυμύη, πολὺν χάματον αὐτὰς παρέχεν·
 ἔ'ροισι δ' ἄρα πάντα βάσιμα, ἔ' πῦρ, ἔ' ὕδωρ,
 ἔ' Σκυθικὴ χῶν.

Δρόμῳ ἔ'ν περὶ τ' αὐλὴν ἔ'ρχετο· ἔ' ὑποσει-
 σάμενος τῶν σκελῶν τ' χῶνα, τέρας τε βρόχους 10
 ἔ'στησε, ἔ' τ' ἰξὸν ῥάβδοις μακράϊς ἐπήλκυσεν· καὶ
 ἐκαστέζετο τὸ ἐντεῦθεν ὀρνίθας ἔ' τ' Χλόην με-
 ειμνῶν. Ἀλλ' ὀρνίθες μὲν καὶ ἦκον πολλοὶ καὶ ἐλήφ-
 θησαν ἱκανοί· ὥστε πρῶτα μύρια ἔ'χε συλλέ-
 γων αὐτῆς, καὶ ὑποκριννύς, ἔ' ὑποδύων τὰ πτερά· 15
 τ' δ' ἡ αὐλῆς περὶ ἦλθεν ἔ'δεις, σὺν ἀνὴρ, ἔ' γυ-
 ναίκιον, ἔ' καθεκίδετο ὀρνίς, ἀλλὰ πάντες τῷ
 πρὸ πρῶτα μύριοντες ἔ'νδον κατεκέκληντο· ὥστε πᾶ-
 νυ ἠπορεῖτο ὁ Δάφνις, ὡς σὺν αἰσίοις ὀρνίσις ἐλ-
 θῶν· καὶ ἐτόλμα, πρῶτα σκηψάμενος, ὥστα δ' 20
 εἰς θυρόν, καὶ ἐζήτησε περὶ αὐτὸν ὅ,τι λεχθῆναι

70 ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

πιθανώτερον. « || Πῦρ ἐναυσόμηνος ἦλθον. = Μὴ
 « γὰρ οὐκ ἦσαν ὑπὸ σαρδύε γείτονες; || Ἄρτις αἰτη-
 « σόμενος ἦκον. = Ἀλλ' ἡ πῆρα μεσὶ ξοφῆς.
 « || Οἶνε δέομαι. = Καὶ μὴν χθὲς καὶ παρὴν ἐξύ-
 5 « γισας. || Λύκος με εἰδῶκε. = Καὶ πῶς τὰ ἴχνη
 « τῷ λύκῳ; || Θεράσων ἀφικόμενον τῆς ὀρνιθας.
 « = Τί γιν' θεράσας ἔκ' ἄπει; || Χλόην θεάσατο
 « βέλομαι... πατρὶ γ' τίς ἐμης παρθένῳ
 « ὁμολογεῖ; Παίδων δὲ πανταχῶς σιωπή· ἀλλ'
 10 « ἔδεν τέτων ἀπάντων ἀνύποπτον. Ἄμεινον ἄρα
 « σιγᾶν· Χλόην γ' ἦρος ὄψομαι, ἐπεὶ μὴ εἰμαρ-
 « το, ὥς ἔοικε, χειμῶνός με ταύτην ἰδεῖν ».
 Τοιαῦτα δὴ πῶς ἀγνοηθεῖς, καὶ τὰ θεραθέντα
 συλλαβὼν, ὥρμητο ἀπέναι· καὶ, ὥσπερ αὐτὸν
 15 οἰκτείραντες ὁ Ἑρφίλος, τάδε ἔειπεν.

Τράπεζαν εἶχον οἱ ἀμφὶ τὸ Δρύαντα· κρέα
 διηρεῖτο, ἄρτοι παρτίθεντο, κρατὴρ ἐκιρνᾷτο.
 Εἷς δὲ κύων τῷ περβατόδικῳ, ἀμέλειαν φυ-
 λάξας, κρέας ἀρπάσας, ἔφυγε ἀπὸ τῶν θυρῶν.
 Ἀλγήσας ὁ Δρύας, (ἐπεὶ γὰρ ἦν ἐκείνῃ μοῖρα)
 ξύλον ἀρπασάμενος, εἰδῶκε κατ' ἴχνος ὥσπερ

abhorreret. “ ¶ Ignem accendere volebam. = Sci-
“ licet intrâ stadii spatium vicinos non habebas ?
“ ¶ Panes petiturus accessi. = Sed pera tibi plena
“ cibi. ¶ Vino opus habeo. = Atqui heri & nu-
“ dius tertius vindemiaſti. ¶ Lupus me perſeque-
“ batur. = Et ubinam lupi veſtigium ? ¶ Ad aves
“ capiendas veniebam. = Quum eas igitur cepiſti,
“ cur non abis ? ¶ Chloen videre cupio . . . at enim
“ patri & matri virginis quis hoc fateatur ? Verùm
“ enim verò nihil ex his omnibus caret ſuſpicionem.
“ Melius itaque tacere. Puerorum ubique ſilen-
“ tium. Chloën autem tempore verno videbo ,
“ quândoquidem fata , quod videtur , hyeme hanc
“ me cernere vetant. ” His atque id genus aliis
mente agitatſis , ſuiſque , quas ceperat , avibus
comprehenſis , abitum moliebatur. At, velut ipſius
vicem Cupido miſeraretur , iſta accidunt.

Dryas cum ſuis menſæ accumbebat. Carnes diſ-
tribuebantur, apponebantur panes, miſcebatur cra-
ter. Intereâ canis unus ex pecuariis, obſervatâ do-
minorum incuriâ, raptoque carnis fruſtulo, pro-
ripuit ſe foras ex ædibus. Ægre hoc ferens Dryas
(quippe ipſius portio erat) arrepto baculo illum
perſequebatur per veſtigia, veluti alius canis; &

cùm persequendo jam ad hederam illam venisset, videt Daphnim suis sibi humeris captas aves imponentem, & citato gradu abire parantem. Et statim carnis & canis curâ omni abjectâ, altè exclamavit : Salve, puer; collumque ejus invasit, & osculo dato, manu prehensum intrò secum adduxit. Parùm certè tùm abfuit, quin se mutuò conficientes Daphnis & Chloë in terram collapsi fuissent: obdurantes tamen erecti perstare, salutaverunt se & osculo exceperunt, idque fulcri instar ipsis ne cadèrent, fuit.

Daphnis præter spem & osculo potius, & Chloë, propè ignem adsedit, & in mensam ab humeris palumbas cum merulis deposuit, referens, quo pacto pertæsus continuò desidere domi, venatum proruperit, & quomodò nonnullas harum laqueis, alias visco, myrtos atque hederam appetentes, ceperit. Illi contrà novum hunc Apollinem (uti non minùs & ipsum longè ferientem) collaudabant, & ad edendum invitabant, quæ reliqua canis fecerat; Chloë vero ut potum infunderet, mandabant. Tùm ipsa hilari facie aliis porrexit, Daphnidi autem ultimo loco post cæteros. Simulabat enim se illi subiratam, quod istuc veniens, nequidem invisit illis, curriculo domum reverti voluisset; attamen priusquàm offerret, prælibans indè aliquantulum bibit,

κύων. Διώκων ὃ, ἔκ κτ' ἔκ κτηὸν γενόμενος,
 ὅρᾳ ἔκ Δάφνιν ἀνατεθειμένον ὅπῃ τὰς ὤμους ἔκ
 ἄρσαν, καὶ ὑποσβεῖν ἐγνωκότα. Κρέως μὲ καὶ κυ-
 νὸς αὐτίκα ἐπελάθετο· μέγα ὃ βοήσας, χαῖρε,
 ὦ παῖ, .ᾤειπλέκετο ἔκ κατεφίλη, καὶ ᾤειγεν
 ἔσω λαβόμενος. Μικρὸ μὲ ἔν ἰδόντες ἀλλήλους,
 εἰς ἔκ γῆν κατερρύησαν· μέιναι ὃ καρτερήσαντες
 ὀρθοὶ, περὶ γόρδυσάν τε ἔκ κατεφίλησαν· ἔκ τᾷ
 οἰονεὶ ἔρεισμα αὐτοῖς ἔκ μὴ πεσεῖν ἐγένετο.

Τυχὼν ὃ ὁ Δάφνις παρ' ἐλπίδας ἔκ φιλήματος 10
 ἔκ Χλόης, ἔκ τε πρὸς ἐκαθέστη πλησίον, καὶ ὅπῃ
 ἔκ τράπεζαν ὑπὸ τῆς ὤμων τὰς Φάπας ἀπεφορ-
 ῖσατο καὶ τὰς κοψύχας· καὶ διηγείτο πῶς ἀχά-
 λων πρὸς ἔκ οἰκείαν, ὥρμησε πρὸς ἔκ ἄρσαν·
 ἔκ ὅπως τὰ μὲ βόχρῳ αὐτῶν, τὰ ὃ ἱξῶ λάβοι, 15
 τῆς μύρτων ἔκ ἔκ κτηὸς γλιχόμενα. Οἱ ὃ ἐπήνην
 ἔκ ἐκείρνον, καὶ ἐκέλευον ἐδίειν ὣν ὁ κύων κατ-
 ἐλίπεν. Ἐκέλευον ὃ τῇ Χλόῃ πειν ἐγχείαι· καὶ
 ἔδε χαίρῃσα τοῖς τε ἄλλοις ὥρεξε, καὶ Δάφνιδι
 μὲ τὰς ἄλλας· ἐσκήπτειτο γὰρ ὀργίζεσθαι διότι 20
 ἐλθὼν, ἔμελλεν ὑποτρέχειν οὐκ ἰδὼν. Ὅμως

μέντοι πρὶν προσεγγεῖν, ἀπέπιν, εἴθ' ἔτι
 ἔδωκεν. Ὁ δὲ, καίτοι διψῶν, βραδέως ἔπινε,
 παρέχων ἑαυτῷ ἀλλὰ τὸ βραδυτῆτος μακροτέρην
 ἡδονήν.

- 5 Ἡ μὲν δὴ τραπέζα ταχέως ἐγένετο κενὴ ἄρτων
 καὶ κρεῶν· καθήμενοι δὲ πρὸς τὴν Μυρτάλης ἐπὶ τῇ
 Λάμωνος ἐπυνθάνοντο, καὶ εὐδαιμόνιζον αὐτὰς
 τοιάτῃ γεγενησὶν εὐτυχίαντας. Καὶ τοῖς ἐπαί-
 νοις μὲν ἡδέτο, Χλόης ἀκροωμένης· ὅτε δὲ καλ-
 10 οῖσιν αὐτὸν, ὡς θυσοῦντες Διονύσῳ τὸ ὀπίσθιον
 ἡμέρας, μικρὸν δεῖν, ὅφ' ἡδονῆς ἐκείνης ἀντὶ τῆς
 Διονύσου προσεκύνησεν. Αὐτίκα ἔνθα τὸ πῆμα
 προσκόμιζε μελιτώματα πολλὰ, καὶ τὰς θηρα-
 δέντας δὲ τῶν ὀρνίθων· καὶ τὰς ἐς τραπέζαν
 15 τυκτερινὴν ἠντρεπίζον. Δεύτερος κρατὴρ ἴσατο,
 ἐπὶ δεύτερον πῦρ ἀνεκάετο. Καὶ ταχὺ μάλιστ' αὐτῇ
 τὸς γενομένης, δευτέρας τραπέζης ἐνεφορῶντο·
 μὲν γὰρ ἦν τὰ μὲν μυθολογήσαντες, τὰ δὲ ἄσσαντες,
 εἰς ὕπνον ἐχώρουν, Χλόη μὲν τὴν μητρὸς, Δρύας
 20 ἄμα Δάφνιδι. Χλόη μὲν ἦν ἑδὲν χρυσὸν ἔνθα, ὅτι
 μὴ τὸ ὀπίσθιον ἡμέρας ὀφθησόμενα ὁ Δάφνης·

eique sic dedit. Ille, quantumvis sitiens, tardè bibebat, hâc morâ longiorem sibi voluptatem elaborans.

Mensâque subitò panibus carnibusque vacuâ redditâ, qui adsidebant, super Myrtale & Lamone rogitabant, & beatos eos prædicabant qui talem senectutis suæ altorem nacti essent. Et Daphnidi fanè ipsum ità laudari, audiente Chloe, erat perjurandum. Quùmque illum prætereà detinerent, quod postridiè sacra facturi Baccho essent, parùm absuit quin præ voluptate illos pro Baccho ipso adorasset. Ideòque confestim ex perâ suâ liba mellita non pauca deprompsit, & captas aves; easque in cœnam mensamque nocturnam apparaverunt. Secundus crater statuebatur, alterque ignis denuò accendebatur; jamque nocte quàm celerimè obortâ, secundis explebantur ferculis, à quibus partim enarrando fabulas, partim canendo, cubitum secedebant, Chloë cum matre, Dryas unâ cum Daphnide. Atqui nihil indè utilitatis ad Chloën redibat, nisi quod crastino die iterùm Daphnis esset aspiciendus: inani gaudio sese pascebat Daphnis; suave namque ducebat vel cum Chloës parente unâ cubare; adeò ut eum quoque

amplexaretur & sæpè oscularetur, omnia nempè hæc cum Chloë agere se somnians.

Ut illuxit dies, frigus erat acerrimum, & vis Boreæ adurebat omnia. Illi autem surgentes Baccho arietem maçant anniculum, necnon luculento igne accenso, cibum apparant. Nape autem panem conficiente, & Dryante arietem elixante, otium Daphnis atque Chloë nacti, extrà villam prodierunt, ubi erat hedera, iterùmque pedicis positis, & virgis visco illitis, vim haud spernendam avium ceperunt. Continuo interim mutuïs fruebantur osculis, jucundosque sermones ferebant.

«Propter te veni, Chloë. = Scio, Daphni. = Tuâ
 «causâ misellas interimo merulas : in quo igitur
 «sum apud te pretio? Sis memor meî. = Tuî me-
 «mini, ità me ament Nymphæ, per quas ali-
 «quandò intro in illo juravi, ad quod, simul ac
 «nix resoluta fuerit, veniemus. = Verùm altè
 «cumulata jacet, Chloë; & metuo ne ipsemet
 «ante illam liquecam. = Esto bono animo,
 «Daphni: sol namque fervet. = Utinam ità, mea
 «Chloë, ferveat, quemadmodùm flamma illa
 «meum quæ adurit cor! = Jocos agis, & me de-

Δάφνις ἣ κενὴν τέρψιν ἐτέρπετο· τερπνὸν γὰρ ἐνό-
μιζε ἔ πατρὶ συγκοιμηθῆναι Χλόης· ὥς κ' ἐπε-
εΐβαλλεν αὐτὸν, ἔ κατεφίλη πολλάκις, ταῦτα
πάντα ποιεῖν Χλόην ὄνειροπολέμεν.

Ὡς ἐγένετο ἡμέρα, κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον, ἔ 5
αὔρα βόρειος ὑπέκαε πάντα. Οἱ ἣ ἀνασάντες,
θύοι τῷ Διονύσῳ κριὸν ἐνιαύσιον· κ' πῦρ ἀνα-
κάυσαντες μέγα, παρυσκιάζοντο προφῆν. Τῆς
ἔν Νάπης δέτοποιέσης, ἔ τ' Δρύαντος τ' κριὸν
έφοντος, χολῆς ὁ Δάφνις ἔ ἡ Χλόη λαβόμενοι, 10
περὶ ἤλθον τ' αὐλῆς ἵνα ὁ κητός· ἔ πάλιν βρό-
χος σήσαντες, κ' ἱξὸν ἐπαλείψαντες, ἐθήσαν
πλῆθος ὅκ' ὀλίγον ὀρνίθων. Ἦν ἣ αὐτοῖς κ' Φι-
λημάτων ἀπόλαυσις συνεχής, κ' λόγων ὁμιλία
τερπνὴ. “=Διὰ σὲ ἤλθον, Χλόη.=Οἶδα, Δάφνι. 15
“=Διὰ σὲ ἀπολλύω τὰς ἀθλίους κοψύχας· τίς
“ ἔν σοι γίνομαι; Μέννησό με.=Μνημονεύω,
“ νῆ τὰς Νύμφας, ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκείνο
“ τὸ ἄντρον, εἰς ὃ ἤξομεν· εὐθὺς ἂν ἡ γυνὴ ταχῆ.
“=Ἀλλὰ πολλὴ ὅστις, Χλόη, ἔ δέδοικα μὴ 20
“ ἐγὼ περὶ ταύτης τακῶ.=Θάρρει, Δάφνι· περ-

74 ΛΟΓΓΟΤ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

“ μὲν ἐστὶν ὁ ἥλιος. = Εἰ γὰρ ἔτι γένοιτο, Χλόη,
 “ θερμὸς, ὡς τὸ καὶ πῦρ τὴν καρδίαν τὴν ἐμὴν.
 “ = Παίζεις ἀπατῶν με. = Οὐ μὰ τὰς αἴγας ἄς
 “ σὺ με ἐκέλευες ὀμνύειν. ”

- 5 Ταῦτα ἀντιφωνήσασα πρὸς τὴν Δάφνιν ἡ Χλόη
 καθαυτὴ ἤχῳ, χαλάντων αὐτὴς τὴν πρὸς τὴν Νάπην,
 εἰσέδραμον, πολὺ φεικτοτέραν τῇ χιζῆς θήσαν
 κομίζοντες· ἐπὶ ἀπαρξάμενοι τῷ Διονύσῳ κρα-
 τῆρος, ἡδῖον, κατὰ τὰς κεφαλὰς ἐσεφανώμε-
 10 νοι. Καὶ ἐπεὶ χαίροισιν ἦν, ἰακχάσαντες ἐπὶ εὐάσαν-
 τες, περιέπεμπον τὴν Δάφνιν, πλήσαντες αὐτὴν τὴν
 πήραν κρεῶν καὶ ἄρτων. ἔδωκαν ἢ ἐπὶ τὰς φάπας
 ἐπὶ τὰς κίχλας Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ κομίζειν,
 ὡς αὐτοὶ θηράσοντες ἄλλοτε ἄλλας, ἕως ἂν ὁ
 15 χειμὼν μένῃ, καὶ ὁ κατὰ μὴν λείπῃ. ὅς τῃ ἀπῆει,
 φιλήσας αὐτὴς θερτέρως Χλόης, ἵνα τὸ ἐκείνης
 φίλημα καθαυτὴν μείνῃ. Καὶ ἄλλας ἢ πολλὰς
 ἦλθεν ὁδοὺς ἐπὶ ἄλλαις τέχναις· ὥστε μὴ παν-
 τάπασιν αὐτοῖς γενέσθαι τὴν χειμῶνα ἀνέρασον.
 20 Ἦδη ἢ ἦρος δέχομένης, καὶ τῇ μὲν χιόνι λυο-
 μένης, καὶ ἢ γῆς γυμναμένης, καὶ τῇ πόας ὑπαν-

“ cipis. = Non equidem , non per capras per quas
“ tu me jubebas jurare. ”

Cum Chloë his verbis vicissim Daphnidi respondisset velut echo, ipsos vocavit Nape; & curriculo intrârunt, prædâ longè uberiori, quàm hesternâ fuerat, reportatâ. Tùm verò Baccho primitiis de vino libatis, epulabantur, capita redimiti hederâ. Utque tempus fuit, BACCHE & EVOE clamato, Daphnim dimiserunt, ipsius perâ carnibus & panibus priùs repletâ. Dederunt & illi palumbes ac turdos Lamoni & Myrtalæ adferendos, tanquam ipsi alios capturi, dum quidem hyems maneret, nec hederâ deficeret. Daphnis itaque sic abiit, osculatus cæteros priores quàm Chloën, quò hujus suavium purum illibatumque sibi servaretur. Aliàsque sæpè ad eos profectus est, alias atque alias rationes excogitando; ità ut ipsis non omninò in-venusta hyems effluerit.

Ineunte jam vere, cum nix resoluta, terraque detecta esset, & herbarum virescerent, pastores cæteri greges in pascua educebant, & antè alios Chloë

& Daphnis , utpotè longè potentiori servientes pastori. Illicò igitur cursus ad Nymphas & antrum dirigitur : illinc ad Pana & pinum : deindè ad quercum, sub quâ sedentes & greges pascebant, & sese invicem osculabantur. Conquisiverunt & flores, coronis ornare Deos volentes. Hos autem vix Zephyrus miti aurâ alendo, Solque suo calore fovendo, educere incipiebant : tamen jam illis inventæ sunt violæ, narcissus & anagallis, & cæteræ veris primitiæ. Chloë etiam & Daphnis caprarum oviumque lac ceperunt, idque, coronando simulachra, Diis libavere. Quin & fistulæ primitias solverunt, tanquam lusciniæ ad cantum provocantes, quæ ex fruticetis & virgultis resonabant, Itynque paulatim accuratè exprimebant, veluti post longum silentium cantum memoriâ repetentes.

Alibi etiam grex balabat, alibi & saltu lasciviebant agni, & matribus sese substernentes, mammam premebant. Quæ verò nondùm pepererant, hasce arietes persequentes, alius aliam subjectam & suppositam inibat. Hirci etiam sectabantur ca-

θύτης, οἱ τε ἄλλοι νομεῖς ἦγον τὰς ἀγέλας εἰς
 νομὴν, καὶ περὶ τῶν ἄλλων Χλόη καὶ Δάφνις, οἷα
 μέζοντι δαλεύοντες ποιμένι. Εὐθύς ἔν δρόμος ἦν
 ὅπῃ τὰς Νύμφας καὶ τὸ ἄντρον· ἐντεῦθεν ὅπῃ τὸ
 Πᾶνα καὶ τὸ Πίτυν· εἶτα ὅπῃ τὸ δρυῖν, ὅφ' ἦν κα- 5
 θίζοντες καὶ τὰς ἀγέλας ἔνεμον καὶ ἀλλήλους καί-
 εφίλουν. Ἀνεζήτησάν τε καὶ ἄνθη, σεφανῶσαι θέ-
 λοντες τὰς θεάς· τὰ δ' ἄρ' ὁ Ζέφυρος πρέφων
 καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνων ἐξῆγεν· ὅμως δὲ εὐρέθη
 καὶ ἴα, καὶ νάρκισσος, καὶ ἀναγαλλίς, καὶ ὅσα 10
 ἔσθ' ὡροτοφορήματα. Ἡ μὲν Χλόη καὶ ὁ Δάφνις
 ὑπὸ αἰγῶν καὶ ὑπὸ οἴων πινῶν γάλα νέον, καὶ τέτο,
 σεφανῶντες τὰ ἀγάλματα, κατέσπεισαν. Ἀπήρ-
 ξαντο καὶ σύειγος, καθάπερ τὰς ἀηδόνας εἰς τὴν
 μουσικὴν ἐρεθίζοντες· αἱ δ' ὑπεφθέγοντο ἐν τῇ 15
 λόχμῃ, καὶ τὸ Ἴτυν κατ' ὀλίγον ἠκρίβουν, ὥσπερ
 ἀναμνησκομένα τὴν ὥδης ἐκ μακρᾶς σιωπῆς.

Ἐβληχίσατό περ καὶ ποίμνιον· ἐσκίρτησάν περ
 καὶ ἄρνες, καὶ τὴν μίξασιν ὑποκλάσαντες αὐτὰς,
 τὴν θηλὴν ἔσπασαν· τὰς δὲ μήπω τετοκυίας οἱ 20
 χειροὶ καταδιώκοντες, καὶ κἄτω σήσαντες, ἔβαι-

- ἴον ἄλλ᾽ ἄλλην. Ἐρίνοντο δὲ τράγων διώματα,
 δὲ εἰς τὰς αἶγας ἐροῦκώτερα πηδήματα, καὶ
 ἐμάχοντο καὶ τῶν αἰγῶν· καὶ ἕκαστος εἶχεν ἰδίας,
 δὲ ἐφύλαττε μή τις αὐτὰς μοιχέυσῃ λαθῶν. Καὶ
 5 γέροντας ὀρθόντας ἐξώρμησεν εἰς ἀφροδίτῳ τὰ
 ποιαῦτα θεάματα· οἱ δὲ, δὲ νέοι, καὶ σφειγῶντες,
 δὲ πολὺν ἤδη χρόνον ἔροτα ζητῶντες, ἐξεκῶντο
 πρὸς τὰ ἀκρόσματα, καὶ ἐπήκοντο πρὸς τὰ θεά-
 ματα, καὶ ἐζήτην δὲ αὐτοὶ φεικτότερόν τι φι-
 10 λήματος δὲ φειβολῆς, καὶ μάλιστα δὲ ὁ Δάφνης.
 Οἷα γὰρ ἐνηθήσας τῇ καὶ τῷ χειμῶνα οἰκτερίᾳ
 δὲ ἀχολίᾳ, πρὸς τε τὰ φιλήματα ὥργα, δὲ
 πρὸς τὰς φειβολὰς ἐσκιτάλιζε, δὲ ἦν ἐς πᾶν
 ἔργον φειργότερος καὶ θρασύτερος.
 15 Ἦπει δὴ τῷ Χλόην χαλίσσασθαι οἱ πᾶν ὅσον βύ-
 λεϊ, δὲ γυμνὴν γυμνῷ συγκατακλιθεῖναι μακρό-
 τερον ἢ πρὸς εἰώθεω· τῷ δὲ δὴ λείπειν τοῖς
 φιλητῶν παιδύμασιν, ἵνα δὴ γένηται τὸ μόνον ἔρο-
 τα παῦρον φάρμακον. Τῆς δὲ πυνθανομένης τί
 20 πλέον ἐπὶ φιλήματι δὲ φειβολῆς, δὲ αὐτῆς κα-
 τακλίσεως, δὲ τί ἔγνω δράσαι γυμνὸς γυμνῇ ἐγ-

præas, inque illas lasciviores faciebant saltus, deque capellis pugnabant, & unusquisque suas habebat, & sollicitè curabat ne quis mœchus clàm eas adoriretur. Hujusmodi spectacula videntes vel ipsi senes, ad venerem irritati fuissent; illi verò, & juvenes, & prætereà prurientes, ac in ætatis fervore constituti, quique jam pridem amatorias adpetebant voluptates, hisce auditis inflammabantur, hisce visis intabescebant, & ipsi aliquid requirebant quod osculo amplexuque præstantius foret: tùm præcipuè Daphnis, quippè qui per hyemem domi servando & nihil agendo adolevisset, jam ad oscula impatientius ferebatur, & ad complexus lascivius gestiebat, eratque in omni re venereâ plus solito: curiosior & audacior.

Petebat sanè à Chloë ut in omnibus quæ vellet, sibi morem gereret, suique copiam ipsi faceret, nudaque cum rudo longiùs quàm antea consueverant, concumberet: illud dicens adhuc desiderari juxtà ea quæ præceperat Philetas, tanquam unicum sedando amoris remedium. Chloæ sciscitanti, quid amplius esset osculo, amplexu & concubitu ipso, quidve statuisset patrare nudus nudæ

incumbendo : « Illud , inquit , quod arietes ovi-
« bus , quod hirci capris faciunt. Vides , ut , hoc
« opere peracto , nec hæ postea illos refugiant ,
« nec illi has insectando se postea fatigent ; sed
« communi deinceps veluti fruantur voluptate ,
« atque unà pascantur. Dulce quid , ut videtur ,
« hoc opus habet , atque amoris vincit amaritudi-
« nem. = Quid ? An non vides , Daphni , capras
« & hircos , sicuti arietes & oves , quemadmodum
« recti illi faciant , & rectæ contrà istæ patiantur ;
« alteri nempè insilientes , alteræ verò dorso impo-
« sitos admittentes ? Tu tamen à me petis ut unà
« recumbam , idque nuda ? Atqui illæ me , licet
« vestibus amictâ , quantò sunt hirsutiores ? » Paret
Daphnis , & concumbens cum eâ , diù jacuit ; nes-
ciusque quidquam eorum agere , quorum gratiâ tan-
to libidinis impetu concitabatur , illam erigit , &
à tergo , hircos imitando , illi adhæsit. At multò
magis animi pendens , ploravit sedens , quòd arie-
tibus rudior rerum amatoriarum esset.

Erat autem ipsi vicinus quidam , proprii agelli
cultor , nomine Chromis , ætatis jam ad senectū-

κατακλινείς, «τῷ, εἶπεν, ὃ οἱ κριοὶ ποιῶσι τὰς
 «οἷς, καὶ οἱ τράγοι τὰς αἶγας. Ὅρας ὡς μὴ τῷ
 «τὸ ἔργον, ὅτε ἐκείναι ἐπὶ φεύγουσιν αὐτοὺς,
 «ὅτε ἐκείνοι χάμνοι διώκοντες, ἀλλ' ὥσπερ
 «κοινῇς λοιπὸν ἀπολαύοντες ἡδονῇς συνέμενον. 5
 «Γλυκύ τι, ὡς ἔοικεν, ἔστι τὸ ἔργον, ἃ νικᾷ
 «τὸ ἔρπον πικρόν. = Εἴτ' ὅχ' ὁράς, ὦ Δάρνι,
 «τὰς αἶγας, ἃ τοὺς κριούς, ἃ τὰς τράγους, καὶ
 «τὰς οἷς, ὡς ὀρθοὶ μὲν ἐκείνοι δρῶσιν, ὀρθαὶ δὲ
 «ἐκείναι πάχουσιν· οἱ μὲν, πηδήσαντες, αἱ δὲ, κα- 10
 «ταωπιάμναι; Σὺ δέ με ἀξιόις συγκατακλι-
 «θῆναι, ἃ ταῦτα γυμνῇ; Καίτοιγε ἐκείναι πό-
 «σον ἐνδεδυμένης ἐμῷ λασιώτεραι; » Πείθεῖ
 Δάρνις, καὶ συγκατακλινεῖς αὐτῇ, πολὺν χρόνον
 ἔκειτο, ἃ ὅδ' ἐν ὧν ἕνεκα ὥρῃα, ποιεῖν ὅπιστά- 15
 μιν, ἀνίστησιν αὐτήν, καὶ κατόπιν παρὰφύετο
 μιμνῶμεν τὰς τράγους. Πολὺ δὲ μάλλον ἀπο-
 ρηγείς, καδίσας ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμα-
 θέστερος εἰς τὰ ἔρπον ἔργα.

Ἦν δέ τις αὐτῷ γείτων, γεωργὸς γῆς ἰδίᾳς, 20
 Χερῶμις τὸ ὄνομα, παρηβῶν ἤδη τὸ σῶμα. Τέτῳ

78 ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

γυναῖκιον ἦν ἐπακτὸν ἐξ ἄσε^Θ, νέον & ὠραῖον,
 & ἀγροικίας ἀβρότερον· τὸτ' Ἀλκαίνιον ὄνομα
 ἦν. Αὕτη ὁρῶσα τ' Δάφνιν καθ' ἐκάστην ἡμέραν
 παρελαύνοντα τὰς αἴγας ἔωθεν εἰς νομὴν, νύκ-
 5 τωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσα^{σθ} δώ-
 ρις δελεάσασα. Καὶ δὴ ποτε λοχήσασα μόνον,
 καὶ σύριγ' αἰ δῶρον ἔδωκε, καὶ μέλι ἐν κηρείῳ,
 & πήραν ἐλάφου. Εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τ' Χλόης
 ἔρο^ντα κατὰμαντευομένη· πάνυ γὰρ ἔωρα περσ-
 10 κείμηνον αὐτὸν τῇ κόρῃ. Πρώτερον μὲν ἔν ἐκ νομ-
 μάτων καὶ γέλω^τ στυβάλε^το τῷ^τ· τότε δ' ἐξ
 ἔωθεν^τ σκηψαμένη πρὸς Χρῶμιν ὡς πρὸς τίς-
 τεσαν ἄπεισι γείτονα, κατόπιν αὐτοῖς κατηκο-
 λήθησε, & εἰς πῖνα λόχμιν ἐγκρύψασα ἑαυτήν,
 15 ὡς μὴ βλέποιο, πάντα ἤκουσεν ὅσα εἶπον,
 πάντα εἶδεν ὅσα ἔπραξαν· ἔκ' ἔλαθεν αὐτὴν ἔδ' ἐ-
 κλάυσας ὁ Δάφνις. Συναλγήσασα δὴ τοῖς ἀθ-
 λίοις, καὶ καμρὸν ἤκειν νομίσασα διττὸν, τ' μὲν
 εἰς ἐκείνων σωτηρίαν, τ' δ' εἰς τ' ἑαυτῆς ἐπιθυ-
 20 μίαν, ὅππερ' ἄτ' αἰ τι τοῖόνδε.

Τῆς ὁπίστης ὡς πρὸς τ' γυναῖκα Λάβρα τ'

tem vergentis. Hic uxorem ex oppido duxerat, juvenculam, necnon formosam, atque fœminis rusticis venustiore, cui nomen Lycænum. Hæc quotidie Daphnim conspicata manè ad pascua capras suas, noctu è pascuis abigentem, donis illum inescando sibi conciliare amatorem concupivit. Aliquando soli insidiata, fistulam ipsi, mel in favis, peramque de pelle cervinâ donavit. Quidquam tamen eloqui verebatur, quùm Daphnidis erga Chloën amorem facile conjectaret; ipsum namque totum puellæ addictum videbat: quod antea quidem ex nutibus, & risu poterat intelligere; tunc temporis verò manè, apud Chromin fingens se ad vicinam ire puerperam, à tergo illos est insecta, & in frutetum quoddam densum irrependo sese abdidit, ne conspici posset, sicque omnia quæ dixerunt, audivit, omnia quæ patrârunt vidit; ne flens quidem Daphnis illam latuit. Quare vicem horumce miserorum dolens, rataque geminam sibi oblatam occasionem, cùm salutis ipsorum inveniendæ, tùm suæ libidinis explendæ, tale quid comminiscitur.

Postridiè ejus diei fingens quasi iterùm ad con-

jugem Labæ parturientem itaret, ad quercum aper-
tè, sub quâ Chloë atque Daphnis sedebant, acce-
dit, accuratèque animi consternationem præ se
ferens : « Serva me, inquit, Daphni, miseram :
« etenim ex anseribus mihi, qui numero viginti
« erant, unum, eumque optimum, eripuit aquila,
« quem tamen, magno scilicet onere pressa, non
« potuit altè evolando in solitam illam excelsam
« petram deportare, sed in hancce humilem syl-
« vam cum eo decidit. Tu itaque, per Nymphas
« & Pana illum oro, hanc ingressus sylvam, meum
« mihi ferva anserem (sola enim intrare non au-
« sim), neuve sinas anserum meorum numerum
« sic imminui. Fortasse & aquilam hanc ipsam in-
« terimes, neque ampliùs tam multos vobis agnos
« hædosque rapiet. Ad custodiam gregis intereà
« relinquetur Chloë; omninò illam capellæ no-
« runt, tanquam perpetuam tibi in pascendo so-
« ciam. »

Daphnis nihil futurorum suspicatus, surgit è
vestigio, & sumpto pedo Lycænum ponè sequi-
tur, quæ illum quàm longissimè à Chloë abdu-
cebat. Cùmque jam quâ sylva erat densissima,
venissent, jussu illo sedere juxtà fontem; « Amas,
« inquit, Daphni, Chloën; idque hâc nocte ex

ἤκλυσαν ἀπιῶσα, φανερώς ὅπῃ τ' ὁρῶν ἐν ἧ ἐκχα-
 θέζετο Δάφνις ἐ Χλόη, ὡδραγίνε), ἐ ἀκραιβῶς
 μιμησαμένη τ' τετραραγμένην, « σῶσόν με, εἶπα,
 « Δάφνι, τ' ἀθλίαν· ἐκ γάρ μοι τῆς χηνῶν τῆς
 « εἰκοσιν ἓνα τ' ἡγάλλιστον αἰτὸς ἤρπασε· ἐ, οἷα 5
 « μέγα Φορτίον ἀράμην, οὐκ ἐδυνήθη με-
 « τέωρος ὅπῃ τ' σωήθη τ' ὑψηλὴν κομίσαμ ἐκεί-
 « νην πέτρῃ· ἀλλὰ εἰς τήνδε τ' ὕλην τ' ταπει-
 « νὴν ἔχων κατέπεσε. Σὺ τοίνυν, πρὸς τ' Νυμ-
 « φῶν καὶ τ' Πανὸς ἐκείνῃ, εἰσελθὼν εἰς τ' ὕλην, 10
 « σῶσόν με τ' χῆνα (μόνη γὰρ δέδοικα εἰσελ-
 « θεῖν), μηδὲ πειρίδης ἀτελῆ με τ' ζῆιθμόν γενο-
 « μένον. Τάχα ἢ ἐ αὐτὸν τ' αἰτὸν ἀποκτενέεις, ἐ
 « ἐκ ἑὲ πολλὰς ὑμῶν ἄρνας ἐ ερίφους ἀρπάσει.
 « Τὴν ἢ ἀγέλην τέως φρεθήσει Χλόη· πάντως 15
 « αὐτὴν ἴσασιν αἱ αἴγες αἰεῖ σοι συνέμεσαν. »

Οὐδὲν τῆς μελλόντων ὑποπτεύσας ὁ Δάφνις,
 εὐθύς ἀνίστα), ἐ ἀράμην τ' χαλαύρεπα, κα-
 τόπιν ἠκολούθει τῇ Λυκαινίῳ. Ἡ ἢ ἡγείτο ὡς μα-
 κροτάτω τ' Χλόης· καὶ ἐπειδὴ καὶ τὸ πυκνό- 20
 τατον ἐγένοντο, πηγῆς πλησίον καθίσταμ κελεύ-

80 ΛΟΓΓΟΤ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

σασα αὐτὸν , “ ἐρᾶς , εἶπε , Δάρνι , Χλόης , & “
 “ τοῦτο ἔμαθον ἐγὼ νύκτωρ ὡδὰ τῆς Νύμφης .
 “ Δι’ ὀνείραίῃ ἐμοὶ τὰ χιζᾶ σε αἱ Νύμφαι
 “ διηγῆσαντο δάκρυα , & ἐκέλευσάν σε σῶσαι
 5 “ διδαξαμένην τὰ ἔροίῃ ἔργα . Τὰ δὲ ἐστὶν ὅ
 “ φιλήματα & πελολὴ , & οἷα δρῶσι κριοὶ &
 “ πράροι , ἀλλὰ ταῦτα πηδήματα & τῆς ἐκεί
 “ γλυκύτερα· περὶ αὐτοῖς χροῖντο μα-
 “ κροτέρως ἡδονῆς . Εἰ δὴ σοι φίλον ἀπηλλάχθαι
 10 “ κακῶν , & ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητουμενων περ-
 “ νῶν , ἴθι , ὡδασίδε μοι περπνὸν σωτὸν μα-
 “ κροτήν· ἐγὼ δὲ , χροζομένη τῇ Νύμφῃς ἐκεί-
 “ ναις , διδάξω . ”

Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Δάρνις ὅφ’ ἡδονῆς , ἀλλ’
 15 ἄτε ἀγροικος & αἰπόλος , καὶ ἐρῶν καὶ νέος , περὶ
 τῆς ποδῶν κατὰπεσῶν , τὸ Λυκαίνιον ἰκέτευεν ὅπως
 τάχιστα διδάξαι τὴν τέχνην , δι’ ἧς ὁ βάλετο δρά-
 σει Χλόην· καὶ , ὡπερ πὶ μέγα καὶ θεόπεμπτον
 ἀληθῶς μέλλων διδάσκειν , καὶ εἶπον αὐτῇ
 20 δώσειν ἐπιγείλατο , & περὶ ἀπαλὸς περ-
 τορρύττω γάλακτος , καὶ τὴν αἶγα αὐτήν . Εὐρῆσα δὴ

“Nymphis rescivi. Hæ mihi in somniis hesternas
“tuas lachrymas exposuere, atque jusserunt ut te
“res amatorias edocendo, servarem. Hæc autem
“non sunt suavia, & amplexus, & qualia faciunt
“arietes hircique, sed saltus hi longè illis dul-
“ciores; habent enim longioris temporis volup-
“tatem. Quod si tibi collibitum fuerit hisce libe-
“rari malis, & experimentum capere voluptatis
“ac suavitatis diù vobis quæsitæ, age, temet mihi
“jucundum præbe discipulum; ego te, in harum-
“ce Nympharum gratiam, informabo.”

Præ voluptate ampliùs sibi non temperavit Daph-
nis; sed, utpote rusticus, caprariusque, amans
& adolescens, ad genua provolutus, supplex oravit
Lycænum, ut quàm primùm hanc ipsum doce-
ret artem, cujus beneficio, quod vellet, faceret
Chloæ; & veluti magnam verèque cælo demis-
sam rem accepturus esset, cùm hædum se illi lar-
giturum, tùm caseolos tenellos de primo lacte fac-
tos, immò ipsam quoque capram, pollicitus est.
Quare Lycænum ubi advertit tam prolixam ca-

prarii liberalitatem, qualem non expectasset, cœpit Daphnim ad istum modum instituere. Jussit illum, ut se habebat, juxtâ se sedere, necnon oscula figere qualia & quot consueverat, simul & inter basiandum ruere in amplexus, seseque humi reclinare. Ut ergò sedit, & basiavit, atque reclinato corpore jacuit, ipsa jam edocta eum ad patrandum non solùm fortem esse, verùm etiam libidine turgere, ab reclamatione in latus factâ ipsum erexit, seseque tùm peritè substernens, illum ad viam diù quæsitam direxit, deindè non ultrâ peregrinum istum circumduxit, ipsâ naturâ quod porrò agendum restabat, docente.

Peractâ tandem hâcce amatoriâ informatione, Daphnis, qui pastoralementem adhuc haberet mentem, statim ad Chloën cursum instituit, & quæcumque didicisset, statim exequi parat, tanquam veritus, ne si paulisper moratus esset, illud ipsum oblivioni traderet. Verum Lycænum ipsum inhibuit sic locuta: « Insuper ista quoque te discere oportet, Daphni: ego quæ sum mulier, nihil nunc
« passa fui insolens; olim namque me hæc vir alius
« docuit, pro mercede virginitate meâ acceptâ.
« Chloë autem ubi tecum in hâc palæstrâ colluc-

ἡ Λυκαίνιον αἰπολικὴν ἀφρονίαν οἶαν ἔθερε-
 δόκησεν, ἤρχετο παιδεύειν τὴν Δάρνιν, τῆς δὲ
 τρόπον. Ἐκέλευσεν αὐτὸν καθίστα πλησίον αὐτῆς
 ὡς ἔχει, ἵνα φιλήματα φιλεῖν οἷα εἰώθει καὶ ὅσα,
 φιλεῖντα ἅμα καὶ περιβάλλειν ἵνα κατακλίνεσθαι
 χαμαί. Ὡς δὲ ἐκαθέσθην, καὶ ἐφίλησε, ἵνα κατε-
 κλίθην, μαθήσασα ἐνεργεῖν δυνάμειον ἵνα σφει-
 γῶνται, ὑπὸ μὲν τῇ ὅπῃ πλούθειαν κατακλίσεως ἀν-
 ἴσησιν· αὐτὴν δὲ ὑποσφύσσασα ἐντέχνως, ἐς τὴν
 τέως ζητουμένην ὁδὸν ἤγαγε· τὸ δὲ ἐνλεῦσθαι ἔδεν 10
 περιηγάγετο ξένον· αὐτὴ γὰρ ἡ φύσις λοιπὸν
 ἐπαίδευε τὸ πρακτέον.

Τελεθεισῆς δὲ τῇ ἐροτικῇ παιδαγωγίᾳ, ὁ μὲν
 Δάρνις ἐπὶ ποιμνικὴν ἔχων γνώμην, ὥρμησε ξέ-
 ρειν ὅπῃ τὴν Χλόην, ἵνα ὅσα ἐπεπαίδευτο, δρᾶν 15
 αὐτήκα, καθάπερ δεδοικώς μὴ βραδύναις ὅπῃ-
 λάθοιτο· ἡ δὲ Λυκαίνιον κατασχῶσα αὐτὸν, ἔλε-
 ξεν ὥδε· « Ἐπὶ ἵνα ταῦτα δεῖ σε μαθεῖν, ὡς
 « Δάρνι· ἐγὼ γυνὴ τυγχάνουσα πέπονθα νῦν
 « ἔδεν· πάλαι γάρ με ταῦτα ἀνὴρ ἄλλος ἐπαί- 20
 « δευσε, μισθὸν δὲ παρθενίαν λαβὼν· Χλόη δὲ

“ συμπαλαίῃσά σοι ταύτην τ’ πάλιν, ἔοιμά-
 “ ξει, ἔοι κλαύσει, ἔοι αἵματι κείσει πολλῶ,
 “ καθαῖα πεφονδύμην. Ἀλλὰ σὺ τὸ αἷμα μὴ
 “ φοβηθῇς· ἀλλ’ ἥνίκα ἂν πείσης αὐτήν σοι πα-
 5 “ ραχεῖν, ἄγαγε αὐτήν εἰς τῆτο τὸ χεῖρον, ἵνα
 “ καὶ βοήσῃ, μηδεὶς ἀκούσῃ, καὶ δακρύσῃ,
 “ μηδεὶς ἴδῃ, καὶ αἵμαχθῇ, λήπῃ τῇ πηγῇ·
 “ ἔμνησο ὅτι σε ἄνδρα ἐγὼ περὶ Χλόης πε-
 “ ποίηκα.”

10 Ἡ μὲν οὖν Λυκαίνιον τοσαῦτα υποδεμύη, καὶ
 ἄλλο μέρος τῆς ὕλης ἀπῆλθεν, ὡς ἐπὶ ζητῶσα
 τ’ χῆνα· ὁ δὲ Δάφνις εἰς λογισμὸν ἄγων τὰ εἰρη-
 μύα, τ’ μὲν προτέρως ὀρμῆς ἀπήλλακτο, διο-
 χλεῖν δὲ τῇ Χλόῃ φεικτότερον ὥκνει Φιλήμα-
 15 70 ἔφειδολῆς, μήτε βοῆσαι θέλων αὐτήν,
 ὡς πρὸς πολέμιον, μήτε δακρύσαι, ὡς ἀλγοῦ-
 σαν, μήτε αἵμαχθῆναι, καθαῖα πεφονδύμην·
 ἀρῆμαθὴς γὰρ ὢν ἐδεδοίκει τὸ αἷμα, καὶ ἐνόμι-
 ζεν ὅτι ἄρα ἐκ μόνου θαύμα 70 αἷμα γ’ ἔστι. Γνῶς
 20 δὲ τὰ σωήθη τέρπεα μετ’ αὐτῆς, ἐξέβη δὲ
 ὕλης· καὶ ἐλθὼν ἵνα ἐκείνητο σεφανίσκον ἴων πλέ-

“tata fuerit, plorabit ejulabitque; immò jacebit
“haud secùs ac vulnerata, multo manans san-
“guine. Verùm non est quod cruorem timeas;
“sed quandò illam persuaseris ut tibi morem
“gerat, tunc tu illam in hunc adducito locum,
“ubi, si fortè clamaverit, nemo audiat, si lachry-
“mata fuerit, nemo videat, si cruore fœdata
“fuerit, fonte se abluat; nec unquam oblivioni
“trade, quòd ego te antè virum quàm Chloë fe-
“cerim.”

Hisce igitur Lycænum præceptis traditis ad alte-
ram sylvæ partem secessit, veluti suum etiamnùm
anserem quæsitura; Daphnidi autem dicta illa
mente agitante prior ille impetus deferbuerat, ve-
rebaturque ullum Chloæ facessere negotium ultra
osculum amplexumque, cavens ne vel illa veluti
hoste conspecto clamaret, vel tanquam dolore
affecta fleret, vel sanguine fœdaretur tanquàm
contrucidata. Non ità dudùm namque periculum
fecerat ipse, à Methymnæis plagis affectus; ideò-
que à sanguine abhorrebat, sanguinemque de solo
vulnere sequi opinabatur. Itaque cum constituif-
set se cum illâ consueto modo oblectare, sylvâ
excessit; atque progressus ad locum ubi sedebat
corollam ex violis contexens, anserem illum aquì-

læ ex unguibus abs se extortum mentitus est, illique circumfusus basiavit, uti Lycænum in illo suavi ludo; illud quippè, utpote extrà periculi aleam positum, licebat. Illa verò capiti ejus ferrum aptavit, comamque, utpote violis longè præstantiorem, osculata est; deque perâ caricanæ massæ portionem & panes aliquot depromptos porrexit esum, atque vescentis ab ore illa rapiens, instar aviculæ pulli edebat.

Dùm edunt ipsi, crebriùsque oscula ingerunt quàm escam, navis quædam piscatoria, quæ oram legebat, visa fuit. Nullus erat ventus, & malacia altaque erat maris tranquillitas. Remigare itaque visum, remisque validè incumbentes festinabant recens captos pisces cuidam ex opulentis civibus in urbem vivos adferre. Quod igitur facere amant nautæ ad laborem fallendum, hoc idem illi egerunt dum remos attollebant: unus inter ipsos hortator nauticos faciebat modos; reliqui, sicuti chorus, unâ voce conclamantes, per certa intervalla, ipsius vocem excipiebant. Quamdiù itaque in aperto mari hæc fiebant, evanescebat clamor, per auras videlicet voce diffusâ; at postquam promontorium subierunt, inque sinum lunatim flexuosum & concavum ingressi fuerunt, ibi ut fortior exau-

κῡσα, τὸν τε χῆνα τῷ τῷ αἰτῷ ὀνύχων ἐψεύσατο
 ἐξαρπάσαι, καὶ δευθεὶς ἐφίλησεν, οἷον ἐν τῇ τέρ-
 ψει Λυκαίνιον· τῷτο γὰρ ἐξῆν ὡς ἀκίνδυνον. Ἡ δὲ
 τὸ σέφανον ἐφήρμυσεν αὐτῷ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κό-
 μιν ἐφίλησεν, ὡς τὸ ἴων κρείττονα. Καὶ πῆρας 5
 περικομίσασα παλάθης μοῖραν, ἐς ἄρτους πινὰς,
 ἔδωκε φαγεῖν· καὶ ἐσθίωντος ἀπὸ τῷ σώματος ἤρ-
 παζε, ἐς ὅπως ἠδαιεν ὥσπερ νεοτῆος ὄρνιθος.

Ἐσθιόντων αὐτῶν ἐς δευτερότερον Φιλόντων
 ὦν ἠδαιον, ναῦς ἀλῖέων ὥφθη ὡδραπλέγσα. Ἄνε- 10
 μος μὲν οὖν ἦν, γαλήνη δὲ ἦν, ἐς ἐρέτειν ἐδόκει.
 Καὶ ἤρετον ἐρρώμενως· ἠπείγροντο γὰρ νεαλεῖς
 ἰχθῦς εἰς τὴν πόλιν ἀγασσάμενοι τὴν πρὸς πλυσίων.
 Οἷον ὅτε εἰώθουσι ναῦν δρᾶν εἰς καμάτων ἀμέ-
 λειαν, τῷτο κακῆνοι δρῶντες, τὰς κώπας ἀνέ- 15
 φεον. Εἰς μὲν αὐτοῖς κελύσης ναυικὰς ἠδιν
 ὥδας· οἱ δὲ λοιποὶ, καθάπερ χροῖς, ὁμοφώνως
 καὶ καμρὸν τῆς ἐκείνης φωνῆς ἐβόων. Ἡνίκα μὲν ὅτε
 ἀναπεπταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπρατον,
 ἠφάνιζετο ἡ βοή, χρομένης τῇ φωνῆς εἰς πολὺν 20
 αἴερα· ἐπεὶ δὲ ἄκρα πρὸς ὑποδραμόντες, εἰς κόλ-

πον μιννοειδῇ ἔκ κοῖλον εἰσῆλασαν, μείζων μὲν
 ἠκούετο βοῇ, σαφῇ δὲ ἐξέπιπεν εἰς τὴν γῆν τὰ τῶν
 κελύσμάτων ἄσματά. Κοῖλος γὰρ τῷ πεδίῳ
 αὐλῶν ὑποκείμενος, ἔκ τῶν ἤχων εἰς αὐτὸν ὡς
 5 ὄργανον δεχόμενος, πάντων τῶν λεγομένων μι-
 μιτὴν φωνὴν ἀπεδίδεν, ἰδίᾳ μὲν τῶν κωπῶν τὸν
 ἤχον, ἰδίᾳ δὲ τὴν φωνὴν τῶν ναυτῶν. ἔκ ἐγένετο
 ἄκρομα τερπνόν. Φθανέσης δὲ ὑπὸ τῆς θαλάτ-
 τῃς φωνῆς, ἡ ἐκ τῆς γῆς φωνὴ τοσούτον ἐπαύετο
 10 βράδιον, ὅσον ἤρξατο.

Ὁ μὲν ἔν Δάρνις εἰδὼς τὸ φραγόμενον, μόνῃ
 τῇ θαλάττῃ προσεΐχε. Καὶ ἐτέρπετο τῇ νηὶ πα-
 ρατρεῖχέσῃ τὸ πεδίον θαλάττον πᾶν, καὶ ἐπει-
 ρᾶτό πνα λησώσασθαι τῶν ἄσμάτων, ὡς γέ-
 15 νοιότο δὲ σύεινθαι μέλη. Ἡ δὲ χλόη τότε περ-
 τον πειρομένη δὲ χαλκμένης ἡχῆς, ποτὲ μὲν εἰς
 τὴν θαλάτταν ἀπέβλεπε, τῶν ναυτῶν κελευόντων,
 ποτὲ δὲ εἰς τὴν ὕλην ὑπέσρεφε, ζητῶσα τὰς ἀν-
 πιφωνῶντας. Καὶ ἐπεὶ ὄραπλόςαιτων ἦν καὶ
 20 τῷ αὐλῶνι σιγῇ, ἐπυνθανέτο τῇ Δάρνιδος, εἰ
 ἔκ ὀπίσω τῆς ἄκρας ἐστὶ θαλάττα, ἔκ ναὺς ἄλλη

diebatur vox, ita clara in continentem excidebant celeusmatum carmina. Cava namque convallis campo subjecta clamorem illum in se velut organum quoddam recipiebat, & omnium quæ proferebantur æmulam reddebat vocem, separatim videlicet remorum strepitum, separatim etiam clamorem istum nauticum reddebat, & erat jucundum auditu. Prævertente à mari sono, ex terrâ sonus tantò desinebat serior, quantò tardior inceperat.

Daphnis igitur non ignarus quid ageretur, animum ad mare solum advertit, delectatus navigio terram ocyùs volucre præterlabente, tentabatque conservare ex his cantiunculis quas suâ deindè caneret fistulâ. Chloë autem tùm primùm illam quæ Echo appellatur, experta, modò mare respiciebat, dùm nautæ suum celeusma canebant, modò in sylvam oculos avertebat, quærens eos qui clamore responderent. Postquam autem præternavigassent, & tunc in convalle silentium factum fuisset, ex Daphnide percunctabatur, nùm à tergo hujus promontorii etiam esset mare, sive alia præterveheretur navis, aliive nautæ eadem canerent, cunctique simul tacerent. Suaviter igitur Daphnis

ridens, & suaviori osculo impresso, impositâque ille violaceâ corollâ, cœpit ei fabulam de echo narrare, stipulatus ab illâ pro docendo, alia decem basia, operæ mercedem.

« Nympharum, mea puella, multiplex genus
« est. Sunt Meliæ, sunt Dryades, sunt etiam pa-
« lustres, formosæ omnes, omnes canendi peritæ.
« Uni ex hisce filia Echo nascitur; mortalis qui-
« dem, ut patre nata mortali, formosa verò, ut
« ex matre itidem formosâ. Educatur à Nymphis,
« docetur à Musis fistulâ canere, tibiam inflare,
« pulsare lyram, citharâ personare, denique om-
« nem musicen. Et inde postquam adolevit & ad
« ætatis florem pervenit, simul cum Nymphis
« choreas ducebat, simul cum Musis concinebat;
« virginitatis amans, mares fugiebat omnes, tam
« homines quàm Deos. Pan huic puellæ succensens,
« & hanc canendi peritiam invidens, & illius for-
« mæ repulsam passus, furorem opilionibus capra-
« riisque immittit: hi verò haud aliter quàm canes
« aut lupi, illam discerpunt, & jactant quoquò
« terrarum cantabunda adhuc membra. Verùm ea
« cuncta Terra in gratiam Nympharum ita condi-

ᾠδῶν πλεί, & ἄλλοι νᾶν) τὰ αὐτὰ ἦδον, καὶ
 ἅμα πάντες σιωπῶσι. Γελάσας ὅν ὁ Δάφνις
 ἰδὼν, & Φιλήσας ἥδιον Φίλημα, καὶ τὸ τὸ ἴων
 σέφανον ἐκείνην περιθείς, ἤρξατο αὐτῇ μυθο-
 λογεῖν τὸ μῦθον τῷ Ἠχῶς, αἰτήσας, εἰ διδάξειε, 5
 μῦθον παρ' αὐτῆς ἄλλα Φιλήματα δέκα.

« Νυμφῶν, ὦ κόρη, πολὺ γένος, Μελικαῖ,
 « Δρυάδες καὶ Ἑλαιοὶ· πᾶσαι χαλαῖ, πᾶσαι μυ-
 « σικαί. Καὶ μιᾶς τέτων θυγάτηρ Ἠχὼ γῆ.
 « θνητὴ μὲν, ὡς ἐκ πατρὸς θνητῆ· χαλὴ δ', ὡς 10
 « ἐκ μητρὸς χαλῆς. Τρέφε) μὲν ὑπὸ Νυμφῶν,
 « παρδύει) δ' ὑπὸ Μυσῶν σείζειν, αὐλεῖν, τὰ
 « πρὸς λύραν, τὰ πρὸς κιθάραν, πᾶσαν ὥδην·
 « ὥστε & παρθενίας εἰς ἄνδρος ἀκμάσασα, &
 « Νύμφαις συνεχόρουε, & Μύσαις συνεῖδεν· 15
 « ἄρρενας δ' ἔφευγε πάντας, & ἀνθρώπους καὶ
 « θεούς, Φιλεῖσα τὴν παρθενίαν. Ὁ Πὰν ὀργίζει)
 « τῇ κόρῃ, τῷ μουσικῆς φρονῶν, τῷ χάλλεος μὴ
 « τυχόν· & μανίαν ἐμβάλλει τοῖς ποιμέσι &
 « τοῖς αἰπόλοις. Οἱ δ', ὥσπερ κύνες, ἢ λύκοι, 20
 « ἀφαιρῶσιν αὐτὴν, & ῥίπτουσιν εἰς πᾶσαν γῆν

- “ ἔπ’ ἄδοντα τὰ μέλη. Καὶ τὰ μέλη Γῆ, χα-
 “ εἰζομένη Νύμφαις, ἔκρυψε πάντα. Καὶ ἐτή-
 “ ρησε τὴν μουσικὴν, καὶ γνώμη Μουσῶν ἀφίησι φω-
 “ νήν, καὶ μιμείῃ πάντα, καθάπερ τότε ἡ κόρη,
 5 “ θεὸς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία· μιμείτα
 “ καὶ αὐτὸν συνείπωντα τὸ Πᾶνα. Ὁ δὲ ἀκούσας,
 “ ἀναπηδᾷ καὶ διώκει καὶ τῆς ὁρῶν, οὐκ ἐρῶν
 “ τυχεῖν, ἀλλ’ ἢ τῷ μαθεῖν τίς ἐστιν ὁ λανθάνων
 “ μαθητής. » Ταῦτα μυθολογήσαντα τὴν Δάφνιν,
 10 ὃ δέκα μόνον Φιλήματα, ἀλλὰ πάνυ πολλὰ
 κατεφίλησεν ἡ Χλόη· μικρῷ γὰρ ἐπὶ τὰ αὐτὰ εἶπεν
 Ἡχὼ, καθάπερ μῦρτυρῶσα ὅτι μηδὲν ἐψεύσατο.
 Θερμότερα δὲ καθ’ ἑκάστην ἡμέραν γιγνομένα
 τῷ ἡλίῳ, οἷα τὸ μὲν ἥρος παυομένα, τὸ δὲ θέρους
 15 δέχομένα, πάλιν αὐτοῖς ἐγίνοντο χαρναὶ τέρψεις
 ἐν θέρειοι. Ὁ μὲν γὰρ ἐνήχετο ἐν τοῖς ποταμοῖς,
 ἡ δὲ ἐν τῇ πηγᾷ ἐλάετο· ὁ μὲν εὐρείζειν, ἀμιλ-
 λώμεθα πρὸς τὰς πίτυς, ἡ δὲ ἦδε, τὴν ἀκρό-
 σιν ἐείζουσα. Ἐθήρον ἀκείδαις λάλυς, ἐλάμ-
 20 βανον τέτλιγας ἡχῶντας, ἄνθη συνέλεγον, δέν-
 δρα ἔσειον, ὁπώρας ἡδιστον. Ἦδη ποτὲ ἐν γυμνοῖ

« dit, ut canendi vim fervarent, & Musarum de-
 « creto vocem emitterent, atque nihil non ini-
 « tarentur, quemadmodum tunc puella, Deos, ho-
 « mines, organa, bestias, immò & ipsum Pana,
 « si quandò fistulâ canit. Quo audito ille subsilit,
 « & per montes insectari incipit, non ut illâ po-
 « tiatur, sed ut intelligat quisnam clandestinus
 « ille sit discipulus. » Ubi Daphnis hæc ità enar-
 rasset, non decem modò oscula, sed innumera à
 Chloë retulit; eadem enim ferè sonuit Echo, suo
 veluti testimonio confirmans, illum nihil fuisse
 mentitum.

Jàm in dies sole magis magisque fervente, ut-
 pote vere desinente & æstate ineunte, iterum illis
 oboriuntur novæ æstivæque voluptates. Quippè
 natabat ille in fluviis, abluebat se illa fontibus;
 ille fistulâ cum pinis certabat, hæc cantu cum lus-
 ciniis contendebat. Venabantur locustas garrulas,
 cicadas capiebant resonantes, flores legebant, fruc-
 tus arboribus decutiebant, poma comedebant. Jam
 tandem nudi concubuerunt, atque unâ capræ pelle
 instrati jacuere. Et mulier facilè Chloë fuisset fac-
 ta, nisi Daphnim sanguinis è primo coitu effluen-

tis cogitatio exterruisset. Certè veritus, ne ratio aliquandò suâ dimoveretur sede, crebrò nudari Chloën non permittebat; id igitur mirabatur Chloë, sed causam ejus sciscitari verebatur.

Istâ æstate complures Chloën ambiebant proci, & undique frequentes veniebant ad Dryantem, ipsam sibi uxorem petentes; quorum alii donum aliquid afferebant, alii magna promittebant. Nape itaque spe incitata, auctor elocandi Chloën fuit, rata non esse consultum tam grandem puellam diutiùs detinere domi; quæ forsan paulò post inter pascendum virginitatem amissura esset, & virum aliquem pastorem factura, rosis malisque acceptis; sed potiùs illam matrem familias constituere, & multa illa accepta dona proprio genuinoque servare filio; namque non multò antè ipsis puellus erat prognatus masculus. Ac Dryas quidem modò hisce sermonibus deliniebatur; majora namque quàm pro pastoritiâ puellâ enumerabantur à singulis munera: interdùm verò reputans illam præstantiorem esse, quàm quæ rusticis illis elocanda esset procis, quòdque, si quandò suos veros parentes inveniret, ipsos admodùm beatos

συγκρατεκλίθησαν, & ἐν δέρμα αἰγὸς ἐπεπύσαν-
το. Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥαδίως, εἰ μὴ
Δάρνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα. Ἀμέλει & δεδαικῶς
μὴ νικηθῇ τ' λογισμὸν ποτε, πολλὰ γυμᾶσθαι
τ' Χλόην ὥς ἐπέτρεπεν· ὥς ἐθαύμαζε μὲν ἡ
Χλόη, τ' ἡ αἰψὴν ἠδεῖτο πυθέσθαι.

Ἐν ταῖς θέραις ταῖς & μνησθήσθαι πλῆθος ἦν
ὡς τ' Χλόην, καὶ πολλοὶ πολλαχόθεν ἐφοίτων
ὡς Δρύαντα, πρὸς γάμον αἰτοῦντες αὐτήν· &
οἱ μὲν τι δῶρον ἔφερον, οἱ δ' ἐπιγγέλλοντο με- 10
γάλα. Ἡ μὲν ἔν Νάπη τ' ἐλπίσιν ἐπαγομένη,
συνεβέβηκεν ἐκιδόσθαι τ' Χλόην, μηδὲ κατέ-
χειν οἴκοι πρὸς πλέον τηλικαύτην κόρην, ἢ τάχα
μικρὸν ὕστερον νέμυσσα τ' παρθενίαν ἀπολέσει, &
ἄνδρα ποιήσεταιί τινα τ' ποιμνίων ὅπῃ μύλοις ἢ 15
ρόδοις· ἀλλ' ἐκείνην τε ποιῆσαι δέσποιναν οἰκίας,
& αὐτὰς πολλὰ λαβόντας, ἰδίῳ φυλάττειν
αὐτὰ & γησίῳ πασίδῳ· (ἐγεγόνει δ' αὐτοῖς
ἄρρεν πασίδον & πρὸ πολλῆς πινος). Ὁ δ' Δρύας
ποτὲ μὲν ἐθέλγετο τοῖς λεγομένοις· (μείζονα γὰρ 20
ἢ καὶ ποιμαίνεσθαι κόρην δῶρα ὠνομάζετο παρ'

- ἐκάσθ·) ποτὲ ᾧ ὡς κρείττων ἐστὶν ἢ παρθένῳ
 μνηστῆρον γεωργῶν, ἃ ὡς, εἴ ποτε τὰς ἀληθινὰς
 γυνεὺς εὖροι, μεθ' αὐτὰς εὐδαίμονας θή-
 σει, ἀνεβάλλετο τ' ὑπόκεισιν, ἃ εἶλε χρόνον
 5 ἐκ χρόνου, ἃ ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαινε ἐκ ὀλίγα
 δῶρα. Ἡ μὲν δὴ μαθῶσα, λυπηρὴς πάνυ διήγε,
 ἃ τ' Δάφνιν ἐλάνθανεν ὅτι πολὺ, λυπεῖν ἔθε-
 λουσα· ὡς ᾧ ἐλιπάρει ἃ ἐνέκειτο πυνθανόμενῳ,
 ἃ ἐλυπεῖτο μᾶλλον μὴ μανθάνων ἢ ἔμελλε
 10 μαθὼν, πάντα αὐτῷ διηγείῃ· τὰς μνηστου-
 ρμούς, ὡς πολλοὶ ἃ πλῆστοι, τὰς λόγους ἔς
 ἢ Νάπη αὐτίδουσα πρὸς τ' γάμον ἔλεγεν, ὡς
 οὐκ ἀπείπατο Δρύας, ἀλλ' ὡς εἰς τ' ἔρρητον
 ἀναβέβλη·
 15 Ἐκφρον ὅπῃ τέτοις ὁ Δάφνις ἦν, ἃ ἐδά-
 κρυσε καθήμενῳ, ὑποθανεῖν, μινέει νεμέ-
 σης Χλόης, λέγων· ἃ οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ
 ἃ τὰ πρὸς αὐτὰ μὴ ποῖτον ποιμνία. Εἶτα ἀνε-
 νεγκὼν ἀνεθάρρει, ἃ πείσειν ἐνενόει τ' πατέρα,
 20 ἃ ἓνα τῶν μνωμένων αὐτὸν ἠείθμει, καὶ πολὺ
 κρατήσιν ἤλπιζε τ' ἄλλων. Ἐν αὐτὸν ἐπάρατιεν·

esset redditura, suum differebat responsum, nec-
tendoque moras tempus de tempore ducebat, &
interea temporis non pauca inde lucrabatur mu-
nera. Illa verò, hoc intellecto, magno in mœrore
degebat, idque Daphnim celabat longo tempore,
huic ægrè facere nolens. Quùm verò instaret ur-
geretque percunctando, & magis contristari vide-
retur ignarus quàm si gnarus foret, omnia illi re-
censere orsa est: videlicet quàm sint multi & locu-
pletes qui nuptias ipsius ambient, quæ verba Nape
ad nuptias festinans dixerit, quomodò Dryas non
abnuisset, sed in vindemiam distulisset.

Hisce auditis amens fit Daphnis, & sedens col-
lachrymare cœpit, mortem oppetere se velle, si
privaretur Chloë, adfirmans, nec se ipsum so-
lum, sed & oves, tali pastore amisso. Deindè cùm
sefe collegisset, animum recipiebat, & constitue-
bat hoc Chloës persuadere patri, & inter reli-
quos procos suum profitebatur nomen, sperabat-
que fore ut cæteros longè superaret. Id tantùm
eum terrebat: Lamon scilicet non erat dives; hoc

M

unum ipsius spes tenues efficiebat. Nihilominus ambire decrevit, censuitque ita faciendum Chloë. Porro Lamoni nihil ausus fuit eloqui : at Myrtalæ, fiducia sumptâ, non solum amorem indicavit, verum & de nuptiis sermonem iniecit. Hæc cum Lamone noctu rem omnem communicavit. Duriter autem illo hunc sermonem accipiente, acriterque illam objurgante, quod pastorum filiam copulatam vellet puero ingentem fortunam suis pollicenti monumentis, qui ipsos, repertis suis parentibus, non solummodo liberos, sed etiam agrorum latiorum dominos constitutus sit, Myrtale timens ne Daphnis, desperatis omnino nuptiis, præ amoris vehementia necem sibi inferret, alias ipsi, cur Lamoni contradixisset, causas renuntiavit. « Pau-
« peres sumus, mi fili; quin potius opus habemus
« quæ conferat aliqua sponsâ; illi contra opulenti,
« & qui opulentos expetant sponfos. Nunc per-
« suade Chloæ, illa autem patri suo, ne quid
« magnum petat, sed ut omnino connubere vos
« sinat. Illa te amat, & mavult cum paupere for-
« moso quàm cum divite simio concumbere. »

ὅτε ἦν Λάμων πλέσιος· τῷτο αὐτῷ τ' ἐλπίδα
 μόνον λεπτήν εἰργάζετο. Ὅμως ὃ ἐδόκει μνᾶσθαι,
 ἔτι τῇ Χλόῃ συνεδόκει. Τῷ Λάμωνι μὲν ὅν ἐδὲν
 ἐτόλμισεν εἰπεῖν, τῇ Μυρτάλῃ δὲ θαρρήσας καὶ
 τ' ἔρχεσθαι ἐμύνησε, ἔπειτα γὰρ λόγους περὶ
 ἤνεγκεν· ἡ δὲ τῷ Λάμωνι νύκτωρ ἐκοινωνήσατο.
 Σκληρῶς δὲ ἐκείνης τ' ἐντευξιν ἐνεγκόντο, καὶ
 λαιδορήσαντο εἰ παρὰ θυγάτριον ποιμνίων περ-
 ξενεῖ μεγάλην ἐν τοῖς γνωρίσμασιν ἐπαγγελιο-
 μνύω τύχην, ὅς αὐτὴς, εὖρον τὰς οἰκείας, ἔτι
 ἐλδύδερους θήσει, ἔτι δεσπότας ἀγρῶν μειζόνων,
 ἡ Μυρτάλη ἀγὰρ ἔρχεσθαι φοβερύη μὴ τελέως
 ἀπελπίσας ὁ Δάφνις τ' γάμον, πολμήσει πὶ θα-
 νατῶδες, ἄλλας αὐτῇ δὲ ἀντιρρήσεως αἰτίας
 ἀπήγγελλε. « Πένητές ἐσμεν, ὦ παῖ, ἔτι δέο-
 « μεθα νύμφης φερέσης πὶ μάλλον· οἱ δὲ πλε-
 « σιοι, ἔτι πλεσίων νυμφίων δεόμενοι. Ἴθι δὴ,
 « πείσον Χλόην, ἡ δὲ τ' πατέρα, μηδὲν αἰτεῖν
 « μέγα, ἔτι γαμῆν. Πάντως δέ τις καὶ κείνη Φι-
 « λῆ σε, ἔτι βάλει συγκαθεύδειν πένητι καλῶ
 « μάλλον ἢ πιθήκῳ πλεσίῳ. »

Μυρτάλη μὲ ἔποτε ἐλπίσσα Δρύαντα τέ-
 τοις συυτεθήσεαί, μνηστῆρας ἔχοντα πλασιωτέ-
 ρας, εὐπρεπῶς ὤετο παρητῆαί τ' γάμον· Δάφ-
 νις ὃ σὺκ εἶχε μέμφεαί τὰ λελεγμύα· λήπό-
 5 μν' ὃ πολὺ τ' αἰτεμύων, τὸ σύνηδες ἐρασ-
 τῆις πενομύοις ἔπρατειν· ἐδάκρυε, & τὰς
 Νύμφας αὖθις ἐχάλε βοηθῆς. Αἱ ὃ αὐτῷ κα-
 θεύδοντι νύκτωρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐφίσταν' ἡ γήμα-
 σιν, ἐν οἷς & πρέτερον. Ἐλεγε ὃ ἡ πρεσβυτάτη
 10 πάλιν· « Γάμος μὲ μέλε' ἔ' Χλόης ἄλλω θεῷ·
 « δῶρα δέ σοι δώσομεν ἡμεῖς, ἃ θέλεις Δρύαντα.
 « Ἡ νῆαυς, ἡ τῆς Μηδυμναίων νεανίσκων, ἥς τ'
 « λύγον αἱ σαί ποτε αἶγες κατέφαγον, ἡμέρα
 « μὲ ἐκείνη μακρὰν τ' γῆς ὑπὸ πνέχθη πνέματι·
 15 « νυκτὸς ὃ, πελαγίῃς ταράξαν' ἄνεμος τ' θά-
 « λαπταν, εἰς τ' γῆν, εἰς τὰς ἄκρας πέτρας
 « ἐξεβράσθη. Αὐτὴ μὲ ἔ'ν διεφθάρη, & πολλὰ
 « τῆς ἐν αὐτῇ· βαλάντιον ὃ τριχιλίων δραχμῶν
 « ὑπὸ τ' κύματι ἀπεπύσθη, & κεί' Φυκίοις
 20 « κεκαλυμμένον πλησίον δελφῖνος νεκρῆ, δι' ὃν
 « ἔδεις ἔδ' ἐπ' ὤρεσσιν ὁδοιπόρος, τὸ δυσῶδες

Myrtale nunquàm sperans fore ut Dryas hisce consensum adhiberet, utpote qui longè divitiores haberet procos, speciosas satis recusationis nuptiarum causas sese allegasse existimabat. Daphnis autem dicta redarguere nequibat; at cùm longè ab iis abesset quæ expectaret; quod solemne est amatoribus egestate laborantibus, id agebat: plorabat, & Nympharum iterùm implorabat auxilium. Ex autem ipsi, quum dormitaret, noctis tempore superveniunt, illâ ipsâ formâ & habitu quo priùs. Atque rursùs natu maxima verba faciebat: “ De nuptiis quidem Chloës alius Deus
“ curam suscepit; nos autem ea tibi dabimus munera quæ Dryanta demulcebunt. Navis illa, quæ
“ Methymnæorum juvenum erat, cujus vimineum funem tuæ quondam capellæ corroserunt,
“ eodem illo die longè à terrâ in altum provecta fuit; nocte verò, vento ex alto spirante mare
“ que turbante, ad terram in arduas cautes est ejecta. Ipsamet igitur periit, multaque quæ in
“ eâ erant, coniecta; at marsupium ter mille drachinis plenum, à fluctu excussum ejectumque,
“ jacet algâ coopertum propè delphinem mortuum, propter quem nullus viator accessit,
“ putredinis hujus fœtorem præteriens. Sed tu accurrito, quumque accesseris, tollito, & post-

“quàm sustuleris, dato. Sat tibi nunc est non
“pauperem videri; tempore verò tandem eris &
“dives.”

Hisce dictis illæ simul cum nocte abierunt. Orto
autem die profiliens è lecto Daphnis plenus gau-
dii, magno cum impetu pastum agebat greges,
atque osculatus Chloën, adoratisque Nymphis,
ad mare ascendit quasi se abluturus. Ibi tùm in
fabulo, propè litus quò fluctus allidebantur, in-
ambulabat, illa terna drachmarum millia quærens.
Atqui haud multus labor ipsi impendendus erat:
quippe delphin malè olens, ibi projectus & pu-
trefcens, naribus ejus incurrit, cujus putredinem
quasi viæ ducem nactus, confestim adest, & fūco
marino remoto, plenam argenti crumenam inve-
nit. Sustulit hanc, & in peram suam condidit,
nec tamen priùs abiit quàm bona verba dixisset
Nymphis, & ipsi mari. Tametsi enim caprarius
esset, jam tamen mare terrâ jucundius censebat,
utpote quod in nuptiis Chloës conciliandis sibi
opem tulisset.

“ ἢ σῆπεδόν τοι ᾤσσεσθαι. Ἀλλὰ σὺ πρὸς ἐλ-
 “ θε, ἐπεὶ πρὸς ἐλθὼν ἀνελῆ, ἐπεὶ ἀνελόμην,
 “ δός. Ἰκανόν σοι δόξαι νῦν μὴ πένητι· χρόνῳ ἔ-
 “ ὕστερον ἔσῃ ἐπὶ πλάσι.”

Αἱ μὲν ταῦτα εἰπὼσα, τῇ νυκτὶ συναπῆλ- 5
 θον. Γενομένης δὲ ἡμέρας ἀναπηδήσας ὁ Δάφνις
 πειχάρης, ἔλαυνε ροίζῳ πολλῶν τὰς αἶγας εἰς
 τὴν νομὴν· ἐπεὶ τὴν Χλόην φιλήσας, ἐπεὶ τὰς Νύμφας
 προσκυνήσας, κατῆλθεν ἐπὶ θάλατταν, ὡς πε-
 ρεῖραν ἀναλῆθ' ὄντων· ἐπεὶ τὴν ψάμμιν, πλησίον 10
 τῆς κυματωγῆς, ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τριχιλίας.
 Ἐμελλε ἔτι ἄρα ὁ πολὺν χάματον ἔξειν· ὁ γὰρ
 δελφὶς οὐκ ἀγαθὸν ὁδωδὼς, αὐτὰρ προσέπιπεν
 ἐρριμυδόν ἐπὶ μυδῶν· ἔτι τῇ σῆπεδόνι κατὰ-
 τῶν ἡγεμόνι χρώμεντο ὁδὸν, προσῆλθέ τε εὐ- 15
 θύς, καὶ τὰ φυκία ἀφελὼν, εὐρείῃ τὸ βαλάν-
 τιον δρυεῖα μεσόν. Τῷτο ἀνελόμην, ἐπεὶ εἰς
 τὴν πῆραν ἐνδύμεντο, ὅς ποθεν ἀπῆλθε, πρὶν
 τὰς Νύμφας εὐφημῆσαι ἐπὶ αὐτὴν τὴν θάλατταν·
 καί ποτ' ὅτ' αἰπόλῳ ὦν, ἦδη ἐπὶ τὴν θάλατ- 20
 ταν ἐνόμιζε τὴν γῆς γλυκυτέραν, ὡς εἰς τὸν

γάμον αὐτὰ τὸν Χλόης συλλαμβάνουσιν.

- Εἰλημμένῳ ὃ τῷ Ξιχιλίῳ, ἐκέτ' ἔμελ-
 λεν· ἀλλ', ὡς πάντων ἀνθρώπων πλῆσιώτατ',
 ὃ μόνον τῷ ἐκεί γεωργῶν, αὐτίκα ἐλθὼν ᾧδ' αὖ
 5 τ' Χλόην, διηγείτ' τὸ ὄναρ, δείκνυσι τὸ βα-
 λάνιον, κελεύει τὰς ἀγέλας φυλάττειν ἕς' ἂν
 ἐπανεέλθῃ, ἔσπευτείνας, σοβεῖ ᾧδ' αὖ τ' Δρύαντα·
 ἔειπεν πυρὸς πῖνας ἀλωνόξιβεντα μὴ τ' Νά-
 πης, πάνυ θαρσύν ἐμβάλλει λόγον ᾧδ' αὖ γάμος·
 10 « Ἐμοὶ δὸς Χλόην γυναῖκα· ἐγὼ καὶ σείζω
 « οἶδα καλῶς, ἔκλειαν ἄμπειλον, ἔκφυτὰ κα-
 « πρύττειν. Οἶδα ἔκ γῆν ἀρεῖν, καὶ λιχμῆσαι
 « πρὸς ἄνεμον. Ἀγέλην δὲ ὅπως νέμω, μάρτυς
 « Χλόη· πεντήκοντα αἶγας ᾧδ' αὖ λαβὼν, διπλα-
 15 « σίονας πεποίηκα· ἔθρεψα ἔκ τεσσάρων μεγάλων
 « ἔκ καλῶν, πρὸς τὸν ὃ ἀλλοτρίοις τὰς αἶγας
 « ὑπεβάλλομην. Ἀλλὰ καὶ νέος εἰμὶ, ἔκ γείτων
 « ὑμῖν ἄμεμπτος· καὶ με ἔθρεψε αἰξ, ὡς Χλόην
 « οἷς. Τοσούτον ὃ τῷ ἄλλων κρατῶν, ὃ δὲ δώ-
 20 « ρις ἠτήθησμαι. Ἐκεῖνοι δώσουσιν αἶγας ἔκ
 « πρὸς βατὰ, ἔκ ζεύγος ψωγαλέων βοῶν, ἔκ

Nactus autem tria illa millia drachmarum, nihil amplius morabatur; ac veluti non modò agricolarum illic degentium, sed etiam omnium mortalium ditissimus, statim ad Chloën venit, eique somnium enarrat; jubet illam gregem tantisper custodire donec ipse redeat, citatoque gradu ad Dryanta fertur animosè, eumque inveniens frumenta quædam in areâ unâ cum Nape trituran-tem, magnâ cum fiduciâ talem de matrimonio infert sermonem: “ Chloën mihi in uxorem tra-
“ dito. Ego novi canere egregiè fistulâ, putare vi-
“ tem, & stirpem in terram infodere. Novi etiam
“ arare terram, & frumentum ad ventum vanno
“ excutere. Quomodò verò gregem pascam, testis
“ est Chloë: quinquaginta capras acceptas dupli-
“ cavi; eduçavi etiam ingentes atque formosos
“ hircos, cùm antea alienis meas submitterem ca-
“ pras. Denique sum juvenis & vicinus vester in-
“ culpatæ vitæ. Quin me capra educavit, sicuti
“ Chloën ovis. Quùm autem tanto alios inter-
“ vallo post me relinquam, neque in donis illis
“ quidquam concesserim. Dabunt illi capras oves-
“ que, & par boum scabiosorum, necnon fru-
“ mentum ne gallinis quidem cibandis idoneum.
“ A me verò tria hæcce drachmarum millia habe-

« bitis. Tantùm hoc nemo resciscat, ne ipse quĩ-
« dem Lamòn meus parens ». Simulque porri-
gebat, atque Dryanta complexus osculabatur.

Illi ex insperato tantâ vi argenti conspectâ, è
vestigio Chloën huic uxorem spondebant, idem-
que se Lamoni persuasuros pollicebantur. Nape
autem cum Daphnide ibidem manens, boves cir-
cumagebat, & tribulis spicas comminuebat. Dryas
hïc recondito marsupio ubi monumenta reposita
habebat, citato gradu ad Lamona Myrtalenque
ferebatur, ab iis, quod novum insolitumque, spon-
sum petiturus. Quos cùm offendisset hordea me-
tientes modò ventilata, animosque desponden-
tes, quod fermè pauciora essent quàm quæ terræ
mandassent semina, de illis eos consolari adgres-
sus est, ubique locorum communem hanc esse
querelam professus; & petebat Chloæ Daphnim,
dicens: « Licet alii non pauca darent, se nihil
« quidquam à Lamone Myrtalâque accepturum,
« immò potiùs de suis bonis insuper largiturum;
« simul namque eos educatos & inter pascendum
« eâ conjunctos amicitia quæ facilè divelli nequeat:
« jam verò etiam eos eâ esse ætate quâ mutui con-
« sortes tori esse possent ». Dryas quidem hæc &

« οἶτον μηδὲ ἀλεκτορείδας θρέψαι δυνάμενον·
 « παρ' ἐμῷ ᾧ αἶδε ὑμῖν Ξιγίλιαι. Μόνον ἴσω
 « τῷτο μηδεῖς, μὴ Λάμων αὐτὸς οὐμὸς πατήρ ».
 Ἄμα τε ἐδίδη, ἔπειθαλὼν κατεφίλη.

Οἱ ᾧ παρ' ἐλπίδα ἰδόντες τοσῷτον δαγύειον, 5
 αὐτίκα τε δώσειν ἐπηγγέλλοντο τῇ Χλόῃ, ἔπει-
 πείσειν ὑπὸ χυθύντο Λάμονα. Ἡ μὲν οὖν Νάπη μὲν
 τῷ Δάφνιδος αὐτῷ μένυσσα, πειρήλαυνε τοὺς
 βόους, ἔπειτα τοῖς Ξιβόλοις κατειργάσατο τὴν σάχυν·
 ὁ ᾧ Δρύας θησαυρίσας τὸ βαλάντιον ἔνθα ἀπέ- 10
 κειτο τὰ γνωρίσματα, ταχὺς ὡς αὖτὴ τὴν Λάμονα
 ἔπειτα τὴν Μυρτάλην ἐφέρειτο, μέλλων παρ' αὐτῶν,
 τὸ καϊνότατον, μνηστῆρς νυμφίον. Εὐρὺν ᾧ κα-
 κείνης κριθία μετρηθύντας ὅτε πολλῷ λελικ-
 μυρτιά, ἀθύμως τε ἔχοντας ὅτε, μικρῷ δέιν, ὀλι- 15
 γώτερα ἦν τῷ καταβληθέντων σπερμάτων, ἐπὶ
 ἐκείνοις μὲν παρεμυθήσατο, κοινὴν ὁμολογήσας
 αἰτίαν παντὶ ὅτε γερονέειναι· τῇ ᾧ Δάφνιν ἠτέϊτο
 Χλόη, ἔλεγεν ὅτε, « πολλὰ ἄλλων διδόντων,
 « ὅτε παρ' αὐτῶν λήψεσθαι, μᾶλλον δέ τοι οἶκο- 20
 « θεν αὐτοῖς ὁπιδώσει· σωτεξάφθαι γὰρ ἀλλή-

« λυσι, καὶ τῷ νέμειν σωῆσθαι φιλία ῥαδίως
 « λυθῆναι μὴ δυναμδύη· ἥδη ὃ ἐ ἡλικίαν ἔχειν
 « ὡς καθεύδειν ἐ μετ' ἀλλήλων ». Ὁ μὲ ταῦτα,
 ἐ ἐπὶ πλείω ἔλεγεν, οἷα ὅ πεῖσαι ἄθλον ἔχων
 5 τὰς Ξιχιλίας· ὁ δὲ Λάμων ἐπὶ μήτε πενίαν προ-
 βάλλεα δὲ δυνάμει, (αὐτοὶ γὰρ ἔχοντες ὑπερη-
 φάνην) μήτε ἡλικίαν Δάφνιδος, (ἥδη γὰρ μει-
 ράκιον ἦν) τὸ μὲ ἀληθεὺς ἔειπεν ὡς ἐξηγόρευσεν,
 ὅτι κρείττων ἐστὶ τοιάυτη γάμος· χρόνον δὲ σιωπή-
 10 σας ὀλίγον, ἕως ἀπεκρίνατο·

« Δίκαια ποιεῖτε τὰς γείτονας προσημῶντες
 « τῶν ξένων, ἐ πενίας ἀγαθῆς πλεον μὴ νο-
 « μίζοντες κρείττονα. Ὁ Πάν ὑμᾶς ἀντὶ πάντων
 « ἐ αἱ Νύμφαι φιλήσειαν. Ἐγὼ δὲ σπύδω μὲ
 15 « ἐ αὐτὸς τὸ γάμον· ἐ γὰρ ἂν μαυνοίμην, ἡμι-
 « χρόνον τε ὦν ἥδη, ἐ χειρὸς εἰς τὰ ἔργα δειό-
 « μνησθαι περὶ τοῦ γάμου, ὡς μὴ ἐ τὸ ὑμέτερον
 « οἶκον φίλον προσλαβεῖν. Ἀγαθὸν πὲρ μέγα·
 « περὶ σπύδατος δὲ ἐ χλόη, καλὴ ἐ ὡραία
 20 « κόρη, ἐ πάντα ἀγαθὰ· διόλος δὲ ὦν, ἕδενός
 « εἰμι τῶν ἐμῶν κύριος· ἀλλὰ δεῖ τὸ δεσπότην

alia plura dicebat, quippè qui persuadendi præmium domi ter mille drachmas haberet. Lamon verò haud quaquam ampliùs paupertatem suam obtendere poterat (illi namque non fastidiebant), neque Daphnidis ætatem, (jam enim erat adolescens); quod tamen erat verum, ne sic quidem eloqui voluit, scilicet Daphnim talibus nuptiis longè superiorem esse; sed cùm aliquandiù conticuisset, ità respondit:

“Æquum facitis qui vicinos peregrinis præfer-
“tis, & pauperie honestâ non potiores æstimatis
“divitias. Pan & Nymphæ pro iis vos suo amore
“dignentur. Egomet ipse ad nuptias maturandas
“pronus sum; utique namque insanirem, qui
“semisenex jam sum, & manibus ad opera quoti-
“diana indigeo pluribus, nisi & vestræ familiæ
“amicitiam mihi adjungerem. Magnum quiddam
“hoc bonum, magnoque quæ affectetur studio
“digna Chloë, honesta atque formosa puella,
“omninò in omnibus rebus optima: verùm ser-
“vus cùm sim, nullius meorum sum dominus;
“sed necesse est ut dominus meus, certior fac-
“tus, hæc permittat. Age igitur, nuptias in autum-

« num differamus ; tunc meum dominum adven-
 « turum aiunt qui ex urbe ad nos venerunt. Erunt
 « tunc maritus & uxor ; nunc fraterno sese invi-
 « cem prosequantur amore. Tantùm, ô Drya, hoc
 « unum scito : affectas & ambis juvenem longè
 « nobis potiore ». His dictis Lamon osculum
 Dryanti dedit, potumque porrexit, quùm jam tùm
 sol meridianus incalesceret ; eumque ad aliquid
 loci deduxit, omni humanitatis officio prosecutus.

Dryas non oscitanter postremo hoc Lamonis ser-
 mone audito, inter ambulandum secum cogitare
 cœpit quisnam tandem hic esset Daphnis. « Enutri-
 « tus quidem à caprâ fuit, tanquam non sine curâ
 « numinum ; est facie decorâ, nullâque ex parte
 « similis simo feni, & mulieri glabræ. Habuit præ-
 « terea tria millia drachmarum, quantam ne piro-
 « rum quidem vim credibile est caprarium habere.
 « Ecquid & hunc aliquis exposuit, sicuti Chloën ?
 « Ecquid & hunc invenit Lamon pari fortunâ atque
 « ego illam ? Ecquid & monumenta adjecta fuerunt
 « similia iis quæ à me sunt inventa ? Quod si hæc
 « ità se habeant, domine Pan, caræque Nymphæ,

« μανθάνοντα ταῦτα συγχωρεῖν. Φέρε ἔν, ἀνα-
 « βαλλώμεθα τὸ γάμον εἰς τὸ μετόπωρον. Ἀφί-
 « ξεσθ' τότε λέγουσιν αὐτὸν οἱ πρῶτονόμοιοι
 « πρὸς ἡμᾶς ἐξ ἄσεος. Τότε ἔσονται ἀνὴρ &
 « γυνή· νῦν ὃ φιλείτωσαν ἀλλήλους ἀδελφοί. 5
 « Ἰδοὶ μόνον, ὦ Δρύα, τοσῶτον· σπένδεις πρὸς
 « μειράκιον κρείττον ἡμῶν ». Ὁ μὲ ταῦτα εἰπὼν,
 ἐφίλησέ τε αὐτὸν, & ὥρεξε ποτὸν, ἥδη με-
 σημβείας ἀκμαζέσης, & προὔπεμψε μέχρι
 πνὸς, φιλοφρονέμεναι πάντα. 10

Ὁ δὲ Δρύας ὃ παρέργως ἀκέσας τὸ ὕστερον
 λόγον τῷ Λάμῳ, ἐφορνῆζε βασιλίων καθ'
 αὐτὸν ὅστις ὁ Δάφνις. « Ἐπράφη μὲ ὑπὸ αἰγὸς,
 « ὡς κηδομένων θεῶν· ἐστὶ δὲ καλὸς & ἔδεν
 « εἰκὼς σιμᾷ γέροντι & μαδῶσιν γυναικί. Εὐ- 15
 « πόρησε δὲ & τριχιλίῳ, ὅσον ἔδεν ἀχράδων
 « εἰκὸς ἔχειν αἰπόλον. Ἄρα & τῶτον ἐξέθηκέ τις
 « ὡς Χλόην; Ἄρα & τῶτον εὗρε Λάμῳ, ὡς ἐκεί-
 « νην ἐγώ; Ἄρα & γνωρίσματα ὅμοια παρέ-
 « κειτο τοῖς εὐρεθείσιν ὑπὸ ἐμῷ; Ἐὰν ταῦτα 20
 « ἔπῳ, ὦ δέσποτα Πὰν καὶ Νύμφαί Φίλαι,

« τάχα ἔτος, τὰς ἰδίους εὐροὺς, εὐρήσῃ τι ἔτι
 « Χλόης ἀπορρήτων ». Τοιαῦτα μὲν πρὸς αὐτὸν
 ἐφρόντιζε ἔτι ὠνείροπόλῃ μέχρι τοῦ ἄλλω· ἐλθὼν ὅ
 ἐκεῖ, καὶ τὴν Δάρνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν κα-
 5 ταλαβὼν, ἀνέρρωσέ τε γαμβρὸν πρῶτον
 σας, καὶ τὰ μετοπώρῳ τὰς γάμους θήτειν ἐπαλ-
 γέλλει, δεξιὰν τε ἔδωκεν, ὡς ὕδενος ἐσομέ-
 νης, ὅτι μὴ Δάρνιδος, Χλόης.

Θᾶπρον ἔννοματος, μηδὲν πῶν, μηδὲ φα-
 10 γῶν, πρὸς τὴν Χλόην κατέδραμε· ἔτι εὐροὺς αὐ-
 τὴν ἀμέλγυσαν ἔτι τυροποιῶσαν, τὸν τε γάμον
 εὐηγγελίζετο, ἔτι ὡς γυναῖκα λοιπὸν μὴ λαιθά-
 νων κατεφίλει, ἔτι ἐκοινώνει τὸ πόνε. Ἡμελγε μὲν
 εἰς γαυλὰς τὸ γάλα, ἐνεπήγνυ ὅτι τὰς
 15 τυράς· πρῶτον ἔτι μίτῃσιν ἄρνας ἔτι τοὺς
 εἰφους. Καλῶς δὲ ἐχόντων τέτων, ἀπελθ-
 σαντο, ἐνέφαγον, ἔπιον, πειρήσαντο ζητῶντες ὁπώ-
 ραν ἀκμάζουσαν. Ἦν δὲ ἀφθονία πολλὴ γὰρ
 τὸ τοῦ ὕδατος πάμφορον· πολλὰ μὲν ἀχράδες,
 20 πολλὰ δὲ ὄχραι, πολλὰ δὲ μῆλα· τὰ μὲν ἔτι
 πεπρωκότα καὶ τὰ δὲ ἐπὶ ὅτι τὸ φυτῶν· τὰ

«hicce suis inventis propinquis, forsan & de
«Chloës aliquid reperiet secretis». Talia quidem
animo volvebat suo, somniabatque usque dum
veniret in aream; quò progressus, Daphnim ar-
rectis auribus suspensum deprehendit, confirma-
vitque, gener salve, dicens, & autumnò nuptias
se facturum promisit, dexteramque dedit in fidem
quod nullius, præterquam Daphnidis, conjux Chloë
esset futura.

Cogitatione itaque celerius, ne quidem potu vel
cibo degustato, ad Chloën accurrit; quam cum
offendisset mulgentem caseolosque prementem,
lætum hoc de matrimonio apportat nuncium, at-
que deinceps illam non furtim, sed ut uxorem
deosculatur, inque communionem laboris venie-
bat. Mulgebat lac in mulctralia, conspissatos in-
debat cratibus caseos, admovebat matribus agnos
& hædos. Postquàm hæc benè fuerunt curata,
aquâ se abluerunt, cibum & potum sumpserunt,
circumvagati sunt quæsitum fructus maturos. Ho-
rum quidem suppetebat magna copia, quia om-
nium ferax hæc anni tempestas erat. Multa pira
erant sylvestria, multa hortensia: multa mala,
quorum alia humi deciderant, alia adhuc arbori-
bus adhærebant. Sed quæ humi jacebant, fragran-
tiora; quæ de ramis pendebant, venustiora erant:

illa ceu vinum fragrabant; hæc ceu aurum fulgebant. Una malus stabat, cujus jam omnia poma erant ablecta, quæ neque fructum neque frondes haberet, cujusque omnes rami nudati essent: sed malum unicum in ipso vertice supremum hærebat, magnum ac pulchrum, quodque multorum aliorum fragrantiam solum vinceret. Scilicet qui reliqua decerpserat, eò ascendere metuerat, ideòque istud indè avellere neglexerat. Fortè verò & eximium illud pomum amanti pastori servabatur.

Hoc malum ut conspexit Daphnis, enixus decerpere gestiebat, atque Chloënm impedientem neglectui habuit. Hæc neglecta, citato gradu ad greges abiit. Cæterùm Daphnis, postquàm ascendisset, eò pervenit ut decerperet, donumque Chloæ afferret, & talia verba iratæ dixit: “Mea virgo, hoc
“ pomum quod vides, anni ætates pulchræ pepere-
“ runt, hoc arbor egregia enutrivit, sol ad maturi-
“ tatem perduxit, & conservavit fortuna. Quod non
“ potui, cùm oculos habeam, relinquere, ne si humi
“ deflueret, vel pecus illud inter pascendum pedibus
“ conculcaret, vel serpens dum prorepit, venenaret,
“ vel tempus illud absumeret projectum, ac solum-
“ modò oculis & laudibus usurpatum. Hoc Venus in
“ certamine suæ formæ præmium tulit; hoc idem

ὅπῃ δ' ἤϊς, εὐωδέστερα· τὰ δ' ὅπῃ τῆς κλάδων,
 εὐανθέστερα· τὰ μὲν, οἶον οἶνος ἀπῶζε· τὰ δ' ἧ,
 οἶον χρυσὸς ἀπέλαμπε. Μία μηλέα τεξύγητο,
 ἃ ὅτε καρπὸν εἶχεν, ὅτε φύλλον. Γυμνοὶ πάν-
 τες ἦσαν οἱ κλάδοι, ἃ ἐν μῆλον ἐπέθετο ἐν 5
 αὐτοῖς ἀκροῖς ἀκρότατον, μέγα ἃ καλὸν, ἃ
 τῆς πολλῶν τ' εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. Ἔδεισεν δ'
 ξυγῶν ἀνελθεῖν, ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δ' ἡ
 ἐφύλαττε τὸ καλὸν μῆλον ἐροζικῶ ποιμνύι.

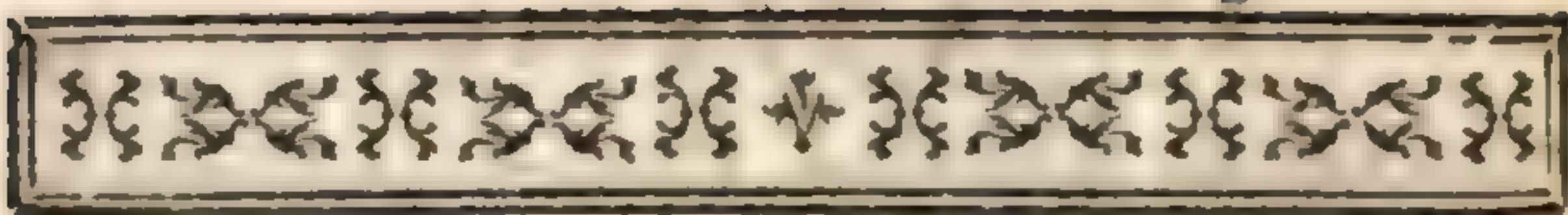
Τῷτο τὸ μῆλον ὡς εἶδεν ὁ Δάρνις, ὥρμα 10
 ξυγᾶν ἀνελθὼν, ἃ Χλόης κωλυέσης ἠμέλη-
 σεν. Ἡ μὲν ἀμεληθεῖσα, ὀρμηθεῖσα πρὸς τὰς
 ἀγέλας ἀπῆλθε· Δάρνις δ' ἀναδραμὼν, ἐξί-
 κετο ξυγῆσά, ἃ κομίσαί δῶρον Χλόη, ἃ λό-
 γον τοῖόνδε εἶπεν ὠργισμένη· « ὦ παρθένε, 15
 « τῷτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὧραι καλαί, ἃ φυτὸν
 « καλὸν ἔθρεψε, πεπαίνοντος ἡλίου, ἃ ἐτήρη-
 « σεν ἡ Τύχη· ἃ ἐκ ἔμελλον αὐτὸ καταλιπεῖν
 « ὀφθαλμὸς ἔχων, ἵνα πέσῃ χαμαὶ, καὶ ἡ ποίμ-
 « νιον αὐτὸ πατήσῃ νερόμυρον, ἢ ἐρπετὸν Φαρ- 20
 « μάξῃ συρόμυρον, ἢ χρόνος δαπανήσῃ κείμε-

« νον, βλεπόμενον, ἐπαινέμενον. Τῷτο Ἄφρο-
 « δίτη χάλλυς ἔλαβεν ἄθλον· τῷτο ἐγὼ σοὶ δί-
 « δωμι νικητήριον. Ὁμοίως ἐχομεν τὰς σὺς
 « μάρτυρας· ἐκείνος ἦν ποιμήν, αἰπόλος ἐγώ. »
 Ὡς ταῦτα εἰπὼν, ἐντίθησι τοῖς κόλποις· ἡ δὲ ἑλγὺς
 γυρόμενον κατεφίλησεν· ὥστε ὁ Δάφνις ἔμετέγνω
 πολμήσας ἀνελθεῖν εἰς τοσῷτον ὕψος· ἔλαβε γὰρ
 κρεῖττον ἢ χρυσὸν μίλην Φίλημα.

“ego tibi do palmarium. Ejusdem conditionis ac
“Venus tu testes habes. Paris erat opilio; capra-
“rius ego.” Hisce dictis hoc malum illius gre-
mio imposuit; at illa propiùs accedentem oscu-
lata est: ita ut Daphnim non pœniteret audaciæ,
quâ prorepserat in tantam altitudinem; namque
osculum vel aureo malo pretiosius accepit.

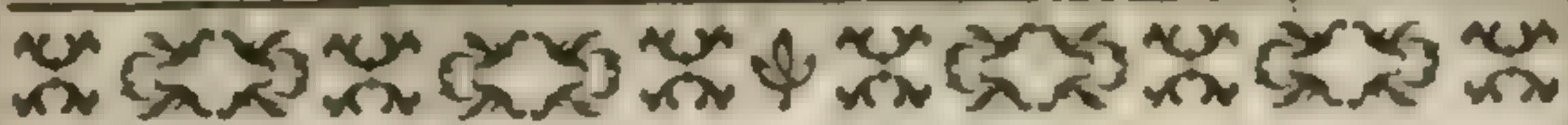

LIBER QUARTUS.

ADVENIENS autem ex Mitylenarum urbe quidam Lamonis conservus, herum paulò antè vindemiam venturum nunciavit, cogniturum num quod damnum suis agris intulisset appulsus ille Methymnæorum. Æstate igitur jam abeunte, & autumnò adventante, Lamon sedulò allaborare cœpit, quò domino suo talis mansio præpararetur, in quâ nihil quod oculis non esset gratum, occurreret. Fontes emundabat, ut illimes undâ clarâ pellicerent; fimum ex caulâ egerebat, ne suo fœtore ullam crearet molestiam; hortum summâ curâ excolebat, ut omni amœnitate rideret.

Hic autem hortus profectò res erat valdè pulcherrima, & in morem regalium hortorum. Excurrebat ad stadii magnitudinem; situs erat in loco celso, latitudine complectens quaterna jugera; ut quis jure ipsum campo per planum porrecto assimilasset. Ferebat porrò omnigenas arbores, malos, myrtos, piros, malos punicas, ficus, oleas; & alibi proceram vitem, quæ fœta nigrescente uvâ, malis & piris incumbibat, perindè ac si de fructu cum illis contenderet. Atque hæ quidem

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ἮΚΩΝ δὲ πρὸς τῆς Μιτυλήνης ὁμόδουλος ἦ
λάμων, ἠγείλεν ὅτε ὀλίγον πρὸς τὸν ξυγῆτῃ
ὁ δεσπότης ἀφίξετο, μαθησόμενος μήτι τις
ἀρχὸς ὁ τῶν Μηθυμναίων εἰσαλὺς ἐλυμήνατο.
Ἦδη δὲ τὸν θέρους ἀπὸντος, ἔτι μετοπώρα πρὸς
ἰόντιον, παρεσκεύαζεν αὐτῷ τὴν καθαρωτήν ὁ
λάμων εἰς πᾶσαν θείας ἡδοιήν. Πηγὰς ἐξεκά-
θαιρειν, ὡς ὕδωρ καθαρόν ἔχειν· τὴν κόπρον ἐξε-
φέρειν τὴν αὐλῆς, ὡς λυπόζουσα μὴ διοχλοίη· τὴν
πρόξαιον ἐθεοράπειν, ὡς ὀφθείη καλός. 10

Ἦν δὲ ὁ πρόξαιος πάγκρατον πρὸς ἡμᾶς, ἔτι
καὶ τὸς βασιλικούς. Ἐκτέτατο μὲν εἰς σαδίας μῆ-
κος, ἐπέκειτο δὲ ἐν χώρῳ μετεώρῳ, τὸ εὖρος
ἔχων πλῆθρον τετάρτον. Εἵχασεν ἂν τις αὐτὸν
πεδίῳ μακρῷ. Εἵχε δὲ πάντα δένδρα, μυλέας, 15
μυρρίνας, ὄχνας, ἔρρινας, ἔρρινας, ἔρρινας,
ἐπέκειτο δὲ ἀμπελον ὑψηλήν· καὶ ἐπέκειτο τὴν μι-
λέας ἔτι ὄχνας, ἔρρινας, ἔρρινας, ἔρρινας,
καρπὸς αὐταῖς προσεείζουσα· πρᾶντα ἡμέρα.

- Ἦσαν ὃ ἐ κυπάριττοι, ἐ δάφναι, καὶ πλάτα-
 νοι, ἐ πίτυς. Ταύταις πάσαις ἀντὶ τῆ ἀμπέλου
 κηλὸς ἐπέκειτο· ἐ ὁ κόρυμβος αὐτῆς μέγας ὢν
 ἐ μελαινόμηνον, βότρυν ἐμιμείτο. Ἐνδον ἦν
 5 τὰ καρποφόρα φυτὰ, καθάπερ φρυγάνη.
 Ἐξωθεν περικυβεῖται τὰ ἄκαρπα, καθάπερ θειγ-
 γὸς χειροποίητος· καὶ ταῦτα μέγιστοι λεπτῆς αἵ-
 μασιᾶς περικυβεῖται περικυβέτης. Τέτμητος ἐ διεκέ-
 κειτο πάντα, καὶ σέλεχος σελέχος ἀφεισθήκει.
 10 Ἐν μετεώρῳ ὃ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις,
 ἐ ἐπήλλαττον τὰς κόμας· ἐδόκει μέγιστοι ἐ ἡ
 τέτων φύσις ἐστὶ τέχνης. Ἦσαν καὶ ἀνθρώπων περα-
 σιᾶι, ὢν τὰ μὲν ἔφερεν ἡ γῆ, τὰ δὲ ἐποίει τέχνη·
 ῥοδωνιά, καὶ ὑάκινθοι, καὶ κείνα, χειρὸς ἔργα·
 15 ἰωνιάς, καὶ ναρκίσσους, καὶ ἀναγαλλίδας ἔφερεν ἡ
 γῆ. Σκιά τε ἦν θέρους, καὶ ἥρος ἀνθή, ἐ με-
 τοπώρα τεύχη, καὶ κατὰ πάντα ὥραν ὁπώρα.
 Ἐντεῦθεν εὐοπίον μέγιστον ἦν τὸ πεδίον, καὶ ἦν
 ὁρᾶν τῆς νέμοντας· εὐοπίος δὲ ἡ θάλασσα, καὶ
 20 ἐωρᾶντο οἱ ἀναπλέοντες· ὥστε καὶ ταῦτα μέγιστος
 ἐκινεῖτο τὸ ἐν ἀναδείσῳ θυφῆς. Ἰνα τῶ ἀνα-

erant sativæ arbores. Nec minùs ibi cyparissi, lauri, platani, & pini crescebant; quibus omnibus loco vitis imminebat hedera, cujus corymbus ingens & nigrescens uvam æmulabatur. Intùs quasi præsidio aliquo munitæ fructiferæ stirpes continebantur; quas foris steriles circumvallabant, haud secùs ac sepimentum humano artificio fabrefactum. Porro septum è tenui maceriâ factum hæc omnia ambiebat. Secto limite erant digesta & discreta omnia, truncique à truncis abjungebantur. In sublimi invicem rami coibant & frondes consociabant. Putasset utique quis hæc, quæ naturâ sanè ita se habebant, etiam ab arte profecta. Erant & florum areolæ, quorum alios producebat terra, alios industria humana. Rosæ nempè, hyacinthi, & lilia, manu fata atque culta; violas, narcissos & anagallidas spontè submittebat humus. Æstate ibi umbra, vere florum amœnitas, autumno vindemiarum deliciæ, & quâvis anni tempestate fructus.

Ab hoc loco campus despici poterat, eratque videre pascentes: despici poterat & mare, conspiciabanturque qui navibus præterveherentur; adeò ut & hoc horti deliciis meritò accenseri posset. In ipso verò horti meditullio, quâ æquè in lon-

gitudinem ac latitudinem extendebatur, delubrum Baccho, & ara erant posita: aram hedera, delubrum palmites cingebant. Erant etiam in interiori delubri parte picturæ Bacchi res gestas ob oculos ponentes, videlicet parientem Semelen, Ariadnen somno sopitam, Lycurgum vinculis constrictum, Penthea discerptum exhibentes. Hic victi stabant Indi, atque transformati Tyrrheni. Ubique Satyri, ubique Bacchæ choreas ducentes. Neque omissus Pan, qui in petrâ, suâ canens fistulâ, sedebat similis accinenti commune carmen tam calcantibus viris quàm feminis tripudiantibus.

In hoc igitur tali horto Lamon omnem navabat operam, quò excultum atque politum daret, cùm arida excidendo, tùm palmites adstringendo pedamentisve alligando. Bacchum floribus coronabat, aquam per canales derivabat. Fons quidam à Daphnide floribus irrigandis inventus, operam quidem floribus dabat, Daphnidis tamen fons appellabatur. Hic Daphnim hortabatur Lamon, ut pingues nitidasque quàm maximè posset, capras redderet, dicens omninò illas herum, non longum post tempus adventurum, esse visurum. Bono erat animo Daphnis, utpote laudem caprarum nomine promeriturus; duplo namque quàm sibi traditus

δείσῃ τὸ μεσαίτατον ὅπῃ μῆκος καὶ εὖρος ἦν ,
 νεὼς Διονύσῃ καὶ βωμὸς ἦν· αὐεῖχε δὲ μὲ βω-
 μὸν κηλὸς, δὲ νεῶν δὲ κλήματα. Εἶχε δὲ καὶ ἐν-
 δοθεν ὁ νεὼς Διονυσιακὰς γραφαί, Σεμέλην
 πίπτουσαν, Ἀριάδνην καθεύδουσαν, Λυκῶρτον δὲ
 δεδεμμένον, Πενθέα διαιρέμενον. Ἦσαν δὲ Ἰνδοὶ
 νικώμενοι, καὶ Τυρρῆνοὶ μεταμορφώμενοι· παν-
 ταχῶς Σάτυροι, πανταχῶς Βάκχαι χορεύουσαι·
 ὁ δὲ ὁ Πάν ἡμέληθε. Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συ-
 εῖζων ὅπῃ πέτρας, ὁμοῖος ἐνδιδόντι κοινὸν μέ- 10
 λος καὶ τοῖς πατῶσι καὶ δὲ χορεύουσαις.

Τοιῶτον ὄντα δὲ ὠδράδεισον ὁ Λάμων ἐθε-
 ράπει, τὰ ξηρὰ λυπόμενων, τὰ κλήματα
 ἀναλαμβάνων. Τὸν Διόνυσον ἐσεφάνωσε τοῖς
 ἀνθεσιν· ὕδωρ ἐπωχέτευσε πηγὴ τις, ἣν εὗρεν 15
 ἐς τὰ ἀνθη Δάφνις. Ἐχόλαζε μὲ τοῖς ἀνθεσιν ἡ
 πηγὴ, Δάφνιδος δὲ ὁμοῦς ἐκαλεῖτο πηγὴ. Παρ-
 ἐκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων παί-
 νειν τὰς αἵχας ὡς δυνατόν μάλιστα πα, πάντως
 κακείνας λέγων ὅψαθα δὲ δεσποτὴν ἀφικόμε- 20
 νον ἀπὸ μακρῶ· ὁ δὲ ἐθαύρει μὲ, ὡς ἐπαγνηθη-

σόμην ἐπ' αὐταῖς· διπλασίονάς τε γὰρ ὦν
 ἔλαβεν, ἐποίησε, ἃ λύκος ὕδ' ἑμίαν ἥρπαζε, ἃ
 ἦσαν πρότεροι τ' οἴων. Βυλόμην δὲ περὶ
 μύθεον αὐτὸν γενέσθαι πρὸς τὸ γάμον, πᾶσαν
 5 θεραπείαν ἃ περὶ μίαν περσέφερειν, ἄγων τε
 αὐτὰς πάνυ ἔωθεν, ἃ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Δίς
 ἠγείτο ὑπὲρ ποτὸν, ἀνεζήτει δὲ εὐνομώτατα τῶν
 χωρίων. Ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ σκαφίδων καρινῶν,
 καὶ γαυλῶν πολλῶν, ἃ ταρσῶν μειζόνων. Το-
 10 σαύτη δὲ ἦν κηδεμονία, ὥστε καὶ τὰ κέρατα
 ἠλείφε, καὶ τὰς τρίχας ἐθεράπευε. Πανὸς ἂν τις
 ἱερὰν ἀγέλην ἔδοξεν ὁρᾶν. Ἐκοινώνει δὲ παντὸς
 εἰς αὐτὰς καμάτῃ καὶ ἡ Χλόη· καὶ τὴν ποίμνης
 ἀφραμελῆσα, τὸ πλεον ἐκείναις ἐχόλαζε· ὥστε
 15 ἐνόμιζεν ὁ Δάφνις δι' ἐκείνην αὐτὰς φαίνεσθαι
 καλὰς.

Ἐν τούτοις ὅσιν αὐτοῖς, δεύτερος ἀγγελος
 ἐλθὼν ὅς ἄσπερος ἐκέλευεν ἀποφυγᾶν τὰς ἀμπέ-
 λους ὡς τάχιστα· ἃ αὐτὸς ἔφη ἀφραμελῆσαι ἔς
 20 ἂν τὰς βόξας ποιήσωσι γλεύκος, εἴτα ὕπνος καλ-
 ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν, ἄξειν τὴν δεσποτήν, ἥδη τὴν

fuerat, capellarum gregem reddiderat auctiorem, neque ullam lupus abstulerat, & ipsis ovibus obsores erant. Cùm autem vellet herum promptiorem esse ad nuptias comprobandas, omni sanè curâ, omni studio & alacritate agebat, summo mane illas pastum educendo, serâque vesperâ reduciendo. Bis appellebat ad aquam, sedulò indagans ubi maxima suppeteret pabuli copia. Curaverat quoque ut sibi essent sina nova, mulctrarumque copia, & crates capaciores. Tantam his impendebat curam, ut etiam cornua capellarum inungeret, & pilos ipsos pexos nitidosque efficere studeret. Putasses te Pani sacrum videre gregem. In partem illius circâ gregem caprarum laboris ipsa quoque Chloë veniebat, suoque grege neglecto, majori ex parte iis vacabat; adeò ut Daphnis existimaret per illam fieri, quod capellæ tam pulchræ viderentur.

Hisce intentos alter ab urbe veniens nuncius, vindemiare vites quàm ocysimè jussit, seque permanfurum dixit, donec ex uvis mustum fecerint, & tùm demùm in urbem reversurum, ut dominum adduceret peractâ autumnali vindemiâ. Hunc igitur Eudromum, (eo enim nomine appellabatur, quia hero suo erat à pedibus) excipiebant sum-

ma lubentiâ & benignitate, insimulque uvas è vitibus decerpebant, ad præla eas conferentes, mustum condentes in cados, racemos adultos cum palmitibus desecantes, quò liceret ex urbe venientibus aliquâ frui vindemiæ imagine & voluptate.

Non pauca autem Eudromo, ad civitatem jam regressuro, Daphnis dedit dona (ea autem dedit dona quæ à caprario expectari poterant), videlicet caseos benè compactos, hædum serò genitum, pellem albam atque hirsutam capræ, quam hiberno tempore currens indueret. Impensè delectabatur, atque Daphnim osculabatur ille, promittens se aliquid boni de illo dicturum domino. Sic ille abiit benevolo animo; Daphnis autem anxietatis & curarum plenus cum Chloë manebat. Quin & illa magno in metu erat; nempe adolescentulus assuetus duntaxat videre capras, montes, agricolas & Chloën, tunc primùm visurus erat herum, cujus solum nomen tunc primùm fando audiebat. Erat igitur sollicita de Daphnide, quo pacto herum aditurus & compellaturus esset, ac

μετ'ωρινῆς φύγης. Τῆτόν τε ἔν Εὐδρομον, (ἔτω
 γὰρ ἐκαλείτο, ὅτι ἦν αὐτῷ ἔργον τρέχειν), ἔδει-
 ξιῦντο πᾶσαν δεξίωσιν, καὶ ἅμα τὰς ἀμπέλους
 ἀπεξύγων, τοὺς βότρυς ἐς τὰς ληνὰς κομίζον-
 τες, τὸ γλεύκος εἰς τὰς πήθας φέροντες, τῶν δ'
 βοξύων τὰς ἰβῶντας ἐπὶ κλημάτων ἀφαιρῶν-
 τες· ὡς εἴη ἐ τοῖς ἐν τῇ πόλει ἐλθεῖσιν ἐν
 εἰκόني ἐ ἡδονῇ γενέσθαι ζυγῆται.

Μέλλοντος δ' ἡδὴ σοβεῖν ἐς ἄστυ τῷ Εὐδρόμῳ, καὶ
 ἄλλα μὲν ἐκ ὀλίγα αὐτῷ Δάφνις ἔδωκεν· (ἔδω- 10
 κε δ' ἐ ὅσα ἀπὸ αἰπόλων δῶρα) τυρὸς εὐπαγεῖς,
 ἔριπον ὀψίρονον, δέρμα αἰγρὸς λευκὸν ἐ λεῖον,
 ὡς ἔχοι χειμῶνος ἐπιβάλλεσθαι τέχων· ὁ δ' ἡδὲ το
 ἐ ἐρίλει τῷ Δάφνιν, ἐ ἀγαθὸν τι ἐρεῖν περὶ αὐτῷ
 περὶ τῷ διασώτῳ ἐπιγγέλλετο. Καὶ ὁ μὲν ἀπῆει 15
 Φίλα Φρονῶν· ὁ δ' Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ Χλῳῃ
 στυνέμεν. Εἶχε δ' κακείνη πολὺ δέος· μειρά-
 κιον γὰρ εἰωθὸς αἰγας βλέπειν, ἐ ὄρεας, καὶ γεωρ-
 γὰς, καὶ Χλόην, περὶτον ἐμελλεν ὄψεσθαι διασώ-
 τῳ, ὅτι περὶτον μόνον ἤκουε τὸ ὄνομα. Ὑπὲρ τε 20
 ἔν τῷ Δάφνιδος ἐφρόντιζεν, ὅπως ἐντεύξετο τῷ

δεσπότη, καὶ ὡς γάμος τὴν ψυχὴν ἐταράττει,
 μὴ μάτῳ ὀνδροπολῆσιν αὐτόν. Συνεχῆ μὲν ἔν τα
 Φιλήματα, καὶ ὥσπερ συμπεφυκότων αἱ δευδο-
 λαί· καὶ τὰ Φιλήματα δειλὰ ἦν, καὶ αἱ δευδο-
 5 λαὶ σκυθρωπαί, καθάπερ ἤδη παρόντα τὴν δεσ-
 πότῳ φοβερόντων, ἢ λανθανόντων. Προσγίγνετο
 δὲ τις αὐτοῖς καὶ τοῖόςδε τάραχος.

Λάμπρις τις ἦν ἀγέροχος βυκόλος. Οὗτος ἐν
 αὐτὸς ἐμνάτο τὴν Χλόην ὡς δὲ τὸ Δρύαντος, καὶ
 10 δῶρα ἤδη πολλὰ ἐδεδώκει σπείδων τὴν γάμον.
 Αἰδομένοσ τινος ὡς, εἰ συγχωρηθείη ὡς δὲ τὸ δεσ-
 πότῳ, Δάρνις αὐτὴν ἄξεσται, τέχνην ἐζήτει δι'
 ἧς τὴν δεσπότην αὐτοῖς ποιήσειε πικρόν· καὶ εἰδὼς
 πάνυ αὐτὸν τῷ ὡς δὲ δέισω τερπόμενον, ἔγνω
 15 τῆτον, ὅσον οἷός τε εἶσι, ἀφαιθεῖραι καὶ ἀπο-
 κοσμηῆσαι. Δένδρα μὲν ἔν τέμνων, ἐμελλεν ἀλώ-
 σεσθαι ἀφ' αὐτῶν τὸν κτύπον· ἐπέειχε δὲ τοῖς ἀνδρῶν,
 ὥστε ἀφαιθεῖραι αὐτά. Νύκτα δὲ φυλάξας,
 ἐν ἑσπέρῳ τὴν αἵμασιάν, τὰ μὲν ἀνώρυξε, τὰ δὲ
 20 κατέκλασε, τὰ δὲ κατεπάτησεν ὥσπερ σῆς. Καὶ
 ὁ μὲν λαθὼν ἀπεληλύθει· Λάμων δὲ τὴν ἐπίσσης

de matrimonio, ne frustrà illud somniarent. Hinc continua intercedebant suavia, mutuique amplexus, haud aliter quàm si coaluissent. Nec tamen illorum oscula sine timore erant, neque amplexus sine vultu tristi; non secùs ac eorum qui herum jam præsentem timerent, vel clàm illo ista agerent. Verùm talis tumultus illis intervenit.

Lampis quidam erat, bubulcus ferox. Hic in uxorem à Dryante petebat Chloën, urgensque nuptias, multa dono dederat. Intelligens igitur quòd, siquidem dominus non reprobaret, Daphnis ipsam ducturus esset uxorem, dolos consuere adgreditur, quibus dominum adversùs eos exacerbaret; quumque non ignoraret magnoperè illum horto delectari, eum, quoad fieri posset, vastare, suâque amœnitate privare decrevit. Cæterùm, si arbores cæderet, futurum erat ut deprehenderetur fragore proditus: hinc animum floribus perdendis adjecit. Observatâ igitur nocte, transgressus sepem, flosculos partim è radicibus eruit, partim confregit, partim instar porci pedibus protrivit. Atque ille quidem clàm se subduxit, sequenti verò die Lamon ad hortum progressus, jam eum aquâ fontanâ irrigaturus erat. Conspicatusque totum illum locum pervastatum, & facinus quale infestus latro perpetrasset, illicò suam discidit tunicam, & voce

altâ Deos inclamavit, adeò ut Myrtala omiſſis iis quæ in manu habebat, accurreret, pariterque Daphnis, qui capras in pascua eduxerat, recurreret. Hoc videntes clamabant, & clamantes flebant.

Incassum quidem lugebant flores; verum herum expavescentes, flebant. Ne peregrinus quidem superveniens à lachrymis temperasset; exutus enim omni venere erat locus, restabatque tantum terræ solum lutulentum: flosculorum si quid effugisset injuriam, subflorebat, atque fulgebat sic tamen, & adhuc amœnum erat, etsi jaceret. His densæ insidebant apes, & suum perpetuò bombum facientes, veluti illos lamentabantur. Lamon autem præ animi consternatione in hæc verba erumpebat: “ Eheu!
 “ rosæ quàm sunt diffractæ? Heu! violæ quàm
 “ sunt conculcatæ? Eheu! hyacinthi & narcissi,
 “ quos homo quis improbus è terra eruit. Ver
 “ adveniet; isti autem non vernabunt. Orietur æs-
 “ tas; hi autem non vigeunt. Autumnus aderit;
 “ isti autem neminem coronabunt. Neque verò, ô
 “ domine Bacche, miserorum horumce florum mi-

παρελθὼν εἰς τὴν κῆπον, ἔμελλεν ὕδωρ αὐτοῖς
ἐκ τῆς πηγῆς ἐπάξειν. Ἰδὼν δὲ πᾶν τὸ χεῖρον
δεδηωμένον, καὶ ἔργον οἷον ἐχθρὸς ληϊστῆς ἐργά-
σαιτο, κατερρήξατο μὲν εὐθύς τὴν χιτωνίσκον,
βοῇ δὲ μεγάλη θεὸς ἀνεκάλει· ὥστε καὶ ἡ Μυρ- 5
τάλη τὰ ἐν χερσὶ καταλιπῶσα, ἐξέδραμε, καὶ
ὁ Δάρνις ἐλάσας τὰς αἰγας, ἀνέδραμε· ὁ ἰδόν-
τες ἐβόων, καὶ βοῶντες ἐδάκρυον.

Καὶ ἦν μὲν κενὸν πένθος ἀνθρώπων, ἀλλ' οἱ μὲν
πρόδρομοι δεσποτῶν, ἔκλαον· ἔκλαυσε δ' ἄν τις 10
καὶ ξένος ὄπισθ'· ὑποκεκόσμητο γὰρ ὁ τόπος, καὶ
ἦν λοιπὸν πᾶσα ἡ γῆ πηλώδης. Τῶν δὲ εἰς τὴν
διέφυγε τὴν ὕβριν, ὑπὸνθει καὶ ἔλαμπε, καὶ ἦν
ἐπὶ χαλὸν καὶ κείμενον. Ἐπέκειντο δὲ αὐτοῖς καὶ
μέλιτται συνεχεῖς, καὶ ἀπαυσον βομβᾶσαι, καὶ 15
θρηνῶσαις ὁμοιον. Ὁ μὲν γὰρ Λάμων ὑπὸ ἐκπλή-
ξεως κακῆϊνα ἔλεγε· « Φεῦ τὴν ῥοδωνιάς, ὥς
« κατὰ κέκλασαι. Φεῦ τὴν ἰωνιάς, ὥς πεπάτη».
« Φεῦ τῆς ὑακίνθων καὶ τῆς νάρκισσων, ὅς ἀνώ-
« ρυξέ τις πονηρὸς ἄνθρωπος. Ἀφίξε» τὸ ἦρ· 20
« τὰ δ' οὐκ ἀνθήσει. Ἔσαι τὸ θεῖον· τὰ δὲ οὐκ

- « ἀκμάσει. Μετόπωρον· ἀλλὰ τάδε ἔδενά σε-
 « φανώσῃ. Οὐδὲ σὺ, δέσποτα Διόνυσε, τὰ
 « ἄθλια τᾶντα ἠλέησας ἀνθι, οἷς παρώκεις,
 « καὶ ἔβλεπες, ἄρ' ὧν ἐσεφάνωσά σε πολλάκις;
 5 « Πῶς δείξω νῦν τ' ὠρᾷδαισιν τῷ δεσπότῃ;
 « Τίς ἐκείνος, θεασάμεν, ἔστι; Κρεμᾷ γέ-
 « ροντα ἄνθρωπον ἐκ μιᾶς πίτυος ὡς Μαρσύαν·
 « τάχα ἢ ἐ Δάφνιν, ὡς τῆς αἰγῶν τᾶντα εἰρ-
 « γασμύων.»
 10 Δάκρυα ἦν ὅπῃ τέτοις θερμότερα· ἐ ἐθρή-
 νεν ὃ τὰ ἀνθι λοιπὸν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώ-
 ματα. Ἐθρήνει ἐ Χλόη Δάφνιν εἰ κρεμίσῃ, ἐ
 ἤρχετο μικέπῃ ἐλθεῖν τ' δεσπότῃ αὐτῶν, ἐ ἡμέ-
 ρας διήντλῃ μοχθηρὰς, ὡς ἤδη Δάφνιν βλέ-
 15 πυσσα μασιγέμενον. Καὶ ἤδη νυκτὸς δέχομέ-
 νης, ὃ Εὐδρομος αὐτοῖς ἀπήγγελλεν, ὅτι ὃ μὲν
 παρὶσσότερος δεσπότης μὲν ἡμέρας ἀφίξετ' ἔτις,
 ὃ ἢ πᾶις αὐτῶν, τ' ὅπῃσιν ἐθέλῃσι. Σκέψαις
 ἔνι ὑπὲρ τῆς συμβεβηκότων, ἐ κοινωνὸν εἰς τ'
 20 γνώμην τ' Εὐδρομον παρελάμβανον· ὃ ἢ, εὖναις
 ὧν τὰς Δάφνιδι, παρήνει τὸ συμβὰν ὁμολογήσας

« fertus es, juxtà quos habitabas, quosque oculis
« usurpabas, & quibus te sæpè coronavi? Quâ
« fronte hunc hortum hero ostendam? Quo ani-
« mo is hæc visurus est? Me senem de pino ali-
« quâ, ut Marſyam, fortè suspendet; forſan etiam
« & Daphnim, quaſi nimirum caprarum factò
« hæc acciderint: »

Ob hæc lachrymæ oboriebantur fervidiores,
neque deinceps flores, ſed ſemetipſos deſlebant.
Lugebat ſimul Chloë ſi Daphnis ſuspendendus fo-
ret, & jam optabat ut nunquam ipſorum dominus
adveniret, diesque exantlabat acerbæ, quaſi jam
cerneret Daphnim flagrorum verbera patientem.
Cœptâ jam nocte venit nunciatum Eudromus,
dominum ſeniorẽ poſt triduum adfuturum, at
gnatum ejus die ſequenti præventurum. Delibe-
ratum igitur fuit de hiſce quæ acciderant, & con-
ſiliis conferendis Eudromum ſocium adhibuerunt;
ille benevolò animo proſequens Daphnim, ſuaſit
caſum illum priùs aperiret domino juniori, ſeque
cauſam adjuturum ſpondebat, ut qui non certè
nullo numero apud dominum haberetur, quippè

cujus esset collactaneus; exortoque die ita egerunt.

Veniebat Astylus equo insidens, unaque ejus parasitus, qui & ipse equo vehebatur. Quorum ille nudius-tertius barbam emittere cœperat; at huic Gnathoni (hoc enim huic nomen erat) jampridem abrafa barba fuerat. Lamon verò unà cum Myrtalâ & Daphnide ad illius genua provolutus, infelicis ut misereatur senis, seque innocentem patris iræ eripiat, supplex orat, simulque illi exponit quæ contigerant omnia. Supplicantis misertus Astylus, hortum ingreditur, & conspicatus florum excidium, sese dixit ipse veniam impetraturum à patre, & incusaturum equos, quòd ibi alligati insolentiùs lascivissent, sicque alia contrivissent, alia proculcassent, alia suffodissent, loramentis nimirum liberati. Ob hæc Lamon & Myrtala omnia ipsi fausta apprecabantur; Daphnis autem dona insuper attulit, videlicet hædos, capreos, aves earumque fœtus, racemos adhuc palmitibus dependentes, poma adhuc in ramis pendencia: inter ista dona erat & fragrantissimum vinum ex Lesbo, poti præstantissimum.

πρότερον τῷ νέῳ διαπότῃ, ἔαυτὸς συμπαρά-
 ξειν ἐπιγγέλλετο, πρῶτον ὡς ὁμογάλακτος·
 ἔαυτὰς γλυκομύτης, ὅπως ἐποίησαν.

Ἦκε μὲν ὁ Ἄστυλος ἐπὶ ἵππων, ἔαυτάσι τοις
 αὐτοῖς, ἔαυτος ἐπὶ ἵππων· ὁ μὲν, ἀνελγένοιτο· ὁ δὲ
 Γνάθων (τὴν γὰρ ἐκαλεῖτο), τὴν πύλωνα ξυρ-
 μῆντο πάλαι. Ὁ δὲ Λάμων ἅμα τῇ Μυρτάλῃ
 ἔαυτῷ Δάφνιδι, πρὸς τῶν ποδῶν αὐτοῦ καταπε-
 σὼν, ἐκέτευεν οἰκτεῖραι γέροντα ἀτυχῇ, ἔαυ-
 τῶας ὀργῆς ἐξαρπάσαι τὴν ἑδὲν ἀδικήσαντα· 10
 ἅμα τε αὐτῷ καταλέγει πάντα. Οἰκτεῖρει τὴν
 ἰκεσίαν ὁ Ἄστυλος, καὶ ἐπὶ τὴν ἀνδρείον ἐλθὼν,
 ἔαυτὴν ἀπώλειαν τὴν ἀνδῶν ἰδὼν, αὐτὸς ἔφη παρ-
 αιτήσεσθαι τὴν πατέρα, ἔαυτὴν κατηγορήσειν τῶν ἵπ-
 πων, ὡς ἐκεῖ διεθέντες ἐξύβρισαν, ἔαυτὰ μὲν κατ- 15
 ἐκλασαν, τὰ δὲ κατεπάτησαν, τὰ δὲ ἀνάρυξαν
 λυθέντες. Ἐπὶ τέτοις ἤρχοντο μὲν αὐτὰ πάντα
 τὰ ἀγαθὰ Λάμων ἔαυτῇ Μυρτάλῃ· Δάφνις δὲ δῶρα
 προσεκόμισεν εἰς τοὺς, τυρῶς, ὄρνιθας, ἔαυτὰ
 ἑκχονα αὐτῶν, βόξαις ἐπὶ κλημάτων, μῆλα δὲ 20
 ἐπὶ κλάδων. Ἦν ἐν τοῖς δώροις καὶ ἀνδρῶσμίαις

οἶνος Λέσβιος, ποθῆναι χάλλιστος οἶνος.

Ὁ μὲν δὴ Ἄσυλος ἐπῆναι ταῦτα, καὶ πρὸς θή-
ραν εἶχε λαγῶν, οἷα πλῆσιος νεανίσκος, καὶ
ξυφῶν αἰεὶ, καὶ ἀφικμένῳ εἰς τὸ ἀγρὸν εἰς ὑπό-
5 λαυσιν ξένης ἡδονῆς. Ὁ δὲ Γνάθων, οἷα μα-
θῶν ἐδίδειν ἄνθρωπος καὶ πίνειν εἰς μέθην, καὶ
εἰδὲν ἄλλο ὢν ἢ γνάθος, καὶ γαστήρ, ἐπὶ τὰ ὑπὸ
γαστέρα, οὐ παρέργως εἶδε τὸ Δάφνιν τὰ δῶρα
κομίσαντα· ἀλλὰ ἐφύσει παιδεραστῆς ὢν, χάλ-
10 λος, οἷον εἶδε ὅπῃ τὴ πόλεως, εὐρὸν, ὅπῃ θέσθαι
διέγνω τὰς Δάφνιδι, καὶ πείσειν ὥστε ῥαδίως,
ὥς αἰπόλον. Γνῆς δὲ ταῦτα, θήρας μὲν οὐκ
ἐκοινώνει τῷ Ἀσύλῳ, καὶ ἡνὸν δὲ ἵνα ἐνεμεν ὁ
Δάφνις, λόγῳ μὲν, τὸ αἰγῶν, τὸ δὲ ἀλκίστες, Δάφνι-
15 δος ἐγένετο θεατῆς. Μαλθιάσων δὲ αὐτὸν, τὰς
τε αἰγὰς ἐπῆναι, καὶ σείσαι τὸ αἰπολικὸν
ἡξίωσε· καὶ ἔφη ταχέως ἐλδύθεον θήσειν, τὸ
πάν συνάμνῃ.

Ὡς δὲ εἶχε χειροθήσει, νύκτωρ λοχήσας ἐκ
20 τῆς νομῆς ἐλαύνοντα τὰς αἰγὰς, πρῶτον μὲν ἐφί-
λησε περὶ δαμῶν· εἶτα ὅπῃ εἴη πρῶτα χεῖν τοῖς

Equidem Astylus collaudabat ista, eratque assiduus in venandis leporibus, utpote opibus abundans juvenis, & luxu nunquàm non diffluens, qui-que ideò rus venerat, ut novâ voluptate perfrueretur. Gnatho autem, utpote homo unicè edoctus edere & ad ebrietatem usque se ingurgitare, qui-que, quantus quantus, nihil aliud quàm gula & venter erat, quæque sunt infrà ventrem, non obiter & perfunctoriè Daphnim sua dona conferentem contemplatus fuerat; sed cùm naturâ puerorum amator esset, inventâ, qualem in urbe non vidisset, formâ, Daphnim adgredi decrevit, ratus hoc facilè illi, utpote homini caprario, se persuasurum. Hæc cùm constituisset, venationis non erat cum Astylo particeps, sed descendens ad loca ubi pascebat Daphnis, verbis quidem capras, sed reverà Daphnim spectatum veniebat. Deindè blandis illum deliniens verbis, laudibus efferebat capras, tibiâque ut pastorale carmen caneret, postulabat, addebatque mox ei libertatem impetraturum se, qui videlicet nihil non apud Dionysophanem posset.

Ut autem illum mansuetum sibi que morigerum habuit, de nocte insidiatus capellas è pastu abducenti, priùs præcurrens, oscula quædam dedit,

deindè ut more caprarum hircis suû copiam facientium, sibi tergum obvertat, precatur. Hæc cùm seriùs animadvertisset Daphnis, & dixisset, “ capras quod ineant hirci, id quidem se rectè “ habere, sed hircum nunquàm & nusquàm gentium quem vidisse inire hircum, neque arietem pro ovibus arietem, neque gallos gallinarum loco gallos, ibi Gnatho velle vi adigere, manusque injicere. At ille hominem ebrium, ægrèque pedibus insistentem, cubito repulsum humi prostravit, & veluti catulus aufugiens, jacentem reliquit, viri, non pueri, qui manu deduceret, operâ indigentem. Neque postea eum admittebat Daphnis; sed modò hoc, modò illo loco capras pascebat, illum certè vitans, Chloënque diligenter servans. Neque Gnatho ampliùs illum curiosè observabat, cùm intellexisset eum non solùm formosum, sed etiam esse robustum. Captabat autem occasionem de eo colloquendi cum Astylo, sperabatque fore ut illum dono habiturus esset à juvene multa & præclara largiri volente.

Tamen ista tunc temporis tractari non poterunt. Namque adveniebat Dionysophanes unà cum suâ Clearistâ; omniaque tumultu & strepitu jumentorum, fervorum, virorum atque mulierum

τον οἶον αἱ αἶγες τοῖς ξάγχοις. Τῷ δὲ βραδέως
 νοήσαντος, καὶ λέγοντι, « ὡς αἶγας μὴ βαίνειν
 « ξάγχοις, καλόν· ξάγχον δὲ ἔγω ποτέ τις εἶδε
 « βαίνοντα ξάγχον, ἔδὲ κριὸν ἀντὶ τῆς οἴων,
 « κριὸν, ἔδὲ ἀλεκξυόνας ἀντὶ τῶ ἀλεκτορίδων, 5
 « ἀλεκξυόνας », οἷός τε ἦν ὁ Γνάθων βιάζεσθαι,
 τὰς χεῖρας προσφέρειν· ὁ δὲ μεθύοντα ἄν-
 θρωπον ἐς ἑστῶτα μέλις, παρσάμηναι, ἔσφη-
 λεν εἰς τὴν γῆν, καὶ, ὥσπερ σκύλαξ ὑποδραμῶν,
 κείμενον κατέλιπεν, ἀνδρὸς, ἢ παιδὸς, πρὸς 10
 χειραγωγίαν δειόμενον. Οὐκ ἐπὶ προσέειπε ὅλως,
 ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλη τὰς αἶγας ἐνεμῆν, ἐκείνον
 μὴ φύζων, χλόην δὲ τηρῶν. Οὐδὲ ὁ Γνάθων
 ἐπὶ χειρὶ γάζετο, καταμαθὼν ὡς ἢ μόνον κα-
 λὸς, ἀλλὰ ἐς ἰχυρὸς ἐστιν. Ἐπετήρει δὲ χαιρὸν 15
 ἀγαλεχθῆναι καὶ αὐτῷ τῷ Ἀσύλῳ, ἐς ἥλπιζε
 δῶρον αὐτὸν ἔξεν ὥσθ' αὖτε νεανίσκος πολλὰ ἐς
 μεγάλα χαρίζεσθαι θέλοντι.

Τότε μὴ ὅν σὺν ἠδυνήθη· προσήει γὰρ ὁ Διο-
 νυσοφάνης ἅμα τῇ Κλεαρίστῃ· καὶ ἦν θόρυβος 20
 πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν·

110 ΛΟΓΓΟΤ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

μετὰ δὲ τῷ σωέτατι λόγον καὶ ἐρωτικὸν ἐ-
μακρόν. Ἦν δὲ ὁ Διονυσοφάνης μεσαπόλιος μὲν
ἦδη, μέγας δὲ ἐκαλὸς, ἐμειρακίοις ἀμιλ-
λαῖς δυνάμευτο· ἀλλὰ ἐπλῆσθη ἐν ὀλί-
5 γοις, ἐχρηστὸς ὡς ὑδεῖς ἑτέρος. Οὗτος ἐλθὼν,
τῇ περὶ μὲν ἡμέρᾳ θεοῖς ἔδυσε ὅσοι περὶ αἴ-
σιν ἀγροικίας, Δήμητρι, καὶ Διονύσῳ, ἐΠανὶ,
ἐΝύμφαις, ἐκοινὸν πᾶσι τοῖς παρῶσιν ἔθηκε
κρατῆρα· τὴν δὲ ἄλλαις ἡμέραις ἐπεσιόπει τὰ
10 τὴν Λάμωνος ἔργα· ἐὼς τὰ μὲν πεδία ἐν αὐ-
λακι, τὰς δὲ ἀμπέλους ἐν κλήματι, τὴν δὲ πα-
ράδεισον ἐν κάλλει, (ὡς γὰρ τὴν ἀνθρώπων Ἄστυος
τὴν αἰτίαν ἀνελάμβανεν) ἤδικο περὶ τῶς, ἐτὴν
Λάμωνα ἐπὶ ἡνείκε, ἐελδύθερον ἀφήσειν ἐπιγέ-
15 λεῖτο. Κατῆλθε μὲν ταῦτα καὶ εἰς τὸ αἰπόλιον,
τὰς τε αἰγὰς ὀφόμευτο καὶ τὴν νέμοντα.

Χλόη μὲν ἔν ἐῖς τὴν ὕλην ἔφυγε, ὄχλον περὶ
τον αἰδεσθεῖσα ἐφοβηθεῖσα· ὁ δὲ Δάφνις εἰσῆ-
κει δέρμα λάσιον αἰγὸς ἐζωσμένῳ, πήραν
20 νεοῖρα φῆ καὶ τῶν ὤμων ἐξηρτημένῳ, κρατῶν τὴν
χερσὶν ἀμφοτέραις, τῇ μὲν, δεξπαγῆς τυρῆς,

fervebant. Indè autem componere cœpit sermonem amatorium, eumque prolixum. Erat hic Dionysophanes ætate semicanâ, magnus autem & formosus, qui nec juveni cederet; quin & dives inter paucos, & in tantum probus in quantum nemo alius. Hic, post adventum suum, primâ die omnibus Diis agri præsidibus sacra fecit, Cereri, Baccho, Pani, Nymphis, statuitque omnibus quotquot aderant præsentibus, cratera communem; reliquis diebus Lamonis inspexit opera: utque confexit campum probè impressis sulcis aratum, vineam palmitibus totam turgidam, hortum eleganter politum (quod namquè flores attinebat, Astylus omnem culpam in se receperat) impensè delectabatur, atque Lamonem laudibus evehens, insuper pollicitus est se eum liberum manu missurum. Posthæc etiam ad caprarum gregem descendit, capras caprariumque visurus.

Igitur Chloë in sylvam aufugit, tantam turbam reverita. At Daphnis hirsutâ capræ pelle indutus substitit, ex humeris suspensam recens consutam habens peram, tenens utrâque manu, alterâ nempe recentes caseolos, alterâ hædulos lactentes. Si quandò Apollo Laomedonti mercede pactâ ser-

III LONGI PASTORALIUM

viit, & armenta pavit, talis certè erat qualis tunc visus est Daphnis; qui sanè ne verbum quidem protulit, sed rubore suffusus, dejecit oculos humi, muneraque porrexit. Lamon verò: « Hic, inquit, « here, caprarum tuarum custos est. Tu quidem « quinquaginta mihi tradideras pascendas, & bi- « nos hircos; hic usque ad centenarum auctas dedit, « & denos hircos. Vides quàm sint pingues, niti- « daeque, & villis densæ, cornibusque integræ. » Eas & musicas reddidit; fistulâ namque auditâ statim omnia imperata faciunt.

His dictis aderat & Clearista, & specimen ejus quod dictum erat, sumere cupiens, jussit Daphnim capellis, ut solebat, fistulâ canere, insinuat promittens, si id fecisset, se eum tunicâ, lenâ & calceis muneraturum. Ille, in theatri modum illis dispositis, stans sub fago, è perâ fistulam deprompsit. Primum quidem exilem inflando edidit sonitum, & statim capellæ surrexerunt capitibus erectis; deindè pastorem occœpit cantum, atque capellæ capite in terram demisso pascere cœperunt: rursus suavem & argutum sonum edidit, & simul

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ. ΙΙΙ

τῇ ᾗ, εἰφὺς γαλαθηνύς. Εἴ ποτε Ἀπόλλων
 Λαομέδοντι θητεύων ἐβυκόλησε, τοῖόςδε ἦν,
 οἷος τότε ὦρθη Δάρνις. Αὐτὸς μὲν ἔνεν ἔειπεν ὕδεν,
 ἀλλὰ ἐρυθήματος πληθεῖς, ἐνόησε κἄτω, περ-
 τείνας τὰ δῶρα· ὁ δὲ Λάμων, “ ἔτος, εἶπε, 5
 “ σοι, δέσποτα, τῆς αἰγῶν αἰπόλος. Σὺ μὲν ἐμοὶ
 “ πεντήκοντα νέμειν ἔδωκας, καὶ δύο ξάγας·
 “ ἔτος δέ σοι πεποίηκεν ἑκατὸν, ἔθνη τετρά-
 “ γας. Ὅρας ὡς λιπαραὶ ἔθνη ξίχας λάσαι,
 “ ἔθνη τετράγας ἀθραυσοί. Πεποίηκεν αὐτὰς ἔθνη 10
 “ μυσητάς· σύειγε γὰρ ἀκούουσαι ποίεσι
 “ πάντα. ”

Παρθοῖς τοῖς λεγομένοις ἡ Κλεαίση, πεί-
 ραν ἐπιθύμισε τῇ λεχθέντι λαβεῖν, ἔθνη κελεύει
 τῇ Δάρνιν τῇ αἰξὶν οἷον εἰώθε σείσαι, καὶ ἐπαγ- 15
 γέλλει· σείσαντι χαίρεται χιτῶνα καὶ χλαῖναν
 καὶ ὑποδήματα. ὁ δὲ χαίρας αὐτοὺς ὥσπερ
 δέξον, εἰς τὴν φηγῶν, καὶ ἐκ τῆς πίρας τῇ
 σύειγα κομίσας, περὶ μὲν ὀλίγον ἐνέπνυσε·
 ἔθνη αἱ αἰγὲς ἔστησαν, τὰς κεφαλὰς ἀράμματα. Εἶτα 20
 ἐνέπνυσε τὸ νόμιον· καὶ αἱ αἰγὲς ἐνέμνοντο, νέυ-

σασαι κάτω. Αὔθις λιγυρὸν ἔδωκε· ἔα θέραι κατ-
 εκλίθησαν. Ἐσύρεισέ τε ἔοξ' ὅξ' ὃ μέλος· αἰ ᾗ ,
 ὥσπερ λύκ' αὖ ποσειόντος, εἰς τ' ὕλην κατέφυγον.
 Μετ' ὀλίγον ἀνακληπκὸν ἐφθέγγεσθ'· ἔξελ-
 5 θῆσθαι τ' ὕλης, πλησίον αὐτῷ τ' ποδῶν σωέδρα-
 μον. Οὐδὲ ἀνθρώπους οἰκέτας εἶδεν ἄν τις ἔτι
 πειθομένης περσάγματι δεσπότης. Οἳ τε ἔν' ἄλ-
 λοι πάντες ἐθαύμαζον, ἔα περὶ πάντων ἡ Κλεα-
 εῖση, ἔα δῶρα λυποδῶσειν ὥρσσε χαλῶ τε ὄντι
 10 αἰπόλῳ ἔα μουσικῶ· ἔα ἀνελθόντες εἰς τ' ἔπαυ-
 λιν, ἀμφὶ ἄριστον εἶχον, ἔα τῷ Δάφνιδι ἀφ' ὧν
 ἡδίστον ἔπεμψαν.

Ὁ δ' ᾗ μὲν τ' Χλόης ἡδίστη, καὶ ἡδίστο γεύομε-
 νος ἀσυχῆς ὀψαρτυσίας, ἔα εὐελπὶς ἦν τεύ-
 15 ξεσθαι τῷ γάμῳ, πείσας τὴν δεσπότην. Ὁ δ' ᾗ
 Γνάθων περσεκχαυθεὶς τοῖς καὶ τὸ αἰπόλιον
 γεγνημένοις, ἔα ἀβίωτον νομίζων τ' βίον, εἰ
 μὴ τεύξετ' ἡ Δάφνιδος, περπατῶντα τ' Ἄστυλον
 ἐν τῷ πῶραδείῳ φυλάξας, ἔα ἀναγαγὼν εἰς
 20 τ' τ' Διονύσει νεῶν, πόδας ἔα χεῖρας κατεφίλη.
 Τῷ δ' ᾗ πυνθανομένης, πῖνος ἕνεκα τὰυτα δρᾷ,

omnes reclinatæ quieverunt. Tùm quidem acutum insonuit ; & illæ, non secùs ac lupo irruente, in sylvam confugerunt. Paulò post receptui signum dedit ; tùm derepentè sylvâ egressæ propè pedes ipsius circum circà currere omnes cœperunt. Nemo unquam famulos vidit ita dicto audientes hero suo. Cæteri itaque omnes demirati fuere, præcipuè verò Clearista, quæ promissa huic formoso & musico caprario dona se persoluturam juravit. Reversique ad villam prandebant, & Daphnidi quædam de suâ misère, undè edebant, mensâ.

Ille unâ cum Chloë hisce epulis fruebatur, delectabaturque gustando conquistissimos oppidanorum cibos, inque spem erigebatur fore ut, dominis persuasis, hasce nuptias consequeretur. Gnatho autem magis accensus iis quæ apud capellas acciderant, minimèque vitalem sibi vitam ducens, ni Daphnide potiretur, Astylum in horto inambulanti captavit, & in Bacchi ædem abduxit, ubi ipsius pedes & manus osculari cœpit. At illo sciscitante, curnam id faceret, & imperante ut eloqueretur quid rei esset, insuperque adju-

rante se nihil ipsi denegaturum, “ actum est, in-
 “ quit, here, de Gnathone tuo. Qui ad hoc usque
 “ tempus solam amabam mensam, qui antehac
 “ jurabam nihil esse magis lepidum quàm vinum
 “ vetustum, qui ephebis Mytilenæis tuos obso-
 “ niorum conditores formosiores esse affirmabam,
 “ nunc solum Daphnim formosum esse censeo. At-
 “ que ne gustatis quidem exquisitissimis illis da-
 “ pibus, quarum singulis diebus ingens est appa-
 “ ratus, carnibus, piscibus, libis melleis, liben-
 “ ter herbam ac frondes depascerem in capel-
 “ lam conversus, Daphnidis modò auscultans fis-
 “ tulam, & sub illius manu pascens. Tu verò tuum
 “ servato Gnathonem, invictumque vince amo-
 “ rem. Sin minùs, tibi per meum juro Deum,
 “ pugione arrepto, & aqualiculo hoc cibis usque
 “ repleto, memet occidam ad ipsas adeò Daph-
 “ nidis fores. Tu verò haud ampliùs me vocabis
 “ Gnathonulum, ut adsiduè per jocum soles. ”

Ferre non potuit lachrymantem, iterùmque pedes
 exosculantem, juvenis magnanimus, & amantium
 doloris haud quaquàm ignarus, illique pollicitus
 est se à patre petiturum Daphnim, eumque duc-

ἔ λέγειν πελδύοντες, καὶ ὑπεργήσειν ὀμνύοντες,
 “ οἶχεταί· σοι Γνάθων, ἔφη, δέσποτα. Ὁ μέγχι
 “ νῦν μόνης Ξαπέζης ἔρῃ, ὁ πρῶτον ὀμνύς
 “ ὅτι μηδέν ἐστιν ὠραιότερον οἶνι γέροντι, ὁ
 “ κρείττερος τῷ ἐφήβῳ τῷ ἐν Μιτυλήνῃ τῶς σὺς 5
 “ ὀψαρτυτάς λέγων, μόνον λοιπὸν καλὸν εἶναι
 “ Δάφνιν νομίζω. Καὶ Ξοφῆς μὲν τὸ πολυτελεῖς
 “ ὃ γυρόμενοι, καίτοι ποσάτων ὠδασκάζο-
 “ μένων ἐκάστης ἡμέρας, κρεῶν, ἰχθύων, μελι-
 “ πομάτων, ἡδέως δ’ ἂν αἰξ γυρόμενοι, πόαν 10
 “ ἐδίοιμι ἔ φύλλα, τὸ Δάφνιδος ἀκούων σύ-
 “ ειγῶ, ἔ ὑπ’ ἐκείνῳ νεμόμενοι. Σὺ δ’
 “ σῶσον Γνάθωνα τὸ σὸν, ἔ τὸ ἀήτητον ἔρῃτα
 “ νίκησον. Εἰ δ’ ἢ μὴ, σοὶ ἐπόμενι τὸ ἐμὸν θεόν,
 “ Ξιφίδιον λαβὼν, ἔ ἐμπλήσας τὸ γαστέρα Ξο- 15
 “ φῆς, ἐμαυτὸν ἀποκτενῶ πρὸς τῷ Δάφνιδος
 “ θυρῶν· σὺ δ’ οὐκέτι χαλῆσεις Γναθωνάριον,
 “ ὥσπερ εἰώθεις παίζων αἰεὶ. ”

Οὐκ ἀντέχε κλάοντι, ἔ αὖθις τῶς πόδας
 καταφιλῶντι, νεανίσκῳ μεγάλῳ φρονι, ὃν ἄπει- 20
 ρος ἐροικῆς λύπης, ἀλλ’ αἰτήσιν αὐτὸν ὠδῶν

- ἔπατρὸς ἐπιγγέλλετο, ἔκομίσειν εἰς τὴν πόλιν,
 αὐτὰρ μὲν διῆλθον, ἐκείνῳ δὲ ἐρῳμῆρον. Εἰς εὐθυ-
 μίαν δὲ ἔαυτὸν ἐκείνον θέλων παραγαγεῖν,
 ἐπυνθάνετο μειδιῶν, εἰ οὐκ αἰχύνετο Λάμων
 5 υἱὸν Φιλῶν, ἀλλὰ ἔσχεδάζει συγκατακλι-
 θῆναι νέμοντι αἴγας μειρακίῳ; Καὶ ἅμα ὑπε-
 κρίνετο τὴν ἱερὰν δυσωδίαν μυσάττεσθαι. Ὁ δὲ,
 οἷα πᾶσαν ἐρωτικὴν μυθολογίαν ἐν τοῖς τῷ ἀσώ-
 των συμποσίοις πεπαυμένῳ, οὐκ ἄπο σκοπέῃ
 10 ἔπαυρ' αὐτῷ, καὶ ὑπὲρ τῆς Δάφνιδος, ἔλεγεν·
 « Οὐδεὶς τᾶντα, δέσποτα, ἐραστὴς πολυπραγ-
 « μονεῖ· ἀλλ' ἐν οἷῳ ποτὲ ἂν σώματι εὐρὴ τὸ
 « κάλλος, ἐάλωκε. Διὰ τῶντο ἔφυγε τις ἡρώς·
 « θῆ, καὶ ποταμῷ, ἔθηκε. Καίτοι τίς οὐκ ἂν
 15 « ἐραστὴν ἠλέησεν ὃν ἑδεῖ φοβεῖσθαι τὸν ἐρῳμῆρον;
 « Ἐγὼ δὲ σώματι μὲν ἐρῶ διέλω, κάλλος δὲ
 « ἐλευθέρα. Ὅρας, ὥς ὑακίνθῳ μὲν τὴν κόμην
 « ὁμοίαν ἔχει, λάμπουσιν δὲ ὑπὸ τῶν ὀφρύσιν οἱ
 « ὀφθαλμοὶ, καθατάρ ἐν χρυσῇ σφειδόνῃ ψη-
 20 « φίς; Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐρυθήματος μεσόν,
 « τὸ δὲ σῶμα λευκῶν ὀδόντων ὥσπερ ἐλέφαν-

turum in civitatem sibi quidem mancipium, ipsi
verò amasium. Cùm autem vellet eum bono esse
animo, interrogabat subridens, numquid eum
puderet Lamonis filium amare, & nihil non mo-
liri quò cum adolescentulo capras pascente rem
haberet? Et simul simulabat sese hircinum illum
fœtorem detestari. Gnatho contrà, qui nullos non
amatorios logos in luxu perditorum hominum
computationibus didicisset, non alienum à re de
se ipso & de Daphnide retulit: « Nemo amato-
« rum, domine, hisce curiosè perscrutandis im-
« moratur; sed in quocumque tandem corpore
« formam invenerit, illâ capitur: idcirco & plan-
« tam nonnullus deperiit, necnon flumen, & fe-
« ram. Et quidem quis non amantem miseratus
« fuerit, cui formidandus sit ille ipse quem amat?
« Servile quidem corpus, at liberalem formam
« amo. Vides ut illius coma hyacintho similis sit? Ut
« fulgeant oculi sub superciliis, veluti palâ aureâ
« inclusa gemma? Ut illius facies rubore suffusa
« sit? Ut illius oris dentes eboris instar candicent?
« Et quis amator non omnibus votis contenderet
« indè lactea sumere basia? Sin verò pastorem
« arsi, Deos imitatus feci. Bubulcus erat Anchi-
« ses, attamen illum habuit Venus. Capellas pas-
« cebat Branchius, & Apollo ipsum amavit. Pas-

« tor Ganymedes erat, & illum Jupiter rapuit.
 « Ne contemnamus puerum, cui etiam capellas
 « veluti amantes, morigeras videmus. Immo po-
 « tiùs quòd adhuc in terris manere tantam venus-
 « tatem sinant, gratias agamus Jovis aquilis. »

Astylus cùm ob hoc maximè dictum suaviter risisset, dixissetque magnos sophistas ab Amore formari, circumspectare commodum tempus cœpit, quo suum patrem de Daphnide alloqui posset. Eudromus subauscultavit quæcumque locuti fuerant clanculùm, &, cùm Daphnim, ut optimum juvenem, diligens, tùm ægrè ferens, quod tam elegans juvenis ludibrio esset futurus lascivo Gnathoni, ejusque libidini permittendus, extemplò omnem rem aperuit & Daphnidi ipsi & Lamoni. Daphnis igitur, animo consternatus, simul cum Chloë se in fugam dare constituit, vel vitæ finem sibi ponere, eâ quoque comite exitii adscitâ. At Lamon evocatâ foras Myrtalâ: « Periimus, inquit,

« ὅς; Τίς ἐκείθεν ἔκ' ἂν εὖξαιτο λαβεῖν ἐρασῆς
 « λυγρὰ φιλήματα; Εἰ δ' ἔνεμονός ἡράδην,
 « θεὸς ἐμιμησάμην. Βυκόλος ἦν Ἀγχιόης, ὃ
 « ἔχεν αὐτὸν Ἀφροδίτη· αἶγας ἔνεμε Βράγχος,
 « ὃ Ἀπόλλων αὐτὸν ἐφίλησε· ποιμὴν ἦν Γα- 5
 « νυμίδης, καὶ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἥρπασε. Μὴ κατὰ
 « φρονῶμεν παῖδες, ὥ καὶ αἶγας ὡς ἐρώσας,
 « παιδομύθας εἰδομύθ· ἀλλ' εἰ ἔπι μένειν ὅππ
 « γῆς ὅππ' ἐπείσῃ τοιῦτον κάλλος, χάριν ἔχω-
 « μεν τοῖς Διὸς αἰετοῖς. » 10

Ἦδὺ δὲ γελάσας ὁ Ἄσυλος ὅππ' ἔττω μέ-
 λιστα τὰ λεχθέντι, καὶ ὡς μεγάλους ὁ Ἔρως ποιεῖ
 σοφιστὰς, εἰπὼν, ἐπετήρησ' καιρὸν ἐν ᾧ τὰ πατρὶ
 πρὸς Δάφνιδος ἀγαλλέξετο. Ἀκρόσας δ' ἡ τὰ λεχ-
 θέντα κρύφα πάντα ὁ Εὐδρομος, καὶ τὰ μὲν, ἃ 15
 Δάφνιν φιλοῦν, ὡς ἀγαθὸν νεανίσκον, τὰ δ' ἃ
 ἀχθόμενον εἰ Γνάθωνος ἐμπαροίνημα γήρσετο
 τοιῦτον κάλλος, αὐτίκα κατὰλέγει πάντα κα-
 κείνω ὃ Λάμῳ. Ὁ μὲν ὅν Δάφνις ἐκπλάγεις,
 ἐξίνωσκεν ἅμα τῇ Χλόῃ τολμῆσαι Φυγεῖν, ἢ 20
 ὑποθανεῖν, κοινωνὸν κακείνην λαβών. Ὁ δ' ἃ Λά-

μων περκαλεσάμεν· ἔξω δ' αὐλῆς δ' Μυρ-
 τάλην· « Οἰχόμυθα, εἶπεν, ὦ γύναι. Ἦκει καί-
 « ρος ἐκκαλύπτειν τὰ κρυπτά. Ἐρημοὶ δ' αἱ αἰ-
 « ρες ἐπὶ τὰ λοιπὰ πάντα· ἀλλὰ, μὰ τὴ Πᾶνα,
 5 « ἐπὶ τὰς Νύμφας, ὅδ' εἰ μέλλω βῆς, Φασὶν,
 « ἐν αὐλείῳ καταλείπεσθαι, δάφνιδος τύχην
 « ἥ τις ἐστὶν ἐσιωπησόμεν· ἀλλὰ ἐπεὶ εὖρος
 « ἐκκείμενον, ἔρῃ, ἐπὶ ὅπως ξερόμενον, μι-
 « νύσω, καὶ ὅσα εὖρος συνεκκείμενα, δείξω.
 10 « Μαθέτω Γνάθων ὁ μιαρὸς οἶος ὧν οἶων ἐρᾷ.
 « Παρασιδύαζέ μοι μόνον εὐξεπῆ τὰ γυναι-
 « ματα.»

Οἱ μὲν ταῦτα συνεμένοιοι, ἀπῆλθον εἰσω πάλιν· ὁ δ' Ἄσυλος χολὴν ἄροντι τῷ πατρὶ περὶ-
 15 ρυεῖς, αἰτεῖ δ' Δάφνιν εἰς τὴν πόλιν καταγαγεῖν,
 ὡς καλὸν τε ὄντα ἐπὶ ἀρεσκίας κρείττονα, ἐπὶ τα-
 χέως ὑπὸ Γνάθων· ἐπὶ τὰ ἀσυχὰ διδασκῆται
 δυνάμενον. Χαίρον ὁ πατὴρ δίδωσι· ἐπὶ μετὰ
 περιβάμεν· τὴν Λάμωνα ἐπὶ τὴν Μυρτάλην, εὐη-
 20 γελίζετο αὐτοῖς, ὅτι Ἄσυλον θεραπεύσει λοι-
 πὸν ἀπὸ αἰῶν ἐπὶ πράγων Δάφνις· ἐπιηγέλλε-

« mea uxor. Adest tempus ea revelandi quæ hac-
 « tenùs recta fuere. Capræ & cuncta reliqua de-
 « ferta erunt; sed, Pana atque Nymphas testor,
 « etiamsi, quod aiunt, bos in stabulo sim relin-
 « quendus, Daphnidis fortunam nequaquam re-
 « ticebo: sed, quod inveni expositum, dicam, quo-
 « modò educatum fuerit, indicabo, & quæ cum
 « illo exposita fuerint, ostendam. Discat scelestus
 « iste Gnatho & quis sit ipse, & quos amare au-
 « deat. Tu modò cura ut hæc mihi monumenta sint
 « prompta parataque.»

Sic ubi inter ipsos convenit, se intrò recepe-
 runt. Astylus ad patrem otium agentem advolans,
 petit ut Daphnim sibi liceat in urbem abducere,
 utpote formosum præstantioremque quàm qui ruri
 degat, & brevi temporis spatio à Gnathone urba-
 nos mores edocendum. Lubens pater concessit,
 atque arcessitis Lamoni ac Myrtalæ lætum afferebat
 nuncium, quòd pro capris hircisque, Astylo dein-
 ceptus daturus sit operam Daphnis, pollicitus pro
 illo duos illis se daturum caprarios. Tùm Lamoni,
 cùm jam omnes confluxissent, atque, quòd for-
 mosum essent habituri conservum, lætarentur, di-

cendi copiam petiit, sicque profari cœpit : « Audi,
 « here, ex viro sene verum sermonem : juro Pana
 « Nymphasque, me nihil falsi esse dicturum. Non
 « sum ego Daphnidis pater, neque tam beata fuit
 « Myrtale ut talis adolescentis mater existeret. Alii
 « parentes hunc exposuerunt infantulum, forsan
 « grandiorum liberorum satis habentes. Ego in-
 « veni illum expositum, & à caprâ meâ nutri-
 « tum, quam etiam mortuam in horti ambitu se-
 « pelivi, magno illam amore prosequens quòd
 « matris officia præstitisset. Inveni & monumenta
 « quædam cum illo exposita. Confiteor, domine,
 « atque adservo ista ; fortunæ namque altioris
 « quàm ut nobis convenire possint, hæc sunt argu-
 « menta & indicia. Servum autem illum esse As-
 « tyli, videlicet famulum pulchrum domini pul-
 « chri atque boni, non aspernor ; at illum Gna-
 « thonis libidini & injuriæ exponi, id nullo modo
 « tolerare possum ; quum eum Gnatho ideò Mi-
 « tylenen adducat, ut muliebria patiatur. »

το ἃ δύο ἀντ' ἐκείναι δώσειν αὐτοῖς αἰπόλους.
 Ἐνταῦθα ὁ Λάμων, πάντων ἤδη σωεῖρρυηκό-
 των, εἰ ὅτι καλὸν ὁμόδικον ἔχουσιν, ἡδομένων,
 αἰτήσας λόγον, ἤρξατο λέγειν. « Ἄκουσον, ὦ
 « δέσποτα, ὡς δὲ ἀνδρὸς γέροντος ἀληθεῖ λό- 5
 « γον· ἐπόμενυμι ἃ Πᾶνα εἰ τὰς Νύμφας, ὥς
 « ὅδεν ψεύσομαι. Οὐκ εἰμὶ Δάφνιδος πατήρ,
 « ὅδ' εὐτύχησε Μυρτάλη μήτηρ γενέσθαι. Ἄλλοι
 « πατέρες ἐξέθηκεν τετὶ τὸ παῖδίον, ἴσως πα-
 « δίων πρεσβυτέρον ἄλλις ἔχοντες· ἐγὼ δὲ εὖρον 10
 « ἐκκείμενον, εἰ ὑπὸ αἰγῶς ἐμῆς τρεφόμενον·
 « ἦν εἰ ἀποθανῆσαν ἔθαψα ἐν τῷ περικλήπῳ,
 « Φιλῶν ὅτι ἐποίησε μητρὸς ἔργα. Εὖρον αὐτῷ
 « εἰ γνωρίσματα συνεκκείμενα· ὁμολογῶ, δέσ-
 « ποτα, καὶ φυλάττω· τύχης γάρ ἐστι μείζονος 15
 « ἢ καθ' ἡμᾶς σύμβολα. Ἀσύλῳ μὲν ὦν εἶ
 « δίκλον αὐτὸν ὅχ' ὑπερηφανῶ, καλὸν οἰκέ-
 « την καλῶ καὶ ἀγαθῶ δεσπότη· παροίνημα δὲ
 « Γνάθωνος ὃ δύναμαι περὶ δεινὸν γλυόμενον· ὅς
 « ἐς Μιτυλήνην αὐτὸν ἄγειν ὅτι γυναικῶν ἔργα 20
 « ἀσφάδζει. »

Ὁ μὲν Λάμων τὰυτα εἰπὼν ἐσιώπησε, ἔ-
 πολλα ἀφῆκε δάκρυα. Τῷ ἧ ΓνάθωνⓈ θρα-
 συνομένῃ, ἔ πληγὰς ἀπειλῶνⓈ, ὁ Διονυσ-
 φάνης τοῖς εἰρημένοισι ἐκπλαγείς, ἔ μὲ Γνά-
 5 θωνα σιωπᾶν ἐκέλευσε, σφόδρα ἔ ὄφρῦν εἰς
 αὐτὸν τοξοποιήσας· ἔ ἧ Λάμωνα πάλιν ἀνέ-
 χρινε, ἔ παρεκελεύετο τάληθῇ λέγειν, μηδὲ
 ὄμοια πλάττειν μύθοις, ὅτῃ τὰς κατέχειν ὡς υἱόν.
 Ὡς δὲ ἀτενὴς ἦν, καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν,
 10 καὶ ἐδίδου βασανίζειν αὐτὸν, εἰ ἀψεύδεῖ,
 καθήμενῃς τῇ Κλεαίρης ἐβαστάνιζε τὰ λελεγ-
 μένα. « Τί δ' ἂν ἐψεύδετο Λάμων, μέλλων
 « ἀνθ' ἐνὸς δύο λαμβάνειν αἰπόλους; Πῶς δ'
 « ἂν καὶ τὰυτα ἐπλασεν ἀγροικος; Οὐ γὰρ εὐθύς
 15 « ἦν ἄπιστον, ἐκ τοιούτου γέροντιⓈ, καὶ μήτρας
 « εὐτελῆς, υἱὸν καλὸν ἔγω γενέσθαι; »

Ἐδίδκει μὴ μαντεύεσθαι ὀπιπλέον, ἀλλὰ ἴδῃ
 τὰ γνωρίσματα σκοπεῖν, εἰ λαμπρᾶς καὶ ἐνδο-
 ξοτέρας τύχης. Ἀπῆει μὲ Μυρτάλη κομίσασα
 20 πάντα φυλαττόμενα ἐν πύρρῃ παλαιᾷ. Κομισ-
 θέντα περὶⓈ Διονυσοφάνης ἔβλεπε, καὶ ἰδὼν

His dictis Lamon, multas in lachrymas effusus, conticuit. Cùm autem Gnatho audaciùs efferretur, verberaque minaretur, Dionysophanes dictis obstupefactus, Gnathoni silentium imperavit, torvè supercilia in ipsum intorquens, & Lamonem iterùm interrogavit, & jussit ut ipsi vera responderet, neque consimilia fabulis confingeret, quò sic filium retinere posset. Cùm autem Lamon firmus in verbis persisteret, perque omnes juraret Deos, seque ad quæstionem offerret si quid mentitus fuisset, assidente Clearistâ, dicta examinabat. “ Quare
 “ Lamon mentiretur, cùm pro uno duos accep-
 “ turus sit caprarios? Quomodò hæc commenti-
 “ tus fuisset homo rusticus? Nonne statim fuerat
 “ incredibile ab tali senecione atque matre vili
 “ filium tam insigni formâ progenitum fuisse? „

Placuit non ulteriùs conjecturis inhærere, sed ipsa inspicere monumenta, nùm illa splendidioris insigniorisque fortunæ essent. Abiit Myrtale cuncta allatura quæ vetustâ in perâ asservabantur. Allata primus inspiciebat Dionysophanes, visisque chlamydiculâ purpureâ, fibulâ ex auro fabrefactâ, gladiolo eburneum habente capulum, validè ex-

clamando, ô Jupiter dominator! advocavit uxorem ut & ipsa intueretur. Quæ ut vidit, altum & ipsa exclamavit: “ Charæ Parcæ! Nonne hæc sunt
 “ quæ unà cum nostro filiolo exponenda curavi-
 “ mus? Nonne hæc in hos ipsos agros asporta-
 “ turam Sophrosynen misimus? Non sunt alia
 “ certè, sed ipsamet hæc sunt, marite charissime.
 “ Nostra hæc proles: tuus filius Daphnis est, &
 “ paternas capellas pavit? „

Illâ adhuc loquente, Dionysophaneque signa hæc deosculante, præque nimio gaudio lachrymas fundente, Astylus intelligens suum esse fratrem, statim abjecto pallio, cursu tendebat per hortum, primus osculari Daphnim volens. Cùm autem illum vidisset multis stipatum clamantemque Daphnis, ratus illum accurrere ut ipsi manus injiciat, perâ fistulâque abjectis, ad mare ferebatur se præcipitem de excelsâ petrâ daturus. Et fortasse, quod novum & insolens, inventus periisset Daphnis, nisi, re intellectâ, Astylus clamitasset iterum: “ Siste gradum, Daphni, & nihil reformida.
 “ Frater tuus sum, & parentes tui sunt, qui hac-
 “ tenùs heri extiterunt. Nunc nobis Lamon de

χλαμύδιον ἀλουργές, πόρπην χρυσήλατον, ξι-
 φίδιον ἐλεφαντόκωπον, μέγα βοήσας, ὦ Ζεῦ
 δέσποτα, καλεῖ τὴ γυναῖκα θεασομένην. Ἡ δὲ
 ἰδύσα, μέγα εἰς αὐτὴν βοᾷ· « Φίλοι Μοῖραι·
 « ὅ τ' αὐτὰ ἡμεῖς συνεθήκαμεν ἰδίῳ παιδί, καὶ
 « εἰς τέτταρς τέρας ἀγρὺς κομίζουσιν Σωφροσύνην
 « ἀπεσείλαμεν; Οὐκ ἄλλα μὲν ἔν, ἀλλὰ ταῦ-
 « τα, Φίλε ἄνερ· ἡμέτερόν ἐστι τὸ παιδίον·
 « σὸς υἱὸς ἐστὶ Δάρνις, καὶ πατρῶας ἔνεμεν
 « αἶγας. »

10

Ἐπὶ λεγούσης αὐτῆς, εἰς τὸν Διονυσοφάνους τὰ
 γνωρίσματα φιλεῖν ἔχον, καὶ ὑπὸ πειτηῆς ἡδο-
 τῆς δακρύοντι, ὁ Ἄστυλος συγείας ὡς ἀδελφός
 ἐστὶ, ῥίψας θοιμάκιον, ἔθει καὶ τὴν ὠραδείσκα,
 παρῶν τὴν Δάρνιν φιλεῖται θέλων. Ἰδὼν δὲ
 αὐτὸν μὴ πολλῶν, εἰς βοῶντα Δάρνις, νομίσας
 ὅτι συλλαβεῖν αὐτὸν βυλόμηνον ἔχει, ῥίψας
 πήραν εἰς τὴν σύειχα, πρὸς τὴν θάλατταν ἐφέρειο,
 ῥίψων ἑαυτὸν ὑπὸ τῇ μεγάλῃ πέτρᾳ. Καὶ ἴσως
 ἂν, τὸ κακνότερον, εὐρεθείς ὑπολώλῃ Δάρνις,

20

εἰ μὴ συγείας ὁ Ἄστυλος ἐβόα πάλιν· « Στήθι,

“ Δάρνι, μηδὲν φοβηθῆς· ἀδελφὸς εἰμί σου·
 “ Ἐ γονεῖς, οἱ μέχρι νῦν δέσπο). Νῦν ἡμῖν Λά-
 “ μων τ’ αἶψα εἶπε, Ἐ τὰ γνωρίσματα ἔδειξεν·
 “ ὅρα ὃ ὁπιστραφεῖς πῶς ἴασι Φαιδρὸι καὶ γε-
 5 “ λῶντες. Ἀλλ’ ἐμὲ πρῶτον Φίλησον· ὁμνυμι ὃ
 “ τὰς Νύμφας, ὡς ἔ ψεύδομαι. »

Μόλις μὲν τ’ ὄρκον ἔση, καὶ τ’ Ἄσυλον τρέ-
 χοντα φειέμεναι, Ἐ προσελθόντα κατεφίλησεν.
 Ἐν ᾧ ὃ ἐκείνον ἐφίλει, πληῖθος τὸ λοιπὸν ἐπιρρεῖ
 10 θεραπόντων, θεραπαγῶν, αὐτὸς ὁ πατήρ, ἡ μή-
 τηρ μετ’ αὐτῶ. Οὔτοι πάντες φειέβαλλον, κατ-
 εφίλυν χαίροντες, κλάοντες. Ὁ ὃ τ’ πατέρα
 Ἐ τ’ μητέρα πρὸ τῶν ἄλλων ἐφιλοφρονεῖτο· Ἐ
 ὡς πάλαι εἰδὼς προσεσερνίζετο, Ἐ ἐξελθεῖν τ’
 15 φειβολῶν ἔκ ἤθελεν· ἔτω φύσις ταχέως πισ-
 τεύει). Ἐξελάθετο καὶ Χλόης παρ’ ὀλίγον· Ἐ
 ἐλθὼν εἰς τ’ ἑπαυλιν, ἐδῆτά τε ἔλαβε πολυ-
 τελῆ, Ἐ πρὸς τ’ πατέρα τ’ ἴδιον καθεσθείς,
 ἤκυσεν αὐτῶ λέγοντι· ἔπως.

20 “ Ἔρημα, ὦ παῖδες, κομιδῇ νέος, Ἐ χρο-
 “ νη διελθόντι· ὀλίγη, πατήρ, ὡς ὥσμιν,

« caprâ rem omnem narravit, & monumenta os-
 « tendit. Vide, conversus, quàm læti incedant,
 « quàmque hilari vultu. Verùm me primum os-
 « culeris: juro per Nymphas me nihil mentiri. »

Vix post jusjurandum hoc stetit, & Astylum
 occurrentem expectavit, atque accedentem oscu-
 lo excepit. Intereâ loci dùm illum osculatur, cæ-
 tera multitudo adest, servorum ancillarumque tur-
 ba affluit, quin & pater unâ cum matre. Hi om-
 nes illum amplexabantur, deosculabantur cum
 gaudio atque fletu. At Daphnis patrem & ma-
 trem antè alios tenerrimo affectu complectebatur,
 & quasi jam pridem nosset, adpectorabatur, exi-
 reque amplexibus recusabat: tam citò sibi inve-
 nit natura fidem. Et parùm aberat, quin Chloës
 in hoc temporis articulo oblivisceretur; cùmque
 jam venisset ad villam, pretiosam accepit vestem,
 juxtaque genuinum patrem collocatus, eum ad
 hunc modum fermocinantem auscultavit.

« Uxorem duxi, mei filii, admodùm juvenis,
 « atque exiguo interjecto temporis spatio, geni-
 « tor, ut ego arbitrabar, fortunatus eram. Primus

« enim partus filius erat , alter filia , tertius Asty-
 « lus. Ratus itaque hosce sufficere generi nostro ,
 « prognatum post omnes hunc puellum exponen-
 « dum curavi ; expositis his unâ , non veluti mo-
 « numentis , verùm potiùs ut funebribus ornamen-
 « tis. At aliter visum fuit Fortunæ. Natu quippè
 « major filius & ipsa filia eodem morbo uno die
 « perierunt ; at tu Deorum providentiâ mihi ser-
 « vatus es , quò plures in senectute manucto-
 « res haberemus. Cave unquam malevolo in me
 « sis animo ob hanc tuâ expositionem ; volente
 « enim animo id haud quaquam à me consultum
 « est. Neque est , Astyle , quod doleas , licet pro
 « asse semissem totius hæreditatis accepturus. Ho-
 « minibus enim sapientibus nulla fratre præstan-
 « tior est possessio. Quin immò vos mutuò amate ,
 « & quoad opes vel cum regibus contendite. Ma-
 « gna enim vobis latifundia relinquam , multos
 « famulos industrios , aurum , argentum , & quæ-
 « cumque alia divites possidere solent. Præcipuum
 « tantùm Daphnidi hunc agrum do , necnon La-
 « monem atque Myrtalam , ipsasque , quas ipse-
 « met pavit , capellas. »

Illo etiamnùm loquente , Daphnis profiliens ,

« εὐτυχὴς ἐγερόνειν. Ἐγένετο γάρ μοι πρῶτος
 « υἱός, καὶ δευτέρα θυγάτηρ, καὶ τρίτος ἄσυλος.
 « ὧμιν ἱκανὸν εἶ) τὸ γένος, καὶ γυρόμενον ἐπὶ
 « πᾶσι τῷ τὸ παίδιον ἐξέθηκα, ὃ γνωρίσματα
 « ταῦτα συνεκθεῖς, ἀλλὰ ἐντάφια. Ταῦτα δὲ
 « τύχης ἄλλα βυλεύματα. Ὁ μὲν γὰρ πρεσβύτε-
 « ρος παῖς καὶ ἡ θυγάτηρ ὁμοία νόσῳ μιᾶς ἡμέ-
 « ρας ἀπώλοντο· σὺ δέ μοι πρεσνοία θεῶν ἐσώ-
 « θης, ἵνα πλείους ἔχωμεν χειραγωγούς. Μήτε
 « ἔν σύ μοι μνησικακῆσης ποτὲ τὸ ἐκθέσεως· 10
 « (ἐκὼν γὰρ οὐκ ἐβυλόσαμην), μήτε σὺ λυπη-
 « θῇς, Ἄσυλε, μέρος ληψόμεθα ἀντὶ πάσης τῆς
 « ὀσίας· (κρεῖττον γὰρ τοῖς εὐφροσύσιν ἀδελφῶν
 « κτήμα ὁδέν·) ἀλλὰ φιλεῖτε ἀλλήλους, καὶ
 « χρημάτων ἕνεκα καὶ βασιλεύσιν εἰρίζετε. Πολ- 15
 « λὴν μὲν γὰρ ὑμῖν καταλείψω γῆν, πολλὰς δὲ
 « οἰκέτας δεξιὰς, χρυσὸν, ἄργυρον, ὅσα ἄλλα
 « εὐδαιμόνων κτήματα. Μόνον ἐξαίρετον τῷ
 « Δάφνιδι τὸ χρεῖον δίδωμι, καὶ Λάμωνα καὶ
 « Μυρτάλην, καὶ τὰς αἵγας αἷς αὐτοὺς ἔνεμεν.» 20
 Ἐπὶ αὐτῷ λέγοντι, Δάφνις ἀναπηδήσας,

122 ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

« χαλῶς με, εἶπε, ταῦτα, πάτερ, ἀνέμνησας.
 « Ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων ὑπὶ τὸ ποτὸν, αἱ
 « πρὸ νῦν διψῶσαι ὥσθ' ἀμύνουσι τὸ σείεσθαι
 « ἐμὴν, ἐγὼ δὲ ἐνταυθοῖ καθεζομαι. » Ἡ δὲ
 5 πάντες ἐγέλασαν, ὅτι δεσπότης γεγενημένος,
 ἐπὶ θέλει εἶναι αἰπόλος. Κακείνας μὲ θεραπείων
 ἐπέμψθη τις ἄλλος· οἱ δὲ θύσαντες Διὶ Σωτῆρι,
 συμπόσιον συνεκρότην. Εἰς τῷδ' τὸ συμπόσιον
 μόνος ἔχ' ἦκε Γνάθων· ἀλλὰ φοβέμενος ἐν
 10 τῷ νεῷ τῇ Διονύσῃ ἐτὶ ἡμέραν ἔμεινε καὶ τὴν
 νύκτα, ὥσπερ ἰκέτης. Ταχέϊας δὲ φήμης εἰς πάν-
 τας ἐλθέσης, ὅτι Διονυσοφάνης εὔρεν υἱὸν, ἐπὶ
 Δάφνις ὁ αἰπόλος, δεσπότης τῆς ἀγρῶν εὐρέθη,
 ἅμα ἔω συνετέρεχον ἄλλος ἀλλαχόθεν, τῷ μὲν
 15 μειρακίῳ συνεδόμῃοι, τῷ δὲ πατρὶ αὐτῷ δῶρα
 κομίζοντες· ἐν οἷς καὶ ὁ Δρύας παρθένος, ὁ ξέ-
 φων καὶ Χλόην.

Ὁ δὲ Διονυσοφάνης κατέειχε πάντας, κοινω-
 νὴς μὲν τὴν εὐφροσύνην ἐπὶ τῇ ἐορτῇ ἐσομένης. Παρ-
 20 εσκέυαστο δὲ πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ ἄλδρα,
 ὄρνιθες ἔλειοι, χοῖροι γαλαθῖνοι, μελιτώμαλα

« rectè illa, inquit, mihi in memoriam revocasti.
« Exeo capras ducturus ad potum, quæ alicubi
« sitientes meam expectant fistulam; ego verò hîc
« sedeo. » Riserunt suaviter omnes, quòd domi-
nus factus, etiamnùm caprarius esse vellet. Et alius
quidem missus fuit qui illarum curam ageret; hî
autem sacris Jovi servatori factis, læti agitaverunt
convivium. Ad hoc solus non accessit Gnatho,
qui timore perculsus, in Bacchi fano, tanquàm
supplex, diem atque noctem mansit. Cùm autem
fama ad omnium aures pervenisset, Dionysopha-
nem suum invenisse filium, atque Daphnim illum
caprarium, agrorum dominum factum fuisse, pri-
mâ luce alii aliundè confluxerunt, adolescenti gra-
tulantes, patri autem munera conferentes; inter
quos primus Dryas, qui Chloën aluerat.

Omnes autem detinuit Dionysophanes, ut post
hanc lætitiâ etiam festo interessent. Ingens au-
tem erat vini apparatus, nec minor farinæ; aves
palustres, porcelli subrumi, mellearum placenta-
rum scitamenta varia; multæ etiam victimæ Diis

patriis mactabantur. Tùm Daphnis, reculis omnibus pastoralibus collectis, donaria Diis distribuit, Baccho quidem peram atque pellem consecravit, Pani verò fistulam & tibiam obliquam; pedum autem Nymphis, sicut & mulctralia quæ ipse fabricaverat. Adeò autem id cui adsuevimus novâ & insolenti fortunæ prosperitatē gratius & acceptius esse solet, ut exciderint ipsi lachrymæ ad hæc singula, dùm iis quasi valediceret, nec antè mulctralia Diis obtulerit, quàm in illis mulxisset, neque pellem, quàm eam induisset, neque fistulam, quam eâ cecinisset. Quin singula quoque illa deosculatus, & capellas allocutus fuit, hircosque compellavit nominatim. De fonte quoque bibit, quòd sæpiùs & cum Chloë indidem bibisset. Non dùm tamen suum amorem confitebatur, occasionì imminens.

Quo tempore autem Daphnis sacris faciendis vacabat, ita se habebant res Chloës; sedebat plorans, pascebatque oves, dicens ut par erat: « Meï
« oblitus est Daphnis: scilicet opulentas nuptias
« mente agitat. Cui bono enim ipsum ad iusjuran-
« dum per capras, pro eo quod per Nymphas illi

ποικίλα· ἃ ἱερεῖα ἣ πολλὰ τοῖς ὀπιχωρείοις
 θεοῖς ἐθύετο. Ἐνταῦθα ὁ Δάφνις σωμαθροίσας
 πάντα τὰ ποιμενικὰ κτήματα, διένειμεν ἀνα-
 θήματα τοῖς θεοῖς. Τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὸ
 πήραν ἃ τὸ δέσμα· τῷ Πανὶ τὸ σύριγχα ἃ τὸ 5
 πλάγιον αὐλόν· τὸ χαλαύροπα τὸ Νύμφαις, καὶ
 τὰς γαυλὰς ἕως αὐτὸς ἐτεκτήνατο. Οὕτω δὲ
 ἄρα τὸ σύνηδες ξενιζέσης εὐδαιμονίας περπνό-
 περόν ἐστιν, ὥστε ἐδάκρυσεν ἐφ' ἑκάστῳ τέτων
 ἀπαλλαττόμενος· καὶ ὅτε τὰς γαυλὰς ἀνέθηκε, 10
 πρὶν ἀμέλξαι, ὅτε τὸ δέσμα, πρὶν ἐνδύσασθαι,
 ὅτε τὸ σύριγχα, πρὶν σείσαι· ἀλλὰ καὶ ἐφίλη-
 σεν αὐτὰ πάντα, ἃ τὰς αἶγας προσεῖπε, καὶ
 τὰς ξάγους ἐκάλεσεν ὀνομασί· καὶ μὲν γὰρ πηγῆς
 ἃ ἔπειν, ὅτι πολλάκις, ἃ μὲν Χλόης. Οὕτω δὲ 15
 ὡμολόγηται τὸ ἔροτα, καθεὶν ὡσαυτάτην.

Ἐν ᾧ δὲ Δάφνις ἐν θυσίαις ἦν, τάδε γὰρ πρὸς
 τὸν Χλόην. Ἐκάθητο κλάσσαι, τὰ πρόβατα νέ-
 μωσα, λέγων οἷα εἰκὸς ἦν· « ἐξελάθετό με
 « Δάφνις· ὀνειροπολεῖ γάμος πλυσίς. Τί γὰρ 20
 « αὐτὸν ὀμνύειν ἀντὶ τῆς Νυμφῶν τὰς αἶγας

“ ἐκέλευον ; Κατέλιπε καὶ ταύτας ὡς ἐ Χλόην.
 “ Οὐδὲ θυὼν τῇ Νύμφαις ἐ παρ Πανί, ἐπεθύ-
 “ μισεν ἰδεῖν Χλόην. Εὗρεν ἴσως ὡρὰ τῇ μη-
 “ τερὶ θεραπαίνας ἐμὲ κρείττονας. Χαιρέτω·
 5 “ ἐγὼ δὲ ὃ ζήσομαι. ”

Καὶ τοιαῦτα λέγουσιν, τοιαῦτα ἐννοῶσιν, ὁ
 Λάμπης ὁ βυκόλος μὲν χειρὸς γεωργικῆς ἐπιστᾶς,
 ἤρπασεν αὐτήν· ὡς ὅτε Δάφνιδος ἐπὶ γαμήσιον-
 τος, ἐ Δρύαντος ἐκείνον ἀγαπήσονται. Ἡ μὲν ὅν
 10 ἐκομίζετο βοῶσα ἐλεεινόν· τῇ δὲ τις ἰδόντων
 ἐμήνυσσε τῇ Νάπη, κακείνη παρ Δρύαντι, καὶ ὁ
 Δρύας παρ Δάφνιδι. Ὁ δὲ ἔξω τῇ Φρενῶν γηρύ-
 μενται, ὅτε εἰπεῖν παρὸς τὴν πατέρα ἐτόλμα,
 ἐ καρτερεῖν μὴ δυνάμενται, εἰς τὴν ἀείκηπον
 15 εἰσελθὼν ὠδύρετο, “ ὦ πικρᾶς ἀνδρέσεως, λέ-
 “ γων. Πόσον ἦν μοι κρείττον νέμειν ; Πόσον
 “ ἡμῖν μακαριώτερος, διδῶν ὢν ; Τότε ἔβλε-
 “ πον Χλόην· νῦν δὲ τὴν μὲ Λάμπης ἀρπάσας
 “ οἶχετο, τυκτὸς ὃ γηυομένης, κοιμήσετο. Ἐγὼ ὃ
 20 “ πίνω, ἐ θυφῶ, ἐ μάτην τὴν Πᾶνα, ἐ τὰς
 “ αἶζας, καὶ τὰς Νύμφας ὥμοσα. ”

« ego dederam, vicissim adegì? Et illas ut Chloën
« reliquit. Ne quidem cùm sacra Nymphis & Pani
« faceret, eum vel videndæ Chloës desiderium
« cepit. Forſan apud matrem nactus eſt ancillas
« me præſtantioreſ. Valeat; ego ampliùs non vi-
« vam. »

Talia dicentem, talia volutantem animo, Lampis armentarius, unà cum ruſticorum manu advocans, eam rapuit, quaſi Daphnis eam jam non ducturus eſſet, & Dryas nimis præclarè ſecum agi reputaturus eſſet, ſi Lampis eam adhuc ducere vellet. Illa itaque auferebatur miſerandum clamans; cæterùm quidam ex illis qui hoc viderant, hujus facti indicium facit Napæ, illa Dryanti, Dryas Daphnidi; qui jam ſuū non compos, neque patri dicere audebat, & tamen ſic durare non poterat. Igitur horti ambitum ingreſſus, lamentabatur dicens: « Quàm triſte eſt mihi agnitum & repertum
« fuiſſe? Quantò meliùs mecum agebatur, cùm
« pecus paſcebam? Quantò eram beator cùm ſer-
« viebam? Tunc videbam Chloën; nunc verò Lam-
« pis illâ abreptâ abit, nocteque cœptâ cum illâ cu-
« babit. Aſt ego potui indulgeo, deliciis diffluo,
« & fruſtra Pana, capras atque Nymphas juravi. »

Hæc dicentem Daphnim Gnatho in horto delitescens audivit, horamque adesse ratus quâ propitium placatumque eum sibi reddere posset, assumptis nonnullis ex Astyli pueris, Dryantem persequitur, hortatusque ut se ducerent, ad Lampidis casam cursum intendit. Et eum assecutus eo ipso temporis puncto quo Chloën introduceret, ipsam eripuit, & agrestes homines verberibus multavit. Verùm strenuam operam navabat, quò vinctum Lampim, haud secùs quàm ex bello aliquo captivum abduceret; quod sanè præstitisset, nisi is suâ id fugâ prævertisset. Re tam præclarè gestâ, inclinatoque in occasum die, reversus, Dionysophanem invenit jàm somno indulgentem, Daphnim verò vigiliis sese conficientem, & adhuc circà hortum plorantem. Cui adductâ jàm traditâque Chloë, omnia commemorat, simulque obsecrat, oblivisci velit injuriarum, seque non inutilem servum recipere, neque mensâ privare, quâ interdictâ, illicò moriatur fame. Daphnis autem ubi Chloën conspexit, eamque in manibus tenere se sentiit, cum isto, utpote de se tam benè merito, redibat in gratiam, Chloæ verò de ipsius neglectu se excusare cœpit.

Cæterùm habito inter se consilio, nuptias celan-

Ταῦτα τῷ Δάφνιδος λέγοντος ἤκουσεν ὁ Γνά-
θων ἐν τῷ πατρὶ καὶ ἀδελφῶν λαοφάνων· ἔκαστος
ἤκειν ἀλλοτρίων πρὸς αὐτὸν νομίζων, πῶς ἔ-
τι Ἀσύλῳ νεανίσκων προσλαβὼν, μεταδιώκει
τὸ Δρύαντα. Καὶ ἡγεῖσθαι κελύσας ὅπῃ τὴν τῷ 5
Λάμπιδος ἑπαυλιν, σωέτινε δρόμον· ἔκαστος
λαβὼν ἄρτι εἰσάγοντα τὸ Χλόην, ἐκείνην τε
ἀφαιρεῖ, ἔκαστος ἀνθρώπους γεωργὰς συνηλόησε
πληγαῖς. Ἐσπένδαζε ὅτι ἔκαστος Λάμπιν δῆσας,
ἄγειν ὡς αἰχμάλωτον ἐκ πολέμου πνὸς, εἰ μὴ 10
φθάσας ἀπέδρα. Καὶ ὁρῶσας ὅτι τηλικῶτον ἔρ-
γον, νυκτὸς ἀρχομένης ἐπανερχέται. Καὶ τὸ μὲν
Διονυσοφάνην εὐρείᾳ καθέδοντα, τὸ δὲ Δάφνιν
ἀγρυπνῶντα, ἔκαστος ἐν τῷ πατρὶ καὶ ἀδελφῶν δακρύοντα.
Προσάγει δὴ τὸ Χλόην αὐτῶς, ἔκαστος διδὼς διηγεί- 15
νται πάντα. Καὶ δεῖται μηδὲν ἐπὶ μνησικακῶντα,
δῶλον οὐκ ἀχρηστον ἔχειν, μηδὲ ἀφειλέσθαι τρα-
πέζης μὴ ἢ τεθνήξεῖ λιμαῖ. Ὁ δὲ ἰδὼν Χλόην,
ἔχων ἐν χερσὶ, τῷ μὲν ὡς εὐεργέτη διηλλάτ-
τετο, τῇ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ἀπελογεῖτο. 20

Βυλδομοῖσι δὲ αὐτοῖς ἐδόκει τὸν γάμον

- κρύπτειν, ἔχειν δὲ κρύφα τὴν Χλόην, πρὸς μόνην
 ὁμολογήσαντα τὸ ἔροτα τὸ μητέρα· ἀλλ' οὐ συνε-
 χώρει Δρύας, ἡξίς δὲ τὰ πατεὶ λέγειν, καὶ
 πείσειν αὐτὸς ἐπιγγέλλετο. Καὶ γηρομένης ἡμέ-
 5 ρας, ἔχων ἐν τῇ πῆρᾳ τὰ γνωρίσματα, πρὸς-
 εἰσι τὰς Διονυσοφάνει καὶ τῇ Κλεαρίστῃ, καθημέ-
 νοις ἐν τῷ ᾠδραδείσῳ· (παρῆν δὲ καὶ ὁ Ἄσυλος,
 καὶ αὐτὸς ὁ Δάφνις·) καὶ σιωπῆς γηρομένης, ἔρξα-
 το λέγειν· «Ὁμοία με ἀνάγκη Λάμῳ τὰ
 10 «μέχρι νῦν ἄρρητα ἐκέλευσε λέγειν. Χλόην
 «ταύτην ὅτε ἐγέννησα, ὅτε ἀνέθρεψα· ἀλλὰ
 «ἐγέννησαν μὲν ἄλλοι, κειμένην δὲ ἐν ἄνθρω-
 «Νυμφῶν ἀνέτρεφεν οἷς. Εἶδον τῶτο αὐτὸς, καὶ
 «ἰδὼν ἐθαύμασα· θαυμάσας, ἔθρεψα. Μαρ-
 15 «τυρεῖ μὲν καὶ τὸ κάλλος, ὅμοιος γὰρ ὅδ' ἐν ἡμῖν·
 «μάρτυρε δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα, πλησιώτερα
 «γὰρ ἢ καὶ πεποιημένα. Ἰδετε ταῦτα, καὶ τὰς πρὸς
 «ἡκούσας τῇ κόρῃ ζητήσατε, ἂν ἀξία ποτὲ
 «Δάφνιδος Φανῇ.»
 20 Τῶτο ὅτε Δρύας ἀσκόπως ἔρριψεν, ὅτε Διο-
 νυσοφάνης ἀμελῶς ἤκουσεν, ἀλλὰ ἰδὼν εἰς τὸ

das censuerunt, Chloëque clandestinò adservandam, soli tantùm matri amore ipsorum indicato. Verùm enim verò idem non placuit Dryanti; censuit potius rem patri exponendam, & in se recepit fore ut eum persuaderet. Ubi illuxit, habens in perâ monumenta, ad Dionysophanem Clearistamque in horto sedentes, accedit. Aderat & Astylus, simulque ipse Daphnis: silentioque factò ita dicere exorsus est: « Me eadem quæ La-
« monem necessitas ea quæ ad hoc tempus occulta
« latuere, dicere jubet. Hanc ego Chloën neque
« genui, neque primis alimentis sustentavi; ve-
« rùm alii genuere, jacentemque in antro Nym-
« pharum ovis sustentavit. Hoc ipsemet meis vidi
« oculis; vidi, & admiratus sum, & miratus illam
« eduxi. Hujusce rei testimonium perhibet & fi-
« dem facit illud formæ insigne decus; nihil enim
« in illâ inest quod nos referat aut repræsentet.
« Testantur & monumenta, quæ splendidiora
« sunt, quàm pro pastoris forte. Hæc inspicite,
« & inquirete quinam sint cum hâc puellâ propin-
« quitate conjuncti, si aliquandò Daphnidis con-
« nubio digna videatur. »

Hæc verba ut non temerè & sine proposito in-
jecit Dryas, ita neque Dionysophanes oscitanter

injecit. Sed oculos conjiciens in Daphnim, & animadvertens illum expallescere, & occultè lachrymas fundere, amorem continuò deprehendit. Atque veluti de filio suo magis quàm de puellâ alienâ sollicitus, exquisitissimâ diligentia Dryantis verba perpendebat & explorabat. Ubi verò & crepundia vidit allata, calceolos nempè auratos, periscelidas, mitram, ad se vocatam Chloën bono jubet esse animo, utpote jam virum habentem, & propediem etiam patrem matremque habituram. Deindè illam assumptam Clearista veluti jam tum sui filii uxorem ornabat. Daphnim autem Dionysophanes, remotis arbitris, interrogavit, nùm etiamnum virgo esset? Illo verò sanctè affirmante nihil inter ipsos præter oscula & mutuuum jusjurandum intercessisse, hoc sacramento delectatus Dionysophanes illos jussit accumbere.

Hic scire dabatur quale sit formæ decus, quando ornatum adsciscit: quippè vestibis ita induta Chloë, casarieque reticulo collectâ, necnon facie ablutâ, longè formosior in tantum apparuit omnibus, ut vix ipsam Daphnis agnoverit. Jurasses, vel absque monumentorum fide, talis puellæ neutiquam Dryantem esse patrem. Verum & ipse

Δάφνιν, ἃ ὄρεῖν αὐτὸν χλωειῶντα, ἃ κρύφα
 δακρύοντα, ταχέως ἐφώρασε τ' ἔρφα· ἃ ὡς
 ὑπὲρ παυδὸς ἰδίῃ μᾶλλον ἢ κόρης ἀλλοξίας
 δεδοικώς, ἀλλὰ πάσης ἀκριβείας ἤλεγχε τὰς
 λόγους τ' Δρύαντος. Ἐπεὶ ὃ ἃ τὰ γνωρίσματα
 εἶδε κομιθέντα, ὑποδήματα κατὰχρυσα, τὰς
 περικελίδας, τ' μίτραν, περσικαλιστάμυρος τ'
 Χλόην, παρεκελεύετο θάρρειν, ὡς ἄνδρα μὲν
 ἔχουσαν ἡδὴ, ταχέως ὃ εὐρήσασαν καὶ τ' πατέρα
 ἃ τ' μητέρα. Καὶ τ' μὲν ἡ Κλεαίση ὤδραλα- 10
 βῆσα, ἐκόσμη λοιπὸν ὡς υἱὸς γυναῖκα· τὸν ὃ
 Δάφνιν ὁ Διονυσοφάνης ἀναστήσας μόνον, ἀνέ-
 κρινεν εἰ παρθένος ἐστὶ· τῷ ὃ ὁμόσαντο μηδὲν
 γερονέναι Φιλήματι ἃ ὀρκων πλέον, ἡδὲις
 ὅτι τὰς σωωμοσίῳ, κατέκλινεν αὐτὴς. 15

Ἦν ὅν μαθεῖν οἷόν ὅτι τὸ κάλλος, ὅταν
 κόσμον περσλάβῃ· ἐνδυθεῖσα γὰρ ἡ Χλόη, ἃ
 ἀναπλεξαμένη τ' κόμην, ἃ ὑπολῆσασα τὸ περσ-
 ωπον, εὐμορφοτέρα τοσῶτον ἐφάνη πᾶσιν, ὥστε
 καὶ Δάφνις αὐτὴν μόλις ἐγνώρισεν. ὤμοσεν ἄν 20
 τις ἃ ἄνευ τῶν γνωρίσμάτων, ὅτι τοιαύτης κόρης

128 ΛΟΓΓΟΤ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

ὅκ ἦν Δρύας πατήρ. Ὅμως μέντοι παρῆν ἃ αὐ-
 τὸς , ἃ σωεισιᾶτο μὲν τὸ Νάπης , συμπότας
 ἔχων ὅπῃ κλίνης ἰδίᾳ τὸ Λάμωνά ἃ τὸ Μυρτά-
 λην. Πάλιν ὅν τὸ ἐξῆς ἡμέραις ἐθύετο ἱερεῖα ,
 5 ἃ κρατῆρες ἴσαντο , ἃ ἀνεπίθει ἃ Χλόη τὰ ἐαυ-
 τῆς· τὸ σύριγχα , τὸ πήραν , τὸ δέρμα , τὰς γαυ-
 λὰς. Ἐκέρασε ὃ ἃ τὸ πηγὴν οἴνω , τὸ ἐν τῷ
 ἀνθρώπῳ , ὅπῃ ἃ ἐπράφη παρ' αὐτῇ , ἃ ἐλέσατο
 πολλάκις ἐν αὐτῇ. Ἐσεφάνωσε ἃ τὸ τάφον τὸ
 10 ὀϊός , δείξαντος Δρύαντος. Καὶ ἐσύριζε π ἃ
 αὐτὴ τῇ ποίμνῃ· ἃ ταῖς θεαῖς σείσασα , ἥν-
 ξατο τὰς ἐκθέοντας εὐρεῖν ἀξίας τῇ Δάφνιδος
 γάμων.

Ἐπεὶ ὃ ἄλις ἦν τῇ κτ' ἀγρῶν ἑορτῶν , ἔδοξε
 15 βαδίζειν εἰς τὴ πόλιν , ἃ τὰς τε τὸ Χλόης πα-
 τέρας ἀναζητεῖν , ἃ πρὸς τὸ γάμων αὐτῶν μη-
 κέτι βραδύνειν. Ἐωθεν ὅν ἐνσκευασάμενοι , τῷ
 Δρύαντι μὲν ἔδωκαν ἄλλας τειχιλίας , τῷ Λά-
 μωνι ὃ τὸ ἡμίσειαν μοῖραν τῇ ἀγρῶν θεείζειν
 20 ἃ ξυγαῖν , ἃ τὰς αἶγας ἅμα τοῖς αἰπόλοις , ἃ
 ζύγῃ βοῶν τέτλαρα , ἃ ἐωῆτας χειμερινὰς , ἃ

aderat, & unà cum Napâ convivio excipiebatur, seorsim in lecto Lamonem ac Myrtalen compotiores habens. Rursus itaque sequentibus diebus hostiæ immolabantur, statuebanturque crateres: necnon reculas suas etiam Chloë consecrabat, nempe fistulam, peram, rhenonem, mulctras; fontem etiam, qui in antro erat, vino temperavit, quod juxtà illum enutrita fuisset, & sæpius in eo lavisset; immò & ovis sepulchrum, à Dryante sibi commonstratum, corollis decoravit. Ipsa quoque gregi suo fistulâ modulata est; & cùm Deabus etiam hymnum fistulâ suâ cecinisset, eas precata est, ut qui se exposuissent, digni Daphnidis nuptiis invenirentur.

Postquàm verò eos satietas tenuit feriatorum in agris dierum, in urbem tendere decreverunt, omnibusque vestigiis inibi Chloës indagare parentes, neque ultrà nuptiis morasnectere. Primo igitur diluculo vasa colligentes & itineri accincti, alias ter millenas Dryanti drachmas dederunt, Lamoni verò dimidiam agrorum partem metendam & vindemiandam, caprasque unà cum caprariis, & boum juga quaterna, vestesque hibernas, illiusque uxorem libertate donarunt. Deindè Mityle-

nen versùs, equis & curribus ac magnâ pompâ luxuque, moverunt. Tunc redeuntés latuerunt suos cives, quòd nox esset; sed sequenti die tam viro- rum quàm mulierum turba ad fores confluit: illi Dionysophani de filio reperto gratulabantur, id- que eo magis, Daphnidis formam conspicientes: hæ autem pariter cum Clearistâ collætabantur, quæ filium simul & sponsam advexisset; illarum nam- que mentem & oculos præstrinxerat Chloë, eam pulchritudinem ostentans quam nemo superare posset. Omnis enim civitas permovebatur super adolescente & virgine, & hasce nuptias beatas prædicabant. Exoptabant etiam ut natales tali hu- jusce puellæ formâ digni emergerent; multæque ex opulentissimis feminis vota Diis faciebant, ut & ipsæ matres tam pulchræ filiæ crederentur.

Dionysophani autem, post varias sollicitasque cogitationes in profundum somnum delapso, talis somnii species oborta est. Putabat Nymphas petere à Cupidine ut suo tandem nutu illis conficeret con- firmaretque nuptias; hunc verò, arcu remisso, & deposito juxtâ pharetram, jussisse Dionysopha-

ἔλκυθ' ἔσαν τ' ἡ γυναῖκα. Καὶ μὲν τὸ ἥλαυνον ὅππῃ
 Μιτυλήνην ἵπποις, ἔ ζούγεσι, ἔ θυφῇ πολλῇ.
 Τότε μὲν ὅν ἔλαθον τὸς πολίτας, νυκτὸς κατελ-
 θόντες· τὸ δ' ὅππῃς, ὄχλος ἠθροίσθη πρὸς τὰς
 θύρας, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Οἱ μὲν τὰς Διονυσ- 5
 φάνει σωήδοντο παῖδα εὐρόντι, ἔ μάλλον,
 ὁρῶντες τὸ κάλλος τῆς Δάφνιδος· αἱ δ' ἔ, τῇ
 Κλεαρίστῃ σωέχαιρον ἅμα κομιζέσθῃ ἔ παῖδα
 ἔ νύμφην. Ἐξέπληξε γὰρ καὶ κείνας ἡ Χλόη, κάλ-
 λος ἐκφέρουσα παρὸς δοκιμηθῆναι ἔ δυνάμενον. 10
 Ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ πόλις ὅππῃ τὰς μειρακίῃς ἔ τῇ
 παρθένῃ, ἔ εὐδαιμόνιζον μὲν ἤδη τὸ γάμον· ἢ
 χοντο δ' ἔ τὸ γένος ἄξιον τὸ μορφῆς εὐρεθῆναι
 τὸ κόρης· ἔ γυναῖκες πολλαὶ τὸ μέγα πλυσίων
 ἠγάσαντο θεοῖς αὐτὰς πισευθῆναι μιτέρας θυ- 15
 γατρὸς ἔτω καλῆς.

Ὅναρ δ' ἡ Διονυσοφάνει μὲν φροντίδα πολλὴν
 εἰς βαθὺν ὕπνον κατενεχθέντι, τοῖόνδε γάρ· ἐδὶ-
 κει τὰς Νύμφας δειῶς τὸ ἔροισθαι, εἰ δήποτε
 αὐτοῖς κατανεῦσαι τὸ γάμον· τὸ δ' ἐκλύσαντα 20
 τὸ τοξάειον, καὶ ὑποθέμενον πρὸς τὸ Φαρέξην,

κελῦσαι τὰς Διονυσοφάνει, πάντας τὺς δῖδας
 ἔξ Μιτυληναίων θέμενον συμπότας, ἥνιχα ἂν
 ἔῃ ὕστατον πλήσῃ κρατῆρα, τότε δεικνύειν ἐκάστω
 τὰ γνωρίσματα· τὸ δὲ ἐντέλλεται ἄδειν ἔῃ ὑμέ-
 5 ναιον. Ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκρόσας, ἔωθεν ἀνίστασθαι,
 ἔκ κελύσας λαμπρὰν ἐσίασιν ὠδασκευασθῆναι
 ἔξ ὑπὸ γῆς, ἔξ ὑπὸ θαλάττης, ἔκ εἰς πρὸς λίμ-
 ναις, ἔκ εἰς πρὸς ποταμοῖς, πάντας τὺς δῖδας
 Μιτυληναίων ποιῆσαι συμπότας. ὣς δὲ ἔειπεν οὕτως
 10 ἦν, καὶ ἐπέπληστο κρατὴρ ὅς ἔστι σπένδουσιν Ἑρμῇ,
 εἰσκομίζει τις ὅππῃ σκῆυος δρυγῶν θεράπων τὰ
 γνωρίσματα, καὶ περὶ φέρων ἐν δεξιᾷ πᾶσιν
 ἐδείκνυε.

Τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἐγνώρισεν ὁ δῖς· Μεγα-
 15 κλῆς δὲ τις ἀπὸ γῆρας ὕστατος κατὰ κείμηνον,
 ὡς εἶδε, γνωρίσας, πάνυ μέγα καὶ νεανικὸν
 ἐβόα· «Τίνα ὁρᾷ ταῦτα; Τί γέρονάς μοι θυ-
 « γάτριον; Ἄρα ἔκ σὺ ζῆς; Ἢ ταῦτά τις ἐβάσ-
 « τασε μὲν ποιμὴν ἐντυχόν; Δέομαι, Διονυσό-
 20 « φανες, εἰπέ μοι· πόθεν ἔχεις ἐμὲ παῖδας γνω-
 « ρίσματα; Μὴ φθονήσης μὲν Δάφνιν εὐρεῖν π

nem, Mitylenæorum omnibus optimatibus ad convivium vocatis, ubi jam postremum impleverit cratera, tunc exhibere unicuique monumenta: deinde verò hymenæum canere. His visis ac auditis manè surgit, & cum jussisset menfas exquisitissimis extrui epulis, terrestribus, maritimis, palustribus, fluvialibusque, omnes Mitylenæorum magnates convivio excipit. Cum jam nox erat, impletusque crater, quo Mercurio libare moris est, tùm famulus quidam argenteo in vasculo monumenta illa infert, & in dextrâ circumferens omnibus demonstrat.

Inter cæteros autem nemo fuit qui agnosceret; verùm Megacles quidam ob senectutem in summo accubans, ut conspexit, statim agnovit, & magnâ juvenilique voce exclamavit: « Quænam
« hæc quæ video? Quid de te mihi factum est,
« ô filiola? Tune etiam nunc vivis? An pastor ali-
« quis fortè fortunâ in illa incidens ea abstulit?
« Obsecro, Dionysophanes, dic mihi? Undè tibi
« filiarum mearum monumenta? Neu invid eas, post Daph-
« nim, reperire quoque & me aliquid »? Cum

autem jussisset Dionysophanes illum priùs infantis expositionem enarrare, Megacles nihil de vocis tenore remittens, subjicit : « Priori tempore res angusta mihi domi erat; quidquid enim habebam, in ludos publicos triremesque publicas erogando consumpseram. Dùm in eo statu erant res meæ, nascitur mihi filia, quam in hâc egestate educare gravatus, hisce ipsis crepundiis ornatam exposui, non ignarus, multos etiam dare operam eo modo ut patres fiant. Et ista quidem in antro Nympharum exposita fuit, Dearum fidei commissa; at mihi hæredem non habenti quotidie divitiæ in ædes influebant. Neque postea tam benè mecum actum fuit, ut prolem suscipere rem; verùm Dii veluti risum de me facientes, noctu mihi somnia immittunt, significantia quod me ovis factura sit patrem. »

Hic Dionysophanes clamorem sustulit majorem quàm Megacles, & è sede profiliens, Chloënam admodum eleganter exornatam inducit, & inquit : « Istam ipsam filiulam exposuisti; istam tibi virginem ovis, Deorum providentiâ, alendam suscepit, ut meum mihi Daphnim capra. Cape

« καμέ ». Κελύσαντος ἡ τῷ Διονυσοφάνης πρῶ-
 τερον ἐκείνον λέγειν τὸ ἔκθεσιν, ὁ Μεγακλῆς
 ὁδὲν ὑφελὼν ἔτ' ὅνυχ τ' φωνῆς, ἔφη. » Ἦν ὁλί-
 « γος μοι βίος τ' πρῶτερον χρόνον· ὃν γὰρ εἶχον,
 « εἰς χορηγίας ἔ' τεληεαρχίας ἐξεδάπανησα. 5
 « Ὅτε ταῦτα ἦν, γινέσθαι μοι θυγάτερον. Τῷτο
 « ζέφειν ὀκνήσας ἐν πενίᾳ, τέτοις τοῖς γνωρίσ-
 « μασι κοσμήσας ἐξέδηκα, εἰδὼς ὅτι πολλοὶ
 « ἔ' ἔγω σπυδάζουσι πατέρες· γενέσθ'. Καὶ τὸ
 « μὲ ἐξέκειτο ἐν ἀνθρώπῳ Νυμφῶν, πισευθὲν ταῖς 10
 « θεαῖς· ἐμοὶ ἡ πλῆτος ἐπέρρει καθ' ἐκάστην ἡμέ-
 « ραν, κληρονόμον οὐκ ἔχοντι. Οὐκέτι γὰρ ἔτ' εἰ
 « θυγατρίδ' γενέσθ' πατὴρ ἡντύχησα· ἀλλ' ὥσ-
 « τ' οἱ θεοὶ γέλωτά με ποιεῖμι, νύκτωρ
 « ὀνείριος μοι ὀπιπέμπουσι, δηλοῦντες ὅτι με 15
 « πατέρα ποιήσει ποίμνιον. »

Ἀνεβόησεν ὁ Διονυσοφάνης μείζον ἢ Μεγα-
 κλέας, ἔ' ἀναπηδήσας, εἰσάγει Χλόην πάνυ
 χαλῶς κεκοσμημένην, ἔ' λέγει. « Τῷτο τὸ παι-
 « δίον ἐξέδηκας. Ταύτην σοι παρθένον οἷς πρῶ- 20
 « νοίχ' θεῶν ἐξέθρεψεν, ὡς αἰξ Δάφνιν ἐμοί.

- « Λάβ' τὰ γνωρίσματα & τ' θυγατέρα· λα-
 « βὼν ᾧ, ὑπόδος Δάφνιδι νύμφην. Ἀμφοτέρως
 « ἔξεθήκαμεν, ἀμφοτέρως εὐρήκαμεν· ἀμφοτέ-
 « ρον ἐμέλησε Πανὶ, καὶ Νύμφαις, & Ἑρῶϊ ».
- 5 Ἐπὶ τὰ λεγόμενα ὁ Μεγακλῆς, & τ' γυ-
 ναῖκα Ῥόδην μετεπέμπετο, & τ' Χλόην ἐν τοῖς
 κόλποις εἶχε. Καὶ ὕπνον αὐτῇ μένοντες εἶλοντο·
 Δάφνις γὰρ ὕδενι διώμνυτο περὶ σέθεν τ' Χλόην,
 ὅθεν αὐτῷ πατήρ.
- 10 Ἡμέρας ᾧ γηνομένης, σωθέμενοι, πάλιν
 εἰς τ' ἀγρὸν ἤλαυνον· ἐδεήθησαν γὰρ τῷτο Δάφνις
 καὶ Χλόη, μὴ φέροντες τ' ἐν ἄσει λησταιβήν.
 Ἐδόκει ᾧ κακείοις ποιμενικὰς πνας αὐτοῖς
 ποιῆσαι τὰς γάμους. Ἐλθόντες ὅν ὦρα τ' Λά-
- 15 μωνα, τὸν τε Δρύαντα τῷ Μεγακλεῖ περὶ σήγα-
 γον, & τῇ Ῥόδῃ τ' Νάπην σωέσησαν, & τὰ
 περὶ τ' ἑορτὴν παρικοδύζοντο λαμπρῶς. Παρ-
 ἔδωκε μὲν ὅν ἐπὶ τ' Νύμφαις τ' Χλόην ὁ πατήρ,
 & μετ' ἄλλων πολλῶν ἐποίησεν ἀναθήματα
- 20 τὰ γνωρίσματα, & Δρύαντι τὰς λειπύσας εἰς
 τὰς μυρίας ἐπλήρωσεν.

« monumenta hæc , ipsamque filiam ; receptam
 « autem Daphnidi da sponfam. Ambos exposui-
 « mus, ambos reperivimus: amborum Pani, Nym-
 « phis, Cupidini cura fuit. » Megacles dicta lau-
 dabat, mandabatque arcessendam suam uxorem
 Rhoden, Chloëque in sinu habebat. Ibidemque
 manentes somnum ceperunt; Daphnis enim se
 nemini, nequidem ipsi parenti, Chloë esse con-
 cessurum, dicebat.

Exorto jam die rus redire inter illos convenit;
 quippè Daphnis & Chloë, quos urbanæ tædebat
 vitæ, precibus id obtinuerant: illis quoque visum
 est pastorales quasdam sibi facere nuptias. Venien-
 tes igitur ad Lamonem, Megacli adduxerunt
 Dryantem, & Rhodæ Napen commendaverunt.
 Tum omnia ad festi celebrationem splendidè ap-
 parabantur. Iterum Chloë Nymphis tradidit pa-
 ter, & monumenta, multis aliis superadditis, ut
 essent donaria, consecravit, & Dryanti reliqua
 drachmarum ad dena usque millia supplevit.

Cæterùm Dionysophanes, cœlo sereno ridente, ibidem sub antro toros è fronde viridi sternendos curavit, paganosque omnes discumbere iustos magnifico excepit convivio. Præsentes autem aderant Lamon & Myrtala, Dryas atque Napa, Dorconis cognati, Philetæ liberi, Chromis & Lycænum: ne Lampis quidem, veniâ impetratâ, aberat. Cuncta igitur tùm, utpote inter huiusmodi compotatores, agrestia rusticaque. Alius canebat, qualia mæssores solent; alter cavillabatur, cuiusmodi cavilla, dum uvas prælis premunt, jaculari consueverunt; Philetas fistulâ, tibiâ canebat Lampis; Dryas & Lamon tripudiabant; Chloë & Daphnis mutua sibi dabant oscula. Propè etiam pascebant capellæ, veluti in hujus festi partem atque communionem venientes. Non æquè gratum id oppidanis erat; Daphnis autem quasdam ex iis nominatim vocavit, quibus virentes frondes porrexit, prehensisque cornibus, eis oscula fixit.

Neque ista isto tantùm die; sed quamdiù vixerunt, pastorem degerunt vitam, Deos colentes, Nymphas, Pana, & Amorem, plurimos

Ὁ δὲ Διονυσόφάνης, εὐημερίας ὕψους, αὐτῷ,
 ὑπὸ τῷ ἄντρ, σιβάδας ὑπεσώρεισεν ἐκ χλωρᾶς
 φυλλάδος, ἐπὶ πάντας τὰς κομήτας κατὰ κλί-
 νας, εἰσία πολυτελῶς. Παρῆσαν δὲ Λάμων καὶ
 Μυρτάλη, Δρύας ἐπὶ Νάπη, οἱ Δόρκωνι παρστή- 5
 κοντες, οἱ Φιλητᾶ παῖδες, Χερῶμις ἐπὶ Λυκαί-
 ριον· οὐκ ἀπὴν ἔδὲ Λάμπις συγγνώμης ἀξιο-
 θεῖς. Ἦν ὅν, ὡς ἐν τοιοῖσδε συμπόταις, πάντα
 γεωργικὰ ἐπὶ ἀγροικα· ὁ μὲν ἦδεν οἷα ἄδυσσι θε-
 ερίζοντες· ὁ δὲ ἔσκωπτε τὰ ἐπὶ ληνοῖς σκώμμα- 10
 τα· Φιλητᾶς ἐσύρεισε· Λάμπις ἠύλησε· Δρύας
 ἐπὶ Λάμων ὠρχήσαντο· Χλόη ἐπὶ Δάφνις ἀλλήλους
 κατεφίλαν. Ἐνέμοντο δὲ καὶ αἱ αἶγες πλησίον,
 ὥσπερ ἐπὶ αὐταὶ κοινωνῆσαι τῇ ἐορτῇ. Τῷτο μὲν
 τοῖς ἀσυκοῖς ἐπὶ πάνυ τερπνὸν ἦν· ὁ δὲ Δάφνις καὶ 15
 ἐκάλεσέ πινας αὐτῶν ὀνομασί, ἐπὶ φυλλάδα
 χλωρὰν ἔδωκε, καὶ κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων
 κατεφίλησε.

Καὶ ταῦτα ἔπ' τότε μόνον, ἀλλ' ἔσε' ἔζων,
 τὸ πλεῖστον χρόνον ποιμνικὸν εἶχον, θεὸς σέβοι- 20

τες, Νύμφας, & Πᾶνα, καὶ Ἔρφα, ἀγέλας ἃ
 περιβάπων & αἰγῶν πλείστας κτησάμενοι, ἤδισ-
 την ἃ τροφὴν νομίζοντες ὀπώρας & γάλα. Αἰγὶ
 & ἄρρην μὲ παρδίον ἐπέθηκεν, καὶ θυγάτερον
 5 γλυόμενον δούτερον, ὅϊος ἐλκύσας θηλὴν ἐποίη-
 σαν. & ἐκάλεισαν τὴν μὲν, Φιλοποίμενα, τὴν δὲ,
 Ἀγέλην. ὥτως αὐτοῖς & ταῦτα συνεγήρασαν.
 Οὗτοι καὶ τὸ ἄντρον ἐκόσμησαν, & εἰκόνας ἀνέ-
 θεσαν, καὶ βωμὸν ἐποίησαν. Ποιμὴν δὲ Ἔρφοιο,
 10 & παρ Πανὶ ἃ ἔδωσαν ἀντὶ τοῦ πίτυος οἰκεῖν νεῶν,
 Πᾶνα Στραπώτην ὀνομάσαντες.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ὠνόμασαν καὶ ἔπρα-
 ξαν. τότε δὲ νυκτὸς γλυομενῆς, πάντες αὐτὰς
 παρέπεμπον εἰς τὴν θάλαμον, οἱ μὲν συνεύχοντες,
 15 οἱ δὲ αὐλῶντες, οἱ δὲ δᾶδας μεγάλας ἀνίσχον-
 τες. Καὶ ἐπεὶ πλησίον ἦσαν τῇ θυρῶν, ἤδον
 σκληρὰ καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, καθάπερ τελαι-
 ναις γῆν ἀναρρήγνυντες, ἔχοντες ὑμῶν αἶον ἀδοντες.
 Δάρνεις δὲ & Χλόη γυμνοὶ συγκατακλιθέντες,
 20 περιέβαλλον ἀλλήλους & κατεφίλυν, ἀγρυπνῆ-

ovium caprarumque greges adepti, nullum tandem cibum sibi dulciorem quàm lac & poma arbitrati. Quin & masculum filiolum capræ subdiderunt, & filiolum, altero partu editam, ovis mammas fugere voluerunt, & nomen imposuerunt, alteri quidem, Philopœmenis, alteri verò, Ageles. Sic cum istis & ista consenuerunt. Hi & antrum exornarunt, simulachra consecrarunt, aram Cupidini Pastori statuerunt, Panique delubrum pro pinu habitandum dederunt, Pana Militem appellantes.

Sed hæc quidem posterioribus temporibus nominarunt & fecerunt : tunc verò, nocte factâ, cuncti eos deduxerunt solemniter in thalamum, pars fistulam, pars tibiam inflantes, alii faces ingentes sustollentes; cùmque propè ad fores accessissent, durâ asperâque canebant voce, veluti tridentibus terram discindentes, non autem hymenæum canentes. Caterùm Daphnis & Chloë nudi concumbentes, se invicem amplexabantur atque deosculabantur, non magis dormientes illâ nocte quàm

vel noctuæ solent; & patravit Daphnis, quæ illum docuerat magistra Lycænum. Atque tunc primum Chloë didicit, ea quæ in sylvâ acta fuerant, pastorem ludum jocumque fuisse.

FINIS.

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ. 135

σαντες δ' νυκτὸς ὅσον ὕδ' ἑλαῦκες· καὶ ἔδρασε
 π Δάφνις ὧν αὐτὸν ἐπαίδευσεν Λυκαίνιον· καὶ
 τότε Χλόη περὶτον ἔμαθεν, ὅτι τὰ ὅτι δ' ὕλης
 γινόμενα, ἦν ποιμένων παίγνια.

ΤΕΛΟΣ.

JOHANNIS-BAPTISTÆ CASPARIS

D'ANSSE DE VILLOISON

ANIMADVERSIONES

AD LONGI

PASTORALIUM

DE DAPHNIDE ET CHLOE

LIBROS QUATUOR.

EXCUDEBAT FRANC. AMBR. DIDOT

PARISIIS,

Sumptib. GUILL. DE BURE natu majoris, Bibliopolæ.

M. DCC. LXXVIII.

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
VOLUME 34
PART 1
1904

CONTENTS
PAGES
The Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland
1904

Printed by the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland
1904

ANIMADVERSIONES

AD LONGI

LIBRUM PRIMUM.

[Pag. 1, lin. 2.] **Π**OIMENIKΩΝ. Huetius in notis quas suo Editionis Commelinianæ exemplari adscripserat, quarumque mihi copiam humanissimè fecit Cl. Abbas Desaunais, Bibliothecæ Regiæ Custos: Proclus in Hesiod. Oper. L. II, v. 588, laudat Eratosthenis Περιμενικά. Idem Huetius, è Scaligeran. p. 189, Jamblichi Βαβυλωνικά habuisse Jungermanum observat; de quâ fabellâ Milesiâ, quæ & in Scorialensi Bibliothecâ visa est, adi, post Photium in Bibliothecâ n°. XCIV. p. 237 & seqq. Cl. le Beau juniorem in Actis Acad. Reg. Inscription. tom. XXXIV, p. 57 & seqq. Perdita autem Agathiæ scholastici Daphniaca in Codice 607 Bibliothecæ Divi Marci Venet. servari, p. 314 Catalog. Codicum Græcorum videbis: sed cum horumce Agathiæ Daphniacorum initium in hoc eodem ibid. Catalogo appositum sit, (scilicet, Σιδῶν ὅπῃ θαλάττῃ πόλις, Ἀσυρίων ἡ θάλασσα, μήτηρ Φοινίκων ἡ πόλις) hîc non Agathiæ Daphniacorum, sed Amorum Clitophontis & Leucippes ab Achille Tatîo conscriptorum, initium facîlè agnosces.

[P. 1, l. 6.] Θίαμα. Prior Parisiensis Editor pro
A ij

θέαμα, malè conjecit θεαμάτων; quam conjecturam, ut & omnes alias quæ ipsi in mentem venerunt, uncis inclusit.

[P. 1, l. 7.] Εἰκόνα, γραφήν. Sic reposui è Florentino & Fulvii Ursini Romano Codicibus, quorum Variantes Lectiones suæ principi omnium Editioni Juntinæ, quæ prodiit Florentiæ, anno 1598, subjunxit Raphael Columbanus. Sic & à quibusdam legi, Codicis Regii III margini allitum fuerat. Omnes huc usque Editiones habent εἰκόνας γραφήν, quod Cl. & amicissimo nobis viro Danieli Wyttenbach, qui suas mecum notas Manuscriptas communicavit, satis bonum videtur. Fortè non deerunt qui post εἰκόνα tollendum conji- ciant γραφήν, quæ tunc ipsis τῆς εἰκόνας glossa esse videretur: sed legendo εἰκόνα γραφήν, per appositionem, indicatur hanc εἰκόνα depictam, non sculptam fuisse; quomodo apud Aristophanem alicubi habes γεγραμμένην εἰκόνα. Alio sensu πρὸς εἰκόνα τῆς εἰκόνας videbis apud Lucianum in Zeuxide, tom. I, p. 84 Edit. Hemsterhus. Infrà leges apud Longum, sub ultimi libri finem, p. 147 Edit. Moll. εἰκόνας ἀρίθισαν, scilicet Daphnis & Chloë. Amyot vertit: c'étoit une peinture d'une histoire d'amour.

[P. 1, lig. 11.] Τέχνην ἔχοντα περιτλήν καὶ τύχην ἐρωτικήν. Hanc ego lectionem primus in textum recepi pro absurdâ, ΤΥΧΗΝ ἔχοντα περιτλήν καὶ ΤΕΧΝΗΝ ἐρωτικήν, quæ in omnes Editiones & Manuscriptos libros irrepsit. Sic quoque conjectum à priori Editore Par. nec non & à viris eruditissimis mihiq̃ amicissimis Larchero & Wyttenbach, quorum priori quidem Gallicam Herodoti Versionem doctissimis notis ornata, posteriori verò præstantissimam & omnibus numeris absolutam Plutarchi Editionem mox debebimus. Sic & restituerat Cl. vir Jacobus Fredericus Heusingerus, p. 10, folio verso, Speciminis Obser-

vation. Criticar. in Ajacem & Electram Sophoclis, ubi rectè monet satis notum esse ΤΥΧΗΝ, casum, eventum, & idem ferè quod Gallicam vocem AVENTURE significare; ut in Ajace Mastigophoro Sophoclis, v. 1046:

Σκίψαθε πρὸς Θεῶν ΤΥΧΗΝ δοῦν βροτῶν.

Et v. 295:

Καὶ τὰς ἐκῆ μὲν ἐκ ἔχω λέγειν (Codex Jenensis rectè habet φράζειν) ΤΥΧΑΣ.

Ubi tamen quædam Henrici Stephani exemplaria, ut & Aldinum, & quatuor Bodleiani & Jenensis Codices, meliùs legunt πάθας, cujus hîc glossa ΤΥΧΑΣ; de quo vide summum, & suprâ omnes omnium laudes positum, Toupium, Animadvers. in Suidam tom. III, pag. 2. Confer & Euripidem in Oreste, v. 16:

Τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ ΤΥΧΑΣ.

De quo lege Cl. Wyttenbach in Epistolâ Criticâ ad Cl. Ruhnken, p. 37 & 38. Igitur ΤΥΧΗ ἐρωτικὴ hîc idem ferè est in Longo, quod in Charitone, p. 1, lin. 2, πάθος ἐρωτικόν. Apud eundem Longum infrâ, L. IV, p. 129: τὴν Δάφνιδος ΤΥΧΗΝ ἥτις ὄσιν ἔσιωπησόμενος. Aristoteles De moribus, l. VI, c. 4, p. 99, tom. III, Edit. Par. 1654, hunc Agathonis versum nobis servavit, in quo, ut sæpe alibi, & hîc apud Longum, sic & ΤΕΧΝΗ & ΤΥΧΗ conjunguntur:

ΤΕΧΝΗ ΤΥΧΗΝ ἔσπεξε, ἔ ΤΥΧΗ ΤΕΧΝΗΝ.

[P. 2, l. 2.] Κεσμεῖται. Rectè Mollius: non dicit simpliciter ἰσπαργάνωσαν; fasciis involverunt, sed ἐκόσμησαν; idè quod splendidiore familiâ nati infantes παργάνοις distingui soleant à plebeiis. Hinc Commodus apud Herodianum gloriatur μὴ πειραθῆναι ἰδιωτικῶν παργάνων; atque alicubi homini ignobili objiciuntur τὰ ἐπιτελῆ (voluit scribere εὐτελῆ) τῆς γενέσεως ἀπάργανα. Addo Longum infrâ dixisse, L. IV, p. 144, Ed. Moll.

γνωρίσμασι ΚΟΣΜΗΣΑΣ ἐξέθηκα. Et ibidem, p. 140, Dryas vel ex hisce monumentis colligi posse observat suam non esse filiam Chloën: μαρτυρεῖ ὃ καὶ τὰ γνωρίσματα· πλῆσιώτερα γὰρ ἢ κτὶ ποιμένα. Immo & L. I, p. 4, Lamon expositum Daphnim invenit, τῆς κτὶ πλὴν ἐκθίσιν τύχης ἐν ΣΠΑΡΓΑΝΟΙΣ κρέττεσι. Et pag. 7: τύχην ἐκ ΣΠΑΡΓΑΝΩΝ ἐπαγγελλόμενοι κρέττενα.

[P. 2, l. 2.] Κοσμεῖσαι παῖδιά ἐκκείμενα. Malè in solâ Ed. Commel. & in Cod. Amyoti, ut ex ipsius versione apparet, post κοσμεῖσαι positum fuit comma, quod rectè delevit Jungerman.

[P. 2, l. 3.] Πάμνια τρέφοντα. Malè Jungermanus vertit, greges qui pascebant. Infeliciter Mollius conjicit παίμνια τρεφόμενα, sed rectiùs intelligit capram & ovem quæ Daphnim & Chloën expositos enutriverant. Infra, L. IV, p. 145, Ed. Moll. ταύτην σοι παρθένον εἰς προνεία Θεῶν ἐξέδωκεν, ὡς αἰξ Δάφριν ἐμεί. Confer & L. III, p. 96, l. 22, & p. 99, l. 19, & L. IV, p. 139, l. 26, & p. 129, l. 13, & L. I, p. 4, l. 18, &c. ubi capra & ovis Daphnim & Chloën ΘΡΕΨΑΙ dicuntur.

[P. 2, l. 3.] Παιμένες ἀναιρέμενοι. Malè & hic Jungermanus vertit, pastores interfecti. Rectè observat Mollius unicum duntaxat bubulcum, nomine Dorconem, à πρædonibus interiisse: itaque vertendum, pastores tollentes, scilicet, pueros expositos; cùm infra legas, p. 6 Ed. Moll. ἈΝΑΙΡΕΪΤΑΙ μὲν τὸ βρέφος. Heliodorus L. II, p. 115, ταύτην ἢ μὲν τεκεῖται ἐν σαρζάνοις ἐξέβητο... ἐγὼ δὲ ἀνελόμην. Et eodem sensu, L. IV, p. 175, ἀναρρησόμενον.

[P. 2, l. 4.] Νέοι σωτιθέμενοι. Juvenes, scilicet Daphnis & Chloë, mutuam sibi fidem obstringentes. Sic apud Musæum, v. 221:

ὣς εἰ μὲν κρυφαῖσι γάμοις ΣΥΝΕΘΕΝΤΟ μιγῆναι.

Quod & ipsi fecerunt Daphnis & Chloë sub finem secundi libri, à pag. 64, usque ad pag. 67. Sic *σωτίθεται* simili sensu usurpatur L. II, p. 64, ΣΥΝΕΘΕΝΤΟ κατελάσαι; i. e. ils convinrent. Et L. IV, p. 129, τὰυτα ΣΥΝΘΕΜΕΝΟΙ. Vid. & L. IV, p. 145.

[P. 2, l. 4.] Ληστῶν. Rectè, ut omnia, summus Valckenær, Animadvers. ad Ammonium L. III, c. 8, p. 194, observat veteres & cultiores Græcos Scriptores ΠΙΡΑΤΑΣ (quam vocem Latini post Varronem frequentarunt) generaliori nomine ληστὰς appellare solere, vel etiam τὲς ἐν θαλάττῃ κακεργῶντας; & neminem forsan haberi qui πειρατὴν eo sensu adhibuerit, antiquiorem Græco Jobi interprete, c. 25, v. 3; apud Achillem autem Tatium & Xenophontem Ephes. aliosque recentiores, usu longè frequentissimo esse hanc vocem. Notandum igitur nostrum, utpote antiquiorem, seu puriorem & elegantiorē, nusquam πειρατὰς, at semper ληστὰς dixisse.

[P. 2, l. 8.] Ἀναζητησάμενος. Ubique, passim & diligenter exquirere. Hæc vis in hoc verbo inest, ob præpositionem additam.

[P. 2, l. 8.] Ἐξηγητῶ τῆς εἰκόνος. De hâc voce vide Cl. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. XX, tom. I, p. 412, ubi & hunc Longi locum producit: vid. & Cl. Carpzovium ad Achillem Tatium, L. V, p. 408 Ed. Cl. Boden, in *συμβόλων ἐξηγηταί*.

[P. 2, l. 10.] Καὶ Πανί. Nam, ut infrà dicit, L. IV, p. 145, Ed. Moll. ἀμφοτέρων (Daphnidis & Chloës) ἐμέλησε ΠΑΝΙ, ΚΑΙ ΝΥΜΦΑΙΣ, ΚΑΙ ἜΡΩΤΙ.

[P. 2, l. 10.] Κτῆμα. Sic & infrà ἀνάθημα & κτῆμα conjunguntur apud Longum, L. IV, p. 136, Ed. Moll. *συναθροίῃς πάντα τὰ ποιμενικὰ ΚΤΗΜΑΤΑ, δένειμιν ἈΝΑΘΗΜΑΤΑ* τοῖς Θεοῖς.

[P. 2, l. 11.] Νεσθῆντα ἰάσεται. Bernardus, Medicus

κετινωτάτος, & græcè doctissimus, qualibus Medicis Heringâ Frisia, Askewio & Musgravio Britannia, Reiskio & Trillero Germania, Lorryo, viro nobis amicissimo, Gallia &c. hoc sæculo superbiunt, hæc appositè annotat ad Synesium De febribus, p. 58, docentem febre laborantes sermonibus amœnis recreandos: hinc ægros suos ad fabulas amatorias legendum aliquandò excitabant veteres. Theodorus Priscianus, L. II, c. 11: intereà puellarum speciosarum (vel puerorum similiter, vet. Cod.) servitium procurandum est. Utendum sanè lectionibus animi ad delicias pertrahentibus, ut sunt Amphipolitæ Philippi, aut Herodiani, aut certè Syri Jamblichi, vel cæteris suaviter amatorias fabulas describentibus. . . . Gariopontus, L. III, c. 70, p. 87: & dormiant molliter, & primùm inspectas pulchras mulieres complectantur, & amorum lectiones legant. Et qui ejusmodi fabulas conscribebant, cum pariter in finem id faciebant, ut ægros atque mœrentes solarentur & recrearent. V. Longum, Pastor. L. I, p. 2, Ed. Moll. Haftenùs Cl. Bernard. Idem quoque Synesius infrà, p. 60, dicit ægros inspectione pulchrarum formarum recreandos; ubi τὰ εὐεῖδη πρόσωπα eruditissimus Interpretæ vertit, pulchros homines; cùm, inquit, haud rarò πρόσωπον pro homine ponatur: sed, quod pace tanti viri dixerim, hîc εὐεῖδη πρόσωπα mihi significare duntaxat videtur, pulchras formas, sive ex virorum, sive feminarum sint; undè & Constantinus Africanus, ab ipso ibid. Bernardo adductus, rectiùs vertit, pulchris formis, vel formosis puellis, delectetur æger.

[P. 2, l. 13.] Προπαγδεύσεις. Sic è duobus primis Codicibus Regiis restitui, pro vulgato παιδεύσεις.

[P. 2, l. 13.] Πάντως. Malè πάντων in C. R. III, ad cujus oram: fortè πάντως.

[P. 2, l. 14.] Μέγχις. C. R. III, μέγχι, quod non sper-

nendum; Mœris enim Atticista, p. 34: Ἀχρεῖ, ἀνευ τῆς Σ, Ἀττικῶς Ἀχρεῖς, Ἑλληνικῶς, quod fusiùs tradit Thomas Magister omninò videndus in Ἀχρεῖ, p. 135 & 136.

[P. 2, l. 15.] Ὁφθαλμοὶ βλέπωσιν. Sic κάλλους παρόντος καὶ βλεπόντων ὀμμάτων dixit Nicetas Eugenianus, qui de Drosillæ & Chariclis Amoribus poemata iambicis versibus scriptum, & in Regiâ servatum Bibliothecâ, composuit; in quo præcipuè Theodorum Prodrorum imitatus, totas præterea Anacreontis ᾠδὰς, & prolixiora Theocriti, Moschi, Bionis, Musæi, Euripidis, erotieorum Epigrammatistarum, & Scriptorum qui fabulas amatorias condiderunt, ut Longi, Heliodori, &c. loca non tam expressit, quàm ad verbum descripsit, seu potiùs pervertit, græculus loquax & ineptè verbosus, quem luce, quam hætenùs non vidit, minùs dignum censeo, cujusque opus, quod obiter notandum, falsò in Codice 412 D. Marci Bibliothecæ, p. 199 Catalogi Manuscriptorum Græcorum, Theodori Prodromi nomen præfert. Idem Nicetas Eugenianus paulò infrà dicit:

Ὀὐκ ἐκφύγη τις, καὶν δοκῇ πεφευγένας,
ἔρωτα δ' ἢ τίρανεν ὀπλοτοξότην,
Ἀχρεῖς ἂν ἐν γῇ φῶς τε & κάλλος μένει, (lege μένη)
καὶ τῶν βροτῶν τὸ ὄμμα πρὸς τὸτο βλέπει. (lege βλέπει).

[P. 2, l. 15.] Ἡμῶν δέ. Malè in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par. & in novissimâ Lipsiensi, ἡμῶν καί; cæteræ Editiones & Manuscripti rectè, ἡμῶν δέ.

[P. 2, l. 16] Σωφρονέσι. Malè Mollius vertit, deo nobis Deus ut cætera castis modestisque scribamus. Malè idem in notis monet sententiam esse ambiguam; non enim ad lectores, sed ad præcedens ἡμῶν, scilicet ad auctorem, referendum τὸ σωφρονέσι: nec τὰ τῶν ἄλλων hic cætera, reliqua, ut Mollio visum, sed duntaxat aliorum casus potest significare.

[P. 3, l. 1.] *Μιτυλήνη*. Nunc dicitur CASTRO, cum & ipsa Lesbos insula hodie vocetur METELIN. Hujus descriptionem vide apud Tournefort [Voyages du Levant, tom. I, p. 349 & seqq.] qui nummorum à Sponio productorum indicio comprobat eam olim ΜΥΤΙΑΪΝΗΝ, non ΜΙΤΥΛΗΝΗΝ, appellatam fuisse. Summus Pellerin [Recueil de médailles, tom. III, p. 84] idem observat, & ibid. tab. 103, octo Mytilenes nummos producit, à n°. 14, usque ad n°. 21, ut & duos alios [p. 230, Appendicis, tab. 132, n°. 9 & 10,] in quibus semper ΜΥΤΙ & ΜΥΤΙΑΪΝΑΙΩΝ. De hac autem urbe confer & Richardum Pocockium [Description de l'Orient, tom. IV, p. 362 & seqq. versionis Gallicæ impressæ Paris. 1728.] Vide & p. 485 & seqq. Meletii Geographiæ, quæ, Græco vulgari sermone conscripta, prodiit Venetiis in-folio anno 1728, & hunc titulum præfert, *Μελετίου Γεωγραφία παλαιὰ καὶ νέα*, quæque nimis parum nota est, cum illius auctor, qui Athenarum, & antea Naupacti & Artæ (Arta est veterum Argos Amphiloichicum) fuerat Archiepiscopus, & diu Venetiis Theologiæ, Astronomiæ, Philosophiæ, Medicinæ, Historiæ & Geographiæ, ac veteri Græcorum linguæ operam dederat, vel in iis quæ ad Galliam, Germaniam, Italiam, &c. pertinent, accuratissimus, nova & vulgaria antiquarum Græciæ urbium nomina fere semper tradat, quod notatu dignissimum, & multas, easque egregias, passim apponat inscriptiones, quas nemo fortè quæreret in hac Geographiâ, quæ nostris in oris rarissima, & à paucissimis conspecta est. De hac autem urbe Castro vide & tom. IV, p. 289 & seqq. alius libri, nec illius satis noti, cui Titulus, Voyage en France, en Italie & aux Isles de l'Archipel, à Paris 1763, & in quo multa lectu dignissima de maris Ægei insulis, quarum Ducum historia Gallicè conscripta prodiit Lutet. anno 1698, & sic

inscripta est : Histoire nouvelle des anciens Ducs & autres Souverains de l'Archipel , avec la description des principales Isles , & des choses les plus remarquables qui s'y voient encore aujourd'hui. Nihil autem dicendum de Dappero qui , ut in Ægei maris insulis , sic in linguâ Græcâ prorsus hospes & peregrinus , Cypriorum numisma , in quo legitur KOINON ΚΥΠΡΙΩΝ , sic interpretatur p. 523 versionis Gallicæ ipsius Ægei maris insularum descriptionis: Conon des Cypriens ; & addit : Ce Conon étoit apparemment le fondateur du temple. Adi & p. 34 & seqq. optimi Itinerarii non magis hodie cogniti , & sic inscripti : Les Voyages du sieur Duloir dans le Levant, à Paris, 1654.

[P. 3 , l. 1.] *Μεγάλη καὶ καλή.* Mytilenen ab Horatio, L. I Epist. XI, pulchram fuisse dictam, & à Cicero contra Rullum vocatam fuisse urbem & naturâ , situ, & descriptione ædificiorum, & pulchritudine imprimis nobilem , illiusque agros jucundos & fertiles , rectè observavit Jungermanus, ad eundem monens Muretum qui, Var. Lect. L. IX, c. 16, hunc nostri dulcissimi ac suavissimi, ut vocat, Scriptoris locum ideò profert, quod, inquit, ejus liber lectu dignissimus nondùm publicum accepit.

[P. 3 , l. 2.] *Εὐείπυς.* In duobus primis Codd. Reg. & in Ed. Flor. *εὐείπας*, operarum vitio, quod Columbanus in mendorum elencho agnovit.

[P. 3 , l. 2.] *Ὑπεριέσης τῆς θαλάττης.* Sic Edd. Flor. Commel. Jungerman. posterior Par. ac tres Mss. R. Sic quoque in suis Codd. invenerunt Amyot, qui vertit, environnée d'un canal d'eau de mer, qui flue tout à l'entour, & elegantissim. Muret, qui hunc Longi locum produxit Var. Lect. L. IX. c. 16. At Cod. Flor. *ὕπεριέσας τῇ θαλάττῃ*, quod in textum recepit Moll. & hinc prior Ed. Par. & Cl. Boden, qui se ferre etiam *ὑπεριέσας* affirmat.

[P. 3 , l. 4.] *Νομίσεις.* Sic in tribus Codd. Par. ad

quorum tertii oram legitur : fortè *νομίσαις*. Quidam vir doctus , meus amicus , conjicit *νομίσαιας* ; sed *νομίσαις* hîc mihi vera & Attica videtur lectio , cujus glossam *νομίσαις* , in Codd. Flor. & Rom. occurrentem , immèritò prætulērunt Fulvius Ursinus & Moll.

[P. 3 , l. 4.] Ὁρᾶν. Adsentior J. F. Reitzio ad Lucianum tom. I , p. 778 & seqq. post Etymologum Magnum & Viger. de Idiotism. probanti infinitivos in AN non recipere *iota* subscriptum.

[P. 3 , l. 5.] Ἀλλὰ ἐκ ταύτης. C. Urs. ἀλλὰ ταύτης.

[P. 3 , l. 5.] Ταύτης πόλεως , τῆς Μιτυλήνης. Confer Reitzium ad Lucian. tom. II, p. 70, ubi ostendit in istâ articuli repetitione , quæ in Longo frequentissima est , majorem demonstrandi vim inesse ; at Cl. Wyttenbach τῆς Μιτυλήνης , ut glossam , ejiciendum putat.

[P. 3 , l. 6.] Διακοσίων. Sic restitui è Codd. Flor. & Urs. quorum lectionem probavit Ursinus , pro suâ conjecturâ venditavit Mollius , ac meritò in textum recepit Cl. Dutens. Malè autem cæteræ Edd. *εἴκοσιν* , ut in tribus Codd. R. ad quorum tamen tertii oram conjectum *διακοσίων*. Amyot , vertens , environ cinq quarts de lieue , videtur legisse *εἴκοσι* , cùm infrà idem L. II , p. 60 Ed. Moll. *σαδίσες δέκα* vertat , environ une demi-lieue.

[P. 3 , l. 7.] Κτῆμα κάλλιστον. Sic suprâ , p. 2 Ed. Moll. κτῆμα τιρπνόν. Scilicet Longus frequentius easdem voces & dicendi formulas iterat. Frustrâ quis hîc conjiciat *χεῖμα* , pro *κτῆμα* , & conferre velit nostrum sic loquentem infrâ , L. IV , p. 104 Ed. Moll. ἦν ᾧ ὁ παράδειξος πάγκαλόν τι χεῖμα.

[P. 3 , l. 8.] Γήλοφοι κλημάτων. C. R. III , γῆ τροφὴ κλημάτων. Fortè quis post *κλημάτων* aliquid deesse suspicaretur , ut *μεστὶ* , aut aliquid simile ; sed hoc ut subintelligatur , à Longi & aliorum Scriptorum consuetudine

non abhorret. Sic infra, L. III, p. 94, Ed. Moll. βαλάντιον τρισχιλίων δραχμῶν. Sic Achilles Tatius, L. I, p. 10: χῆμα ταῖς παρθέναις καὶ χαρᾶς καὶ φόβου, ubi subaudiendum μετὸν.

[P. 3, l. 9.] Προσέκλυζεν ἡϊόνι. Cum præpositione ἘΝ habent προσέκλυζεν ἐν ἡϊόνι omnes Edd. præter posterior. Par & Lips. omnesque Mss. R. Prior autem Par. Editor in hoc Longi loco τὸ ἘΝ ità uncis inclusit, eique duo puncta subjecit, ut illud tollendum indicasse videatur. Certè hanc præpositionem, quam è repetitione ultimæ syllabæ vocis præcedentis hîc ortam rectè observavit Cl. Bernard ad Synesium De febribus, p. 248, probante & summo Valckenærio, sic omisit Lucianus, seu quisquis ille fuit Amorum auctor, tom. II, p. 456: τοῖς ὄμμασι τῆ κάλλους μονοεχὶ ΠΡΟΣΚΛΥΖΟΝΤΟΣ. Plutarchus autem in Dione, p. 968, C. sic hoc verbum cum præpositione πρὸς construxit: ἡ δὲ ΠΡΟΣΚΛΥΖΟΥΣΑ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν θάλασσαν. In hoc autem nostri loco C. Urs. Ursino & Jungermano probantibus, & Lipsiensis Ed. habent ἐπ' ἡϊόνος. Mollius verò in suis emendat notis, ἐπ' ἡϊόνι, quod hinc in suam Editionem recepit Cl. Dutens.

[P. 3, l. 10.] Ἐκτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ. Sic legendum & edendum censeo cum summo Valckenærio, ut ἐκτεταμένη referatur ad ἡϊόνι. Cl. Dutens, Mollii observationem secutus, edidit, ἐπ' ἡϊόνι, ἐκτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ. Quidam meus amicus, vir doctissimus, emendare conabatur, προσέκλυζεν ἐπ' ἡϊόνος ἐκτεταμένης κυματωγῇ μαλθακῇ, i. e. leni fluctuum allisione, de quâ voce confutandum suadebat Cl. Hemsterhus. ad Lucian. in Timone, tom. I, p. 174. Legitur ἐν ἡϊόνι ἐκτεταμένης ψυχρωγίας μαλθακῆς in Edd. Flor. Moll. & in priore Par. necnon & in tribus Mss. R. ad quorum tamen tertii oram adscriptum est ψάμμω μαλθακῇ. Malè in Ed. Commel. ψυχρωγίας.

210, & in Ed. Jungerm. ψυχάζωιον, pro ψυχάζωίας; qui error indè ortus est, quod compendium Ed. Flor. quo ψυχάζωίας depingitur, is, ut ferè fit, non assecutus est qui curavit Commelinianam Editionem, quam ubique in suo textu sic κτ̃ ποδὰ sequitur Jungermanus, ut Mollianam prior Par. Editor, quod & sæpiùs à posterioribus. Editoribus factum nollem. Cl. Boden edidit προσέκλυζεν ἐπ' ἡϊόνος ἐκ-
 ληταμένη φάμνω μαλθακῇ.

[P. 3, l. 11.] Ἐν ταῖδε. Malè Mollius, observante & Cl. Boden, edidit ἐν ταῖς δέ.

[P. 3, l. 13.] Λόχμη βάτων. Sic Flor. Cod. probante in suis notis Jungermano, & hinc Mollius; sic quoque Cl. Dutens edidit, & in suo Codice invenisse videtur Amyot, vertens, un hallier fort épais de ronces & d'épines. Et tunc quidem λόχμη βάτων hîc idem esset quod suprâ, p. 3 Ed. Moll. γήλοφαι κλημάτων. At in Edd. Flor. Commel. Jungerman. Moll. & priore Par. ac in novissimâ Lipsiensi, legitur λόχμη κάτω βάτων, ut & in duobus primis R. Codd. quorum tertius habet κτ̃, quod in notis præfert Cl. Boden, quodque propiùs accedit ad maximi Toupîi conjecturam, qui, Emendationum in Suidam part. tert. p. 298, in hoc Longi loco, pro κάτω βάτων, legit κατάβατος, locus dumis & spinis obsitus; & ejusdem formæ esse dicit κατάβατον ac κατάσκιον, κατάκισον & κατάδενδρον, &c. quibus addo κατάκεμον apud Philostrat. Ep. 64, p. 945, & κατάρρυλον bis apud nostrum, p. 1, & p. 33 Ed. Moll. &c. &c.

[P. 3, l. 16.] Ἐγένετο. C. R. III ita habet ἐγένετο ut E ταῖς ἰῶτα impronatur, & sic indicetur Varians Lectio ἐγένετο.

[P. 3, l. 20.] Περιφυλαγμένως. C. R. II περιφυλαγμένην. C. R. I, περιφυλαγμένην ὥς. Mollius vertit, observatam capram; quasi legisset περιφυλαγμένην. Legendum περι-

φυλαγμένως, ut apud Lucian. in Philopseud. tom. III, p. 35.

[P. 4, l. 1.] Ταῖς χηλαῖς. Post τῇ χηλαῖς deesse τὸ βρέφος rectè suspicatur κριτικώτατος vir Cl. Larcher, cùm sequatur τὸ δέ; & hoc quidem τὸ βρέφος hīc omis- sum, in suā versione supplet & in suo Codice invenisse videtur Amyot.

[P. 4, l. 2.] Τὴν ἐπιρροήν. C. R. I omittit τήν.

[P. 4, l. 5.] Σπαργάνοις. Cl. Verheyk, ad Antoni- num Liberal. c. 19, p. 124, hunc Longi locum profert.

[P. 4, l. 6.] Ἀλουργές. Vox Attica, pro quā ceteri Græci dicunt πορφυρεῖν, docente Mæride Atticistā, p. 56.

[P. 4, l. 6.] Ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον. Huetius conferendos monet Lucian. in Gall. p. 721, A. Heliodor. L. II. Ovid. 7 Metamorphos. v. 422.

[P. 4, l. 7,] Βασάλας. Verè, ut semper, summus vir & nunquam satis laudandus, Cl. Toupius Emendation. in Suidam part. tert. p. 203, observat verbis αἶρειν, ἐπαίρειν, φέρειν, βασάζειν, nunc ferre, nunc auferre designari; quo postremo sensu accipiendum monet S. Johannem de Judā dicentem, c. 12, 6: κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, ἐτὰρ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Sic & infrà apud nostrum, L. IV, p. 144 Ed. Moll. ἢ ταῦτά (γῆρωίσματα) τις ἐβάστασε μὲν ποιμὴν ἐντυχών; Confer & Menag. Juris Civilis Amœnitat. c. 39, p. 286 & 287, ubi Lucilii epigramma è secundo Anthologiæ libro laudat, in quo βασάλας est, auferens; ut apud Virgil. Omnia FERT atas, animum quoque. Rectè Amyot hīc βασάσας vertit, emporter; ut & infrà, L. IV, p. 144 interpretatur, enlever.

[P. 4, l. 14.] Εἰ ἐ παιδία. E tertio Cod. Reg. τὸ Κ Α Ι in omnibus Edd. & Codd. omissum revocavi.

[P. 4, l. 15.] Ἐυρεν ἐκκείμενον. Malè C. R. III margo, εἶδεν. Infrà Lamon, L. IV, p. 129, Ed. Moll. ὅ, τι

ἔυρον ἐκκείμενον, ἐρῶ, & ὅπως τριφόμενον, μηνύσω, καὶ ἔλα ἔυρον σωεκκείμενα, δείξω.

[P. 4, l. 15.] ἔυρε τριφόμενον. Omnes Codd. & Edd. habent ἔυρεν, præter Ed. Jungermani in quâ ἔυρε, & Cl. Bodeni, qui è Codd. Flor. & Ursini, Ursino probante, in textum recepit & prætulit εἶδεν, annotans & Interpretem sic legisse; at verò è præcedenti notâ apparuit nostrum, in re & loco prorsus simili, suum ἔυρε sic sæpiùs iteravisse. Edidi autem ἔυρε τριφόμενον, pro ἔυρεν, quòd ante consonantem τὸ Ν ἐφελκυστικὸν tollendum esset. Confer tamen Cl. D'Orvill. ad Charitonem, p. 139 & 206, ubi verè observat literam Ν ante consonantem sæpe verbo adhæsisse, quod librariis, ut plurimùm, est imputandum, & de quo idem videndos monet, se ipsum in Criticâ Vanno, p. 70, Bergler. ad Alciphronem, L. III, Ep. 58, p. 420 & J. J. Breitingerum ad Genes. I, 5.

[P. 4, l. 20.] Τὸ ὄνομα. An & hîc τᾶνομα, ut suprâ dixit, p. 3, Ed. Moll. Sed vel ipsi Scriptores ἀττικώτατοι non semper atticissant; quod de hoc loco, & de infinitis aliis similibus semel dictum sit.

[P. 5, l. 1,] Χρόνε διϊκνεμένε. C. Ursini, διηγεμένε, quæ glossa est.

[P. 5, l. 2.] Ποιμὴν νέμων. Sic suprâ, p. 3, Ed. Moll. νέμων αἰπόλος.

[P. 5, l. 3.] Εὐρήμασι. Thomas Magister, in Ἐυρημα, p. 393, εὐρημα Atticè dicendum, non autem ἔυρεμα, observat. Hîc autem, operarum vitio, in Ed. Commel. ἀρήμασι, pro εὐρήμασι.

[P. 5, l. 5.] Τὸ ἐνδοθεν. Sic edidi è C. R. III; cæteræ Edd. quod non improbo, τὰ ἐνδοθεν. Fortè sic infrâ legendum τὸ ἔξωθεν.

[P. 5, l. 6.] Λίθαις ἐπιπέοιτο. An λίθαι? Etenim ferè semper materiæ nomen cum genitivo construitur.

Suprà

Suprà, p. 3, Ed. Moll. γεφύρας ξεστ̃ & λευκ̃ λίθ̃.
Lucian. in Toxari, tom. II, p. 523, εἰκόνα περιβαλόν· ἐπι-
πάνηο ᾧ λίθ̃ λευκ̃. Non deerunt fortassè & qui con-
jiciant αὐτ̃, vel potius τ̃ αὐτ̃ λίθ̃, pro αὐτῶν λίθεις;
ut sit sensus: Nympharum simulachra ex eodem lapide
constabant quo ipsummet antrum.

[P. 5, l. 7.] Ἀνυπόδητοι. Sic passim in hoc Auctore
ἀττικῶτάτω edidi, quamvis quibusdam in locis Editiones
& Codices habeant ἀνυπόδητοι. Mœris Atticista, p. 29:
Ἀνυπόδητοι, Ἀττικῶς ἀνυπόδητοι, Ἑλληνικῶς. Vide &
Reitz. ad Lucian. tom. II, p. 584, ubi appositè laudat
Phrynich. p. 196 Ed. Cornelii de Pauw. Confer & Sui-
dam in hanc vocem, ubi eam, quod pariter observat Cl.
Boden, per epsilon scribi posse negat.

[P. 5, l. 8.] Κέμη μέχρι τῶν αὐχένων. Appositè D'Or-
vill. ad Chariton. p. 361, confert hæc Xenophontis Ephe-
sii L. I, p. 3, cujus stylum ad Longi colorem scribendi &
articulos orationis intercisos propè accedere rectè judi-
cavit Hemsterhus. Observat. Miscellan. vol. III, tom. III,
p. 401: ἐσθῆς, χιτῶν ἀλουργῆς, ζωστὺς εἰς γόνυ, μέγχι
βραχιόνων καθειμέναι. In hoc autem Longi loco sic legit
Cl. Wyttenbäch: χεῖρες ΜΕΧΡΙΣ ὤμων γυμναὶ, κόμη
ᾧ Εἰς Αὐχένους λευμένη.

[P. 5, l. 8.] Ζῶμα. Mœris Atticista, p. 168: Ζῶμα,
Ἀττικῶς ζῶσμα, Ἑλληνικῶς; ubi rectè Cl. Pierſon ob-
servat Mollium, qui hunc Atticum morem non haberet
perspectum, infeliciter pro ζῶμα conjecisse ζώνη, quam
emendationem meritò rejecit & Cl. Boden.

[P. 5, l. 9.] Τὸ πᾶν χῆμα. In simili descriptione
Achill. Tat. L. I, p. 12: τὸ ΣΧΗΜΑ ταῖς παρθέναις καὶ
χαρᾶς & φόβ̃... κόμαι καὶ τῶν ὤμων λευμέναι...
τὸ ΖΩΣΜΑ μέγχι γόνατος ἀνῆλκε τ̃ χιτῶνα. Ubi, pro
ΖΩΣΜΑ, fortè quis legat ΖΩΜΑ, auctoritate innixus Tho-
B.

μα Magistri, p. 411, & Mœridis Atticistæ, p. 168, in hanc vocem docentium non ζῶσμα, sed ζῶμα esse dicendum, cum hoc quidem sit Ἀττικόν, illud verò Ἑλληνικόν. Achilles Tatius frequenter utitur voce χῆμα eodem sensu quo hîc apud Longum, ut L. II, p. 116, de Amore: ἔρως αὐτῷ ὥς ἔστι σπασιωτικόν τὸ ΣΧΗΜΑ. Et L. III, p. 260: τὸ ἧ ἄλλο ΣΧΗΜΑ δύνυσσι τὸν πόνον.

[P. 5, l. 10.] Ἡ ὦα. Sic omnes Edd. præter posterior. Par. in quam ὦα cum circumflexo recepit Cl. Dutens, secutus Mollium in notis sic emendantem, & intelligentem, fastigium, quod sic dictum putat ab ovali figurâ quam fastigium habebat. Si autem legas τὰ ὦα, inquit idem Moll. vertendum fuerit, cœnaculum, conclave hujus antri. Tres Mss. R. habent ὦα cum accentu acuto; at verò tertius, lincolâ subjectâ, indicat tollendum ἡ ὦα. Cl. autem Wytenbach sic legit: χορεύα ἦν ὀρχομένων ΚΑΤὰ τῆ ἀνδρῶ. Τῆς ΜΕΝ πέτρας ΠΗΓὴ ἦν τὸ μεσαίταλον. Cl. Hermannus Tollius, vir doctissimus & nobis amicissimus, conjicit στόμα, pro ἡ ὦα. Amyot autem sic vertit: le dessus, pour mieux dire, la voute de cette caverne étoit le milieu de la roche.

[P. 5, l. 12.] Ὑδωρ ἀναβλύζον. Theocrit. Id. VII, v. 137:

Τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἀνδρῶ κατὰβόμινον κελεύσσει.

[P. 5, l. 14.] Μαλακῆς πόας. Suprà, p. 3, Ed. Moll. πόα μαλθακή.

[P. 5, l. 14.] Ὑπὸ τῆς νολίδος. Sic rectè ὑπὸ in Codd. R. & in Edd. Flor. Comm. & Jungerman. Malè Moll. & omnes post eum Edd. ἀπὸ.

[P. 5, l. 15.] Τρεφομένης. Suprà, p. 1, μία πηγὴ πάντα ἔτρεφε.

[P. 5, l. 15.] Ἀνέκειλο. Edd. Commel. & Jungerman. ἀνέκειλο.

[P. 5, l. 16.] Αὐλὸς πλάγιοι. Vide Cl. Warton ad Theocrit. Id. XX, p. 232.

[P. 5, l. 17.] Ἀναθήματα. Mæris Atticista, in hanc vocem, p. 18, monet Atticos ἀνάθημα, ceteros autem Græcos ἀνάθημα dixisse; ut suprâ vidimus p. 16 & 17, illos εὐρημα, ἀνυπέδητος, hos εὐριμα, ἀνυπόδετος dixisse.

[P. 5, l. 18.] Νυμφαῖον. Clar. Boden, qui observat subaudiri ἄντρον, ex Harpocrate, voce Νύμφαιον, & è Maussaco ad eundem, p. 256, monet scribendum νύμφαιον, ut sit proparoxytonum; proindeque ceteras Edd. malè habere νυμφαῖον, quod & in tribus Mss. R. Sed, quod videbis in Suidâ, tom. II, p. 639, Νύμφαιον quidem est urbis, νυμφαῖον verò, Nympharum atri, seu templi, nomen.

[P. 5, l. 18.] Οἷς. Sic edidi pro vulgato οἷς, quod, teste Thomâ Magistro, p. 646, οἷς μετεσυλλάβως ὅπῃ Θηλυκῆ. Vide & Mærim Atticistam in Οἷς, p. 274.

[P. 5, l. 20] Κωλύσαι. Frustrâ quis emendet κωλύσαι.

[P. 6, l. 2.] Συλληψόμενος. Sic restitui è duobus primis Codd. R. pro simplici ληψόμενος. Sic infrâ, L. II, p. 33 Ed. Moll. ὥρμηθα ἐπ' αὐτὸν ὡς ΣΥΛΛΗΨΟΜΕΝΟΣ. Et L. II, p. 58, τῶν αἰγῶν ἧ ἀείσῃν ΣΥΛΛΑΒΩΝ. Et L. IV, p. 132, ΣΥΛΛΑΒΕΪΝ αὐτὸν βεβλόμενος. Sic Cl. Markland ad Lysiam, κτ' Ἐρατοσθένες, tom V, p. 394 Ed. Orator. Græcor. Cl. Reiskii, in hæc verba, ἐν τῇ ἐδρά λαβῶν, usitatus esse monet τὸ συλλαβῶν.

[P. 6, l. 4.] Θηλήν. Hoc, operarum vitio, abest ab Ed. Moll.

[P. 6, l. 5.] Γάλακτος ὀλκήν. Sic suprâ, p. 3, Ed. Moll. ἐκ μηρῶας θηλῆς τὴν ἐπιρροὴν ἔλκον τῆ γάλακτος.

[P. 6, l. 5.] Ἀκλαγί. Hanc unicè veram lectionem habent Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ac tres R. Mss.

At immeritò Moll. & post eum omnes Editores, malè monentem Ursinum secuti, ediderunt ἀκλαυσί, quæ est glossa τῆς ἀκλαυγί. Malè in Codd. Flor. & Urs. Ursino probante, ἀκλαυτί. Malè ad oram Cod. R. III, ἀγλαυτί. Hæc voce ἀκλαυγί, quæ hîc de infante propriè usurpatur, augenda sunt Lexica. Rectè Amyot vertit, sans crier.

[P. 6, l. 7.] Καθαρὸν καὶ φαιδρόν. Hoc, ob sequentia, εἰς τῆς οἴου, κ.τ.λ. non ad παιδίον, ut Mollio visum est, sed ad σῆμα, unicè referendum. Eâdem prorsùs constructione infrà, L. I, p. 27 Ed. Moll. ἐλέξατο τὸ σῶμα, λευκὸν, καὶ καθαρὸν ὑπὸ κάλλεος κ.τ.λ.

[P. 6, l. 10.] Σπάργανα, γνωρίσματα. Frustrà quis, inverso ordine, legere tentaret γνωρίσματα, σπάργανα,

[P. 6, l. 11.] Εὐρημα. Sic Edd. Moll. utraque Par. & Lipsiensis. Malè Edd. Flor. Comm. Jungerman. & tres Mss. R. εὐριμα, quod Cl. Boden dicit redolere recentem græcitatem; quamvis potiùs, ut jam suprà p. 16, è Thomâ Magistro, declaravimus, hoc communem veterum græcitatem redoleat, dum contrà εὐρημα est Atticorum proprium.

[P. 6, l. 13.] Διδασκόμενος πᾶσι τῆς οἴου. Confer suprà, p. 4 Ed. Moll. αἰδεδυῖς εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανδρωπίαν μιμήσθαι.

[P. 6, l. 16.] Κατὰ τῆς πῆρας. Ad marginem C. R, III, conjectum πέτρας, sed legendum πῆρας. Sic infrà, L. IV, p. 139 Ed. Moll. idem Dryas venit ἔχων ἐν τῇ ΠΗΡΑ τὰ γνωρίσματα. Et L. IV, p. 131, ἀπῆκε Μυρτάλη κομίσασα πάντα (τὰ γνωρίσματα) φυλασσόμενα ἐν ΠΗΡΑ παλαιᾷ.

[P. 6, l. 18.] Ἰκέτιν αὐτῶν. Suprà p. 1, Νυμφῶν ἰκέται. Malè in tribus Codd. R. ἰκέτην, quod ad tertii oram emendatum, quodque Flor. Editionis mendum in elencho agnovit Columban.

[P. 6, l. 20.] Διηγῆται τὰ ἐφθέντα. Sic suprâ, p. 4 Ed. Moll. in re simili Lamoni πάντα τῇ γυναικὶ διηγῆται.

[P. 6, l. 20.] Εὐρεθέντα. Sic Columbanus in Typographicorum mendorum elencho correxit pro εὐρηθέντα quod in Ed. Flor.

[P. 6, l. 21.] Θυγάτρειον νομίζειν. Jamdudum conjecteram κομίζειν, id est, alendam suscipere, cum postea eandem Huetio emendationem placuisse deprehendi : in describendis enim τῷ κάππα & τῷ νῦ, quæ eodem fere modo in Codd. efformantur, proclivis & frequens libreriorum lapsus. At retineri potest τὸ νομίζειν. Xenophon Ephes. L. IV, p. 63 : παῖδα ἑνόμιζεν αὐτῆς, καὶ ἡγάπα διαφερόντως. In re simili Heliodorus, L. II, p. 117 : ἑμαυτῆς θυγατέρα ἐνόμιζον, καὶ ὠνόμαζον.

[P. 6, l. 21.] Λανθάνειν. Jungermanus vertit, incertam. Mollius autem in suâ versione omisit hanc vocem, cujus sensum esse puto quem in versione expressi, scilicet, celando quænam esset, quonammodo inventa ; non enim clàm alebatur. Amyot autem vertit, secrètement.

[P. 7, l. 1.] Ὡς ἴδεν τρέφειν. Sic Conon, Narrat. 19, p. 258 Ed. Gal. de Lino exposito : καὶ ὁ δεξάμενος ποιμὴν ὥς ἴδιον ἀνέτρεφε.

[P. 7, l. 3.] Ὡς ὑπὸ τῆς οἴας. Fortè quis hunc locum sic emendandum & interpungendum censeret : ἐφίλει τὸ παῖδίον, ὥσπερ ὑπὸ τῆς οἴας κ.τ.λ.

[P. 7, l. 5.] Πρὸς πίσιν αὐτῶς. Ut suprâ, p. 4, Ed. Moll. ὥς τὸ ὄνομα τῆς παιδὸς ποιμενικὸν δοκοῖν. Cl. Boden hic supplendum censeret, & legendum, πρὸς τὸ ποιῆσαι (ut Moll. πρὸς τὸ εἶναι) πίσιν αὐτῶς.

[P. 7, l. 7.] Ἐφαίνετο. Cl. Wyttenbach conjicit ἐπιφαίνετο. An ὑπεφαίνετο? Sed quid est cur τὸ ἐφαίνετο emendaretur?

[P. 7, l. 8.] Ἢδη ἔν ὁ μὲν. Codd. Flor. & Urs. Mollio
B iij

probante, & hanc lectionem venditante pro sua emendatione, ἤδη τε ἦν ὁ μὲν. Duo primi Mss. R. ἤδη ἦν ὁ μὲν; sed elegantius mihi videtur τὸ ἤδη ἔν, subaudiendo ἦν. Sic infra, p. 17 Ed. Moll. ἦρος Οὔν Ἡδὴ τέλη. Et L. IV, p. 111, σκέψεις Οὔν ὑπὲρ τῆς συμβεβηκότων. L. II, p. 35, Ἡδὴ σοι παῖδες. L. III, p. 97, αἶδε ὑμῖν τριχίλια. L. IV, p. 124, ἔτός σοι αἰπόλος. L. I, p. 25, ὃ ὃ Δάφνις ἀνυπόδητος. Et p. 1, καλὸν μὲν ἔ τὸ ἄλσος, ubi vides semper omitti verbum εἶναι.

[P. 7, l. 9.] Ἡ ὃ τεσέτων. Sic rectè pro ποσέτειν, quod perperàm legitur in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & in C. R. III, emendavit in notis Jungermanus, & in textum recepit Moll. ac post cum uterque Par. Ed. & Cl. Boden. Benè duo primi Mss. R. τεσέτων.

[P. 7, l. 11.] Εἶναι τὰς Νύμφας ἰδόκην. Sic omnes Edd. præter novissimas Cl. Dutens & Cl. Boden; sic & Mss. R. II & III. Hoc εἶναι, in suo Cod. ut & in R. primo omis- sum, Fulvius Ursinus expungendum censet, & redundare dicit Moll. At verò Cl. Dutens & Cl. Boden, prioris Editoris Par. conjecturam secuti, in textum recepere ἰδέιναι pro εἶναι. Jamdudum cum Cl. Wyttenbach conjeceram ἰδεῖν, ut apud Xenophont. Ephes. L. II, p. 30, ἔδεξεν ἰδεῖν, & infra apud Longum, L. II, p. 52 Ed. Moll. ἐχόμενες αὐθις τὰς Νύμφας ἔναρ ἰδεῖν, & L. IV, p. 107, ἔδεξεν ἑρᾶν, & apud Lucianum, De sacrificiis, tom. I, p. 526, καί μοι δοκῶ ἑρᾶν. At verò si cum Ursino Ursinique Cod. & primo Regio, τὸ εἶναι omittas, tunc diceretur τὰς Νύμφας ἰδόκην κ.τ.λ. Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην ᾠδιδιδόναι; prorsus ut infra in re simili, L. IV, p. 243 Ed. Moll. ἔναρ ὃ Διονυσόφανε..... τοιόνδε γίνεσθαι. ΕΔΟΚΕΙ ΤΑΣ ΝΥΜΦΑΣ ΔΕΙΣΘΑΙ τῷ Ἑρώτος, ubi ΕΔΟΚΕΙ est, putabat, existimabat, sibi videre videbatur; quemadmodum apud Antonin. Liberal. c. 5, p. 32, Ed. Cl. Verheyk, ΔΟΚΩΝ ΕΙΝΑΙ

Τιμάνδρην, id est, putans, existimans esse Timandram. Et hanc quidem τῷ δοκεῖν activè sumpti pro puto, existimo, significationem multis exemplis à Perizonio ad Ælian. Var. Hist. L. IX, c. 45, confirmari ibidem observat Cl. Verheyk, p. 34. Hinc fortè quis in hoc Longi loco ita τὸ εἶναι retinere velit, ut, additâ conjunctione καὶ, legat: εἶναι τὰς Νύμφας ἐδόκεν ἐκείνας κ.τ.λ. καὶ τὸν τε Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην παραδιδόναι κ.τ.λ. id est, putabant illas Nymphas esse, &c. easque Daphnim & Chloë'n tradere, &c. quo prorsùs modo Jungermanus vertit. Sic Achilles Tatius L. III, p. 320: ἘΔΟΚΟΥΝ τῇ παρελθέσῃ νυκτὶ ναὶν ὍΡΑΝ Ἀφροδίτης, καὶ τὸ ἀγαλμαῖνδον εἶναι τῆς Θεᾶς. Ut idem L. II, p. 156, νεμίσας Λευκίππην εἶναι, & p. 160, ὥμιθα εἶναι γυναῖκας. Et Longus, L. II, p. 62, Ed. Moll. εἵκασεν ἄν τις εἶναι ἐκείνην ταύτην, ἥν κ.τ.λ. Achilles Tat. L. IV, p. 372, ΔΟΞΑΣ γῆν εἶναι, καλεῖτο. Et L. VI, p. 510, ἘΔΟΚΟΥΝ τῷτο μόνον εἶναι δεινόν. Xenophon Ephes. L. V, p. 75: τῇ δὲ Ἀνθία ὄναρ ἐπέση ἐν Τάραντι κοιμωμένη· ἘΔΟΚΕΙ δὲ αὐτὴν εἶναι κ.τ.λ. Amyot vertit: il leur fut avis que les Nymphes, &c. vivoient Daphnis & Chloé.

[P. 7, l. 13.] Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην. Jungermanus putat legendum, Δάφνιν τε καὶ τὴν Χλόην. Prior Par. Editor conjecit, καὶ Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην; mallet, τὸν τε Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην.

[P. 7, l. 15.] Ἐχοντι. Omnes Edd. præter posteriorem Par. φέροντι. Anacreon quidem dixit, Od. XLIV:

Ἐδόκεν ὄναρ προχάζειν,
Πτέρυγας ΦΕΡΩΝ ἐπ' ὤμων.

Et Od. III, v. 16, Amorem sic depinxit:

βρέφος μὲν
Ἐστερῶ, ΦΕΡΟΝΤΑ τόξον,
Πτέρυγας τε, & φαρέτρην.

B iv

Sed in hoc Longi loco φέροντι cum πτερὰ ἐκ τῶν ὤμων stare non potest, quòd statim infrà sequatur βέλῃ σμικρὰ φέροντι; undè rectè Cl. Dutens è tribus Codd. R. in textum reposuit πτερὰ ἐκ τῶν ὤμων ἔΧΟΝΤΙ, pro ΦΕΡΟΝΤΙ. Sic paulò infrà p. 7 Ed. Moll. de eodem Amore : θύσαντες τὰ πτερὰ ἔΧΟΝΤΙ παιδίῳ. Hic dicitur ΠΤΕΡΑ ἘΚ ΤῶΝ ὤΜΩΝ ἔχοντι, ut infrà L. II, p. 36 Ed. Moll. de hoc eodem puero : εἶδον αὐτῶ καὶ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ἘΚ ΤῶΝ ὤΜΩΝ. Huetius conferendum monet Eustath. Eroticor. L. III, p. 65. Amyot autem in suo Codice videtur invenisse πτερὰ ἔχοντι; vertit enim : lequel avoit (ἔχοντι) des ailes aux épaules, & portoit (φέροντι) de petites flèches avec un arc.

[P. 7, l. 20.] Καὶ ἔτοι. Omnes Edd. καὶ ἴσως ἔτοι. Hoc ἴσως, quod à duobus primis Codd. R. & à Flor. & Roman. Urfino probante, abest, omittendum duxi. Mallem legere, εἰ ἴσως ἔσονται & ἔτοι, quàm εἰ ἔσονται καὶ ἴσως ἔτοι.

[P. 7, l. 20.] Αἰπόλοι. Hic deesse credo, καὶ ποιμένες; nam suprà vidisti eos iussos ποιμαίνειν, τὸν μὲν, τὸ αἰπόλιον, πῶς δὲ, τὸ ποιμένιον; scilicet Daphnidi quidem, Lamonis caprarum, Chlox verò, Dryantis ovium cura incumbabat. Suspicor illud καὶ ποιμένες, quod hic certè desideratur, è superiore loco, quò transpositum fuerat, repetendum esse: nam quid est illud, ἦχθοντο μὲν οἱ ποιμένες? Solus quidem Dryas erat ποιμήν, ut & dicitur, p. 4; at Lamon erat αἰπόλος, quo modo designatur, p. 3 Ed. Moll. Hic igitur legerem : ἦχθοντο μὲν εἰ ἔσονται καὶ ἔτοι ποιμένες & αἰπόλοι, pro ἦχθοντο μὲν οἱ ποιμένες, εἰ ἔσονται καὶ ἔτοι αἰπόλοι. Amyot vertit : étoient aussi bien comme eux destinés à garder les bêtes.

[P. 7, l. 21.] Δι' ἣν αὐτῶς. Sic in omnib. Edd. & Codd. R. at C. Flor. δι' ὃ καί; C. Urfini διὸ &, quod pro suà emendatione vendidit Moll. & in textum recepit Cl. Dutens. Amyot vertit ; à l'occasion de quoi, διὸ καί.

[P. 8, l. 6.] Λέγειν ἐκ εἵχον. Eleganter ἔχειν dicitur pro δύνασθαι. Sic infrà L. III, p. 93, Ed. Moll. ἐκ εἵχε μέμρισθαι.

[P. 8, l. 7.] Ἄμα ταῖς ἀγέλαις. Hoc deest in tribus Codd. R. & ad tertii oram repositum est.

[P. 8, l. 9.] Νέμειν κοπάσαντος. Pro νέμειν, habes ἐπιμένειν in C. Flor. & in C. Fulvii Ursini qui hanc lectionem probat; & hoc quidem, quod Mollius pro suâ conjecturâ venditavit, ad tertii Cod. oram conjectum est: sed cum hîc Longus bis iteraverit τὸ πῶς δὲ, potuit & iterare τὸ νέμειν, quod ei solemne.

[P. 8, l. 11.] Καλαύρωπι. Pariter scribitur καλάβρωψ & καλαύρωψ. De quo vide Cl. Lennep. Animadvers. ad Coluthum, L. I, c. 15, ubi & hunc nostri locum profert, & adeundum monet Festum de latinâ voce PEDUM. Vide & Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 45, & ad Coluthum vers. 107, p. 35 Ed. Lennep. Confer & Gaulmin. ad Theodor. Prodrôm. p. 177. At meritò Cl. Hemstethusius ad Lucianum, tom. I, p. 257, antiquiorem orthographiam καλαύρωψ esse judicavit.

[P. 8, l. 12.] Ὡς ἀρχὴν μεγάλην. Cl. vir Nicolaus Hinlopen, civitatis Hornanæ civis Senatorius, & Græcarum literarum cultor diligentissimus, cujus notas, quas hîc integras reperies, mecum communicavit amicissimus & doctissimus vir Hermannus Tollius, illud παρὶλάμβανον, sic sine ullo subiecto positum, ferre se negans, conjicit ἀγέλην μεγάλην, pro ἀρχὴν μεγάλην; sed vulgatam lectionem præfero ὥς ἀρχὴν, cum sequens τὰς αἰγας καὶ τὰ πρόβατα, non minùs à τῷ παρὶλάμβανον, quàm ab ἐφίλκεν pendeat.

[P. 8, l. 15.] Ἄνεα. Codd. Flor. & Fulvii Ursini, ἀναφέρω, quod & ad tertii C. R. oram conjectum, miror doctissimo Ursino placere potuisse, cum ἀναφέρω hîc sit glossa

τῷ ἀγῶνι, cūmq; eleganter apud Thucydidem, Demosthenem aliosq; dicatur αἰτίαν τινὸς ἐπὶ τινι ἄΓΕΙΝ. Demosthenes κτὴν Μειδίῃ, p. 548, 18, Ed. Cl. Reisk. τῷ ἐπ' ἐκείνον ἈΓΟΥΣΙ τὴν αἰτίαν τῷ φόνι, pro quo frequentius ἘΠΑΓΕΙΝ. Idem οὖν σφάν p. 275, 4 & 22, αἰτίαν ἘΠΑΓΩ τέτῳ ψευδῇ, quod & usurpat κτὴν Μειδίῃ, p. 550, 22, & 552, 2. Et ibid. p. 548, 24: κακὸν ἀδί-
κως ἘΠΑΓΕΙ τῷ.

[P. 8, l. 17.] Ἦρος ἦν ἀρχή. Cum hac veris descriptione confer suavissimum Melcagri Idyllium CX. p. 31, tom. I Analector. Poët. Græc. quæ eruditissimo Brunckio debet orbis literatus.

[P. 8, l. 20.] Σκιρλήματα. Rectè Jungermanus: Heliodorus, L. V, de annulo cujus sculptura pastoralis: ἐγέ-
γραπτο καὶ ἀρνειῶν ἀπαλὰ σκιρλήματα.

[P. 8, l. 21.] Ἐβόμβεν. Eodem sensu βομβῶν de apibus apud Theocrit. Id. I, v. 107, & III, v. 13.

[P. 9, l. 1.] Καλήδον. C. R. III, καλῦδον. Fuit cū conjicerem καλήχεν, ut hic verbum καλήχεν responderet nomini ἦχος, quemadmodum verba ἐσκίρτων & ἐβόμβεν præcedentibus nominibus σκιρλήματα & βόμβος respondent; sed huic nostræ conjecturæ obstat Suidas, si tamen hic audiendus est Grammaticus, cujus doctissimo quidem operi, sed quod suis non caret erroribus, eruditissimas Cl. Toup̃ii emendationes longè præfero. Sic autem loquitur ille Lexicographus: Καλήχων, αἰτιατικῇ, προτρεπόμενος, παραγνῶν Καλήχῳ ᾧ, ἀντὶ τῷ ἦχῳ, γενικῇ. Sed quàm sæpe falluntur Grammatici! Cujus quidem rei ne longius petitem arcessam exemplum, vocem ἦχος, quam paulò suprā apud Longum, necnon & apud alios optimos Scriptores legisti, immeritò rejiciunt Mæris Atticista, p. 175, & Thomas Magister, p. 428, in Ἠχή. Hic Longus dicere potuit καλήχεν τὰς λόχμας, ut paulò

infra, L. II, p. 33 Ed. Moll. μέλαθίων μόχες, pro θίων
 μὲν τὰς μόχες. Nec καλήχεν hoc sensu magis mirum &
 insolitum est, quàm ipsummet κατῆδον, cùm præterea
 idem significare possit quod Virgilianum resonare docere
 sylvas. Rectè Amyot: faisoient résonner les buissons de
 leurs chants.

[P. 9, l. 2.] Εὐωρίας. Sic reposui è duobus primis Codd.
 R. ad quorum tertii oram rectè adscriptum est εὐωρίας, &
 è Codd. Flor. & Urs. Ursino & Jungermano jure ac meritò
 probantibus hanc unicè veram Codd. lectionem, quam pro
 suâ emendatione venditat Mollius. Malè huc usque & nullo
 sensu in omnibus Edd. εὐωσίας. Error indè natus quòd minùs
 intellecta fuerit vox εὐωρία, quam sic rectè interpretatur
 Hesychius: Εὐωρία, ὀλιγωρία. Vide eundem & in Εὐωρος
 γῆ, & in Εὐωρος γάμος, ubi Εὐωρος explicatur ὀλίγω-
 ρος. Confer & Suidam in Εὐωροι. Idem Suidas: Εὐωρία,
 ψιλῶς, τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν, ἀλλὰ ῥαθυμότερόν πως
 ἔχειν. Hesychius: Εὐωρίαζειν, ὀλιγωρεῖν, μὴ ἔχειν φρον-
 τίδα: & Εὐωρεῖν, τὸ μηδενὸς ἔχειν λόγον, ἢ μηδενὸς
 φροντίζειν. Undè, cùm idem infra habeat Εὐωρος, κατὰ φρο-
 νηλικὸς, ἢ φροντιστής, legendum ἢ ΜΗ φροντιστής, ut apud
 Etymologum Magnum videndum in Εὐωρος, p. 401:
 Εὐωρος, ὁ ΜΗ ΦΡΟΝΤΙΖΩΝ, ἐξ ἧς καὶ εὐωρία, ἢ ὀλιγωρία
 καὶ ῥαθυμία, quorum contraria πολυωρία, πολυωρεῖν, πο-
 λυωρηλικός. Appositè Hesychius & Suidas Εὐωρῶ interpre-
 tantur παίζω, ut paulò infra, p. 9 Ed. Moll. de iisdem
 εὐωρία κατεχομένοις dicitur: τοιαῦτα ἢ αὐτῶν ΠΑΙΖΟΝ-
 ΤΩΝ (quod idem ac εὐωρέντων) τοιάνδε ΣΠΟΥΔΗΝ ὁ
 Ἔρως ἀνέπλεσε, ubi vides τὴν σπουδὴν ορροῖν τῇ παιδιᾷ,
 τῇ ὀλιγωρίᾳ; seu εὐωρίᾳ.

[P. 9, l. 3.] Οἱ ἀπαλοὶ & νέοι. Sic restitui secutus lec-
 tionem duorum primorum Codd. R. & Codd. Flor. & Ful-
 vii Ursini, ab Ursino & Jungermano probatam. Malè huc

usque in omnibus Edd. *οἱ ΠΑΛΑΙΟΙ ἔνέοι*, pro *ἈΠΑΛΟΙ*. Frustrà quis, ad tuendum illud absurdum *παλαιὸς*, conferree nostrum in simili veris renascentis descriptione sic loquentem L. III, p. 79 Ed. Moll. καὶ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ἐξώρμησεν ὡς Ἀφροδίτην τὰ τριᾶντα θεάματα· οἱ δὲ νέοι ἔσφριζόντες κ.τ.λ. Enim verò in hoc nostri loco quomodo *οἱ παλαιοὶ* dici possunt *ἀλλιεῖται* καὶ *φρα*, quod non tardæ senectutis, sed lascivientis & subsilientis proprium juventutis? Deindè, quod jam cùm Cl. Hinlopen observaveram, nisi legas *ἀπαλοὶ ἔνέοι*, illudque ad Daphnim & Chloë, quorum certè neuter *παλαιὸς* dici poterat, referre velis, nullo modo extricare poteris sequentia, ἑώρατ' ὃ κοινῇ πάντα, πλησίον ἀλλήλων νέμεντες. Quod cùm subodoraretur quidam vir doctissimus, meus amicus, ingeniosè quidem, sed minùs verè, *οἱ Αἰπόλοι καὶ νέοι* legeretentabat. Idem Cl. Hinlopen, qui *ἐν*τες forsàn desiderari conjicit, faciliorem tamen esse sententiam opinatur, si legas, *οἱ ὥς ἀπαλοὶ ἔνέοι*. An leviori mutatione scribendum, *Οἶδε* (vel *Οἶδε*) *ἀπαλοὶ ἔνέοι*? Amyot autem in suo Codice invenisse videtur *εὐωρίας* & *ἀπαλεῖ*; vertit enim: ainsi ces deux jeunes & délicates personnes (*οἶδε ἀπαλοὶ*) voyant que toutes choses faisoient leur devoir de s'égayer (*εὐωρίας*) à la saison nouvelle.

[P. 9, l. 8.] Ἐβαλλον. C. R. III, ἔβαλον.

[P. 9, l. 15.] Προσλιπαρήσαντες. Hoc verbum sic elegantissimè adhibet Plutarchus in vitâ Paul. Æmil. p. 267: Κρήτες τοῖς χρόμασιν, ὥσπερ κηρίοις μέλιτ' αἰ, προσλιπαρήσαντες.

[P. 9, l. 16.] Ἀθύρματα. Omnes Edd. ἀθύρματα, & infrà ἀθύρματα, pro quo edidi ἀθύρματα, ut revocarem atticissimum paucis notum, quo, teste Mœride Atticistâ, p. 5, Ἀθύρμα, δασείως, Ἀττικῶς ψιλῶς, Ἑλληνικῶς, ubi vide Interpretes.

[P. 9, l. 17.] Ἀνθρίκας. Sic conjecerunt Huetius & prior Par. Editor ; sic quoque ediderunt Cl. Dutens & Cl. Boden , quorum tamen prior , in mendorum Typographi-
corum Indice suæ Editioni subjuncto , legendum monuit ἀνθρίσκας , quæ est cæterarum Edd. lectio , ut & trium R. Codd. De hæc voce , ἀνθρίκοις , vide Cl. d'Arnaud Læction. Græc. L. I , c. 3 , p. 14 & 15 .

[P. 9, l. 17.] Ἀνελομένη ποθέν. Rectè Amyot vertit , elle alloit quelque part cueillir. Eodem ferè modo Achil-
les Tattius , L. II , p. 120 , μέλιτ' ἅ ΠΟΘΕΝ ἰπλάσῃ .
Hoc autem ἐξελθῆσθαι in tribus Codd. R. omissum , ad ter-
tii oram conjectum est. Fortasse non deerunt qui , pro ἐξελ-
θῆσθαι , ità legendum conjiciant ἐξελῆσθαι , ut ἐξελῆσθαι præce-
dentis ἀνελομένη , vel contrà ἀνελομένη sit glossa τῇ ἐξε-
λῆσθαι : sed aliud est ἀνελομένη , id est , de terrâ tollens ,
aliud ἐξελῆσθαι , extrahens .

[P. 9, l. 18.] Ἀκριδοθήραν. Malè in Codd. Flor. Urs.
& ad tertii R. oram legitur ἀκριδοθήκην , quam glossam ab
Ursino prælatam fuisse miror ; cùm , observante post Da-
niclem Heinsium Cl. Jungermano , amet suavissimus
Longus suavissimi Theocriti verba usurpare , & Theocritus
Id. I , v. 53 , dixerit :

Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθρίκεισι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν ,
Σχάινω ἐφαρμόσδων· μέλιτα δέ οἱ ἔτι τι πύρης ,
Οὐτε φυῶν τοσσηνον , ἔσον σὲ πλέγματι γαθῷ .

[P. 9, l. 21.] Διαφύας. Plato in Phædone , p. 263 ,
Ed. Forster. habet ὁσίων ΔΙΑΦΥΑΣ .

[P. 9, l. 21.] Ἀλλήλας. Omnes Edd. præter posterior.
Par. ἀλλήλας. Cl. Dutens edidit ἀλλήλας , secutus tres
Mss. R. in quorum tertio suprâ ἀλλήλας ponitur ΟΥΣ ,
ut duarum indicetur læctionum varietas , quarum altera
quidem ad καλάμους , altera verò ad διαφύας referenda

est. Infrà L. II, p. 63 Ed. Moll. καλάμους κηρῷ συνδέσας
ἀνίσχες. Ovid. L. I, Metamorphos. v. 712 :

Disparibus calamis compagine ceræ
Inter se junctis.

Nam calamus cerâ jungitur usque minor ,
inquit Tibull. à Mollio laudatus, qui & confert Theocrit. Id. I. v. 128 & 129, & hæc Virgilii :

Pan primus calamos cerâ conjungere plures
Instituit.

Ad quem locum vide Fulvium Ursinum, in Virgilio cum
Scriptoribus Græcis collato, p. 22 Ed. Cl. Valckenær.
Euripid. Iphigen. in Taurid. v. 1125, habet ΚΗΡΟΔΕ-
ΤΑΝ καλάμον ἐρύει Πανός.

[P. 10, l. 1.] Ἐμιλέτησε. Sic è tribus Mss. R. rectè
restituit Cl. Dütens; malè cæteræ Edd. ἐμιλίτα, cùm
precedat ἡμέλησεν.

[P. 10, l. 8.] Ἀνέπλασε. Malè in Cod. R. III, ἀνέ-
πλασε, & ad ejusdem oram conjectum, ἀνέπλασε, ἢ ἐνέ-
καυσε, quod ultimum & in Codd. Flor. & Ursini occurrit.
Unicè legendum ἀνέπλασε. Sic apud Lucian. tom. I, p.
690, De mercede conductis: ἢ ἀγρυπνία, & ὁ ἰδρῶς, &
ὁ κάματος . . . ἢ φθόνη, ἢ ἀσθιπνευμονίαν, ἢ κῶλον ἀλ-
γημα, ἢ τὴν καλὴν (an κακὴν, nisi in hoc sit ironia?) πο-
δάγραν ἈΝΑΠΛΑΤΤΟΝΤΕΣ. An aliam lectionem in suo
Codice invenit Amyot, vertens, Amour leur dressa à bon
escient une telle embuche?

[P. 10, l. 10.] Πολλάκις ἤρπαζε. Ad oram C. R. III,
ac in Codd. Flor. & Ursini legitur πολλά, quod ab Ursino
probatum, tanquam de suo promit Mollius. Sic infrà, L. II,
p. 48, Ed. Moll. πολλά μὲν ἤρπαζε ποίμνια. An legendum
πολλάκις πολλά, quomodo loqui amant Græci elegan-

iores? sed nihil mutandum. Amyot autem legit *πολλάκις*; vertit enim, ravissoit souvent.

[P. 10, l. 11.] *Διομένη*. Operarum vitio Ed. Commel. *Διομένη*.

[P. 10, l. 12.] *Σιρρῆς*. In duobus primis Codd. R. *σιρῆς*, at in tertio *σιρρῆς*. Pariter scribitur *σιρρὸς*, *σιρὸς* & *σειρὸς*. Undè immeritò If. Vossius ad Hesychium, voce *Σιρῆς*, putavit apud Suidam malè dici *Σιρρὸς*. Confer eundem Hesych. & in *Σιρῆς*, ac præsertim in *Σειρῆς*, ubi rectè Cl. Hemsterhusius hujusce vocis originem ex Oriente repetit, quippe quam esse barbaram constet è Curtio sic loquente, L. VII, c. 4: *SIROS* vocabant Barbari, quos ità solerter abscondunt, ut, nisi qui defoderunt, invenire non possent. In iis reconditæ fruges erant. V. Suidam in *Σειρῆς* & *Σιρρὸς*, & Etymolog. Magnum in *Σιρῆς*, p. 714, 16. V. & summum Valckenær. p. 217 & 218 stupendæ illius & verè aureæ Diatrib. in Euripid. fragmenta.

[P. 10, l. 12.] *Ὀργυιᾶς*. Sic restitui è Codd. Flor. & Urs. Ursino & Jungermano probantibus, & è tertii C. R. margine. Malè in Edd. Flor. Commel. Jungerman. *Ὀργυιῶν* & pejus *Ὀργυῶν* in Edd. Moll. priore Par. & Lipsiensi, cum pluribus punctis continuis, ad indicandum desiderari aliquid, quòd, observante Mollio, non dicatur quot patuerit ulnas; sed, ut inquit Jungermanus, defectus tollitur, si legamus cum Codd. Flor. & Ursini, *Ὀργυιᾶς* τὸ β. &c. ubi vides Jungermanum hîc apposuisse τὸ β, quæ est prima litera vocis sequentis *βάθος*, ut legendum indicet, τὸ εὖρος *Ὀργυιᾶς*, τὸ βάθος *τεσσάρων*; quod quidem compendium cum minùs assecutus fuisset Cl. Dutens majoribus intentus, & ad graviora festinans, secùs edidit *Ὀργυῶν* *δυῶν* (quasi τὸ β apud Jungermanum designasset *δυῶν*) & in Variantibus Lectionibus suæ Editioni subjectis, p. 151, immeritò scripsit Mollium in notis & Cod. Flor. habere *Ὀργυιᾶς* τὸ β. Hîc autem *Ὀργυιᾶς*, quod unicè legendum,

unam duntaxat designat ulnam; ut infrà L. IV, p. 104 Ed. Moll. ἐκλέτατο μὲν εἰς σταδίῃς μῆκας . . . τὸ εὖρος ἔχων πλείονων τεσσάρων, ubi vides σταδίῃς pro uno duntaxat stadio usurpari. Sic Lucian. De morte Peregrini, tom. III, p. 356, εἰς ὀργυιὰν τὸ βάθος.

[P. 10, l. 13.] Τὸ πολὺ. Cl. Wyttenbach conjicit ὅπῃ πολὺ, in multum spatium, procul disseminantes. Amyot vertit: épandoient au loin (σπείρῃσι κομίαντες μακράν) la plus grande partie de la terre qu'ils avoient tirée, (τὸ χῶμα τὸ πολὺ.) Quem sensum præfero ob sequens τὸ περιτλὸν τῆ χώματος, id est, quod ex hac terrâ egestâ remanebat, nec dispersum ac disseminatum fuerat cum maximâ parte ejusdem terræ quæ procul avecta & dissipata fuerat.

[P. 10, l. 14.] Ξηρὰ, μακρά. Sic rectè Ξηρὰ & μακρὰ conjunguntur in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ut infrà, L. II, p. 42 Ed. Moll. duo epitheta consociantur, λύγον ΧΛΩΡΑΝ, ΜΑΚΡΑΝ. In hoc autem loco malè μακρὰ abest ab Ed. Moll. & hinc ab utrâque Par. & Lipsiensi. Amyot autem in suo Cod. invenit Ξηρὰ, μακρά; vertit enim, verges longues & gresses.

[P. 10, l. 15.] Τὸ περιτλὸν τῆ χώματος. Hic χῶμα est egesta terra, materia effossa. Sic apud Heliodor. L. IX, p. 410, de fossâ: εἰ δὲ ὤρυττον, ἄλλοι δὲ χῆν ἐξεφόρην; quemadmodum in Longo paulò suprâ, χῶμα σπείρῃσι, κομίαντες μακράν. Idem ibid. Heliodorus, p. 412, τὸ χῆν διαχομένων, ubi vides χῆν idem esse quod Longi χῶμα.

[P. 10, l. 16.] Τῆς πρότερον γῆς εἰκόνα. Prior Par. Ed. τῆς [εἰς] πρότερον γῆς εἰκόνα. Vel scribere voluit, εἰς τῆς πρότερον γῆς εἰκόνα, quod mallet; vel indicavit tollendum τῆς, & in illius locum εἰς reponendum esse; quam emendationem Cl. Boden & in textum recepit, & in notis comprobavit. Cl. Wyttenbach conjicit τῆς πρότερον γῆς εἰς εἰκόνα. Rectè Amyot: & semoient par-dessus le demourant de la

terre

terre, à celle fin que la place semblât toute plaine & unie comme devant.

[P. 10, l. 19.] Μιμίμητο γῆν. Prudentius à Jungermano laudatus in Addendis :

virgis adopertas texerat oras ,
Et super imposito simularat cespite campum.

Confer cum Cl. Boden & Achillem Tatium, L. IV, p. 326, & Xenophont. Ephes. L. IV, p. 61: ξύλα ἐπιβέντες μεγάλα, ἐπέχων τ' τάφρον.

[P. 11, l. 2.] Γῆς σεσφισμένης. In tribus Codd. R. τῆς, pro γῆς quod tamen ad tertii oram conjectum est. An legendum τῆς γῆς? Cæterum hîc σεσφισμένης propriè sonat subdolam & captiosam, cùm & σοφίσματα à Tullio captiones dicantur.

[P. 11, l. 5.] Βιασίερας. Operarum vitio, in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par. Βιατίερας

[P. 11, l. 7.] Φειμαξάμενος. Hunc Longi locum laudat, & notandum monet, summus Toup, Emendat. in Suidam part. tert. p. 298. Vide & summum Valckenær. Animadvers. ad Ammon. L. III, c. 27, p. 226, ubi cum hoc Longi loco confert & hunc ejusdem p. 27 Ed. Moll. αἱ ὃ αἴγες ἐσκίρων ΦΡΙΜΑΣΣÓΜΕΝΑΙ.

[P. 11, l. 9.] Ἀλγῆ ΠΕΡΙ τῶς κέρατι. Mallem ἐπί; frequentius enim τὸ ἀλγῆν construitur cum ἐπὶ, ut apud Lucian. Dialog. Marin. 14, tom. I, p. 324, ἩΛΓΗΣΕΝ ἘΠὶ τῇ θυγατρὶ; apud Demosthenem πρὸς Σιφάνε p. 239, 26, Ed. Cl. Reiskii, ἈΛΓΕῖΣ ἘΠὶ τοῖς συμβιβήκóσι, & in Epist. IV, p. 1489, 9, ἘΦ' ΟἷΣ ἈΛΓΟῦΣΙ. Immo, ut rectè monuit Cl. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 797, τὸ ἀλγῆν, omíssâ & hâc ipsâ præpositione ἐπὶ, cum sexto casu construitur apud Pausan. Attic. p. 107. Sic apud Demosthen. p. 798, 5, Ed. Reisk. τοῖς αἰτχῆς

ἐ λέγεις καὶ ἐνείδεις ἀλγῶν. In hunc autem Longi locum αὖ, pro ἐπὶ, malè irrepsit, quòd hæ præpositiones eodem ferè modo in Codd. Manuscriptis, immò & in quibusdam Edd. principibus quas vocant, efformentur; quod & ipsis viris doctis fraudi interdùm fuisse, idèòque monendum, observat Raphaël Columbanus in typographicorum mendorum *Indice* suæ Editioni subiecto.

[P. 11, l. 11.] Οἷα δέ. Prior Par. Editor pro ᾗ conjecit θίει, scilicet ut opponeretur sequenti, τῇ ᾗ ὀργῇ διώκετος; quam quidem conjecturam nullis Codd. confirmatam, in textum receperunt Cl. Dutens & Cl. Boden, quorum ille, οἷα ᾗ θίει, hic, οἷα θίει edidit.

[P. 11, l. 12.] Ὑπεκφεύγοντος. Ad oram C. R. III, ὑπερφεύγοντος.

[P. 11, l. 13.] Τῶν ἐν ποσὶ. Sic in libro inscripto Quomodo historia conscribenda sit, loquitur Lucianus, tom. II, p. 3, observante J. F. Reitzio, qui Longi dictionem cum Lucianicâ plurimùm consentire verè annotat.

[P. 11, l. 16.] Χρήσθαι τῆς καταφοράς ὀχήματι. In omnibus Edd. decrat τῆς, quod è Cod. Ursin. Ursino probante, restitui. Mollius in notis legendum censet, δὲ τὸ χρίσθαι; sed rectè, ut solet, summus ille Valckenr. emendat: τὸ χρίσθαι καὶ τῆς φορᾶς ὀχήματι τῷ πράγῳ. Infrà L. III, p. 74: τῷτο εἰσὲν ἔρεισμα αὐτῶν τῷ μὴ πιστῶν ἐγίνετο. Rectè hîc Amyot: parceque le bouc soutint sa chûte.

[P. 11, l. 16.] Ὁ μὲ δὴ τὴν. In omnibus Edd. decrat hoc θλῆ, quod è Cod. Urs. probante Ursino, restitui.

[P. 11, l. 20.] Ἀγρῶν τῶν πλησίον. Malè in Edd. Moll. prior. Paris. & Lipsiens. πλησίων; rectè in aliis πλησίον. Suprà, p. 9 Ed. Moll. ἐκ τῶν ΠΛΗΣΙΟΝ ἀγρῶν, ut & infrà, L. II, p. 30 & p. 43.

[P. 12, l. 4.] Τῷ χύλῳ. Hoc sensu latinam vocem LABRUM à Cæsare De bello Gallico, L. VII, & à Livio, ut ab

Homero, Il. M. 51, ἄκρεν χεῖλος, usurpari, post Columbanium annotat Moll.

[P. 12, l. 5.] Ταῖς τῆς ταυρίας ἐλκαῖς. Sic in Cod. R. III, ad cuius oram: vel ἐπαλωγᾶς ταῖς τῆς ἐλκῆς ταυρίαις. Sic quoque è Cod. Ursin. Ursino probante, & hanc lectionem pro suâ emendatione venditante Mollio, edidit Cl. Dutens. Malè cæteræ Edd. ταῖς τῆς ἐλκῆς ταυρίαις. In duobus autem primis Codd. R. verba sequentia, ἀνέβη ταῖς, usque ad ἐγένετο, τριαῦτα πρὸς αὐτὸν κ.τ.λ. deficiunt.

[P. 12, l. 7.] Ἀνιμήαντες. C. R. III, ἀνιμήαντο.

[P. 12, l. 8.] Τεσῆτον ἄρα. Fortè quis conjiciat post ἄρα deesse τεσῆτον. Fortè legendum: τεσῆτον ἄρα ἡ δίκη μετῆλθε Τὸν Ἐχθρόν (vel aliquid simile) τῆ νικηθέντος πράγμα.

[P. 12, l. 10.] Τυθυσόμενον. Sic, probante Cl. Valckenær. conjecit Jungermanus; at Edd. Flor. Commel. Jungerman. Moll. prior Par. & Lipsiens. habent τυθυσόμενοι. Mollius autem in notis conjicit τιθυσόμενοι, quod & in Cod. Ursini, & ab Ursino probatum, vel τιθυσόμενον, quod in textum recepit Cl. Dutens. Cl. autem le Fevre, Medicus græcè doctus, acutè conjicit τιθραυσόμενον, cùm Longus, ut jam suprà observatum, easdem voces sæpiùs iterare amet.

[P. 12, l. 14.] Ἐν κόσμῳ. Sic loquuntur Lucianus in Asinno, tom. II, p. 57, & in Zeuxide, p. 848, Demosthenes πρὸς Πελοκλεία, p. 1208, 18 Ed. Cl. Reisk. & in Ἐπιλαφίῳ λόγῳ 1400, 13, &c.

[P. 12, l. 15.] Καθίαντες. Sedere facientes Daphnim, vel ipsi confidentes; utrumque enim significat καθίαντες. Prior autem sensus Amyoto, posterior Jungermano & Mollio placuit.

[P. 12, l. 17.] Τέτρωτο μὲν ἔδεν. Malè Ed. Moll. & hinc utraque Par. omittunt ἔδεν. Fortè quis legere mallet; τέτρωτο μὲν ἔδεν ἡμακτο ἔδεν, vel τέτρωτο μὲν ἔδεν,

ἔδε ἡμακτο, χάματος δέ, κ.τ.λ. Sed bona est lectio quam in hac Editione retinui.

[P. 13, l. 2.] Ἐν ᾧ ἡ πηγή. Hoc in omnibus Edd. omis-
sum, è Codice Ursini, Ursino probante, revocavi. Ad ter-
tii Cod. R. marginem: ἴσως, ἄντρον ἐν ᾧ ἡ πηγή, ὡς ἐν τῷ
δ' λόγῳ εἰρηται. Sic Fulvius Ursinus. Hujusce notæ auctor,
qui in fine hujusce Codicis à se descripti, illum Romæ ad
Fulvii Ursini exemplar, anno 1597, emendatum fuisse ob-
servat, procul dubio hîc respexit hunc locum libri quarti,
p. 141 Ed. Moll. ἐκέρασε ἧ καὶ τὴν πηγὴν εἶνω, ΤΗΝ ἘΝ
Τῷ ἌΝΤΡῳ, ὅτι καὶ ἐστράφη παρ' αὐτῇ, ἃ ἐλέατο πελά-
κας ἐν αὐτῇ. Sic L. I, p. 27 Ed. Moll. λέγει τὸν Δάφνιν
ἢ Χλόην, πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγεῖν, εἰς τὸ ἌΝΤΡΟΝ εἰ-
σάγειν. Suprà vidisti, p. 5 Ed. Moll. Νυμφῶν ἄντρον ἦν,
πίττα μεγάλη. ἐκ ἧ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον
κ.τ.λ. & multò clariùs, p. 7, Νύμφας ἐκέινας, τὰς ἐν τῷ
ἌΝΤΡῳ, ἐν ᾧ ἡ ΠΗΓΗ, ex quo ultimo loco fortè hûc in
textum irrepsit hæc glossa, ἐν ᾧ ἡ πηγή, quæ videtur ab
Amyoti Codice abfuisse.

[P. 13, l. 2.] Καὶ τὴν πύραν. Hîc, inquit Columba-
nius, qui primus Florentiæ Longum edidit, labes mani-
festissima; cui tamen medicinam neque è libris nostris, ne-
que ex iis lectionum varietatibus, quas ex Ursino accepi-
mus, facere potuimus. Jungermanus autem: «τὴν πύραν...
« ἐξέτελλο. Ultima sic restituenda puto: ἐπεὶ ἧ μόνος ἐγένετο,
« κ.τ.λ. Adprobavit, quod gaudeo, politicissimus Heinsius.
« Aliàs, inquit Jungermanus, desunt multa, de osculo sci-
« licet narratio, de Dorcone vitulum donante, de lavatione
« Daphnidis. Osculum enim Chloës & lavatio Daphnidis
« originem videntur dedisse mutuo illi amorì. Patet ex ipso
« Longo infrà, τῆτο μέρον ἡδεῖαν, ὅτι τ' μὲ φίλημα, τὴν ἧ
« λετρεὺν ἀπώλεσεν». Idem Jungermanus, in sua Editionis

typographicorum mendorum Indice, p. 241, majus relinquendum fuisse spatium admonet, ne quis, inquit, tantum lineolam deesse somniet. Mollius autem in notis sic infeliciter supplet, ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΦΙΛΗΜΑΤΑ ἐγένετο; quod mihi videtur repetivisse ex iis quæ infra leges, L. II, p. 40 Ed. Moll. τὰ μὲν ἐν ΦΙΛΗΜΑΤΑ ΕΓΕΝΕΤΟ. Cl. autem Dutens Mollii & Jungermani additamenta sic perperam conjuncta confusaque in suam Editionem intrusit: Ἐπολλὰ φιλήματα ἐγένετο, ἐπεὶ ὃ μόνος ἐγένετο. Satiùs erat à conjecturis abstinere, cum ille hiatus expleri non possit, nisi è Codd.

[P. 13, l. 6.] Ἐργάζεσθαι. C. R. III, ἐργάζεσθαι.

[P. 13, l. 6.] Χείλη ῥόδων. Confer Achill. Tat. L. I, p. 28, & ad eum Cl. Boden, in hæc verba, τὸ στόμα, ῥόδων ἄνθος ἦν.

[P. 13, l. 7.] Κηρίων γλυκύτερον. Theocrit. Id. I, v. 146:

Πληρὲς τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πληρὲς ὃ χαδόνων.

Moschus in Amore fugitivo, ὥς μέλι φωνά. Sic in Cantic. Canticor. c. 4, v. 11: κηρίον ἀποσάξεις χείλη σε, νύμφη. Μέλι καὶ γάλα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν σε, Ἐὶ σμὴν ἱματίων σε, ὥς ὁσμὴν λιβάτης. Et cap. 5, v. 13: χείλη αὐτῆς, ΚΡΙΝΑ ΣΑΐζοντα σμύρναν πλήρη. Age verò; finge jam solam τῶν ὁ versionem superesse, Hebraicum autem Cantici Canticorum textum prorsus periisse; nonne multi Critici suo affirmarent periculo hîc legendum ΚΗΡΙΑ, pro ΚΡΙΝΑ, ac proindè cum hoc loco conferrent illa ejusdem Cantici verba quæ suprâ laudavimus, κηρίον ἀποσάξεις χείλη σε, quippè qui videre se negarent quomodò labia, quæ rosea esse debent, cum candidis comparentur liliis. Sed sunt & rubra lilia; unde, inquit Balduinus, De calceo antiquo, c. 34, p. 336 Ed. Amstelodam. 1667, cum Sponsa in Canticis, c. 5, v. 13,

Sponsi sui labia cum liliis comparat, his verbis : labia tua, lilia distillantia &c. vult ea esse non pallida, cujusmodi vulgò sunt lilia, quod sanè esset in vitio, sed rosea & corallina, seu purpureo quodam splendore rutilantia, sicut lilia purpurea quæ, teste Dioscoride, L. III, c. 99, in Syriâ sunt laudatissima. Nicetas Eugenianus in poemate Manuscripto de Amoris Drosillæ & Chariclis, hunc Longi locum sic imitatur :

Χείλη παρειᾶς ἐξευθρὸς ὡς ῥόδον.

& paulò infrà :

Κάλυξ τὰ χεῖλη • σίμβλον ἠνεωγμένον ,
Θυμῆρις ἐκρίον (τὸ) τῷ λόγῳ μέλι.

& infrà :

Τὸ χεῖλος αὐτῆς νέκταρ ἦν ἀπορρέον.

[P. 13, l. 8.] Κέντρῳ μελίττης. Sic totam hanc Daphnoidis orationem expressit Nicetas Eugenianus :

Χεῖλος μὲν αὐχεῖς ἀπαλώτερον ῥόδῳ
Γλυκύτερον ᾧ κηεῖς συ (αἱ σε) τὸ σῶμα.
Φίλημα γὰρ σὸν ὡς μελίττης κέντριον,
Πικρὸν, θανάλῃν, φαρμακεύον, ἀλγύνον.
Ὡς φαρμάκων σε πληρὲς ἔστι τὸ σῶμα,
Κἂν ἐκλὸς μέλιτι συγκεχωσμένον.

Confer Achillem Tatium, L. II, p. 124, μέλιτος γέμεις, καὶ τιτρώσκει σε τὰ φιλήματα. Hi omnes respexerunt Od. XL Anacreontis, & Id. XIX Theocriti, ubi Amoris vulnera cum κέντρῳ μελίττης comparantur.

[P. 13, l. 12.] Ἐκπηδᾷ. Hoc sic imitatur Nicetas Eugenianus, loco citato :

Αἰ αἰ, περιτλὲν ἄχθος ἀνῆλαμβάνω,
Τὸ σέρνον ἀλγῶ, ΠΑΛΛΟΜΑΙ τὴν καρδίαν,
Ἀνατραπεῖς (legε ἀνατραπείς) ἴσικα σῶμα καὶ φρένας.

Sic virgo quædam sibi amore καρδίαν ἐκπηδᾶν dicit apud Aristænet. L. II, Ep. V, p. 78; ubi vide Cl. Abresch. p. 210 & 211. Sic Aristophanes in Nubibus, v. 1393:

Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
Πηδᾶν ὅ,τι λείξει.

Confer omninò Achillem Tat. L. V, p. 498, in καρδία πηδᾶ, & ad eum Cl. Boden. & Xenophont. Ephes. L. I, p. 10. Maximus Tyrius Diss. XXIV, tom. I, p. 460 & 461 Ed. Cl. Reiskii, Socratem narrat dixisse, ΠΗΔᾶΝ μὲν αὐτῷ πρὸς τὴν καρδίαν ὅπῃ Χαρμίδῃ, & ΟΊΔΕΪΝ τὸ σῶμα, ἐπιτοῖσθαι ᾧ & ἐνθυσιᾶν. In quo loco corrupto Davisius annotat pro ΟΊΔΕΪΝ legi ἵδειν in Codice Reg. sed se nihil indè extricare. Ego quidem legerem, ἰδῆν τε τὸ σῶμα καὶ ἐπιτοῖσθαι, vel ἰδόντα τὸ σῶμα ἐπιτοῖσθαι. Ait enim Socrates apud Platonem de Charmide, p. 236 D. adductum ab ipsomet Davisio, quem nihil ex hoc loco profecisse miror: τότε δὲ, ὡς γεννάδα, ΕΊΔΟΝ τε τὰ ἐντὸς τῆς ἰματίης, καὶ ἐφλεγόμεν, καὶ ἐκέτι ἦν ἐν ἑμαυτῷ. Atque hanc quidem occasione utar, ut meam de quodam Maximi Tyrii loco conjecturam deponam. Scilicet ille de Barbarorum Diis loquens Diss. VIII, p. 135, tom. I Ed. Cl. Reiskii: Περσαι μὲν πῦρ, ἄγαλμα ΕΦΗΜΕΡΟΝ, ἀκόρησιν, καὶ ἀδύφρων κ.τ.λ. Hic pro ΕΦΗΜΕΡΟΝ legere mallet ἀνήμερον, quod confirmant sequentia: ἄξιον ᾧ καὶ πρὸς τὰς Πέρσας εἰπεῖν· ὡς πάντων γενῶν ἀνθρώπων, οἱ θεσπύων καὶ τηλικύτων ἀγαλμάτων ἀμελήσαντες, γῆς ΗΜΕΡΟΥ, & ἡλίου λαμψέ κ.τ.λ. καὶ ἐν μάλιστα ἀχολῶσαι τὸ ἈΓΡΙΩΤΑΤΟΝ & ΟΞΥΤΑΤΟΝ. Idem suprà p. 135, Deum esse ΗΜΕΡΟΝ dixit. Sed potest retineri & vulgata lectio ἐφήμερον, si cum Cl. Valckenær. intelligas, brevi perituum, nisi semper subministretur ξύλων τροφή, quæ paulò infrà in hoc loco commemoratur.

[P. 13, l. 14.] Νίκης κακῆς. Jungermanus : verisimile est de certamine musico hæc intelligenda , quo fortè victor osculum Chloës pactus fuerit , Daphnis autem victor extiterit ; postque illud osculum , insolens doloris amatorii , de victoriâ conqueritur. Ἀλλὰ ταῦτα σοχάζω· τὰ γὰρ ἐλλείποντα ἔφανερὰ.

[P. 13, l. 15.] Νέσθαι κακῆς. Malè Edd. Commel. & Jungerman. κακῆς , quod in mendorum typographicorum Indice agnovit Jungerman.

[P. 13, l. 16.] Φάρμάκων. Rectè Columbanus, & post eum Mollius conferunt hunc Moschi in Amore fugitivo versum 27 :

Φεύγει, κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλε φάρμακόν ἐστι.

Ut Virgil. Æneid. I, v. 691, à Cl. Boden adductus :

Cùm dabit amplexus atque oscula dulcia figet ,
Occultum inspires ignem , fallasque veneno.

[P. 13, l. 17.] Πῶς ἔν ἐκ ἀπέθανεν. Amyot in suo Codice videtur invenisse ἐκ ἀπέθανεν. Vertit enim : il faut dire que non ; car j'en fusse mort.

[P. 13, l. 20.] Οὐ πλέκω. Suprà p. 8 Ed. Moll. σιφάγισκας πλέκοντες.

[P. 14, l. 4.] Καὶ ἔρπον. Hic τὸ καὶ , quod in omnibus Edd. & in C. R. III deerat, è duobus primis Codd. R. revocavimus, præeuntem Cl. Dutens secuti. Sic & infrà γευσάμενοι eodem sensu , L. II , p. 40 Ed. Moll. ΓΕΥΣΑΜΕΝΟΙ τὸ ἐν φιλότῃ τέρψει.

[P. 14, l. 7.] Κλήμαλος. Vox κλήμαλος Cl. Wyttenbachio non cum πλησίον , sed cum φύλον videtur conjungenda ; ità ut Mollius malè verterit , plantam juxtà palmitem ; malè & Jungerman. juxtà palmites plantam. Rectè Amyot ; ayant trouvé l'occasion que Dryas plantoit un

arbre assez près de lui. Hic dicitur φύλον κλήματος, ut paulò infrà φύλὰ μηλιῶν.

[P. 14, l. 8.] Συρίγων τινῶν γαμικῶν. Columbanus, quem in hoc omnes secuti sunt Editores, è Cod. Ursini reposuit γαμικῶν, pro γενικῶν quod invenerat in suo Florentino Cod. à quo aberat præcedens τυρῶν. In Codd. R. I & III, & in Cod. Amyoti, ut ex ipsius versione apparet, voces quæ proximè τὸ καλοῦντ' ὅλ' αὖ πλεονῶν excipiunt, usque ad τυρὲς δῶρον κ.τ.λ. ut & in C. II, usque ad δῶρον ^{ἔῃ} κ.τ.λ. omnes deficiunt. At ad marginem Cod. R. III, post πλεονῶν : κλήματος ὁρῶσιν αὐτῶ μὲν συρίγων τινῶν ΚΑΙ ΤῶΝ ΜΗΛΩΝ, (lege μήλων) pro γαμικῶν, quod notatu dignum. In ejusdem Cod. R. III textu, τηρὲς (pro τυρὲς) δῶρον ^{ἔῃ} κ.τ.λ. legitur, & suprà adscriptum est ἴος τηρὲς; voluit scribere ἴσως τυρὲς. An pro γενικῶν, quod in Cod. Florent. legendum ποιμινικῶν, ut infrà L. II, p. 56 Ed. Moll. ΣΥΡΙΓΓΟΣ ἦχος ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ. Cl. Boden putat γαμικῶν accipiendum esse de tibiis amatorum, quibus adolescentes ante amicarum domos utebantur, ut apud Horatium, L. III, Od. VII, & Propert. L. II, El. VI; illique hæ σύριγγες γαμικῶν destinatae fuisse videntur carminibus, quibus Chloës amorem sibi conciliaret Dorcon, hanc si pater despondisset.

[P. 14, l. 9.] Τὲς μὲν τυρὲς. Columbanio, post Fulvium Ursinum, vox τυρὲς, quæ à Codd. Florentinis aberat, scholium esse videtur, quod, ut plerùmque fit, è margine in contextum irrepsit.

[P. 14, l. 9.] Δῶρον ^{ἔῃ}. De hoc ^{ἔῃ}, quod, ut & ἔχειν, in talibus eleganter πλεονάζει, confer J. F. Reitzium, qui & hunc ipsum Longi locum profert, ad Lucian. T. III, p. 167, & præsertim Cl. Berglerum ad Alciphron. p. 9, ubi confert hunc Homeri versum Il. A, 20, δῶκε ξυνήϊον Εἶναι, &

Theocrit. Id. VII, v. 129, ξηνήϊον ὥπασεν Εἶναι, quod sic expressit Virgilius :

ESSE sui dederat monumentum & pignus amoris.

[P. 14, l. 10.] Ἐνθεῦθεν δέ. Tres Codd. R. omittunt τὸ δέ.

[P. 14, l. 11.] Ἀνέβαλε. Fortè ἐνέβαλε, iniecit ; quod video & coniecisse Cl. Hinlopen. Sic infrà in re simili, L. III, p. 96 Ed. Moll. πάνυ θρασὺν ἔμβάλλει λόγον αὖ γάμος. Achill. Tat. L. II, p. 208, & VII, p. 570, ἔμβάλλειν λόγον. Potiùs dicitur ἀναβάλλεσθαι, quàm ἀναβάλλειν λόγον.

[P. 14, l. 13.] Ἐπηγέλλετο. Sic ego emendavi in Ed. Cl. Dutens. Sic rectè in tribus Codd. R. Malè in omnibus aliis Edd. ἀπηγέλλετο. Proprium est ἐπηγέλλετο, cùm promittere significat. Sic infrà in re simili, L. III, p. 90 & 91 Ed. Moll. μνηστῆρων πλῆθος ἦν αὖτε χλόην Ἐοίμην τι δῶρον ἔφερον, εἰ ᾧ ἘΠΗΓΓΕΛΛΟΝΤΟ μεγάλα. Suprà habes ἐπαγέλλεσθαι eodem sensu, p. 7 Ed. Moll. Et infrà L. II, p. 52 bis, & p. 60 bis, & L. III, p. 93, & ibid. p. 100, & L. IV, p. 108, & ibid. p. 124, & p. 127, & p. 130 & 139 &c.

[P. 14, l. 14.] Φυτὰ μνηλεῶν. Sic rectè in omnibus Edd. præterquàm in posterior. Par. & in tribus Codd. R. ubi minùs benè μήλων.

[P. 14, l. 15.] Τιμῆν ὑποδήματα. Jungermanus : optimi calcei ex tergo bovis. Homerus, Od. Ξ, de Eumæο subulco, v. 23 :

Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν εἴς ἀράεσσι πέδιλα,
Τάμνων δέρμα βόειον, εὐχρεῖς.

[P. 14, l. 16.] Ἀνὰ πᾶν ἔτος. Quotannis.

[P. 14, l. 20.] Κακῆς ἀνηκίστοις αἰετιῶν. Vox ἀνή-

κειρος, quæ occurrit apud Homer. Il. E. 394, & O. 217, passim ab Herodoto, Demosthene, Xenophonte aliisque usurpatur. Thucydides, cujus verba sæpe noster mutuatus est, habet L. V. p. 374, 18 Ed. Duker. ΕΥΜΦΟΡΑΪΣ ἈΝΗΚΕΣΤΟΙΣ ΠΕΡΙΠΕΣΕΪΝ, ut Aristænet. L. II, Ep. II, p. 74, δεινολάτοις ΠΕΡΙΠΕΠΤΩΚΑ πόνοις; & Achilles Tatius, L. VI, p. 560, μυείας βασάνεις ΠΕΡΙΠΕΣΕΪΝ.

[P. 14, l. 21.] Ἀνένυσσε. Vide diligentissimum Abresch. Dilucid. Thucyd. Auc̃tar. p. 298, ubi è quarto Platonis libro De Republic. p. 452, C. τὸ ἐπινεύειν opponi τῷ ἀνανεύειν observat. Confer & D'Orvill. ad Chariton. p. 169. Eleganter admodum Lucianus in Necyomantiâ, T. I, p. 462: ἀτεχνῶς ἐν ἑπαχον τῆς ρυσάξεσι τέτοις ἔμειον, ἄρτι μὲν ἘΠΙΝΕΥΩΝ, ἄρτι δὲ ἈΝΑΝΕΥΩΝ ἑμπαλιν. Idem, Adversus indoctum, tom. III, p. 103: ἘΠΙΝΕΥΣΟΝ γέν, ἢ ἈΝΑΝΕΥΣΟΝ. Hinc, & sic prorsus, Latinum annuere & abnuere. Pro ἐπινεύσαι, Græci dicunt & κατανεύσαι, ut & infrà in re simili, L. IV, p. 243 Ed. Moll. ΚΑΤΑΝΕΥΣΑΙ τὴν γάμον.

[P. 15, l. 3.] Δευλέρας δλαμαρλῶν ἐλπίδες. Sic prorsus loquitur Alciphron. p. 82 Ed. Bergler. L. I, Ep. XXI. Quæ autem fuerit prima Dorconis spes, è lacunâ in Longo suprâ indicatâ discere potuissemus.

[P. 15, l. 16.] Παρ' ἡμέραν. Notat, alternis diebus; quod probant sequentia, ΠΟΤΕ ΜΕΝ ὁ Δάφνις, ΠΟΤΕ ΔΕ ἡ Χλέη, quodque rectè pariter vidit Cl. Hinlopen. Malè Moll. vertit, quotidie; malè Jungermanus, singulis diebus. Quod quidem si Longus dicere voluisset, dixisset, ut L. III, p. 81 Ed. Moll. καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Appositè Pollux, L. I, c. 7, p. 19 Ed. Seberi: τὸ δὲ ΠΑΡΑ ΜΙΑΝ, ΠΑΡΗΜΕΡΟΝ, ἐτερήμερον. Sic rectè Amyot: Chloë un jour, & Daphnis l'autre.

[P. 15, l. 10.] Διέφθειρε. Jungermanus edidit, & cum Cl. Larchero præfert, διέφθαρε.

[P. 15, l. 12.] Τέες τ' ἐμπροστίες. C. R. II, τέες τε προστίες.

[P. 15, l. 13.] Ἐφηπλώσθαι. Infeliciter Mollius emendare voluit ἐφωλίῃσθαι, quam conjecturam meritò rejiciunt Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 219, Cl. Hermannus Tollius & Cl. Boden, rectè monentes Suidam servavisse vocem ἐφωλώματᾱ, quæ Aristophanem πωλώματᾱ vocavisse dicit. (Acharn. v. 425). Hic ἐφηπλώσθαι dicuntur quæ manibus cingulisque prætexta obtenduntur, eaque integunt; les pieds de devant lui tomboient jusque sur les mains, ut elegantissimâ Amyoti versione Gallicâ utar, quam hic ad partes vocavit Cl. Boden. Hesychius, tom. I, p. 1312: Ἐφαναλίενει· ἐφαναλίενεῖλαι, ἐφήπλωται. Ubi Cl. Alberti lectionem Longi, malè à Mollio sollicitatam, rectè tueretur, & verbum ἐφωλώω, quo carere dicit Lexica, munit tribus S. Athanas. & Theophyl. exemplis è Suicero Thes. Eccles. v. Ἐφωλώω, petitis. Idem confert S. Chrysostom. T. V Ed. Sauil. in princip. ἐρῶσι πλὴν γῆν, Ἐκαθάπερ ἱμάτιον ποικίλον ἘΦΑΠΛΟΫΜΕΝΟΝ αὐτῇ κ.τ.λ. Addit præterea Sylburgii Saracenica, p. 26 init. habere: καὶ ἡ γυῖς ὅταν ἘΦΑΠΛΩΤΑΙ. Undè vides hanc vocem ab antiquissimis Scriptoribus non usurpatam, nec receptam fuisse, nisi Sophistarum temporibus.

[P. 15, l. 15.] Τὴν κεφαλὴν. Jungermanus, & hinc Moll. conferunt hæc Virgil. L. XI Æneid. de Ornito:

caput ingens oris hiatus,

Et malè texere lupi cum dentibus albis.

Rectè Cl. Valckenær. in illâ nunquam satis laudandâ Diatribâ in Euripid. fragment. p. 101 & 102, hos confert versus ex Rheso, quos ob oculos habuit Longus, dùm hæc scriberet:

Λύκειον ἀμφὶ γῶτον ἄφομαι δερᾶν,
Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμὲ θήσω κάρτα,
Βάσιν τε χερσὶ προδρίαν καθαρμόδας,
Καὶ κῶλα κώλοισ, τετράπων μιμήθμαι
Λύκευ κέλευθεν.

[P. 15, l. 16.] Ἐκθηριώδας. Euripid. in Bacch. v. 1329:
Ἐκθηριωθείς, ὅφρως ἀλλάξει γύπον.

Vide Cl. Abresch. Animadvers. ad Æschylum, p. 314.

[P. 16, l. 3.] Ἔιχεν ἐλπίδα. Ad oram C. R. III, πλὴν
ἐλπίδα. In C. Urs. & Flor. ταύτην εἶχε πλὴν ἐλπίδα.

[P. 16, l. 5.] Χρένες ὀλίγος δ/αζίνελα. De hâc lo-
quendi formulâ vide Cl. Hemsterhus. ad Lucian. tom. I,
p. 256, ubi & hunc Longi locum profert.

[P. 16, l. 8.] Μείλ' αὖ πλὴν νεμένην. Sic prorsus paulò suprâ
locutus est p. 15 Ed. Moll.

[P. 16, l. 10.] Ἐν ῥινηλασίαις θεωργία. Sic edidi cum
duobus primis Codicibus R. Sic & in Editione Lipsiensi.
Sic quoque post Columbanium conjecit Mollius. Malè θεω-
ργία, cum iota subscripto, in omnib. præter Lipsiens. Edd.
Malè ῥινηλασίας in Edd. Flor. Commel. & Jungerman.
Rectè ῥινηλασίαις in Cod. Flor. Veram lectionem in suo
Cod. invenisse videtur Amyot, vertens : comme naturelle-
ment ils chassent mettant le nez par-tout.

[P. 16, l. 11.] Τὸν Δόρκωνα. Hæc & octo sequentia vo-
cabula, usque ad ὑλακλήαντες, quæ in omnibus Edd. &
Codd. etiâ in optimo Amyoti, ut ex ipsius versione ap-
paret, omissa fuerant, è Cod. Urs. probantibus Ursino &
Cl. Valckenær. primi restituiimus.

[P. 16, l. 13.] Πειραχόντες. Cl. Le Fevre, Medicus Par-
græcè doctus, me admonuit, à quodam, cujus nomen tunc
ipsi non succurrebat, conjectum fuisse ἀπριξ ἔχοτες. De
hâc quidem loquendi formulâ ἀπριξ ἔχειται vide Lambert,

Bosium Animadversion. ad Scriptores quosdam Græcos, c. XII, p. 58. Sed ἀκριξ ἔχειν hoc sensu minùs dicitur quàm ἀκριξ ἔχειν.

[P. 16, l. 14.] Κατὰ κράτος. Sic unus ex Ursini Codd. Omnes Edd. μὲν κράτες, quod græcè non dicitur, quidquid obloquatur Mollius. Rectè Cod. Flor. & alter ex Ursini Codd. probantibus Ursino, & Cl. Boden, qui ipse sic edidit, καὶ τῷ δέρματι, ut opponatur sequentibus, τῷ σώματι ἡ πλὴν αὐτῆς. Sic & infra habes ΚΑΤΑ ΤΕ μηρῶν & ὤμων διδηγμένον. Amyot vertens, de toute leur puissance, legisse videtur καὶ κράτος.

[P. 16, l. 15.] Τὸν ἔλεγχον αἰδέμενος. In Severi Sophistæ Διηγήμασι, quæ è Cod. Matritensi edidit Cl. Iriarte in utilissimo Catalog. Manuscriptorum Reg. Bibl. Matrit. tom. I, p. 462, col. 1, legitur: ἴον, τὸ αἶθος, ἐξ ἧς ὀνομάζεται, γέγονεν. Ἡρα μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς τῷ Ἰῷ ἐρών ᾧ, ἐπλησίαζει, καὶ συνῶν, λαθὺν ἐπειράτο πρὸς Ἡραν καὶ τῷ ἔλεγχον (lege ἔλεγχον) μεταβολὴν ἐποιεῖτο τῷ φύσει καὶ τὸ γέγονός ὑπεκλέψαι δοκῶν, εἰς βῆν μεταβάλλει πρὸς αἰθρῶπον, ubi post ἔλεγχον addendum credo αἰδέμενος, vel φοβέμενος.

[P. 17, l. 1.] Ἀνακλήσει σωήθει. Minùs benè Codd. Ursin. & Flor. ἀνακαλέαντες σωνήθως, quod & ad tertii Regii oram.

[P. 17, l. 3.] Ἀσζόντες. C. Flor. ἄζοντες, quod & ad C. R. III marginem, cùm ea ferè omnia quæ tertii Cod. oræ adscripta videmus, ex Editione Florentin. & è Florentini & Romani Codicum Variantibus Lectionibus huic Editioni Juntinæ subiectis derivata sint.

[P. 17, l. 6.] Ἐπέπασαν. Prior Par. Editor conjecit ἐπέπασαν, quod satis arridet Cl. Boden qui, post Jungermanum, è Plinio L. XIV, c. 8, probat, ulmi & folia & corticem vim habere spissandi & vulnera contrahendi, idèoque multos corticem commandacatum vulneribus uti-

lissimum putare. Undè rectè probat, non hîc agi de ulmi succo, ut Mollio visum, sed de ipsomet cortice commanducato & vulneribus applicato. Retinendum censeo ἐπέπασαν, cùm, observante & ipso Cl. Boden, φάρμακα quæ dicebantur ἐπίπασα, frequentissimè à veteribus adhiberentur. De quibus vide Cl. Valckenær. ad Theocrit. Id. XI, v. 2, p. 132.

[P. 17, l. 7.] Ποιμινικὴν παιδιάν. Ut suprâ p. 9 Ed. Moll. αἰθέρματ' ποιμινικά.

[P. 17, l. 8.] Τὴν ἐπιβολὴν τῆ δέρματος. Pellis superinjectæ indumentum. Malè C. R. III, ἐπιβελὴν τῆ δερματὸς. Meliùs Cod. Ursini, Ursino probante, ἐπιβελὴν τῆ Δέρκωνος, Dorconis insidias, quod prætulit & in textum recepit Cl. Boden. Hinc Mollius conjicit ἐπιβολὴν τῆ Δέρκωνος, id est, consilium, molimen, seu potiùs, incursum & impetum à Dorcone in Chloën factum, quod suprâ, p. 14 Ed. Moll. vocatur δὲ χειρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ. Sic Cl. D'Orville in Charitone, p. 34 Animadvers. videndus, pro ἐπιβελὴν, legit ἐπιβολὴν, & observat hæc vocabula passim perperàm exarata inveniri, & imprimis ἐπιβολὴν injuriâ solere ejici. Undè hîc legere mallet ἐπιβολὴν τῆ Δέρκωνος. Amyot utramque lectionem sic expressit : cette embuche de Dorcon avec sa peau de loup.

[P. 17, l. 12.] Λύκx σῆματ'x. Columbanus : ἐκ λύκx σῆματ'x, inquit Suidas, ἐπὶ τῶν ἀνελπίσως παρὰ τινῶν τε λαμβανέντων, καὶ τὸ μῦθον τῆ λύκx ἐ τὸ γεράνx. Hujus proverbii meminit etiàm Apostolius in paræmiis. (scilicet Centur. VIII, Art. IX, p. 90 Ed. Pantin.)

[P. 17, l. 15.] Τὰς οἷς. Sic edendum jam monui, p. 19, ἐ Μæride Atticistâ, voce οἷς p. 274.

[P. 17, l. 18.] Θαλάττης αὐτῆς. Frustrâ quis conjiciat ἀκτῆς ; retinendum enim αὐτῆς.

[P. 17, l. 19.] Ἐπειπαίδεινθ'. Malè in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par. & in Lipsiens. ἐπιπαιδένειθ'.

[P. 17, l. 19.] Φωνῇ πείθεσθαι. Rectè Cl. Boden confert Ælian. Histor. Animal. L. VII, c. 27.

[P. 17, l. 19.] Καὶ σύριγι θέλγεσθαι. Hoc, operarum vitio, è posterior. Ed. Par. exciderat.

[P. 18, l. 1.] Ὡςπερ λαγῶς εὐρίτκοιτες. Imitatur, ut sæpe alibi, Xenophont. Memorabil. L. III, c. 2, p. 155 aureæ Ed. Cl. Ernesti, Lipsiæ 1772 : τὰς ΛΑΓΩΣ... θηρῶν-
τες.... κλῶνται κύνας, αἰτινες. . . . τῇ ἐσμῇ αἰσθασίμεναι,
εὐρίσκειν αὐτὰς.

[P. 18, l. 2.] Τὰς ἐπαύλεις. Omnes Edd. præter posterior. Par. & Lipsiens. omittunt illud τὰς, quod è Cod. Ursini, Ursino probante, in textum revocaverunt Cl. Dutens & Cl. Boden, Mollium secuti, qui hanc Cod. lectionem pro suâ venditabat emendatione. Sic infra L. II, p. 37 Ed. Moll. ἐπανελθείης νύκτωρ εἰς ΤΑΣ ἐπαύλεις. Et L. II, p. 52, ἐπανῆλθεν εἰς ΤΗΝ ἑπαυλιν. Et suprâ, L. I, p. 6, ἐλθὼν εἰς ΤΗΝ ἑπαυλιν &c. Et sic passim alibi apud nostrum cum articulo. ἑπαυλεις autem est propriè villa rustica; de quo vide D'Orvill. ad Chariton. p. 137.

[P. 18, l. 3.] Βαθὺν ὕπνον. Rectè Mollius confert Theocrit. Id. VIII, v. 65 :

ἔτω ΒΑΘΥΣ ὕπνος ἔχει τυ;

Et S. Lucam Act. c. 2, 9, καὶ αφορόμενος ὕπνω ΒΑΘΕΪ.
Et Virgil. Æneid. VIII :

pecudumque genus sopor altus habebat.

[P. 18, l. 6.] Ἐλυπῆντο ἀπαλλαγέντες. Rectè in Miscell. Observat. vol. X, tom. II, p. 204, confertur Xenophon Ephes. L. I, p. 5, ἀπηλλάχοντο λυπέμενοι.

[P. 18, l. 7.] Ἐθέλον τι, ἠγνόεν ὅ, τι θέλῃσι. Sic jamdudum emendavi; sic & postea vidi conjecisse Cl. Hinlopen. Hâc emendatione nihil simplicius, nihil verius. Vitiosè in
omnibus

omnibus aliis Edd. legitur ἤλθεν ἘΘΕΛΟΝΤΙ, quod Mollus quidem vertit, suā dolebant sponte; Jungermanus vero: suā voluntate dolebant; Amyot: ils se douloient, pour ce qu'ils le vouloient. Ecquis autem sponte suā dolet? Cum Longo, prout à nobis hic emendatus fuit, confer Platonem in Phædro p. 1227 Ed. Francofurt. 1602: ἐρᾷ μὲν ἔν, ἔτι δ' ἄπορῃ. Καὶ ἔθ' ὅ, τι πέπειθεν, εἶδεν, ἐδὲ ἔχει φράσαι· ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλης ἐξθαλμιας ἀπολελαυκῶς, πρόφασιν ὑπαινέει ἔχει. Apud eundem Longum, L. II, p. 38 Ed. Moll. iidem paulò doctiores à Philetâ facti, exclamant: τῷτό ὅστιν ὁ ἔρως, ἔ ἐρωμεν ἀλλήλους (lege ἀλλήλων) ἐκ εἰδότες.

[P. 18, l. 9.] Ἐξέκαε. Sic infra L. III, p. 79 Ed. Moll. ἘΞΕΚΑΟΝΤΟ πρὸς τὰ ἀκρόματᾶ. Xenophon Ephes. L. I, p. 19, αὐτὸν πρὸς τὸ μεράκιον σωήθεια ὅπῃ πλέον ἔΞΕΚΑΕ. Et L. II, p. 24, μᾶλλον ἌΝΕΚΑΪΕΤΟ. Et Lib. IV, pag. 60, τ' Ἀνθίας ὄψις ἔΞΕΚΑΕΝ αὐτόν. Achilles Tattus Lib. I, p. 34, τῷτο μὲν τ' ψυχὴν ἔΞΕΚΑΥΣΕΝ.

[P. 18, l. 11.] Ἦρος τέλη. An τέλος, ut & Cl. Wyttenbach. visum.

[P. 18, l. 12.] Πάντα ἐν ἀκμῇ. Confer supra p. 8, Ἦρος ἢν ἀρχή, ἔ πάντα ἤΚΜΑΖΕΝ ἄνθη, τὰ ἐν δρυμῶσι, τὰ ἐν λήμῳσι.

[P. 18, l. 13.] Ἠδεῖα μὲν τετρίων ἡχή. Fortè legendum, ἡδεῖα μὲν ἡ τετρίων ἡχή. De vocabulo autem ἡχή, vide Mærim Atticistam, p. 175, & Thomam Magistrum, p. 428, voce Ἠχή, & quæ supra observavimus p. 26, de voce ἦχος.

[P. 18, l. 14.] Τερπνὴ δ' αἰωνίων βληχή. Hæc absunt à duobus primis Codd. R.

[P. 18, l. 16.] Ἀνέμους συνείτην. Theocritus, Id. I, v. 1:

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἔ ἀ πίτυς , αἰπόλε , τήγα ,
Ἄ πόλι ᾗ παλαῖσι , μελίσδεῖται.

Ubi vide Cl. Valckenarium in recentissimâ illâ & perfectissimâ decem Eidylliorum Editione, qui & hunc Longi locum confert, & monet Demetrio, qui dicitur Phaleræus, displicuisse dictum, ὅτι ᾗ αὔραις ὑΠΕΣΎΡΙΖΕ ΠΙΤΥΣ. (ᾗ εἰ ἑρμηνείας 192.) Moschus Idyll. V:

ἰὺσκιος εὐαδὶν ὕλα ,
ἔῖθα ἔ ἦν ἀνέυση πολὺς ὠνέμος , ἃ ΠΙΤΥΣ ἌΔΕΙ.

Huetius autem hunc eundem Theocriti locum conferendum monet, ut & Lucianum Ver. Histor. L. II, p. 393. Idem Theocritus, seu quisquis Ὁαριστὸν scripsit, v. 57:

Ἀλλήλας λαλίσσῃσι τὴν γάμεν αἰ κυπάρισσι.

Jungermanus, cujus scrinia, ut hîc, sic & alibi passim, compilat Mollius: Tatius Leucipp. (L. V, p. 450 Ed. Cl. Boden) λίσυρὸν ᾗ ΣΥΡΙΖΕΙ ᾗ τὲς κάλῃς καὶ τὸ ἀνέυμα· ἐμοὶ μὲν ὑμένασιν ἌΓΕΙΝ, (ubi omnino legendum ἌΔΕΙΝ) δοκῶ τὰ ᾗ ἈΝΕΜΩΝ ἈΥΛΗΜΑΤΑ. Orpheus Hymn. Apoll.

Πᾶνα θεὸν δικάρω' ἀνέμων σφεῖμαθ' ἰένῃα.

Rectè Cl. Boden contulit Claudian. de raptu Proserpinæ, L. I, v. 206, & de Nupt. Honor. & Mar. & Manil. II, 651, & Apuleium, L. II Asini autem sic loquentem: arbores clementi motu brachiorum OBSIBILABANT.

[P. 18, l. 17,] Μῆλα ἐρῶνῃα πίπτειν. Malè Jungermanus μῆλα pro ovibus accepit, & interpretatus est: pecora amore languentia humi decumbere. Rectè Amyot: on eût dit que les pommes amoureuses se laissoient tomber par terre. Nusquam μῆλα, nisi apud Poëtas, designat oves. Infrà L. III, p. 100 Ed. Moll. Μῆλα ἤδη πεπ-

ΤΩΚΟΤΑ ΚΑΤΩ. Hoc autem ἐρῶντα displicuit Cl. Boden. Nam, inquit; cujus amore capiuntur mala? tellurisne, cujus gremio excipiuntur, quam granis reddunt prægnantem? Longius hæc illi petita videntur: undè conjicit ἐρῶντι, vel εἰς ἔρωτα; quod simul, inquit, Veneri sacra essent, simul ab Amantibus legebantur, ad provocandum lacessendumque amorem, & muneri ab Amantibus ferrentur; quod probat è Theocrito Id. III, 10, V, 88, VI, 6, Virgilio Eclog. III, 64, II, 52, Horat. L. I, Ep. I, 77, & ex Heliodor. Æthiopie. L. III p. 132 Ed. Commelin. Miror Cl. Boden non contulisse & hunc Longi locum L. III, p. 101 Ed. Moll. qui mirè appositus videtur ad hanc emendationem confirmandam: ὁ τρυγῶν ἐφύλαττε τὸ καλὸν Μῆλαον ἔρωτικῶς ποιμένι. At verò cùm Sophistam redolcant præcedentia, τὰς πάλαιας ἄδων κ.τ.λ. καὶ τὰς ἀνέμους σφείττειν κ.τ.λ. & multò magis sequentia, τὸν ἥλιον φιλόκαλον ἐντα πάντας ἀποδύειν, hinc sequitur receptam ab omnibus lectionem & interpretationem magis Sophistæ, interdum lascivienti, convenire, nec proinde temerè sollicitari debere.

[P. 18, l. 19.] Θαλπόμενος τέτεις ἅπασιν. Tres Codd. R. & C. Flor. θαλπόμενος ὑφ' ἅπασιν; sed minùs benè. Infrà L. II, p. 64 Ed. Moll. τέτεις ἅπασιν θερμότεροι γινόμενοι ἢ θρασύτεροι.

[P. 18, l. 21.] Ἐνδινεύοντας. In Ed. Moll. & hinc in utràque Par. ἐνδινεύοντας. Cæteræ Edd. & Codd. ἐνδινεύοντας; utrumque dicitur. Theocrit. Id. XV, v. 82, habet ἐνδινεύοντι; Heliodorus L. III, p. 132, ἐνδινεύων, & p. 192, δινύοντες.

[P. 19, l. 3.] Ἐπὶ πάλιν μὲν χρόνον εἶχε. Cùm ἔχειν à Græcis usurpatur pro versari in aliquâ re, semper jungitur cum ἀμφὶ, vel περὶ, ut infrà L. IV, p. 121 Ed. Moll. περὶ θύραν εἶχε, & nunquam simpliciter sic dicitur.

Hinc Cl. Hinlopen post εἶχε addendum censet κάματον, ut suprà p. 16 Ed. Moll. κάματον πολὺν ἔχον τὰς εἰς συλλέγοντες. Sed rectè & verè Cl. Wyttenbach emendat, ὅπῃ πολὺ μὲν πόνον (pro χόρον) εἶχε. Summus Valckenxr. ad hæc Theocriti Id. VII, v. 139, τέτλιες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον, elegantem illam, ut vocat, loquendi formulam appositis illustrat exemplis, & ex ejusdem Theocriti Idyllio XXII, v. 187, profert πόνον εἶχον, ex Herodoto, L. II, p. 110, ἔτε ἀρότρῳ ἀναρρηγύντες αὐλακας ἔχουσι πόνους, ἔτε σκάλλοντες; denique è Pausaniâ, L. IV, p. 318, ΠΟΝΟΝ Εἶχον πολὺν... τελασμένοι, quod Cl. Wyttenbachii conjecturam mirè confirmat. Sic in Bionis Epithalam. Achillis & Deidamiae, pro παρθενικὸν ΚΟΡΟΝ εἶχον, Josephus Scaliger legit ΠΟΝΟΝ. Infrà, L. II, p. 33 Ed. Moll. pari constructione, πρᾶγμα (vel potiùs πράγματα) ἔχον εἰφες ΔΙΩΚΩΝ. Notandum autem pro ὅπῃ πολὺν, in C. R. I, ἐπιπολὺν, & in C. III ἐπίπολυν haberi. Amyot autem vertens, demeure encore long-temps, videtur legisse χόρον pro πόνον.

[P. 19, l. 4.] Δεινὰ δακῦν. Sic prorsùs loquitur Philostrat. Ep. XXII, p. 922.

[P. 19, l. 5.] Διώκοιτο. Jungermanus : ἴσως ἐδιώκειτο, & comma præcedens delendum. Amyot vertit : les mouches qui fort la molestoient & la piquoient quand elle les chassoit.

[P. 19, l. 7.] Νεβρίδι. Summus Tour. Animadvers. in Scholia Theocrit. Id. I, p. 209, idem esse notat πάρδαλιν & παρδαλὴν ἐνῆσθαι, ut λέοντα & λεοντὴν περιεβλήσθαι. Sic Cornutus, à nobis mox edendus, De nat. Deor. c. 27, ΝΕΒΡΙΔΑ ὅ, ἢ πάρδαλιν, αὐτὸν ἐνῆσθαι.

[P. 19, l. 8.] Τὸν γαυλὸν ἀναπλήσας εἶνε καὶ γάλακτες. Sic suprà p. 9 Ed. Moll. ἐκινῶνεν γάλακτες καὶ εἶνε. Sic infrà L. II, p. 64 Ed. Moll. ἔπιεν εἶνεν, μίξαν-

γες γάλα. Observa autem miram vini cum lacte commixti portionem, quam rectè Mollius dicit esse οἰνόγαλα; de quo vide Fœsium, Œconom. Hippocrat. in Οἰνόγαλα p. 446 Ed. Francofurt. 1588, ubi refert, hujusce portionis ex vino & lacte commixtis paratæ (cujus ferè similem etiam nunc hodiè habent Angli) meminisse Hippocratem, L. VII Epidem. & scripsisse ab eâ choleram morbum generari. Malè hîc Amyot, cui illa potio erat incognita: & emplit un pot de vin, & un autre de lait.

[P. 19, l. 10.] Ἦδη τῷ ἐφθαλμῶν. Hoc τῷ quod in tribus Codd. R. & in aliis omnibus Edd. legitur, è Mollianâ Ed. & hinc è priori Par. & è Lipsiensi excidit.

[P. 19 l. 12.] Ἐπ' αἰθῆρ. Sic divisim, post Reitzium ad Lucian. tom. II, p. 537, edidit Cl. Dutens. Sic quoque conjecit Huetius. Omnes aliæ Edd. conjunctim, ἐπανθῆν. Cl. Wyttenbach: hoc ἐπανθῆν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος nihili est; neque si legas ἐνέπιπτε Εἰς τὸ κάλλος, quidquam proficias. Puto legendum, τῇ μὲν γὰρ γυμνὴν ὀρώσῃ δάφνιν ἐνέπιπτε, vel ἐνέσκηψε, τὸ κάλλος.

[P. 20, l. 3.] Μήλω τὸ πρόσωπον αὐτῆς. In Anthologiâ, L. IV, 12, 59:

Ἄλλες δ' ὡς ἰκόμεθα βαθύσκιον, εὖρομεν ἔνδον
ΠΟΡΦΥΡΕΟΙΣ ΜΗΛΟΙΣΙΝ ΕὐΟΙΚΟΤΑ παῖδα Κυ-
θήρης.

Quod expressum è Theocrito Id. VII, v. 117:

Ὡ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ἔμειοι.

[P. 20, l. 3.] Λευκὸν & ἐνερειβίς. Hunc Longi locum protulit Cl. D'Orville ad Chariton. p. 161 omninò videntus. Eleganter Musæus v: 58:

Ἄκρα χιονέων φαινιάσῃ κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥέδαν ἐκ καλύκων διδυμόχρον.

D iij

Casaubonus ad hunc locum à Jungermano, & hinc à Mollio laudatus, docet Animadvers. ad Athenæum I, XX, p. 60, 18 Ed. Lugdun. 1621, aliud Græcis esse ἱερυθῆς, aliud ἐριερυθῆς; illud esse rubrum, hoc rubenti affine, sive è flavo rubrum, ἱερυθός τι ἔχειν, ut loquitur Galenus, seu potius μετρίως ὑπέρυθρον, ut ipse Dioscorides, L. VII, de araneorum veneno agens, τὸ ἐνιερυθῆς explicat. Hoc ἐριερυθῆς, quod remissam & valdè dilutam notat rubedinem, colorem optimi sanguinis esse, sunt è Medicis qui scribant, ut Aëliarius, lib. de urinis, cap. quarto; undè Chloës ὤρωπον hîc rectè dicitur ἐριερυθῆς, præsertim cùm, observante eodem Casaubono, in secundo Galeni θεραπευτικῆς μεθόδου, seu affines colores ponantur ἐριερυθῆς & λευκὸς ἀκριβῶς, & à Dioscorid. libro IV, sideritidis folia dicantur ὑπόλευκα ἐριερυθῆ, hoc est, medii coloris inter album & rubrum. Casaubonus ibid. monet paucos observasse quam vim particula ἘΝ habeat in hâc dictione, & in similibus, ubi eodem modo accipienda est, ut in ἔσκιρρος, ἑμπέρφυρος, ἔσχωρος, ἑμπικρος, ἔσχροος; non enim otiosam esse hanc particulam, neque, ut multi putant, significationem intendere, sed minuere potius. Tandem addit, in Theophrasti libello de coloribus ἑμπυρρὸν & λευκόπυρρὸν ejusdem coloris appellationes esse inventas. Quæ doctissimi Critici verba, quamvis paulò longiuscula, idèò produxi, ne quis miraretur Chloës ὤρωπον simul λευκὸν καὶ ἐριερυθῆς dictum fuisse, id est, blanc & vermeil, ut vertit Amyot.

[P. 20, l. 6.] Ἐπέλειχεν. Hæc est suavissima, elegantissima & unicè vera primi Cod. Reg. lectio, quam à me indicatam & vehementer probatam in textum recepit Cl. Dutens. Minus benè cæteræ Edd. & Codd. ἐπέτριχεν. Quemadmodùm suprâ Daphnis hærentem capiti Chloës corollam ardens detrahit, & avidè osculatur, & Chloë vicissim Amoris æstro percita, suâ Daphnidis vestibis depo-

fitis dulcia infigit oscula tota imminens, ità & hîc Daphnis fistulam roseis & calentibus Chloës labellis animatam & suavi aurâ afflatam, allambit inhians; &, si quis adhuc spiritus inter calamos errat transfusus, semihulco ore pre-mens, colligit, inhaerens exhaurit, exsugit. Proximè accedit Amyot vertens: pour toucher de la langue & des levres là où elle avoit touché des siennes.

[P. 20, l. 8.] Τὴν Χλόην ἐφίλει. Duo primi Codd. R. omittunt ἢ, & cum Cod. Ursin. pro ἐφίλει ponunt ἐξεφίλει, quod ultimum Ursino placuit. Amyot vertit: pour avoir occasion de la baiser à demi, en baisant la flûte où elle avoit touché.

[P. 20, l. 12.] Πᾶσαν αὐτὴν ἔβλεπεν. Hîc πᾶσαν, pro ἔλπην, ut jam saepe alibi observatum. Achill. Tat. Ed. Cl. Boden, L. V, p. 440, ΠΑΝΤΑ ἃ ἔΒΛΕΠΕΝ ἐμέ. Et L. I, p. 30, ἔΒΛΕΠΟΝ ἈΝΑΙΔΩΣ, ut hîc, εἶα μηδὲν Αἰδοῦμενος. Xenophon Ephes. L. I, p. 11, ἈΠΑΝ αὐτῇ τὸ πρόσωπον ἡσπάζετο. Et L. III, p. 48, περιβεβλήκει ἃ ἈΠΑΣΑΝ. Theocrit. Id. II, v. 96, ΠΑΣΑΝ ἔχει μετάλαμναν ὁ Μύνδιος. Et v. 106, ΠΑΣΑ μὲν ἐψύχθην.

[P. 20, l. 14.] Καὶ αὐτῇ ἡρέμα. Tres Codd. R. & Codd. Flor. & Urs. Ursino probante, κρύφα ἡρέμα, pro ἐ αὐτῇ ἡρέμα. Hinc Mollius, qui Columbanii notam non intellectam descripsit, tanquam de suo legendum coniecit κρύφα, pro ἡρέμα, quod absurdum. Columbanius autem indicaverat in Codd. Flor. & Urs. ità legi κρύφα, pro καὶ αὐτῇ, ut tamen retineatur proximè sequens ἡρέμα; quam lectionis varietatem non admittendam censeo, cùm teretes & religiosas aures offendere debeant duo adverbia sic conjuncta, κρύφα ἡρέμα. Si quid mutandum esset, legere malleim ΚΑΘ' ΑΥΤΟΝ (pro καὶ αὐτῇ) ἡρέμα. Nicetas Eugenianus ineditus, in secundo de amoribus Drosillæ & Chariclis libro:

καὶ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ ἐτραγώδεν ἩΡΕΜΑ.

Hic autem dicitur ἡρέμα ἐπεφθέρητο, ut suprâ vidisti p. 17 Ed. Moll. πείραμὲς ἩΡΕΜΑ ῥέειπας. Amyot autem vertit : & dit à part lui (καθ' αὐτὸν) ces paroles tout bas.

[P. 20, l. 14.] Καθιεύδουσιν ἐφθαλμοί. Lego εἰ ἐφθαλμοί, ut infrâ, εἶεν ἢ ἀποπνεῖ Τὸ σίμα.

[P. 20, l. 15.] Ἀποπνεῖ τὸ σίμα. Anacreon Od. VI, ΣΤΟΜΑΤΩΝ ἀδὺ ΠΝΕΟΝΤΩΝ.

[P. 20, l. 15.] Οὐδε τὰ μῆλα. Aristænet. Ep. XII, p. 31 Ed. Cl. Abresch. τὸ ἄσμα ἡδύ· ἢ ἢ ΜΗΛΩΝ, ἢ ῥέδων πέμασι συμμιγέντων, ἀπόζειν φιλήσας ἱρεῖς; de quo loco vide Cl. Wyttenbach in aureâ illâ Ep. Crit. p. 50, ubi rectè confert & hæc Philostrat. Icon. I, p. 787 : καὶ ὡς ἡδύ τὸ ἄσμα, εἰ ἢ μῆλων ἢ βοτρυῶν ἀπόζει, φιλήσας ἱρεῖς, quomodo & in Aristæneto legendum, pro ἢ ἢ & ἀπόζειν.

[P. 20, l. 16.] Οὐδὲ αἱ λόχμαι. Ingeniosè, ut omnia, Cl. Wyttenbach conjicit ὄχμαι, ob præcedens μῆλα; sed & è saltibus ac sylvis suavissimus odor afflatur, qui manè subeuntium nares titillat, & dulcissimo voluptatis sensu leniter permulcet.

[P. 20, l. 17.] Δάκνει τὴν καρδίαν. Plato in Sympos. p. 192 Ed. Cl. Fischer. τὴν ΚΑΡΔΙΑΝ γὰρ, ἢ ψυχὴν... πληγείς τε ἐ ΔΗΧΘΕΪΣ. Confer Xenophont. Memorab. Lib. I, c. 3, p. 32 Ed. Cl. Ernesti, ubi suavia cum φαλαγγίων ΔΗΓΜΑΣΙ comparantur, & in Sympos. p. 141 Ed. Bachii, ubi sanctus ille Socrates, qui puer formosi Critobuli capiti & humero caput & nudum applicuerat humerum, hoc contactu inflammatus in hæc verba eum-
pit: εἶπὲν ταῦτ' ἄρα ἐγὼ ὥσπερ ὑπὸ ΘΗΡΪΟΥ τινὸς ΔΕ-
ΔΗΓΜΕΝΟΣ, τὸν τε ὤμειον πλῆγον ἢ πᾶντε ἡμέρας ὠδαζεν,
καὶ ἐν τῇ ΚΑΡΔΙΑ ὥσπερ ΚΝΗΣΜΑ τι ἐδόκεεν ἔχειν.

Scilicet tantum virum momorderat τὸ θηρίον ὃ κα-
λεῖται καλὸν καὶ ὠφέλιον, ut ipse dicit Memorab. L. I, c. 3,
p. 32.

[P. 20, l. 18.] Τὸ νέον μέλι. Jungermanus è Plinio,
L. XXI, c. 13, probat in Ponto, apud gentem Sannorum,
mel nasci, quod ab infantiâ quam gignit, μέλι μαγνόμενον
vocant, cujusque meminere Strabo L. XII, Diodor. Sicul. &
Dioscorides: nec tamen ideò μαγνόμενον, pro νέον, repo-
nendum; quamvis novum mel μαγεποιὸν neminem dixisse,
vel scripsisse, putet. Idem monet Cl. Rhodomanum, pro-
bante illustrissimo Grotio, conjecisse ποντικὸν μέλι, seu
νέον ἐν Πόντῳ μέλι, quod ad insaniam certi temporis adi-
gebat, indicasseque de eo locum Xenophont. è Libro quarto
Ἀναβάσεως, p. 202 Ed. Henrici Stephani 1581, ubi refer-
tur milites qui ex eo melle comedissent, statim mente com-
motos fuisse; eos qui minùs ederant, temulentis similes
redditos, qui plus aliquantò, furentibus (μαγομένοις); at
posterâ die, eâdem ferè horâ quâ fuerant hoc incommodo
affecti, eos resipiscere cœpisse. Si quis scire velit quàm
audacter, ne quid pejus dicam, Jungermanum, quem non
laudat, Mollius describere soleat, illi adeunda est Mollii
ad hunc locum nota. Cl. autem Boden annotat se retinuisse
τὸ νέον μέλι, quia Ponticum istud mel non nisi novum,
fuit perniciosum, quod ex Plinio patet L. XXI, c. 13. Sic
& Amyot vertit: comme le miel nouveau. At ego semper
petam quomodo Ponticum illud mel simplicissimo illi pas-
tori innotescere potuisset. Undè etiam nunc de hoc loco
ampliandum censeo, quamvis illud ὩΣΠΕΡ Τὸ ΝΕΟΝ
μέλι proximè accedat ad ὩΣ ΠΟΝΤΙΚὸΝ μέλι

[P. 20, l. 19.] Ὅκνῶ δέ. Hoc δε, quod ab omnibus
Edd. abest, è Cod. Urs. Ursino probante, revocavi.

[P. 20, l. 20.] Οὐκ ἐάττισιν αὐτὴν καθιεύδειν. Simili im-
petu apiculam alloquitur Strato in Epigrammate apud sum-

mum Toup. Appendicul. notar. in Theocrit. p. 21 :

Οὐ παύσῃ βομβᾶ, & ἀνθολόγοισι θέλῃ
Ποσσὶν ἐφάψασθαι ῥωτὸς ἀκηροτάτῃ.

Sic in Cantic. Canticor. c. 2, 7 : ὦρκεῖ ὑμᾶς, θυγατέρες
Ἰερουσαλὴμ, ἐν δυνάμει καὶ ἐν ἰσχύσει τῷ ἁγίῳ· ἐὰν ἐξεύρῃ
& ἐξεύρῃ καὶ ἀγάπην (id est, ἀγαπωμένην) ἕως ἂν θελήσῃ,
pro quo melius ibid. c. 3, 5, & 8, 4. ἕως ἂν θελήσῃ. Ele-
gans imprimis in hunc sensum CRUELIS, nobilissimi Poëta
Itali, ὠδάριον :

Voi, freschi venticelli,
Spirate dolcemente ;
Voi, limpidi ruscelli,
Scorrete soavemente ;
Voi, delicati fiori,
Intorno a lei crescete ;
Voi, Ninfe, e voi, Pastori,
Taciti il piè movete ;
In questa valle ombrosa
La mia Fille riposa.

Quo nihil in toto Anacreonte suavius arridet.

[P. 21, l. 5.] Θηράσαι θέλῃ. Operarum vitio in
Ed. Moll. θηείσαι.

[P. 21, l. 6.] Ἐπομένη. Sic suprâ p. 15 Ed. Moll.
κύνες ἐπόμειναι. Columbanus observat in Codd. Flor. &
Ursin. Ursino probante, pro ἐπομένη, legi ἐπ' ἐκείνη,
quod & ad tertii Cod. Reg. oram conjectum. Mollius, qui
Columbanii notas, quas descripsit, sæpe non intelligit,
quasi de suo addendum proponit ἐκείνη, quod nollem re-
ceptum in novissimam Ed. Lipsiensem, in quâ ἐπομένη ἐπ'
ἐκείνη, quasi illud ἐπ' ἐκείνη esset additamentum, non au-
tem varians lectio τῷ ἐπομένη.

[P. 21, l. 6.] Τὸν μὲν ἐκ ἡδυμήθη. Malè in Ed. Moll. & hinc in prior. Par. & in novissimâ Lipsiens. πλὴν μὲν, cùm referatur ad masculinum τέτλιξ, qui suprâ dicitur φεύγων χελιδόνα.

[P. 21, l. 9.] Μέγα βνήθρα. Similem narrationem apud Achillem Tatium videbis L. II, p. 120 & 122 Ed. Cl. Boden.

[P. 21, l. 14.] Ἐκ τῶν κόλπων. Hic κόλπων, pro κόλ-
πῃ, ut infrâ, L. I, p. 26 Ed. Moll. ἐμπίπτει αὐτῆς τῆς
ΚΟΛΠΟΙΣ; & L. IV, p. 145, πλὴν χλόην ἐν τῆς ΚΟΛ-
ΠΟΙΣ εἶχε. Ubi Mollius rectè observat hujusce dictionis
frequenter pluralem pro singulari poni. Sic & Heliodorus,
L. IV, p. 186 & 192, habet ἐκ & ἐπὶ τῶν κόλπων.

[P. 21, l. 17.] Προφάσεως λαβόμενος. Sic loquitur
Achill. Tat. L. VIII, p. 636.

[P. 21, l. 18.] Τὸν βέλυσεν. Sic suprâ p. 13 Ed. Moll.
ὁ βέλυστος Δάφνης. Sic Lucian. tom. II, p. 784, in Icaro-
menippo : ὁ βέλυστος Γανυμήδης.

[P. 21, l. 20.] Ἐφίλησε λαβῆθρα. Sic Cl. Dutens & Cl.
Boden ediderunt è Cod. Ursini cujus lectionem pro suâ
emendatione venditans Mollius, notam descripsit Colum-
bani docentis hoc ἡδεῖσθ' ἰδῆθρα esse παρήχνησιν, quale χῆ-
μα est illa vox Apollodori Atheniensis pictoris : μωμήσε-
ται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεσθαι. Omnes alix Edd. ἐφίλησε &
λαβῆθρα, pro quo prior Par. Editor conjecit καλαλαβῆ-
θρα, quod satis arridet Cl. Bodeno.

[P. 22, l. 1.] Αὐτὰς τότε. Sic tres Codd. R. & C. Flor.
Fulvii Ursini, Ursino probante, ac Ursinum sequentibus
Mollio & utroque Par. Editore & Cl. Boden. At in Edd.
Flor. Commel. & Jungerman. πότῃ, quod & ad tertii Cod.
oram conjectum, & in Amyoti Codice, cùm verterit, une
autre fois.

[P. 22, l. 1.] Βυκολικὸν φθιγξάμενη. Sic Edd. Flor.

Commelin. & Jungerman. ac tertii Cod. R. margo. At Codd. Flor. & Urs. Ursino probante, tres Codd. R. Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiensis, *βηκελική*. Mallem *βηκελικὸν φθιγγαμένην*. Sic infra de eadem dicit, p. 22, Ed. Moll. *οἱ θεοὶ ποιῶσι τήνδε τ' ὄρνιν, ὄρειον ὡς παρθένον, μεσηνὴν ὡς ἐκείνην, καὶ ἔτι νῦν ἀδεῖα μηνύει τ' συμφορὰν, ἔτι βῆς ζῆλ' αἰ πεπλανημένας*, undè hîc dicitur *βηκελικὸν φθιγγαμένην*. Infra habes, L. II, p. 56 Ed. Moll. *σύριγες ἦχος ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ, ἐν αἶος εἰς νεμὴν ἠγῶται ποιμνίων*. Et p. 62, *ἐσύριττεν αἶον ποιμναῖς φίλον*. Τερπνὸν ἦν τὸ ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΝ.

[P. 22, l. 3.] *Διδάσκει μυθολογῶν*. Hæc est Huetii & prioris Ed. Par. conjectura, quam, à summo Valckenario probatam, in textum recepit Cl. Dutens. Ceteræ Edd. *μυθολογῶν*. Infra, L. III, p. 88 Ed. Moll. *ἠρξάτο αὐτῇ ΜΥΘΟΛΟΓΕΪΝ τὸν μῦθον τῆς Ἠχῆς*, pro quo eleganter dicere potuisset *μυθολογῶν*. Suprà, p. 19 Ed. Moll. *ἐδίδατκεν αὐτὴν ἐν συρίττειν*. Undè & hîc retineri posset *διδάσκει ΜΥΘΟΛΟΓΕΪΝ*.

[P. 22, l. 5.] *Παρθένε, ὡς σὺ, ἔγω*. Sic Cod. Ursin. Ursino & summo Valckenario probantibus, & in versionem Jungermano & Mollio, ac denique in textum recipiente Cl. Boden. Hinc Mollius tanquam de suo legendum proponit, *ἔγω, ὡς σὺ, καλὴ*, quod in suæ Ed. textum admisit Cl. Dutens. Non deerunt fortassè qui conjiciant hæc *ὡς σὺ*, tanquam glossam τῷ ἔγῳ, rectè abesse posse. Cl. autem Hinlopen & post *ἠλικία* addendum putat *ὡς σὺ*. Amyot autem vertit: une jeune garce belle & jolie en fleur d'âge, comme toi (*ὡς σὺ*).

[P. 22, l. 6.] *Ἐν ἠλικία*. Codd. Flor. & Urs. Ursino probante, *ἐν ὕλῃ*, quod pro suâ emendatione venditat Mollius. Præfero *ἐν ἠλικία*, id est, ætate florens; nisi fortè quis hîc legere mallet *ἐν ὕλῃ*, quòd infra habeatur *ποιῶσι*

τήνδε ἢ ἔρην, ὈΡΕΙΟΝ ὡς παρθένον, μεσκήν ὡς ἐκείνην. Suprà vidimus Amyotum legisse ἐν ἡλικία, & vertisse: en fleur d'âge.

[P. 22, l. 10.] Καὶ πλὴν Πίτυν. Hanc vocem solus mascululâ, ut vocant, literâ exarandam curavi; agitur enim de Pinu puellâ, quam, ut verba Jungermani usurpem, p. 207, Pan amavit, amavit pariter & Boreas, qui se postferri Pani videns, in saxa projectam puellam interfecit, cujus miserta Terra in arborem cognominem mutavit. Ejus rami Pani in coronas solemnes fuere postcâ. Hæc autem adnotavit Jungermanus ad illa L. II, p. 37 Ed. Moll. ἐκάλεν ἢ Πᾶνα βοηθόν, ὡς καὶ αὐτὸν ἢ Πίτυος ἐραστὴν ἦν.

[P. 22, l. 11.] Παρέμεινον. Huetius conjecit παρένεμον.

[P. 22, l. 12.] Μακράν. Tres Codd. R. μακρά.

[P. 22, l. 13.] Φιλονεικήας πρὸς πλὴν μελωδίαν. C. Urs. omittit πρὸς, quod Ursino placuisse miror, cū eleganter apud Platonem aliosque optimos Scriptores dicatur, φιλονεικήσας ΠΡὸς ἢ ἀρετήν. Plutarchus in Fabio, p. 180, C. ΠΡὸς ἢ συνάρχοντα ΦΙΛΟΝΕΙΚΕΪ. Et in Agide, p. 799, D. ΠΡὸς τὸν ἀντίον ΕΦΙΛΟΝΕΪΚΗΣΕ.

[P. 22, l. 15.] Φωνὴν ἀντεπιδείξατο. Hæc vox notat summam contendentis ambitionem & ardentissimam vincendi cupiditatem. Philostrat. in vit. Sophistar. L. I, p. 491: ἔθελε ἢ αὐτὸς καὶ τῇ ἐπιτάσει τῶ λόγῳ, ὃ ἐκείνοι μὲν ὥδην ἐκάλεον, ἐγὼ ἢ φιλοτιμίαν, ἐπειδὴ τῶς ἈΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΙΣ ἐφωμνέται; ubi rectè Olcarius emendat ΕΠΙΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΙΣ. Nam ἐπιδείξεις erant ventosorum illorum Sophistarum declamationes ad pompam apparatusque composita.

[P. 22, l. 16.] Θέλξας. Sic suprà L. I, p. 17 Ed. Moll. capræ dicuntur σύχειν θέλξαι.

[P. 22, l. 18.] Τῇ ἡττῇ. Sic in Edd. Flor. Commel. Jungerman. & Moll. At prior Par. Editor conjecit τῇ ΤΒ,

quod & in textum recepisse Cl. Dutens, & in notis probasse Cl. Boden miror.

[P. 22, l. 20.] Τήνδε τὴν ὄρνιν. C. Flor. omittit τήν. De illâ autem repetitione articuli, cujus plura in Longo exempla, vide J. F. Reitz. ad Lucian. tom. II, p. 70.

[P. 22, l. 21.] Ὀρεῖον ὡς παρθένον, μουσικὴν ὡς ἐκείνην. Cl. Wyttenbach. transponendum conjicit ὄρειον ὡς ἐκείνην, μουσικὴν ὡς παρθένον, vel legendum ὠραϊαν, pro ὄρειον. Fortè paulò audacior esset conjectura, si quis ità emendare tentaret, ὠδικὴν (pro ὄρειον) ὡς ἐκείνην παρθένον; ut μουσικὴν esset glossa τῇ ὠδικῇ: vel ποιεῖσσι τήνδε τὴν ὄρνιν ὄρειον, μουσικὴν ὡς παρθένον ἐκείνην: id est, & hanc montanam avem faciunt musicam, ut illam virginem. Proximè accedit Amyot, vertens: & en firent un oiseau de montagne, qui aime à chanter, comme elle faisoit quand elle étoit fille.

[P. 23, l. 4.] Μετοπώρα. Rectè Amyot, l'arrière saison de l'automne.

[P. 23, l. 4.] Ἦδη περχάζοντος. Hanc prioris Editoris Parisiensis, cui, ut Cl. Bodeno, aliquid post βότρυες decisse videbatur, conjecturam in textum recepit Cl. Dutens, & Amyot sic in suâ versione expressit: quand le raisin fut meur & prêt à vendanger. Ab aliis autem omnibus Edd. & à tribus Codd. R. abest illud Ἦδη περχάζοντος. Proprium verò in hoc sensu περχάζειν. Homer. Od. H, 125, ἔτιραι δ' ὑπερχάζουσι. Achill. Tat. L. II, p. 110, καὶ μικρὸν ὁ βότρυς ὑπερχάζεται. Idem Longus infrà, L. IV, p. 104 Ed. Moll. habet βότρυον περχάζουσαν, ubi, operarum vitio, in Ed. Moll. περχάζουσαν.

[P. 23, l. 5.] Λησαί. Nunquam à piratis & à latronibus tuta satis fuit amœnissima illa & omnibus affluens deliciis insula, quæ mihi præter alias arrideret, & in quâ utinam aliquandò suavissimos illos, & magno Gesnero

dignos, Daphnidis Amores relegere possim, ut diuturnam videndæ Græciæ sitim expleam. De hujusce insulæ piratis & latronibus sic Cl. Pocock, Description de l'Orient, tom. IV, p. 383 versionis Gallicæ, ubi agit de hodiernâ ΜΕΤΕΛΙΝ, quæ veterum fuit Ίεσβος : « Comme
« cette isle est voisine du continent, elle est souvent infestée en été par les voleurs. Ils s'y rendent sur de petits
« bateaux, & se cachent dans les bois ; & après avoir dépouillé les passants, ils s'en retournent chez eux avec leur
« butin ». Vide eundem ibid. p. 368, 374 & 377. Infra in Longo L. II, p. 60 Ed. Moll. Philetas, Lamon & Dryas gloriuntur, ὡς πολλὰς ΛΗΣΤΩΝ ΚΑΤΑΔΡΟΜΑΣ δέφυγεν.

[P. 23, l. 5.] Καεικὴν. Vide Hesychium in Καεικῶ πλάϊω. Idem Καεῖται interpretatur πειραταί.

[P. 23, l. 6.] Ἡμιολίαν. De hoc navigii genere, quo brevior, & velocior, & prædas in mari agentibus aptissimo, uti ut plurimum consueverant piratæ, vide laudatos à Mollio, Baysium de re navali, Schefferum de militiâ navali, L. II, c. 2, & præsertim Salmasium in Observat. ad jus Atticum & Rom. ubi monet Suidam ἡμιολίαις explicavisse πειρατικαῖς πλάϊαις. Apud Suidam in Ἡμιολίαις, tom. II, p. 61, incertus auctor, quem Salmas. Polybium esse suspicatur : ΛΗΣΤΑΙ ΤΙΝΕΣ Εἰς πολυχειρίαν καὶ ΠΕΙΡΑΤΙΚΑῖΣ ἩΜΙΟΛΙΑΙΣ τῇ Λακωνικῇ προσενεχθέντες, εἰς τὰ χωρία ἐτῴσασμένοι, λείαν ἀπῆλθεν. De ἡμιόλιον autem, quod sescuplum & sescuplex, seu sesquialteras, vel sesquialteras significat, vide eundem Salmas. de modo usurarum, p. 331 & seqq.

[P. 23, l. 6.] Ὡς ἴσως μή. C. Urs. omittit ἴσως ; at Amyot : à cette fin peut-être.

[P. 23, l. 6.] Δοκῶεν βάρβαροι. Sic passim Tyrii dicuntur βάρβαροι & πειραταί apud Xenophont. Ephes. p. 22, c. 7, &c. De quo vide Cl. Hemsterhus. Miscellan. Observat. vol. IV, tom. II, p. 283.

[P. 23. l. 8.] Καλέσυρον. C. R. III καλέρυθρον.

[P. 23, l. 11.] Καὶ τὸν Δάφνιν. Hoc τὸν, quod ab omnibus Edd. abest, è Cod. Urs. Ursino probante, restitui.

[P. 23, l. 12.] Ἀλύειλα. Solus in hoc Attico Scriptore ἀλύειλα cum spiræxi aspero edidi, quòd Attici, qui ideò δαπνῶλαι appellantur Tzetzæ ad Hesiodum Oper. v. 156 & 450, (dùm contrà Æoles dicebantur ψιλῶλαι, seu ψιλῶλικοι, Eustathio ad Il. γ p. 1262) multas voces asperarunt, inquit Pierfon. ad Mœrim Atticistam, p. 179, quas reliqui Græci cum spiritu leni efferebant, quales sunt ἀθύρμα, ἀνύειν, ἀθύρος, ἄδην, ἀμῖς, ἀραιὸς, ἀλειάνειν, ἄρκυες, ἈΛΥΕΙΝ κ.τ.λ. De significatione autem vocis ἀλύειν sic Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 47: Herophilus apud Erotianum in Ἀλυσμὸς ponit τὸ ἀλύειν σωώνυμον τῶν πλανῶντων. Quod refutat Lexicographus; sed sanè vagari aptè redditur, quia vagi etiam sæpe non sine mœtore & curis. Cl. D'Orvill. duo affert exempla; unum ex Heliodor. L. II, p. 116, alterum ex Ælian. L. IX, Var. Histor, c. 25. Liceat addere Heliodor. L. II, p. 97, conjunxisse ἀλύειλα καὶ πλανῶμενον. Suprà apud eundem, p. 93, ἈΝΑΛΥΟΝΤΑ ἢ ὄχθας, in ripà oberrantem; & L. II, p. 112, ἈΛΥΟΝΤΙ μοι καὶ πρὸς πόντον. Xenophon. Ephes. L. I, p. 17, οἱ μὲν καθιεύδοντες, οἱ δὲ ἈΛΥΟΝΤΕΣ. Et L. V, p. 80, περιέει πρὸς πόντον ἈΛΥΩΝ, ἀπείρα μὲν τῇ καὶ τῇ Αἰθίαν, ἀπείρα δὲ τῶν ἐπιηιδέων. Notandum autem in hoc Longi loco Cod. Ursin. & duos primos Codd. R. habere ἀλύειλα πρὸς πόντον θάλατταν, pro πρὸς πόντον θάλατταν ἀλύειλα, & ad marginem tertii Cod. R. legi, ἴσως, ἀλύζειλα.

[P. 23, l. 13.] Ὡς κόρη. Malè C. Flor. & tertius Reg. γυνή. Ad hujusce tertii oram κόρη, quod unicè verum. Sic infra L. II, p. 65 Ed. Moll. τρεῖς τὴν Κλόην τὸ ἀφελὲς ἦν ὡς ΚΟΡΗ. Et ibid. p. 66, ἡ δὲ ἔχαρει καὶ ἐπίστεινεν ὡς ΚΟΡΗ. Et passim alibi apud nostrum.

[P.

[P. 23, l. 13.] Βραδύτερον τὰ πρόβατα ἐξῆλθε τῷ Δρύαντι. Hic Mollius in notis duos proponit sensus : tardiùs quàm Dryas, scilicet solet; vel tardiùs Dryantis oves eduxerat : sed posterior sensus unicè retinendus est. Jam non enim ipse Dryas oves suas pascebat ; suprà vidisti, p. 13 Edit. Moll. Dorconem à longo tempore Dryantis fuisse amicum, cùm Dryas ipsemet gregem suum pascebat, ἡνίκα αὐτὸς ἐνιμεν. Tunc autem Dryas νίμειν δὲ γῆρας ἐπαύσατο, ut infra proficitur Philetas, L. II. p. 32 Ed. Moll. Infra ibid. p. 60, Philetas, Lamon & Dryas, πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐνιμεν ἡνίκα ἦσαν νέοι.

[P. 23, l. 16.] Μηδέν, μηδέ. Hoc μηδέ, quod ab omnibus Edd. abest, è Cod. Urs. Ursino probante, revocavi. Hoc & in suo Codice invenerat Amyot vertens, ne s'amuserent plus ny à poursuivre les chevres, ny &c. Multas negationes conjungere amant Græci.

[P. 23, l. 17.] Πιεργασάμενοι. Sic restitui è duobus primis Codd. R. & ex Ursin. Cod. Ursino probante. Omnes alix Edd. πιεργαζόμενοι.

[P. 23, l. 18.] Κλάοντα. Pro κλαίοντα, quod in omnibus Edd. & Manuscriptis, restitui formam Atticam κλάοντα, monentem secutus Mærim Atticistam, p. 231, ad quem omninò vide Cl. Pierson.

[P. 24, l. 2.] Δῶρεν. Deest in tribus Codd. R. sed ad tertii oram conjectum est. Hoc δῶρεν & à Cod. Amyoti aberat, qui illud in suâ versione non expressit. Sic apud Theocrit. Id. IV, v. 29, pastor de fistulâ loquens :

Ἐπεὶ πρὸς Πίσαν ἀφέρπων

Δῶρεν ἐμὴν νιν ἔλειπεν.

Apud nostrum infra L. I, p. 24, χαρίζομαι ᾧ καὶ ᾧ σύειξα αὐτήν. Et L. III, p. 70, σύειξ δῶρεν ἐρωτικὸν γεινημένη.

[P. 24, l. 4.] Αὐτὴν βεῶντες. Duo primi Codd. R. αὐτῇ, ᾧ, quod & in C. Flor.

[P. 24, l. 7.] Πληγαῖς νεανικαῖς. Hic νεανικαῖς est vehementibus; quam esse interdum hujusce vocabuli vim monet J. M. Gesner. ad Lucian. tom. III, p. 342. Sic auctor libri de fluviis, qui Plutarcho tribuitur, de Hydaspes loquens, c. 1, p. 1147: ἔστι ἡ τῆς Ἰνδίας (ποταμὸς) ΝΕΑΝΙΚΩΣ κατὰφερόμενος εἰς τὴν Σαρωνικήν Σύρην.

[P. 24, l. 9.] Φερομένοις. Sic Edd. Flor. Commel. Jungerman. Moll. & prior Par. At Codd. Flor. & Ursin. Ursino probante, χειμένοις; quam lectionis varietatem, & ad C. R. III marginem conjectam, ut suam emendationem proponit Mollius, & in textum recepere Cl. Dutens & Cl. Bodin. Mallem φερομένοις, cujus hic glossam puto esse χειμένοις.

[P. 24, l. 9.] ἰδὼν ἡ καί. Omissum fuerat illud ἡ in Ed. Jungerman. operarum vitio, quod Jungermanus in mendorum elencho agnovit.

[P. 24, l. 10.] Ἐμπύρισμα. Est autem ἐμπύρισμα, inquit Mollius, propriè carbo cineribus obrutus, ad accendendum ignem, quum opus est, relictus. Confer Virgilium:

Agnosco veteris vestigia flammæ.

Amyot vertit: la souvenance de son amour le réchauffa & renforça un petit.

[P. 24, l. 13.] Πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον. Suprà legitur p. 14 Ed. Moll. conferente & Cl. Huetio, ἐν ταύροις ΠΡὸ Τῶν ΒΟῶΝ ΜΑΧΟΜΕΝΟΝ δέφθηκε.

[P. 24, l. 14.] Σὺ δέ σοι ἐ δάφνην. Sic restitui è Cod. Urs. Ursino probante, sicque unicè legendum censeo. Hoc & postea probatum Jungermano sua vineta cudenti p. 241, in Indice typographicorum mendorum. In notis enim secus conjecerat fortè delendum τὸ μὲν, vel scribendum, σὺ ἡ μὲν, quod malè legitur in Ed. Flor. in Mollii notis, in prioris Editoris Par. conjecturis, in Editoris Lipsiensis textu, ac in duobus primis Codd. R. Non enim Dorconi jamjam

morituro, sed Chloæ & victuræ & amanti, servandus erat Daphnis, & hîc σοὶ respondet sequenti καὶ μοί. Pejùs Edd. Commelin. Jungerman. Moll. prior Par. & C. R. III, σὺ δέ μοι. Malè in posterior. Ed. Par. σὺ δέ σοι καὶ μοι. Minùs feliciter Cl. Boden conjicit, σοὶ ᾧ καὶ μοι Δάφνιν σῶσον.

[P. 24, l. 17.] Νέμωνίαι σοι. Sic restitui, Florent. Cod. & tertii Regii marginem secutus. Minùs benè cæteræ omnes Edd. & Manuscripti μοι, pro σοι. Amyot vertens, bien loin de moi, videtur legisse μοι. Demosthenes καὶ Μειδίῃ, tom. I, p. 565 Ed. Cl. Reiskii: εἰς μυθήρια πλὴν γυναῖκα ἄγει, καὶ ἄλλοσέ ποί βέλῃται. Thucydides, L. I, p. 38, 15 Ed. Duker. εἰ μὲν ἔν ἄλλοσέ ποί βέλειται πλεῖν. Et L. VIII, p. 548, 63: νῦν, ὅποτε ποί πλέειν. Et p. 568, 8: εἰ ἄρα ποί κίνειντο αἱ νῆες. Infrà apud Longum L. IV, p. 135 Ed. Moll. αἶγας ἀπάξων αἰ ποῦ νῦν διψῶσαι κ.τ.λ. Et L. III, p. 78, ἐβληχίσαι ποῦ ποῦ ἐπείμνιον, ἐσκήρηνσαν ποῦ καὶ ἄρνες.

[P. 24, l. 17.] Ἰθὶ δὴ. Malè Codd. Flor. & Urs. Ἰθὶ. Infrà eodem sensu, L. III, p. 93 Ed. Moll. ἸΘΙ Δὴ πῶσον Χλόην. Et L. III, p. 83, ἸΘΙ, ὡς αἰδίδε. Alciphron, L. III, Ep. VIII, p. 294, ἸΘΙ, λαβὼν πλὴν σύειγλα.

[P. 25, l. 1.] Χαρίζομαι δέ σοι. Hoc σοὶ, in tribus Codd. R. in Edd. Flor. Commel. Jungerman. Moll. & in priorè Par. omissum, è Cod. Ursini, Ursino probante, cum Cl. Bodeno revocavi. Hoc σοὶ & in suo Cod. invenerat Amyot vertens, je te donne. Hanc Codicis lectionem sic immutatam, pro suâ conjecturâ Mollius venditavit, χαρίζομαι ᾧ καὶ σοὶ, quod in textum recepit Cl. Dutens. Infrà, L. II, p. 63 Ed. Moll. Philetas πλὴν σύειγλα χαρίζεται.

P. 25, l. 6.] Τοσαῦτα ὑπὼν. Sic & Theocritus de Daphnide moriente, Id. I, v. 138:

Χὼ μὲν τέσσ' ὑπὼν ἀπιπάζεσθαι.

[P. 25, l. 10.] Βόεις. Malè hæc vox aberat ab Editione Moll. & hinc ab utrâque Par. cum in aliis omnibus legatur.

[P. 25, l. 10.] Ἀκέρει. Jungermanus : ne quis fidem talibus abroget, inveniet apud Ælian. L. VIII, κεὶ ζω. C. 19, parem & geminam prorsus historiam de porcis, qui pariter suos raptores cum navi dedere pessum. Eam & Plin. L. VIII, c. 51, breviter sic refert : compertum agnitâ voce suarii, furto abactos, merso navigio, inclinatione lateris unius, remeasse.

[P. 25, l. 16.] Ἐκπίπτειν. Proprium in hoc sensu ἐκπίπτειν. Achill. Tat. L. III, p. 296 : καλαδύσει τὴν γαῦν, καὶ τὰς ἀνδρας ἘΚΠΕΣΟΝΤΑΣ ἀνήκεν. Confer hæc Luciani in Toxari, tom. II, p. 528 : τῆς νεῶς βιαρότερον εἰς ὃ κικύφει μέρος, ἐπικλιθείσης, καὶ τῶ κύματι συναπώσαντος, ἘΚΠΕΣΕΙΝ αὐτὸν εἰς τὸ πέλαγος, εἰδὲ θυμὸν δ' ἄβλιον, ὥς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νῦν.

[P. 25, l. 18.] Παρήρηντο. Suprà, p. 22 Ed. Moll. dicuntur ἐκβάντες σὺν μαχαίραις ἐν ἡμιθωρακίαις.

[P. 25, l. 19.] Ἐνεδέδυντο. Malè Huetius emendat ἘΝΕΔΕΔΗΝΤΟ, & ad suam conjecturam confirmandam conferendum monet Longum infrà, L. II, p. 32 Ed. Moll. ubi καρβαλίνας ὑποδεδεμένους. Sed & ibidem legitur σισύραν ἘΝΔΕΔΥΜΕΝΟΣ, & dicendum, ἡμιθωράκια & σισύραν ἘΝΕΔΕΔΥΝΤΟ ; at κνημίδας & καρβαλίνας ὑπεδέδηντο : ut Plato in Sympos. p. 107, τὰς ἐλαύτας ὑποδεδεμένους.

[P. 25, l. 20.] Ἀνυπόδνητος. Fortè hîc addendum ἦν, quod certè subaudiendum; sed confer quæ suprà observavimus ad p. 7, in ἦδη ἔν ὁ μὲν.

[P. 26, l. 1.] Καυμαλώδες. Hæc est conjectura prioris Ed. Par. quam jure ac meritò in textum recepit Cl. Dutens. Cæteræ omnes Editiones καύματα. Achilles Tat.

Lib. II, p. 222, πρὸς τὸ τέρμα αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης ἡ γυνὴ
γενομένη, πείθειν ἀδμαίνεν ὑπὸ ΚΑΥΜΑΤΩΔΟΥΣ
ἡδονῆς.

[P. 26, l. 3.] Τὴν μὲν ἐδῆται. Malè in novissimâ Par.
Ed. πλὴν μὲν ἐδῆται.

[P. 26, l. 4.] Ἐκαμνεν. Operarum vitio, Ed. Moll.
ἔκαμνεν, & hinc utraque Par. Ed. ἔκαμιν, pro ἔκαμνεν,
quod in omnibus aliis Edd.

[P. 26, l. 8.] Δύο βοῶν κεράτων. Sic rectè Cod. Ursin.
Ursino probante, & Mollio hanc lectionem sibi suoque in-
genio deberi profitente. Sic & tres Mss. R. & Edd. Cl. Du-
tens & Cl. Bodeni, & Cod. Amyoti, ut ex ipsius versione
apparet. Malè cæteræ omnes Edd. & tertii Cod. R. margo,
δύο βοῶν δύο κεράτων.

[P. 26, l. 11.] Μόνον. Fortè μόνων.

[P. 26, l. 11.] Ὀρνίθων. Illud Ὀρνίθων, quod omis-
sum fuit in Ed. Cl. Dutens, abest & à tribus Codd. R. ad quo-
rum tamen tertii oram adscriptum est, & aberat à Cod.
Amyoti vertentis: si ce ne sont animaux aquatiques, &
encore poissons.

[P. 26, l. 12.] Οὐδ' ἂν ἀπόλοιτο βῆς. Hic Cl. Wyt-
tenbach respici putat illud proverbiale dictum ex Hesiod.
Op. v. 345:

Οὐδ' ἂν βῆς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείων κακὸς εἴη.

[P. 26, l. 18] Διαφυγών. C. R. III, διαφυγών; sed
idem ad marginem habet διαφυγών.

[P. 26, l. 20.] Γελῶσαν ἅμα & δακρύσαν. Hoc est
Homericum δακρυόεν γελάσασα.

[P. 27, l. 3.] Τὸ παίδευμα. Suprà Dorcon dixit, p. 23
& 24 Ed. Moll. ΕΠΑΪΔΕΥΣΑ τὰς βῆς ἥχῳ σύειγτος
ἀκολουθεῖν.

[P. 27, l. 5.] Ἔδοξε δὲ. C. R. III, ἔδοξε δέ.

E iij

[P. 27, l. 8.] Ἐπέθεσαν. Cl. Wyttenbach conjicit ἐπέχωσαν.

[P. 27, l. 8.] Ἐφύτυσαν. Hoc sensu, Daphnide mortuo, pastor apud Virgil. Eclog. V, v. 40 :

Spargite humum foliis, inducite fontibus umbras.

Homer. Il. Z, 419 :

Ἦδ' ὅππῃ σῆμ' ἔχειν· φεὶ δ' ἡ Πηλεΐας ἐφύτυσαν
Νύμφαι Ὀρεστιάδες, κῆραι Διὸς αἰγιόχοιο.

[P. 27, l. 9.] Ἐξήρῃσαν. Infeliciter hīc Mollius conjicit ἀπήρξαντο. Hīc ἐξαρήσαν est proprium vocabulum. Infrà, L. I, p. 27 Ed. Moll. πλὴν σύριγγα τ' πέτρας ἘΞΗΡΗΣΑΝ ἀνάθημα. Et L. II, p. 59 : τὰ κλήματα τ' κόμης τ' αἰένος ἘΞΗΡΤΩΝ, pro quo ἀνέθηκε bis, L. IV, p. 136 & 141.

[P. 27, l. 9.] Τῶν ἔρλων ἀπαρχάς. Sic rectè ediderunt Cl. Dutens & Cl. Boden, secuti Cod. Ursini ab Ursino probatam lectionem, quam pro suâ emendatione vendidit Moll. Cæteræ Edd. & Mss. R. ἀπαρχήν. Infrà L. II, p. 31 Ed. Moll. habes ἈΠΑΡΧΑΣ τῷ τρυγητῷ. Pro ἔρλων, vir doctissimus conjiciebat ὥραιων, quod referebat ad φυλῶν; sed retinendum ἔρλων, quod Amyotus à Cl. Bodeno adductus, vertit, y pendirent chacun quelque chose de leur métier. Mollius autem per ἔρλων intelligit frugum; quod, inquit, ἔρλα in plurali sæpe idem significant quod Virgilius dixit, hominumque boumque labores.

[P. 27, l. 13.] Ὡς ἐν ποιμένιν ἐκάζειτο. Fortè quis conjiciat ἀν ἐκάζειτο, pro ἐν. Sed hīc ἐν significat inter, ut infrà, Lib. II, p. 44 Edit. Moll. κλέος ἔειχεν ἘΝ τῷ κωμῷταις. Et Lib. IV. p. 146, ὥς ἐν τοιούτοις συμποταῖς.

[P. 27, l. 14.] Rectè ταῦτα in omnibus Codd. & in Edd. Flor. Commel. Moll. & in utrâque Par. refertur ad sequentia θρῆνος ἦν. Jungermanus autem in suâ Editione &

in notis distinguit post ταῦτα, non autem post αἰπόλους, & ταῦτα referens ad præcedens ἐκάζετο, vertit: & ceu inter pastores & caprarios ista (ταῦτα) agitabantur; in quo Jungermanum secutus est Cl. Boden.

[P. 27, l. 15.] Τελευσηκότι. Operarum vitio, quod in mendorum eleucho agnovit Columban. in Flor. Ed. habes τελευσηκότι, pro τελευσηκότι.

[P. 27, l. 16.] Μὲν ὃ τόν. Hoc ὃ in omnibus Edd. omissum, è Cod. Urs. Ursino probante, revocavi. Malè ᾤ, pro ᾡ, in Ed. Cl. Bodeni.

[P. 27, l. 17.] Ἀγαγεῖα. Sic omnes Edd. & Mss. At Cl. Johann. le Fevre, ob sequens ὑπαγαγεῖσα, in posterior. Ed. Par. reposuit ἀπαγεῖσα. Sed sæpe apud alios Scriptores, & præsertim apud Longum, sic ponuntur conjunctim, primò quidem verbum simplex, deindè verò verbum compositum. Sic suprà, L. I, p. 8 Ed. Moll. ἄγειν ἐπὶ πόλιν, ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον. Et L. IV, p. 106, ἄγων αὐτὰς πάνυ ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Et L. II, p. 42, ἐπὶ ᾧ θάλατταν ἔλθόν, ἀφερήτω τῇ νηὶ προσελθόν.

[P. 27, l. 18.] Εἰς τὸ ἄντρον. C. Urs. Ursino probante, λυτρὸν. Sic & C. R. III, εἰς τὸ ἄντρον, ἸΟΣ λυτρὸν, ubi lege ἴσως λυτρὸν; quæ glossa malè in textum intrusa est, cùm & ejusdem Codicis margini adscriptum sit: Fulvius habet λυτρὸν. Sed retine ἄντρον, cùm, quod fusiùs suprà, ad p. 13 nostræ Ed. demonstravimus, in hoc antro inesset lavacrum.

[P. 27, l. 18.] Αὐτὴν, τότε πρῶτον. Malo cum C. R. III, & Ed. Cl. Dutens, virgulam post αὐτὴν, & ante τότε πρῶτον, ponere, quàm cum Mollio & priore Ed. Par. ac Lips. sic distinguere: καὶ αὐτὴν τότε πρῶτον, Δάφνιδος κ.τ.λ. Non enim tunc primùm, sed tunc primùm coram suo Daphnide, sese abluebat Chloë.

[P. 28, l. 5.] Καλῖκεῖτο. Sic & apud Theocrit. Id. I; v. 74:

Πολλαί οἱ παρ' ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι & πέρβειες ὠδύραντο.

[P. 28, l. 7.] Πεθεῖναι. Theocrit. Id. IV, v. 12:
Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥδε πεθεῖναι.

Et v. 14:

Ἡ μὰν δειλαῖά γε, & ἐκείνῃ λῶντι νέμεσθαι.

[P. 28, l. 8.] Ἐβόησαν τὸ σύνηθες. Suprà, p. 16 Ed. Moll. τὰς κύνας ἀνακλήσει ΣΥΝΗΘΕΙ ἡμέρωσαν.

[P. 28, l. 9.] Τὰ μὲν. Subaudi πρέβαια, quod fortè hinc excidit, cùm sequatur αἱ αἴγες.

[P. 28, l. 11.] Συνήθες. C. Flor. & tres Regii, σωή-
θεις; at tertii margo; σωήθες.

[P. 28, l. 11.] Χαίρειν ἔπειθε. Cl. Wyttenbach obser-
vat esse dictionem Xenophonteam, & confert Sympos. I,
16, τῇ ψυχῇ ὀρεσκειυσάμενος θαρρεῖν.

[P. 28, l. 12.] Ἰδὼν τὴν Χλόην. Fortè, ἰδὼν ἣ τὴν
Χλόην. Et suprà, & ΜΕΝ ὁ Δάφνης, pro & ΜΗΝ.

[P. 28 l. 13.] Ἡλθει τὴν καρδίαν. Malè C. R. III, ἤρ-
σει. Notanda autem & alia peculiaris καρδίας apud veteres
Medicos Græcos significatio, qui per καρδίαν sæpe intelli-
gunt stomachum, quemadmodum prorsus & nos Galli di-
cimus, avoir mal au cœur, ubi cor pro stomacho usurpatur.

[P. 28. l. 14.] Ἐδοιμένην ὑπὸ φαρμάκων. Suprà, p.
13 Ed. Moll. ἄρα φαρμάκων ἐγύσατο Χλόη;

[P. 28, l. 15.] Αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Sic omnes Edd. præ-
ter solam Mollianam, in quâ, quod operarum vitio impu-
tandum, αὐτὸν. An αὐτῷ, vel αὐτῷ?

[P. 28, l. 15.] Λαβρὸν ἐξέπνει. Suprà, p. 12 Ed. Moll.
ἐκπηδᾷ με τὸ πνεῦμα.

[P. 28, l. 16.] Διώκεντος αὐτὸν. C. Urs. quod Ursinum
probasse miror, αὐτὸ, ut referatur ad πνεῦμα, non autem
ad Δάφνιν.

[P. 28, l. 16.] Ἐπέλειπε. Sic margo C. R. III, C. Flor. & Fulvii Ursini, Ursino & Mollio probantibus, ac in suis Edd. sequentibus Cl. Dutens & Cl. Boden. Ceteri Edd. & MSS. libri ἐπέλιπε.

ANIMADVERSIONES

AD LONGI

LIBRUM SECUNDUM.

[P. 29, l. 2.] ἘΝ ἔρῳ. Huetius conferendum indicat Aristænet. L. I, Ep. III, p. 14 (Ed. Par. 1610, at p. 8 Ed. Cl. Abresch.)

[P. 29, l. 4.] Ἀρρίχες. Alciphron, L. III, Ep. XV, p. 310: ὁ πρυσήτης ἐγγύς, & ἀρρίχων ὅστις μοι χεῖρα.

[P. 29, l. 4.] Ἐπελύσιζεν. Hæc est prioris Ed. Par. conjectura, quam, probantibus Cl. Valckenærio & Cl. Bodeno, in textum jure ac meritò recepit Cl. Dutens. Cæteræ omnes Edd. ἐπιλέκιζεν, quod fortè quis frustra interpretari conaretur, dedolare, quo sensu Gallicè dicimus, faire à coups de hache, id est, ἀντοχεδιάζειν, ut infrà habes apud nostrum λύσθαι ΚΑΤΕΞΑΣΜΕΝΗΣ. Pro ἐπιλέκιζεν, legitur ἐπλεκεν in Cod. Urs. probantibus Ursino & Jungermano, ac Mollio. qui hanc lectionis varietatem pro suâ emendatione venditat. Sic suprà, p. 9 Ed. Moll. ἀκριδεθίραν ἈΝΕΠΛΑΕΚΕ. At verò ἐπελύσιζεν est proprium in hæc re vocabulum, cùm, observante & Cl. Bodeno, Ἀρρίχες apud Hesychium sit κέφιρος, ἢ ἀλγῦον ΛΥΓΙΝΟΝ, & ab Interprete Theocriti ad Idyll. I, v. 97, per κατὰδῆσαι reddatur simplex λυγίσαι, quod frequentius esse putat Cl. Boden, qui ideò videtur præferre ἐλύσιζεν. Adde & nostrum suprà dixisse p. 5 Ed. Moll. δισμὸν ῥάβδῳ χλωρᾷ ΛΥΓΙΣΑΣ ὅμοιον βρόχῳ.

[P. 29, l. 6.] Ἐνοῖα. Sic omnes Edd. & Mss. Mollius in notis emendavit ἐνοῖνα, quam lectionem in textum recepit Cl. Dutens. Certè ἀμπέλους ΕΥΟΪΝΟΥΣ habet Pollux,

L. I, c. 22, 24, 62, 29, & L. VI, c. 3, p. 175, 10, Ed. Francofurti, anno 1608. Sed Cl. Abresch. Animadvers. ad Æschyl. p. 134, corrigendi causam sibi apparere rectè negat, cùm eadem sit compositionis ratio, quæ τῷ ἔνυλος, ἐνσώματος, ἑνδροσος, ἑνθηρος, κ.τ.λ.

[P. 29, l. 8.] Φέροισο. Hicne significat, mustum deflueret, non autem, ferretur, ut suprà, p. 26, αἵματος πολλῷ φερομένῃ? minimè; nam infrà, L. IV, p. 107 Ed. Mollianæ, ubi similis vindemia describitur: τὸ ΓΛΕΥΚΟΣ εἰς τὰς πίθας ΦΕΡΟΝΤΕΣ. Immo & paulò infrà, p. 30 Ed. Moll. habes, εἰς τὰς πίθας ἔΦΕΡΕ τὸν εἶνον, quod, L. II, p. 62 & 63, vocat πληρῶν τὰς πίθας. Et infrà, p. 31, ἐπεὶ πίθοι τὸ γλεῦκος εἶχον. Rectè Amyot: préparoient de l'osier sec, dont on avoit ôtè l'écorce, à force de le battre, pour en faire des flambeaux à tirer & à entonner le vin la nuit. Confer & Anacreontem à quo vindemia sic depingitur, Od. LII:

Τὸν μελανόχρωτα βότρυ
Ταλάροις ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
Κατὰ ληνὸν ᾗ βαλόντες,
Μόνον ἄρσινις παλῶσι
Σταφύλην, λύνοντες εἶνον.

[P. 29, l. 9.] Ἀμειλήσαντες. Suprà, p. 9 Ed. Moll. ποιμνίων ἨΜΕΛΗΣΕ.

[P. 29, l. 11.] Ἐβάσασιν ἐν ἄρρίχοις. Etymologus Magnus, p. 99, 12: Ἀρρίχος λέγεται ὁ κόφινος ἐν ᾧ κομίζουσι τὰς βότρυς.

[P. 29, l. 12.] Ἐμβάλλων. C. R. I, ἐμβάλων.

[P. 29, l. 15.] Καὶ τῶν ἀμπέλων τάς. C. Urs. Ursino probante, ἀμπέλων Δὲ τάς.

[P. 29, l. 17.] Οὐ μέλιωρες, εὐδὲ ἀναδενδράς. De hoc pleonasmō, quod schema Græcis usitatissimum fuit,

vide Cl. Abresch. Animadvers. ad Æschyl. p. 405. At Cl. Hinlopen non videt quomodò hæc ε' μελίωρος, ε'δὲ ἀναδενδράς, convenient cum iis quæ Longus infrà habet, L. IV, p. 104, ἐτέρωθι ἄμπελον ὕψηλὴν, καὶ ἐπέ-
 ΚΕΙΤΟ ἔ' μηλείαις & ἔ' ὄχναις. An, inquit Cl. Hinlopen, fuì oblitum Longum putabimus? An, pro παῖσα, legen-
 dum πολλή? Vereor ne ε' μελίωρος, ε'δὲ ἀναδενδράς obs-
 tent. Hactenùs Cl. Hinlopen. Sed observandum, L. IV, p.
 104, agi de vite quæ non ad usum, sed ad delicias, non
 in aperto colle, aut campo, sed in cujusdam privati ditis-
 simi horto florebat, & oculos duntaxat amœno pascebat
 visu; hîc autem longè aliter rem se habere.

[P. 29, l. 18.] Κάτω τὰ κλήμαλα. Idem de hodiernis Naxiis sic tradit Pocock, Voyage du Levant, tom. VI, p. 259 versionis Gallicæ: Les Naxiotes cultivent la vigne avec soin; mais ils la laissent traîner par terre: ce qui fait que dans la grande chaleur, le soleil dessèche les raisins, & que la pluie les fait pourrir.

[P. 30, l. 1.] Νιμομένη. C. R, III habet γενομένη; sed unicè vera necnon elegantissima lectio est νιμομένη, quod hîc idem ac suprà p. 3 Ed. Moll. κίτλ' ὀπιπλανώ-
 μινος. Nam νέμεσθαι est interdum serpere apud Græcos, præsertim apud Medicos. Cl. Wyttenbach, Animadvers. in Plutarchi librum de serâ numinis vindictâ, p. 16, hâc de re adeundos monet Fœsium Œconom. Hippocrat. voce Νο-
 μαί, Mettarium, Indice Aretæi, voce Νέμεσθαι. Fœsius, loco citato, p. 432, observat Hippocratem sæpe νομὴν accipere & pro fasciarum ab initio ad finem usque involu-
 tione & progressionem. Sic apud Latinos pasci dicitur. Vir-
 gil. Æneid. L. II, v. 684:

Lambere flamma comas & circum tempora PASCI.

[P. 30, l. 1.] Ἐφίκοιλο. Hæc est verissima prioris Ed.

Par. & summi Valckenr. conjectura, ac trium Codd. R. lectio, quam in textum reposuit Cl. Dutens. Malè in aliis omnibus Edd. ἀφίκοιτο.

[P. 30, l. 1.] Βότρυς. Malè C. R. II, βότρυς.

[P. 30, l. 5.] Ἐπικρείαν. C. Urs. Ursino probante, post ὀπικρείαν addit εἶνε; quod εἶνε tanquam de suo promit Mollius, & quo ita carere possumus, ut illud pro glossâ habendum, vel ortum existimem è præcedenti οἶνε γενίσει. Hic autem ὀπικρείαν vocat, quod antea χειρὸς ὠφέλειαν. Et suprâ, p. 11 Ed. Moll. ΚΑΛΕῖ ἑκτόλον ἔκ τῶν ἀγρῶν τῶν πλησίον πρὸς ἐπικοῦρίαν. Rectè hic Amyot vertit, pour aider à faire les vendanges.

[P. 30, l. 6.] Ὄφθαλμὸς ἐπέβαλλον. Achill. Tat. L. III, p. 322, ἘΠΙΒΑΛΛΕΙ τῇ Λευκίππῃ τὸ ὌΦΘΑΛΜΟΝ. Heliodor. L. VII, p. 300, ὌΦΘΑΛΜΟΝ ἘΠΕΒΑΛΕΝ ἔσώφρονα.

[P. 30, l. 7.] Θρασύερων. Sic Edd. Flor. Commel. Moll. & utraque Par. Sic Codd. R. I & III. Sic rectè in mendorum typographicorum Indice emendavit Jungerman. pro θρασύερων, quod, operarum vitio, in ipsius Editionem irrepserat. Contrâ Cl. Boden correxisse se dicit θρασύερων, pro θρασύέρων, quod erat in Editis; sed scribendum θρασύέρων, ut dicitur σεφώέρων, σφείέρων, κ.τ.λ. De quâ regulâ, cui genitivi plurales feminini comparativorum in ερος desinentium obnoxii sunt, vide, si tanti est, Philippi Labbe Regulas accentuum, p. 64 Editionis quæ prodiit Paris. anno M. DC. XCIII. Sic ipse Cl. Boden, p. 26 suæ Ed. rectè dedit πρεσβυέρων, non autem πρεσβυερων.

[P. 30, l. 8.] Παρώξυνε. Hic, quod in fido pastore nollem, παρώξυνε non est irâ, sed quodam tacito voluptatis sensu pertentavit; ut paulò infrâ Chloë à lascivis provocata juvenibus, πάλιν ἠδείο, Δάφνις ᾗ ἐλυπῆτο: quod feminae, & præsertim puellæ, quæ primis titillatur laudibus,

faciliùs quàm Daphnidi concedas. Apud Achill. Tat. L. II, p. 117, ὑπὸ τῆ Σατύρου παροξυνθεὶς, est, Satyri verbis ad amorem incensus & inflammatus. Sic apud eundem, p. 490, εἰδέν σε ἠρέθισεν εἰς Ἀφροδίτην, ubi rectè Cl. Borden: nudè etiam ponitur ἐρεθίζειν, ut subaudiatur εἰς Ἀφροδίτην, vel εἰς ἔρωτα. Aristænet. L. I, Ep. XXVII: ἕτερα ὃ τῆ σώματος ἐγύμνωσι μέρη, τὰ δυνατὰ, ὅπως ἂν πολλαχόθεν τὸ μεираκίον ἔρεθίσῃ, quæ supplet Cl. Abresch ex hoc Tatii loco, addendo εἰς Ἀφροδίτην; quod observat Schwebel. ad Lambert. Bos. de Ellips. Græc. p. 124.

[P. 30, l. 9.] Ἐλύπησεν. Xenophon Ephes. L. I, p. 7, rectè cum hoc Longi loco collatus in Miscell. Observ. vol. X, tom. II, p. 205: εἰ δὲ ποτε ἄλλας παρθένους, ἢ γυναῖκας, ἴδοι βλέπύς τις εἰς ἐκείνον. . . . δῆλη ἦν ΛΥΠΟΥΜΕΝΗ.

[P. 30, l. 9.] Πεικίλας φωνὰς ἔρριπτον. Hanc loquendi formulam, ut & multa alia, mutuatus est ab Euripide sic loquente, Alcest. v. 680:

Ἄζαν μ' ὑβρίζεις, & νεανίας λόγους
 ῥίπτων εἰς ἡμᾶς, & βαλὼν ἔτως ἄπει.

[P. 30, l. 11.] Ἐπήδων. Malè in Edd. Commel. & Jungerman. ut & in C. R. III, ἐπήδων. Malè Mollius vertit, infano illam excipiebant cantu, ubi hæc annotat: « Ἐπήδων. Lege ἐπήδον, cantabant, nisi malis retinere ἐπήδων, & vertere, saltabant, qui gestus Satyrorum est ». Quod quidem Mollius, qui nihil ferè proprium habet, sublegit Jungermano vertenti, infaniorum in modum cantabant, & hæc annotanti: « Ἐπήδων. Nescio an rectius sit « ἐπήδων, saltabant. Saltantes Satyri plerùmque inducuntur. Sed mox tamen ait ἀμέτρη βεῆς ». Quod, pace Cl. Jungermani dicam, minimè probat non hîc ἐπήδων legendum esse. Huertius suo exemplari Ed. Cominel. in quâ

operarum vitio, ἐπήδων, (pro ἐπήδων, quod in Juntinâ,) adscripserat, ἴσως ἐπήδων, vel ἐπήδον, quorum prius unicè verum est. Vertendum, saltabant, vel, subsilientes in eam irruebant. Virgil.

Saltantes Satyros imitabitur Alphefiboëus.

Amyot in suo Codice videtur invenisse ἐπήδων, &, pro Βάκχην, legisse Βάκχεν, quod & in tribus Codd. R. Vertit enim : sautoient après elle, comme feroient les Satyres autour de Bacchus.

[P. 30, l. 13.] Ἦδετο. Huetius, Cl. Hinlopen & Cl. Wyttenbach conjiciunt ἠδῦτο, sed malo ἦδετο, quod & in suo Cod. invenit Amyot vertens, Chloë en étoit bien aise. Nam ut prius Daphnis à lascivioribus provocatus feminis gaudebat, dùm contrà Chloë dolebat; ità & hïc Chloë vicissim à viris provocata gaudet, dùm contrà Daphnis dolet. Hanc oppositionem observa: τὸν Δάφνιν ΠΑΡΩΞΥΝΕ, ἥ ἣ Χλόην ἘΛΥΠΗΣΕ . . . ὥς ἄν Πάλιν ἢ ΜΕΝ ἮΔΕΤΟ, ΔΑΦΝΙΣ ΔΕ ἘΛΥΠΕΪΤΟ.

[P. 30, l. 14.] Εὐχοντο δέ. Cl. Dutens hïc, & alibi sæpe, reposuit formam Atticam ἡύχοντο, quæ paulò suprà legitur; sed, ut jam observavimus, non semper atticissant vel ipsi ἀττικώτατοι Scriptores.

[P. 30, l. 15.] Ἀμέσας βοῆς. Euripid. Iphigen. in Taurid. v. 145 :

Τὰς ἐκ Εὐμόυσοῦ μολπαῖς βοᾶν
Ἀλύροις ἐλέοις.

Plurima autem vocis ἄμεσος exempla collegit Cl. Wyttenbach in aurcâ suâ Epistolâ criticâ, p. 13.

[P. 30, l. 16.] Τῶν ποιμνίων βληχωμένων. Suprà, p. 17 Ed. Moll. Longus τερπνὴν ποιμνίων βληχὴν inter veris & ruris delicias sic recenset, ut Virgilius

Mugitusque boum, dulcesque sub arbore somnos.

[P. 30, l. 17.] Ὀλίγων ἡμερῶν. In tribus Codd. R. deest ἡμερῶν, quod ad tertii marginem adscriptum est.

[P. 30, l. 19.] Γλέυκος. Codd. R. II & III, τεύχες. Sic autem ad tertii oram : γλέυκος, sic Fulv. Urs.

[P. 31, l. 3.] Ἀμειλῶς παρῆλθεν. Vide Miscellan. Observat. vol. XII, tom. III, p. 507, ubi confertur illud Xenophont. Ephes. p. 82, L. V : μένην ἐμὲ τὴν δυσυχῇ παρελθών. Operarum vitio, in Ed. Cl. Boden, τὴν πρό-τερον χερόν, πρὸ τόν.

[P. 31, l. 7.] Ὑστερον ἀμοιβάς. Vide infrà L. II, p. 50 & seqq. Ed. Moll.

[P. 31, l. 8.] Κύνες, φασίν. Jungermanus : proverbium, quod ortum videtur à canibus catenariis, vel δεισμίσις, de quibus Casaubon. in Theophrast. ad caput περὶ ἀγρικήας, & Dougl. I Præcid. Tibull. Vide & Phædr. Fab. XLVI.

[P. 31, l. 10.] Ἦδεν ταῖς τράγοις. Jungermanus vertit : canebant hircis, ovibusque collucebantur; ut sit constructio, Ἦδεν ταῖς τράγοις, καὶ συνεπάλαμον ταῖς προβάτοις. Sic Mollius, cantu mulcebant hircos, ovibusque collucebantur; quo prorsus modo hic distinxerunt Edd. Flor. Commel. Moll. & Lipsiens. ac tres Codd. R. qui virgulam post τράγοις interposuerunt, & ταῖς προβάτοις retulerunt ad συνεπάλαμον, quod cum ablativo construitur, ut apud Plutarch. in Alcibiad. p. 193 D. ἐφῶντας αὐτὸν Σωκράτει μὲν σιωδευπνῆντα, καὶ ΣΥΜΠΑΛΛΙΟΝΤΑ, καὶ συσκηνῆντα. Uterque autem Par. Editor non post τράγοις, sed post Ἦδεν, distinguit, ut sit sensus : canebant, cum ovibus hircisque collucebantur. At verò Cl. Huetius virgulam nec post Ἦδεν, nec post τράγοις, sed post προβάτοις, ante σιωπάλαμον ita interponendam censet, ut hic sensus oriatur : hircis ovibusque cantabant, simul collucebantur. Rectè dicitur συνείζειν ταῖς τράγοις καὶ ταῖς προβάτοις, ut
infrà,

infra, L. IV, p. 141, ἐσύριζε τι τῇ παύμνῃ. Immo & hic paulò infra : ταῖςδε ταῖς Νύμφαις ἦσα, πᾶσι Πανὶ ἐκύνον ἐσύριζα. Hic de Daphnide dici potuit, ἐσύριττε τοῖς πράγαις, & de Chloë, ἦδεν τοῖς ἀρεβάτοις. Vides igitur in hoc loco tres sensus è tribus variis interpunctionibus exsurgere. Nullam autem hic apposuit Jungermanus, & nudè edidit, ἦδεν τοῖς πράγαις καὶ τοῖς ἀρεβάτοις σωμαπάλαιον, quod & præstiti, ut liberum lectori permitterem arbitrium. Amyot autem vertit : ils sautoient, ils flautoient, ils chantoient, ils luttoient bras à bras, l'un contre l'autre, à l'envie de leurs béliers & boucquins.

[P. 31, l. 13.] Σισύραν. Sic pro σισύρας, quod in omnibus Edd. rectè emendavit summus Toupus, Emendat: in Suid. tom. III, p. 132, omninò videndus cum summo Valckenær. qui de hac eadem voce, σισύρα & σισύρα, agit Animadvers. ad Ammon. p. 205. Amyot legit σισύραν, & vertit, vêtu d'une pelisse de peau de chevre.

[P. 31, l. 13.] Καρβαλίνας ὑπεδεδιμένος. Hæschelius à Cl. Jungermano laudatus in Addendis, p. 246, confert & hic duo Luciani loca : κήρυκες τινες Παφλαζόνες ΚΑΡΒΑΤΙΝΑΣ ὑΠΟΔΕΔΕΜΕΝΟΙ. Et, εἶδες τ' ὑπερβόριον ἄνδρα περιόμενον ... ὑΠΟΔΕΔΕΜΕΝΟΝ ΤΕ ΚΑΡΒΑΤΙΝΑΣ. Jungermanus autem in notis indicat Politiani locum è Miscellan. c. 2, qui sic se habet, p. 13 tom. primi Thesauri Critici Gruter. « Quatuor extant græcè nî-
« mis quàm elegantes libelli Poimenicῶν titulo, quoquæ
« in secundo senex quidam cum περὰ & calceis καρβατίνις
« introducitur ». Xenophon in expeditione Cyri, à Politiano ibid. & hinc à Mollio Politianum describente, laudatus, habet καρβαλίνας περιειμένας ἐκ τῶν πεδάρτων βεῶν ; unde suprâ vidisti, p. 13 & 14 Ed. Moll. δέρμα τῶν περὶ τιμῶν ὑπεδήματα .

[P. 31, l. 14.] Πήραν ἐξηρημένος. Sic infra, L. IV,
F

p. 124; Ed. Moll: ΠΗΡΑΝ καὶ τῶν ὥμων ἘΞΗΡΤΗΜΕΝΟΣ. Alciphron. L. III, Ep. XL, p. 195, περιέδον ἘΞΗΡΤΗΜΕΝΟΣ. De voce πῆρα vide eundem Valckenær. Animadversion. ad Ammon. p. 195.

[P. 31, l. 16.] Φιλητᾶς ὁ περιτρυτής. Sic apud Theocrit. Id. I, v. 65 :

Θύρσις ἔδλ' ὥς Αἵτνας, καὶ Θύρσιδες αἱ δλ' αἰφωναί.

[P. 31, l. 17.] Ταῖσδε ταῖς Νύμφαις. Operatum vitio in Ed. Commelin. legebatur ταῖσδ', pro quo Jungermanus in notis restituit ταῖς ᾗ, in quo cum, ut in omnibus ferè, secutus est Mollius, ut Mollium prior Par. Editor. Idem tamen Jungermanus rectiùs edidit ταῖσδε, quæ conjectura est Huetii & prioris Editoris Parisiensis, quodque legitur in Ed. Flor. in posterior. Par. in Lipsiens. & in tribus Codd. R. quodque unicè retinendum. Idem mendum sæpiùs in Longo occurrit.

[P. 31, l. 20.] Ἀπαρτελων. Malè ἀπαρτελων in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. quod Jungermanus in notis emendavit, ut & post Jungermanum omnes Editores.

[P. 31, l. 21.] Τῶν ἐμῶν χειρῶν. Rectè Mollius monet subaudiendum esse ἔργον. Sic infra, L. II, p. 41 Ed. Moll. τὰ μὲν φύσει ἔργα. Et L. IV, p. 105, ἐάκινθοι, καὶ κείρα, χειρὸς ἔργα. Amyot vertit: j'ai un beau verger, que j'ai moi-même planté, semé, labouré & accoutré de mes propres mains.

[P. 32, l. 2.] Ὡρα φέρει. Anacreon Od. XLIII, ἔσα φέρει ὦρα. Xenophon in Economic. p. 22 Ed. Banchii, παράδεισοι πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μιστὲς ὅπερ ἢ γῆ φύειν ἐθέλει. Et περὶ οἰκονομίας, p. 537 Ed. Henrici Stephani, 1581: καὶ μὴν ἔλαπρ' εἰ θεὸς ἐν ὦραις ἀγαθὰ παρέχουσι, καὶ ταῦτα πάντα ἐν ταῦθα πρωϊάτα καὶ μὲν ἀρχαῖα, ὀψιμὰτα δὲ λήγει.

Menander, in Γεωργῶς, ubi sermo est de agrō :

φέρει γδ' ὅα θεοῖς ἄνθ' καλὰ,
κετλὸν, δάφνην.

De hâc autem phrasi ὥραι φέρει, vide Cl. Abresch. Animadvers. in Æschyl. p. 109 & 110. Vix ac ne vix quidem notatu dignum est, nisi in tironum gratiam, in hoc Longi loco malè omnes Edd. præter Jungerman. habere ὥραι, pro ὥραι.

[P. 32, l. 2.] ἔχων. Cl. Hinlopen suspicatur, propter sequentem vocalem, (quod & alibi factum,) huic voci adhæsisse τὸ Ν, ideoque legit ἔχω, pro ἔχων.

[P. 32, l. 3.] Καθ' ὥραν ἐλάσπιν. Theocrit. Id. XI, v. 56 :

ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
ἢ μάκων' ἀπαλὰν, ἐρυθρὰ παλασίῳ' ἔχουσιν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρος, τὰ δ' ἔν' ἐν χειμῶνι
ὣς' ἐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἰδυνάθην.

[P. 32, l. 3.] Ἰάκινθος. C. Flor. Ἰάκινθον; ubi Columbanus : « fortassè quia præcesserat ἔχων; nihil tamen « muto : sequitur enim & μῆκωνες, & ἀχράδης ». Columbanio jure ac meritò assentitur Mollius, post eum observans non rarò apud bonos Scriptores hujusmodi variatas loquendi formas : occurrere videtur !

[P. 32, l. 4.] Ἰὰ ἀμφότερα. Id est, violæ nigrae & candidæ, observante post Jungermanum Mollio. Immo triplicis violæ sic meminit Scholiastes Aristophanis ad Pacem, v. 576 : ἄνθος δ' τὸ ἴον, διαφόρον μορφήν ἔχον· ἃ μὲν γδ' αὐτῶν ὅστι πορφυρᾷ· ἃ δ' ἔ, λευκὰ· ἃ δ' ἔ, μέλανα· καὶ ἐν τῷ τῶν ἴων θαυμαστὸν ὅστιν (lege ἐν τῷ το, vel ἐν τῷ τῶ τὸ ἴον θαυμαστὸν ὅστι, sed prius præfeto) ὅτι τῇ ποικιλίᾳ τῆς ὀφειῶς αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναται λειμῶνα πληρῆν.

[P. 32, l. 9.] Καλάρρυτες. Suprà habet L. I, p. 1, ἄλλος καλάρρυς. De voce autem σαυρηφής, quæ paulò

suprà præcessit, vide summum Valckenær. in Euripidis Hippolyt. p. 219.

[P. 32, l. 10.] Αἵμασιάν. De hâc voce, quæ non sepe, ut vulgò arbitrantur, sed maceriam, sive murum ex sicco lapide & temerè collecto compositum, apud veteres propriè ac perpetuò significat, nec pro sepe, nisi apud recentiores Grammaticos accipitur, exquisita dedit Menagius in juris civilis Amœnitat. c. 33, p. 199 Ed. Francofurti & Lips. 1738.

[P. 32, l. 10.] Ἄλσος ἐρᾶν. Achilles Tatius, L. I, p. 78, ὁ ὃ παρὰδεῖσος ἈΛΣΟΣ ἦν. Hic in suo hortulo describendo lasciviens senex, mirè sibi indulget, & suo ipse operi arridet.

[P. 33, l. 1.] Μήκωσι. Malè C. R. II & Cod. Urs. μύκωσι, quod frustra ex Hesychio explicare conatur Moll.

[P. 33, l. 1.] ὑποκρυπτόμενος. Malè C. R. III ὀπ-
κρυπτόμενός.

[P. 33, l. 2.] Πράγμαλα. Ita restitui è C. R. III margine, & è Codd. Flor. & Urs. Ursino probante. Minùs benè cæteræ Edd. & Mss. φράγμα. Sic infrà, L. III, p. 72 Ed. Moll. ΠΡΑΓΜΑΤΑ μυρία ἔχει. Observa autem ingenuam rustici Philetæ in hâc similitudine simplicitatem. Sic suprà, p. 12 Ed. Moll. candidus Daphnis eâdem comparatione utitur : πολλάκις ἐφίληθ' ἐρίφους, πολλάκις ἐφίληθ' σκύλακας. . . . ἀλλὰ τὸτο φίλημα καινόν.

[P. 33, l. 6.] Καμών. Hoc sensu dicitur apud Achill. Tat. L. V, p. 428, ubi cæterè Codd. habent καμών, pro vulgato κάμων.

[P. 33, l. 6.] Ἐπεισεάμενος τῇ βακτηρίᾳ. Hâc occasione datâ, hic cum lectoribus communicabo emendationem cujusdam loci è Sophocle, quam jam in Diario Eruditorum, anno 1773, mense Januario, pag. 1043, deposueram. Extat hic locus in Œdipo Rege, v. 464, ubi

futuram Œdipi cæcitatem sic depingit Tiresias :

ἔπειτα, ὅτε τὸν ὄψιν ἐξένει ἐπὶ τῷ

ΣΚΗΠΤΡΩΙ προδεικνύς ἐμπαρεύσειαί.

Quid autem hoc sibi vult ΣΚΗΠΤΡΩΙ προδεικνύς, quod ne Græcum quidem est, quodque Latinus Interpres vertit, baculo nixus? Ego quidem legere malleim ΣΚΗΠΤΡΟΝ προδεικνύς, id est, baculum prætendens ut viam interroget. Sic & legisse puto Sophoclis Scholiasten, apud quem habetur ΣΚΗΠΤΡΟΝ δεικνύς.

[P. 33, l. 9.] Τί βελόμενος. Eleganter apud Atticos dicitur, pro cur, quare. Sic suprâ, p. 26 Ed. Moll. ἐπυρ- θάνεθα ΤΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΗ συνείπειν. Lucianus in Timone, tom. I, p. 146, ΤΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ δῦρο ἤκειε. Et ibid. in Cataplo, p. 633, τί βελόμενος ὃ ταῦτ' ἑώραξεν. Sic & apud Heliodor. L. II, p. 114, Xenophont. Ephes. L. V, p. 81, &c. Immo Atticos eodem ferè sensu dixisse τί παθὼν & τί μαθὼν monet Bosius, Animadvers. ad Scriptores quosdam Græcos, p. 97 & 192.

[P. 33, l. 9.] Ἀλλότριον κῆπον τρυγᾷ. Suprà, p. 33 Ed. Moll. ἐπαίζεν ὡς ἴδιον κῆπον τρυγῶν.

[P. 33, l. 10.] Ἐγέλα ἀπαλόν. Rectè Mollius confert hunc Homeri versum Od. Ξ, v. 465 :

καί τ' ἈΠΑΛὸν ΓΕΛΑΣΑΙ, καί τ' ἐρχήσασθαι
ἀνῆκε.

[P. 33, l. 11.] Ἐβαλλε. C. R. I, ἔβαλε.

[P. 33, l. 15.] Ἐπιδὺς μήλων. Jungermanus interpre- tatur : & jusjurandum dabam per myrtos, me eum dimis- surum, non solùm donatum pomis & malis granatis, sed insuper &c. ubi apparet eum cum Amyoto ἐπιδὺς acce- pisse pro donare, ut & pro addere Mollius sic vertentem : jurans per myrtos me illum dimissurum, addito per mala atque granata, me præbiturum semper vindemiandas vites. Potes & subaudire, vel addere τῷ post μήλων, & intelli-

gere : insuper mala & granata testatus, testes advocans. Rectè Hesychius illud Iliad. X, v. 254, ἀλλ' ἄγε δῖοιο θεὸς ἘΠΙΔΩΜΕΘΑ, interpretatur, ἐπιδῶμεν θεὸς μάρτυρας, ἢ δῶμεν; ubi Eustathius, quem vide, p. 1268, 28, ἐπιδόσθαι δὲ, τὸ μάρτυρας θεῖναι.

[P. 33, l. 16.] Δρέπειν. C. R. I & II, δρέπλειν.

[P. 33, l. 18.] Καπυρὸν γελάσας. Rectè Jungermanus, & qui eum descripsit Mollius, conferunt Theocrit. in quo Idyl. VII, versu 37, Μοισᾶν καπυρὸν σίμα, quod & Theocrito sublegit Moschus in Epitaph. Bionis, v. 94. Apud eundem Theocritum Idyl. II, versu 85, καπυρὰ ρόσος est amor ardens. Et Id. VI, v. 6, καπυραὶ χαῖται. Appositè & à Jungermano ac Mollio hoc adducitur ex epigrammate :

ΚΑὶ ΚΑΠΥΡὸν ΓΕΛΑΣΑΣ Ὀξαρμύβιο.

Et è Luciano, ubi in Deor. Dial. XXII, Pan ad Mercurium: συείζω πάνυ ΚΑΠΥΡὸν, de quo vide Cl. Hemsterhus. tom. I, p. 271. Hic Cl. Boden: duplicis naturæ, ejusdem tamen soni, vocabulum est καπυρόν. Alterum componitur ex καίφιν & πυρῆν, cujus vim vides in Theocrit. Id. II, v. 85, & Id. VI, v. 16; alterum, quod ad nos pertinet, ac VII Theocriti, v. 37, descendit ab antiquo verbo κάπω, pro quo reposuit usus κάπλω, os aperio ad aërem captandum; vulgatiùs κάπλω, edo avidiusculè. Dicitur inde respiratio vehementior κάπος & κάπυς, quod interpretatur Hesychius, πνεῦμα, κῆπος (hic addo pro κῆπος legendum κάπος, quod est apud eundem Hesychium à Cl. Bodeno laudatum, ψυχὴ, πνεῦμα.) Ex illo κάπυς fit καπυρός. Hesych. καπύσσω, ἐκπνέων. Optimè redditur hoc loco καπυρὸν πάνυ γελάειν, in cachinnos effundi, ridere immoderatiùs, non sine magnâ respiratione, toto corde. Hactenùs Cl. Boden; sed καπυρὸς ardentem significans, ejusdem naturæ esse potest, & ab eodem antiquo verbo, κάπω, pro

οὐο κάπτω, & à quo κάπος & κάπυς, descendere potest, cum nimio calore interclusus spiritus arde meet, & illud ipsum κάπτω, seu potius κάπω, os aperio ad aërem captandum, si exigatur ad regulas analogiæ Græcæ ab Hëimsterhusio & Lennepio traditas, à verbo κάω, undè καίω, oriatur: nam qui καίεται, aestu uritur, anhelans os aperit ad frigus & aërem captandum, κάπει, seu κάπτει.

[P. 33, l. 20.] Ὅμοιος ἐμοί. An ἑμοιον?

[P. 33, l. 21.] Φιλῆσαι σε πόνος ἐδείς. Huctius conjicit, ΕΜΕ μὲν, ὦ Φιλητᾶ, φιλησαι ΣΟΙ πόνος ἐδείς. Pro πόνος autem Cl. Wyttenbach eleganter conjicit φθόρος.

[P. 34, l. 1.] Βέλεμαι γ' φιλεῖσθαι. Cl. Johannes le Fevre emendare vult, δύναμαι γ' φιλεῖσθαι. Jungermannus & Mollius φιλεῖσθαι interpretantur, osculari. Amyot autem, non pro medio, sed pro passivo hoc verbum habens, vertit, être baillé.

[P. 34, l. 3.] Πρὸς τὸ μὴ διώκειν. Sensus est: quamvis senex, non uno tamen contentus eris osculo, sed plura appetes. Rectè Amyot vertit: pour ce que ta vieillesse n'empêchera point que tu ne brusses du desir de me suivre, après que tu m'auras baillé. Fortè non deerunt qui ita tollere contentur illud μὴ ante διώκειν, ut interpretentur, valdè te impediet senectus, quominùs me persequaris. Tunc ἐδέν σε ὠφελήσει significaret, valdè tibi nocebit; quo prius modo, apud Terent. in Andriâ, Act. I, Scen. V, v. 53, inutilis id designat quod valdè nocet.

[P. 34, l. 4.] Δυσθήρατος ἐγώ. Hunc alium sensum; cumque longiùs arcessitum proponit Jungermannus: posset & hic esse sensus: capi non possum, & sum perniciosior, vel pernicitate vinco accipitrem, aquilam, & alias aves. Quomodo tamen esset legendum, δυσθήρατος ἐγώ, καὶ ἱέρακι, καὶ αἰετὶ, & εἴ τις ἄλλος ὄρνις τέτων ὠκύτερος. Verùm quod fui interpretatus potius placet.

[P. 34, l. 7.] Πρεσβύτερος. Rectè Columbanus, & qui cum descripsit Mollus, hæc adducunt è Platone in Sympos. p. 1189. Ed. Francofurti, 1602, ubi Agathon cum Phædro de Amore subtiliter disputans, ità disserit: ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ὁμολογῶν, τῷτο ἐκ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνος καὶ Ἰαπετός. ἀρχαιότερός ἐστι. Quem quidem Platonis locum, ut Longus, sic & Lucianus à Mollio laudatus, expressit in Dialogo Cupidinis & Jovis, tom. I, p. 205: σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ἐς ἈΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ εἶ πολὺ τῷ ἸΑΠΕΤΟΥ; Idem de saltatione, tom. II, p. 271, τῷ ἈΡΧΑΪΩ ἐκείνῳ Ἐρωτί.

[P. 34, l. 8.] Τῷ πάντες χρόνος. Fortè non deerunt qui conjiciant τῷ ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΤΡΟΣ χρόνος, seu ΚΡΟΝΟΥ. Amyot vertit, & que toute ancienneté.

[P. 34, l. 8.] Πρωθήβην. Sic rectè emendavit Mollus, in quo cum meritò secutæ sunt posteriores Edd. Malè omnes ante Moll. προθήβην.

[P. 34, l. 9.] Τὸ πλατὺ βυκόλιον. Rectè Mollus consulit ἀιπόλια πλατέ' αἰγῶν ex Il. B, v. 474; adde & ex Il. A, v. 678, & ex Od. E, v. 101 & 103.

[P. 34, l. 14.] Πᾶνδες ἀθάτοι βυκόλοι. Distinguendumne post, an ante ἀθάτοι, ut sit πᾶνδες ἀθάτοι, vel ἀθάτοι βυκόλοι?

[P. 34, l. 15.] Ποιμαίνω. Vide Cl. Abresch. Animadv. ad Æschyl. L. III, p. 9, ubi & hunc Longi locum profert, & alia hujusce vocis exempla colligit. Anacreon sic Dianam alloquitur, Od. LIX:

οὐ γὰρ ἀνημέρως

ΠΟΙΜΑΪΝΕΙΣ πολίητας.

Hic autem legere malletm Τὸν τε Δάφνιν ποιμαίνω καὶ τὴν Χλόην; & has voces, τὸν τε & τὴν omittas puto.

[P. 34, l. 20.] Ὅρα δὲ μήτι σοι. Suprà eodem sensu, p. 44 Ed. Moll. Ὅρα δὲ, εἴ σοι καθ' ἡλικίαν τὸ δῶρον.

[P. 35, l. 3.] Ἐν γήρα. Plato de Amore, in Symposio, p. 151 Ed. Fischer. πρῶτον μὲν νεώτατος θεῶν. Μέλα ὅ τε κμήριον τὰς λόγῳ αὐτὸς παρέχειται, φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας, ταχὺ ἐν δηλονότι. Θᾶττον γὰρ δένδρος ἡμῖν προσέρχεται· ὃ δὲ πέρυκεν Ἔρως μισεῖν, καὶ ἐδ' ἕνλος πολλῶν πλησιάζειν; quod video contulisse & Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 254.

[P. 35, l. 3.] Θεασάμενος τῆτο τὸ παιδίον. Sic reposui ἐ Cod. Urs. probantibus Ursino, D'Orvill. ad Chariton. p. 212 & 254, & Mollio, qui hanc Codicis lectionem sibi in notis arrogat. Sic quoque habent utraque Par. Ed. & Lips. nisi quod uterque Par. Editor, Mollii notam secutus, θεασάμενος post παιδίον posuit. Θεασάμενος autem malè abest à tribus Codd. R. & ab Edd. Flor. Cominel. & Jungerman. Malè in hisce duabus ultimis Edd. punctum post γήρα ità figitur, ut legatur, τῆτο τὸ παιδίον ταῦτα ὑπὸν, quod immeritò in suâ versione expressit Jungerman. Amyot vertit : te répute bien-heureux de ce que toi seul entre les hommes, en ta vieillesse tu y es encore bien voulu de cet enfant.

[P. 35, l. 4] Ἀνήλατο. C. R. I & II, ἀνήλλατο, ut & C. Urs. Ursino probante.

[P. 35, l. 5.] Κλάδον ἀμείβων ἐκ κλάδου. Expressit illud ἐ Theocrito, Id. XV, v. 120 :

οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπόλειωνται Ἐρωτες,
οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεισδόμενοι ὅππῃ δένδρων,
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμεναι, ἔσδον ἀπ' ὅσδω.
Et Id. XXIX, v. 14 :

Νῦν ὅ τῶδε μὲν ἅμαλος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρῳ δ' ἕτερον μάλης.

Sic & Moscho in Amore fugitivo, Amor dicitur :

καὶ πτεροῖς, ὅσον ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοκ' ἐπ' ἄλλης
Ανέρας, ἠδὲ γυναῖκας.

Bion, Id. II, omninò conferendus:

Τὰ ἔ τὰ τὸν Ἑρώτα μετ'ἀλμειον ἀμφεδόκευεν.

[P. 35, l. 8.] Πτερύγων ἔ τῶν ὤμων. C. R. I, ἐκ τῶν ὤμων.

[P. 35, l. 9.] Οὐκέτι εἶδον. In tribus Codd. R. deest illud εἶδον, quod ad tertii oram adscriptum est.

[P. 35, l. 10.] Πελιάς ἔφυσεν. Theocrit. Id. XIV, v. 28: μέλην εἰς ἄνδρα γυνειῶν.

[P. 35, l. 12.] Καλίσπειθε. Sanctus Paulus ad Philipenses, c. 2, v. 17, εἰ καὶ ΣΠΕΝΔΟΜΑΙ ὑπὲρ θυσία.

[P. 35, l. 14.] Μῦθον, ἔ λόγον. Agnoscis imitationem Platoniam. Plato in Gorgiâ, p. 312 E, ἄκα δὴ μάλα καλῶ λόγῳ, ὃν σὺ μὲν ἠγῆσθαι, ὡς ἐγὼ εἶμαι, μῦθον, ἐγὼ δὲ ΛΟΓΟΝ. Et in Phædone, p. 376 H, ἐννοήσας ὅτι τὸ ποιητὴν δέει, ὑπὲρ μέλλοι ποιητῆς εἶναι, ποιεῖν ΜΥΘΟΥΣ, ἀλλ' ἔ ΛΟΓΟΥΣ. De quo vide omninò Cl. Wyttenbach. Animadvers. in Plutarchi de serâ numinis vindictâ librum p. 82 & 83, ubi monet hæc Platonis loca à Plutarcho, Aristide & Libanio fuisse expressa. Adde & Achill. Tat. L. I, p. 88: ΜΥΘΟΝ ἔλεγον τὸ ΛΟΓΟΝ. Confer & egregium illum Criticum Koën ad Gregor. de Dialectis p. 235, ubi & hunc Longi locum profert.

[P. 35, l. 15.] Ἐπιθανόντο τί ὅτι ποιεῖ. Sic suprâ, p. 34 Ed. Moll. ἐπιθανόμενον τίνας ὅτι. Hic ποιεῖ idem valet quod gallicum donc; quel est donc cet Amour?

[P. 35, l. 16.] Πότερα. Hic πότερα pro πότερον, ut & apud eundem εἶα pro εἶον, & ὅμοια pro ὁμοίως, & ἴσα pro ἴσως, observante Reitzio ad Lucian. tom. II, p. 59. Infrâ pro πάλιν ἔν, C. Flor. malè habet πάλιν νῦν.

[P. 35, l. 18.] Νέος καὶ καλός. Hæc sæpissimè conjungi, ut apud Platonem, Ep. II, p. 707 F, Σωκράτης καλῶ ἔ νέος, & apud eos qui Platonem imitando expresserunt, ut & Julianum, Orat. VI, 189 A, Aristidem, tom. II, p.

288, Stobæum, Sermon. CIX, p. 355, apud Lucian. Deor. Dial. XIX, p. 264, apud Callimachum in Apollinis hymno, ubi hicce Deus dicitur. v. 36, αἶε καλὸς καὶ αἶε νέος, postremò in hoc Longi loco, doctè, ut semper, observavit Cl. Wyttenbach in illâ nunquam satis laudandâ Epistolâ Criticâ, p. 16. Idem & apud Tatium, L. VI, p. 636, & apud omnes ferè Scriptores, videbis.

[P. 35, l. 20.] Ἀναπτερῶ. In Cantic. Canticor. c. VI, v. 4, ἀπόσρεψον ὀφθαλμούς σου ἀπεναντίον μου, ὅτι αὐτοὶς ἈΝΕΠΤΕΡΩΣΑΝ με. Appositè Mollius hæc laudat ex Aristophane in Avibus (v. 1443):

Λέγων ἈΝΕΠΤΕΡΩΚΕΝ ὦδ' ἱππηλαγεῖν.

Adde & ibid. Aristophanem habere, v. 1444, ὅπῃ τραγωδία ἈΝΕΠΤΕΡΩΣΘΑΙ καὶ πεποήσθαι τὰς φρένας. Et v. 1446:

Λόγοισί τ' ἄρα καὶ ΠΤΕΡΟῦΝΤΑΙ; (cui respondet Pisthetærus:) φήμ' ἐγώ.

ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νῦν τε μειωεῖσθαι,
Ἐπαίρει αἰ τε ἄνθρωπος. Οὕτω καὶ σ' ἐγώ
ἈΝΑΠΤΕΡΩΣΑΣ βέλεμαι χηστῆς λόγοις
Τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.

Et in Lysistratâ, v. 670:

Κἀναπτερῶσαι
Πᾶν τὸ σῶμα, κἀποσύβουσαι
Τὸ γῆρας τόδε.

Quo prorsus modo Anacreon dixit, Od. LIV:

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὄμιλον
Ἐσορῶ, πάρισιν ἥβη.
Τότε δὴ, τότε ἰς χορείην
Ὅ γέγων ἐγὼ ΠΤΕΡΟῦΜΑΙ.

Sic & Xenophon in Sympos. p. 525 Ed. Henrici Stephani, 1581, in re simili, de iis dicit qui puerum cum puellâ saltantes spectabant: πάντες ἈΝΕΠΤΕΡΩΜΕΝΟΙ ἐθεῶντο;

quod sic, expressit Heliodorus, L. II, p. 125 : *μανικῶς ἄνεπτερώμαι πρὸς τὴν θεάν*. Et L. II, p. 107, *μεθρῆς τῆς πολλῶν ἄνεπτερώσεν*. Apud eundem, L. III, p. 135, *ἀναπτερῆν* est, in spem inducere : enim verò *ἀνεπτερῶσθαι* est, spe, aut metu, aut subito nuncio atrectum emicare. Xenophon, in tertio Hellenic. p. 290 : *ἄναπτερωμένων ἧ τῆς Λακεδαιμονίων, καὶ τῆς ξυμμάχου ξυναγαγόντων, καὶ βαλειομένων τί χρὴ ποιεῖν*. Plutarchus, in Sertorio, p. 581 D, habet, *ἄνεπτερωσθαι πρὸς τὴν ἐλπίδα*, quo sensu apud Achill. Tat. L. VII, p. 620, & apud Lucianum, de domo, tom. III, p. 192, *ἐπαρθεῖναι καὶ πτερωθεῖναι πρὸς τὴν τῆς πολέμου ἐπιθυμίαν*, ubi Lucianus sic *ἐπαρθεῖναι* & *πτερωθεῖναι* conjungit ut Aristophanes in Avibus suprà laudatus. Euripides in Oreste versu 877 :

μῶν τί πολεμίων πάρα

Ἄγγελμ' ἄνεπτερώσει Δαναϊδῶν πόλιν.

Et in Supplic. v. 89, *ὡς φόβος μ' ἀναπτερῶ*. Eleganter Achilles Tat. L. I, p. 86, pavorem, qui caudam suam ambitiosè explicat, dicit *ἄναπτερωσθαι τὸ κάλλος, καὶ θέατρον ἐπιδεικνύναι τῆς πτερῶν*; quod infrà vocat *λεϊμῶνα πτερῶν*. Nicetas Eugenianus, in libro secundo fabulæ Manuscriptæ de Amoris Drosillæ & Chariclis :

*Ὁ γὰρ Ἔρως εἴωθε νύκτωρ τὸ πλεόν
ἄναπτεροῦσθαι τοῖς ὀρώσιν εἰσρέων.*

Idem infrà, L. VI, totum hunc Longi locum sic expressit :

*Ἔρως γὰρ αὐτὸς ὁ θρασὺς, ὁ τοξότης,
καλὸς θεὸς τις μυθοπλαστῆται νέος,
καὶ τόξα πλατῆ, καὶ φαρέτραν εἰσφέρει.
χαίρει τὰ πολλὰ τριγαρῶν καὶ τοῖς νέοις.
Ὅπως ἡ κάλλος ἐκδιώκων προφθάνει.
ἄναπτεροῖι τε καὶ φρένας καὶ καρδίαν.*

[P. 35, l. 20.] *Δύναται δὲ*. Eleganter vim amoris sic

depingit Auctor Cantici Canticorum capite 8, versu 6 :
 θές με ὡς σφραγίδα ὅπῃ τὸν βραχίονά σε· ὅτι κραλαὶ ὡς
 θάνατος ἀγάπη, σκληρὸς ὡς Ἄδης ζῆλος· περὶ πλεῖρα αὐ-
 τῆς, περὶ πλεῖρα πυρὸς, φλόγες αὐτῆς. Ὑδὼρ πολὺ ἢ
 δυνήσεται σβέσαι τὴν ἀγάπην, καὶ ποταμοὶ ἢ συγκλύσου-
 σιν αὐτήν.

[P. 36, l. 1.] Ὁμείων θεῶν. Ceux qui sont Dieux comme
 lui, ut vertit Amyot. Phædra de Amore loquens apud
 Ovid. Heroid. IV, L. I.

Regnat, & in dominos jus habet ille Deos.

Sophocles apud Stobæum, Tit. LXIII, p. 241 Ed. Groe.

Εἴ μοι θέμις, (θέμις ᾧ τὰ ληθῆ λέγειν)
 Διὸς τυραννῇ πενυμένων· ἌΝΕΥ ΔΟΡΟΣ,
 ἌΝΕΥ ΣΙΔΗΡΟΥ πάντα τοι σωλήμεναι.

Ubi agnoscis Anacreonticam imitationem. Sic enim Teius
 vates, Od. II :

Τί ἔν δίδωσι; Κάλλος·
 Ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 Ἀντ' ἐγχείων ἀπάντων.
 Νικᾷ δ' καὶ σιδήρον,
 Καὶ πῦρ καλὴ τις ἔσται.

De imperio autem & jure Amoris in ceteros Deos plura
 videbis apud Menandrum in Heroë, Euripidem in Auge,
 & Sophoclem in Phædrâ & Trachyn. laudatos à Stobæo,
 Serm. LXIII. Ibidem Orpheo Venus dicitur κραλεῖν τρισ-
 σῶν Μειρῶν. Vide & Achillem Tat. L. I, p. 20, & Helio-
 dor. L. IV, p. 180, à Columbanio, Mollio & Cl. Bodeno
 collatos. Chariton. L. VI, p. 101, κραλεῖ πάντων τῶν θεῶν,
 καὶ αὐτῷ τῷ Διός. Anacreon, Od. LVIII :

Ὅδε ἔ θεῶν δυνάστης,
 Ὅδε καὶ βροτῆς δαμάζει.

[P. 36, l. 3.] Τα φυτὰ ταῦτα. Amyot & hic videtur
 legisse πάντα; vertit enim, toutes les plantes & tous les
 arbres sont de sa facture,

[P. 36, l. 6.] Οἷστρο πληγίς. Anacreon, Od. III, de Amore:

Τύπλει μέγαν ἦπαρ ὡς Οἴστρος.

Achill. Tat. L. II, p. 222: ἐν τῇ τῆς Ἀφροδίτης ἀκμῇ Οἴστρεϊ ὑφ' ἡδονῆς. Josephus, Antiquitat. Judaic. L. VII, c. 8, p. 301: τῷ δ' ἔρωτι καόμενος, καὶ ταῖς τῷ πάθος κέντρεις ΜΥΩΠΙΖΟΜΕΝΟΣ. Sic & Leander apud Muscum, v. 195, dicitur πόθος βεβλημένος ὀξείῃ Κέντρῳ. Suprà, v. 166, Hero γλυκύπικρον ἐδέξατο Κέντρον ἐρώτων.

[P. 36, l. 8.] Ἕμην. Hic observa vocem Ἕμην, pro quā Atticos dicere ἦν monet Mæris Atticista in Ἦν, p. 172, quamvis Ἕμην legatur & apud Euripidem. De quo vide Cl. Pierſon in hunc Mæridis locum.

[P. 36, l. 9.] Τρεφῆς ἐμεμνήμην. Passim apud Homerum hæc loquendi formula.

[P. 36, l. 10.] Ἦλθεν ἔ ψυχὴν. Suprà, L. I, p. 27 Edit. Moll. ἦλθει πρὸς καρδίαν. Sed, quod jam antea observatum, ἡ καρδία & ἡ ψυχὴ sic promiscuè à Grecis usurpantur, ut interdum à nobis le cœur & l'ame. Hunc autem dolorem Theocritus vocat θυμαλγίς ἄχος, Id. III, v. 12.

[P. 36, l. 11.] Τὴν καρδίαν ἐπαλλόμεν. Suprà, L. I, p. 12 Ed. Moll. Cl. Huetio & Cl. Bodeno monentibus, ἐκπηδᾷ με τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία. Confer & p. 28, ac præsertim Achill. Tat. L. I, p. 30, ubi ἔτρεμον ἔ καρδίαν. Cæterum admirabilem illam Sapphicam ᾠδὴν à Longino servatam ob oculos habuisse Longus videtur.

[P. 36, l. 13.] Ἐνέβαινον. Malè Codex Regius tertius, ἀνέβαινον. Suprà, L. I, p. 18 Edit. Moll. εἰς τὰς πέλαμους ἘΝΕΒΑΙΝΕ.

[P. 36, l. 13.] Καόμενος. Hic, ut alibi passim, pro καόμενος, quod in omnibus Edd. restitui formam Atticam

καόμενος, quæ & legitur in C. R. I, & in tertio indicatur, cum in hoc, τῷ καόμενος superimponatur alpha. Achilles Tatius L. I, p. 66, de amante : καίομαι τῷ πυρί.

[P. 36, l. 14.] Τῆς Πίτυος. Vide quæ suprâ observavimus p. 61 primi libri in hæc verba, ἦδε Πᾶνα καὶ πινὺ Πίτυν. Huetius insuper conferenda monet Geoponic. L. II, p. 311.

[P. 36, l. 17.] Ὅτι μοί. Legitur ὅτι μὴ in Ed. Jungerman. operarum vitio, quod Jungerman. correxit in mendorum clencho.

[P. 36, l. 17.] Βῆς ἔθελον. Suprà habes de grege, L. I, p. 17 Ed. Moll. σύειγί ΘΕΛΓΕΣΘΑΙ.

[P. 36, l. 18.] Οὐδὲν φάρμακον. Imitatur Theocrit. qui & à Cl. Valckenær. cum Longo collatus, sic habet in Id. XI initio :

Οὐδὲν ποτὶν ἔρωτα πεφύκει ΦΑΡΜΑΚΟΝ ἄλλο,
Νικία, ἔτ' ἔγχεισον, (ἐμὴν δοκίῃ) ἔτ' ἐπίπασον,
Ἡ ταὶ Πιερίδες.

Quod & respexit Bion apud Stobæum Ecl. Phys. cap. 12, p. 149 :

Μῦσαν ἔρως καλέοι, Μῦσαι τ' ἔρωτα φέροιεν.
Μολπὰν ταὶ Μῦσαι μοι αἶι ποθέοντι δίδοιεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τὰς ΦΑΡΜΑΚΟΝ ἄδιον ἔδεν.

Idem Theocrit. Id. XIV, v. 52 :

Χῶ, τι τὸ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ἐστὶν ἀμαχανέοντος
ἔρωτος,
Οὐκ εἶδα.

Et Id. XXIII, v. 24 :

Ξυνὸν τῷσιν ἐρῶσι τὸ ΦΑΡΜΑΚΟΝ.

Chariton, L. VI, p. 102, ΦΑΡΜΑΚΟΝ γὰρ ἕτερον ἔρωτος ἔδεν ἐστὶν πλὴν ὁ ἐρώμενος. Suprà, L. I, p. 17 Ed. Moll. τ' ἐρωτικῆς λύπης ΦΑΡΜΑΚΟΝ τὸν κάματον ἔσχον. Confer & Cl. Korpiers. Obscrv. Philolog. c. 11, p. 138 & 139,

ubi & hunc è Callimachi Epigrammate XLIX locum profert:

Αἱ Μῦσαι τ' Ἑρώτα κατιχναίουσι, Φίλιππε.

[P. 36, l. 19.] Ἐν ᾧδῃς λαλόμενον. Incantationum frequens in veteri medicinâ usus. Sic apud Pindar. Pyth. III, Stroph. 3, v. 91, ubi varia describuntur remedia, quibus ægros sanabat Æsculapius :

Τὰς μὲν μαλακαῖς
ἘΠΑΟΙΔΑῖΣ ἀμφέπων,

Τὰς δ' ὑποσανέα πίνοντας, κ.τ.λ.

In Od. T, v. 457, vulnerati Ulyssis sanguis incantatione inhibitus stetit :

ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν

ἔχουσιν.

[P. 36, l. 20.] Ὅτι μὴ φίλημα. An τὸ φίλημα, ἢ ἡ περιβολή? Theocritus, Id. XXIII, v. 9 :

φίλημα τὸ κεφίζον τὸν ἔρωτα.

Cl. Boden hic annotat Jungermanum habere ὅτι μοι τὸ φίλημα, quamvis reverà non μοι, sed μὴ, hic habeat. Sed malè suprâ idem Jungerman. p. 49 lin. 21 suæ Ed. habet ὅτι ΜΗ τὰς μὲν βῆς ἔθειλον, pro ὅτι μοι, quod in typographicorum mendorum Indice correxit, quodque à Cl. Bodeno confusum in causâ fuit cur erraret, & lin. 27, tribueret lectionem quæ pertinet ad lineam 21 ejusdem paginae.

[P. 37, l. 5.] Λύπης. Sic unicè legendum. Sic pro λύτης, quod in omnibus Edd. & Codd. reposui è conjecturâ Mollii, qui minùs benè in eadem notâ addit sustineri posse alteram lectionem λύτης, quam à Cl. Bodeno λύπης penitùs rejiciente, praelatam fuisse miror. Enim verò quanvis amor vehementissimus & sit & dicatur rabies, λύσσα, non ideò tamen rabies, sed mœror contrahit animum, nec dici potest συνεσχάλησαν ὑπὸ λύτης, sed rectè ὑπὸ λύπης. Immo & λύπη à Suidâ tom. II, p. 474, definitur

definitur ΣΥΣΤΟΛΗ ἄλσος ψυχῆς, quod Suidas, ut monuerunt Kusterus, Pearsonius, aliique, debet Diogeni Laërtio docenti L. VII, Segm. III, p. 433, Ed. Meibom. Stoicis τὴν ΛΥΠΗΝ ἢ ΣΥΣΤΟΛΗΝ ἄλσεν, quodque, observante Aldobrandino, Cicero, qui nihil ferè proprium habet in operibus philosophicis, sic ad verbum expressit in quarto Tusculanar. libro : ità hæc prima definitio est, ut ægritudo sit animi, adversante ratione, CONTRACTIO. Galenus, L. IV, de Dogmat. Hippocratis & Platonis, Stoicorum de animi perturbationibus doctrinam exponens, & laudatus à Menagio, Observat. ad Laërt. p. 302 tom. secundi, & à Salmasio ad Simplicium, p. 60, omninò videndo, habet ἄλσες ΣΥΣΤΟΛΑΣ, & ταπεινώσεις, καὶ δόξεις; quod postremum vocabulum Cicero ibid. vertit, ægritudinem quæ quasi morsum aliquem doloris (δόξιν) efficiat. Suprà, L. I, p. 17 Ed. Moll. habes ἘΡΩΤΙΚΗΣ ΛΥΠΗΣ φάρμακον. Et L. IV, p. 127 Ed. Moll. ἐκ ἀπειρος ἘΡΩΤΙΚΗΣ ΛΥΠΗΣ. Sic apud Thucydid. L. VI, p. 194, l. 99, habes ἐρωτικὴν λύπην. Præterea & Huetius in hoc Longi loco conjecit λύπης, pro λύτης.

[P. 37, l. 7.] Ἀλγῆσιν εἰ ἐρῶντες. Suprà Philetas de se ipso dixerat, p. 37 Ed. Moll. ΗΛΓΟΥΝ τὴν ψυχὴν.

[P. 37, l. 8.] Ἀμειλῆσιν ἴσως. Sic omnes Edd. & Mss. Sed distinguendum post ἀμειλῆσιν, & legendum ἴσως καὶ ἡμεῖς, id est, pariter & nos, sic & nos. Post ἀμειλῆσιν, subaudiendum τρεφῆς καὶ πόσις. Rectè Amyot : ils ne font compte de boire ni de manger (ἀμειλῆσιν); aussi peu en faisons nous. (ἴσως & ἡμεῖς ἡμελήκαμεν.)

[P. 37, l. 10.] Παρ' ἡμῖν. Fortè non deerunt qui ità legendum conjiciant παρ', ut παρ' sit pro πάρεσι.

[P. 37, l. 12.] Γενέσθαι πρὸς ἡμέραν. De hoc Longi loco vide Cl. Wyttenbach. Epist. Crit. p. 22. Hic infra dicuntur νύκτα μισῆντες, p. 40 Ed. Moll.

[P. 37, l. 13.] Ἐρῶμεν ἀλλήλων. Sic edidi cum tribus Codd. R. pro ἀλλήλους, quod in omnibus Edd. quodque ne Græcum quidem est. Semper enim cum genitivo constituitur ἐρᾶν, & hîc, & apud alios omnes Scriptores. Suprà, p. 35 Ed. Moll. ἦρας Ἀμαρυλλίδος; p. 37, ἠράσθην Ἀμαρυλλίδος; p. 38, Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα; L. III, p. 83, ἐρᾶς Χλόης; L. IV, p. 126, σώματος ἐρῶ δέλεα, & ibid. p. 129, εἶος ὧν οἶων ἐρᾶ κ.τ.λ. Hinc viro doctissimo, & inter majorum gentium Criticos recensendo, Joh. Frid. Herelio, (cujus Animadversiones criticas miscellas, Erfordiæ, 1768, typis Henr. Rudolph. Nonnii Academ. typographi, expressas, omnibus qui hæc sacra tractant, indicandas censeo), Divam Criticem minùs fuisse puto, cùm, p. 75 suæ Epistolæ Criticæ ad V. Cl. Johan. Ge. Meuselium, Altenburgi, 1767, in Heliodoro, L. V, p. 235, ubi habetur, παῖδάς τε τὰς σὺς ἴσα ἔ πασιὼν ὁρᾶν ταῖς ἐμῇς, pro ὁρᾶν legere vult ἐρᾶν, quod cum accusativo nunquam constituitur. Quid autem discriminis intersit inter φιλεῖν & ἐρᾶν, egregiè patet è Xenophonte in Hierone, p. 536: ἔ μόνον ΦΙΛΟΪΟ, ἀλλὰ ἔ ἐρᾶν ὑπ' ἀνθρώπων. Hinc propriè Plutarchus in Bruto, p. 997, C: Βρεῖτον ἃ λέγουσι δι' ἀρετὴν ΦΙΛΕΪΣΘΑΙ μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ΕΡᾶΣΘΑΙ ἃ ὑπὸ τῶν ἀρίστων, μισεῖν ἃ μὴδ' ὑπὸ τῶν πολεμίων.

[P. 37, l. 14.] Εἰ τῷτο μὲν. Sic nullo ferè sensu legitur in omnibus Edd. & Codd. nisi quod Cl. Dutens Mollii versionem secutus, punctum fixit post ἐρώμενος, ante τί. ἔν. Mollius autem vertit: quod si illud amor est, ego sum amasius; quorsùm igitur hæc nos malè habent? Jungermanus: si quidem igitur hoc est amor, ego verò amasius; quid igitur ità dolore cruciamur? Idem Jungermanus hæc annotat: “ posset aliquis conjectare deesse hîc tale quid: οὐ “ ἃ ἢ ἐρωμένη· vel totum locum sic supplendum: εἰ τῷτο

« μὲν ἔστιν ὁ ἔρως, καὶ σὺ ἡ ἐρωμένη, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος, »
 « κ.τ.λ. » Ego quidem legendum puto, ἢ τὸ ΜΗ ἔστιν ὁ
 ἔρως, ubi illud ΜΗ pro ΜΕΝ positum, ita reddit omnia plana
 & expedita, ut hic sensus oriatur quem in versione expressi:
 nisi hoc esset amor, & ego te amarem, cur tandem hisce
 doloribus angeremur, cur nos mutuò quaereremus; quæ
 omnia mutui ac veri amoris sunt indicia? Rectè Mollius hæc
 confert Ovid. Heroid. II:

Ipsa quoque incalui, qualemque audire solebam,
 Nescio quem sensi corde repente deum.

Fugerat ora color, maciesque adduxerat artus,
 Et gemitus, nullo læsa dolore, dabam;

Nec cur hoc facerem poteram mihi reddere causam:
 Nec noram quid amans esset, & illud erat.

[P. 37, l. 17.] Ἐκ τῆς κήπης. Ad marg. C. R. III,
 αὐτῆς. Fortè legendum ΤΟῦΤΟ τὸ ἐκ τῆς κήπης παιδίον,
 quod Longo solemne.

[P. 37, l. 18.] Ὅναρ ἐκῦνο. Nempè in illo somnio, de
 quo vide suprà, L. I, p. 7 Ed. Moll. Fortè quis mallet dis-
 tinguere post ὄναρ, & legere, ἐκῦνο νέμειν ἡμᾶς τὰς ἀγέ-
 λας ἐκέλευσε, id est, ille quoque nos jussit pascere oves.
 Sic infra L. II, p. 51 Edit. Moll. Αὐτὴν ἡλείθμεν . . .
 Ἐκείνη πεδίοις κοινὸν ἔδεν ἔχει.

[P. 37, l. 19.] Αὐτὸ λάβει. Malè Ed. Moll. & hinc
 utraque Pat. αὐτόν.

[P. 37, l. 20.] Αὐτὸ φύγοι. Appositè Jungermanus, &
 hinc Mollius hæc conferunt ex Achille Tat. L. II, p. 116:
 κάτωθεν δ' ὥσπερ ἐκ τῆς καρδίας ὁ ἔρως ἀνιφθέρετο
 ναὶ τολμηρὲ, καὶ ἐμὲ σπείρει καὶ ἀνιπαράλατλη;
 ἵπταμαι, καὶ τοξεύω, & φλέω. Πῶς δυήσῃ με φυγεῖν;
 ἂν φυλάξῃ με τὸ τόξον, ἐκ ἔχεις φυλάξασθαι τὸ πῖρ;
 ἂν δὲ ταύτην καλασθείης σωφροσύνη τὴν εὐλόγα, αὐτῶς
 σε καλαλήψεται τῶ πλεονέκῃ. Bion apud Stobæum, Ser-

mon. LXIV, p. 277 Ed. Grotii, Venerem sic alloquitur :

Ἔς τί δέ νιν (Amorem) ΠΤΑΝὸΝ ἐκαβόλον ὥπα-
 ρας ἡμῖν, . . .

Ὡς μὴ πικρὸν ἔρωτα δυνάμεθα ΤΗΝὸΝ ἀλύξαι;
 Ubi fortè, pro τινὸν, in secundo versu legendum πτηνὸν,
 seu πτανόν.

[P. 38, l. 4.] Περιπλοκή. Sic restitui pro vulgato
 περιπλοκὴν, quod est in omnibus Edd. & Codd. ac stare
 nequit.

[P. 38, l. 5.] Καρτερήθμεν. Sic edidi cum Cl. Dutens,
 secutus elegantem Danielis Heinsii conjecturam à Junger-
 mano, Mollio & summo Valckenario probatam, & ab
 Amyoto in Gallicâ versione expressam. Interpretatur enim,
 nous l'endurerons. In cæteris Edd. μαρτυρήθμεν, quod
 Mollius explicat, probabimus, periculum faciemus; quo
 sensu infrâ, in re simili, p. 39 Ed. Moll. πειράσιον καὶ
 τέτρα.

[P. 38, l. 5.] Δεύτερον μὲν Φιλητᾶν. Amyot videtur
 punctum fixisse post καρτερήθμεν, & legisse, vel in suo
 Codice scriptum invenisse, δεύτερον μὲν Φιλητᾶν τῆτο
 αὐτοῖς γίνεσθαι κ.τ.λ. vertit enim: vrai est qu'il fait froid,
 mais nous l'endurerons. (καρτερήθμεν.) Ainsi leur étoit la
 nuit une seconde école, en laquelle ils recordoient les en-
 seignements de Philetas. Observa autem Cl. Wyttenba-
 chium coniecisse eodem modo distinguendum, & punctum
 figere post καρτερήθμεν, ante δεύτερον μὲν κ.τ.λ.

[P. 38, l. 6.] Γίνεσθαι. C. R. II, & C. Urs. γίνεσθαι.

[P. 38, l. 8.] Ἐφίληθ. Operarum vitio in Ed. Com-
 mel. ἐφίληθ, quod Huetius & Jungermanus correxerunt.

[P. 38, l. 8.] Ἀλλήλους ἰδόντες. Malè Codd. Flor. &
 Commel. virgulam ponunt post ἀλλήλους, & legunt ἰδόν-
 τες ὁ μήπω πρότερον ἐπείνηθαι. Paulò infrâ, p. 40 Ed.
 Moll. ἐ ἸΔΟΝΤΕΣ ἈΛΛΗΛΟΥΣ, ἅμα μεδιάματι

καλίδραμον. Et L. III, p. 74, ἸΔΟΝΤΕΣ ἈΛΛΗΛΟΥΣ. Et L. I, p. 17, ἔχαιρον ἸΔΟΝΤΕΣ. Suprà iis osculum, φίλημα, ut amoris remedium, ἔρωτος φάρμακον, à Philetâ indicatum erat; & paulò infrà dicunt, observante Jungermano, καὶ ἐριλήθμεν, καὶ εὐδὲν ὄφελος. Indè, ut primùm sese conspiciunt, in mutuos amplexus effusi ruunt.

[P. 38, l. 9.] Ὁ μήπω πρότερον ἐπείνησαν. Non hîc dicit eos osculi suavitatem nunquam degustasse, cùm de Chloës osculo suprà loquatur Daphnis, L. I, p. 12, 13 & 17 Ed. Moll. sed indicat eos tunc primùm mutua sibi libavisse oscula, statim atque sese conspexerunt; nisi quis legere mallet, ΚΑΙ, ὁ μήπω πρότερον ἐπείνησαν, περιέβαλλον.

[P. 38, l. 12.] Νέων αἰπόλων. Nota emphasin. Multò enim lascivior erat caprarioꝝ, quàm bubulcoꝝ & pastorum petulantia. Theocritus, Id. I, v. 86:

Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Ῥόπος, ὅκκ' ἐβρίη τὰς μηκάδας οἷα βαλεῦνται,
Τάκειται ὀφθαλμῶς, ὅτι εἰς τράτος αὐτὸς ἔειπτο.

Ubi vide Heins. Lect. Theocrit. c. 4.

[P. 38, l. 14.] Καὶ καλὰμιμψιν. Jamdudùm sic legendum conjeceram, cùm postea vidi eandem placuisse emendationem Jungermano & Rhodomano, (qui à Jungerm. laudatus, τῷ ἔχῃ præfert παρέχῃ,) & Jungermani lectionem probatam fuisse à summo Hemsterhusio ad Lucianum, tom. I, p. 7, not. 62. At Edd. Flor. Commel. Jungerman. Moll. & prior. Par. πάλιν ἐν ἀγρυπνία ἔχῃ ἐννοίαν τῇ γεγενημένων, καλὰμιμψις κ.τ.λ. Pro ἀγρυπνία, C. Urs. & C. R. II, Ursino & Mollio probantibus, ac sequente in suâ Ed. Cl. Dutens, ἀγρυπνίαν, & margo C. R. III, ἀγρυξία. Pro ἐννοίαν, C. Flor. & tres Mss. Reg. probante Moll. & sequente Cl. Dutens, ἐννοία. Minùs benè Cl. Boden edidit ἀγρυπνίαν ἔχῃ καὶ ἐννοίαν
G iiij

τῶν γενημένων, κατὰ μνήμην κ.τ.λ. Sic rectè Amyot in suâ versione Gallicâ sensum assecutus est : la nuit ensuivant ils ne purent reposer, & ne firent autre chose que remémorer ce qu'ils avoient fait, & regretter ce qu'ils avoient omis de faire.

[P. 38, l. 14.] Καὶ ἐφιλήσαμεν. Subaudi ἔλεγον, ut suprâ p. 38, Ed. Moll. ante ἀλγῶσιν οἱ ἐρῶντες κ.τ.λ. At infrâ, L. II, p. 65, ὦ Δάφνι, ΛΕΓΟΥΣΑ, θεὸς ὁ Πάν κ.τ.λ. Fortè hîc omittendum τὸ & ante ἐφιλήσαμεν, & legendum, ἐφιλήσαμεν, καὶ ἔδεν ἔφελος· & περιβάλομεν.

[P. 38, l. 15.] Περιβάλομεν. Cl. Boden annotat Jungermanum conjecisse scribendum περιβάλλομεν, nec se hoc improbare, si paulò antè retinueris περιέβαλλον τὰς χεῖρας. At verò Jungermanus nusquam se conjicere dixit περιβάλλομεν; sed sic edidit, & in typographicorum mendorum elencho monuit in Ed. Flor. legi περιβάλομεν.

[P. 38, l. 16.] Οὐδὲν πλέον. De locutionibus πλέον ἔχειν, πλέον ποιεῖν, & πλέον εἶναι, vide summum Valckenr. in Hippolyt. p. 194, & in Euripidis fragm. c. 14, p. 150, & Lambert. Bos. p. 10 & 21 Animadvers. ad Scriptores quosdam Græcos. Achilles Tat. L. II, p. 138, à Cl. Bodeno cum hoc Longi loco collatus, ΠΛΕΟΝ ἔδεν ἦν, ut Xenophon Ephes. p. 6, ΠΛΕΟΝ αὐταῖς ἔδεν ἦν. Heliodorus, L. VIII, p. 382, ΠΛΕΟΝ ᾧ ἐγίνετο ἔδεν. Idem Achilles Tat. L. II, p. 232, ΠΛΕΟΝ ᾧ ἦν ὅτι οὐδὲν. Undè apud eund. Tat. L. V, p. 412 Ed. Cl. Bodeni, (at 285 Ed. Salmas.) pro ἀλλὰ πλέον ὤνησεν ἔδεν, lego ἀλλὰ πλέον ἤνυσεν ἔδεν. Xenophon Eph. L. IV, p. 55, ὡς ᾧ ἔδεν ἤνυε. Heliodor. L. VIII, p. 386, & L. IX, p. 414, ἤνυε ᾧ ἔδεν, & ibid. paulò infrâ, ὡς ᾧ ἤνυετο ἔδεν. Eodem sensu Achilles Tat. L. VII, p. 586, ἀλλ' ἐπέρανον ἔδεν.

[P. 38, l. 16.] Πλέον χεδόν. Cl. Wyttenbach, propter

sententiam, & propter linguae genium, quæ, inquit, χεδὲν in fine prorsus resruit, punctum figit post πλέον, & legit, χεδὲν τι ἔν καλακλιθῆναι. Mallem χεδὲν ἔν Τὸ καλακλιθῆναι. Suprà vidisti, p. 38 Ed. Moll. χεδὲν τῷτό ἐστιν ὁ ἔρως, ubi χεδὲν in principio positum est.

[P. 38, l. 19.] Ἐπὶ τέτοις. Amyot: or pour avoir eu ces pensées amoureuses en veillant, &c.

[P. 38, l. 19.] Οἷον ὑκός. Suprà, p. 30 Ed. Moll. εἶεν ἔν ὑκός.

[P. 39, l. 1.] Ταῦτα ὄναρ ἑώραξαν. Hæc in Ed. Moll. & hinc in utràque Pat. omissa. Rectè Jungermannus contulit Achill. Tat. L. I, p. 38: πάντα ἃ ἦν μοι Λευκίππῃ τὰ ἐνύπνια· διελεγόμην αὐτῇ, σωίπαζον, σωιδίίπνην, ὑπλόμην. Πλείονα ἔχον ἀθανάτης ἡμέρας· (ἀν τῇ τῆς ἡμέρας) καὶ γὰρ κατεφίληθα, & ἦν τὸ φίλημα ἀληθινόν. In hoc autem Longi loco, pro ἔα ἃ C. Urs. habet ἔα δὴ.

[P. 39, l. 2.] Ἐνθειώτεροι. Sic Xenophon in Symposio, p. 117 Ed. Bæchii, in re simili: ἐκ θεῶν τε κατεχόμενοι.

[P. 39, l. 2.] Δέ. C. Urs. δὴ.

[P. 39, l. 3.] ῥαίζω. Hic, ut sæpe alibi, imitatus est Homer. Od. I, v. 315:

Πολλῇ δ' ῥοίζῳ πρὸς ἔρος τρίπε πίονα μῆλα.

Et Il. Ψ, v. 361:

Σκέπτετ' οἷσῶν τε ῥαίζον & δῦπον ἀκόντων.

Et Il. Κ, v. 502:

ῥαΐζησιν δ' ἄρα τιφάυτων Διομήδει δίδω.

Hanc vocem pro sibilo usurpant Lucian. in Amor. tom. II, p. 404, Plutarchus in Marcello, p. 306, in Cimone, p. 488, in Demetrio, p. 898, &c. Idem Longus infrà, L. III, p. 95, ἡλαυνεῖ ῥαίζω πολλὰς τὰς ἀγέλας εἰς τὴν νομήν.

[P. 39, l. 4.] Ἐπειγόμενοι κατὰ. Hic πρὸς è Codd. Flor. & Urs. Ursino probante, & è tertii R. maig. revocare volueram; sed in omnibus Edd. κατὰ, pro quo primum ita

conjeceram $\mu\tilde{\gamma}$, ut illud $\kappa\tilde{\gamma}$ è compendii ignoratâ ratione natum fuisse suspicarer. Ursini autem Codicis lectionem pro suâ conjecturâ dedit Moll. At verò Cl. Abresch. Animadv. ad Æschyl. p. 83 & 84, probare conatur τὸ $\kappa\tilde{\gamma}$ interdum idem significare, quod $\omega\rho\epsilon\varsigma$, id est, versùs, & idcò frustrâ esse Moll. in hoc loco substituentem $\omega\rho\epsilon\varsigma$.

[P. 39, l. 5.] Ἄμα μειδιάματι. Hoc μειδίαμα in amore frequens, eleganter hîc à Longo adhibitum fuisse observat Lennep. Animadvers. ad Coluthum, L. II, c. 4, p. 92. Statim infrâ, τὰ μὲν εἶν; ubi μὲν omissum esse in Ed. Jungerman. nescio cur dicat Cl. Boden, cùm in illius Edit. hoc μὲν legatur.

[P. 39, l. 10.] καθίζοντο ἐπὶ σιλέχες. Hoc rectè è C. Urs. Ursino probante, reposuerunt Jungermanus, Cl. Dutens & Cl. Boden, quod sibi in notis arrogavit Mollius. At verò Edd. Flor. Commel. Moll. & prior Par. ac duo ultimi Mss. R. καθίζοντο . . . σιλέχες. Malè C. R. I, ἐπὶ σιλέχες; lege ἐπὶ, ut suprâ, L. I, p. 12 Ed. Mollii, conferente & Jungermano, καθίσαντες ἐπὶ σιλέχει δρυός. Notandum autem Cod. Ursin. habere καθίζονται pro καθίζοντο.

[P. 39, l. 11.] Γευσάμενοι. Sic suprâ, L. I, p. 13 Ed. Moll. πρῶτον ΓΕΥΟΜΕΝΟΣ τῆς ἑρώτος ἑρῶν.

[P. 39, l. 11.] Ἐν φιλήματι. Jungermanus in typographicorum mendorum elencho φιλήμασι conjecit, quam conjecturam superfluam vocat Cl. Boden.

[P. 39, l. 13.] Θλίψιν τῶς σύμασι. Cl. Wyttenbach emendat σώμασι; quod & jam conjeceram, cùm hîc agatur de χέρων περιβολαῖς. Idem verè monet has voces sæpiùs confundi, ut apud Xenophont. in Sympos. IV, 26, p. 141 Ed. Bach. : ἴσως ᾗ καὶ δὴ τὸ μόνον πάντων ἑρῶν τὸ τῶς ΣΩΜΑΣΙ συμφάσκειν ἐμώνυμον εἶη τῆς δὲ ψυχῆς φιλεῖσθαι, ἐντιμώτερόν ἐστιν, ubi legendum ΣΤΟΜΑΣΙ, pro ΣΩΜΑΣΙ; φίλημα enim non corporis, sed

oris contactus est, ut περιβολή est non oris, sed corporis contactus. Aristænetus, L. I, Ep. XVI, p. 43 Ed. Abresch. de osculo : καὶ περιέβληκεν . . . καὶ ΚΑΤΕΤΡΙΦΕ μὲ τὸ σῶμα, ubi fortè quis præferret κατέβλησε.

[P. 39, l. 13.] Κατὰ τήν. Edd. Flor. Comm. & Jungerman. ac tres Mss. R. καὶ τήν. At rectè Cod. Flor. κατ', quod & conjecerat Huetius, & in textum recepit Moll. & hinc uterque Par. Editor & Cl. Bodin.

[P. 39, l. 14.] Περιβολήν. Codd. Flor. & Urs. προσβολήν. Infra legitur βιασώτερον δὴ, ubi Huetius delendum censet τὸ δὴ.

[P. 39, l. 16.] Τῷ φιλήματι ἀκολουθῶν. Suprà L. I, p. 11 Ed. Moll. ταῖς τῆς ταυρίας ἐλκᾶς ταῖς χερσὶν ἈΚΟΛΟΥΘΩΝ. Eleganter Achilles Tat. L. II, p. 222 : ἡ καρδία ταραχθεῖσα τῷ φιλήματι, πάλλῃται· εἰ δὲ μὴ ταῖς σπλάγχνοις ἦν δεδεμένη, ἩΚΟΛΟΥΘΗΣΕΝ αὖ ἐλκυθεῖσα ταῖς φιλήμασι.

[P. 39, l. 17.] Ὀνείρων εἰκόνα. Enim verò, ut suprà dixit, p. 39, ὅσα μεθ' ἡμέραν ἐκ ἑώραξαν, ταῦτα ὄναρ ἑώραξαν· γυμνοὶ μὲν ἀλλήλων ἔκειντο.

[P. 39, l. 19.] Εἰδότες. Sic ante Cl. Bodenum restitueram è Codd. R. I & II, & è C. Urs. Ursino & Jungermano probantibus, pro ἰδόντες quod in aliis Edd. Rectè Amyot vertit : sans sçavoir rien du surplus; ubi videtur legisse εἰδότες.

[P. 40, l. 2.] Ἀληθῶν τι ἑώραξαν. Theocrit. Idyl. XI, v. 143 :

ἑώραχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πέθον ἦνθομις ἄμφω. Achilles Tat. L. II, p. 130, eodem sensu : ἐπεχείρουν τι πρῆξι ποιῆν. Mollius : Herodianus de Heliogabalo, ἵνα δὴ ἐτὰ τῶν ἀνδρῶν πράττειν δοκίη... Eodem sensu usus est noster verbo πράττειν, quo aliquandò facere utuntur Latini. Plaut. mavult ancillæ facere quàm liberæ. Idem :

si tibi cordi est facere, id est, amplecti amicam. Senec. Ep. CXXIII: una felicitas est bonæ vitæ, facere, esse, bibere, frui patrimonio. Nota autem ἑώραξαν hîc significare fecissent. Hunc Longi locum profert J. F. Reitzius ad Lucian. tom. II, p. 193, ut ostendat esse hoc aoristis imprimis familiare, ut eorum indicativus subjunctivè sit interpretandus, quod ex particulâ ἄν, quæ & sæpe additur, ut & interdum omittitur, facile est videre. Idem Reitzius confert eundem Longum, L. I, p. 15 Ed. Moll. ῥαδίως ἄν λύκος ἔλαθε. Adde & Longum dixisse, Lib. II, p. 45, τὸς ἀγρὸς ἄν τις ὠνήσῃτο. Et p. 53, p. 62, & L. IV, p. 104, εἶκασεν ἄν τις. Et p. 107, Πανὸς ἄν τις ἀγέλην ἴδοξεν ἐρᾶν. Et p. 110, ἔκλαυσε δ' ἄν τις. Et p. 125, εἶδεν ἄν τις. P. 127, ἄν ἠλέησεν. P. 131, ἄν ἑώρασεν. P. 141, ὤμοσεν ἄν τις κ. τ. λ. Confer & eundem Reitz. ad Lucianum in Toxar. tom. II, p. 543, ubi monet indicativos illos pro subjunctivis positos, Interpretibus sæpe fraudi fuisse.

[P. 40, l. 4.] Κατέλαβι. Summus Hemsterhus. ad Lucian. in Somn. tom. I, p. 16, observat, & multis appositis demonstrat exemplis, Græcos verbum καταλαμβάνειν in malam partem usurpare de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt, ut & in hoc loco.

[P. 40, l. 5.] Πλέστοι. In tribus Codd. R. ut & in Florentino, πλέστον; sed ad tertii oram, πλέστοι.

[P. 40, l. 7.] Προσκώπες. Mollius, qui infeliciter conjicit προκώπες, rectè post Baysium observat, apud Thucyd. L. I, p. 10, 18 Ed. Duker. προσκώπες esse simul αὐτιρέτας & μαχίμους, videlicet remiges, qui etiam, cum opus erat, decertabant & propugnabant. De hâc autem voce vide & Reitz. ad Lucian. de domo, tom. III, p. 207, ubi & hunc Longi locum profert. Προσκώπες habet & Heliodorus, L. V, p. 243. Rectè Amyot, mirent leurs valets à la rame.

[P. 40, l. 8.] Ὅσοι. Jungermanus , operarum vitio , quod in mendorum Indice agnovit , ἔδωκε edidit.

[P. 40, l. 10.] Οἰκήσεων. C. R. II, & ἡ οἰκήσεις ; an scribere voluit ἡ οἰκησις ?

[P. 40, l. 10.] Ἡσκημένη. Vide Abresch. Animadvers. ad Æschyl. p. 178, ubi hunc Longi locum profert, & probat ἀσκήν pro ornare usurpari.

[P. 40, l. 11.] Ἄλση. Tres Mss. R. & Florent. ἀλῶν, quod pro suâ emendatione venditat Mollius.

[P. 40, l. 12.] Ἀνθρώπων τέχνης. Sic restitui, rectè monentem secutus Cl. Valckenr. in Euripidis Hippolyt. p. 282. Omnes Edd. & Mss. τέχνη. Xenophon Memorab. Lib. I, cap. 4, pag. 34, habet τύχης & γνώμης ἔργα. Heliodorus, Lib. I, p. 51, τὸ ὃ ἦν ἐκ Φύσεως ἔργον . . . ἀλλὰ ΤΕΧΝΗΣ. Ælian. H. V. L. III, c. 1, p. 160 Ed. Kuhn. Thessalica Tempe describens : δὲ τριβὰς δ' ἔχει ποικίλας & πανθοδαπὰς ὁ τόπος ἔστος, ἐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως αὐτόματα, εἰς κάλλος τότε φιλοτιμηθμένης, ὅτε ἐλάμβανε γένεσιν ὁ χῶρος . . . ἄλση τέ ὄσσι ποικίλα, καὶ ὑποδρομαὶ συνεχεῖς, ἐν ὧρα θέρης καλαφυγῶν ἰδρυπέρεις ἡδίστα καλαγῶσι . . . δὲ ῥέεσι ὃ & κρήνας συχναί, καὶ ἐπὶ ῥέει νάματα ὑδάτων φυγῶν, & πρὶν ἡδίστων. Λέγεται ὃ τὰ ὑδάτα ταῦτα & ταῖς λεβημέναις ἀγαθὸν εἶναι.

[P. 40, l. 12.] Ἐνοικῆσαι. Cl. Valckenr. loco suprà citato, suspicatur legendum ἐνηθῆσαι, ut sit sensus, cuncta opportuna voluptati juvenili. Illuc enim, inquit, nave vecti, paulò ante juvenes venisse dicuntur, opulenti Methymnæi, διαβέσσαι τὴν πρὸς τὴν ἐν ξενικῇ τέρψει διλήσαντες. Præterea, inquit Cl. Valckenr. Longus alibi verbum adhibuit ἐνηθῆσαι, Lib. III, p. 79 Edit. Moll. Et loca voluptaria & amœni secessus dicebantur ἐνηθῆσαι, quæ Herodoto sunt ἐνηθῆσαι, Lib. II, c. 133, ubi quædam ab hoc eodem

summo viro notata sunt. C. Ursini habet ἐνικῆσαι. Immo ; quod mirè felicem summi Valckenarii conjecturam confirmat, η, ει & eodem modo à Græcis recentioribus effe-
runtur, & in quibusdam Codd. forma τῆ κ ad figuram
τῆ β accedit.

[P. 40, l. 13.] Καταπλέοντες. Codd. R. I & II, παρα-
πλέοντες. Infrà habes, Lib. III, p. 67 Edit. Moll. τὸ κατὰ-
πλεον τῆς δέκα νεῶν. At p. 86, ναῦς παραπλέισα. Sed hîc
lege καταπλέοντες, id est, observante Moll. navigando
descendentes è mari, scilicet in terram.

[P. 40, l. 14.] Ἐπείκν εἰδέν. Hoc ad finem eleganter
rejicitur, ut suprâ, L. I, p. 12 Ed. Moll. τέτρωτο μὲν
εἰδέν. Et L. II, p. 34, ἀπεκρίνατο μὲν εἰδέν. P. 50, ἔχω γὰρ
νέμειν ἔτι εἰδέν. Et Lib. IV, p. 124, αὐτὸς μὲν ἔν ἔπειν
εἰδέν. Et L. II, p. 47, ἀληθῶν λέγοντες εἰδὲ ἔν. Xenophon
Memorab. L. I, c. 2, p. 22, cum hoc Longi loco omninò
conferendus : τέτων εἰδείς ἔτι ἘΠΟΙΗΣΕ ΚΑΚὸν ΟΥ-
ΔΕΝ. Sic & ad finem rejicitur εἰδείς. Infrâ, L. II, p. 72,
τὸ ἃ αὐλῆς προῆλθεν εἰδείς. L. IV, p. 144, τῆς μὲν ἔν
ἄλλων ἐγνώρισεν εἰδείς. L. II, p. 45, ἡτιάσατο κωμήτης
εἰδὲ εἷς. Et p. 49, αἶγα μὲν εἰδὲ μίαν. Sic & Virgil. navem
in conspectu NULLAM.

[P. 40, l. 16.] Πετραιῖς ἰχθῦς. Mollius observat eos
saxatiles vocari, quòd in petris stabulentur, ac πε-
τραίῖς ab Athenæo, L. VII, & à Galeno, L. I, ad Glau-
conem, & à Columellâ Plinioque latinè saxatiles appel-
lari, & Plauto saxatilem piscatum dici, qui in scopulis
exercebatur. Inter pisces saxatiles ii recenseri debent, qui gal-
licè dicuntur yeux de bouc, quorum frequens apud Græ-
cos recentiores usus, quosque describit Tournefort, Voyage
du Levant, Lett. VI, p. 294 tom. I Ed. Lugd. 1727.

[P. 40, l. 16.] Ἀλίενῖς. Hesych. Ἀλίενός· παράλιον,
ταπρόν. Ubi vide Cl. Alberti, qui hunc Longi locum

laudat. Vide & Suidam, à quo laudatus Appianus de Bello Punic. p. 126, dixit ἀλίηνῃς ἢ θάλασσα. Amyot vertit, quelque écueil jetté avant dedans la mer.

[P. 48, l. 20.] ὠτίδας. Sic legendum. Malè Edd. Flor. Commel. Moll. & Lipsiens. ὠτρίδας. Rectè Huetius emendat ὠτίδας. Dicitur & ὠτίδας. Galenus tertio de alimentis libro : μετὰ δὲ πῶς τῶν γεράνων τε καὶ τῶν χηνῶν ἢ σὰρξ τῶν καλεμένων Οὔτιδων, ἢ ὠτίδων, ὅστι. De hâc ave vide & Athenæum, L. IX, p. 390, & ad eum Casaubon. c. 10, p. 671, ubi otum inter & otidem distinguit. Hinc gallicum outarde.

[P. 41, l. 3.] Καταβάλλοντες. Proprium in hoc sensu vocabulum. Hinc pensio dicitur καταβολή, de quo vide summum Valckenær. Animadvers. ad Ammon. p. 115, & summum Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. III, tom. I, p. 340. Alciphron L. I, Ep. I, p. 8, καταβαλόντες ἀργύριον. Et Ep. IX, p. 34, πρὸς τῇ καταβολῇ τὰργυρίαι. Et Ep. XXIII, p. 96, καταβαλὼν ὀβολὸς δύο. Et L. III, Ep. XXXVIII, p. 336, καταβαλὼν ἀργυρίδιον, pro quo Xenophon Ephes. L. V, p. 73, ἀργύριον κατατίθεσθαι.

[P. 41, l. 5.] Ἐξώσης. Legitur ἐνιξώσης in Edd. Cl. Dutens & Cl. Boden. Sic habent & duo primi Mss. R. tertii margo, & Flor. ac Urs. Codd. probante Ursino, ac Mollio hanc lectionem pro suâ emendatione venditante; at cæteræ omnes Edd. & C. R. III, ἐξώσης; quod Cl. Wyttenbach retinendum censet, cùm ἴσχεσθαι dicatur de tempore, ac præsertim de meridie. De quo vide summum virum nobisque amicissimum, & suprâ nostras laudes longè positum Ruhnken. in aureâ Timæi Editione, p. 168, voce Σταθιρά. At Cl. Valckenær hîc omninò præfert ἐνιξώσης.

[P. 41, l. 6.] Νύκτα χειμέριον. Sic loquitur, L. III, p. 22, Thucydides, quem sæpe noster imitatur. Cl. autem D'Orvill. ad Chariton. omninò videndus, hîc χειμέριον

atticè pro χειμερίαν positum observat, & plura exempla similia colligit.

[P. 41, l. 8.] Ἐς ἀνολκὴν λίθῃ. Rectè Cl. Abresch. Dilucid. Thucydid. p. 474, confert Thucydid. dicentem, L. IV, c. 112, v. 84, δόκοι πρὸς ΛΙΘΩΝ ἈΝΟΛΚΗΝ προσκείμεναι. Sæpe autem Longus expressit Thucydidem; quod pluribus aliis exemplis apposis demonstrare possem, nisi consulerem brevitati.

[P. 41, l. 9.] Τὰ παλαιοθέρια. Confer suprà, pag. 29, cum Huctio, λίθῃ ΘΑΛΙΨΑΙ τὰ ἔνοια τῶν βετηύων δυναμίνῃ.

[P. 41, l. 9.] Χρήζων χάινῃ. Hæc est verissima Jungerman. conjectura, quam Moll. & hinc uterque Par. Ed. & Cl. Boden in textum receperunt. At Edd. Flor. Commel. & Jungerman. χηίζοντος, non autem χηίζοντες, ut Cl. Boden scripsit. Rectè duo primi Mss. R. χηίζων; at tertius διαχηίζοντος. Xenophon Ephes. L. III, p. 52, τινὲς χηίζων.

[P. 41, l. 11.] Τὸ πῦσμα ἐκλύει. De hodiernis Magnotis, qui veterum Lacedæmoniorum, à quibus originem repetunt, mores retinuerunt, sic Whéler, Voyage de Dalmatie, de Grece, &c. tom. I, p. 82 versionis gallicæ, quæ prodiit Hagæ Comitum 1723 : Ils sont naturellement si larrons, que quand quelques vaisseaux vont dans leurs ports, ils en vont couper les cables la nuit, quand ils n'en peuvent enlever autre chose; ce qui met souvent les vaisseaux en danger d'échouer en côte, quand on ne s'en apperçoit pas de bonne heure. Quod & hic accidit.

[P. 41, l. 15.] Μεμψάμενοι. Hæc est verissima Jungermani emendatio, quam in textum recepit Moll. & hinc uterque Par. Editor & Cl. Boden. Malè Ed. Flor. μεμψώμενοι, & Edd. Commel. & Jungerman. μεμψόμενοι.

[P. 41, l. 16.] Ξεροδόκῃς. Malè in Edd. Commel.

Jungerman. & Lipsiens. *Ξενοδόχης*. Rectè *Ξενοδόκης* in Edd. Flor. Moll. & hinc in utrâque Par. Ed. Malè Columbanus in typographicorum mendorum elencho emendavit *Ξενοδόχης*, quod usitatus esse falsò monet Mollius, dùm contrà summus Hemsterhus. rectè ad Plutum, p. 122, observat *Ξενοδόχης* esse scribendi rationem serioris ævi, præter Grammaticorum mentem, qui Atticæ dialecti leges condiderunt, sæpe à librariis adoptatam. At verò *Ξενοδόκης* est forma Attica, de quâ omninò vide Thom. Magistr. p. 640, & Mærium Atticist. p. 271, & ad eos Interpretes.

[P. 41, l. 19.] Καλὸν ἐὶ τὸ πεδίον. Hic, & alibi sæpe, καλὸν est aptum, ut suprà, p. 41, Edit. Moll. *πάντα ἐνοικῆσαι* (seu *ἐνηβῆσαι*) καλὰ. Amyot : il y avoit belle plaine à courir le lievre ; ubi gallicum belle prorsùs respondet græco καλόν.

[P. 42, l. 2.] Ῥινηλασίῳ. Suprà, L. I, p. 15 Edit. Mollianæ : εἷα δὲ κυνῶν ἐν ῬΙΝΗΛΑΣΪΑΙΣ περιεργία.

[P. 42, l. 4.] Ἄμα ὑλακῇ διαθέντες. Confer suprà, L. I, p. 17 Edit. Moll. *ὑπὸ τῶν κυνῶν ὑλακῆσαντων παραχθῆσαι, αἱ μὲν ὡς πέτρας ἀνέδραμον αἱ δὲ μίջσι τῆς θαλάττης αὐτῆς κατίδραμον.*

[P. 42, l. 7.] Τρώξιμον. Theocrit. Id. I, v. 49 :

Σινομένα τὰν ΤΡΩΞΙΜΟΝ.

[P. 42, l. 8.] Τὴν λύζον πρὸ χλωρὰν. Malè in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par. omissum est τὴν.

[P. 42, l. 10.] Κλυδώνιον. Hanc vocem usurpat Heliodor. L. I, p. 43.

[P. 42, l. 12.] Ὑπὸνέειν. De hoc verbo vide D'Orvill. ad Chariton. p. 270, ubi & hunc Longi locum profert.

[P. 42, l. 12.] Παλίρροια. Ad oram Cod. Reg. III, *περίρροια*.

[P. 42, l. 14.] Αἰσθήσεως δὴ γενομένης. Ad oram C. R. III, *αἰσθήσεως ΔΕ*, pro ΔΗ. Suprà L. I, p. 12 Edit.

Moll. αἰδοῖσιν γενέσθαι τῷ συμβάντος Λάμωνα. Mollius annotat Dionysium Halicarnass. dixisse, L. V. Antiq. Rom. ταχῆα τοῖς Τυρρῆνοις αἰδοῖσιν ἐγένετο. Et L. IX, ταχῆας γενομένης τοῖς Ῥωμαίοις αἰδήσεως. Thucyd. L. II, p. 100, Ed. Duker. αἰδοῖσιν ταχῆα ἐπεγένετο. Heliodor. L. IX, p. 425; αἰδοῖσιν γενέσθαι.

[P. 42, l. 16.] Ἐξόντων ὃ πάντες. Malè ἐθόντων in Edd. Flor. & Commel. quod in notis damnavit Columbanus, & emendaverunt Huetius ac Jungermanus.

[P. 42, l. 19.] Κατὰ ῥῆν ἐφίρειτο. Achill. Tat. L. III, p. 244, κατὰ ῥῆν ἐφερόμεθα τῇ θαλάσσης.

[P. 42, l. 20.] Στερόμενοι. Hic Huetius emendavit στερέμενοι.

[P. 43, l. 1.] Εἷς δέ τις. Interdum apud Græcos εἷς solum dicitur pro τις, quidam. De quo vide Cl. Bergler. ad Alciphron. L. I, Ep. III, p. 15. Mollius autem confert S. Marc. c. 14, 47 : εἷς δέ τις τῶν παρισνηκότων, & Ciceronem dicere amantem, cum incerta est persona, unus aliquis.

[P. 43, l. 2.] Πειρῆγει τὰς χῆρας. Plutarchus in Camillo, p. 134 : τὰς χῆρας ὑπίσω πειράγει. De hac autem loquendi formulâ vide Schott. Observation. Human. L. IV, c. 3, p. 185.

[P. 43, l. 6.] Σκιρροὶ γέροντες. Sic in Edd. Flor. Commel. Jungerman. Moll. prior. Par. & Lips. ac in Codd. R. I & III; at in secundo Codice R. σκηροὶ, quod propius accedit ad conjecturam Danielis Heinsii apud Jungermanum legentis σκληροὶ, & ab Aristotele aliisque vocem σκληρὸν & ἄγχιον semper ferè καὶ τῶν ἀνδρῶν conjungi, observantis. Quam emendationem Heinsio sublectam sibi arrogavit Mollius, & in textum recepit Cl. Dutens. At rectè, ut mihi quidem videtur, Cl. Boden tuetur τὸ σκιρροί. Jungermanus autem legere mallet, σκιρρογέροντες, ut
τυμβογέροντες,

τυμφογέρους, ὠμογέρους, κ.τ.λ. Et in hoc adfentien-
tem habet doctissimum Rhodomanum. Amyot vertit, verds
vicillards.

[P. 43, l. 6.] Γεωργικῶν ἔρτων. Vox ἔρτων in Edit.
Moll. & hinc in utrâque Par. ac Lipsiens. omissa, in cæ-
teris omnibus Edd. & in tribus Codd. R. legitur.

[P. 43, l. 10.] Πρεσβυτάτος τε. Unus Cod. Flor. γει-
άλιος τότε.

[P. 43, l. 17.] Αὐτοὶ ὃ δὲ τῶν κυνῶν. Fortè quis
hic conjiciat αὐτῶν, id est, hic; quo sensu passim apud
nostrum, & apud alios Scriptores Græcos, usurpatur αὐτῶν.
Sic infra, L. II, p. 58 Ed. Moll. videbis pro αὐτοὶ κοιμη-
θέντες, legendum αὐτῶν.

[P. 43, l. 17.] Ζήτησιν ἐποιέμεθα. Sic supra, p. 52
Ed. Moll. ζήτησιν ἐποιήσομεν τῷ νόσματος. Sic gallicè di-
citur, faire la recherche.

[P. 43, l. 20.] Νῆυν ἀπολύσει. Cave legas ἀπολ-
ύσει. Suprà, p. 43 Ed. Moll. vidisti hanc eandem navem
τάχυ μάλα ΛΥΘΕΪΣΑΝ.

[P. 43, l. 20.] Ἐν τῇ θαλάττῃ φερόμενην. Suprà, p.
43 Edit. Moll. καὶ ῥῆν ἡ ναὺς ἔΦΕΡΕΤΟ.

[P. 43, l. 21.] Πόσων εἴη. Atticam elegantiam hic
observa. Plato in Sympos. p. 190 Ed. Cl. Fischer. πόσων
εἴη, γίμει σωφροσύνης;

[P. 44, l. 1.] Οἷα μὲν ἐσθῆς. Malè & nullo sensu ἐσ-
θῆς in omnibus Codd. & Edd. præterquam in posterior.
Par. ubi Cl. Dutens rectè reposuit ἐσθῆς, prioris Ed. Par.
conjecturam secutus. Methymnaeis de harumce vestium jac-
turâ conquerentibus sic respondet Daphnis, pag. 45 Edit.
Moll. ἀλλὰ ἐσθῆς ἐνέκερτο ἔργα; quod pariter
vidit & contulit Cl. Bernard ad Synesium de febribus, p.
4, rectè annotans à veteribus inter divitias recenseri ves-
tium multitudinem, ut patet è Luculli exemplo apud Horat.

L. I, Ep. VI, v. 40 & seqq. Immo & , quod hanc emendationem mirè confirmat , apud Xenophontem Ephesium , (cujus styli in affectati simplicitatem quamdam naturalem ad Longi colorem scribendi & articulos orationis prope inter-
cisos accedere , & in quo etiam rerum morisque antiqui vestigia neutiquam pervulgata , quæ cognovisse non medio-
criter juvet, occurrere affirmat summus Hemsterhus. Mis-
cell. Observ. vol. III , tom. III , p. 402.) videbis , L. I ,
p. 13 , in nave , quâ vehebantur Anthias & Abrocoma ,
magnam vestium multitudinem , magnam auri argentique
vim : πολλὴ μὲν ἔσθῃς ἐ ποικίλῃ , πολὺς ἄργυρος
ἐ χρυσός. Idem , L. III , p. 48 & 49 : πολὺς μὲν κόσ-
μος γυναικῆος , πολὺς ὃ ἄργυρος καὶ χρυσός. Idem , L.
IV , p. 58 , de itineris cujusdam apparatu loquens : ἦν ὃ
πολὺ μὲν πλῆθος χρυσίῳ , πολὺ ὃ ἄργύρῳ , πολλὴ ὃ
ἔσθῃς. Et L. V , p. 76 : πλεόντεσ τε διαδέχεται πολὺν
ἐ εὐδαιμονίαν· πολλὴ μὲν αἰκείων παραπομπή , πολλὴ
ὃ τῶν ἔσθῃτων ὑπαρξίς , καὶ σκευῶν πολυτέλεια. Helio-
dor. L. I , p. 42 , de nave loquens : ὀλκὰς ἔν ἐπληρῆστο
χρυσῷ τε καὶ ἄργύρῳ ἐ ἔσθῃτων. Apud eundem , ibid.
p. 7 , videbis piratas ea omnia efferentes quæ in Theagenis
& Charicleæ nave inerant : χρυσῷ ὃ ἐ ἄργύρῳ , καὶ λίθων
πολυτίμων , καὶ σφηρικῆς ἔσθῃτος , ὅση δύναμις
ἐκάσταις , ἐκφερέντης. Sic L. V , p. 234 , de navis posses-
sore : τῷ πλείονος φέρει τῶν ἀλωγίμων δεσπόζει , χρυσῷ
τε ὄντων , καὶ λίθων πολυτελέων , καὶ σφηρικῆς ἔσθῃ-
τος. Et L. II , p. 86 : χρυσῷ μὲν καὶ ἄργύρῳ ἐ ἔσθῃ-
τος ἀφθονία. Chariton , L. I , p. 10 : χρυσός τε καὶ ἄρ-
γυρος , ἔσθῃτων κάλλος καὶ κόσμος. Et L. VI , p.
102 : χρυσός , ἄργυρος , ἔσθῃς. Et ibid. p. 112 : χρυ-
σὸν , ἐ ἄργυρον , καὶ ἔσθῃτα. Et L. VII , p. 121 : ἐ
τὰ χεῖματα , καὶ τὰς ἔσθῃτας , καὶ τὸ πλεόντεσ τὸν
βασιλικόν. Alciphron , L. I , Ep. VIII , p. 30 : πρὸς μὲν

ἐν τῷ χρυσῷ ὃν ἐπαγγέλλοντο (αἱ λησῆαι) καὶ πάλιν ΕΣ-
ΘΗΤΑ, κίχνηνα.

[P. 44, l. 1.] Κόσμος κυνῶν. Mollius : Xenophon de
Venat. κυνῶν ὁ κόσμος, δέραια, τελαμωνίαι, ἰμάντες.

[P. 44, l. 2.] Ἀργύρειον. C. Flor. ἄργυρον. Foutè ἄργυ-
ρος, ut in omnibus exemplis suprā ex Heliodoro, Xeno-
phonte juniore & Charitone allatis.

[P. 44, l. 5.] Ὡς ναύτης. Non adfentior Cl. Hinlo-
pen. hæc verba delenda censeo.

[P. 44, l. 7.] Διέκειτο μὲν κακῶς. Sic suprā, L. I, p.
23 Ed. Moll. ὁ ὅς ἐκείτο πλεοναῖς νεανικαῖς συγκεκομ-
μένος ὑπὸ τῶν ληστῶν . . . ἰδὼν ὅς τῷ Χλόην, κ.τ.λ.

[P. 44, l. 11.] Κατέκλασεν. Sic suprā, p. 35 Ed. Moll.
μή τί σοι τῶν φυτῶν κατακίεσται.

[P. 44, l. 13.] Τρέχοντες πολλά. Tres Mss. R. &
Edd. Flor. Commel. & Jungerman. τρέχοντες. At Urs.
Cod. Ursino probante, τρέχοντες, quod in textum recepit
Moll. & hinc uterque Par. Editor ac Lipsiens. Amyot au-
tem in suo Codice invenit τρέχοντες; vertit enim : qui ne
font que courir çà & là.

[P. 44, l. 15.] Κατεδίωξαν αὐτάς. Cl. Bodeno sus-
pectum & nimis remotum videtur illud αὐτάς, pro quo
reponendum censeo αἰγας.

[P. 44, l. 15.] Ἐπὶ πάλιν θάλατταν. Malè abest τὴν
ab Ed. Moll. & hinc ab utraq. Par.

[P. 44, l. 16.] Ὡς περ λύκοι. Homer. Il. A, 72, λύ-
κοι ὥς; undè Virgil. lupi ceu.

[P. 44, l. 17.] Πόαν. C. Flor. & Urs. Ursino probante;
λύγον.

[P. 44, l. 18.] Ὑπὸ τῷ πνεύματι. Edd. Commel. &
Jungerman. ὑπὸ, quod Jungermanus in typographicorum
mendorum elencho emendavit.

[P. 44, l. 21.] Τίς πιστεύει. Ad oram C. R. III, p. (sic) πιστεύειν.

[P. 44, l. 21.] Νῦν ἔχων. De hâc loquendi formulâ vide Lambert. Bos. Animadvers. ad Scriptores quosdam Græcos, p. 15 & seqq.

[P. 45, l. 7.] Μηθυμναίοις λέγων. Hoc Μηθυμναίοις refertur ad λέγων; alioquin legendum esset Μηθυμναίης, ut referretur ad ἔπειθει.

[P. 45, l. 10.] Ψᾶρες, ἢ κολοίσι. Imitatur Homœum, Il. P, v. 755 :

Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται, ἢ κολοιῶν.
Quod & observavit Moll.

[P. 45, l. 14.] Ὀρῶν. A finibus. Sic jamdudum conjeceram, & sic exaratum postea vidi in Cod. R. III, & in Ed. Commel. Minus benè cæteræ omnes Edd. & Mss. ὀρῶν, à montibus. Amyot vertens, hors de leur territoire, legisse videtur ὀρῶν, quod unicè probandum, ob sequens εἰς ἄλλης ἀγρῆς. Suprà vidisti, pag. 42 Edit. Mollianæ, hos juvenes appulisse τοῖς ἀγρῆς ἐν οἷς ὤκουν ἢ Χλόη καὶ ὁ Δάφνις.

[P. 45, l. 15.] Διωκόντων δέ. Cod. Urs. Ursino probante, & C. R. II, διωκόντων δῆ.

[P. 45, l. 16.] Κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν. Duo primi Codd. R. πολύν.

[P. 45, l. 16.] Πρὸς τὰς Νύμφας. Sic in re simili, L. I, P. 27 Edit. Moll. λαβεῖν τὴν Δάφνιν ἢ Χλόην πρὸς τὰς Νύμφας ἀβανθῆσαι, εἰς τὸ ἀντρεῖν εἰς ἀβανθῆσαι; quòd scilicet, ut suprà monuimus, in hoc Nymphæum antro lavacrum inesset.

[P. 45, l. 17.] Ἀπονίπλει. Achill. Tat. L. VIII, p. 634, ἀπονίψασθαι τὸ πρόσωπον.

[P. 45, l. 19.] Καὶ τῆς πύρας προκομίῃσα. Cl. le Fevre conjicit καὶ τῆς πύρας.

[P. 46, l. 2.] Ἦλθε κακῶ. Sic suprâ , L. I , p. 16 Ed. Moll. ὁ μὲν κινδύνῃ ὥρῃ τοσούτον ἐλθὼν. Heliodorus, L. VII, p. 207, ὥρῃ τοσούτον ἐλθόντες κινδύνῃ, ut & Lib. X, p. 455. De quâ loquendi formulâ confer Hor. Vitringam & Reitzium ad Lucianum, tom. II, pag. 123, ubi & hic Longi locus laudatur.

[P. 46, l. 5.] Τρυφῶντων. Post hanc vocem auctiùs ad oram C. R. III, & in Codd. Flor. & Urs. Ursino probante, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ ὄντων, τέτρες εἰς βοήθειαν ἤκειν ἐκέτευον; ubi illud ἐν ἡσυχίᾳ ὄντων mihi videtur esse glossa τῶ τρυφῶντων, ut sequentia τέτρες εἰς βοήθειαν ἤκειν ἐκέτευον, glossa τῶ ἐκείνηρας θέντες. Frequentiùs hoc sensu dicitur ἐκείνηριαν. Demosthenes de coronâ, p. 262, l. 16 Ed. Cl. Reiskii, καὶ ἐκείνηριαν ἔθηκεν ὡς ἀδικέμενος. Et contrâ Timocrat. p. 703, ἔθεσαν καὶ ἐκείνηριαν οἱ ἄνθρωποι. Andocides de Mysterioris, p. 54, tom. IV Ed. Cl. Reiskii, habet ἐκείνηριαν καλᾶσθαι, & ibid. εἰς ἂν θῇ ἐκείνηριαν, & ibid. p. 56, ἐκείνηρια κῆται ὅτι τῶ βωμῶ. Æschines contrâ Timarch. p. 123 : ἐκείνηριαν θέντες εἰς τὴν βελήν. Et de legatione malè gestâ, p. 200, ἐκείνηριαν θέντες ἐν τῷ δήμῳ εἰ ἐκίῃσι. Harpocratio in hanc vocem, p. 196 : ἐκείνηρια. Αἰχίνης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ. Ἐκείνηρια καλεῖται ἐλαίας κλάδος στέμματι ἐσμμένος. Nam εἰ ἐκετεύοντες ἐλαίας καλεῖσθαι κλάδον, addit Aristophan. Scholiastes ad hunc Pluti versum 1383 :

Ὅρῳ τιν' ὅτι τῶ βήματος καθιδέμενον,

Ἐκείνηριαν ἔχοντα.

[P. 46, l. 8.] Ἀληθῶν λείοντες εἰδέν. Xenophon Ephes. L. V, p. 68, τῶν μὲν ἀληθῶν εἰδέν λείοντες.

[P. 46, l. 13.] Τῶν πρώτων οἰκιῶν. Eodem & modo & sensu gallicè dicitur, des premières maisons. Quomodò tot loquendi formulæ & vocabula græca in gallicam irrepserint linguam, sic doctè explicat eruditissimus & amicissi-

mus nobis socius Cl. Dacier, cui elegantissimam *Æliani Variarum Historiarum & Xenophontis Cyropædiæ* versionem gallicam debemus, olim egregiam Froissardi cum multis Codd. Mss. collati Editionem debituri, quique hujusce notæ, quam ex peculiari disputatione de hoc argumento à se conscriptâ excerpfit, mihi fecit copiam : Long-temps avant l'ère Chrétienne, la langue Grecque fut usitée dans les Gaules, sur-tout dans la Gaule Narbonnoise; elle continua d'y être cultivée dans les siècles suivants; les premiers Ministres de l'Évangile qui passerent dans les Gaules pour y porter la foi, prêcherent en grec, & furent entendus du plus grand nombre de leurs auditeurs : les relations fréquentes de quelques-uns de nos premiers Rois avec les Empereurs d'Orient, tantôt leurs alliés, tantôt leurs ennemis, ne permettoient pas de négliger la langue grecque; à cette époque il y avoit en France des écoles où on l'enseignoit. Elle étoit dans le sixième siècle tellement familière aux habitants d'Arles, que sous l'Evêque S. Césaire, les laïcs comme les clercs, y chantoient dans l'Eglise les psaumes, les hymnes & les antiennes en grec & en latin. (vie de S. Césaire, tom. III du Rec. des Hist. de Franc. p. 384.) Les monuments de notre histoire, écrits dans les VII, VIII & IX siècles, sont remplis d'expressions grecques. Vers la fin du Xe, S. Gerard, Evêque de Toul, établit dans son diocèse des communautés de Moines Grecs, qui ouvrirent des écoles, où l'on venoit de toutes parts étudier leur langue (Hist. Litt. de la Franc. tom. VII, p. 528.). A peu près dans le même temps, Ponce, Evêque de Marseille fit un pareil établissement dans sa ville épiscopale (ibid. p. 414.). Durant les Croisades, il dut se faire entre les Croisés & les Chrétiens d'Orient, un échange de mots & de tours de phrases, dont ces derniers profitèrent si bien, que vers l'an 1300, au rapport d'un Écrivain

contemporain, (Raymundus Montaneri, Historien Catalan, cité par Du Cange, dans la préface du Glossaire de la basse Latinité, p. 20 de la nouvelle Edition.) on parloit françois dans la Principauté de la Morée & dans le Duché d'Athènes, comme à Paris.

[P. 46, l. 15.] *Ἀκήρυκτον*. Hic sensu proprio ἀκήρυκ-
τον accipiendum est pro bello quod à πράcone, seu cadu-
ccatore, indictum non est. Scripsimè autem πόλεμος ἀκή-
ρυκτος jungitur cum ἀσπονδος, ut apud Demosthenem de
Coronâ, p. 314, 16 Ed. Cl. Reiskii; apud Æschin. contra
Timarch. p. 33 & 38 Ed. Stephan. apud Lucian. in Pisca-
tor. tom. I, p. 605, ἀσπονδα καὶ ἀκήρυκτα πάντα. Tunc
significat bellum implacabile; de quo vide Cl. Abresch.
Dilucid. Thucyd. p. 555.

[P. 46, l. 16.] *Καθεικύναντα*. Suprà, p. 41 Ed. Moll.
ναῦν μικρὰν ΚΑΘΕΛΚΥΣΑΝΤΕΣ.

[P. 46, l. 17.] *Πλησίον γάρ*. Tres Manuscripti Reg.
omittunt γάρ.

[P. 46, l. 17.] *Οὐκ ἦν ἀσφαλές*. Sic habet Cod. Flor.
At Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ac tres Mss. Regii
omittunt illud ἦν. Mollius, & hinc uterque Par. & Lips.
Editor, οὐκ ἀσφαλές ἦν. Sic suprà dixit, p. 42 Ed. Moll.
Οὐ γὰρ ἀσφαλές ἐδόκει, μέλοπωρινῆς ὥρας ἐνέσω-
σης, ἐνθαλατλεύειν. Anacreon in quodam Epigrammate,
hyemem vocat ὥρην ἀνέγλυεν. Ovid. Fast. L. II, v. 453:

Orta dies fuerat; tu desine credere ventis:

Perdedit illius temporis aura fidem.

[P. 46, l. 19.] *Εὐθὺς τῆς ἐπίσεως*. Statim atque pos-
tera lux affulsit, ut εὐθὺς τῆς ἡμέρας, continuò primâ
luce. Quid autem discriminis inter εὐθὺς & εὐθὺ Atticistæ
statuerint, vide apud summum Valckenær. Animadvers. ad
Ammon. L. I, c. 2, p. 91.

[P. 46, l. 19.] *Ἀντιρέταις στρατιώταις*. Malè in omnibus

Edd. præterquàm in posterior. Par. & in Lipsiens. ἀνιρέ-
ταις. Rectè ἀντιρέταις in tribus Codd. R. quod & conje-
cerat Mollius, post Jungerman. in mendorum elencho, &
post Huetium, veiè observans apud Suidam & Eustathium,
ἀντιρέτας esse τὰς ἐλαύνοντας καὶ μαχεμένους, τὰς αὐτὰς
καὶ ἐρέτας καὶ ἐπλίτας. Thucydides, L. I, p. 10, 16, ἀνι-
ρέται δ' ὅτι ἦσαν ἐν μάχῃ πάντες ἐν τῇ φιλοκλήτῃ
ταυσί. Et L. VI, p. 43755. 1. ὅτινις ἀντιρέταις κερμαίον-
τες καὶ ἐπλιδύσσουσιν ἐνθύς. Confer eundem & L. III, 178,
58. Heliodor. L. II, pag. 63, ἀνιρέται τὸ πλεονάζοντες.

[P. 46, l. 10.] Ἐπέπλη τῆς ὠκεανολίτης ἀρχῆς.
Confer summum Hemsterhus. ad Lucian. tom. I, p. 384,
Dial. Mort. XII, ubi & hunc Longi locum laudat.

[P. 47, l. 1.] Πειπαυμένους τῷ πρυγῇ. Suprà, p. 31
Ed. Moll. ΠΑΥΣΑΣΘΑΙ τὸ πρυγῇ. Et L. III, p. 90
Ed. Moll. τῷ μὲν ἦρος ΠΑΥΟΜΕΝΟΥ.

[P. 47, l. 2.] Ὅσοι τέτων ἐργάται. Sic Alciphron, L. I,
Ep. XI, p. 44, τὰς τῆς θαλάττης ἔργατας.

[P. 47, l. 5.] Λύαν ἤλαυνε. Columbanus : In Urs.
Cod. est hoc Scholion : εἰ μὲν ἔλαβε, τὸ ΛΕΙ δίφθογγον, εἰ δὲ
μὴ, ἰῶτα.

[P. 47, l. 7.] Τὴν τὴν χειμῶνος. Sic suprà, L. I, p. 15
Ed. Moll. vidisti, τὴν Δάφνιν φυλλάδα χλωρὰν κόπτοντα,
τοῖς εἰφοῖς τρεφὴν μὲν πλὴν τομήν. Sic & infrà, L. IV,
p. 147 Edit. Moll. Daphnis capellis φυλλάδα χλωρὰν
ἔδωκε. In hoc autem Longi loco tres Mss. R. ante τὴν χει-
μῶνος, omittunt πλὴν, quod & abest ab Edd. Commel. &
Jungerman. In Ed. Flor. τὴν τὴν χειμῶνος, operatum vitio.

[P. 47, l. 8] Τρεφὴν ὥστε. C. Urs. Ursino probante,
τρεφὴν καὶ ὥστε. Alter Ursini non habet illud καὶ, quod in
suo Codice invenisse videtur Amyot, sic vertens, & voyant
de loin.

[P. 47, l. 10.] Στελέχμι καὶ ἄλλω ξηρᾷ ὀξύνη. Sic restitui

ex certâ emendatione Cl. Koën. ad Gregor. de Dialect. p. 7, quam summus Valckenær. probat, & cui favet Amyot vertens, dans le tronc d'un arbre sec & creux. An legit *σιλέχῃ ΚΟΪΛΗΣ* καὶ ξηρᾶς? Legitur *σιλέχῃ ξύλῳ* in omnibus Codd. & in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. At *σιλέχῃ καὶ ξύλῳ* in Edit. Moll. & hinc in prior. Par. & in Lipsiens. ut in posterior. Par. *σιλέχῃ ἐν ξύλῳ κοίλῳ*. Huc-tius suū exemplaris oræ adscripsit hic *ξύλῳ* dici pro *ξύλινῳ*. Jungermanus autem conjecit *ξύλῃ*.

[P. 47, l. 10.] *Παρῆν τῇ ἀγέλαις*. Rectè Amyot vertit, les deux troupeaux; suas videlicet oves & Daphnidis capras pascebat. Suprà, L. I, p. 9: ἥδη δέ τις καὶ τὰς ἀγέλας ἀμφοτέρως ἐφρένησε, θαλέρῃ προσλιπαρήσας αὐτῶν.

[P. 47, l. 11.] *Καταφεύγει*. Sic, cum Cl. Bodeno, restitui à Cod. Urs. probante Ursino; quam lectionis varietatem pro suâ emendatione vendidit Moll. Proximè accedunt Codd. R. I, & II, in quibus καὶ φεύγει. Infrà habes, p. 49 Ed. Moll. τὰς Νύμφας ἐφ' αἷς ἐλκομένην ΚΑΤΕΦΥΓΕΝ: In aliis omnibus Edd. legitur simplex *φεύγει*.

[P. 47, l. 13.] *Διὰ τὰς θείας*. Ex Ed. Moll. & hinc ex utràque Par. excidit articulus *τάς*.

[P. 47, l. 13.] *Οὐδὲν ὄφειλες*. Sic suprà, p. 43 Ed. Moll. ἀλλ' ἦν ὅδ' ὄφειλες. Et p. 39, καὶ ὅδ' ὄφειλες.

[P. 47, l. 14.] *Κατακερτομήσαντες*. Operarum vitio, καθάπερ τομήσαντες in Ed. Jungermani, qui hoc mendum in elencho ipse correxit. Suidas: *Κατακερτομῆν, καταχλιυάζειν, ἀντιαλκῆ*.

[P. 47, l. 19.] *Ἐγίνωσκον*. Hanc veterem formam servant tres Mss. R. At recentior forma *ἐγίνωσκον* in omnibus est Edd.

[P. 47, l. 19.] *Παραγίρω*. Mollius: « Codex meus habebat *παγαγίρω* ». Cave autem putes Mollium in suâ Editione adornandâ usum fuisse Codice Manuscripto; sed sic

passim, (quod innumeris exemplis, si tanti esset, demonstrare possem,) designat Editionem Florentinam, in quâ hîc, ut & in Commelin. *ᾠδὴν ἰέρω*. Sic & paulò infrâ dicit suum Codicem habuisse *κοκκύων*, quod reverà in Edit. Florentinâ.

[P. 47, l. 21.] *Δεδιότες*. Sic Xenophon in Memorab. L. III, c. 5, p. 125 Edit. Lips. 1772, *ἔταν ΧΕΙΜΩΝΑ, ἢ ΠΟΛΕΜΙΟΥΣ, δύνωσιν*, ubi illud Germaniæ lumen, summus Ernesti, rectè à Codice, pro *πολέμους*, restituit *πολεμίους*; quæ doctissimi viri emendatio hoc ipso Longi loco confirmatur.

[P. 48, l. 5.] *Τὴν σύριγγα ἑρριμμένην*. Sic suprâ, L. I, p. 23 Ed. Moll. in re simili, *Chloë τὴν σύριγγα ῥίπτει*.

[P. 48, l. 7.] *Κωκύων*. In Edd. Flor. Commel. & Jungerman. *κοκκύων*. Rectè Jungermanus restituit *κωκύων*; quod Mollîus, qui hanc emendationem sibi arrogat, in textum recepit; in quo cum secuti sunt uterque Par. Editor & Cl. Boden.

[P. 48, l. 8.] *Ἐκαθέζοντο*. Sic restitui à duobus primis Codd. R. At C. tertius, & cæteræ omnes Edd. *ἐκαθέζετο*. Simul autem sedebant, & ut plurimum sub fagi tegmine. Suprà, L. II, p. 40, *ΚΑΘΕΖΟΝΤΟ ὅπῃ στελέχους δρυός*. Infrâ, L. II, p. 57: *ὅπῃ τὴν ΣΥΝΗΘΗ ΦΗΓΟΝ ἔρχεται*. Amyot autem in suo Codice videtur invenisse *ἐκαθέζοντο*; vertit enim, à l'ombre duquel ils avoient accoutumé de se seoir.

[P. 48, l. 10.] *Ἐρρίψεν ἑαυτὸν χαμαί*. Xenophon Ephes. L. I, p. 15, *ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν*.

[P. 48, l. 11.] *Καλιμέμφοιο*. Sic Cod. Urs. Ursino probante, & hinc Mollîo & utroque Par. Editore ac Lips. At Edd. Flor. Commelin. & Jungerman. & tres Mss. R. *ἐμέμφοιο*. Cl. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 733, hunc Longi locum profert, & observat *καλιμέμφοιο* cum accusativo pariter & cum dativo construi; quod & monuit

Suidas in hanc vocem, tomo II, paginâ 259.

[P. 48, l. 13.] Ἀφ' ὑμῶν. Cod. R. III, ἀφ' ἡμῶν.

[P. 48, l. 15.] Πρώτῃ γάλακτις. Rectè Cl. Boden, post Stuck. de Sacrific. p. 72, observat Nymphas cum reliquis Diis rusticis, pertinere ad Numina αἶνα, quibus pro vino lac libabatur.

[P. 48, l. 18.] Αἶγας ἀποδέρξαι. Sic Penelope de prociis conqueritur apud Homer. Od. P. v. 535 :

Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡμᾶτα πάντα ,
Βῆς ἱερέοντις & οἷς καὶ πίονας αἶγας.

[P. 48, l. 19.] Καὶ τὰ πρόβατα καλαθύξαι. Hæc desunt in tribus Codd. R. sed ad tertii oram adscripta sunt.

[P. 48, l. 20.] Λοιπὸν εἰρήσει. E tribus Codd. R. revocavi vocem λοιπὸν, quæ omissa est in omnibus Edd. sed quam reposuere Columban. & Jungerman. in typographicorum mendorum elencho. Hoc vocabulum in suo Cod. invenisse videtur Amyot vertens : Chloë DÉSORMAIS demourera en la ville.

[P. 48, l. 20.] Ποίοις ποσίν. Apud Sophoclem in Ajace Mastigophor. versu 1030, Teucer, Ajace mortuo, sic loquitur :

Πῶ γδ' μολεῖν μοι δυνάτ' ἐς πένες βροτῆς ,
Τῷς σοῖς ἀρήξαν' ἐν πόντοις μηδαμῶς ;
Ἦπῃ Τελαμῶν σὺς πατήρ, ἐμός θ' ἄμα ,
Δέξαν' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεῶς τ' ἴσως ,
Χωρῆν' ἄνευ σῶ.

Achill. Tat. L. IV, p. 434 : πῶ γδ' ἴδαιμι τῶ πρόσωπῳ καὶ πατέρᾳ, μάλιστα μὲν ὅπως αἰσχροῦς φυγῶν ; Confer & D'Orvill. ad Charitonem, pag. 460, in hæc Charitonis verba ; πῶς οὐκ ὀφθαλμοῖς.

[P. 49, l. 2.] Πειρίμένω. Sola Editio Jungerman. περιμένω, quod Jungermanus in typographicorum mendorum elencho, & Cl. Boden in notis, præferunt.

[P. 49, l. 3.] Πόλεμον. Mollius conjicit πολέμιον.

[P. 49, l. 5.] Τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Malè Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. τῶν δέ. Rectè prior Par. Editor & Cl. Boden conjecerunt τῶνδε, quod & in Edd. Flor. Commel. & Jungerman.

[P. 49, l. 8.] Ταῦτα λέγοντα. Cod. Urs. Ursino probante, & C. R. II, τοιαῦτα; sed retinendum ταῦτα. Xenophon Ephes. L. II, p. 30: ΤΑΥΤΑ ΛΕΓΟΝΤΑ ΑΥΤὸν ὙΠΝΟΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΕΙ, & αὐτὰς ὄναρ ἑφίσταται.

[P. 49, l. 11.] Ἀνυπόδητοι. Sic restitui è tertio Cod. R. Malè in duobus primis, & in omnibus huc usque Edd. ἀνυπόδετοι. Sic suprà vidisti, L. I, p. 5 Ed. Moll. τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν αὐτῶν λίθοις ἐπεπείητο· πόδες ἈΝΥΠΟΔΗΤΟΙ, χεῖρες εἰς ὤμους γυμναί, κόμη μέγχι τῇ αὐχένων λελυμένη. Suprà monuimus ἀνυπόδητον propriè dici Ἀττικῶς, dùm contrà ἀνυπόδετος usurpatur Ἑλληνικῶς. Mollius autem post Columban. observat similem prorsùs habitum Europæ comitibus tribui ab Achille Tat. L. I, p. 10 Ed. Cl. Boden.

[P. 49, l. 13.] Ἐλεῖσαι. Cl. Wyttenbach emendat ἐλεῖσαις; sed ἐλεῖσαι exemplis appositis confirmare nititur Reitz. ad Lucian. tom. II, p. 921.

[P. 49, l. 16.] Ἡμεῖς τοι. Sic restitui è tribus Codd. R. In omnibus autem Edd. deerat τοι.

[P. 49, l. 17.] Ἐν ταῖς τῷ ἄνθρωπῳ. Malè Ed. Moll. & hinc prior Par. ὡς ὃ τῷ.

[P. 49, l. 18.] Ἐκείνη παιδίοις κοινὸν ἔδεν. Sic è tribus Codd. R. emendavi; quod & conjecerat Jungerman. in cujus Ed. ut & in Flor. & Commelin. ἐκείνη sine iota subscripto. At in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par. & Lipsiens. ἐκείνη παιδίοις κοινὸν ἔδεν ἘΧΕΙ κ.τ.λ. quod minùs elegans. Frustrà quis conjiciat παιδίσις pro παιδίοις.

[P. 49, l. 19.] Λάμωνος. Dryantis, non autem Lamonis,

& filia habebatur, & oves pascebat Chloë. Jam dudum igitur emendaveram $\frac{\pi}{\delta}$ Δρύαντος, cum postea & Huetium sic coniecisse deprehendi. Sic & Amyot videtur legisse vertens: ne pense pas qu'elle soit fille de Dryas. An & παιδίαις legit pro παιδίαις?

[P. 50, l. 2.] Ὅν ὑμῖς ἐδέεσθε. Operarum vitio ex utraque Par. Ed. excidit ὑμῖς.

[P. 50, l. 3.] Τῷτον. Legitur τοῦτον in Ed. Jungerman. operarum vitio, quod ipse in mendorum clencho agnovit Jungerman.

[P. 50, l. 6.] Καταλιπὼν ἀγροικίαν. Alciphron, L. III, Ep. XXXIX, p. 356 & 358: καταλιπὼσα τῆς σκοπέλης ἐπὶ τὴν ἀΓΡΟΙΚΙΑΝ.

[P. 50, l. 7.] Καὶ ἄπεισι. Jungermanus interpretatur, veniet, & Reitz. ad Lucian. tom. II, p. 217, hinc abibit. Hic tamen ἄπεισι posset & de praesenti intelligi, quamvis tamen ut plurimum pro futuro usurpetur; de quo vide eundem ibid. Reitz. & summum Hemsterhus. ad Lucian. t. I, p. 10, Thomam Magistram in ἈΠΕΙΣΙΝ, p. 88, ac Mœrin Atticistam in hanc eandem vocem, p. 16, ubi declarant ἄπεισιν Atticè dici pro ἀπελεύσεθ. Amyot autem hic vertit: il est déjà parti pour s'en aller.

[P. 50, l. 9.] Καὶ αὐτὰ κύνθ χαμαί. Xenophon Eph. L. I, p. 13, ἐκείνη εἰς γῆν ἀθυμῶντες. Suprà, p. 49 Ed. Moll. Daphnis ἔρριψεν ἐαυτὸν χαμαί.

[P. 50, l. 10.] Μέρους γελονέαι. Sic paulò suprà: μήτε μέρος γένοιτο λείας.

[P. 50, l. 12.] Νεμήσειε. Sic Cod. R. III, Cod. Ursin. Ursino probante, & Ed. Lipsiens. At duo primi R. Codd. & Flor. νεμήσειε; atque hinc Mollius & utraque Par. Ed. νεμῖσειε. Editiones Florent. Commelin. & Jungerman. νεμήσεσθε.

[P. 50, l. 13.] Καὶ συνείσειε κοινῇ. Hoc, operarum

vitio, è posteriore Parisiensi Editione excidit.

[P. 50, l. 14.] Μελήσει Ἔρωτι. Sic suprà, p. 50 Ed. Moll. Χλόης γδ' ἡμῖν μᾶλλον ἢ σοι μέλει. Et pag. 36 : Ἐρώτι υἱῶν μέλει. Et L. I, p. 24 : τὸ ᾧ ἐνλεῦθεν τῇ σύ-
ειγι μελήσει, κ.τ.λ.

[P. 50 l. 16.] Μεισὸς δακρύων. Hæc est Urs. Cod. ab Ursino probata lectio, quam in textum recepit Moll. & hinc uterque Paris. Editor, necnon & Lipsiens. In tribus Codd. R. & in Flor. κοινῇ ὑφ' ἡδονῆς & λύπης δακρύων, ubi μεισὸς omissum, & δακρύων est participium. Edd. Florent. Commel. & Jungerman. κοινῇ ἡδονῆς & λύπης μεισὸς, δακρύων, nisi quod, operarum vitio, κρύων, pro δακρύων, in Ed. Jungerman. Rectè, ut omnia, summus Valckenær vocem κοινῇ, à librario malè repetitam è præcedentibus & συνείσει κοινῇ, delendam judicat.

[P. 50, l. 20.] Ἐνθα τὸ τῷ Πανός. Edd. Flor. Com-
mel. & Jungerman. ἔνθεν. Suprà vidisti, p. 51 Ed. Moll.
τῷ Πᾶνα τῷ ὑπὸ τῇ πίτυϊ ἰδρυμένον.

[P. 51, l. 1.] Καλέχον, Sic è C. Urs. probantibus Ursino & Jungermano, restituerunt Cl. Dutens & Cl. Boden. Ad oram Cod. R. III, καλέχον, ἢ καλέχων. C. R. I, καλέχον, cui superscriptum Ω, ut indicetur varians lectio κατέχων, quam habent Cod. Flor. & alter Ursini. In Edd. Flor. Com-
mel. Jungerman. Moll. & prior Par. ut & in Cod. R. II & III, καλέχε, cui καλέχεν præfert Moll. Sed, ut observat Junger-
man. qui hanc lectionem, καλέχε, meritò rejicit, Daphnidi undè hircus esset, cui in illà direptione adeò nihil relictum, & cui bono fistulam in unâ manu supplicans tenuisset? Le-
gendum igitur καλέχον, quod referendum ad ἄγαλμα; Pani enim & fistula tribuitur, & hircus apprimè convenit.

[P. 51, l. 6.] Τὰς ἀμφὶ τῷ Λάμωνα. Sic Urs. Cod. Jungermano & Mollio probantibus. Sic ediderunt Junger-
manus & Cl. Boden. Hunc sensum in suâ versione gallicâ

affecutus est Amyot. Malè, præter Lipsiens. cæteræ omnes Edd. & Codd. τ̃, pro τὲς. Rectè monuit Jungermanus sic & aliàs Longum loqui amare, & infrà, pag. 58 Edit. Moll. τὲς ἀμφὶ τ̃ Δρύαντα καὶ Λάμωνα pro Dryante & Lamone usurpari.

[P. 51, l. 7.] Εὐφροσύνης. Mollius legendum censet, ΚΑΙ εὐφροσύνης; sed rectè Cl. Abresch. Adnotation. ad quædam loca novi Testamenti, p. 617, observat cum frustrà infarcire illud καὶ ante εὐφροσύνης, cùm nullus Scriptor, uno Xenophonte Ephesio excepto, participia ἀσυνδέτως juncta æquè habeat in deliciis. Idem confert hæc ejusdem Longi paulò suprà sic dicentis: παυσάμενος δακρύων καὶ εὐχῶν, ἀράμενος τὰς φυλλάδας. Infrà, L. III, p. 73: ἀμέλειαν φυλάξας, κρέας ἀρπάσας.

[P. 51, l. 12.] Μακροτάτη γεινόμενα. Sic apud Aristarchum. L. I, Ep. X, p. 27: ἅπαντα δ' ἔν ἑμῶς βραδύνειν ἰδούκει τῷ Ἀκοντίῳ· καὶ ἔτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἐωρακείναι, ἔτε νύκτα ΒΡΑΧΥΤΕΡΑΝ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ubi rectè Cl. Pierfon. Verisimil. L. I, c. 8, p. 100, ΒΡΑΔΥΤΕΡΑΝ reposuit. Suprà Longus, p. 38 Ed. Moll. θᾶπτεν εὐχόμεθα γενέσθαι πλὴν ἡμέραν. Confer & Chariton. L. VI, p. 98. Xenophon Ephes. L. I, p. 10, ΒΡΑΔΥΝΕΙΝ ὃ ἅπαντα ἰδούκει Ἀβροκόμη καὶ Ἀνθία, ubi verba Aristarchi agnoscis.

[P. 51, l. 14.] Ὅσον δέκα σταδίους. Codd. R. II & III, ὅσον σταδίων.

[P. 51, l. 15.] Καταδρομῇ. C. R. III, καταδρομῇ. Legendum καταδρομῇ, ut suprà, p. 48 Ed. Moll. θεασάμενος πλὴν καταδρομῇ. Et p. 1, ac infrà, p. 60, ληστῶν καταδρομῇ.

[P. 51, l. 20.] Ἐπ' ἀγκυρῶν διορμίσας. Lucian. de Merced. conduct. tom. I, f. 717, ἐπ' ἈΓΚΥΡΩΝ πλοσίον διορμίσας.

[P. 51, l. 21.] Μηδὲ μίαν. Sic in Edd. Flor. Com-
mel. & Jungerman. Et hoc quidem multò majorem vim
habet ac emphasin, quàm si cum Mollio, utroque Editore
Parisiens. & Lipsiens. conjunctim legas μηδεμίαν.

[P. 51, l. 21.] Λυπῆσαι. Confer Cl. Abresch. Dilucid.
Thucydid. p. 629, ubi hunc Longi locum laudans, eodem
sensu à Thucydide, quem noster sæpe imitatur, usurpa-
tum fuisse λυπῆσαι, observat. Suprà, L. I, p. 18 Ed. Moll.
δινὰί αἱ μῦθαι λυπῆσαι.

[P. 52, l. 1.] Ἀνῆκεν. Operatum vitio in Ed. Mol-
liana, ἀνῆκεν. Cl. Boden conjicit ἀνῆγεν; sed retinendum
ἀνῆκεν.

[P. 52, l. 5.] Ἐς νύκλα ληΐσης. Sic Reitz. ad Lu-
cian. tom. II, p. 422: non cessandi, desinendi, notionem
solam huic verbo inesse putem, sed & perseverandi, ut
apud Longum Pastor. καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκλα ληΐσης.

[P. 52, l. 6.] Λάμπεισθαι πυρί. Agnoscis Homericam
imitationem. Scilicet in Odyss. T, v. 37, Telemachi do-
mus, numine accedente, tota igne videtur ardere. Sic enim
exclamat Telemachus:

ὦ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τέδ' ἐφθαλμῶσιν ἱρῶμαι
ἔμπης μοι τῶχοι μεγάρων, καλαί τε μισόδμαι,
εἰλάτιναι τε δοκοί, ἐκ κίρκης ὑψὸς ἔχοντες,
φαίνοντ' ἐφθαλμῶσι ὥσπερ πυρὸς αἰθεμέναιο.

Ἢ μάλα τις θεὸς ἔνδον, εἰ ἔρανόν ἐυρὺν ἔχει.

Cui Ulysses respondet:

Αὐτὴ τοῖ δίκη ὅτι θεῶν εἰ Ὀλύμπῳ ἔχει.

[P. 52, l. 6.] Κτύπες ἠκέετο. Xenophon Ephes. L.
II, pag. 36: φόβος τῆς ὕλης ἠκούετο ἐκ ἀνθρώπων
κτύπες.

[P. 52, l. 7.] Ῥέθιος. Sic Lucian. in Amor. tom. II, p.
404, propriè usurpat τὸ ῥέθιον τῶν ἐλατήρων, & in Lexi-
phan. tom. II, p. 337, τῷ δρόμῳ τὸ ῥέθιον, & in Toxari,

p. 528.

p. 528, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τὴν ἑρμῆς. Et ibid. metaphorice, p. 560, τὸ ῥέθιον τὸ θυμῷ. De voce ῥόθιον vide præter Hesych. & Suid. Cl. Dukerum, & quos indicat auctores ad Thucydid. qui hoc vocabulo usus est L. IV, p. 244, ut & Plutarch. in Moral. p. 241, C. 271, B. 439, A. 494, A. & 778, B. Euripid. Iphigen. in Taurid. v. 407:

Ἡ ῥοθίοις ἐλαλίνοις,
Δικρότοισι κώπαις.

Vide eundem & v. 426, & v. 1134, ῥοθίαις πλάγαις,
& v. 1387:

Λάβετε κώπαις, ῥοθιά τε λευκαίνειτε.

Et in Cyclop. v. 17:

Παῖδες τ' ἐρείμοις ἤμυροι, γλαυκὴν ἄλα
ῥοθίοισι λευκαίνειτε.

Confer eundem & in Andromach. v. 1096, & Æschyl. in septem contra Thebas, v. 368, & in Prometheus, v. 1047, Homer. Od. E. 412:

Ἀμφὶ δὲ γὰρ κῦμα

Βέβρυχεν ῥόθιον.

[P. 52, l. 8.] Ἄλλος ἄλλον ἐκάλει. In Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & in tribus Codd. R. deest hoc ἄλλον, quod de suo addidit & in textum recepit Mollius, & hinc uterque Par. Editor & Lipsiensis. Amyot vertit: l'autre appelloit ses compagnons.

[P. 52, l. 9.] Τετραῶσάι τις ἰδόκει. Moll. vertit, videbaturque nonnullus vulneratus. At Jungermanus, nonnullus vulnus sibi inflatum opinari; ut Amyot, l'un pensoit être ja blessé. Quo sensu δοκεῖν sæpè usurpari suprà declaravimus, p. 22 & 23.

[P. 52, l. 10.] Νεκρὸν μιμῶμεν. Summus Valcken-
ner legendum putat χῆμά τι ἐκεῖ νεκρὸν μιμῶμεν.
Chariton, L. III, p. 59: ὁ μὲν ἐν ἐκεῖ καὶ χῆμα ἐ
I

χῆμα νεκρῷ ποιήσας; unde in Longo legere mallet, χῆμα ΤΙΣ ἔκειτο ΝΕΚΡΟΥ μιμέμενος, id est, aliquis jacebat mortui speciem (νεκρῷ χῆμα) prae se ferens. Idem Chariton, L. VII, p. 139, ΣΧΗΜΑ ἔχων ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ. Suprà Longus, L. I, p. 5 Ed. Moll. τὸ πᾶν ΣΧΗΜΑ, χρεία ἦν ὀρχαμένων. Idem infrà, p. 71 Ed. Moll. ἌΝΤΡΟΥ ΣΧΗΜΑ ἐποίει. Sed potest hīc retineri & τι; ut sit, τι μιμέμενον χῆμα νεκρῷ, id est, jacebat quiddam, quod cadaveris speciem prae se ferebat.

[P. 52, l. 15.] Οἱ ᾗ κριοὶ καὶ αἱ ὄϊες. Sic rectè Jungermanus in typographicorum mendorum clencho, & nos in Ed. Cl. Dutens emendavimus. Malè cæteræ omnes Edd. & tres Codd. R. οἱ ὄϊες. Hīc dicitur οἱ ᾗ κριοὶ & αἱ ὄϊες τῷ Χλόης, ut suprà, οἱ τράβοι τῷ Δάφνιδος καὶ αἱ αἰγες. Contrà οἱ ὄϊες sunt arietes. Aristoteles de generatione animal. L. IV, c. 3, p. 678, tom. II Ed. Duval. Paris. 1654: ἐκάζουσι τῷ μὴ καλῶν ἐνίους, τὰς μὲν, αἰγὶ φουσῶντι πῦρ τὰς δὲ, Οἶα ΚΥΡΙΤΤΟΝΤΙ. Homer. Od. I, vers. 425:

ἌΡΣΕΝΕΣ ΟἶΕΣ ἦσαν εὐτρεφεῖς, δασύμαλλοι.

[P. 52, l. 16.] Ὠρύοντο. Dicitur & de canibus apud Theocrit. Id. II, v. 35:

Τὰς κύνας ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὨΡΥΟΝΤΑΙ.

Appianus de bellis civilibus, L. IV, p. 591 Ed. Cl. Henric. Stephan. ann. 1592: τέρατα καὶ σημεῖα ἐν Ῥώμῃ πολλὰ καὶ φοβερά ἦν· κύνες τε γὰρ ὨΡΥΟΝΤΟ ἑμαλῶς εἰς λύκοι.

[P. 52, l. 17.] Πίτυος ἐστιφανωμένη. Mollius subintelligendum monet στεφάνω, & confert Platonem in Sympos. p. 182 Ed. Cl. Fischer. ubi vides Alcibiadem ἐστιφανωμένον κίτλιν πινει ΣΤΕΦΑΝΩ δασεῖ καὶ ἰων. Foitè κλάδεις omissum est, vel subaudiendum; ut suprà dixit, p. 18 Ed. Moll. πίτυος ἐστιφανέτο ΚΛΑΔΟΙΣ. Sed & infrà legi-

ταρ, p. 56, ἱκαθίζετο γδ' ὃ Πίττος ἐστρανωμένα. Et pag. 59 Edit. Moll. ΣΤΕΦΑΝΩΣΑΝΤΕΣ ΠΙΤΤΟΣ. At p. 58, ΚΙΤΤΩ σιφανώας. Et L. III, p. 77, ΚΙΤΤΩ τὰς κεφαλὰς ἐστρανωμένοι. Et L. I, p. 21 Ed. Moll. σιφανω-
Γμένη ΠΙΤΥΙ.

[P. 53, l. 1.] Ἐξ ἁλός. Transponendum suspicor illud ἔξ ἁλός, & legendum, πηδῶντες ἔξ ἈΛΟΣ, ἥ ἑρᾶς παύοντες τὰς ναῦς, ἔλυον κ.τ.λ. Sic infrà, p. 57 Edit. Moll. ὃ ναυαρχίδος ἠγῶτο διελθὼν ΠΗΔΩΝ ἔξ ἁλός.

[P. 53, l. 7.] Νύκτα ἐπιλθῶν. Suprà, pag. 53 Edit. Moll. ἐπῆλθεν ἡμέρα. Et infrà, p. 58, νυκτὸς ἐπιλθέσης.

[P. 53, l. 10.] Μηνιόντος τι τῆς ναύτας. Sic rectè legitur in omnibus Edd. præterquam in posterior. Par. Cl. Dutens, qui Mollii conjecturam, μηνύοντος, quæ in tertio Cod. Reg. in textum recepit. Sed ob sequentia, ἔδεν γδ' ἱερὸν σεσύλητο Πανὸς κ.τ.λ. omninò legendum μηνιόντος, pro quo frustra prior Par. Editor conjecit μηνιῶντος, cùm pariter dicatur & μηνίω & μηνιάω. Idem malè conjicit, ὅτι τῆς ναύτας, pro τι τῆς ναύτας; nam μηνίω cum dativo, sine præpositione, construitur. Homerus Iliad. A, v. 422:

Μήνι' Ἀχαιῶσιν.

Et Il. Σ, v. 257:

Ὅφρα μὲν ἔστος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνι δίω.

Ut autem in posterior. Paris. Ed. Longi, sic & in primâ Achillis Tatii, malè μηνύματα, pro μηνιμάτα, positum fuit; de quo vide Cl. Boden. ad Achill. Tat. L. V, c. 25, p. 489. Idem Achilles Tat. L. V, p. 498, habet μήνιμα ἐκ τῆς θεῆς. Vox autem μήνιμα est HomERICA, & occurrit Il. X, v. 358, & Od. Δ, v. 73. Xenophon autem Ephes. L. I, p. 2: ΜΗΝΙΑ ὡρὸς ταῦτα ὁ Ἔρως. Et Lib. III, p. 53, μηνίσαι μὲν ἱκίειν, scilicet Isis.

[P. 53, l. 11.] Συμβαλῶν. Xenophon Ephes. L. I,
i ij

p. 9 : ΣΥΜΒΑΛΛΕΙΝ ἢ τὰ τῷ θεῷ λόγια ἐκιδύναί τε.
Heliodor. L. I, p. 2 : καὶ τῷ πατρὶν ΣΥΜΒΑΛΛΕΙΝ ἐ
ταῖς πόρεσιν.

[P. 53, l. 13.] Οὐκ ἀθεί. Homer. Od. Σ, v. 352 :
Οὐκ ἈΘΕΕΐ ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσσεύς δόμον ἵκει.

Moschus in Eurōpā, v. 148 :

Οὐκ ἈΘΕΕΐ γὰρ ταῦτα διέρχεται ὑγρὰ κέλευθα.

[P. 53, l. 16.] Μαγνομένας φρεσίν. Homer. Il. Ω, v. 114,
φρεσὶ μαγνομένησι.

[P. 53, l. 17.] Ἀγέλας ἢ βοῶν καὶ αἰγῶν ἀπηλάττει.
Tres Codd. R. Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ἀγέλας
ἢ βοῶν ἐ αἰγῶν ΚΑΙ ἀπηλάττει. Pro quo Huetius rectè,
meo quidem iudicio, legendum conjicit, ἐ αἰγῶν, ΚΑΙ
ΟΪΩΝ, ἀπηλάττει; nisi mecum legere malis, ἀγέλας ἢ
βοῶν, ΚΑΙ ΟΪΩΝ, ἐ αἰγῶν; quod & in suo Codice
videtur invenisse Amyot vertens: ravir les troupeaux de
bœufs, de brebis & de chevres. Cl. Hinlopen pariter vidit
hic deesse οἰών. Idem Pan paulò infra reddi jubet καὶ τὰς
ἀγέλας χλόης, ἐ τὰς αἰγας, καὶ τὰ ΠΡΟΒΑΤΑ. Cod.
Urs. probantibus Ursino & Jungermano: ἀγέλας ἢ βοῶν
καὶ αἰγῶν, καὶ ποιμνίων ἀπηλάττει. Hinc Mollius edidit:
καὶ αἰγῶν ΠΟΙΜΝΑΣ ἀπηλάττει; in quo cum secuti sunt
uterque Editor Parisiens. & Lipsiens. Heliodorus, L. IX,
p. 445 : πολλὰς μὲν ἈΓΕΛΑΣ βοῶν, πολλὰς ἢ ΠΟΙΜ-
ΝΑΣ προβάτων, πλεῖστα ἢ αἰγῶν Αἰπόλια, ἐ βοῶν
ΣΥΒΟΣΙΑ. At L. X, p. 458 : βοῶν ἀγέλας, ἐ ἵππων, καὶ
προβάτων.

[P. 53, l. 19.] Μελομένας. Vox poetica. Habes apud
Euripid. in Hippolyt. τὰν Διὸς, ἑρανίαν Ἄρτεμιν, Ἄρτε-
μιν ἃ μελόμεθα. Idem in Phœniss. v. 766, σοὶ γὰρ μέ-
λειται. Homer. Il. A, v. 523 :

ἔμοι δὲ καὶ ταῦτα μελήσει.

[53, l. 20.] Καὶ ἔτε τὰς Νύμφας. Malè ex Edit.

Moll. & hinc ex utrâque Par. & è Lipsiens. excidit χ , quod in aliis omnibus legitur.

[P. 54, l. 3.] Ἄλλ' ὑμᾶς. Hanc vocem ὑμᾶς, quæ in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par. & in Lipsiens. omiſſa fuerat, ex aliis omnibus Edd. & è tribus Codicibus Reg. revocavi.

[P. 54, l. 4.] Βορὰν ἰχθύων. Homer. Il. T, v. 268 :

Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολίης ἀλὸς ἐς μέγα λαΐτμα
ῥίψ' ἐπιδινήας ΒΟΣΙΝ ἸΧΘΥΣΙΝ.

Achilles Tat. in re simili dixit, L. III, pag. 246, θηρίων βορὰν.

[P. 54, l. 5.] Καὶ Χλόην. An χ ΤΗΝ Χλόην ?

[P. 54, l. 5.] Ἀποδώσεις. C. R. III, ἀποδώσεις. Malo ἀποδώσεις, cùm hoc è solo ducis nutu aptum & suspensum esset. Cl. le Fevre conjicit legendum, εἰ μὴ ΣΥ πρὶν ταχίστην Χλόης. Jungermanus : « Malim Χλόη ; Chloë « scilicet reddenda Nymphis, greges verò Chloæ ».

[P. 54, l. 7] Ἀνίσω δῆ. Sic loquitur Heliodor. L. V, p. 240. Thomas Magister in hanc vocem, p. 75, observat Atticos dicere ἀνίσω, non autem ἀνίστασθαι. De quo vide & Mærim Atticistam in Ἀνίσω, p. 18, & ad eam Cl. Pierſon.

[P. 54, l. 9.] Κακείνη δ' ὁδῶ. Rectè Amyot : je vous reconduirai tous deux à sauvegarde; elle par terre, (τῆς ὁδῶ) & toi par mer (τῆς θαλάσσης). Achilles Tatius Lib. VI, p. 502, ἩΓΗΣΕΤΑΙ σοι ὍΔΟΥ.

[P. 54, l. 10.] Πάνυ ἔν. In tribus Codd. R. deest ἔν, quod tamen tertii oræ adscriptum est.

[P. 54, l. 10.] Ὁ Βρύαξις. Sic in omnibus Edd. At in solâ posterior. Par. operarum vitio, Βρύαξος.

[P. 54, l. 11.] Ἀναπνδᾶ. Sic suprâ, p. 51 Ed. Moll. in re simili, viso somnio, Daphnis emicat ἀναπνδῆας τῆς ὑπνῶν. Et L. III, p. 95 : γενομένης δ' ἡμέρας ἀναπνδῆας.

[P. 54, l. 14.] Ἀνέϋρεν. Sic in omnibus Edd. præterquam in posterior. Par. ubi Cl. Dutens Atticam formam ἀνῆϋρον substituit.

[P. 54 l. 15.] Πίτυος ἐσιφανωμένη. Sic apud Achill. Tat. L. VIII, p. 656, virgo, quæ Syringis antrum subiit, hinc recedit ἐσιφανωμένη πλὴν κεφαλὴν πίτυος κόμης.

[P. 54, l. 15.] Σύμβολον ποιέμενος. Vide quæ supra observavimus in αἰτίαν συμβαλεῖν. Sæpè autem σύμβολα sunt signa, prodigia, omina, quæ fulgure, tonitru, aliisque id genus διοσημείοις petebantur, inquit summus Ernesti, in Indice Memorabil. Socrat. ad hæc Xenophontis, L. I, c. 1, p. 2: ἔσοι μαντικὴν νομίζοντες, εἰωνεῖς τε χρωῶν, & φήμας, καὶ συμβόλους. De quibus συμβόλοις & illustrissimum Spanheimium ad Callimach. Hymn. in Pall. v. 123, adeundum monet illud Germaniæ decus & lumen. Heliodor. L. IV, p. 186: ἐγὼ μὲν ὅπῃ τέινει τὸ ὄναρ ΣΥΝΕΒΑΛΛΟΝ. Et L. II, p. 85: τῆτο ᾧ (τὸ ὄναρ) ᾧδε ΣΥΜΒΑΛΛΩ. Et L. I. p. 55, ΣΥΝΕΒΑΛΕ πλὴν ὄψιν, ut hîc σύμβολον τὸ ἐν τοῖς ὀνείροις ὕψιως ποιέμενος.

[P. 54, l. 17.] Ἐπ' αὐτῆς τῆς ναυαρχίδος. Hoc τῆς, quod in solâ Ed. Lipsiens. legitur, è Codice Ursini, Ursino & Cl. Valckenærio probantibus, in textum revocavi.

[P. 54, l. 21.] Κατὰ τῆς ἀποβάθρας. De hac voce, quam usurpat Thucydides, L. IV, c. 12, lin. 41, vide Cl. Abresch. Dilucid. Thucydid. p. 383, & D'Orvill. ad Chariton. p. 597.

[P. 55, l. 1.] Ἐξέτριχιν. Sic rectè Edd. Flor. Moll. utraque Par. & tres Codd. R. Malè Edd. Commel. Jungerman. & Lipsiens. ἐξέτριχον, cùm sequatur: τὰυτα ΠΕΡΙΪΣΤΑΤΑΙ, & τὰ πρὸς αὐτὰ ἔμμενεν.

[P. 55, l. 3.] Κρημενοπαλεῖν. Minùs benè posterior Par. Ed. κρημενοπαλεῖν.

[P. 55, l. 4] Πειρῖσαι. Malè πειρῖσαι in Edd.

Commel. & Jungermani, qui mendum sensit, & rectè correxit *φειῖσθαι*.

[P. 55, l. 5.] Ὡςπερ χερὸς. Sic Anacreon, Od. LI :

Χορὸς ἰχθύων ἢ κυρλὸς
Ἐπὶ κύμάτων κυβιστῶν,
Πάφῃς ἐς ἔμμα παίζει,
Ἴνα νήχῃαι γελῶσιν.

[P. 55, l. 5.] Ὅμοια χαίρῃσι. Sic suprà, L. I. p. 27 Ed. Moll. αἱ ἢ αἴγες ἐσκίρτων φειμασόμεναι καθάπερ ἠδόμεναι.

[P. 55, l. 7.] Κατὰ χώραν ἔμινε. Sic loquitur Achill. Tat. L. VIII, p. 712.

[P. 55, l. 8.] Ἐν καίῃ νηί. De hac loquendi formulâ vide Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 673.

[P. 55, l. 8.] Ἐκκαλῆντος. Cod. Urs. Ursino probante, καλῆντος.

[P. 55, l. 10.] Ἀνευφημένῃων. Infrà, p. 59 Ed. Moll. εὐφημένῃες τ' θιόν. Et L. III, p. 95 : τὰς Νύμφας εὐφημῆσαι. Achill. Tat. in re simili, Lib. III, p. 248, τὰς θεὰς ἀνευφημῆμεν. De hac autem loquendi formulâ confer Cl. D'Arnaud Lection. Græc. L. I, c. 8, p. 52 & 53.

[P. 55, l. 10.] Στοιχείοις ἀμφοτέραις. Id est, terrâ marique. Sic loquitur Chariton, pag. 122. Ubi vide Cl. D'Orvill.

[P. 55, l. 12.] Ἀνασπάσαι τὰς ἀγκύρας. Achill. Tat. L. II, p. 200, τὰς ἀγκύρας ἀνίσπων.

[P. 55, l. 15.] Σύνειδος ἦχος. Euripid. Iphigen. in Taur. v. 1125 :

Συείζων δὲ ὁ κηροδίτας
Κάλαμος ἔρῃς Πανὸς
Κώπαις ὀπιθώσκει.

[P. 55, l. 16.] Προήεν ἅμα καὶ ἐνέμοντο τερπόμεναι. Sensus, quem nullus Interpres expressit, hic est : ità ut

inter procedendum pascere cantûs dulcedine delinitæ. Sic sæpiùs eleganter adhiberi τὸ ἄμα ad Theocriti Idyll. II, v. 21, πάσ' ἌΜΑ καὶ λέγει ταῦτα, verè monet summus Valckenær. Sic suprà apud Longum, Lib. I, p. 24: ἌΜΑ φυλάττων μὴ φύγη, ἐπιθυυμένην. Et I. II, p. 70 & 71: ἌΜΑ τε εὐχόμενοι τέχνην ἐζήτην. Et L. III, p. 84: ἐκέλευσε φιλεῖν ἌΜΑ καὶ φιβάλλειν. Et P. 97: ἌΜΑ τε εἰδίδε, καὶ φιβαλὼν κατιφίλει.

[P. 54, l. 17.] Τερπόμεναι τῷ μέλει. Sic suprà, L. I, p. 21 Ed. Moll. ἘΤΕΡΠΙΟΝΤΟ αἱ βόες αὐτῆς τῇ μουσικῇ.

[P. 55, l. 18.] Δευίρας νεμῆς. Rectè Amyot: environ le temps que les pasteurs ramènent leurs bêtes aux champs après midi.

[P. 55, l. 19.] Τὰς ἀγέλας. Utrumque gregem, scilicet Daphnidis capras, & oves Chloæ, quæ, ut suprà vidisti, p. 48 Ed. Moll. cùm rapta fuit, παρῆν τῇ ἈΓΕΛΑΙΣ.

[P. 56, l. 4.] Ὑπὸ τῷ σιλέχει καθίτας. Mallet ὅτι, ut suprà, L. I, p. 12 Ed. Moll. καθίταντες ἘΠὶ σιλέχει δρυός. Vide quæ suprà adnotavimus ad p. 39 nostræ Ed. in hæc verba, καθέζοντο ἘΠὶ σιλέχεις δρυός.

[P. 56, l. 9.] Συείσματα. Sic tertius C. R. & omnes Edd. præter Moll. prior. Par. & Lipsiens. in quibus συείσματα, quod & in duobus primis Codd. R. ac in Cod. Urs. Ursino probante. Jungermanus observat σύεισμα legi apud Etymologum Magnum, & infrà apud nostrum, τοσῶτον ἔχει τὸ ΣΥΡΙΓΜΑ.

[P. 56, l. 12.] Γνωεῖας τὰ τῶν Νυμφῶν ἐνείρατα. Suprà, L. II, p. 40: γνωεῖσαντες τῶν ὀνείρων πλὴν εἰκόνα.

[P. 56, l. 15.] Διὰ τὰς Νύμφας. Sic & Chariton, L. IV, p. 71: ζῶ δὲ Μιθριδάτην. Cl. Abresch, qui, Animadversion. in Æschyl. p. 95, hunc usum præpositionis διὰ tradit, confert & nostrum suprà dicentem, p. 36 Ed. Moll. ΔΙΑ τῶτον καὶ πάλαι ῥέουσι.

[P. 56, l. 15.] Ἀποπέμπει κομίσαν. Sic è primo C. Reg. in Edit. Cl. Dutens restituimus. Sic quoque conjecit Cl. Hinlopen. Malè cæteræ omnes Edd. κομίζαν.

[P. 56, l. 16.] Τὲς ἀμφί. Rectè Huetius & Jungerman. conjecerunt τὲς, pro τὴν quod malè in Edd. Commel. & Jungerman. irrepserat ex ignoratione compendii quo τὲς repræsentatur in principe Florentinâ ; quæ est & Cl. Jungermani in typographicorum mendorum Indice observatio.

[P. 56, l. 17.] Πρέποντα. Malè Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ὑπέπον.

[P. 56, l. 17.] Ἐν τέτῳ. Idem quod ἐν τεσάρτῳ, id est, intereà, μείλαξ. De quo vide Cl. Lambert. Bos. Animadvers. ad Scriptores quosdam Græcos, p. 59.

[P. 56, l. 21.] Ἀνέθηκε. C. R. III, ἐνέθηκε. Idem & malè suprὰ ἀπέδειξε, pro ἀπέδειρε.

[P. 57, l. 1.] Τῶν ἀμφὶ τὴν Χλόην. Hic designat & Chloën, & Dryanta & Lamona à Chloë arcessitos.

[P. 57, l. 5.] Ἀποσωρεύσας. Codd. Flor. & Urs. Ursino probante, & tertii Cod. R. ora, ὑποστρέσας. Et hanc quidem Codicum lectionem pro suâ emendatione venditans Mollius, in notis conjecit ὑποστρήσας, operarum vitio, pro ὑποστρέσας quod in textum recepit Cl. Boden. At rectè Cl. Valckenær. & Cl. Alberti & Cl. Abresch. ad Hesych. tom. I, pag. 474, in hæc verba, Ἀπονησαμένη, ἈΠΟΣΩΡΕΥΣΑΣΑ, Mollii conjecturam rejiciunt, & defendunt Ἀποσωρεύσασα, cui Cl. Hermannus Tollius & Cl. le Fevre præferunt ὑποσωρεύσασα.

[P. 57, l. 6.] Ἐν ποτῷ. In tribus Codd. R. πότῳ ; ac omnes Edd. ποτῷ. Observent tyrones πότον esse compositionem, at πόλιν potionem, quod potatur. Cùm hîc præcedat ἐν τρεφῇ, potest sequi ἐν ποτῷ.

[P. 57, l. 6.] Ἄμα ἐπισκέπει. Inter potandum inf.

piciebat. Sic suprà, L. I, p. 12 Ed. Moll. ἐπισκεπῶν τὴν ποιμένην & τὸ αἰπέλιον. Et p. 27 : ἐπισκέπεν τὰς αἰγὰς & τὰ πρόβατα. Et L. IV, p. 123 : ἐπισκόπει τὰ τῷ Λάμῳνος ἔργα. Hanc vocem propriè & de Medicis ἐπισκεπῶσι τὰς κάμνοντας usurpari observat Menag. in Juris Civilis Amœnitat. c. 25, p. 211.

[P. 57, l. 7.] Ἦσαν. Huertius conjicit ἦσεν, ut ad solum Daphnim referatur.

[P. 57, l. 8.] Παλαιῶν ποιμένων ποιήματα. Sic suprà, L. I, p. 5 Ed. Moll. πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα.

[P. 57, l. 10.] Αὐτῷ κοιμηθέντες. Edd. Flor. Commel. Jungerman. & tres Codd. R. habent αὐτῷ κοιμηθέντες, pro quo lego αὐτῷ κοιμηθέντες, quod in tertio Cod. superscriptum, quodque in Codice Ursini exaratum probaverunt Ursinus & Jungermanus, & in suo Codice invenit Amyot vertens : ils se couchèrent en la place même (αὐτῷ). Malè Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. αὐτοὶ κοιμηθέντες. Sensum tamen rectè in suâ versione assecutus est Moll. qui sic interpretatur : ibidem in agro pernoctantes. Αὐτῷ hic designat, ibidem, in hoc ipso loco. Sic infrà, Lib. III, p. 97 Edit. Moll. μὲν τῷ Δάφνιδος Αὐτοῦ μένῃσα. Et L. IV, p. 145 : ὑπνον Αὐτοῦ μένῃσις εἶλοντο. Et L. IV, p. 146 : Αὐτοῦ ὑπὸ τῷ ἄντρῳ σιβάδας ἐπιστρίψαν. Plutarchus in Pyrrho, p. 387, E : Αὐτοῦ μένων.

[P. 57, l. 11.] Τῶν τράγων τὸν ἀγελάρχην. Sic rectè Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & tres Mss. R. Malè Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. τὸν τράγην τόν. Sic paulò suprà : Τῶν Αἰγῶν τὴν ἀείσιν. Et infrà p. 59, Τῶν Παίδων ὁ νεώτατος.

[P. 57, l. 12.] Προσῆλθεν τῇ αἰτυῖ. Scilicet, αἰτυῖ εἶθα τὸ τῷ Πανὶ ἀγαλμα ἰδρυθῆναι, ut dixit suprà p. 52 Ed. Moll. Rectè Amyot : vers l'arbre sous lequel étoit l'image du dieu Pan. Vidisti suprà, p. 51, τὸ Πᾶνα τὸ ὑπὸ

τῇ πίτυϊ ἰδρυμένον. Hinc infra, p. 59 : τὰ κλήματα δὲ
κόμης δὲ πίτυος ἐξήρτων. Et pag. 64 : Δάφνις δὲ Πᾶνα
ᾤμοσεν ἰλθὼν ἐπὶ δὲ πίτυν. Et p. 78 : δρόμος ἦν ἐπὶ δὲ
Πᾶνα καὶ πρὸ πίτυν.

[P. 57, l. 20.] Δάφνις ἐσύρειται. Fortè, Ὁ Δάφνις, ut
suprà, ἦσεν Ἡ Χλόη.

[P. 58, l. 1.] Ὁ Φιληλαῖος βυκόλος. Mallem Ὁ Φιληλαῖος,
Ὁ βυκόλος. P. 44 Ed. Moll. Δικαστὴν καθίζουσι Φιληλαῖον,
Τὸν βυκόλον. Et p. 46 : Ὁ Φιληλαῖος, Ὁ δικαστής. P. 32 :
Φιληλαῖος, Ὁ πρεσβύτερος. Et L. I, p. 13 : Ὁ δὲ Δόρκων, Ὁ
βυκόλος, ὁ δὲ Χλόης ἐραστής. Et L. IV, p. 137 : Ὁ Λάμπις,
Ὁ βυκόλος.

[P. 58, l. 1.] Στιφανίσκος. Sic suprà, L. I, pag. 8 & 9
Ed. Moll. Στιφανίσκος πλέκοντες, δὲ Νύμφαις ἔφερον.

[P. 58, l. 3.] Καὶ αὐτῷ. Sic in Edd. Flor. Commel. &
Jungerman. & in tribus Codd. R. Malè omissum est αὐτῷ
in Ed. Moll. & hinc in utràque Par. & in Lipsiens.

[P. 58, l. 5.] Λευκὸν παιδίον. C. Urs. Ursino probante,
λευκὸν δὲ παιδίον, quod in textum recepit Cl. Boden. Se-
quentia autem, ἀ λευκὸν παιδίον usque ad ἔριφος ἀναπνε-
ύσαντες, in tribus Codd. R. omissa sunt. Hic autem Tity-
rus dicitur πυρρὸν παιδίον, quo sensu πυρρὸς usurpatur
apud Theocrit. Id. VI, v. 3, id est, πυρρότριχος, ut ipse-
met Theocritus explicat, Id. VIII, v. 3. Priorem Theo-
criti locum cum hoc Longi contulit Cl. Warton in Addend.
& corrigend. in notis ad Theocrit. tom. II, p. 350. Tity-
rus dicitur πυρρὸς ἔ λευκὸς, ut in Cantic. Canticor. c. 5,
v. 10 : ἀδελφιδές μου ΛΕΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΥΡΡΟΣ. Suprà
apud Longum, p. 33 Ed. Moll. παῖς ΛΕΥΚΟΣ ᾧ σπιρ-
γάλα, ἔ ΞΑΝΘΟΣ ὡς ΠΥΡ. Sic Daphnis, L. I,
p. 19, cum malo contulit Chloës τὸ πρῶσωπον, ἔτε
ΛΕΥΚΟΝ καὶ ἔΝΕΠΕΥΘΕΣ ἦν, ubi vide quæ an-
notavimus. Aristænet. Libro I, Epistolâ I, paginâ 2 :

ΛΕΥΚΑΪ μὲν ἐπιμῖξ' ἐν ὑπερύβροι παρειαί.

[P. 58, l. 5.] Ἀγέρωχον. Id est, procax, petulans & lascivum. Suprà, L. I, p. 22 : φόβω τῶν ἀγερῶχων παρ-
μένων. Infrà, L. IV, p. 109 : Λάμπις τις ἦν ἀγέρωχος
βυκόλος. Vidisti, L. II, p. 33, infantis Amoris ἀγερωχίαν.

[P. 58, l. 5.] Ἥλλοντο κῆφα. Suprà, L. I, p. 8 Ed.
Moll. ἥλλοντο κῆφα.

[P. 58, l. 8.] Κατακλινάντες πλεσίον αὐτῶν. Hic Mol-
lius observat verba esse ambigua, & significare posse : cūm
Daphnis atque Chloë sese propè illos reclinaissent; vel;
cūm Philetam apud illos discumbere fecissent; mihi verò
posterior sensus unicè verus videtur. Sic infrà, Lib. IV,
p. 141 Ed. Moll. ΚΑΤΕΚΛΙΝΕΝ αὐτὴς . . . συμπότας
ἔχων ὅπῃ κλίνης κ.τ.λ. Et ibid. p. 146 : πάντας τῆς κω-
μῆας ΚΑΤΑΚΛΙΝΑΣ, εἰςία πρὸς τὴν τράπεζαν. Omnes autem
alix Edd. habent πλεσίον αὐτῶν; at ego reposui αὐτῶν;
scilicet, apud se, propè se discumbere jusserunt Philetam.
Amyot autem post κατακλινάντες, quod malè interpreta-
tur, se remettant à table, interpungit, ac deindè legit,
πλεσίον αὐτῶν συμπότην ἐποιῶντο, & vertit : firent sçavoir
auprès d'eux le bon Philetas.

[P. 58, l. 9.] Συμπότην ἐποιῶντο. Sic rectè Edd. Flor.
Commel. & Jungerman. ac tertii Cod. R. margo. At Cod.
Flor. tres Regii, & hinc posterior Paris. Edit. σύμποτεν.
Malè Ed. Moll. & hinc prior Par. & Lipsiens. πότην. In-
frà, L. IV, p. 141 Ed. Moll. κατέκλινεν αὐτὴς . . . ΣΥΜ-
ΠΟΤΑΣ ἔχων ὅπῃ κλίνης κ.τ.λ. Et Lib. IV, pag. 141 :
πάντας τῆς ἀείδουσας τῶν Μιθυληναίων θέμενον ΣΥΜΠΟ-
ΤΑΣ. Et ibid. paulò infrà, πάντας τῆς ἀείδουσας Μιθυλη-
ναίων ΠΟΙΕΪΤΑΙ ΣΥΜΠΟΤΑΣ; ut hīc ΣΥΜΠΟΤΗΝ
ΕΠΟΙΟῦΝΤΟ.

[P. 58, l. 9.] Οἶον δὲ γέροντες. Scilicet Philetas, La-
mon & Dryas.

[P. 58, l. 10.] Ὑποβεβρεγμένοι. Sic, observante Moll. Latinè dicitur UVIDUS. Horat. Odar. Lib. IV, versu 5 :
dicimus integro

Sicci manè die : dicimus UVIDI.

De voce autem ὙΠΟΒΕΒΡΕΓΜΕΝΟΙ confer summum Hemsterhus. ad Lucian. tom. I, pag. 274, ubi & hunc Longi locum profert, & observat hîc Desiderium Heraldum à Mollio, qui cum, nec satis intellectum, ne nominare quidem dignatus est, inverecundè fuisse descriptum.

[P. 58, l. 11.] Ἡνίκα ἦσαν νέοι. Sic è Cod. Ursin. probante Ursino, Mollius edidit, & hinc uterque Paris. Editor, ut & Lipsiensis. At Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & tres Codd. R. ἔταν ἦσαν νέοι.

[P. 58, l. 12.] Ἐσεμνύνετο. Julius Africanus in Cestis, p. 290 Ed. 1693, veterum Mathematicorum : ἰσεμνύναντο ΦΑΡΙΣΑΪΟΪ πόλι Ῥωμαίων ἀποκλείναντες φάλαγγα; ubi rectè Cl. Koppiers post summum Hemsterhus. paginâ ultimâ Observat. Philologic. docet hîc legendum ΦΡΙΣΑΪΟΙ; qui Frisii Græcis monachis libros describentibus minùs erant noti quàm Pharisei.

[P. 58, l. 14.] Δεύτερα συνείλας. Theocrit. Id. I, v. 3 :
Συνείλας μὲν Πᾶνα τὸ δεύτερον.

Quem locum cum hoc Longi contulit vir summus Toup. in Add. in Theocrit. p. 389. Mosch. in Epit. Bion. v. 53 :
μὴ δεύτερα σῦο φέρη.

Hanc autem loquendi formulam doctè illustrat Cl. Markland, p. 106, 107 & 108 Epistol. Critic. ad Francisc. Hare. Sic apud Achill. Tat. L. II, p. 110 : κράτιστα παρέθηκεν μὲν ἡ Γλαύκη τῷ Χίῳ δεύτερον, id est, qui soli cederet poculo quod elaboraverat doctissima illa manus Glauconis Chii, celeberrimi artificis, de quo mentio apud Herodotum, L. I, c. 25. Et hic quidem hujusce loci sensus est, quem non ceperunt eruditissimi Interpretes, & à

quo aberravit magnus ille Salmasius, secus existimans his verbis designari, secundum, id est, secundo loco, appositum fuisse poculum à Glauco Chio fabricatum, vel magnitudine simile illi crateri, quem olim Glaucus Chius finxerat.

[P. 58, l. 14.] Σεμνολόγημα. Heliodorus, Lib. IX, p. 445, Αἰθιοπικὰ σεμνολογήματα. Et Lib. V, pag. 234, σεμνύνων ἑαυτόν.

[P. 58, l. 16.] Ὁ ᾧ Δάφνις. Sic Editiones Flor. Commel. & Jungerman. ac tres Mss. R. At Cod. Urs. Ursino & Cl. Bodeno probantibus, & hinc Ed. Moll. & à Moll. utraque Parisiens. & Lipsiens. ὁ ἔν; quod auribus durum accidit.

[P. 58, l. 16.] Διήσεις προσέφερον. Sic loquitur Achill. Tat. L. VII, p. 568.

[P. 58, l. 18.] Ἐν ἑορτῇ θιᾶ. Sic suprā, pag. 30, vindemiam vocat ἑορτῇ Διονύσου.

[P. 58, l. 20.] Καὶ ἔλαβε. Illud καὶ malè omissum est in Ed. Jungerman.

[P. 58, l. 21.] Ἐν σόματι παιδός. Ad oram C. R. III, παιδός.

[P. 59, l. 2.] Ἀπεχέσης. Tres Mss. R. ἐπεχέσης. Xenophon Ephes. L. I, p. 8, ἐλίσσον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερόν.

[P. 59, l. 3.] Ἐγκόμβωμα. Pollux, Lib. IV, cap. 18, p. 202, 12 Ed. Seberi, ab Hueticio indicatus: τῇ ᾧ τῶν δούλων ἑξωμίδι ἐν ἱμαλίδιον προσκεῖται λευκόν, ὃ ἐγκόμβωμα λέγεται, ἢ ἐπίβλημα.

[P. 59, l. 4.] Ὡς περ νεβρός. Sic de eodem paulò suprā: ἢλλεῖο κεφα βαδίζων ὥς περ ἑίφρος. Sic in Cantic. Cantico. cap. 2, v, 9: ὅμοιός ἐστιν ἀδελφιδός μου τῇ δερκάδι, ἢ ΝΕΒΡΩ ἑλάφων ὅτι τὰ ὄρη Βαβυλῶν. Et in ultimo ultimi capitis versu: φυγὲ ἀδελφιδέ μου, καὶ ὁμοιωθήη τῇ δερκάδι, ἢ τῶν ΝΕΒΡΩ τῶν ἑλάφων ὅτι ὄρη τῶν ἀρωμάτων. Sed nihil suavius arridet quàm illa elegantissima ejusdem

ποιητικῷ ἄσματος tam ingeniosè à Cl. Jacobi explicati, imago, c. 4, v. 5, & c. 7, v. 3 : δύο μαστὶ σκ, ὡς δύο ΝΕΒΡΟΙ δίδυμοι δορκάδος, οἱ νεμέμενοι ἐν κρίναις.

[P. 59, l. 5.] Ἐπηγύλαθ' αὐτοῖς. Ex Edd. Commel. & Jungerman. ex Indice typographicorum mendorum Editioni Florentinæ subiecto, è tribus Codd. R. & ex Amyoti versione revocavi vocem αὐτοῖς, quæ, operarum vitio, ab Ed. Flor. & hinc à Moll. utrâque Par. & Lipsiens. aberrat. Confer & Cl. Abresch. in Corrigendis & inserendis in Aristænetum, p. 335, ubi & rectè observat τὸ ἀφηγῆσθαι, quod proximè sequitur, sæpè usurpâri pro διηγῆσθαι.

[P. 59, l. 6.] Σικελὸς αἰπόλος. Hanc vocem αἰπόλος, quæ in omnibus aliis Edd. deest, è tribus Codd. R. revocavit Cl. Dutens. Hanc & in suo Cod. invenit Amyot, qui vertit, un chevrier Sicilien. In Siciliâ, veteribus illis poëscos pastoralis incunabulis, etiamnunc agnoscas flammæ vestigia, quâ Theocriti mens diviniore incaluit. Quò magis dolendum adeò rara nostris in oris, & tam parùm cognita esse suavissima illa recentiorum Siculorum carmina, & præsertim Idyllia, quæ Siculâ dialecto conscripta, mirâ dulcedine & aures & animos permulcent. De Siculis, qui eleganter Theocritum in suam dialectum converterunt, hæc leges in Siciliae descriptione, quam elegantissimus Dèmeunier suæ versionis gallicæ Itinerarii Siciliae à Cl. Brydone conscripti, subjunxit, tom. II, p. 359 & 360 : dans leur æconomie champêtre on retrouve à chaque pas Théocrite & ses descriptions. . . Tout retrace les différents tableaux de ses Eglogues, peints dans la nature & dans la réalité. Les bergers se disputent encore entr' eux le prix du chant, & déposent une houlette, ou une panetière pour le vainqueur.

[P. 59, l. 7.] Ἐπὶ μισθῷ. Sic passim apud Theocritum proposita cantilenis merces. Reitzius, qui hunc Luciani locum profert, ad Lucian, tom. II, pag. 86, rectè monet

ὅτι de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens esse.

[P. 59, l. 8.] Αὐτὴ ἡ σύριγξ. Rectè Cl. Boden monuit, malè in Edit. Moll. & hinc in utrâque Parisiens. legi αὐτὴν pro αὐτῇ.

[P. 59, l. 8.] Τὸ ἀρχαῖον. In omnibus Edd. & Codd. τὸ ὀρσᾶρον. At Cl. Dutens reposuit τὸ ἀρχαῖον ex emendatione Gisberti Koën ad Gregor. de Dialect. p. 196, qui & hunc Achillis Tat. L. VIII, p. 477 Ed. Salinas. (at 650 Ed. Cl. Boden.) locum contulit: ἦν ᾗ ἡ σύριγξ, ἔτι αὐλὶς ἈΠ' ἈΡΧῆΣ, ἔτι κάλαμος, ἀλλὰ παρθέρος εὐειδής. Ad hanc autem emendationem, de cuius tamen veritate, ne quid dissimulem, dubitat summus Valckenær, nos quasi manu ducere videtur hæc Amyoti versio, quem sic in suo Cod. invenisse apparet: cette syringe n'étoit point (dit-il) ANCIENNEMENT (τὸ ἀρχαῖον) un instrument de musique.

[P. 59, l. 10.] Ἦδεν ὅσον νῦν. Amyotum vertentem, le Dieu Pan la voyoit, comme il nous fait maintenant, in suo Cod. malè scriptum invenisse liquet εἶδεν, pro ἦδεν.

[P. 59, l. 12.] Ἐπειθεν ἐς ὅ,τι ἔχρηζεν. Suprà, p. 42 Ed. Moll. ἐς ὅ,τι ἔχρηζεν, ἐχρήσατο. Sed hîc est elegans & verecunda in re minùs honestâ circumductio. Sic apud Xenophont. in Memorabil. L. I, c. 2, p. 17, Socrates Κριτίαν αἰσθαίμενος ἐρῶντα Εὐθυδήμην, & περιῶντα χρῆσθαι, καθάπερ εἰ πρὸς τὰ ἀφροδίσια τῶν σωμάτων ἀπολαύοντες κ.τ.λ. Præterea ἔπειθεν hîc non est, persuadebat, sed persuadere conabatur; ut apud Xenophont. Ephes. Lib. I, p. 20, πείθει μὲν ἕτος τὴν Ἀβροκόμην, id est, persuadere tentabat: de quo vide Miscellan. Observat. vol. X, tom. I, p. 217, & Cl. Markland. ad Lysiam Ὑπὲρ τῆς στρατιῶντος, p. 334 tom. V Ed. Orator. Græc. Cl. Reikii, similia congerentem exempla, in quibus voluntas, non effectus, hisce loquendi formulis innuitur.

[P. 59,

[P. 59, l. 13.] Διδυμόλοκας. Illud caprarum epithetum legitur apud Theocrit. Id. I, v. 25; III, v. 34; V, v. 84, & VIII, v. 45. Has διδυμεύεας vocat Auctor Cantici Canticor. c. 4, v. 2, & c. 6, v. 5.

[P. 59, l. 15.] Δέξαθαι. Fortè δέξειθαι. Sed de hisce aoristis, qui & sæpe pro futuris ponuntur, vide omninò summum Hemsterhus. Miscell. Observ. vol. IV, tom. II, p. 286. Confer & easdem Miscell. Observat. volum. II, tom. III, p. 2 & seqq. & Cl. Abresch. Dilucid. Thucydidi. Auctar. p. 264. Amyot in suo Codice videtur invenisse δέξειθαι; vertit enim, qu'elle n'auroit jamais.

[P. 59, l. 18.] Φεύγε, κάμνε. Hic omittuntur conjunctiones, ut magis præceps feratur orationis impetus. Sic suprà, ταύτης νιμέσης, παύσεως, ἀδύσης. Vide quæ & supra in hæc verba, p. 52 Ed. Moll. πένθος ἀπαλλάξας, εὐφροσύνης ἐμπλήξας, adnotavimus ex Abreschio, qui, p. 617 Adnotation. ad quædam loca novi Testamenti, observat nullum Scriptorem, Xenophonte Ephesio excepto, æquè habuisse in deliciis hæc participia plura sic ἀσυνδέτως juncta, de quibus confer & eundem Abresch. p. 208 Læction. Aristænetear. & D'Orvill. ad Chariton. p. 514. Quæ autem præcedunt, ἡ Σύειγξ ἔφειγε ἐ τὸν Πᾶνα, ἐ πὺ βίαν, hæc in Archetypo Florentino omissa, ex ejusdem Codicis margine inseruisse se monet Columbanus.

[P. 59, l. 20.] Ταμών. Edd. Cominel. & Jungerman. ac duo primi Mss. R. τεμών; tertius ταμών, cui epsilon superscriptum, ut indicetur varians læctio. Rectè Jungermanus observat rem eandem iisdem tantùm non verbis narrari apud Tatium, quem vide Lib. VIII, pag. 654, Edit. Cl. Bodeni.

[P. 59, l. 20.] Τὸ πάθος μαθών. Post hæc verba aliquid in nostris Exemplaribus videtur deesse, quod in suo legerit Amyotus; vertit enim: connut son inconvenient,

CAR ELLE AVOIT ÉTÉ TOURNÉE EN UNE CANNE.

[P. 59, l. 21.] Καὶ τὰς καλάμους. Suspicor tollendum *Ε*, quod in sua versione Amyot omisit; nisi post σιωδήσας omissum fuerit verbum, vel sic malis transponere: τὸ πάθος μαθὼν, καὶ τὰς καλάμους κηρεῖ σιωδήσας ἀνίσκας, καθ' ὅτι καὶ ὁ ἔρως ἀνίσκας αὐτοῖς, τὸ ὄργανον νεῖ.

[P. 60, l. 3.] Σύειγξ μουσική. Sic supra in re simili, L. I, p. 22 Ed. Moll. ποιῶσι μουσικὴν ὡς ἐκείνην.

[P. 60, l. 4.] Ἄρτι πέπαυτο. Sic Achill. Tat. L. II, p. 102: καὶ ἄρτι πέπαυτο τῆς κιθαραισμάτων, καὶ πάλιν τῆς δειπνῆς καρὸς. Hic autem πέπαυτο dicitur pro ἐπέπαυτο. Sic autem apud Xenophont. Ephes. L. II, p. 30, καλῖκλειστο, pro καλῖκεκλειστο; de quâ augmentorum omissione vide ad eundem Xenophontis locum τὸν πάνυ Hemsterhus. Observat. Miscellan. vol. IV, tom. II, pag. 289, 290 & 291.

[P. 60, l. 5.] Φιλητῆς. Mallet O Φιλητῆς, ut alibi passim.

[P. 60, l. 8.] Καὶ αὐτῶν μεγάλων. Fortè quis conjiciat καλάμων. Amyot vertit, composée des plus grosses CANNES (καλάμων) que l'on trouve.

[P. 60, l. 8.] Καὶ ἵνα κεκήρωτο. Ad oram C. R. III, ut & in Codice Florentino, ὅτι, pro ἵνα; ubi fortè legendum ὅ,τι.

[P. 60, l. 9.] Ταύτην ἐκείνην. Celle-là même.

[P. 60, l. 10.] Πρῶτον. Mallet πρῶτην, quod fortè in suo Codice invenit Amyot vertens: celle-là même que Pan avoit faite la première (πρῶτην).

[P. 60, l. 10.] Ἐπήξατο. Theocrit. Id. IV, v. 28:

Χ' ἂν σύειγξ εὐρῶτι παλύγεια, ἂν ποκ' ἘΠΑΞΩ.
Ubi summus Valckenær ad hoc Idyll. pag. 84, legendum putat ἔπαξας; quod, inquit, scire παῖξαι, nusquam autem παῖξαται adhibuerit Theocritus, & σύειγα παῖξαι

Iegatur in Fistulâ. Hic autem vides à Longo usurpari εὐ-
εἶστα πῆξασθαι.

[P. 60, l. 11.] καθίῃς ὄρθιον. Cave legas ὄρθιος. Rectè Cl. Boden observat post καθίῃς subaudiendum ἑαυ-
τόν; quod multis confirmat exemplis. Vide eundem & ad
Achill. Tat. L. I, c. 2, p. 21, ubi pro καθίῃς αὐτός, quod
in Edit. Salmasii, veteres Edd. rectè habent καθίῃς ἐν αὐ-
τόν. Infrà, Lib. IV, pag. 124 Ed. Moll. καθίῃς αὐτός. Et
L. II, p. 41, ἐκέτας ὀρεσκώπυς καθίσαντες. Et p. 44,
δικαστὴν καθίζουσι φιλητᾶν. Passim autem absolute dicitur
pro sedere, considere, ut L. I, p. 12 Ed. Moll. καθίσαν-
τες ὅπῃ στελίζει δρυός. Pag. 21, καθίῃσα ὑπὸ πίτυν.
L. II, p. 32, ἔτος πλεσιόν καθίσας αὐτῷ. P. 57, ὅπῃ τῷ
στελίζει καθίσας. L. III, p. 78, δρῶν, ὑφ' ἧν καθίζοντες.
P. 80, καθίσας ἐκλαυσε κ.τ.λ. ubi semper subauditur
αὐτόν. Rectè autem Aniyot vertit: Philetas adoncques se
leva en pied sur son siège. Pessimè verò Mollius: Philetas
igitur erectus, eademque (fistulâ) in sedile erectâ collocatâ.

[P. 60, l. 12.] Εὐπνέει. Rectè observat Cl. Boden
malè legi εὐπνέει in Edd. Commel. & Jungerman. Quod
operatum vitium in typographicorum mendorum Indice
correxerit Jungerman.

[P. 60, l. 12.] Ἐπειτα μαθὼν. Fortè, ἔπειτα ὃ μα-
θὼν; ob præcedens ὁρῶτον μὲν.

[P. 60, l. 13.] Ἀκώλυτον δλατρείχει. Hic malletm δι-
τρείχειν.

[P. 60, l. 18.] Τέχνην ἐπιδεικνύμενος. Sic suprâ in re
simili, L. I, p. 21 Ed. Moll. πᾶς φιλονεικίας
μύζονα φωνὴν ἈΝΤΕΠΕΔΕΙΞΑΤΟ; ubi declaravimus
hanc vocem propriam esse ut apparatum & cujuslibet artis
ostentationem designet. Lucianus de Saltatione, tom. II,
p. 214, γήματα παντοῖα ἐΠΙΔΕΙΚΝΥΤΑΙ. Eodem sensu
ἐπίδειξις; de quo vide loca in Indice Luciani indicata.

[P. 60, l. 18.] *Εὐνομίας μουσικῆς*. Malè Jungermannus vertit: omnemque artem dexteritatis musicæ demonstrandæ malè Moll. & totius artis legitimum in musicâ specimen edens. Sic rectè sensum expressit Amyot in suâ versione: en leur montrant tout tant qu'il peut avoir d'artifice à jouer de telle maniere de flûte, pour bien mener & faire paître ses brebis aux champs (*εὐνομίας*). Hic *εὐνομία μουσική* est ars illa musica, quâ fistulæ sono, aut suavitate vocis, duci & regi possunt armenta & pecora pascencia. Suprà, L. I, p. 21, vidisti puellam canendi peritam, quæ non pedo, non stimulo, sed solâ vocis dulcedine vaccas regebat, ac juvenem, & ipsum musicum, illiusque æmulum, qui octo hujusce virginis vaccas suâ voce in suum armentum blandè plectas abegit. Vide nos paulò infrà, ad p. 64 Ed. Moll. in hæc verba, *τὴν ποιμένην τῷ μέλει τῷ σίῳ, ἢς σωάζεσθαι*. Vocem autem *εὐνομίαν* suprà vidisti, L. I, p. 5 Ed. Moll. ubi *ὡς τὴν ποιήσαν ΕΥΝΟΜΙΑΝ καλᾶσθαι*.

[P. 60, l. 19.] *Ὅσον*. Rectè hic *ἔσον*, non, ut infrà, *οἶον*; nam, ut mox dicet, *μέζα ἦν τὸ βοῶν*.

[P. 60, l. 19.] *Αἰπελίω*. Malè *αἰπέλω* in Cod. Amyoti, cùm verterit: combien (*ἔσον*) il falloit souffler pour un troupeau de bœufs; quel son est mieux séant à un chevrier; (*αἰπέλω*) quel jeu aiment les brebis & les moutons.

[P. 60, l. 21.] *Τὸ ποιμνίω*. Codd. R. I & III & Cod. Ursini habent *ποιμνικόν*, quod immeritò ab Ursino probatum in textum recepit Moll. & hinc uterque Par. Editor & Lipsiens. At in Edd. Florent. Commel. & Jungerman. *ποιμνιον*, pro quo malè quidem Columbanus *ποιμνίς*, sed rectè Jungermannus, Cl. Bodeno probante, conjicit *ποιμνίων*, quod & in C. R. II, & in Cod. Amyoti verentis: celui des brebis (*ποιμνίων*) est doux. Infrà Longus pro *βοῶν*, *αἰγῶν*, dedisset, *βακελικόν*, *αἰπελικόν*, & hic, pro *ποιμνίων*, scripsisset *ποιμνικόν*.

[P. 61, l. 5.] Τρυγῶντι. Sic suprâ pag. 30 : ὁ μὲν ἐβάσταζεν ἐν ἀρρίχοις βότρους , καὶ ἐπάτει τῇ ληνῶις ἐμβάλλων , ἔπειτα τὰς πίθους ἔφερε τὸν οἶνον.

[P. 61, l. 12.] Τεῖτος δὲ γέρων. Scilicet primus Lammon, narratione, secundus Philetas, fistulâ, tertius denique Dryas, saltatione excelluerat. Hujusce loci sensum minùs affecutus est Jungermanus, qui hæc annotat : « An hic « locus usquequâque plenus & integer est » ? Infeliciter Cuperus, qui hæc non intelligebat, σκιρρὸς δὲ γέρων, προτρίτες, emendavit, Observat. L. II, c. 14; quod & vidit Cl. Hinlopen.

[P. 61, l. 16.] Ἰκέτευε πείθων. Id est, persuadere tentans. De quo vide quæ suprâ observavimus in hæc verba, ἐπειθεὶς ἐς ὅ,τι ἐρχησθε.

[P. 62, l. 1.] Ἐρωλικὸν, ὡς πείθων. Fortè quis in hoc Longi loco paululum inverso ordine legendum censeret, ἐρωλικὸν, ὡς ἐρῶν, γοιρὸν, ὡς πείθων.

[P. 62, l. 9.] Τῷ μέλει τῷ σύριγλι συάλα. Cl. le Fevre ingeniosè conjicit συάδα; sed retinendum censeo συάλα. Sic suprâ, p. 17 Ed. Moll. ἐπεπαίδευτο καὶ φωνῇ παίδεσθαι, καὶ σύριγλι θέλγεσθαι. P. 21 : ἐτέρποντο αἱ βόες αὐτῆς τῇ μουσικῇ, ἔπειτα καλαύροπος πληγῇ, ἔπειτα κέντρα προσβολῇ, ἀλλὰ . . . ἦδε Πᾶνα ἔπειτα Πίτυν, καὶ αἱ βόες τῇ φωνῇ παρέμεινον. P. 24 : ἐπαίδευσαν τὰς βῆς ἡχοὺ σύριγλι θέλγεσθαι, καὶ διώκειν τὸ μέλος αὐτῆς. Et L. IV, p. 124 : σύριγλι ἀκέσσαι ποιῆσαι πάντα. Et L. II, p. 32 : βοῶν ἡ πολλῆς ἀγέλης ἡγησάμενη μόνῃ μουσικῇ. Et p. 37 : κατέκλων τὰς σύριγλιν, ὅτι μοι τὰς μὲν βῆς ἔθελγον, Ἀμαρυλλίδα ἡ ἐκ ἧτον. Et p. 56 : σύριγλι ἡχος. . . ποιμενικὸς, καὶ οἶος ἐς νομὴν ἡγεῖται ποιμνίων. Et p. 57 : τῷ αἰγῶν καὶ τῷ προβάτων ἡγεῖτο σύριγλι ἡχος. Hæc est autem illa εὐνομία μουσικῇ, de quâ nos suprâ, p. 148. In

hoc autem quem tractamus Longi loco, ut Daphnis ἀπὸ
λαυνε πρὸς ἀγέλην συρίζων, sic & Chloë τὴν ποιμαίνου
πρὸς μέλει τῆς σύριγγος σπάζει. Proprium autem in hac re
vocabulum σπάζειν, ut latinum COMPELLERE. Sic apud
Longum, L. II, p. 35, Amor dicit, Δάφνιν ΠΟΙΜΑΪΝΩ
καὶ Χλόην, καὶ ἡνίκα αὐτὰς εἰς ἐν σπάζω κ.τ.λ.

[P. 62. l. 11.] Ὅ,τι. Sic rectè Cl. Dutens & Cl. Bo-
den, prioris Editoris Parisiensis conjecturam secuti, dis-
junxerunt, quod in præcedentibus omnibus Edd. conjunc-
tū legitur ὅτι. Sed & insuper, quod curavimus, virgula
inter ὅ & τι interponenda erat, ut & sic distingueretur ab
ὅτι, quemadmodum τότε & ὅ,τι à τότε & ab ἔτι dis-
criminantur.

[P. 62, l. 12.] Ἐνέπλησαν ἀλλήλους. Mollius hic sub-
audiendum putat ἡδονῆς, ferè ut Amyot vertit: de sorte
que jusques à la nuit toute noire, ils prirent l'un de l'au-
tre tout le plaisir possible. Suprà, L. II, p. 40 Ed. Moll.
ἀπλήσως ἐνεφρῶντο τῆς ἡδονῆς. Fortè hic legendum ἐνέ-
πλησαν ἀλλήλους ἈΛΛΗΛΩΝ. Aristænet. L. II, Ep. XIX,
p. 102, ἀλλήλων συναπέλαυνον ἄμφω.

[P. 62, l. 13.] Κατελάσαι. Tyrones observent κατε-
λάυνειν τὰς αἰγας esse oves ad pascua adducere, ἀπιδά-
νειν autem esse abducere.

[P. 62, l. 18.] Περιέβαλλον. Codd. R. I & III, περι-
έβαλον. Confer suprà, pag. 39: ἀγαγόντες τῆς ἐπίσης
ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλους....
καὶ περιέβαλλον κ.τ.λ.

[P. 62, l. 19.] Ἐμίλησεν αὐτοῖς. Sic suprà, Lib. II,
p. 41, ὀρνίθων ἄγας ἐμίλησεν αὐτοῖς. Et p. 29, ἔμιλλε
τινι δριπάνης.

[P. 62, l. 21.] Τέτοις ἅπασι θερμότεροι. Suprà, L. I,
p. 18, θαλπόμενες τέτοις ἅπασι. Hic autem pro θερμό-
τεροι, C. Flor. habet θερμόμει.

[P. 63, l. 2.] Προῆλθον. In Ed. Jungerman. προσῆλ-
θον, operarum vitio, quod ipse Jungermanus in mendorum
Indice correxit.

[P. 63, l. 4.] Μὴ ζήσεται μόνος. Sic apud Xeno-
phont. Ephes. Lib. I, pag. 15, Anthias jurat Abrocomæ,
ὡς βραχύ τι ἀποσπαθῶσά σε ἔτε ζήσεται, ἔτε τὸν
ἥλιον ὄψομαι.

[P. 63, l. 4.] Μηδὲ μιᾷς. Sic restitui pro μηδεμιᾷς,
quod in omnibus Edd. & Codd. Multò significantius &
elegantius τὸ μηδὲ μιᾷς. Sic suprâ, L. II, p. 49, & infrâ,
L. IV, p. 106 Edit. Moll. αἶγα ΟὐΔὲ ΜΙΑΝ. Lib. II,
p. 47, τῷ πλὴν ἀληθῶν λείοντες ΟὐΔὲ ἓΝ. P. 45 ibid.
κωμήτης ΟὐΔὲ Εἷς. Sic suprâ, p. 53 Edit. Moll. legi-
mus, ὡς ΜΗΔὲ ΜΙΑΝ τῷ ἀχρόικων τινὰ λυπῆσαι.
Achill. Tat. L. VIII, p. 630, ΜΗΔ' Εἷς. Xenophon
Ephes. I, p. 4, αἶος ἔδε Εἷς. De hac autem loquendi for-
mulâ, ΜΗΔὲ Εἷς, confer & Cl. Abresch. Dilucidat. Thu-
p. 231 & seqq.

[P. 63, l. 5.] Ἡ ᾗ Χλόη Δάφνιδι. Jamdudùm con-
jeceram paululùm inverso ordine legendum : ἡ ᾗ Χλόη
τὰς Νύμφας, (subaudi ὥμοσε) εἰσελθῆσα εἰς τὸ ἄντρον,
Δάφνιδι τὸν αὐτὸν, vel τὸ αὐτὸν Δάφνιδι ἔξειν κ.τ.λ.
Quod postea deprehendi & Cl. Jungermano in mentem
venisse. Rectè Jungermanus vertit: eandem cum Daphnide
habituram se mortem & vitam, ut Amyot: fit serment
qu'elle vivroit & mourroit avec Daphnis. Malè Mollius:
Daphnidi jurat, eadem se morte vitâque defunçturam.
Cæterùm in hoc Longi loco Cod. Urs. Ursino probante,
habet εἰρξείν, pro ἔξειν.

[P. 63, l. 7.] Τοσῶτον δέ. Malè ad oram C. R. III
adscriptum est delendum esse τὸ δέ.

[P. 63, l. 10.] Ἐρωτικός. Sic apud Achillem Tatium,
Libro VIII, paginâ 710, de Panc, θεός ὅστι φιλοπαρθένας,
K iv

conferente ad Achill. Tat. Cl. Bodeno, post Jungerman. ad hunc Longi locum.

[P. 63, l. 11.] Ἡράθῃ μὲν Πίτυος. Hoc, operarum vitio, è posterior. Ed. Par. excidit. Rectè Huertius conferendum indicat hunc locum, Lib. II, p. 37 Edit. Moll. ubi Pan dicitur amavisse Pinum, & illum, L. I, p. 21: ἦδε Πᾶνα καὶ τὸ Πίτυν.

[P. 63, l. 12.] Ἐπιμηλίσι. Malè Jungermanus conjecit divisim legendum ὅπῃ μηλίσι. Nollem quoque cum Cl. Bodeno emendare ἐπιμελιάσι, ut deriventur à μελία, fraxino, & idèò sint fraxinorum præsides. Apud Suidam Ἐπιμηλίδες Νύμφαι leguntur sine ullâ explicatione; scilicet quòd Demetrius Chalcondyles, cui primam Suidæ Editionem Mediolani, anno 1499, confectam, & novissimâ Kusteri locupletiore, ac in quibusdam emendatiorem, debemus, hujusce vocis significationem, quam aliòquin ipse de suo, ut multa alia, addidisset, ignoraverit. Nam, quod obiter monendum, Johannes Maria Cataneus, in Epistolâ nuncupatoriâ ad Albertum Pium huic Editioni præpositâ, testatur, hunc minùs religiosum, sed pro illis temporibus doctissimum Editorem, inversa correxisse, manca supplèvisse, & in illo expoliando Auctorem ipsum superavisse. Quod & sic confirmatur in subsequenti ad lectorem admonitione, seu Præfatione græcâ: καὶ μὲν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐρίας, αἵτινες τὸ παράπαν ἔχ' ὑπὸνυχον ἐν Σειδᾷ, ἀλλοθεν περὶ συλλέξας, προσέθηκεν... (Δημήτριος ὁ Χαλκονδύλης) καὶ λέξεις δὲ τινὰς ἀνερμηνεύτας, εἴθα ἐνεχώρει, ἐπιμελὲς αὐτῷ γέροντι σαφηνίσαι. Sed, ut ad nostras Nymphas redeamus, à quibus nos parumper abduxit illa Suidæ Edit. (cujus magnum pretium, scilicet χρυσῶν τριῶν, à bibliopolâ tunc constitutum fuisse, è græco bibliopola in inter & quemdam studiosum dialogo huic Ed. præfixo, & è latinis Johannis Salandi ad Lectorem versibus illi subjunctis,

discimus,) Ἐπιμηλίδες Νύμφαι, à μήλοις, id est, ab ovibus, dictæ sunt ovium præsides, nec fortè confundendæ sunt cum Ἐπιμηλιάσι Νύμφαις, quæ erant fraxinorum præsides. Phrynichus MS. penes summum Ruhnken. à summo Valckenærio ad Theocrit. Id. I, v. 22, p. 9 & 10, laudatus : αἱ Νύμφαι δὲ τὰς νεμὰς τῆς τετραπόδων, Ἐπιμηλίδες, ὅτι μῆλα ἀπαιῖα τὰ τετράποδα καλεῖσιν οἱ ἀρχαῖοι. Thomas Munckerus cum Cl. Verheyko conferendus ad Anton. Liberal. c. 31, p. 207, ubi Νύμφας Ἐπιμηλίδας χερυθίας vides, observat eas Servio & Scholiastæ Homeri, à μῆλον, id est, ab ove, dictas videri, cùm hic tradat ad Il. γ, v. 8, τὰς τῆς βροχημάτων Νύμφας vocari Ἐπιμηλίδας. Alciphron. L. III, Ep. XI, p. 303, Πανὶ μὲν καὶ Νύμφαις ἀπεχθανεμένη, ἃς Ἐπιμηλίδας ἐκάλει, ἃ Δρυάδας, ἃ Ναΐδας; ubi Cl. Bergler annotat Ἐπιμηλίδων Νυμφῶν factam à Scholiastæ Apollonii Rhodii ad Lib. IV, vers. 1322, mentionem, & à Pausaniâ, L. VIII, c. 4, ut & hîc à Longo, Δρυάδας καὶ Ἐπιμηλιάδας fuisse conjunctas. Hæ Nymphæ dicuntur Ἐπιμηλίδες, ut ΟΡΟΣ ΔΙΟΣ ΜΗΛΩΣΙΟΥ, id est, mons Jovis ovium præsidis, inscriptum legitur in veteri marmore, quod in insulâ Naxo vidisse se refert Cl. Tournesfort, Voyage du Levant, lettre V, tom. I, p. 263 Ed. Lugduni, 1723.

[P. 63, l. 13.] Πράγματα παρέχων. Minùs benè C. Reg. III, πρᾶγμα τι. Sic femina in Alciphron. Lib. III, Ep. XXXVII, p. 354 : ἐκ ἐπαύρατό μοι πρᾶγματα παρέχων ἃ γαμησίων.

[P. 63, l. 14.] Ὁ μὲν ἐν ἀμεληθείς. Malè Mollius vertit : ipsemet itaque cùm perjuria imprunè tulerit. Rectè Amyot : de sorte que si tu me faussois la foi que tu m'as jurée par lui.

[P. 63, l. 15.] Ἐλθης γυναῖκας. Etiam si rem habueris cum pluribus feminis. Hæc enim significatio vocis ἔλθης ;

ut Hebraicum בּו, & Arabicum دَاخَالَا, sonant VENIRE, & interdum COIRE. Hinc emendandus & illustrandus Achillis Tatii locus, nunquam antea intellectus, è libro sexto, p. 548 Ed. Cl. Boden, (at 397 Ed. Salmas.) ubi Sosthenes Therfandro spem faciens fore ut brevi à Leucippe præferatur Clitophonti, quem hæc virgo huc usque amaverat, cum sic alloquitur: ἂν δὲ ἀπαξ ἔπ' αὐτὸν ἔλθης, πολλῇ (seu πολλῶ cum Cod. Bavarico) διαφέρεις ἐκείνῃ εἰς εὐμορφίαν, ἐπιλήσει τέλειον αὐτῆς, κ.τ.λ. Hic pro ἐπ' αὐτὸν ἔλθης, legendum ἐπ' αὐτὴν, id est, si semel illam conveneris, tūm penitus oblivioni tradet Clitophontem istum quem pulchritudine longè superas; quem sensum sequentia Sosthenis verba apud Achill. Tat. omninò legenda, mirè confirmant. Miror magnum Salmas. πῶς ἐπ' αὐτὴν ἔλθης prætulisse εἰς ταὐτὸν ἔλθης, quod in Anglicano Codice correctum invenerat, quodque est glossa τῆς ἐπ' αὐτὴν ἔλθης. Malè huc usque Interpres legens εἰς τὴν αὐτῆς ἔλθης, ut subaudiatur τόπον, convertit: quòd si tu semel in illius locum succedas. Et Salmasius legens εἰς ταὐτὸν, interpretatus est: si semel cum, (Clitophontem) conveneris, congressus fueris; cūm contrà sit sensus: si semel cum illà Leucippe (non autem cum illo Clitophonte) fueris congressus.

[P. 63, l. 17.] Ὅμοθν. Sic puella apud Theocritum, Id. XXVII; v. 34:

Ὅμνυε, μὴ μῦθ' ἀέκτα λατῶν ἀέκτα, ἀπέλθης.
Cui Daphnis respondet:

Οὐ μὲν αὐτὸν τ' Πᾶνα.

[P. 63, l. 20.] Λύκον. Hæc similitudo aptè in puellæ oves pascantis ore posita. Immò & Pindarus, Pyth. II, v. 153:

φίλον ἔη

φιλῶν ποτὶ δὲ ἐχθρὸν ἄ-

τ' ἐχθρὸς ἐὼν, ΛΥΚΟΙΟ ΔΙΚΑΝ ὑποβιβῆμα.

[P. 63, l. 21.] Ἡδεῖο ἀπιστέμενος. Sic Chariton, L. II, p. 23, ἔχαιρὲν ἀπιστέμενος; quod & contulit Cl. D'Orville.

[P. 63, l. 21.] Σταὲς εἰς μέσον. Pro ἐν μέσῳ. Elegantia Attica quā εἰς cum accusativo pro ἐν sæpe ponitur. De quo omninò vide summum Hemsterhus. ad Plutum, p. 456.

[P. 64, l. 1.] Τῇ μὲν τῶν χειρῶν. Fortè hoc χειρῶν ut glossema ejiciendum. Suprà, p. 52 Edit. Moll. τῇ μὲν σύειγλα, τῇ δὲ τράγον πηδῶνλα καλέχον, sine χειρῶν.

[P. 64, l. 4.] Αὐτόν. Se ipsum, scilicet ob desperationem & amoris impotentiam. Sic Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. habent αὐτὸν, quod mihi magis probatur. At Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ac tres Mss. R. αὐτὸν, quod ad ἕτερον, i. e. ad rivalem, non autem ad Daphnim relatum, in suo Cod. invenisse videtur Amyot vertens: il tueroit au lieu d'elle celui qu'elle auroit préféré. Confer & Cl. D'Orvill. p. 51 Animadvers. ad Chariton. in hæc verba p. 7, L. II, Καλλιρρόης ἀδικέσης φεύγει.

[P. 64, l. 4.] Ἀποκτενεῖν. Sic restituit Moll. & hinc uterque Par. Editor & Lipsiens. At Edd. Florent. Commel. Jungerman. & tres Mss. R. ἀποκτείνειν.

ANIMADVERSIONES

AD LONGI

LIBRUM TERTIUM.

[P. 65, l. 1.] ΚΑΤΑΠΛΟΥΝ. Ad oram Cod. R. III, ἐπίπλυν, quod è Codd. Flor. & Ursin. Ursino probante, in textum revocavit Cl. Boden. At cæteræ Edd. tres MSS. R. & alter è duobus Urs. Codd. habent κατὰπλυν.

[P. 65, l. 3.] Οὐκ ἀναχίλιν. Thucydides, Libro I, p. 75, 80 Ed. Duker. ἐκίτι ἀναχίλιν ἐπιστῆλο, quod & apud Dionys. Halicarnass. pag. 52, 34 Edit. Hudson. apud Plutarchum in Numâ, pag. 60, in Catone Majore, p. 341, in Lucullo, p. 505, in Niciâ, p. 539, & in Sertorio, p. 571, Euripid. in Hippolyt. vers. 354, ἐκ ἀνάχελ', ἐκ ἀνέξομαι. Confer eundem & in Andromach. v. 599, & Æschyl. in Sept. contrâ Theb. v. 188, Aristophan. in Pace, v. 1179, in Pluto, v. 419, &c.

[P. 65, l. 6.] Ἀσπίδα τριχιλίαν. Sic apud Thucydid. L. VII, p. 499, 89 Ed. Duker. habes σπῆλαιαν ἀσπίδα μέγαν ἐκ ὅπλιν ὀλίγων ἈΣΠΙΔΩΝ.

[P. 65, l. 6.] Ἴππον. Sic apud Thucydid. L. I, p. 41, l. 53, πρὸ τῆς Περδίκκας δὲκρόσιον ἼΠΠΟΝ. Scaliger Poëtic. L. IV, c. 36, à Jungermano & hinc à Mollio laudatus observat proprium esse Historicorum Græcorum uti μετωνυμία, & ἵππον, equum, pro ipso equitatu usurpantes, in eo mutare genus, & dicere τὴν ἵππον, in feminino genere, quoniam equæ patientiores laborum, quibus idcirco ad prælia barbari uterentur, & de quibus cibum capiunt ac potum Scythæ.

[P. 65, l. 13.] Ταχύνει δέ. Sic restituit Cl. Dutens,

Cl. Koënnii ad Gregor. de Dialect. p. 31, emendationem secutus. In cæteris omnibus Edd. & Codd. ταχύ; ubi Huctius ὠρμησε, Cl. Hinlopen ἤγεν, Jungermanus, ἔπειθεν, vel ἐκίνησεν, vel tale quid simile, deesse putat. Mollius autem, pro ταχύ δέ, legendum conjicit πειύθει δέ. Rectè Amyot vertit, tira droit vers la ville.

[P. 65, l. 14.] Ὡς ἐπιπιδέμενος. Cl. Koën ad Gregor. de Dialect. p. 31, hunc elegantem particulæ ὥς usum notat & exemplis appositis illustrat, quo participiorum futuris ita se comitem præbet, ut, inquit, si abesset, non multum desideraretur. Vide tamen & Cl. Markland. ad Lysiam, p. 899 tom. V Orator. Græcor. Ed. Cl. Reiskii, ubi in his Actor. Apostolor. c. 17, v. 14, εὐθείως ᾧ τότε τὸ Παῦλον ἐξαπέστειλαν οἱ ἀδελφοὶ πορεύεσθαι ὥς ὅπῃ τὸ Θάλασσαν, pro Θάλασσαν, rectè emendat Θεσσαλίαν, & verè monet ὥς denotare propositum, consilium; quod multis confirmat exemplis. Sic suprâ, L. II, p. 44 Ed. Moll. διεῖλε τὰς χῆρας, ὥς δῆσων. Et p. 49, ὅπῃ τὸ θάλατταν ἔτρεχεν, ὥς ὁ φόρμος αὐτὴν. Et L. III, p. 75, ὅτε ᾧ καλεῖχον αὐτὸν, ὥς θύοντες Διονύσω. Et p. 77, ἔδωκαν τὰς φάτλας, ὥς αὐτοὶ θηράοντες ἄλλας.

[P. 65, l. 14.] Ἀφρικήτοις τὴν πύλαις. Sic suprâ, L. II, p. 42, ἀφρικήτω τῇ νηὶ προσελθών.

[P. 65, l. 19.] Ὑβρίζοντες τὰς νεανίσκας. Mallet ὑβρίζοντας τὰς νεανίσκας, vel τὰς νεανίσκας ὑβρίζοντας; quod Mitylenæos, ac ipsos etiam pastores & agricolas, à quibus jure ac meritò repulsi fuerant lascivi isti Methymnæi juvenes, omni culpâ prorsus liberat, & cum præcedenti narratione convenit. Enim verò isti juvenes sapientissimo Philætæ judicio non steterant, sed contrâ jus gentium Daphnim innoxium vi abripere, ab amicorum manibus abstrahere, & vinculis constringere aggressi fuerant; undè eos ὑβρίζοντας νεανίσκας vocare debuit: quod contrâ de pasto-

ribus & agricolis nihil tale merentibus, sed vim illatam repellentibus, dici non poterat. Immo & τὰς νεανίσκους ἐβρίζοντας in suo Codice videtur invenisse Amyot vertens: que ce avoient été des paysans qui les avoient battus pour quelques insolences par eux faites.

[P. 66, l. 2.] Σπεδὴν ᾗ ἔχον. Sic jamdudum conjeceram, antequam incidissem in tres Codd. R. in quibus & rectè legitur σπεδὴν, pro σπερδὴν quod in omnibus Edd. Sic σπεδὴν & πολλὴν σπεδὴν ποιῆσθαι legitur apud Thucydid. p. 257, 8 Ed. Duker. Dionys. Halicarnass. 65, 42, Herodot. 6, 107, Demosthenem, pag. 1454 tom. II Edit. Cl. Reisk. &c. Hanc vocem Lysia peritè restituit Cl. Taylor quem vide, p. 176, tom. V Ed. Cl. Reiskii, & lectionum Lysiac. c. 4, p. 247 tom. VI Orator. Græcor. ubi plurima hujusce loquendi formulæ exempla ex Herodoto, Pausania, aliisque profert. Apud Diodor. Sicul. L. III, p. 230, 80 tom. I, Ed. Wesseling. habes τὴν ἀπαθὴν σπεδὴν ἔχειν εἰς κέλασιν. Aristophan. in Lysistrat. v. 288, σπεδὴν ἔχω, & in Ranis, vers. 525, σπεδὴν ποιῶς. Præterea σπεδὴν ποιῆσθαι passim legitur apud Lucian. tom. II, in Alexandro, p. 208, & in Lexiphan. p. 340. Σπεδὴν ἔχων apud Euripid. in Phœniss. v. 208, Alcest. vers. 778 & 1014, Andromach. v. 1050, Heraclid. v. 119, Orest. v. 1058, Medea v. 557, Iphigen. in Taurid. v. 1434, Cyclop. v. 84, & passim alibi apud Platon. & Plutarch.

[P. 66, l. 3.] Ἀδεῶς. Agnoscis Thucydid. in proœmio, p. 2: ἐδ' ἐπιμιζνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, ἔτι καὶ γῆν, ἔτι δὲ θαλάσσης. Quod video contulisse & Cl. Abresch. Dilucid. Thucydid. Auctar. p. 213. Hinc autem observa & Methymnam fuisse liberam civitatem, Lesbicae non obnoxiam, & liberum belli, liberum pacis arbitrium habentem. Huic Methymnae olim fuisse regem, cujus filia Pisidice Achilli, cujus amore capta erat, urbem tradidit,

auctor est Parthenius in Erotic. c. 21. De hujusce autem urbis nummis sic habet summus Pellerin, recueil de médailles, tom. III, p. 82 : Liébe a publié une médaille de la ville de Méthymne pareille à celle du n°. 6, (tabulæ 103) dont la fabrique démontre l'antiquité. Il paroît que les différents dialectes ont été successivement en usage dans cette ville, puisque son nom qui est écrit par ME sur cette médaille, & sur celle du n°. 13, l'est par MA sur les autres icy rapportées, & sur les médailles impériales depuis Auguste jusqu'à Trajan, après quoi il est écrit par MH sur celles des autres Empereurs, &c. Hodie autem Methymna dicitur ΜΟΛΙΝΟ; de quo vide Richard. Pocock. Description de l'Orient, tom. IV, p. 371 & seqq. versionis gallicæ.

[P. 66, l. 8.] Βαλόμενος. Sic in tribus Codd. R.; at βαλλόμενος in omnibus Edd.

[P. 66, l. 11.] Ἀδικήσαντα μηδέν. Sic C. Urs. Ursino probante, & hinc Edit. Cl. Boden. Hinc quoque Mollius tanquam de suo conjecit, μηδέν ἀδικήσαντα. Omnes aliæ Edd. μὴ ἀδικήσαντα. Amyot legisse videtur μηδέν, pro μὴ, cum verterit : sans faire au demeurant mal ni déplaisir quelconque au territoire de Méthymne.

[P. 66, l. 13.] Κερδαλιώσαν. Hæc voce usus est Xenophon πρὸς τοὺς ὀρεσίους p. 539.

[P. 66, l. 21.] Κατακλωμένοις. Amyot vertit : les arbres sembloient morts. Mollius : videbantur distortæ arbores ; mihi sensum rectè affectus videtur Jungerm. vertens, arbores quasi putatæ & surculis videbantur contusis. Scilicet κατακλᾶν hîc eodem sensu usurpatur, quo infra, L. III, p. 96 Ed. Moll. κλᾶν ἄμπελον, id est, putare vitem. Nempe arbores, quarum plurimi rami sævâ frigoris & ventorum vi confracti erant, quasi putatæ videbantur. At verò Cl. Wyttenbach. conjicit λευκωμένοις, id est, dealbatis, & suam conjecturam firmare poterat hoc Alci-

phronis loco, L. III, Ep. 30, p. 340, ubi eadem omnia ferè ad verbum: πολὺς ὁ χειμὼν τὸ τῆτες, καὶ ἐδὲν ἐξίλον. Πάντα ἡ χιὼν κατείληφε, & ΛΕΥΚΑΝΘΙΖΟΥΣΙΝ ἔχ' οἱ λόφοι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ κοῖλα τῆς γῆς.

[P. 67, l. 1.] Ἀφανὴς ἦν. Jungermannus & Mollius conferunt Virgil. Georgic. III, v. 352, 355, & Oppian. L. I Halicut. v. 792 & seq.

[P. 67, l. 1.] Ὅτι μή. Malè Mollius conjicit ἔτε μή; retinendum enim ὅτι μή.

[P. 67, l. 2.] Εἰς νεμὴν ἦγε. Pro ἦτε C. Urs. Ursino probante, & hinc Editio Cl. Boden, ἦγεν.

[P. 67, l. 4.] Περὶ ὠδὰς ἀλεκτρυόνων. Alciphron, L. I, Ep. XXXIX, pag. 186, à Cl. D'Arnaud collatus; Miscellan. Observat. vol. V, tom. I, pag. 62, πότες εἰς ἀλεκτρυόνων ὠδὰς. Ut & apud Heliodor. L. VII, p. 321, & Platonem in Sympos. p. 203 Edit. Fischer. ἦδη ἀλεκτρυόνων ἀδόντων.

[P. 67, l. 5.] Αἰγῶν τρίχας ἔπλεον. Hæc Tournefort, Voyage du Levant, tom. I, p. 337 Edit. Lupar. & tom. II, p. 22 Ed. Lugduni: Les capots de poils de chevre que l'on travaille en cette isle, (in insulâ Ziâ, quæ olim Ceos & Cea dicta est) sont fort commodes. L'eau ne les perce pas facilement. Cette étoffe n'est d'abord qu'une espèce de toile fort lâche; mais elle s'épaissit, & devient fort ferrée en sortant de chez les ouvriers qui la foulent avec les pieds sur le sable de la mer encore mouillé. Après qu'elle est bien amollie & souple, on l'étend au soleil avec des contrepoids de pierre, de peur qu'elle ne se ride trop promptement: ces fils se rapprochent peu à peu, & se serrent les uns contre les autres, de manière que toute l'étoffe se rétrécit également.

[P. 67, l. 6.] Ἐσφρίζοντο. Simili ferè sensu suprâ habes, L. I, p. 10 Ed. Moll. γῆν σεσφρισμένην.

[P. 67,

[P. 67, l. 8.] Ἄκυλεν. Homerus de Circe , Odyss. κ ,
v. 242, à Jungermano & hinc à Mollio laudatus :

Πάρ ῥ' ἄκυλεν βάλανέν τ' ἔβαλεν, καρπὸν τε
κρανείης

Ἔδμεναι, οἷα σῦς χαμαρυνάδες αἶν ἔδεσι.

[P. 67, l. 9.] Βαλάνες. Tournefort, Voyage du Le-
vant, tom. II, p. 18 Ed. Lugd. 1727, hæc tradit de ho-
diernâ Ziâ, quæ est veterum Ceos : on y recueille beaucoup
de Velani ; c'est ainsi qu'on appelle le fruit d'une des plus
belles espèces de chêne qui soit au monde. Ubi observan-
dum, illud recentiorum VELANI esse antiquum vocabulum
βάλανει, quod recentiores Græci efferunt, valani, quod-
que & βιλάνι & βελανίδι hodie dici auctor est idem Tour-
nefort, tom. II, p. 109 & 110, videndus. Sic Pocock.
tom. V, p. 21, Voyage dans l'Orient, ex versione gallicâ,
de Smyrnâ loquens : nos marchands y portent une espèce
de gland appelé Valanea, qu'ils tirent de Vourla (l'an-
cienne Clazomene) & de Segigieck, dont les Italiens se
servent pour tanner leurs cuirs. Sic Cl. Vood in optimo libro
anglicè conscripto, de Homeri ingenio & caractere pe-
culiari, p. 277 elegantissimæ versionis gallicæ, quam nu-
per edidit ingeniosus & eruditus juvenis Dèmeuniers : la
côte (du cap Boga, l'ancien Lectum, au cap Janissari,
qu'on appelloit autrefois promontoire de Sigée) est cou-
verte d'arbres de Valanie, sorte de chênes dont l'écorce &
le fruit sont employés dans la tannerie.

[P. 67, l. 10.] Οἰκκείας. Ad oram Codicis R. III,
ἰπικκείας.

[P. 67, l. 11.] Πόντων ἀπηλλαγμέραι. Virgil. I Geor-
gic. à Jungermano & hinc à Mollio laudatus :

hyems ignava colono :

Frigoribus patto agricolæ plerùmque fruuntur,
Mutuaque inter se læti convivia curant.

L

Invitat genialis hyems, curasque resolvit.

Bion in Cleodemo & Morsone:

χῦμα δύσερσαν, ἐπεὶ ἐ χεῖματι πολλοὶ
Θαλαπόμενοι θέλσαν) ἀεργία τε ἐ ὄκνω.

[P. 67, l. 16.] Ἐν μνήμῃ γενόμενοι. Xenophon Ephes. L. I, p. 13 & 14, ἐν ὑπομνήσῃ γενόμενοι.

[P. 67, l. 19.] Τὴν εἰαρινὴν ὥραν. Sic edidit Cl. Dutens, Jungermani & prioris Editoris Parisiensis conjecturam à Cl. Wyttenbachio probatam secutus. Propè accedunt Mss. R. I, & III, in quorum priori εἰρινὴν, & in posteriori εἰαρινῆς. At C. R. II, & Edd. Flor. Commel. Jungerman. Moll. & prior. Par. εἰρήνης. Pro quo Huetius & D'Orville ad Chariton. p. 93, legunt ἦρος, quod in textum recepit Cl. Boden. Jungerman. conjecit τὴν εἰαρινὴν, vel τὴν εἰαρινῆς ὥρας, ut pendeat hicce genitivus à sequenti παλιγενεσίαν. Cl. Rhodomanus legit, καὶ τὴν κατ' εἰαρινὴν ὥραν. Ineptè Moll. νύκτας τε ἀχρύπνης διῆγον καὶ λυπηρὰς καὶ τὴν εἰρήνης ὥραν, ἐ ἀνέμενον κ.τ.λ. id est, tristes transigebant noctes hoc otii tempore, atque expectabant &c. Ubi εἰρήνην pro quiete & otio accipit, & post εἰρήνης ὥραν, comma ponendum perperam judicat. Cl. Valckenær, quem vide in Euripidis Hippolyt. p. 172, cæteris lectionibus præfert τὴν εἰαρινὴν ὥραν. Amyot vertit: attendoient la saison nouvelle.

[P. 67, l. 19.] Ἐκ θανάτου παλιγενεσίαν. Frustrà Huetius conjicit ὥς ἐκ θανάτου παλιγενεσίαν. Sic infra, L. III, p. 99 Ed. Moll. φιλείτωσαν ἀλλήλους ἀδελφοί, ubi Cl. Cuper, Cl. Koën & Cl. Dutens addito ὥς, quod & hinc facilè potest abesse, legunt ὥς ἀδελφοί. Sic suprà, L. II, p. 32 Ed. Moll. κύνες ἐκ δισμῶν λυθέντες, ubi vides omissum illud ὥς. Rectè autem D'Orvill. ad Chariton. p. 93, hæc Charitonis, L. I, p. 11, confert: Τὰ ὅτι καὶ Καλλιρρόην δευτέραν ἄλλην ἐλάμβανε ΠΑΛΙΓΓΕΝΕ-

ΣΙ'ΑΝ. In Longo autem , pro παλιγενεσίαν , Cod. Flor. παλιγενεσίας habet.

[P. 67, l. 20.] Ἐλύπει ᾗ αὐτὸς. Xenophon. Ephes. L. II, p. 32 : ἐλύπεν ᾗ αὐτὸς Ἀθίας ἐν Ἀβροκόμῃ ἐχθρόμενοι.

[P. 67, l. 20.] Ἡ πῆρα. Malè Edit. Moll. & hinc prior. Par. ἡ.

[P. 67, l. 21.] Ἡ γαυλός. Suprà, L. I, p. 18 Edit. Moll. vidisti Chloën Daphnidi ἐρέχθαι τὴν γαυλόν.

[P. 68, l. 2.] Δῶρον ἐρωλικόν. Suprà, L. I, p. 23 Ed. Moll. conspecta fuit Chloë σύεργα καὶ τὴν τῆς Δάφνιδι δῶρον κεμίζεσθαι.

[P. 68, l. 2.] Εὐχοντο δέ. Ed. Cl. Dutens ἡὐχοντο ; in omnibus aliis εὐχοντο, ubi Jungermanus : modò ἡὐχοντο, modò εὐχοντο est editum, ut & θαλάσσα & θαλάττα, κ.τ.λ. Tales ἐπαμφοτέρωθεν scripturae etiam H. Stephanus in Xenophont. aliisque adnotavit. Et plura talia in Mss. Eumathii, sive Eustathii &c.

[P. 68, l. 3.] Ἐκλύσθαι τῆς κακῶν. Confer Cl. Abresch. Animadvers. in Prometh. p. 29.

[P. 68, l. 4.] Δείξαι πῶς. Sic Cod. Ursin. Ursino probante, & hinc Moll. ac utraque Editio Par. & Lipsiens. At verò tres Mss. R. Edd. Flor. Commel. & Jungerman. δείξαθαι πῶς. De hoc autem loco Jungermanus : « erant enim clausi in illo frigore, nec tunc licebat in sole apri- « cari, ut vere & aestate ». Vide tamen quid Cl. Heinsius ad Idyll. I Theocrit. ad illa, ἥδη γὰρ φράσθαι πάνθ' ἄλλος ἄμμι δεδύκει. Hinc Mollius, qui & eundem Theocriti locum profert, observat, quemadmodum occidere iis sol dicitur, aut jam occidisse, qui infelices, aut extrà spem sunt, sic contrà ἀναδεικνύειν ἥλιον, i. e. monstrare solem, esse, jacentem erigere, novam spem ostendere. Sed cùm hic dicatur δείξαι αὐτοῖς καὶ ταῖς ἀγέλαις ἥλιον, hæc

sensu proprio, non autem metaphorico, accipienda sunt. Rectè Amyot: & qu'à tout le moins ils leur remontrassent à la fin & à eux, & à leurs bêtes, le soleil beau & clair.

[P. 68, l. 7.] Ἀμήχανες. Theocrit. Id. I, v. 85:

Ἄ δ' ὑπὲρ ὧς τις ἄγαν ἔ' ἀμήχανός ἐστι.

[P. 68, l. 8.] Ἡ δοκεῖ μήτηρ. Sic apud Demosthen. 2° Μειδίας, p. 563: ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ, ΚΑΙ Ἡ ΔΟΚΟῦΣΑ, ἔ' ὑποβαλομένη.

[P. 68, l. 12.] Ὑπ' αὐτῇ τῇ αὐτῇ. Cl. Wyttenbach, pro αὐτῇ, hīc emendat πύλῃ. Amyot autem in suā versione non expressit illud ὑπ' αὐτῇ τῇ αὐτῇ.

[P. 68, l. 14.] Αἱ μυρρίνας. Fortè αἱ μὲν μυρρίνας, ob sequens ὁ κιτλὸς δέ.

[P. 68, l. 15.] Ἐφ' ἐκάλειραν. C. R. III, ἐκάλειρων.

[P. 68, l. 17.] Ὁ κόρυμβος. Sic rectè emendaverunt Columban. & Jungerman. pro κόρυβος, quod in Flor. Ed. ut & in Commelin.

[P. 68, l. 18.] Πολὺς ἔ' μέγας. Cod. Flor. & tres R: μέγας, pro μέσας.

[P. 68, l. 18.] Ὅς βότρυς. Suprà, L. II, p. 30, Lesbiacas vites cum hederâ serpente contulit.

[P. 68, l. 19.] Τῶν χειμερινῶν. Illud τῶν, quod in suâ Flor. Ed. fuerat omīssum, in mendorum clencho restituit Columban.

[P. 68, l. 21.] Κόψυχος. Vide Mærim Atticistam in hanc vocem, p. 210, ubi monet κόψυχος, (sic enim legendum) esse vocabulum atticum, pro κόσσυφος. Confer & summum Hemsterhus. ad Lucian. tom. I, p. 93. Mollius Suidam laudavit & Hesychium, quorum posterior hanc avem quæ baccis pascitur, & ab Aristotele, Lib. IX, de Histor. Animal. c. 49, κόττυφος dicitur, vocavit κόψυχον, quomodò, pro κόψυχον, & hīc habes in Editione Lipsiensi.

[P. 68, l. 21.] Ψᾶρες. Vide Cl. D'Arnaud hunc Longi locum laudantem , Lect. Græc. L. I, c. 19, p. 134.

[p. 69, l. 1.] Κιττοφάσον ὠλερόν. Fortè ὠλερωλόν, seu potius ὠληρόν.

[P. 69, l. 1.] Τέτων τῆς ὀρνίθων ὅτι προφάσει θήρας. De hâc elegantissimâ atticæ structuræ formâ, quâ genitivus ab eo nomine undè pender, nonnihil removeretur, egit T. Hemsterhusius ad Lucian. tom. I, p. 423, ubi & hunc Longi locum profert.

[P. 69, l. 4.] Ἐς πίσιν. Eodem sensu suprâ, L. I, p. 6, πρὸς πίσιν.

[P. 69, l. 4.] Τὸ μὲν. Cod. R. III, καὶ τὸ μὲν; sed ad oram adscriptum est illud & delendum esse.

[P. 69, l. 5.] Οὐπω δέ. Malè in tribus Codicibus R. ἔτω; nix enim nondùm erat resoluta: quod è sequentibus apparet.

[P. 69, l. 7.] Ἐφωλε ἢ ἄρα. Illud ἄρα, in suâ Flor. Ed. omissum, in mendorum elencho restituit Columban.

[P. 69, l. 7.] Πάντα βάσιμα. Confer Maximum Tyrium Diff. XXVI, p. 17 tom. II Ed. Cl. Reiskii. Rectè Achill. Tat. L. V, p. 448, conferente & Cl. Bodeno, ἔδιν ἄλατον τῆς θαλάσσης.

[P. 69, l. 9.] Ἀποσεισάμενος. Hoc verbum in medio potius quàm in activo, hoc sensu usurpari, verè monuit Cl. Stroth. p. 11 sui secundi Speciminis Animadvers. in librum secundum Herodiani, quod anno 1777, Stolbergæ ad Hercyniam, editum, ut & prius in primum Herodiani librum, ibid. anno 1776 excusum, Herodiani ab hoc doctissimo viro edendi & spem facit, & salivam movet. Ab eodem eruditissimo Strothio conscriptum est & aliud elegans ac lectu dignissimum opusculum, cui titulus: Disputatio philologica exhibens illustrationem Idyllii Theocriti ΑΛΙΕΪΣ dicti, Stolbergæ ad Hercyniam, typis

Frider. Adolph. Loëhrsii, ann. 1776. Has Dissertationes, ut & plurimas alias doctissimorum Germanorum, nostris in oris adeò raras, & nimis parùm esse cognitās dolemus.

[P. 69, l. 10.] Τές τε βρόχες ἔστησε. Confer librum tertium Ἰξευλικῶν, art. XIII, p. 197 Editionis Oppiani, quam viris κριτικώτατοις Cl. Brunckio & Cl. Schneidero, debemus. Hic autem, operarum vitio, in Edit. Moll. βρόχος pro βρόχες.

[P. 69, l. 11.] Ἐπάλειψε. Confer Alciphron. L. III, Ep. III, ubi eadem omnia iisdem ferè verbis.

[P. 69, l. 18.] Κατέκλειντο. Sic Edd. Flor. Commel. & Jungerman. At Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lips. κατέκλειντο. De quo vide Abresch. Dilucid. Thucyd. Auctar. p. 394, & Hemsterhus. ad Xenophontem Ephes. Miscell. Observat. vol. IV, tom. II, p. 289 & seqq. Suprà, p. 69 Editionis Moll. ἡ χιῶν πάντας κατέκλεισε τὸς γεωργούς.

[P. 69, l. 19.] Οὐκ αἰσίοις ὄρμισιν. Sic Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. At verò αἴσιον in tribus Mss. Reg. & in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. quarum secundæ Huetius adscripsit αἰσίοις. Cl. Larcher, pro κα αἰσίοις, mallet ἀπασίοις. Heliodor. Lib. II, pag. 111, & L. VI, p. 272, κα ἐπ' αἰσίοις. Nusquàm verò hæc proverbialis loquendi formula elegantius, quàm in hoc Longi loco usurpata fuit.

[P. 70, l. 4.] Καὶ μὲν χθές. Posterior Parisiens. Ed. καὶ μὲν.

[P. 70, l. 7.] Τί ἔν θηράσας. Cod. R. III, τίς ἔν θηράσων.

[P. 70, l. 7.] Χλέον θεάσαθαι. Sic rectè utraque Parisiensis Editio & duo primi Manuscripti Regii. Malè cæteræ omnes Χλέης, pro Χλέον; de quo vide Cl. Abreschii

Animadversiones in Æschylum, paginâ 31.

[P. 70, l. 9.] Παίδων δὴ πανταχῇ σιωπῇ. Locus perdifficilis & corruptus, ejus sensum non assequor. An legendum, παρθένων δὴ πανταχῇ σιωπῇ, ut sit sensus: nemo virginis parentibus confitetur, se illius videndæ causâ venire; sed de virginibus altum ubique silentium? C. R. III habet παλαίων, pro παίδων. An, quod mallet, legendum, inverso ordine, ἐμολογῆναι; Ἀλλ' ἔδεν τῶν ἀνύποπτον. ΠΤΑΪΩΝ δὴ πανταχῇ σιωπήσω. Ἄμεινον ἄρα σιγᾶν? Id est, tunc ubique offendens, semper malas excusationes afferens, filere cogar; melius igitur est me jam nunc filere? Vel, semper inverso ordine, πάντων (pro παίδων) δὴ πανταχῇ σιωπῇ. Ἄμεινον ἄρα σιγᾶν. id est, cum altum ubique sit silentium, & omnes ubique taciti se contineant, melius igitur est & me quoque filere. Sed, ut verum fatear, nulla harumce conjecturarum mihi arridet: Ἄμεινον ἄρα σιγᾶν, ut sapienter monet Daphnis; quod & fecit Amyot, qui cautè hæc verba in suâ omisit versione. Mollius vertit: ubique se liberi intrâ silentium continent. Jungerman. verò hæc annotat. « Sensus, ni fallor: nullus puerorum videtur, vel
« auditur, hisce frigoribus & aëre fœdo; sed omnes domi
« manent; & ego præter decorum, ità vagor nullâ necessariâ
« de causâ: nedum quod id dicere possem, me Chloën vi-
« dere velle; quod nimis calidum esset. Nisi fortè hæc sunt
« reponenda post illa demum, Ἄμεινον ἄρα σιγᾶν. παίδων
« κ.τ.λ. ». Hactenùs Jungerman. Querant autem doctiores, & in hoc loco acumen suum exerceant Critici.

[P. 70, l. 11.] Εἵμαρτο. Vox HomERICA occurrens Il. Φ, v. 281, Od. Ε, v. 312, & Ω, v. 34. Xenophon. Ephes. L. IV, p. 59: εἰ πάντως εἵμαρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν.

[P. 70, l. 20.] Ἀλγῆσας ὁ Δρύας. Sic suprâ, L. I, paginâ 11 Editionis Mollianæ, ἀλγῆ Δάφνις. . . .
Liv

τῇ θρασυτείῃ ἀχθεθεὺς, ξύλον καὶ πῶ καλαύρεπα λαβὼν, ἐδίωκε τὸ διώκεντα.

[P. 70, l. 21.] Κατ' ἴχτες. Suprà, ibid. p. 11, κατ' ἴχτες ἐπόμενος. Et p. 3, κατ' ἴχτες ἐλθὼν.

[P. 71, l. 2.] Ἀναθεσιμένον. Mœris Atticista, p. 69: Ἀναθεῖναι τὸ φορτίον, Ἀττικῶς ἐπιθεῖναι, Ἑλληνικῶς. Suidas: ἀναθέντας, ἀντὶ τῆς ἐπιθέντας. Ξεροφῶν. Ubi summus Toup. Cur. Novissim. in Suidam, p. 15, hunc locum ex Cyri Expeditione, L. III, p. 297, respici putat, σκίου ἀναθέντας. Vide & eundem Toup. Animadvers. in Suid. part. secund. pag. 13 & seqq.

[P. 71, l. 3.] Ἀποθεῖν. Thomas Magister in hanc vocem p. 101, ἀποθεῶ, ἔ μόνον τὸ ἀποδιώκω, ἀλλὰ καὶ τὸ σεθεσιμένως καὶ θαρσάλέως ἀπέρχεμαι; ubi vide summum Hemsterhus. Suidas à Mollio laudatus: Ἐ ἀποθεῶμεν, ἀποτρέχωμεν, Μένανδρος. Sic paulò infrà Chloë, pag. 74 Edit. Moll. illud ἀποθεῖν vocat ἀποτρέχειν. Cujus contrarium infrà, L. III, p. 96, σωλείνας θεῖν ἄρξαι τὸ Δρύαντα. Et L. IV, p. 108, μέλλοντος ἧ θεῖν εἰς ἄστυ τὸ Εὐδρόμυ. Alciphron L. III, Ep. 51, p. 392, eodem sensu quo apud Longum, usurpat τὸ ἀποθεῖν; ubi vide Cl. Bergler. ut & Reitz. ad Lucian. tom. II, p. 606.

[P. 71, l. 4.] Ἐπελάθειο. Hæc est prioris Editoris Pat. conjectura, à Cl. Bodeno probata, & tribus Codd. R. confirmata. Malè cæteræ omnes ἀπελάθειο.

[P. 71, l. 4.] Βοήσας χαῖρι. Sic suprà, L. II, p. 57, μέγα βοήσας, ὦ Νύμφαι Ἐ Πάν.

[P. 71, l. 5.] Περιῆζεν. Infrà, p. 84 Ed. Moll. περιάγειν ἄγειν ξέρον. De voce περιάζεσθαι, quæ significat circumducere, secum trahere, in comitatu habere, confer summum Hemsterhus. ad Xenophont. Ephes. in Observat. Miscellan. vol. V, tom. I, p. 19 & 20.

[P. 71, l. 7.] Κατῆρπύνηται. Sic suprà, L. II, p. 57 Ed.

Moll. Ἐπειπλακεῖς τῇ Χλόῃ καὶ λειπεθυμήσας καλί-
πυσε, μόλις ᾧ ἔμβριος ὑπὸ τῇ Χλόῃ φιλέσῃ καὶ τῇ περι-
βολαῖς θαλπύσῃ γενόμενος. Heliodor. L. VII, p. 310 :
Ἐκαλενεχθῆναι μικρὸν ἀπολιπόντες, προσέπιπτον ἄμφω
τῷ παλτί. Eundem vide & Lib. II, p. 69. Achilles Tat.
L. VI, p. 550 : μικρὸν μὲν προσπιπτόν, περιεχύθη τῇ
κόρῃ· κατληρήσας γὰρ καὶ παρκαθίσας διελέγετο. Xeno-
phon Ephes. L. V, p. 84 : περιλαβόντες ἀλλήλους, εἰς γῆν
καλινέχθησαν. Confer & Chariton. L. VIII, p. 128.

[P. 71, l. 10.] Παρ' ἐλπίδας. Pariter dicitur παρ'
ἐλπίδας, & παρ' ἐλπίδα, quod alibi apud Longum.

[P. 71, l. 13.] Κοψύχης. Sic omnes Edd. præter Lip-
sienf. in quâ κοψίχης. C. Urs. Ursino probante, κοψίχης.
Fortè voluit scribere κοψίχης, ut observavit Cl. Boden.

[P. 71, l. 17.] Τὸν ἐκάεργον. Sic restitui è primo C. R.
ut & coniecerat apud Jungermanum D. Heinsius, & è
Jungermano Mollius, qui Heinsii conjecturam sibi vindica-
vit. Sensus est, cum laudatum fuisse, quòd tanquàm
alter Apollo, in aucupio felix fuisset. Heinsius observat ab
Homero Apollinem passim dictum fuisse ἐκάεργον, quòd
omnia in cælo radiis, & in terrâ sagittis & arcu contin-
geret; & hinc factum, ut lepidè ἐκάεργοι dicerentur qui
quâcumque in re, præcipuè in aucupio & venatione, voti
compotes fierent: & cum nihil antiquis usitatus sit, quàm
dilatare voces Homericas, & quasi παρονομάζειν, indè
Daphnim eleganter hîc à Longo ἐκάεργον vocari, qui tam
felix in aucupio fuisset; nam &, si vocem respicias, non
minùs ἐκαθὲν ἐργάζεσθαι qui visco & laqueo utitur, quàm
qui arcu & sagittâ. Ob hanc causam Heinsius pro τὸ ἐκάερ-
γον, quod in omnibus aliis, præterquàm in Lipsiensi, Edd.
legit τῷ ἐκάεργον: quod cum longiùs petitum Cl. Bodeno
videatur, è Codd. Flor. & Urs. Ursino probante, restituit
& in textum recepit τὸ ἐργον, quod & coniecerat Huetius.

Ad oram C. R. III, ἐνεργῶν. Mollius conjecerat & ἐπὶ ἡνῶν τὸ ἔρπον, pro quo fortassè non deerunt qui legere tentent, τὸ μέγα ἔργον. Amyot vertit : le louerent grandement de son bon esprit.

[P. 71, l. 18.] Καὶ ἥδε. C. Urs. Ursino probante, & ἥ, quod in textum recepit Cl. Boden.

[P. 71, l. 21.] Οὐκ ἰδὼν. Subauditur αὐτὴν, quod fortè quis addendum censeat.

[P. 72, l. 7.] Εὐδαιμόνιζον. Fortè hīc legendum ἡδαιμόνιζον, ut paulò infrà ἡντρεπίζον. Xenophon Ephes. L. I, p. 4 : τὰς γονεῖς αὐτῆς ἐμακάριζον.

[P. 72, l. 10.] Ὡς θυθύεις. Jam observavimus ad hæc verba, p. 60 Ed. Moll. ὥς ἐπιπισθήμενος, illud ὥς consilium notare. Sic Achill. Tat. L. I, pag. 160, παρὰ σκευαζόμεθα νύκτωρ, ὥς θυσόμενοι τῷ θεῷ. Idem L. III, p. 264, φύλακας ἡμῶν καλαλιπόντες, ὥς εἰς τὴν ἐπιθῶσαν ἀξοντες ἡμᾶς. Idem L. III, p. 274, ἔμενον ἐπιόντας, ὥς ἀμυνόμενοι.

[P. 72, l. 13.] Προεκόμιζε. Hæc est prioris Ed. Par. Cl. Wyttenbach. & Cl. Hemsterhus. ad Xenophont. Ephes. in Miscell. Observ. vol. V. tom. III, p. 58, emendatio à Cl. Bodeno probata. Cæteræ omnes Edd. προσεκόμιζε.

[P. 72, l. 13.] Μελιῳμάτα. Scilicet, ut suprà vidisti, egressus fuerat ἐμπλήθας τῆς πόλεως ὀψιμάτων μιμελιζομένων.

[P. 72, l. 13.] Τὰς θηραθέντας ὅς τῃς ὀρνίθων. Nota elegantiam Atticam, pro τὰς θηραθέντας ὀρνίθους.

[P. 72, l. 16.] Πῦρ ἀνεκάειο. Sic è Cod. Urs. Ursino probante, restituit Mollius, & post eum uterque Par. Editor & Lips. Cæteræ Edd. & tres Mss. R. ἐκάειτο, quod immeritò in notis prætulit Moll. non necesse esse existimans, ut pro ἐκάειτο, scribatur ἀνεκάειτο, ac multis demonstrans exemplis pariter usurpari τὸ καίειν pro accendi. Et hoc

quidem verum est; sed cùm hîc agatur de igne qui rursus accendebatur, proprium in hâc re vocabulum ἀνεκάετο, quod & in suo Codice invenit Amyot vertens: ainsi fut de rechef le feu allumé. Infra habes, p. 76 Ed. Moll. πῦρ ἀνακαύσαντες. Interdùm tamen promiscuus est τὸ ἀνακάειν & καίειν usus; de quo vide Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 633 & 634.

[P. 72, l. 17.] Ἐνεφερῆντο. In solis Edd. Commel. & Jungerman. operarum vitio, quod postea Jungermanus in mendorum elencho agnovit, τὰ ἐφερῆντο, pro ἐνεφερῆντο quod in omnibus aliis Edd.

[P. 73, l. 1.] Κενήν. Hæc est vera omnium Edd. & Codd. lectio. Solus Cl. Dutens edidit κανήν, prioris Ed. Par. conjecturam, & à Cl. Bodeno probatam, secutus; sed unicè legendum κενήν, cùm hæc sit inanis, non solida voluptas. Huc accedit quod, ut τῇ Χλόῃ εἶδεν χηστὴν ἦν, ὅτι μὴ τ' ἐπιστῆς ἡμέρας ὀφθισόμενος ὁ Δάφνις, sic & ille ΚΕΝΗΝ τέρψιν ἐτέρπειτο. Præterea noster hîc, ut & alibi passim, imitatur Theocritum, seu potiùs, cujuscumque fuerit, εἰσεῖδον, in quâ sic puella Daphnim alloquitur:

Μὴ καυχῶ, σαλυεῖσκι· ΚΕΝὸν τὸ φίλαμα λέγῃσι.
Cui Daphnis:

Ἔστ' ἧ ἐν κενεῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.

Amyot autem hîc rectè in suo Codice videtur invenisse κενήν, cùm interpretetur: se reput d'une vaine volupté.

[P. 73, l. 1.] Τέρψιν ἐτέρπειτο. Sic suprâ, Lib. II, p. 41, τέρψις ᾧ πεικίλας ἐτέρπειτο.

[P. 73, l. 4.] Ποιεῖν ἐνέτροπολέμενες. Prior. Par. Ed. pro ποιῶν conjecit ποιῶν, quod Cl. Bodeno satis arri-det. Malo ποιῶν.

[P. 73, p. 5.] Κρύες. Sic Micyllus apud Lucianum in Gallo, tom. II, p. 702, auroram advenientem agnoscere se profiteatur: εἴ γε γῆν τιγμαίριζα. . . . τῷ κρύει, μη-

δέπω με τὸ ἔρθρινόν, ὥσπερ εἴωθε, ἀποκναίοντι· γνώμων
 γὰρ ἔστος ἀψευδέστατός μοι προσελαυνέσης ἡμέρας.

[P. 73, l. 5.] Ἐξαίσιον. Xenophon in *Æconomic.* c. 5, p. 29 Ed. Bach. ὁμοῖοι ἑξαίσιοι. Et in Agesilao (quem tamen libellum Xenophontis non esse credo) c. 2, p. 225, φυγὴν ἑξαίσια. In Axiocho, p. 158, ἀρησάρων ἑξαίσιας συρμός. Aristæn. L. I, Ep. XXII, p. 54, μισοῖ μῆδ' ἑξαίσια.

[P. 73, l. 6.] Ὑπέκαι. Boreæ penetrabile frigus adurit, inquit Virgil. *Georgic.* I, v. 93, à Jungermano collatus. De hoc verbo, ὑπέκαι, vide Cl. Lennep. *Animadvers.* ad Coluthum, L. I, c. 12, p. 57, qui hunc Longi, Scriptoris venustissimi, ut meritò vocat, locum profert

[P. 73, l. 6.] Οἱ ᾧ ἀνασάντες. Amyot in suo Codice videtur invenisse, οἱ ᾧ ἀνασάντες, ὁ Δρύας θύει, pro θύεισι, & ἀνακάυσας, pro ἀνακαύσαντες, ac παρισκευάζειτο, pro παρισκευάζοντες. Vertit enim: quand ils furent levés, (ubi οἱ ᾧ ἀνασάντες est nominativus absolutus, cujus plurima apud optimos Scriptores exempla) Dryas sacrificia à Bacchus un mouton d'un an, alluma un grand feu, & apprêta le diner; sed malo sequi vulgaram lectionem, & per οἱ ᾧ, Dryanta & Napen intelligere, qui soli in apparandâ cœnâ, ille quidem in ariete elixando, hæc verò in conficiendo pane, erant occupati, dùm contrâ Daphnis & Chloë σχολῆς λαβόμενοι exhibentur.

[P. 73, l. 7.] Ἐνιαύσιον. Homer. *Od.* Π, v. 454, à Mollio laudatus:

Δόρπον ἐπισαδὲν ὠπλίζοντο,
 Σὺν ἱερύσαντες ἐνιαύσιον.

[P. 73, l. 10.] Σχολῆς λαβόμενοι. Sic Xenophon *Ephes.* L. II, p. 24, & Heliodor. L. V, p. 165.

[P. 73, l. 12.] Ἐπαλείφαντες. Sic edidit Cl. Dutens, ex emendatione prioris Par. Editoris, quam probaverunt viri Clarissimi Wytenbach, Valckenær, Boden, & Wesseling.

Observat. L. I, c. 14, p. 49. Sic paulò suprà, p. 72 Edit. Moll. τὲς τε βρόχες ἔσκησε, & τὴν ἰξὸν ῥάβδοις μακραῖς ἘΠΗΛΕΙΨΕ. Hic autem malè in omnibus aliis Edd. ἀπαλείψαντες. Cl. Wesseling. loco citato, confert Alciphron. L. III, Ep. XXX, εὐθείως ἔν δ' αὖτ' ἡ λεκάνης ἀνασπασας ἰξὸν, ἐπαλείψω τῇσ' ἀρχαῖων τὲς κλάδας.

[P. 73, l. 13.] Πλῆθος καὶ ὀλίγον. In Ed. Jungerman. καὶ ὀλίγων, operarum vitio, quod ipse postea Jungermanus in mendorum elencho agnovit.

[P. 73, l. 14.] Ἀπόλαυσις. Malè in Edit. Florentinā ἀπόλασις, pro quo Ursinus è suo Codice rectè restituit ἀπόλαυσις.

[P. 73, l. 16.] Κοψύχες. Cod. Urs. κοψίχες, quod ab Ursino immeritò probatum in textum recepit Moll. & hinc Cl. Boden.

[P. 73, l. 17.] Τίς ἔν σοι γίνομαι. In Edd. Florent. Commelin. & Jungerman. γένομαι. Mollius emendavit γίνομαι, quod post Mollum in textum receperunt uterque Par. Editor & Cl. Boden. At Cl. Wyttenbach legendum putat τίς ἔν σοι γίνωμαι, & opinatur hæc esse verba Chloës dicentis : quo igitur me erga te animo affectum esse oportet; cui Daphnis respondet, μέμνησό μου. At ego, quod pace tanti viri dictum sit, mallet cum cæteris Interpretibus hæc, ut & sequentia μέμνησό μου, Daphnidi tribuere, & intelligere : quis ergo tibi sum ? Id est, quæ mihi pars amoris apud te est ? Memento meî; ut optimè vertit Amyot : comment donc suis-je en ta grace ? Je te prie qu'il te souviennne de moi.

[P. 73, l. 18.] Εἰς ἐκείνο τὸ ἄντρον. Pro ἐν ἐκείνῳ τῷ ἄντρον, quod observaverunt Moll. & Reitzius ad Lucianum in Lucio, tom. II, p. 568, ubi hic pluribus declarat exemplis sic τὸ εἰς, pro ἐν, positum fuisse, ut apud Alciphron. L. III, Ep. XLIII, λυσάμενοι εἰς τὸ βαλανῆον. Ælianus,

L. VII, c. 8, Ηφαισίων ἕς ἑκβάτανα ἀπέθανε. Sic ἕς τὸ παρὸν, pro ἐν τῷ παρόντι. Sic & suprà, Lib. II, pag. 65: ὧς ἕς μέθην τὸ αἰπέλιον, pro ἐν μέσῳ τῷ αἰπολίῳ.

[P. 74, l. 8.] Ἀπαρξάμενοι κρατῆρες. Sic suprà, L. II, p. 59 Ed. Moll. ἀπάρξαντο καὶ τῶν κριῶν ἀπέσπασαν καὶ κρατῆρες μείζονες. Et ibidem, ἐπισπείσαντες αἶνα. Infrà, L. III, p. 78, ἀπάρξαντο ἐ σύριγες. Et L. II, p. 49, ἡ σπένδουσα τῇ πρώτῃ γάλακτος.

[P. 74, l. 10.] Ἰακχάσαντες. Sic ἐ Codice Florentino emendavit Moll. quem in hoc secuti sunt uterque Par. Ed. & Lipsiens. At verò Edd. Florent. Commel. & Jungerman. ἰακχέυσαντες. De voce ἰακχάζειν, quam, monente Mollio, usurpârunt Athenæus, L. V, c. 14, & Orpheus initio libri περὶ λίθων, confer Hesychium, Suidam & Cl. Wesfeling. ad Herodot. L. VIII, p. 648, ubi ἰακχάζει.

[P. 74, l. 11.] Προέπεμπεν. Hæc est prioris Editoris Parisiens. conjectura, & Ursini Codicis lectio ab Ursino & D'Orvill. ad Chariton. p. 144, probata. Hinc Mollius tanquàm de suo dedit προέπεμπεν, vel πρῆπεμπεν, quod ultimum ex Ed. Moll. in textum receperunt uterque Par. Editor & Lipsiens. Malè tres Mss. R. & Edd. Flor. Commel. ac Jungerman. προσέπεμπεν.

[P. 74, l. 14.] Ἄλλοτε ἄλλας. Hoc ἄλλοτε, quod in omnibus aliis Edd. deest, rectè ἐ Cod. Reg. I, restituit Cl. Dutens. Malè Cod. R. II, ἄλλα ἄλλας, & Cod. R. III, ἄλλο ἄλλας.

[P. 74, l. 15.] Λείπη. C. R. III, λίπη. Mallem λίπη nisi suprà legas χειμῶν μείνη, pro μείνη.

[P. 74, l. 16.] Προτέρως χλόης. C. R. III, πρότερον. Malè in C. R. I, παρὲξ, quod procul dubio in suo Codice invenit Amyot, vertens: en les baissant tous, fors que Chloë, παρὲξ χλόης.

[P. 74, l. 17.] Καθαρὸν μείνη. Sic Achill. Tat. L. II,

p. 126, ἐφύλαττον ἀκριβῶς ὡς θησαυρὸν τὸ φίλημα
τηρῶν ἡδονῆς. Ubi fortè, inverso ordine, legendum, ἐφύ-
λαττον ἀκριβῶς τὸ φίλημα, ὡς θησαυρὸν τηρῶν ἡδονῆς.
Idem, L. IV, p. 344, θᾶττον ἂν ἀποθάνοιμι, εἴπερ ἰδῶ
Λευκίππου φίλημα ἈΛΛΟΤΡΙΟΫΜΕΝΟΝ.

[P. 74, l. 20.] Χιόνος λυομένης. Suprà, p. 72 Edit.
Moll. ἔπω δὲ ἡ χιών λυομένη.

[P. 74, l. 21.] Γῆς γυμνεμένης. Nam suprà, p. 69,
ἡ γῆ παῖα ἀφανὴς ἦν.

[P. 74, l. 21.] Πόας ὑπανθέσης. Sic restitui è duobus
primis Codd. R. & è C. Urs. Ursino probante. Sic & in suo
invenerat Amyot propriè vertens : l'herbe dessous poignoit.
Infrà de floribus, L. IV, p. 110 Ed. Moll. ὙΠΗΝΘΕΙ καὶ
ἐλαμπε. Minùs benè in cæteris omnibus Edd. ἀνθέσης,
pro quo Moll. malè conjicit ἐπανθέσης.

[P. 75, l. 3.] Μείζονι οὐδελύοντι ποιμένι. Scilicet
Amori, qui semet ipsum cum pastore comparans, suprà
dixit, L. II, p. 35 Ed. Moll. νῦν δὲ Δάφνιν ΠΟΙΜΑΪΝΩ
ἐν Χλόην, καὶ ἡνίκα ἂν αὐτὸς εἰς ἐν ΣΥΝΑΓΩ κ.τ.λ.
Hinc infrà, L. IV, p. 147, βωμὸν ἐποιήσαντο ΠΟΙΜΕ-
ΝΟΣ Ἑρώτος.

[P. 75, l. 5.] ΚΑΙ πρὸ πίτυν. Scilicet, ut jam expli-
cavimus, & hîc rectè interpretatur Amyot : de là au pin,
sous lequel étoit l'image de Pan.

[P. 75, l. 5.] Ὑφ' ἣν καθίζοντες. Fortè quis mallet ὑφ' ἧ.

[P. 75, l. 6.] Ἔνεμον, ἐν ἀλλήλους κατεφίλεον. Amyot
vertit : où ils s'ASSIRENT en regardant paître leurs trou-
peaux & s'entrebaissant. Mallem vertere : où ils avoient
coutume de regarder paître leurs troupeaux, où ils se met-
toient ordinairement pour les regarder paître. Rectè Jun-
german. vertit : sub quâ confidentes pecoribus pascendis
vacabant, mutuaque jaciebant oscula; non autem, vacaverunt
& jecerunt. Et Moll. deindè ad quercum, sub quâ seden-

tes , etiam greges pascebant, & sese invicem osculabantur. Scilicet amabant ire , & singula revifere loca fuī amoris conscia , ac præsertim illam quercum antro Nympharum vicinam, sub cujus tegmine recubabant. Sic suprà, ante hyemem , L. II, p. 64 Ed. Moll. τὰς Νύμφας ἀφότερον, εἴτα τὴ Πᾶνα προσασκρεύσαντες, τὸ ἐνέϋθεν ὑπὸ τῇ δρυὶ καθιέδοντες, ἐσύριλλον. Et L. I, p. 22, καθίσαντες ὅπῃ σελέχει δρυός. Et L. II, p. 40, καθέζοντο ὅπῃ σελέχεις δρυός. Infrà, p. 82 Ed. Moll. ὅπῃ πλὺ δρυὺν, ἐν ᾗ (sic) ἐκαθέζετο Δάφνις καὶ Χλόη, παραγίνεσθαι. Sic apud eundem, L. II, p. 49, hæc, πρὸς τὴ φηγὸν ἔτρεχεν ἘΝΘΑ ΚΑΘΕΖΕΤΟ, designant fagum ubi sedebat Chloë, quam idcirco, Lib. II, p. 57, vocat σωήθη φηγόν.

[P. 75, l. 7.] Ἀνεζήτησάν τε αἶθη. Sic suprà, Lib. I, p. 27 Ed. Moll. Ἐ αἶθη τε συλλέξαντες, ἔα αἶθη τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐσπεράνωσαν τὰ ἀγάλματα.

[P. 75, l. 8.] Τὰ ᾗ ἄρτι. Gallicè diceremus : le Zephyre ne venoit que de les faire éclore. Observa hunc elegantissimum adverbii ἄρτι usum, qui apud nostrum frequentissimus est. Sic suprà, L. I, p. 23, τὸ πνεῦμα ἌΡΤΙ ἀπολύσαντες, ἀπέπλεον εἰς τὸ πέλαος. Lib. II, p. 48, ἌΡΤΙ πεπαυμένη τῇ τρυγῇ. Et pag. 53, ἌΡΤΙ παυμένης ἡμέρας. Pag. 56, κακείνη ᾗ ἌΡΤΙ ἀποβέβηκε, καὶ κ.τ.λ. Pag. 61, ἌΡΤΙ πέπαυτο τὸ μυθολογήματος, Ἐ κ.τ.λ. P. 64, ἌΡΤΙ γὰρ ἀρχομένης ἡμέρας. Et L. IV, p. 138, κατὰ λαβὼν ἌΡΤΙ εἰσάγοιτα τὴν Χλόην.

[P. 75 l. 9.] Ὅμως δέ. Deest illud ᾗ in Edd. Comm. & Jungerman. operatum vitio, quod Jungerman. in mendorum Indice agnovit.

[P. 75. l. 10.] Ἀνασάλλις. Vide Dioscorid. Libro II, c. 209, & Plin. L. XXV, c. 13, à Cl. Bedeno laudatos.

[P. 75, l. 12.] Οἶων τινῶν γάλα νέον. Hic aliquid deesse, & fortè verbum ἔλαβον reponendum, suspicatur

Jungermanus.

Jungermanus. An pro τινῶν, quod mihi, ut & totus ille locus, suspectum videtur, legendum ἔπινον? An mea interpunctio ita admittenda est, ut γάλα νέον referatur ad verbum κατέσπειραν, & virgulâ, quæ ab omnibus Edd. abest, præpositâ & postpositâ τῷ καὶ τῷτο σιφανῶντες τὰ ἀγάλματα, hic oriatur sensus: Chloë & Daphnis capellarum & ovium quarumdam lac libaverunt, idque, coronantes simulachra? Hic γάλα δὲτὸ αἰγῶν elegantissimè dici potuit, pro simplici γάλα αἰγῶν; & illud τινῶν usurpari potuit, quemadmodum suprâ, Lib. I, p. 18 Edit. Moll. μὲν τὸ ἀμείλξαι τὰς οἷς καὶ τῶν αἰγῶν ΤΑΣ ΠΟΛΛΑΣ. Eodem ferè modo infrâ, p. 86, ἄρβυς τινάς; nisi fortè illud τινῶν ortum sit è sequenti γάλα νέον. Amyot vertit: encore trouverent-ils de la violette, &c. & d'autres telles premières fleurs que produit la saison nouvelle, dont ils firent des chapelets, & en allerent couronner les têtes aux images, en leur offrant du lait nouveau de leurs brebis & de leurs chevres. An in suo Codice invenit: καὶ ἔσα ἦρος πρωτοφορήματα καὶ τούτοις σιφανῶντες τὰ ἀγάλματα, δὲτὸ αἰγῶν καὶ οἰῶν γάλα νέον κατέσπειραν?

[P. 75, l. 19.] Ὑποκλάσαντες αὐτὰς. Infeliciter Moilius conjecit ὑποκαλύψαντες, quod Cl. Dutens in textum recepit, quodque meritò rejecerunt viri Clarissimi, D'Arnaud in Lætion. Græc. L. II, c. 14, p. 222, Wyttenbach, Valckenær & Boden. Rectè Amyot vertit: se courboient sous le ventre de leurs meres pour têter.

[P. 75, l. 20.] Οἱ κριεῖ. Malè in Ed. Flor. κύριοι. Rectè C. Urs. & hinc omnes Edd. κριεῖ.

[P. 75, l. 21.] Κάτω σήσαντες. Sic restitui è Codicibus R. III, & è Flor. & Urs. Ursino probante. Omnes huc usque Edd. & alter Ursini Cod. καμάτω σήσαντες; cui lectioni satis favere videantur quæ paulò infrâ apud Longum sequuntur, pag. 80 Edit. Moll. ἔρῃς ὡς μὲν τῷτο ἔρπον ἔτι

ἐκῆναι (αἶψα) ἔτι φεύγουσιν αὐτὰς, ἔτι ἐκῆναι (τράγοι) ΚΑΜΝΟΥΣΙ διώκοντες. sed cum summo Valckenorio praefero κάτω σήσαντες. In hujusce modi autem schematibus depingendis proprium est verbum ἵστημι. Infra, p. 80 Ed. Moll. Daphnis ἀνίστησιν αὐτήν, (Χλόην) καὶ καλόπιν περιφύελο μιμνέμενος τὰς τράγους. At verò cum ibid. hirci & arietes dicantur ἐρθοὶ δρᾶν, & capellæ & oves ἐρθαὶ πάσχειν, hinc fortè quis concludat hîc non κάτω, sed καμάτω σήσαντες, legendum. Quod & in suo Codice videtur invenisse Amyot vertens, après qu'ils les avoient arrêtées.

[P. 76, l. 1.] Ἐβαινον ἄλλος ἄλλην. De hac voce vide summum Hemsterhus. ad Lucian. tom. I, p. 272, ubi & hunc Longi locum profert.

[P. 76, l. 3.] Ἐμάχετο δὲ τῶν αἰγῶν. Hunc usum praepositionis δὲ observat Cl. Abresch. Adnotat. ad quædam loca novi Testamenti, p. 608.

[P. 76, l. 4.] Ἐφύλαττε μή τις. Ob illud μή τις, vir doctissimus conjiciebat ἐφυλάττειτο; sed rectè Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 442, monet interdum φυλάττειν idem esse quod τηρεῖν; quæ ambo verba, inquit, non solum notant apud Atticos ipsos, custodire, servare, sed & observare aliquem, vel aliquid, ut ne faciat, vel ut fiat, vel ne aliquid faciat, vel fiat; quod pluribus confirmat exemplis. Sic suprâ, Lib. II, pag. 34 Edit. Mollian. φυλάττων μὴ φύγη.

[P. 76, l. 5.] Ἐξώρμησεν. Quidam vir doctissimus putat græcismum & Longi consuetudinem monere hîc ἄν à præcedenti syllabâ absorptum fuisse, & proindè reponendum esse; sed suprâ, L. II, p. 40 Ed. Moll. in hæc verba, τῶν ἀληθῶν τι ἑώραξαν, pluribus exemplis à Longo aliisque Scriptoribus petitis, post Reitzium declaravimus, in similibus sæpissimè omitti illud ἄν. De quo hellenismo confer Jeinsium ad Lucianum in Timone, tom. I, paginâ 115

& 116. Malè Jungerman. vertit : senes intuentes irritabant ad Venerem hæc talia spectacula : cum interpretari debuisset, irritare solent, vel potius, irritare potuissent; quem ultimum sensum in suâ versione expressit Amyot.

[P. 76, l. 6.] Οἱ ὃ ἐ νέοι. Illud *ὃ*, quod in omnibus Edd. deest, è Cod. Ursin. Ursino probante, restitui. Confer suprâ, L. I, p. 8 Ed. Moll. ubi sic post similem descriptionem : οἱ δὲ ἀπαλὲς καὶ νέοι.

[P. 76, l. 6.] Καὶ σφριζῶντες. De hac voce omninò vide summum virum, & nobis amicissimum, Ruhnkenium in suâ aureâ Timæi Lexicographi Editione, p. 175, voce Σφριζῶντες, ubi & hunc Longi locum profert vir stupendæ ut doctrinæ, sic & stupendi ingenii ac judicii. In hac autem Timæi glossâ Cl. Ruhnkenius, apographum ad se à Cl. Johanne Carperonnerio transmissum, secutus, edidit παρ' Ἰπποκράτει γδ', cùm melius sit in Cod. Sangermanensi, ex quo hoc apographum descripsit Cl. Johannes Carperonnerius, παρ' Ἰπποκράτει δέ. Sic p. 12 ejusdem Timæi, in Ἀκινάκης, pro παραζώνιον, legitur ~~πειζώνιον~~ in Cod. Sangerman. P. 62, in Δίκηλα, Cod. margini adscriptum est, & à Cl. Carperonnerio, ac proindè à Cl. Ruhnkenio, qui hunc ipse Codicem non tractavit, omissum, ὁμοιώματα, δοκήματα. Sic & hoc neglectum fuit, quod ad marginem Cod. in vocem Ἐπήβολοι, p. 85 Ed. conjectum, post αἱ ἐνλυγχάνοντες inserendum est : αἱ λαχόντες, ἐπιτυχόντες. Sic in vocem Ἐφεροι, p. 93 Ed. oræ Codicis adscriptum est, ταμία, θιαροί, φύλακες; ut & ex margine, in vocem Ἡκιστα ἔ πάνυ, p. 95, addere poteris, μάλιστα, ἀλλά γε ἄλλα : quemadmodum apud Mærim Atticistam p. 182, Ἡκιστα . . . πάνυ, μάλιστα, ἀλλά γε ἄλλα, ubi vide Cl. Pierson. Sic & p. 144 Timæi, in vocem Οὐκ ἔτ'ες, recentiori & elegantiori manu oræ appositum fuit, Οὐ κατὰλείπειται, ἔ κατελείφθη. Et ibid. eadem manu

ad oram, in ἔκ ἐν ὑπερείᾳ, adjectum fuit, ἔκ ἐν ὑπολήψει. Et pag. 148, post Παλίμβολες, ad marginem, Πῆγμα, τραγικὴ σκηνή, obscurioribus & usu ferè detritis exaratum est literis, ut δηλαδὴ in Πάρεσιν, p. 148, ut μόνον, καὶ ἀντὶ τοῦ πλὴν, ἔστιν ὁλοκλήρως, in vocem Παρὸν, p. 150, ut & ὧ δὲ λαῖε ἐκ marginis inferendum post Ὡ μέλει, p. 198. Quæ omnia à Cl. Carpentierii apographo, ac proinde à summi Ruhnkenii Editione, absunt.

[P. 76, l. 7.] Ἐρώτα ζητῶντες. Hoc Cl. Wyttenbach idem esse putat quod ἔρωτος τυχεῖν ζητῶντες, & observat ἔρώτα apud Platonem in Sympos. & in Phædro esse rem amatam, quemadmodum à Latinis dicitur, amore, vel desiderio potiri. At Cl. Valckenær suspicatur quasdam literas intermediarias excidisse, & suo more scripsisse Longum ἘΡΩΤΟΣ ἘΡΓΑ ζητῶντες. Sic infra, pag. 80 Edit. Moll. κειῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἘΡΩΤΟΣ ἘΡΓΑ. Et p. 83, διδάξαμένην τὰ ἘΡΩΤΟΣ ἘΡΓΑ. Amyot autem vertit: pourchassans de long-temps le dernier but du contentement d'amour.

[P. 76, l. 11.] Οἰκεία. Suprà, pag. 74 Edit. Moll. ἀχάλλων πρὸς πλὴν οἰκειαν. Et p. 70, ἀναγκαίως ἐστὶ οἰκείας ἐπιχέουσι ἀπανίας.

[P. 76, l. 12.] Ἀσχολία. Cl. Wyttenbach mallet χολῆ, vel ἀμελεία. An ἀεργία, ut Bion in Cleodemo & Morsone suprà laudatus:

χῆμα δύσεργον, ἐπεὶ ἔχῃ χίματι πολλὰ
Θαλπέμενοι θέλοντες ἈΕΡΓΙΑ τε καὶ ὕπνω.

Simile quid, quoad sensum, in suo Codice invenit Amyot vertens: pour n'avoir bougé tout le long de l'hiver, τῇ καὶ τῇ χιμῶνα οἰκεία, à ne rien faire, χολῆ, vel ἀεργία. Præterea suprà, p. 71 Ed. Moll. Daphnis per hunc mem fuisse dicitur ΣΧΟΛΗΝ ἄγων; undè hic Longus ἈΣΧΟΛΙΑ ἐνηθέτας scribere non potuit.

[P. 76. l. 13.] Ἐσκιλάλιζε. Unicè amplector felicissimam & verissimam summi Toupîi conjecturam, quam sic deposuit Emendat. in Suidam, tom. III, p. 137: Vocem Σκίταλοι nec Suidas, nec Scholiastes intellexit. Sunt autem Σκίταλοι numina ficta, sive *πειπαγμένα*, lascivix & nequitiarum præsides, de quibus nos suprâ ad vocem Κληδένης. Eximiè, ut solet, Hesychius: Σκίταλοι δὲ τῶν Ἄφροδισίων καὶ τῆς Ὠφεικίας τῆς νυκτερινῆς θεῶς τινὰς ἐχρημάτιζεν. Θεῶν δὲ φησι *πειπλάσαι* τὸ ὄνομα. Ita scribendus iste locus, qui vulgò admodùm inquinatus est. Theonis istius meminit Hesychius suprâ in Epistolâ ad Eulogium. Hinc ΣΚΙΤΑΛΙΚΟΣ, de quo Hesychius in vocem Φαύλιξ, & verbum ΣΚΙΤΑΛΙΖΕΙΝ, lascivire, protervè agere, quod Panes, Satyri, cæterique τέττε τῷ κόμματι δæmunculi facere solebant. Atque huc referenda videtur vox anglica SKITTISH. Verbum usurpat Longus in Pæmenicis, loco quidem elegantissimo, sed à nemine, quod sciam, intellecto. Est autem, L. III, p. 106 Ed. Jungerman. πρὸς τὰς πειβολὰς ἘΣΚΙΤΑΛΙΖΕ, ad complexus lasciviùs gestiebat. Ita, inquit idem Criticus, græca scribenda & interpretanda sunt. Vulgò legitur, πρὸς τὰς πειβολὰς ἐσχυλάλιζε, quod viros doctissimos torfit: nos veram lectionem absque controversiâ restituvimus. Πρὸς τὰς πειβολὰς ἐσκιλάλιζε, ἢ ἦν . . . ΘΡΑΣΥΤΕΡΟΣ, ad amplexus calidior erat & protervior. Confer Suidam & Scholiastam ad Aristophanem. Et notandum verbum σκιλαλίζην; nam antiquissimæ & rarissimæ moneta est. Hactenùs Cl. Toupîus. Multò minùs feliciter Jungermanus & D. Heinsius, pro ἐσχυτάλιζε, quod in Edd. Florent. Commel. Jungerman. Moll. & prior Par. conjecerant ἐσχυλάκιζε, quod planè respondet latino catulire, quodque in textum recepit Cl. Boden; nempe quòd, inquit Heinsius, σκυλακίῳ dicuntur venatores, cùm canes admittunt spe fœtûs; & σκυλα-

κίζην, eodem observante, vox est, qualis est *καπειᾶν* & similes, quæ desumptæ ab animalibus, τὸ καλωφεῖς designant. Hinc σκύλαξ apud antiquos libidinosus quidam coitus, aut potiùs fœdæ libidinis, dicebatur. Hesych. Σκύλαξ, χῆμα ἀφροδισιακὸν, ὡς τὸ τῆς φαινικιζόντων. Talia sunt σκυζᾶν, κυνίζην κ.τ.λ. Pejùs Mollius emendat ἐσκούζα λίαν, quod in textum à Cl. Dutens receptum nollem. Amyot vertit : étoit gros, comme l'on dit, d'embrasser.

[P. 76, l. 14.] Πειριγρότερος καὶ θρασύτερος. Sic Achill. Tat. L. II, p. 112, de amante, περιγρότερον εἰς ἐμὲ βλέπειν ἐθρασύνετο. Et L. II, p. 224, ἡμῖν καλέχιας γυναικῶν περιγρίας; ubi rectè annotat Cl. Carpzovius hîc περιγρίαν esse exquisitam nimis & anxiam in placendo alteri tumque delectando, diligentiam. Mæris Atticista, p. 221: Καταγλωττίσματα, τὰ ΠΕΡΙΕΡΓΑ φιλήματα.

[P. 76, l. 15.] Χαρίσασθαι οἱ. Malè σὰ in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par. Illud οἱ, pro ᾧ, è veteri scripturâ remansit, in quâ, ante inventam literam omega, solum omicron usurpabatur, & iota, quod & hodie in literis majusculis fieri videmus, non subcribebatur, sed ad latus apponebatur; ita ut scriberetur λόσοι, pro λόσω. Observa autem vocem χαρίσασθαι in re venereâ propriam.

[P. 76, l. 18.] Γέννηται. Codex Reg. I, γένοιται. Ἀν γένει?

[P. 76, l. 18.] Ἑρώτα παῦρον φάρμακον. Suprà L. I, p. 37 Ed. Moll. ἑρώτος ἔδεν φάρμακον . . . ὅτι μὴ φίλημα, καὶ πεισολή, ἐ συγκατακλιθῆναι ὑμνοῖς σώμασι. Idem infrà, p. 38, inter amoris remedia recenset τὸ κῦσθαι γυμνὸς χαμαί. Confer & p. 40.

[P. 76, l. 20.] Αὐτῆς κατάκλισεως. Eam κατάκλινει intelligit, quâ Daphnis vestitus cum Chloë vestitâ recumbere solebat, & anxie quaerit quidnam tandem præstantius

in illâ καλακλίσει insit, quam tunc expetebat Daphnis, & quæ in eo sita erat, ut nudus cum nudâ recumberet, γυμνὸς γυμνῇ ἐγκαλακλινεὺς, quod à Philetâ mandatum nondùm executi fuerant.

[P. 77, l. 3.] ἔτι φεύγουσιν αὐτὲς. C. Urs. φεύγουσιν ἔτι αὐτὲς.

(P. 77, l. 6.] Τὸ ἔργον. Cl. Boden ad Achill. Tat. L. I, p. 54, monet Eroticis Scriptores solere per euphemismum de concubitu hanc vocem adhibere. Confer & Cl. Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum, p. 217.

[P. 77, l. 7.] Πικρόν. Rectè Cl. Boden observat hîc respici ad notum illud veterum oxymoron, quod sæpiùs usurpatur de amore qui dicitur γλυκύπικρος à Nonno Dionys. L. XLII, Μυστο, v. 166, Meleagro, L. VII Antholog. Lesbîâ poëtriâ apud Hephæstion. &c.

[P. 77, l. 7.] εἶτα ἔχ' ἐρᾶς. Quoi donc! après cela ne voyez-vous pas? De peculiari significatione τ' εἶτα vide Cl. D'Arnaud ad Alciphron. Miscell. Observat. volum. V, tom. I, p. 60.

[P. 77, l. 8.] Τὲς τράγες & τὰς αἶς. Quibusdam verbis transpositis, legere mallet, τὰς αἶσας & τὲς τράγες, τὰς οἷς καὶ τὲς κεινές.

[P. 77, l. 11.] Καλανωτισάμεναι. Suprà, L. I, p. 14 Ed. Moll. δέρμα καλανώλισάμενος. Lexiphanes apud Lucianum in Lexiphane, tom. II, p. 328, ἀλλήλους καλανώλισάμενοι. Rectè autem Amyot hîc vertit: les femelles soutenant les mâles sur le dos.

[P. 77, l. 14.] Συγκαλακλινεὺς αὐτῇ. Id est, συγκατακλινεὺς αὐτῇ ἐνδεδυμένη αὐτὸς ἐνδεδυμένος, ἢ γυμνὸς, se couchoit auprès d'elle tout vêtu, ut Amyot vertit.

[P. 77, l. 15.] ὧν ἕνεκα ὄργα. Ruhnkenius, vir omni laude major, ad Timæum, p. 104, in Ὀργάσας, omninò videndus, cum hoc loco & illum Longi confert, Libro III,

pagina 79 Editionis Mollianæ, πρὸς τὰ φιλήματα ὤργα.

[P. 77, l. 16.] Καλόπιν. Morris Atticista in hanc vocem, p. 240 : Καλόπιν, Ἀττικῶς ὁπισθεν, Ἑλληνικῶς.

[P. 77, l. 18.] Ἐκλαυσεν. Cod. Ursin. Ursino probante, ἔκλαεν.

[P. 77, l. 18.] Κριῶν ἀμαθέστερος. Hic subaudiendum, vel etiam inferendum, ἦν, vel ἔσεῖ. Sic suprâ, L. I, p. 25 Editionis Mollian. ὁ ὃ Δάφνις ἀνυπόδητος, ubi subaudiendum ἦν.

[P. 78, l. 1.] Γυνάικιον. Sic apud Lucian. in Toxari, tom. II, p. 520 : Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστὺς μὲν ΓΥΝΑΙΟΝ.

[P. 78, l. 1.] Νέον καὶ ὠραῖον. Sic scriptissimè νέον & καλὸν conjungi declaravimus ad hanc Longi, Lib. II, p. 36 Ed. Moll. νέος καὶ καλός.

[P. 78, l. 4.] Παρελαύνοντα τὰς αἰγας. Rectè, ut omnia, summus \Tourp. Addend. in Theocrit. pag. 392, confert hanc Theocriti, Id. V, v. 89 :

Βάλλει καὶ μάλοισι τ' αἰπόλον ἅ Κλειεῖσα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα.

Et Id. VIII, v. 72 :

Κἄμ' ἐκ τῷ ἀντρω σύνεργος κόρα ἐχθὲς ἰδεῖται
Τὰς δαμάλας παρελῶντα.

[P. 78, l. 6.] Λοχήσασα. Verba venatoria de rebus amatoriis scriptissimè adhiberi observat Cl. Wyttenbach, qui hunc Longi locum indicat in suâ Epistolâ Criticâ, p. 52. Sic paulò suprâ eadem eundem δειλιάσασα dicitur. Apud Xenophont. Memorab. L. I, c. 2, p. 15, Alcibiades exhibetur δὲ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θαυμάσιμος. Confer & Cl. D'Ouvill. ad Chariton. p. 555 & 556. Sic in Aristænet. L. I, Ep. X, p. 23 Ed. Cl. Abresch. πρὸ τ' ἐρωτικὸν ΛΟΓΟΝ ἀπερίψεν αἰδούμενη, emendatum ἐρωτικὸν ΛΟΧΟΝ à docto Critico, Cl. Herelio, Animadversion. Critic. Miscellaneæ. pag. 18 & 19, ubi confert

hæc Ovidii Heroid. XXI, in quâ Cydippes Acontique amores narrantur:

INSIDIAS legi, magne Poëta, tuas.

[P. 78, l. 8.] Πήραν ἐλάφῃ. Sic eleganter dici ΛΕΟΝΤΑ & λεοντήν, ΠΑΡΔΑΛΙΝ & παρδαλήν, vide apud summum Toup. Animadvers. in Schol. Theocrit. p. 209.

[P. 78, l. 12.] Σκηψαμένη. Subauditur ὁρόφασιν, quod sic suprâ expressit Longus, L. II, p. 72 Edit. Moll. ὁρόφασιν σκηψάμενος. Et hoc quidem adde ellipsis à Cl. Bosio collectis. Achill. Tat. L. II, p. 154, σκηψαμένη ῥοσῶν. Et L. II, p. 184: σκηψάμενοι ᾗ ὁρὸς τῇ θυρωρὸν ἀπιέναι ὁρὸς πλὴν ἐρωμένην.

[P. 78, l. 14.] Ἐκρύψασα ἑαυτήν. Sic edidit Cl. Dutens, Mollii emendationem à summo Valckenario probatam secutus. Suprà, L. II, p. 61, ἐς δόρυ κας ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ. Et p. 63 Ed. Moll. εἰς πλὴν ὕλην ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ. In omnibus aliis Edd. & Codd. ἐκρύψασα, quod Cl. Bosden retinendum censet.

[P. 78, l. 20.] Ἐπιλεχῶς. Sic suprâ, L. I, p. 14 Ed. Moll. ἐπιλεχῶς τέχνην.

[P. 78, l. 21.] Γυνᾱῖκα Λάβα. Sic, post summum Toup. Addend. in Theocrit. p. 397, edidit Cl. Dutens. Τὴν γυνᾱῖκα Λάβα, inquit acutissimus Toup. est uxorem vicini Labæ. Τὴν τίκτεσαν ΓΕΪΤΟΝΑ suprâ vocat Longus, qui ad Theocritum passim adludit. Theocritus, Idyll. XIV, vers. 24:

ΛΑΒΑ. τῇ γείτονος οὐίς.

Cùm autem apud Theocritum Doricum sit illud Λάβα, Cl. Hermannus Tollius in Longo legere mallet ΛΑΒΟΥ. Et hoc quidem propius accedit ad corruptum illud λαβὴν, quod in omnibus Edd. quodque sic frustra defendere conatur Cl. Alberti ad Hesych. tom. II, p. 406: illam γυνᾱῖκα τίκτεσαν, quasi per parenthesis, vocat λαβὴν, prætextum,

αἰτίαν, id est, αἰτίαν, (causam etiam Latini dicunt) quā utebatur callida illa & calida femina. Posset quoque per ellipsim subaudiri καὶ, ut plena oratio esset: ὡς καὶ πλὴν γυναῖκα (καὶ λαβὴν) πλὴν τίκτεσθαι ἀπεισι. Ut & Cl. Alberti, sic & Mollius nihil mutandum censet, & vertit: tanquā ad mulierem hanc, quæ ipsi occasionem pepererat, abiens. Ad hunc locum Jungermanus: « ivi in consilium; « variè sic censuit animus: vel τὸ λαβὴν esse nomen pro- « prium Labes mulieris; sed hoc vix est, ut placeat mihi « rem pressius consideranti; vel hanc vocem ponendam « post ἐπίστασις, & significare, prout, specie, & sic ta- « men potius in λαβὴν mutandam; sed hoc etiam malè « consultum mihi videtur. Vel λαβὴν corrigendum, & le- « gendum πάλιν, vel αὖθις, iterum, rursus, quæ optimè « hic locum haberent; sed hoc nimis abest à scripturâ. « Audax igitur, placet tamen, præsertim τὸ πάλιν; vel « omninò τὸ λαβὴν esse παρεμβλημένον, & quo jure « intrusum, eodem extrusum; & hoc μὲν ἔνδρασι θυμῶ. « Verum, quum Cl. Heinsio πάλιν legendum placere in- « tellexerim, secundum id, si mei res sit iudicii, litem dare « sum paratus ». Hastenùs Cl. Jungerman. Cod. R. II, λαβὴν πλὴν, τήν. C. R. III, λαβὴν.

[P. 79, l. 1.] Ἐν ἡ ἐκαθέζετο. Lego ὑφ' ἡ, quod & in suo Codice videtur invenisse Amyot vertens, sous lequel Daphnis étoit assis. Undè & colligi posset in illius Codice omissum fuisse ἐν ἡ χλόη. Sic & Cl. Wyttenbach ὑφ' ἡ legendum conjicit. Suprà L. II, p. 64 Ed. Moll. ὑπὸ τῇ δρυὶ καθεστέρηται. L. III, p. 78, πλὴν δρυὶν, ὑφ' ἡν καθε- ζοίται.

[P. 79, l. 4.] Ἐκ γὰρ μοι. Cl. Wyttenbach observat elegantem illam turbationem, ut apud Platon. in Phædro, ξύμμοι λάβετε τὸ μύθος, pro συλλάβετε μοι; de quâ συγχύσει vide Reitzium ad Lucian. tom. II, p. 853.

[P. 79, l. 4.] Τῶν χηνῶν. Omissum fuit illud ἥ in Edd. Commel. & Jungerman. operarum vitio, quod ipse Jungerman. in mendorum elencho agnovit.

[P. 79, l. 5.] Ἀέλος. Mæris Atticista in hanc vocem, p. 18, monet αἰλὸν Atticos, cæteros autem Græcos dixisse αἰελόν.

[P. 79, l. 6.] Οὐκ ἐδυνήθη μελέωρος. Mallem μελέωρον, ut referatur ad sequens κομίσα. Sic Achill. Tat. Lib. III, p. 272, ἀράμινος μελέωρον.

[P. 79, l. 11.] Σῶσόν με τ' χῆνα. Fortè σῶσόν μοι, quod elegantius.

[P. 79, l. 12.] Μηδὲ λειίδης. Sic hoc verbum cum σῶσον, quod apud Longum præcessit, conjunctum videbis in Xenophonte Ephesio, L. II, pag. 26, ΣΩΣΟΝ ἡμᾶς ἀπάντας, καὶ μὴ ΠΕΡΙΪΔΗΣ ἐργῇ δεσπολῶν ὑποπεσέντας. De hac autem voce, λειίδης, confer Cl. D'Arnaud in Miscell. Observat. vol. IV, tom. III, p. 451, ubi & hunc Longi locum profert, & summum Toup. Animadvers. in Schol. Theocrit. p. 214, ubi hanc locutionem solemnem & græcissimam vocat.

[P. 79, l. 13.] Αὐτὸν τ' αἰτόν. Hoc τ', operarum vitio, quod Columbanus in mendorum elencho agnovit, omissum est in Edit. Florent. ac in Edit. Moll. & hinc in utrâque Par.

[P. 79, l. 14.] Ἄρνας καὶ εἰφες. Confer L. I Ἰξυλίκων, p. 163, lin. 6 & seqq. Editionis quam Oppiano subjunctam Cl. Schneidero debemus.

[P. 79, l. 15.] Πάντως. Modestè ac timidè, ut semper, ingenuus ac eruditissimus Jungermanus conjicit πάντες; quod stare nequit ob sequens αἰ αἶτες. Amyot vertit: tes chevres la connoissent aussi bien comme toi.

[P. 79, l. 18.] Ἀρίστα. Codd. Urs. & Flor. ἐρύψα; alter verò è duobus Urs. Codd. ἀρίστα.

[P. 79, l. 19.] Καλόπιν ἠκελεύθει. Sic paulò suprà ; p. 81 Ed. Moll. καλόπιν αὐτοῖς καὶ ἠκελεύθησε. Achill. Tat. L. I, p. 26, εἰπέλο αὐτὰ καλόπιν.

[P. 79, l. 19.] Ὡς μακροτάτω. Achill. Tat. Lib. II, p. 186, ἄγει τὸ Κλειῶς μακρόθεν.

[P. 79, l. 20.] Τὸ πυκνότατον. Hoc Xenophon Ephes. L. II, p. 33, vocat τὸ δασύτατον τὸ ὕλης. At Heliodor. L. II, p. 90, τὸ πυκνότατον τὸ ὕλης.

P. 80, l. 1.] Ἐρᾶς εἵπε. Sequentia usque ad δι' ὀνείρατος, in tribus Codd. R. & in Amyoti Cod. ut ex ipsius versione apparet, desiderantur. C. R. III, Ἐρως, εἵπε δι' ὀνείρατος ἐμοὶ τὰ κ.τ.λ. Quod & in suo Codice invenerat Amyot vertens : Amour & les Nymphes cette nuit me sont venus en dormant conter, &c.

[P. 80, l. 5.] Διδαξαμένην. Cl. Hermannus Tollius legit διδαξάμενον.

[P. 80, l. 5.] Ἐρώτος ἔργα. Confer Cl. Van Lennep. Animadvers. ad Coluthum, L. I, c. 5, p. 26.

[P. 80, l. 7.] Ἀλλὰ ταῦτα πηδήματ' αἶψα. Amyot in suo Codice, pro ἀλλὰ, videtur invenisse ἄλλα, & legisse ἄλλα ταῦτα πηδήματ' αἶψα, alii sunt hi saltus. Vertit enim : c'est bien autre chose (ἄλλα) & bien plus plaisante & plus douce que tout cela. Sic Cl. Boden observat meliùs poni colon post τράγοι, & sequens ἀλλὰ, retracto accentu, mutari in ἄλλα. Sic quoque Jungerman. edidit ἄλλα, & vertit, alii hinc saltus. Cæteræ omnes Edd. habent ἀλλά.

[P. 80, l. 7.] Τῶν ἐκεί. Cl. Jungerman. conjicit τῶν ἐκείνων, & vertit : alii hinc saltus, vel jactationes, & istorum dulciores, id est, dulciores jactationibus istorum hircorum.

[P. 80, l. 9.] Μακροτέρα ἡδονῆς. Suprà, p. 75 Edit. Moll. vidisti μακροτέραν ἡδονήν.

[P. 80, l. 9.] Εἰ δὲ σοι φίλον. De hac loquendi for-

mulâ vide omninò elegantissimum Muretum, Variar. Lect. Lib. II, cap. 13, ubi rectè confert hæc Horat. Od. XVII libri secundi :

Nec Dīs amicum est, nec mihi.

[P. 80, l. 10.] Ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητῶμένων τετραπνῶν. Sic prorsùs loquitur S. Johannes ὁ Κλίμαξ dictus in gradu XV, p. 231 Editionis à Matthæo Raderio confectæ, quæ prodiit Lutet. anno 1633 : τῶς μὲν ἈΠΕΪΡΟΙΣ ἐν-σπύρων τὸ ἘΝ ΠΕΪΡᾳ ΚΑΙ ΜΟΝῃ ΓΕΝΕΣΘΑΙ, id est, rerum venerearum expertibus mentem injiciens, ut tantùm voluptates degustent.

[P. 80, l. 11.] Μαθητήν. Sic apud Lucian. in Lucio, tom. II, p. 57, cum hoc loco conferendum, Lucius Palæstram similia tradentem præcepta διδάσκαλον vocat, cui Palæstra : ὡς φλύαρον παρέλαβον ἢ μαθητήν.

[P. 80, l. 13.] Διδάξω. Suprà eodem sensu διδάξα-μένην. Multùm tamen discriminis inter διδάσκειν & διδάσκειν apud moris Attici studiosos, apud quos illud quidem est, propriè mittere docendum, & commendare præceptorī ; hoc verò, per se ipsum docere, non autem aliis docendum tradere ; quod egregiè, ut omnia, observavit ὁ πάνυ Valckenær ad Xenophont. Memorabil. p. 250 Ed. Cl. Ernesti, Lips. ann. 1772, & L. I, c. 17 Animadv. ad Ammon. p. 70. Undè suprà in Longo, cum Cl. Tollio malletm διδάξάμενον, quàm διδάξαμένην. Vide tamen & summum Hemsterhus. ad Plutum, p. 4 & 5. Confer autem cum hoc Longi loco Platon. in Sympos. p. 163 Edit. Cl. Fischer. ἢ ἐμὲ τὰ ἐρωτικά ἐδίδαξε.

[P. 80, l. 15.] Καὶ ἐρῶν. Illud χ, quod ab omnibus Edd. abest, & facilè abesse potest, è duobus primis Codd. R. revocavi. Suprà, L. I, p. 28 Ed. Moll. οἷα νέος ἄγχιος. Et L. II, p. 66, ἢ ὃ ἔχαιρε, χ ἐπίστειν ὡς κόρη & νέμεθα.

[P. 80, l. 17.] Τέχνην δι' ἧς. Sic Chariton , Lib. II , p. 37, ἔπως συνεξέυρη τινὰ τέχνην ΔΙ' ἧς τὸ παρδίον θρέψῃ.

[P. 80, l. 17.] Ὁ βέλεθ' δράσει. Elegans & honesta circumductio. Sic suprâ , p. 80 Ed. Moll. εἶδεν ὦν ἔνεκα ὥρῃα , ποιῶν ἐπιστάμενος.

[P. 80, l. 20.] Πρωτόρρυτον. Sic unus ex Ursini Codd. alter verò , ut & Florentinus , πρωτόλυτον. Mollius intelligit lac integrum , quale primùm uberibus exprimitur , quod pinguius lacte suo cremore & flore destituto esse solet. Summus Toupius Addend. in Theocrit. p. 389, confert hæc Theocrit. Id. I, v. 57 :

αἶγά τ' ἔδωκα

Ὄρεν , καὶ τυρόεντα μέλαν λευκῷο γάλακτος.

Ibid. summus Toup. in hoc Longi loco notandum monet illud γάλα πρωτόρρυτον , quod haud vulgatum esse dicit. De hodiernâ autem Metelino, quæ est veterum Lesbos , sic Spon, Voyage de Grece , tom. I , p. 195 : tous ses revenus consistent en grains , en fruits , en BEURRE ET FROMAGE. Sic Wheler , tom. I , p. 116 : on y fait beaucoup de beurre & de fromages ; mais il y a peu de trafic.

[P. 81, l. 1.] Αἰπολικὴν ἀφθονίαν. Huetius emendans ἀφέλειαν , suam conjecturam confirmare poterat hoc Longi loco , L. II, p. 65 Edit. Moll. τοσῶτον ὃ ἄρα τῇ Χλῆν τὸ ἈΦΕΛΕΣ ἦν ὡς κόρη. Amyot vertens , simplicité , videtur legisse ἀφέλειαν. Sic paulò infrâ idem ob hanc eandem simplicitatem , dicitur ἔτι ποιμενικὴν ἔχων γνώμην. Sed hîc mallet ἀφθονίαν , quod elegantissimum est ; nempe suâ suarumque opum copiam faciebat largus Daphnis.

[P. 81, l. 1.] Οἶαν εἰ προσεδόκησεν. Hæc est Codicis Ursini ab Ursino probata lectio , quam in textum recepit Mollius , & hinc uterque Parisiensis Editor & Lipsiensis , quamque in suâ versione Amyot expressit. Malè Editiones

Florentin. Commelin. & Jungerman. *οἷα*, pro *οἷαν*.

[P. 81, l. 5.] *Καὶ ἀειβάλλειν*. Duo primi Codd. R. omittunt illud *καί*.

[P. 81, l. 7.] *Ἐνεργεῖν δυνάμενον*. Theocrit. Id. IV, v. 61 :

Καὶ πόλιν τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἄμρος ἐνάρσει.
Ubi vide summum Valckenx. ad hunc Theocriti locum, p. 90 & 91, & summum Toup. in Addend. ad Theocrit. p. 391. Confer & Cl. Bergler. ad Alciphronem, p. 413. De hac voce, *ἐνεργεῖν*, notandus est Eustathii locus, p. 762 Ed. Rom. in Il. N, v. 453.

[P. 81, l. 7.] *Σφειγῶντα*. Sic suprâ, p. 79 Ed. Moll. *οἱ ὃ νέοι εἰ σφειγῶντες*. Eleganter hoc verbum usurpat Nonnus Dionys. L. XXXIV, p. 858, v. 32, à Cl. War-ton. laudatus ad Theocrit. p. 121 :

καὶ δὲ πέπλε

Λιπταλὲς σφειγῶσαν ἴτυν τικμαίρειτο μαζῶ.

[P. 81, l. 8.] *Ἐπὶ πλευράν*. Operatum vitio, in posterior. Pag. ὅπιν πλευράς.

[P. 81, l. 10.] *Ζηλευμένην ὁδόν*. Suprà, pag. 83 Edit. Moll. *εἰ δὴ σοι φίλον ἐν πύρρα γενέσθαι ζηλευμένων τε-
πωνῶν*. Et paginâ 79, *πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζηλῶντες* dicuntur.

[P. 81, l. 11.] *Οὐδὲν περιγασίτο ξένον*. Non ultra illum peregrinum & hospitem circumduxit. Scilicet postea Daphnim ἢ φύσις οἷον ἐχθραγώγησε, καὶ λοιπὸν ἐπαί-
δευε τὸ πρακτέον. Hic unicus hujusce loci sensus, quem non assecutus est Jungermanus, vertens : quæ deindè acci-
derunt, horum nihil porro valdè novum, vel insolens, fuit perpetratum ; nec Amyot, qui sic interpretatur : la nature lui enseigna le reste, qui est une chose qui de tout temps a été pratiquée parmi les hommes, & ; si l'on en excepte Daph-
nis, que personne n'a jamais ignorée. Scilicet illi cum Cod.

Urs. Ursino probante, legerunt περιγάζετο, pro περιγάζετο; at retinendum περιηγάετο, id est, circumduxit; quo sensu suprà, p. 74 Ed. Moll. ΠΕΡΙΗΓΕΝ ἔτω. Infeliciter Moll. conjecit ἐπαδαγώετο. Miror Cl. Bodenum Jungermani interpretationem probasse, & addidisse, fortè περιγάζετο è Cod. Romano ità reponendum esse, ut intelligas, Lycænum, summo libidinis ardore incensam, noluisse ampliùs vanam superfluamque operam adhibere (περιγάζετο) in puero ulteriùs erudiendo, sed ad rem ipsam propeavisse.

[P. 81, l. 15.] Ἐπιπαίδευτο. C. R. II, επιπαίδευτο.

[P. 82, l. 1.] Ταύτην πλὴν πάλην. Confer omninò Palæstræ amorem apud Lucian. in Asino, tom. II, p. 576 & seqq. Similis prorsùs metaphora & apud Achillem Tat. L. II, p. 114: πιθανῶς μὲν, ἔφην, εἰς τὸ ἔρπον παιδοτριβῆς· δέδοικα ᾧ μὴ ἄθλος ὢν καὶ δειλὸς ἔρωτος ἀθλητῆς γένωμαι.

[P. 82, l. 1.] Καὶ οἰμώξει. Illud &, quod ab omnibus Edd. abest & abesse potest, è Cod. Urs. Ursino probante, revocavi. Malè οἰμώζει in Ed. Jungerman. operarum vitio, quod ipse postea Jungermanus in mendorum clencho agnovit.

[P. 82, l. 2.] Καὶ αἵματι κείσετο πολλά. An legendum καὶ αἵματι κείσετο, pro καὶ αἵματι, ut infrà videbis Mollium p. 88, malè dedisse & πρὸ αὐλῶνι, pro καὶ πρὸ αὐλῶνι? An post καὶ αἵματι κείσετο, addendum πεφυρμένη, vel quid simile? An pro κείσετο, legendum ρεύσετο, ut apud Heliodor. L. IX, p. 441, πολλά αἵματι ρέομενον διασάμενος, & apud Lucian. Dial. Mort. XIV, tom. I, p. 397, αἵματι ρέομενον, & de Saltat. tom. II, pag. 306, αἵματι ρεομένους.

[P. 82, l. 4.] Πείσης αὐτήν σοι πῶταχῶν. Sic sola prior Par. habet αὐτήν; cæteræ omnes αὐτήν: undè miror Cl.

Cl. Bodenum annotasse, falsò legi αὐτῶ in Ed. Cominel. in quâ ego inveni αὐτῶ cum spiritu aspero. Potest & scribi αὐτῶ cum tenui spiritu, & referri ad πύσης, cūm παρασχῆν, quod hâc in re proprium est, absolutè interdūm dicitur. Sic infrâ, L. IV, p. 122 Ed. Moll. ὅπιδεν πύσας χῆν τοῖςτον εἶον αἱ αἴεις τῶς τραῖς. Aristophan. in Lysistrat. v. 227:

Ἐὰν δέ μ' ἄκῃαν βιάζη) βία,
Κακῶς ΠΑΡΕΞΩ, κέχ) προσκινῆσμαι.

Quo sensu suprâ, v. 162:

Παρίχ)ν γ) κακὰ κακῶς.

Lucian. Dial. Meretric. V, tom. III, p. 292, bis hoc sensu παρίχε, & semel παρέχον, absolutè usurpat. Sed Dial. Marin. XIII, tom. III, p. 320: ὥ) ὑπ' ἐμῶ ταῦτα περιθῆναι, κ) δ) τῶτο παρῆχεν ἑαυτήν; ubi vides addi hoc ἑαυτῶ, quod & sæpè subauditur.

[P. 82, l. 8.] Ἄνδρα πεπῶνκα. Confer summum Valckenær. in Euripidis Hippolyt. pag. 221, ubi nec hic Longi locus omittitur. Chariton, L. IV, p. 71: μνήσθητε τῶ θαλάμῳ, & τῇ νυκτὶς τῇ μουσικῆς, ἐν ᾗ πρῶτον σὺ μὲν ἀνδρὶς, ἐγὼ δὲ γυναῖκίς πῦραν ἐλάβομεν.

[P. 82, l. 13.] Ἀπήλλακ)θ. Duo primi MSS. R. ἀπήλλακ)θ. Et sic in plerisque Codd. τὸ ἀλλάττω per unum lambda exaratum invenies.

[P. 82, l. 13.] Διοχλεῖν. Hoc sensu suprâ, Libro II, p. 65 Ed. Moll. Pan dicitur Δρυάσιν ἐνοχλῶν. Heliodor. L. X, p. 233, εἶδε ἀντιόχλητον εἶχεν ἡ Χαρίκλεια τὸ κάλλος. Et ibid. p. 234, eodem sensu, ἠνώχλει.

[P. 82, l. 14.] Περιττότερον φιλήματος. Sic suprâ, p. 79 Edit. Mollian. ἐζήτην περιττότερόν τι φιλήματος κ) περιβεβῆς.

[P. 82, l. 18.] Ἀρσιμαθής. Mollius vertit, non ità pridem expertus. Jungermanus: non ità dulcissimum namque

periculum fecerat, ipse à Methymnæis plagis affectus, & idèoque abhorrebat à sanguine. Confer suprà, Lib. II, p. 43 Ed. Moll. & p. 46, ubi videbis Daphnim à juvenibus Methymnæis verberatum, faciem ejus sanguine aspersam, naresque ictu contusas. Amyot autem per ἀρλιμαθὴς intelligit in amore tyronem, & nuper à Lycænio de rebus vene-
reis edoctum. Vertit enim, pource qu'étant encore un nou-
vel apprenti.

[P. 82, l. 19.] Γνὺς ᾧ τέρπειθαι. Malè Moll. vertit : non autem ignarus sese consueto more cum illâ oblectare. Rectè Amyot : en résolution de prendre avec elle les plaisirs accoutumés seulement. Hic γνὺς significat, cum decre-
visset, ut passim alibi apud omnes Scriptores, & apud Longum, L. I, pag. 4 Edit. Moll. ἔγνωσαν καλῶν. Ibid. p. 14, ἔγνω ἐπιθείδης. L. III, p. 80, ἐπιθείδης διέγνω. Ibid. p. 109, ἔγνω διαφθεῖραι. P. 121, ἔγνω δράσαι. Ibidem, γνὺς ᾧ τὰυτα. P. 128, ἐγίνωσκεν τολμῆσαι φυγεῖν. De hac hujusce verbi significatione confer Reitzium ad Lucianum in Lucio, tom. II, p. 587, & Cl. Berglerum ad Alciphron. L. I, Ep. XXV, p. 98.

[P. 83, l. 2.] Περιθείς. An post περιθείς subaudiendum ἢ τῷ ἴων στεφανίσκον? Sic paulò infrà, p. 88 Ed. Moll. φιλήσας ἡδίων φίλημα, & τῷ ἴων στεφανὸν ἐκείνη περιθείς. Sed pro περιθείς, quod tamen habent omnes Edd. & Codd. legere malleμ περιχυθείς; cui conjecturæ favent, Mollius vertens, simul brachiis circumdatis, Jungerman. Interpretatus, illi circumfusus, & Amyot, se jettant sur elle. Sic Achill. Tat. L. II, p. 130, ΠΕΡΙΧΥΘΕΪΣ τῷ κόρῳ κατεφίλκεν. Idem ibid. p. 226, hoc sensu τὸ περιχυθῆναι adhibet.

[P. 83, l. 2.] Ὅσον Λυκαίνιον. Malè Amyot : de la manière que Lycænion l'avoit baisé. Sensus est : quemadmodum ipse Lycænium osculatus fuerat.

[P. 83, l. 5.] Τῶν ἰῶν κρείττενα. Suprà L. I, pag. 19 Edit. Moll. ἢ μὲν εἵκασεν αὐτῷ τὴν κόμην, ὅτι μέλαινα, μύρτοις.

[P. 83, l. 5.] Καὶ πῆρας προκομίσατα παλάθης μῦραν. Tres Codd. R. καὶ πῆρας πρὸς παλάθης μῦραν; ubi πρὸς, pro προκομίσατα, ut in Edd. Flor. & Commel. quarum posteriori hæc Huetius adscripserat: ἴσως, ἐκ πῆρας παλάθης, vel πῆρας, προκομίσας παλάθης· γράφεϊ δὲ ἐκ πῆρας πρὸς παλάθης μῦραν. Hoc est, inquit idem Huet, præter portionem massæ ficuum, panes etiam è perâ depromptos præbuit. At verò Cod. Urs. Ursino & Jungermano probantibus, ac in suâ Editione sequentibus Jungerman. Moll. utroque Parisiens. Editore, ut & Lipsiens. καὶ πῆρας προκομίσασα παλάθης μῦραν. Pro προκομίσασα rectè prior Editor Par. & summus Hemsterhus. ad Xenophont. Ephes. in Miscellan. Observat. Vol. V, tom. III, p. 58, coniecerunt προκομίσασα. Sic suprà, L. II, p. 46 Ed. Moll. καὶ τὴν πῆρας προκομίσασα. Hic autem & illic Cl. le Fevre, pro πῆρας, legit καὶ πῆρας, ut L. III, p. 75, ἐκ τὴν πῆρας προκομίσας μελιτώματα πολλά; ubi vides addi illud ἐκ, quod & facilè potest abesse, cum insit præpositio πρὸ in verbo προκομίζην inclusa: ut L. II, p. 68 Ed. Moll. προήκει τῶν θυρῶν, & pag. 72, τὴν αὐλῆς προῆλθεν, & p. 76, προῆλθεν τὴν αὐλῆς, sine hac præpositione ἐκ.

[P. 83, l. 8.] Νεοτλὲς ἔριθος. Sic suprà, L. II, p. 33 Ed. Moll. ὥσπερ πέρδικες νεοτλός. Et ibid. p. 35, καθάπερ ἀηδόνες νεοτλός.

[P. 83, l. 11.] Ἄνεμος μὲν ἐκ τῆς. Sic suprà, L. II, p. 49: οἱ μὲν ἐν ἀπέπλειον ἑρεσία ταλαπρωβίτες· ἄνεμος γὰρ ἐκ τῆς.

[P. 83, l. 11.] Ἐρέτλην. Sic omnes Edd. præter Moll, & hinc utramque Par. in quibus malè ἐρέσλην.

[P. 83, l. 12.] Ἡπίοντο. Hanc formam Atticam,

pro vulgato ἐπεύσαντο, è tribus Codicibus Regiis revocavi.

[P. 83, l. 12.] Νεαλεῖς. Ammonius, voce Νεαρέν, p. 97 Ed. Cl. Valckenar. Νεαλές ὅ, τὸ νεωστὶ ἐαλωκός, εἶον ἰχθύς. Δίνα) ὅ ἐ νεωστὶ ἀλὶ πασμέων.

[P. 83, l. 13.] Τῶν τινι πλεσίων. Hanc unicè veram summi Hemsterhus. ad Lucian. tom. I, p. 82, emendationem secutus sum, & in textum recepi, prorsus ejectà absurdà illà omnium Codd. & Edd. lectione, τῶν τινῶν πλεσίων. Summus Hemsterhusius, loco citato, observat hanc articuli trajectionem in Herodoto esse frequentissimam, ut τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο σωμαίων τὸ Νύλα, τῶν τινοσ οἰκίλειων ἔῃ, de quo videndos monet Jac. Gionov. ad Herodot. pag. 357, 357, 12, Athen. III, pag. 108 D. Alciphron. L. III, Ep. 320, τῶν τινι γνωρίμων, ubi conferendus Bergler. & L. III, Ep. LXI, p. 428, τῶν γνωρίμων τινές. Ælianus Var. Histor. L. XIV. c. 29, τῶν ἐν φρονέωντων τινές. Plato in Sympos. p. 104 Ed. Cl. Fischer. τῶν γνωρίμων τις. Homeri Schol. ad Il. Ξ, v. 295, τῶν εἰς γιγάντων. Vide & summum Valckenar. ad Herodot. L. VIII, p. 660, in τῶν τινες Φενίλων. Achill. Tat. L. III, p. 296, τῶν ὅ ληστῶν τινες. Et L. V, p. 482, τῶν σωόντων αὐτῶ τινες οἰκίτῶ. Chariton, L. IV, p. 65, τῶν ἐρῶν τῶν τινες. Immo ipse Longus, L. II, p. 42 Ed. Moll. τῶν δὴ τις ἀγροίκων. Et ibid. p. 53, τῶν ἀγροίκων τινά. Et L. IV, p. 137, τῶν δὴ τις ἰδόντων; quibus omnibus exemplis, ut & aliis infinitis quæ proferri possent, mirè confirmatur Hemsterhus. emendatio. Moll. infeliciter conjecit, post τῶν τινῶν πλεσίων, subaudiendum esse χέειν, vel ἔνεκα, vel ὄντας.

[P. 83, l. 15.] Τὸ καὶ κῆνοι δρῶντες. Id est, hoc idem faciendo, remos attollebant, provehebantur.

[P. 83, l. 15.] Κώπας ἀνέφερον. Attollebant remos. Thucydides, L. II, pag. 153, 43: τὰς κώπας ἀδύνατοι

ἐν τῇ ἐν κλυδωνίῳ ἈΝΑΦΕΡΕΙΝ. Sic anchoram ἀναφέρειν suprâ dixit Longus, L. II, p. 54. Propriè ἀναφέρειν κώπας est remos à mari ad se reducere & attollere suspensos, antequàm eos rursùs demissos immergas. Nam qui remis navem propellit, is nihil aliud agit, nisi quod primò quidam remos in mare demittit; (quod τὰς κώπας καθιέναι εἰς ὑπὲρ σίαν suprâ vocat Longus, L. II, p. 54) deindè verò, & sic semper, eosdem è mari erectos attollit & ad se reducit, ἀναφέρει. At Cl. D'Orville ad Chariton. p. 122 Animadversionum : κώπας ἐκφέρειν, eximere & solvere è scalmis, de aquâ tollere & ad latera navis reponere. Ἀναφέρειν dicuntur κώπας, ad κέλευσμα, quandò navigaturi sunt, 3, 87 Longus. (Ed. Möll.)

[P. 83. l. 16.] Κελευσῆς. De hâc voce, præter Scheffer. de milit. naval. 4, 7, & Pollucis Interpretes L. I, 196, à Cl. Dukero ad Thucydid. L. II, p. 153, indicatos, confer & Cl. Pierson. Verisimil. L. II, c. 4, p. 186, ubi & hunc Longi locum laudat.

[P. 83, l. 16.] Ναυλικὰς ὥδ' αὖς. Confer Achill. Tat. L. IV, p. 384, & ad eum Cl. Boden.

[P. 83, l. 18.] Κατὰ καιρὸν δ' ἐκείνη φωνῆς. Sic & hodiè de nautis è Sicilia in Melitam insulam trajicientibus Cl. Brydone in suo elegantissimo Siciliæ Itinerario, Ep. XIV, t. I, p. 333 elegantissimæ versionis gallicæ ab ingeniosissimo Dèmeunier conscriptæ : les matelots commencerent leur hymne à la Vierge. La musique étoit simple, religieuse, & parfaitement d'accord avec le spectacle dont nous jouissions. Leurs rames battoient la mesure fort exactement, & ils observoient l'harmonie & la cadence d'une manière précise. Idem & in Moluccarum insulis observavit Cl. Sonnerat, p. 188 sui Itinerarii, quod inscriptum, Voyage à la nouvelle Guinée, prodiit Paris. anno 1776. L'art des rameurs consiste à frapper l'air tous en même temps dans une par-

faite égalité ; c'est sans doute pour cette raison que pendant tout le temps qu'ils rament, ils s'excitent par des chansons, ou se soutiennent par le bruit du timptanée, espèce de tambour ; la mesure entretient la précision de leurs mouvements.

[P. 84, l. 2.] Ἡκείθε ἡ βεή. Malè Amyot per βεήν intelligit remorum strepitum, le bruit des rames. Infra quidem distincta observabis ἰδίᾳ μὲν τῆς κωπῶν τ' ἦχον, ἰδίᾳ δ' ἡ φωνὴν τῆς ναυτῆς; sed hic βεή est nautarum concinentium confusa vox, quæ primùm è longinquo audiebatur, antequàm clara & distincta ad aures acciderent horatoris carmina. Suprà de iisdem nautis dicitur : εἰ δὲ λειπεί, καθάπερ χερὸς ἐσόων, & infra, ἡφανίζετο ἡ βεή; ubi propriè clamor, βεή, vocatur ille inconditus nautarum concentus.

[P. 84, l. 3.] Κῶϊλος γὰρ τῷ πεδίῳ αὐλῶν ὑποκείμενος. Sic & coniecit Cl. Wyttenbach, & edidit Cl. Boden, pro κῶϊλος γὰρ τὸ πεδίον αὐλῶν ὑποκείμενος, quod in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ac in primo & tertio Codd. R. nisi quod in primo Cod. ut & ad tertii oram, malè αὐλῶν, pro αὐλῶν. Malè, pro ὑποκείμενος, Cod. Urs. ὑπερκείμενος, & hinc Moll. pejùs, ac utraque Paris. Ed. τῷ πεδίῳ αὐλῶν ὑπερκείμενος. Malè Cod. R. II, τὸ πεδίον αὐλῶν ὑποκείμενον. Amyot videtur legisse, κῶϊλος γὰρ τὸ πεδίον αὐλῶν ὑποκείμενος, & sic construxisse, τὸ γὰρ πεδίον, κῶϊλος αὐλῶν ὑποκείμενος. Vertit enim, poutceque le champ voisin du rivage de la mer en cet endroit là, τὸ γὰρ πεδίον, étoit une longue allée au-dessous d'un coteau de montagne, κῶϊλος αὐλῶν ὑποκείμενος.

[P. 84, l. 6.] Ἀπεδίδεν τ' ἦχον. Sic loquitur Chariton, L. II, p. 27.

[P. 84, l. 8.] Ἀπὸ τῆς θαλάττης φωνῆς. E duobus primis Codicibus Regiis restitui illud τῆς, quod ab omnibus

Editionibus abest. Sic statim infra, ἢ ἐκ τῆς γῆς.

[P. 84, l. 12.] Ἐτέρπειτο τῇ νηϊ. Hoc è Cod. Urs. Ursino probante, in textum revocavit Mollius & hinc uterque Par. Editor & Lipsiens. Sic & in Cod. R. II. Hæc autem, & sequentia usque ad καὶ ἐπειράτο, omissa sunt in C. Amyoti, ut ex ipsius versione apparet, ac in Codd. R. I & III, sed ad tertii oram conjecta sunt. Malè in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ἐτέρποντο, pro ἐτέρπειτο, cùm hæc ad solum Daphnim, non autem ad Chloën, vel nautas, pertineant; quod rectè vidit Jungermanus.

[P. 84, l. 13.] Θάπτον πλεον. Minùs benè ad tertii C. R. oram, ἐκ ἡπείρου πλεον. Rectè post Columban. Moll. confert Homer. Od. H, v. 36:

τῶν νέες ὠκῆσαι ὥσπερ πλεον, ἢ ῥόημα.

[P. 84, l. 14.] Διασώζονται. Malè in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par. διασώζονται. Sic ferè apud Plutarch. in Amator. p. 749, Autobulus amatorios sermones relaturus dicit: μόνον εὐχόμεθα τῇ μητρὶ τῆς Μεσῶν ἱλίου ἐῖ), ἐ ΣΥΝ-ΑΝΑΣΩΖΕΙΝ τὸ μῦθον.

[P. 84, l. 17.] Κελευόντων. Hoc sensu quo κελειυσις & κέλευσμα, quæ hinc derivata sunt. Achilles Tatiuz, L. II, p. 198, τὸ κυβερνήτης κελεύοντες, ubi vide Cl. Boden.

[P. 84, l. 19.] Παραπλευσάντων. Hanc Cod. Urs. & duorum primorum Codd. R. ab Ursino probatam lectionem, suo tribuit ingenio & in textum revocavit Moll. quem in hoc secuti sunt uterque Par. Editor & Lipsiens. Sic quoque legit Amyot vertens, quand ils furent passés & éloignés. Minùs benè Edd. Flor. Commel. & Jungerman. παρακελειυσάντων.

[P. 84, l. 20.] Καὶ τῶν αὐλῶν. Sic unicè legendum cum Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & cum tribus Codd. R. Malè Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. ἐ τῶν αὐλῶν.

[P. 85, l. 2.] Γελάσας ἡδύ. Sic apud Theocrit. Id. VII, v. 42 & 128, ἄδὺ γιλάσας.

[P. 85, l. 3.] Ἥδιον φίλημα. Theocrit. Id. XX, v. 1, ἄδὺ φιλάσας.

[P. 85, l. 5.] Αἰτήσας μισθόν. Sic suprā, L. II, p. 60: ἐπηγείλατο τὸ πρὸς τὸ σύριγλος ἄφρηθήσας μῦθον, ἐν αὐτῷ Σικελὸς αἰπόλος ἦσεν ὅπῃ μισθῷ.

[P. 85, l. 7.] Μελικαί. An Μέλαι, quod video con-

jecisse & Cl. Jungermanum? Hesiod. in Theogon. v. 187:
Νύμφας θ' αἷς Μελίας καλέεσθ' ἐπ' ἀπείρνα
γαῖαν.

Mollius conjicit Μελιάδες, ut sint fraxinorum praesides, à μελία, fraxinus, quemadmodum Δρυάδες, & Αμαδρυάδες, à δρῦς dictæ sunt. Ad Hesychium in Μηλιάδες vide Soringium & Cl. Alberti. Huctius autem confert Ἐπιμηλίσι Νύμφαις, quod suprā vidisti, L. II, p. 65 Ed. Moll. Nescio autem cur Amyot Μελικαί verterit, Nymphes des près.

[P. 85, l. 8.] Ἐλφοί. Malè in Edd. Commel. & Jungerman. Ἐλαιοί. Rectè Huctius, & Rhodomanus apud Jungerman. & hinc Moll. viderunt legendum Ἐλφοί, quod & in duobus primis Codd. R. ut hæ Nymphæ ab ἔλει, id est, à palude dictæ, eadem sint ac λιμνηίδες, ut infrā, Lib. IV, p. 136 Edit. Moll. ὄρνιθες ἔλφοι, aves palustres.

[P. 85, l. 8.] Πᾶσαι καλαί, πᾶσαι μουσικαί. Hæc in Cod. Amyoti, ut ex ipsius versione apparet, & in duobus primis Codd. R. omissa, ad tertii Cod. oram conjecta fuerunt. Sic suprā, L. II, p. 60 & 61 Ed. Moll. παρθένος καλὴ, καὶ τὴν φωνὴν μουσική.

[P. 85, l. 11.] Τρέφεθ μέρ. Illud μὲν omninò necessarium ob sequens παιδεύεται ἧ, sed in Editionibus Florent. Commelin. & Jungerman. & in tribus Codicibus Regiis omissum, è Cod. Ursini, Ursino probante, in textum

recepere Moll. & uterque Parisiensis Editor, ac Lipsiensis.

[P. 85, l. 12.] Ὑπὸ Μυσῶν. Malè posterior. Par. Edit. Ὑπὸ Μυσῶν, & paulò suprὰ δὲ Νυμφῶν, pro ὑπὸ.

[P. 85, l. 14.] Παρθενίας εἰς αἶθες ἀκμάζουσα. Hoc, Ursino probante, è Codd. Urs. & Flor. quorum nullam fecit mentionem, in textum revocavit Mollius, & hinc uterque Par. Editor & Lipsiens. Sic quoque habet tertii Cod. R. ora. At verò Edd. Flor. & tres Codd. R. παρθερίαν εἰς ἀνθος ἀκμάζουσα, pro quo pejùs Edd. Commel. & Jungerman. παρθερίαν ὡς αἶθες. Rectè Jungermanus in mendorum elencho restituit εἰς, pro ὡς. Huetius ad oram sui libri, γράφει, παρθερίας ἀκμασάσης. Amyot vertit : étant jà venue en la fleur de son âge. An legit, ἡλικίας εἰς αἶθος ἀκμάζουσα?

[P. 86, l. 1.] ἔτι ᾄδοντα τὰ μέλη. Sic Edd. Florent. Commel. & Jungerman. & posterior Par. & C. R. II ; at verò C. R. I & III, C. Urs. Ursino probante, ἔτι ᾄδοντα τὰ μέλη, quod Mollius in textum recepit, & hinc prior. Par. Editor & Lipsiens. Priorem lectionem in suo Cod. invenit Amyot vertens : & en jetterent les membres çà & là, chantant encore ses chansons. Et jactant quoquò terrarum cantabunda adhuc membra, ut interpretatur Jungerman. Sin autem legas, ἔτι ᾄδοντα τὰ μέλη, verte cum Mollio : illam discerpunt, atque terram in omnem, etiamnùm modulantem carmina, dispergunt.

[P. 86, l. 1.] Τὰ μέλη Γῆ. Amyot vertit : la Terre conserva son chant (τὰ μέλη), & retint sa musique (ἔτιρησε πλὴν μουσικήν). Jungermanus autem & Mollius hîc per μέλη, non carmina, sed intelligunt membra. Sic quidem prior : verùm ea universa (membra) Terra in gratiam Nympharum condidit, & canendi vim conservavit ; posterior verò : sed Terra, in gratiam Musarum, cuncta membra occulit, musicamque servavit. At Cl. Wyttenbach : « Μέλη

« nullâ ratione diverso sensu accipi potest, ut notet & cār-
 « mina & membra. Hoc, ultrâ quàm dici potest, absurdum
 « mihi videtur, & tamen Interpreti (Mollio) placebat.
 « Mihi ἔτι ἄδοντα à glossatore adjectum, & locus ita conf-
 « tituendus videtur : καὶ ῥίπλυσιν εἰς πᾶσαν γῆν τὰ μέλη ,
 « ἔ τὰυτα μὲν γῆ χαριζομένη κ.τ.λ. ». Hastenùs
 Cl. Wyttenbach. Mihi verò ἔτι ἄδοντα τὰ μέλη ità reti-
 nendum videtur, ut legas : ῥίπλυσιν εἰς πᾶσαν γῆν ἔτι
 ἄδοντα τὰ μέλη. Καὶ τὰ μέν (vel ἔ τὰυτα μὲν) ἡ
 γῆ, χαριζομένη Νύμφας, ἔκρυψε πάντα. Vides levif-
 simâ unius literæ immutatione καὶ τὰ μέλη γῆ con-
 verti in καὶ τὰ μέν ἡ γῆ, cùm præterea illud μέλη
 hîc à Glossatore ad oram apponi potuerit, ut indicaretur
 ad quod referendum sit illud ἔ τὰ; vides τῇ γῇ suum
 restitui articulum ἡ, qui & necessarius, & malè omissus
 erat, & servari illud elegantissimum ἔτι ἄδοντα τὰ μέ-
 λη, à quo non abludit hoc Virgilianum è Georgic.
 L. IV, v. 525 :

Tùm quoque marmoreâ caput à cervice revulsum,
 Gurgite quum medio portans Œagrius Hebrus
 Volveret, Eurydicen vox ipsa et frigida lingua,
 Ah miseram Eurydicen, animâ fugiente, vocabat.

[P. 86, l. 2.] Χαριζομένη Νύμφας. Sic prorsùs
 loquitur suprâ, p. 83 Ed. Moll.

[P. 86, l. 2.] Καὶ ἐτήρησε τὴν μουσικὴν, ἔ γνώμη.
 Hæc fortè quis sic interpretanda censeret : illa Echo suam
 canendi vim conservavit, & Musarum decreto etiam nunc
 vocem emittit, atque omnia imitatur, &c. vel, hæc mem-
 bra suam canendi vim conservaverunt, & Musarum de-
 creto, &c. Contrâ omnes hûc usque Interpretes, Junger-
 man. Moll. Amyot, non ad μέλη, non ad ipsam virgi-
 nem, sed ad terram, illud καὶ ἐτήρησε τὴν μουσικὴν, ità re-
 ferunt, ut sit ille sensus, quem in suâ versione expressit

Jungerman. Verùm ea universa (membra) Terra in gratiam Nympharum condidit , & canendi vim conservavit , illaque Musarum decreto emittunt vocem , atque nihil non imitantur. Quem sensum si sequaris , sic interpungendum est , longè aliter ac fecerunt omnes huc usque Editores :
ἐκρυψε πάντα , καὶ ἐτήρησε τὴν μουσικὴν. Καὶ γνώμη , &c.

[P. 86, l. 3.] Γνώμη Μουσῶν. Sic è Cod. Urs. Ursino probante , restituit , & in textum recepit Mollius , & hinc uterque Paris. Editor ac Lipsiens. Sic quoque habent tres Codd. R. at Edd. Florent. Conmel. & Jungerman. γνώμη Μούσης.

[P. 86, l. 7.] Οὐκ ἐρῶν τυχεῖν , ἀλλ' ἢ τῷ μαθεῖν. Fortè quis pro ἢ τῷ conjiciat ἀλλ' ἢτοι , quod apud Homer. aliosque significat , sed certè. Hic omnes Interpretes intelligunt , non cupiens illà frui ; sed Cl. Abresch. Animadvers. ad Æschyl. p. 300, putat Mollium vertentem , non ut illius amore potiatur , hujusce loci sensum minimè affecutum fuisse , & hic supplendum esse ἀλλὰ , ut sit ἐκ ἐρῶν τυχεῖν ἀλλὰ , ἀλλ' ἢ , quod longiùs arcessitum & fideculis contortum videatur : at idem vir doctissimus rectè probat interdum ἀλλ' ἢ valere simpliciter ἀλλὰ , ut apud S. Lucam in Evangel. c. 13, v. 51 : δεκῆτε ὅτι ἐρῆνην παρεξηρόμενη δέναι ἐν τῇ γῇ· ἐχὶ λέγω ὑμῖν , ἈΛΛ' ἢ διαμερισμόν ; ubi vides ἀλλ' ἢ , pro simplici ἀλλὰ usurpari. Idem verè observat hic ἐκ ἐρῶν τυχεῖν dici , ut apud Sophocl. Philoctet. v. 670, εἴ τι ἄλλο ἐρᾶς λαβεῖν ; & Euripid. Iphigen. Taurid. v. 1041, ἐρᾶ ρίψαι. Undè retinendum τὸ ἀλλὰ ἢ , & sic intelligendum censeo : non ardens amore & desiderio illius fruendæ , sed cupiditate discendi quisnam sit , &c.

[P. 86, l. 10.] Πανὺ πολλά. Infeliciter Moll. conjicit πολλάκις , quod meritò rejecit Cl. Boden.

[P. 86, l. 12.] Ἠχώ. Ἀν ἢ Ἠχώ?

[P. 86, l. 15.] Καὶ αἱ τέρψεις ἐ θέρειοι. Sic suprā ; L. I, p. 22, τοιάσδε τέρψεις αὐταῖς τὸ θέρος παρεῖχε.

[P. 86, l. 16,] Ἐνήχεθ ἐν τοῖς ποταμοῖς. Sic suprā , L. I, p. 17 & 18 : ἦρος ἐν ἡδὴ τέλει , καὶ θέρους ἀρχῇ . . . ὃ μὲν ἐν Δάφνις θαλπόρῳ τέτοις ἄπασιν , εἰς τὰς ποταμὸς ἐνέβαινε , καὶ ποτὲ μὲν ἐλέεθ. Et p. 25 , νηχόμενος ἐν ποταμοῖς.

[P. 86, l. 18.] Ἀμιλλώμενος πρὸς τὰς πίτυς. Suprā , L. I, p. 17 & 18 : εἴκασεν ἄν τις ἐ τὰς ποταμὸς ἄδειν , ἡρέμα ρέοντάς , καὶ τὰς ἀνέμους συείτλειν ἢ πίτυσιν ἐμπνέοντάς. Theocrit. Id. I, v. 1 :

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἐ ἀ πίτυς , αἰπόλει , τῆνα ,
Ἄ ποσι ἢ παγαῖσι , μελίσδεῃ· ἄδύ ᾗ καὶ τὸ
Συείσδεις.

Confer & Achill. Tat. L. V, pag. 450; quod & contulit Huetius, qui primò infelicitèr coniecerat & πρὸς τὰς ἴτυς ; nam ἴτυς , inquit, est luscinia cantus, quam fistulā provocare consueverat Daphnis. Sic suprā , L. III, p. 78 : ἀπῆρξαντο καὶ σύριγες , καθάπερ τὰς ἀηδόνας εἰς τὴν μουσικὴν ἐρεθίζοντες. Αἱ ᾗ ὑπερθέγοντο ἐν ἢ λόχμας , ἐ ἢ ἸΤΥΝ καὶ ἐλίγον ἠκείθεν. Hæc Huetii conjecturâ prorsus rejectâ , omninò lege πίτυς.

[P. 86, l. 18.] Ἀηδύσιν εἰρίζεα. Confer Longum , L. III, p. 78, in præcedenti notâ laudatum. Idem Lib. I, p. 8 : ἀκρόντες μὲν τῶν ἐρνίθων ἀδόντων , ἦδον. Nicetas Eugenianus , Auctor ineditus , quarto de Chariclis & Drossillæ amoribus libro :

Λυπεῖς γδ' , ὡς ἔοικε , τὰς ἀηδόνας ,
Αἷς ἀντερίζει σὸν γλυκύτατον σῶμα.
Μελισσαγὲς γδ' προσλαλεῖς ἢ παρθένος. (Quidni ᾧ
παρθένῃ?)

[P. 87, l. 1.] Ἐν δέρμα αἰγὸς ἐπισύραντο. Sic apud Theocrit. Id. XVIII, v. 19 :

ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν.

Ubi vide suminum Valckenær. monentem hanc loquendi formulam illustratam fuisse à Berglero ad Alciphron. L. I, Ep. XXXVIII, p. 176, & hujus observatis nonnulla fuisse addita in Miscell. Observ. vol.V, p.59. Ex accuratâ exemplorum ibi productorum collatione apparet hîc à Longo indicatum fuisse, eos unâ eâdemque caprinâ pelle, tanquam veste stragulâ involutos & contextos simul concubuisse; quod itâ evenit, ut tamen, quod infra videbis, Daphnis cum intactâ Chloë rem non habuerit. Sic Alcibiades in Sympos. Platonis, non nimis longè à fine, cum Socrate, ut patrem cum filio, concubuisse se narrat: ὑπὸ τῷ τρίβωνα κατὰ κλινεῖς τῷ τετραῖ. . . κατεκείμεν πρὸς τὴν ὄλην. Ut apud Athenæum, L. V, p. 219: Ἀλκιβιάδης συνεκίμην ὑπὸ πρὸς αὐτὴν γινόμενος χλαῖναν. Et apud Lucian. in Amor. p. 1066: δὴ τῷ τῷ νέων ἐρᾶν, ὡς Ἀλκιβιάδης Σωκράτης, ὅς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. Philostrat. Ep. 44, ἦν πρὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτὸς τῷ τρίβωνα Ἀλκιβιάδης, κ.τ.λ. Hîc autem ἐν δέρμα αἰγὸς ἐπισύραντο, est propriè unam eandemque caprinam pellem ad se sursùm attraxerunt, ut se eâ involverent & cooperirent.

[P. 87, l. 2.] Ἐγένετο ἂν γυνή. Sic & puella apud Theocrit. Id. XXVII, v. 64, conferente & Cl. Warton. p. 301 Notar. Παρθένης ἔνθα βέβηκα, γυνή δ' εἰς εἶκον ἀφ' ἑρψω. Quintilian. Institut. Orator. L. VI, c. 4: Cicero objurgantibus quòd sexagenarius Popiliam duxisset, cras mulier erit, inquit. Aristænet. L. I, Ep. XIV, p. 36: ἐὰν ἐπιθυμῆς, ὦ παρθένη, γινέσθαι γυνή;

[P. 87, l. 3.] Ἐτάραξε τὸ αἷμα. Scilicet Lycænum hanc ei virginei cruoris effusionem sic prædixerat, p. 85: Χλόη συμπαλαίεσά σοι ταύτην τὴν πάλιν. . . Αἵματι κείσε πολλὰ, καθάπερ πεφορευμένη. Ἀλλὰ σὺ τὸ Αἶμα μὴ φοβηθῆς. . . ἄλλαγε αὐτὴν ὡς τὸ τοιοῦτον τὸ χρεῖον, ἵνα. . .

καὶ ἈΪΜΑΧΘῆ, λέσση) τῇ παρῇ. Hinc ille ibid. paulō
infra: διοχλεῖν τῇ Χλόῃ πιεστέτερον ὥκει φιλήματος
ἐπεβολῆς, μὴ θέλων αὐτὴν ΑἶΜΑΧΘῆΝΑΙ
καθάπερ πεφονευμένην. Ἀρριμανθὴς γὰρ ὧν ἐδιδάκει τὸ
ΑἶΜΑ, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἄρα ἐκ μόνου τῷ τραύματος ΑἶΜΑ
γίνεται.

[P. 87, l. 6.] Ἡδὴ τὸ πεθέσθαι. Etenim, ut ait Nonnus,
Lib. XLII, v. 15 :

Πᾶσα γυνὴ πεθέει πλέον ἀνέρος· αἰδομένη γ',
Κεύθει κέντρων ἑρώτες, ἱρωμανέσθαι καὶ αὐτὴ,
Καὶ μογέει πολὺ μάλλον, ἐπεὶ σσηθῆρες ἑρώτων
Θερμότεροι γεγάασιν, ὅτε κρύπῃσι γυναῖκες
Ἐνδόμυχον παρὰ πίδεσσι πεπαρμένον ἰὺν ἑρώτων.

[P. 87, l. 7.] Μνηστῆρων πλῆθος ἦν περὶ. Sic supra,
p. 71 Ed. Moll. ἦν ἔν πολὺ πλῆθος περὶ αὐτὸν τῶν χι-
μεινῶν ἐρνίθων :

[P. 87, l. 10.] Οἱ μὲν τι. C. R. III, αἱ μὲν τι.

[P. 87, l. 14.] Παρθενίαν ἀπολέσει. S. Chrysostomus
de SS. Bernice & Prosdocc tom. I, p. 565 Ed. Fronton.
Duc. ἴσθι ὅτι ἐν θαλάμοις, ἐν γυναῖκωνίτιδες, καὶ θυραὶ,
καὶ μοχλαὶ, ἐν φύλακες, καὶ προφύλακες, καὶ στραπαγί-
δες, καὶ τιθηναί, καὶ μητρες προσεδεία, ἐν πατρὶς ἀν-
τοια, καὶ πολλὰ περὶ τῶν γονέων ἐπιμέλεια γίγνεται, ὥστε
διατηρηθῆναι τὸ τῆς παρθενίας αἶθος, καὶ μάλιστα ἔτι
διασώζειν. Ἐκείνη γὰρ πάσης ταύτης τῆς φυλακῆς ἑρη-
μος ἦν. Πῶς ἔν αὐτὰς διασώσαι ἔχεν παρθένης ἡ
μήτηρ;

[P. 87, l. 15.] Ἐπὶ μήλεις. Acceptis malis rosisque,
cū conditione ut rosas malaque accipiat, aliquem pastorem
suum faciet virum, eumque pro marito suo habebit. Enim
verò conditiones pastorum similiumque rerum, ut rectè
observaverunt Mollius ad hunc locum, & Reitz. ad Lucian.
tom. II, p. 86, per prepositionem ἐπὶ cum dandi casu

exprimuntur. Sic summus ille Ruhnkenius, cujus amicitia, tanquam maximo omnium bono, semper superbiam, ad Xenophont. Memorabil. p. 229, vim præpositionis ὅπῃ cum dativo notandam monuit. Ἐπὶ τῷ βίῳ παντὶ, inquit, id est, eâ conditione, ut vitam salvam habeas. Aristophanes in Avibus, v. 153, Ὅπῃνίῳς ἐκ ἀν γενέσθην ὅπῃ Τε- λάνῳ χευσίς. Dio Chrysostom. Orat. XXXIII, p. 407, Δ: γυναικὶ μὲν δὴ τοιαύτῃ ξυνοικεῖν ἐδεῖς ἀν θελήσειεν, ἐδὲ ὅπῃ πεντακοσίαις ταλάντοις. Præterea Mollius rectè suspicatur hîc Longum allusisse ad amantium mores, quo- rum qui vulgari amabant more, nec nimium insaniebant, dicebantur ἐρᾶν μήλεις καὶ ῥόδοις, aut μήλεις & σιφάνοις. Theocrit. Id. XI, v. 10, ab Heinſio apud Jungerman. & hinc à Mollio collatus:

Ἡρατὶ δὲ ἔτι ῥόδοις, καὶ μάλεις, ἐδὲ κικίνοις,
 Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις.

Apud Lucian. in Toxari, tom. II, p. 520, à Mollio lau- datum, hæc Dinix à Charicleâ mittuntur munera: σιφάραι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδημένα. Dinix autem hæc sunt dona apud eundem Lucian. tom. II, pag. 523: τὰ μὲν γὰρ δῶρα καὶ μῆλα & σιφάνες ἀντιδίδου αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, & θιράπαναι, & ἰατρῆς εὐανθεῖς κ.τ.λ. Suadet igitur Nape ut potius magna ipse munera ab iis accipiat, qui Chloën ambibant, ejusque nup- tias expetebant, quam ut sinat eam temerè cujusdam pasto- ris mulierem fieri, à quo rosas duntaxat, seu poma, & alia hujusce farinae munuscula, & leves quisquillas, raptæ vir- ginitatis pretium habitura sit. Hîc autem ἀνδρα ποιήσεσθαι, id est, virum suum, maritum suum faciet, dicitur, ut in Achill. Tat. L.VI, p. 536, τάχα καὶ γυναῖκα ποιήσεσθαί σε, uxorem suam faciet, reddet. Malè Jungerman. verterat, virum redditura obscurum quemdam pastorem sub pomis aut rosetis, & malè annotaverat hoc sanè dicere videri

verba, quòd αἰχρεργήματα ejusmodi, talisve βιασμένος plerùmque in sylvis patratos fuisse notum sit. Rectè Amyot, se marier pour des pommes, ou des roses, avec quelque berger.

[P. 87, l. 16.] Δέσποιναν οἰκίας. Eodem sensu gallicè, maîtresse de maison. Chariton, L. II, pag. 55, δέσποιναν αὐτὴν ἀπέδειξε τῇ οἰκίας. Vide Menag. Juris Civilis Amicitat. c. 25. Sic Theocrit. Id. XVIII, v. 38:

ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκίτις ἦδ' ἄ.

Apud eosdem Græcos δέσποινα idem quoque est quod gallicè une maîtresse, amasia, ut apud Achill. Tat. L. II, p. 114 & 118, &c.

[P. 87, l. 21.] ὀνομάζει. Sic suprâ, L. I, p. 14 Ed. Moll. Dryas in re simili τὰ ὀΝΟΜΑΣΘΕΝΤΑ δῶρα παρήλλατ' ἦν. Apud Hesychium ἐνεμῆναι & ἐνομάζει explicantur ἐπαγίλλασθαι; nempe Hesychius, quod a nemine huc usque animadversum est, respexit Od. Ω, v. 340:

ἔρχεαι δέ μοι ὦδ' ἐνεμῆνας

Δώσθ' ἐν πεντήκοντα.

Et Il. I, v. 121:

Ἵμῶν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ἐνεμῆνα.

Hoc sensu & τὸ ἐνομάζειν dicitur in Iliade I, v. 511:

Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ἔπειθ' ἐνομάζει.

Et Il. Σ, v. 449:

καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ἐνομάζων.

Ubi vides ἐνομάζειν δῶρα hîc esse, promittere dona, eaque cum emphasi recensere, quâ significatione augenda sunt lexica. Sæpè enim ἐνομάζειν apud optimos Scriptores significat, magnificè & cum ostentatione prædicare, ut apud Demosthen. καὶ Μελίτ' , tom. I, p. 565 Ed. Cl. Reisk. δὲ τῇ ἀγορᾷ ἔστι κυμβία, & ῥυτὰ, καὶ φιάλας ἐνομάζων. Et in Orat. πρὸ στεφάνου, pag. 237, lin. 11, μάλα στενῶς ἐνομάζων. Eodem sensu in simili occasione apud Heliodorum,

Heliodor. L. V, p. 234, τὸ παρὲντα πλεῖστον κατὰειθι-
μέμενος.

[P. 88, l. 1.] Ποῦς ὅς κρείττω. Hic, post ποῦς ὅς,
omissum credo ἐννοήσας; quæ conjectura loci prorsus simi-
lis comparatione confirmatur. Sic enim suprâ, L. I, p. 14,
de eodem Dryante, cui multa pariter dona à Dorcone, &
ipso Chloëu ambiente, promittebantur: μικρὸν δὲν ὁ Δρύας
ΘΕΛΧΘΕΙΣ ταῖς δώροις, ἐπένευσε τὸ γάμον. ἘΝΝΟΗ-
ΣΑΣ ὅς κρείττονος ἢ παρθένος ἀξία νυμφίῃς κ.τ.λ.
Amyot in suo Codice invenit ἐννοήσας, quum verterit: tou-
tefois pensant en lui-même puis après.

[P. 88, l. 2.] Καὶ ὡς, εἰ ποῦς. E tribus Codd. R. &
ex Edd. Commel. & Jungerman. revocavi illud ὡς, quod,
operarum vitio, observante ipso Columbanio in mendorum
elencho, in Ed. Flor. in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par.
& Lipsiens. omissum fuerat. Sic infrâ, p. 92 Ed. Moll. bis
illud ὡς iterat: Ὡς ἐκ ἀπείπατο Δρύας, ἀλλ' Ὡς εἰς
τὸ τρυγητὸν ἀναβέβλητο.

[P. 88, l. 4.] Εἴλκε χρόνον. Codd. Flor. & Urf. ἤνεγκε,
quam Codicum lectionem suo tribuit ingenio Moll.

[P. 88, l. 6.] Λυπηρῶς διῆγε. Sic apud Theocritum,
Idyl. XI, versu ultimo, ῥᾶον διῆσε. Subauditur βίον, ut
apud Latinos, peragere. Sic Pers. Satyr. V:

Varo regustatum digito terebrare salinum

Contentus perages.

In quibus versiculis duplex hellenismus: prior, terebrare
salinum, ut apud Græcos, ἀλίαν τρυπᾶν; de quo vide
Bos. Animadvers. ad Scriptores quosdam Græcos, p. 44:
posterior, perages, ut Græcum διάλγειν.

[P. 88, l. 8.] Ἐλιπάρει. Hoc sensu apud Achill. Tat.
L. V, p. 470, ἢ ὅς ἐλιπάρει. Et p. 476, λιπαρῶς.

[P. 88, l. 8.] Ἐνέκαστο. Hoc sensu Heliodorus, Lib. I,
pag. 19.

[P. 88, l. 10.] Πάντα αὐτῷ διηγῆται. Sic supra, L. I, p. 4 Ed. Moll. πάντα αὐτῇ διηγῆται, πῶς κ.τ.λ. πῶς κ.τ.λ. P. 6, τῇ γυναικὶ διηγῆται τὰ ἐφθέντα. P. 26, ἡ ᾧ αὐτῷ διηγῆται πάντα, τὸ δρόμον, τὸ κ.τ.λ. τὸ κ.τ.λ. πῶς κ.τ.λ. Ἐὖτι κ.τ.λ. Ut L. IV, p. 112 & 128, κατὰ λέξει πάντα. Et L. II, p. 57, ἡ ᾧ αὐτῷ κατέλεξε πάντα, τὸ τῶν αἰγῶν κτελόν, τὸν κ.τ.λ. πλὴν κ.τ.λ. τὸ κ.τ.λ. τὸν κ.τ.λ. τὰ κ.τ.λ. ὅπως κ.τ.λ. Et p. 58, διηγῆται καὶ αὐτὸς ἴδεν, ὅσα ἤκουσεν. P. 60, πολλὰ ἔλεγον, ὡς κ.τ.λ. ὡς κ.τ.λ. Et L. III, p. 74, καὶ διηγῆτο πῶς κ.τ.λ. καὶ ὅπως κ.τ.λ.

[P. 88, l. 16.] Νεμέσης. Sic, pro vulgato μινέσης, restitui è duobus primis Codd. R. & è Cod. Amyoti, in quo procul dubio νεμέσης, cum ille verterit: si Chloë déshoit de venir aux champs garder les bêtes avec lui. Sic quoque conjecerunt prior Editor Parisiens. & Cl. Bernard ad Synes. de Febribus, p. 42. Et hanc lectionem confirmant sequentia, καὶ ἐκ αὐτὸς μένος, ἀλλὰ Ἐ τὰ πρόβατα μὴ ποιεῖτον πειμένα; quod rectè Amyot vertit: mourroient de déplaisir s'ils perdoient une telle bergere.

[P. 88, l. 19.] Ἀνεγκών. Sic apud Achill. Tat. L. III, p. 260, ἀναφέρει ᾧ λυπόμενον ὁ Ἡρακλῆς; ubi vide Cl. Eoden. Xenophon Ephes. L. I, p. 11, ὅψις ᾧ ὁ Ἀβροκόμης ἀνεγκών. Eundem confer & L. II, p. 22 & 25, &c. & Heliodor. L. VIII, p. 396, Chariton. L. II, p. 33, & ad eum Cl. D'Orvill. p. 200 Animadvers. & Hemsterhus. Miscell. Observat. vol. V, tom. III, p. 63, ac J. F. Reitzium, qui apud Lucian. in Alexandro, tom. II, p. 232, hunc Longi locum laudat.

[P. 88, l. 19.] Ἀνεθάρρει. Minus benè duo primi Codd. R. ἐθάρρει.

[P. 88, l. 19.] Πύσιν ἐνεόει. Sic infra, L. III, p. 97 Ed. Moll. in re simili, πύσιν ὑπὸ χυγῆτι. Et L. IV, p. 139, πύσιν ἐπηγέλλετο. Et L. IV, p. 121, πύσιν ἔειπε.

[P. 88, l. 20.] Καὶ ἕνα. Amyot paulò aliter videtur legisse. Vertit enim : se mit en tête qu'il la pourroit bien avoir lui-même, s'il la DEMANDOIT à son pere.

[P. 81, l. 28.] Ἡείθμει. Propriè idem quod gallicè dicimus, se mettre sur les rangs. Theocrit. Idyll. XXVII, versu. 23.

Εἰς ἃ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

[P. 88, l. 21.] Ἐτάρατ' ἔιν. Quo sensu suprà, pag. 90 Ed. Moll. Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἶμα.

[P. 89, l. 3.] Τῷ Λάμῳ μὲν ἔν ἐδέν. Hanc Ursini Cod. ab Ursino probatam lectionem in textum recepi. Cæteræ omnes Edd. omittunt illud ἔν. In Ed. Florent. operarium vitio, quod ipse Columbanus in mendorum clencho sustulit, τῷ Λάμῳ ἢ ἐδέν.

[P. 89, l. 4.] Ἐτόλμησεν εἰπεῖν. Xenophon Ephes. L. II, p. 24 : ἔτε γὰρ πρὸς τῷ Ἀεροκόμῳ εἰπεῖν ἐτόλμα. Malè autem hîc Moll. & hinc utraq. Par. Ed. ἐτόλμησε εἰπεῖν, pro ἐτόλμησεν, quod in aliis omnibus Edd.

[P. 89, l. 5.] Λόγους προσήνεκε. Xenophon Ephes. L. III, p. 53 : προσφέρει λόγον πρὸς συνουσίας. Sic idem Xenophon loquitur Libro IV, paginâ 60, ut & Chariton, L. II, p. 25.

[P. 89, l. 6.] Ἐκεινωγήσας. Suprà, L. I, p. 7, κοινῶς ἀλλήλοις τὸ ἔναρ. Vide omninò Mœrim Atticistam de voce Ἀνακοινῶσαι, p. 20, ac præsertim Cl. Pierfon. ad hunc locum.

[P. 89, l. 8.] Λοιδόρησαντες ἔ. Rectè hîc & suprà, p. 6 Notar. Moll. observat ἔ aliquandò politioribus Græcis, pro ὅτι usurpati, præsertim si sequitur verbum affectum aliquem animi significans. Sic suprà, L. I, p. 4 Edit. Moll. αἰδεσθῆναι ἔ μηδὲ μιμήσεσθαι. Et infrà ibid. τὸ ἔ ἐκπλαγείσης, ἔ παιδία τίκτεσιν αἰγῆς. Et p. 7, ἔχθεισας ἔθιντο καὶ ἔπει αἰπόλοι, τύχην ἐκ σαργάνων ἐπαγίλ.

λόμιναι κρείττονα. Et L. III, p. 80, ἔκλαυσεν εἰ καὶ κριῶν ἀμαθήςτερος. Infrà, Lib. IV, p. 111 Ed. Moll. ἐθρήνει εἰ κριμήσει.

[P. 89, l. 11.] Ἐλευθέρες θήσει. Sic suprà, L. III, p. 91 Ed. Moll. κρείττων ὅσιν ἢ παρθένας μνηστῆρων γεωργῶν, καὶ εἰ ποτε τὰς ἀληθινὰς γονέας εὖροι, μέγας αὐτὰς εὐδαίμονας ΘΗΣΕΙ. Et L. IV, p. 121, ἔφη ταχίως ἐλεύθερον ΘΗΣΕΙΝ.

[P. 89, l. 12.] Φοβυμένη μὴ τολμήσει. Cave legas in futuro τολμήσει. Sic enim rectè Abresch. vir doctissimus, in Miscell. Observat. novis, tom. III, p. 12 & 13 : « dubius diu
« fui, verusne & omni esset exceptione major Grammatico-
« rum canon, subjunctivum carere futuro, quòd ejus passim
« se offerrent vestigia : sed perpendenti usum, si obtineret,
« fore nullum; nec latinam præterea, aut alias linguas
« agnoscere; visum est statuendum, loca, quæ præ se fer-
« rent, à sciolis esse corrupta, qui, quòd voculas quasdam
« novissent aliis temporibus additas ut plurimum regere
« conjunctivum, easdem ubi cum futuro indicativi positas
« observarent, ad eandem structuram, & hoc accommo-
« daturi, loca ut putabant minùs integra διορθώμενοι
« ἔλαβον παρορθῶντες κ.τ.λ. ». De quo vide & Cl. Fischer.
p. 174 & 175 libelli Animadversion. quibus Jac. Welleri Grammatica Græca emendatur, suppletur, illustratur; quem libellum hîc indico, ut tironibus, quibus utilissimus est, commendem. Igitur apud Heliodor. Lib. II, pag. 65, ubi δίσας μήτι κακὸν ἑαυτῷ ἐργάσῃ, pro ἐργάσῃ, lego ἐργάσει; nisi hîc τολμήσει & ἐργάσῃ sint aoristi.

[P. 89, l. 16.] Φερέσης τι μάλλον. Apud hîc quiddam excidit, ut ἢ αἰτέσης, aut aliquid simile, quod in suâ versione expresserunt Jungermanus & Amyot; quorum prior quidem : opus habemus nunc, quæ magis adferat aliqua, quàm quæ à nobis multa capiat; posterior verò: nous avons

besoin d'une fille qui nous apporte plutôt qu'à qui y faille donner. Paulò enim infrà, *πείσον πατέρα μηδὲν ΑΙΤΕΪΝ μέγα*. Moll. vertit: quin potius opus habemus, quæ conferat aliquid sponsâ.

[P. 89, l. 16.] *Οἱ δὲ πλούσιοι*. Rectè Jungerman. illi contrà opulenti, scilicet Dryas & Nape. Malè Moll. & divites etiam opulentos sibi petunt sponfos; nisi quis fortè legere tentet *νυμφῶν*, sponsarum, pro *νυμφίων*, ut sit sensus: quantò magis igitur nos, quibus res angusta domi, divite sponsâ opus habemus? Sed ab hâc conjecturâ abstinendum.

[P. 89, l. 19.] *Πάντως δὲ πρὸς κακίην*. Sic Cod. Urs. Ursino probante, & hinc Ed. Lipsiens. Illud δὲ πρὸς in aliis omnibus Edd. ita omissum est, ut Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ac C. R. II, post *γαμῶν* distinguant, & habeant, *πάντως κακίην φιλεῖ σε*. At Ed. Moll. & hinc utraque Par. non post *γαμῶν*, sed post *πάντως* interpungentes, habent *γαμῶν πάντως κακίην φιλεῖ σε*. Et hoc quidem malè; frustra enim *γαμῶν πάντως* interpreteris, quocumque modo, sub quibuslibet conditionibus. Quid autem apud optimos Scriptores discriminis sit inter *γαμῶν* & *γαμῶσαι*, quorum prius quidem de viro, posterius verò de feminâ dicitur, vide apud Ammon. p. 36, & apud summum Valckenær. Animadvers. ad Ammon. p. 59.

[P. 90, l. 3.] *Παρηγήσεται τὸ γάμον*. Sic suprâ, L. I, p. 14, *δῶρα παρηγίσετο*. Hic igitur in mediâ voce, non autem passivâ, ut Mollio visum, hoc verbum usurpatur. *Εὐπρεπῶς* autem hic eodem sensu dicitur, quo suprâ, L. I, p. 19 Ed. Moll. *εὐπρεπῶς δὲ τὸ σύμφυτον πρὸς χλόνην ἐφίλει*, id est, cum specioso prætextu.

[P. 90, l. 4.] *Λελεσμένα*. Hanc duorum primorum Codd. R. & Codicis Ursini ab Ursino probatam lectionem, pro suâ emendatione venditavit Mollius, & in textum recepit Cl. Dutens. Cæteræ Edd. *λεζόμενα*.

[P. 90, l. 5.] Ληπόμενος ὃ πολὺ τῷ αἰταμένῳ. Jungerman. vertit : quum longè abesset ab iis quæ expetere-
ret. Mollius verò : cūm esset longè inferior reliquis qui
ambibant ; quod & defendi posset : sed hoc sensu potius
αἰτῶν, quàm αἰτῶσθαι dicitur ; ut suprā, pag. 91, πρὸς
γάμον αἰτῶντες αὐτήν. Malè Amyot : connoissant qu'il
s'en falloit beaucoup qu'il ne pût payer ce qu'on lui de-
mandoit.

[P. 90, l. 5.] Τὸ σύνηθις ἔπραττε. Aristarch. L. II,
Ep. XX, p. 103 : ὁ μὲν γὰρ ἐκείνων ἔπραττε ταῦτα δὴ
τὰ μυριόλεκτα & σωήθη πρὸς τὰ παιδικὰ τοῖς ἐρωσι.
Idem, L. II, Ep. II, p. 74 : τῷ δὴ τὸ σύνηθις ὑμῖν ἔ
ἐλευθέραις, ἥρέμα παρκαλύψω. Et ibid. Ep. IV, p. 76, τὸ
σύνηθις ὑπεύχεται.

[P. 90, l. 8.] Ἐρίσανται. Suprà, L. II, p. 50 Ed. Moll.
αὐτὰς αἱ τρεῖς ἐρίσαντο Νύμφαι, μεγάλαι γυναῖκες &
καλαὶ, ἡμίγυμναι & ἀνυπόδηται, τὰς κόμας λιγυμένας.

[P. 90, l. 9.] Ἡ πριβυλάτη πάλιν. Sic suprā, loco
citato : ἡ πριβυλάτη λίσσει ἐπιρρωνύμενα, ceteræ autem
ταρσεντι.

[P. 90, l. 10.] Γάμος μὲν μέλει. Malè in Edd. Florent.
& Commel. μέλλει, pro quo rectè Jungermanus è Cod.
Ursini, Ursino probante, & hinc omnes Editores restitue-
runt μέλει. Sic suprā, p. 50, Nympharum natu maxima ei
dicit : Χλόης ἡμῖν μάλλον ἢ σοὶ μέλει. Et paulò infrā,
p. 51 : τὰ ὃ ἄλλα μελήσει πρὸς ὑμῶν ἔρωτι.

[P. 90, l. 10.] Τῆς Χλόης ἄλλω σταῖ. Nescio cur
Mollius, (quem in hoc, ut & in omnibus aliis, secutus est
prior Editor Par.) absurdè legit ἀλέης, pro Χλόης, quod in
Edd. Flor. Commel. & Jungerman. aliisque omnibus, &
stultè vertit, alii deo conjugii amator curæ est, ac in notā
dicit esse conjugium, cui plurimæ sunt admixtæ molestiæ
ac æiurniæ. Nam, inquit, est aloë frutex quidam, odore

gravi, sapore amarissimo. Idem tamen, ut & prior Paris. Editor, conjicit Χλόης; & suspicor Mollium, hominem vanissimum, & ridiculum thraſonem, ineptum illud & insulſum ἀλόης, quod nuſquam invenire potuit, de ſuo dediffe, & veram lectionem deditâ operâ pervertiſſe, ut certæ emendationis gloriolam captaret.

[P. 90, l. 12.] Θείλξει. Sic ſuprà, L. I., p. 14 Edit. Moll. ὁ Δρύας θειλχθὺς τῷς δώροις. Et L. III, pag. 91 : ὁ Δρύας πόλῃ μὲν ἐθέλγει τῷς λειομένοις.

[P. 90, l. 11.] Τὴν λύγον. Sic in poſterior. Par. Ed. reſtituimus. Malè cæteræ omnes Edd. & Miſſ. τὴν λύγον; ſemper enim femininum eſt λύγος. Suprà, L. II, p. 30 Ed. Moll. λύγος ξηρὰς πληγαῖς κατεξαſμένης. Et pag. 42, λύγον χλωρὰν μακράν. Et ibid. λύγον πλὺν χλωρὰν, ἣ δίδειται ἡ ταῦς, ἀπέφαγεν. Et p. 44, λύγος χλωρὰ. Et ibid. τὴν τε λύγον κατεδίει, ut & p. 45, ἀλλὰ ἀπέφαγεν τὴν λύγον.

[P. 90, l. 14.] Μακράν τὴν γῆς. Sic ſuprà, L. I, p. 10, κομίαντες ΜΑΚΡΑΝ. Operarum autem vitio, in Ed. Moll. omiſſum fuit γῆς.

[P. 90, l. 14.] Ὑπηνέχθη. Confer ſuprà, Libro II, p. 43, ubi κινηθέντος ἀπὸ τῆς ἐρῶν πνεύματος, λυθεῖσαν ναὺν ὑπὲρνεκεν ἡ παλὶρροία τὴν κύματος.

[P. 90, l. 15] Ταράξαντες ἀνέμους πλὺν θάλατταν. Sic tres Codd. Reg. & Edd. Florent. Commel. ac Jungerman. Malè autem Ed. Moll. & hinc utraq. Pariſienſ. & Lipſienſ. ταραξάντες ἀνέμους ἐπὶ θάλατταν.

[P. 90, l. 17.] Ἐξεβράσθη. Præter Ulpianum, L. III, 6, & Brodæum L. X Miſcell. c. 12, à Jungermano & hinc à Mollio laudatos, confer & Schottum Obſervat. Humanar. L. V, c. 30, p. 243. Ἐξωκράσθη τὸ πλοῖον.

[P. 90, l. 18.] Βαλάντιον τριχιλίων δραχμῶν. Rectè Mollius confert Herodian. qui, L. V, in Macrino, eadem formâ dixit : βαλάντια τὰ χημάτων αὐτοῖς ἐπέδειξαν.

Rectè idem addit in his loquendi formulis subaudiri *μισόν*, aut aliquid simile, quod sic ipse Longus infra supplet, L: III, p. 95 Ed. Moll. *βαλάντιον ἀρσυεία μισόν*. Sic suprà in *γήλοφοι κλημάτων*, *νομὰι ποιμνίων*, paginà 3 Editionis Mollianæ, observavimus adjectivum *μισός* esse subaudiendum. Sic gallicè, une bourse de cent louis.

[P. 90, l. 19.] *Ἀπειλύει*. Alciphron, L. I, Ep. X, p. 40, *ἐκ ναυαγίας ἀποπλύειν σῶμα*; de quâ voce vide ibid. Cl. Bergler.

[P. 91, l. 3.] *Νῦν*. Vel τὸ νῦν.

[P. 91, l. 5.] *Ταῦτα ἐπεῖσαι, τῇ νυκτὶ σωμαπῆλθοι*. Malè Edd. Flor. Commel. & Moll. non post *ἐπεῖσαι*, sed post *τῇ νυκτὶ*, ita distinguunt, ut sit, *ἐπεῖσαι τῇ νυκτὶ*; quod & meritò damnat Cl. Boden. Rectè Amyot, disparurent avec la nuit.

[P. 91, l. 6.] *Ἀναπνδήςας περιχαρὴς, ἥλαυνε*. Solum ego distinxì post *περιχαρὴς*, ne referatur ad sequens *ἥλαυνε*, sed ad præcedens *ἀναπνδήςας*. Alciphron, L. III, Ep. X, p. 300, *ἀνεχρόμενος περιχαρὴς ἦν ἐγώ*. Contrà apud Achill. Tat. L. I, p. 24, *ἀναθορῶν περιδεής*. Idem L. VII, p. 618, *περιχαρὴς ἐγίνετο*.

[P. 91, l. 11.] *Τῆς κυμαλωγῆς*. Malè in omnibus Edd. & in uno ex Urf. Codd. & in duobus primis R. legitur *κυμαλώδες γῆς*, quæ est glossa. Restitui veram lectionem *κυμαλωγῆς*, quæ & in Flor. & Urf. Codd. & ad oram tertii Regii, quamque Codicum lectionem & à summo Valckenxio probatam, Columbanio sublegit Mollius & pro suâ emendatione venditavit. Sic & in Luciani Timone, tom. I, p. 174, summus Hemsterhus. pro τῇ κυμαλώδες γῆς, è Regio Cod. reposuit *κυμαλωγῆς*, & idem in Longo legendum monuit. Sic & in Hermotimo, tom. I, p. 828, Cl. Grævius pro ὅττι πλεὺς κυμαλώδης, legit ὅττι πλεὺς κυμαλωγῆς, & confert Lucianum in Navigio, (tom. III, pagin. 254.)

ἀπόξυροι δὲ εἰσι πέτραι, ὀξῦαι, παραθηρόμεναι τῷ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτην ποιῶν καὶ κυματώγην, & Herodot. Lib. IX, p. 737, ubi vide & Cl. Wesseling. qui rectè comparat & eundem Herodotum, Lib. IV, p. 367, apud quem, ut apud Auctorem vitæ Homer. c. 19 & 34, & apud Sextum Empiric. L. VII, c. Mathematic. p. 395, habes κυματώγην, id est, ἀκλὴν ἐνθα τὰ κύματα ἀγνύνται, sive littoris crepidinem, quam verberat unda maris, explicante Eustathio ad Odysseam E, p. 230,48 Ed. Basileæ, anno 1559. Mollius autem monet alibi apud Herodotum scribi κυματώγην, ὀξυλόνως, alibi verò κυμαλώγην, παροξυλόνως. At video Grævium damnavisse illud κυμαλώγην, παροξυλόνως, & passim ab Hemsterhus. aliisque in Lucian. ab Eustath. ab Hesychio & Suidâ in hanc vocem, ab Agathiâ, L. III, p. 97, &c. à summo Valckenærio ad Herodotum, L. IV, pag. 367, &c. κυματώγην, & contrâ κυμαλώγην à Cl. Wesseling. in Herodoto constanter scribi. Amyot autem in hoc Longi loco vertit, au long du rivage.

[P. 91, l. 13.] Οὐκ ἀγαθὸν ὁδωδῶς. Sic prorsùs gallicè dicitur, qui ne sent pas bon. Hic autem emphasis inest in hac negatione, ut suprâ, L. II, p. 51, ἐκ ἀλθὲς πολέμιος, id est, pessimus hostis.

[P. 91, l. 14.] Μυδῶν. Eodem sensu apud Alciphron. L. I, Ep. 17, p. 66, habes κάμηλεν μυδῶσαν. De hac autem voce μυδῶν confer summum Ruhnken. ad Timæi lexicon p. 132, & Koën. ad Gregor. de Dialect. p. 264 & 265.

[P. 91, l. 19.] Τὰς Νύμφας εὐφημῆσαι. Amyot in suo Codice videtur invenisse προσκυνῆσαι τε καὶ εὐφημῆσαι. Vertit enim : mais il ne partit point de là qu'il n'eût premièrement ADORÉ & remercié les Nymphes. Paulò suprâ dicitur, pag. 95 Ed. Moll. τὰς Νύμφας προσκυνήσας. Et libro II, paginâ 52 : τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν προσεκύνει.

[P. 92, l. 1.] Συλλαμβάνεσαν. Vide Cl. Abresch. qui hunc Longi locum profert in Lektion. Aristænet. p. 47.

[P. 92, l. 2.] Εἰλημῶν δέ. Hoc ᾧ, quod in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. fuerat omissum, è Cod. Ursini, Ursino probante, revocavit Mollius, & hinc utraque Paris. Ed. & Lipsiensis.

[P. 92, l. 2.] Εἰλημῶν ᾧ τῶν τριχιλίων. Summus Valckenær emendat εἰλημμένων ᾧ τῶν τριχιλίων. Rectè enim dicitur λαβείναι τινός, sed non item εἰλημῶν τινός.

[P. 92, l. 7.] Συνείνας. Subauditur δρόμον, quem ipse Longus sic infrà supplet, L. IV, p. 138 Ed. Mollian. σωίτείν δρόμον.

[P. 92, l. 7.] Σεβῶ. Confer Thomam Magistram, qui in Ἀπεβῶ, p. 101 & seqq. βῶ explicat πεπαρρησιασμένως χωρῶ, ubi vide summum Hemsterhus. à quo hic Longi locus profertur.

[P. 92, l. 8.] Ἀλωνοτριβῶντα. Arcà menses terentem. Vide summum Valckenær. Animadvers. ad Ammon. Lib. I, c. 4, p. 22, ubi hunc Longi locum laudat.

[P. 92, l. 11.] Κλᾶν ἄμπειλεν. Vide Cl. D'Arnaud, Lektion. Græc. L. I, c. 12, p. 81, Cl. Pierfon. in Mærim Atticistam, voce Κλάσαι, p. 228, & imprimis perdoctam summi Hemsterhus. observationem in Addendis ad Thomam Magistram, ad p. 536, ubi & hunc Longi locum laudat. Hic autem prior Par. Editor, pro κλᾶν conjecit κλαδᾶν, quâ emendatione carere potuissimus. Tres autem Mss. R. omittunt illud κλᾶν, quod tamen ad tertii oram conjectum fuit, & à Cod. Ainyoti abesse potuit, cùm verterit : je fais bien bésogner aux vignes & aux olives.

[P. 92, l. 11.] Φυλὰ κατερύτλην. Sic suprâ, p. 13 Ed. Moll. vidisti Δρύαντα φυλὸν κατερύτληντα.

[P. 92, l. 12.] Γῆν ἄρῃν. Thomas Magister, p. 111, & Mæris Atticista, p. 22, in hanc vocem observant Atticos

dicere ἀρῶν, ceteros autem Græcos ἀροτριᾶν. Hic autem Edd. Flor. Commel. & Jungerman. habent γῆς ἀρῶν. At Moll. è Cod. Urs. Ursino probante, & hinc utraque Parisi Edit. ut & Lipsiens. γῆν ἀρῶν, quod & in duobus primis Codd. R.

[P. 92, l. 12.] Λικμῆσαι πρὸς ἀνέμον. Bacchylides ; Epigrammat. XX, p. 153 tomi primi. Analectorum Poëtarum Græcorum :

Εὐδημος τ' ἤνεν ἐπ' ἀρχῇ τέτθ' ἀνέθηκε,
 Τῷ πάντων ἀνέμων πεισάτω Ζεφύρῳ.
 Εὐξαμένῳ γάρ εἰ ἦλθε βοηθός, ὄφρα τάχιστα
 Λικμήσῃ πεπόνων καρπὲν ἀπ' ἀσαχύων.

[P. 92, l. 17.] Ὑπεβάλλομεν. Fortè quis conjiciat ὑπεβαλλόμεν, ut referatur ad solum Daphnim; sed malo de Lamone simul & Daphnide intelligere ὑπεβάλλομεν. Huetius autem miratur quomodò Daphnis hic dicere queat eos priùs, hircorum inopiā, alienis in admissurā uti coactos fuisse, cūm contrā ipse Longus suprā scripserit, L. I, p. 10 Ed. Moll. in hoc grege duos hircos fuisse; sed Huetio potest responderi, hoc tempore hircos extitisse, quia jam ab aliquo tempore capellas pascibat Daphnis: vel, quamvis hirci in hoc grege adessent, eos tamen non satis firmos & robustos fuisse, ut, in spem gentis, capellarum admissuræ destinarentur; quod ultimum placuit Mollio.

[P. 92, l. 18.] Ἀμιμπλος. Xenophon Sympos. c. 2, p. 122: δῦπνον ἀμιμπλον ἡμῖν παρίθηκας; ubi rectè Cl. Bachius in Indice observat in hoc loquendi genere inesse ἀλότῃζα quamdam Scriptoribus satis frequentem.

[P. 92, l. 19.] Τῶν ἄλλων κρατῶν. Suprà, p. 92 Ed. Moll. πολὺν κρατῆσιν ἤλαττε τῶν ἄλλων.

[P. 93, l. 2.] Αἶδε ὑμῖν. Illud ὑμῖν, quod in tribus Codd. R. in Edd. Florent. Commel. & Jungerman. deest, è Cod. Urs. Ursino probante, revocavit Mollius, & hinc

uterque Par. Editor, ut & Lipsiensis. Frustrà Mollius hanc Codicis lectionem suo ingenio tribuit, & affirmat in suo Codice legi *παρ' ἐμῆ ᾧ αἰ*. Nam cū per suum Codicem semper intelligat Editionem Commel. quod jam observavimus, & plurimis exemplis confirmare possemus, in Ed. Commel. ut & in Florent. rectè habetur *παρ' ἐμῆ ᾧ αἰδι*. Amyot in suo Cod. invenit *ὕμιν*; nam vertit: voici trois cent écus comptans (*αἰδι*) que je te donnerai (*ὕμιν*).

[P. 93, l. 4.] *Περίβαλόν*. Malè ad oram Codicis Reg. III, *περιλαβόν*.

[P. 93, l. 5.] *Τοσῦτον ἀργύριον*. An aliquid ampliùs hic in suo Cod. invenit Amyot vertens: voyant si grosse somme de deniers, qu'ils n'en avoient jamais tant vu ensemble.

[P. 93, l. 6] *Ἐπηγγέλλοντο*. Sic emendavi è duobus primis Codd. R. pro *ὕπηγγέλλοντο*, quod in omnibus aliis Edd. Confer quæ suprà annotavimus ad p. 13 Ed. Moll. in hæc verba, *δῶρα πολλὰ ἔπηγγέλλετο*. Fortè hic librarii lapsus ortus est è proximè sequenti, *ὕπιχνητο*; nisi, quod minùs arridet, retinere malis *ὕπηγγέλλετο*, & vertere, subobscurè innuerunt, annunciarunt. Amyot autem in suo Codice invenit *ἐπηγγέλλετο*; vertit enim: lui promirent sur le champ.

[P. 93, l. 7.] *Πείσθη ὑπιχνητο*. Sic in re simili infrà, L. IV, p. 139, *πείσειν αὐτὸς ἐπηγγέλλετο*.

[P. 93, l. 7.] *Ἡ μὲν ἔν*. Cod. Urs. Ursino probante, ἡ μὲν δὲ, quod & in duobus primis Codd. R.

[P. 93, l. 8.] *Τὰς βῆς*. Cod. Ursin. Ursino probante, *τὰς βῆς*.

[P. 93, l. 9.] *Τριβόλοις*. Hoc, pro *τριβίαις*, quod in omnibus aliis Edd. in textum recepit Cl. Dutens, Mollii notam secutus, qui hanc, ut alias ferè omnes, Jungermano debet emendationem. *Τρίβολος* autem, quod & latinè dicitur tribula & tribulum, est vehiculum, quo maturæ

fruges in areâ terebantur , & è spicis excutiebantur grana. De hoc Jungermanus videndos monet Nonium & Isidor. ult. Orig. 14, Varron. de linguâ lat. L. IV, & L. I, de re rusticâ, c. 22, Caton. de re rusticâ, c. 135. Sic Columell. L. II, de re rusticâ, cap. 21 : at si competit, ut in areâ teratur frumentum, nihil dubium est, quin equis meliùs, quàm bobus ea res conficiatur ; at si pauca juga sunt, adjicere tribulam, & traham possis, quæ res utraque culmos facillimè comminuit. Et Varro de re rusticâ, L. I, c. 52 : è spicis in aream excuti grana, quod fit apud alios jumentis junctis ; ac tribulo ; id fit è tabulâ lapidibus aut ferro exasperatâ, quæ imposito aurigâ, aut pondere grandi trahitur jumentis junctis, ut discutiat è spicâ grana, &c. Plin. Lib. VIII ; c. 39, à Mollio laudatus : messis tribulis in areâ extunditur. Callimachus, hymn. in Cererem, vers. 20, ab eodem Jungermano laudatus :

Κάλλιον, ὥς καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
Ἀσυχύων ἀπικοψι, & ἐν βόας ἦκε παλῆσαι,
Ἄνικα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκειο τέχνην.

Ad quem locum Grævius monet & ab Hebræis boves in triturando adhibitos fuisse, cùm sit hæc lex Moïsis, Deuter. 25, 4, trituranti bovi os non obligabis. Idem Jungerman. observat in Glossis græco-latinis, ubi legitur Τρίβλος, tribula, triher, τρίβλος, ἄκανθα, pro triher, legendum traha, vel trahea, quoniam Virgil. (Georgic. I, v. 164.) & Columella tribulaque traheasque soleant conjungere. Idem adjungit illa Bellonii I Observat. 64, de Epirotis rusticis : collectâ messe, frumentum triturant ; haud flagellis, ut apud nos, sed bobus, quemadmodùm per universam Græciam : idque facientes, asseres Chalcedonio lapide munitos post se trahunt, ut stramina & paleas confringant. Extat hæc vox, observante Moll. in secundo Samuelis libro, cap. 12, vers. 31 : ἡ λαὸν ἔθηκεν ἐν τῷ

περίειναι, καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηρεῖς, ἐν ὑπολο-
 μέναι τοῖς σιδηροῖς. Adde eandem occurrere & in Genesi,
 c. 3, v. 19, & in Oseâ c. 10, v. 8; ubi ἀκανθαὶ καὶ τριβό-
 λοι consociantur, ut & in Epistolâ ad Hebræos, c. 6, v. 8.
 Confer Dioscorid. L. IV, c. 15, &c. Ut autem apud Lati-
 nos è Tribulus, quod est spinæ genus cum lappis conjunc-
 tum apud Virgil. Georgic. L. I, v. 153, derivatur Tribulum,
 quod, cum traheâ conjunctum apud eundem ibid. Virgil.
 v. 164, est instrumentum quo maturæ fruges in arcâ terun-
 tur: sic & apud Græcos, quorum linguæ eadem analogia,
 τριβόλος & illam plantam & hoc triturantium significat
 vehiculum. Suprà Daphnis Dryanta offenderat, θυρὲς τι-
 ρας ἀλωνοτριβόντα μὲν τῆς Νάπης: undè fortasse quis hîc
 retinendam censeret omnium Edd. & Codd. lectionem τρι-
 βόις; quod quidem vocabulum, quamvis ἀπαξ λεγόμε-
 νον, ut sunt alia quædam apud ipsummet Longum omnesque
 fermè Scriptores, propriè designat illud instrumentum quo
 fruges teruntur, τριβίλα. Nec deerunt qui conjiciant τρι-
 βάις, quod in τριβόις facilè mutari potuit. Nobis autem
 minùs arridet doctissimi Bodeni conjectura, qui pro τρι-
 βόις, legit κριθίς, ut, qualia grana è spicis sint extrita,
 indicetur voce τοῖς κριθίς, quæ designaret hæc grana
 fuisse hordeacea. Amyot autem, virgulâ ante τοῖς τριβόις
 omissâ, & conjunctivâ καὶ transpositâ, vertit: & en chaf-
 sant les bœufs en rond avec les harces, faisoient sortir le
 bled hors des épis.

[P. 93, l. 9.] Καλειργάτω. C. Urs. Ursino probante,
 καλειργάζετο.

[P. 93, l. 13.] Τὸ καινότατον. Malè Edd. Flor. Com-
 mel. & Jungerman. τὸν καινότατον; undè malè Jungerman.
 vertit, novissimum ab iis petiturus sponsum. Rectè autem
 Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. & Cod. Amyoti,
 ut ex ipsius versione apparet, τὸ καινέτατον. Rectè Moll. (quæ

nota ipsius, τὸ καινότατον, ita propria est, ut eam nec Columbanio, nec Jungermano, nec Ursini Codd. sed forte Budæo debeat) monet apud elegantissimum Lucianum sæpè τὸ καινότατον per parenthesin enunciari sumique pro re valdè inusitatâ, quamque ideò maximè mireris. Hic autem valdè insolens & inusitatum erat à Dryante, virginis patre, peti sponsum, dùm contrà Lamon suo filio sponsam Chloën petere debuisset. Mollius appositè duo profert exempla è Luciani Nigrino, tom. I, p. 61 & 76 Ed. Hemsterhus. (adde & p. 42 & 59 ibid.) & è Timone, p. 124 ibid. ubi τὸ καινότατον eodem prorsùs sensu usurpatur, nec à quibusdam interdùm, minùs tamen propriè, vertitur, quod absurdissimum est, nisi quia, quæ insolita & inusitata præter morem atque expectationem accidunt, ea nonnunquàm absurda aut sunt, aut videntur. Gallicè interpretarer, chose étrange, nouvelle. Immò & infrà, L. IV, p. 136 Ed. Moll. noster sic locutus est: ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, εὐρεθῆις ἀπολώλει δάφνις; ubi & lapsus est Jungerman. Sic per parenthesin, aut absolutè, dicitur & τὸ κοινότατον. Achill. Tat. L. III, p. 306: τὸ δὲ ἔν κοινότατον, πρεσπιστῶν καλῆσασζέμην.

[P. 93, l. 14.] Κεῖθια μιτρεῖντας. Nusquam ea vox occurrit; undè Mollius legendum scripsit κεῖλῖδια, scilicet operatum vitio, pro κεῖθια, ut rectè emendat Cl. Boden. Κεῖθιδιον autem extat apud Athenæum, L. V Deipnosophist. à Mollio laudatum, & dicentem: κρεῖθια ἔστωρὸς ὀλίγης δ/αμιτρεῶν. Adde & apud Lucian. in Asino, tom. II, p. 570, 585, & 615. Cave autem κρεῖθιδιον confundas cum κρεῖθηδίῳ, quod apud Suidam in Κρεῖθῇ, aliosque, γυναῖκιν μύρῃον designat.

[P. 93, l. 15.] Ἀθύμως τι ἔχοντας. Sic loquitur Xenophon in Hierone, c. 8, pag. 199. Jungermanus edidit ἀθύμως ᾗ, pro ἀθύμως τι, quod à Cl. Bodeno probatum,

potuit tamen ex operarum vitio origi.

[P. 93, l. 21.] Ἐπιδώσει. Sic Agamemnon apud Homer. II. I, v. 146 :

Τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάειδεν ἀγέσσω ,
Πρὸς οἶκον Πηλεΐος· ἐγὼ δὲ ὅππ' μύλια δώσω,
Πολλὰ μάλ', ὅσ' ἔπω τις εἴῃ ἘΠΕΔΩΚΕ θυγατρὶ.

[P. 93, l. 21.] Συντετραφθαι γδ' ἀλλήλῃς, καὶ τῷ νέμειν σωῆσθαι φιλίᾳ ῥαδίως λυθῆναι μὴ δυναμένη. Sic legendum puto. Mollius, partim ex Jungermano, conjectit : σωτετραφθαι γδ' ἀλλήλοις ; καὶ τῷ νέμειν σωῆσθαι φιλίᾳ ῥαδίως λυθῆναι μὴ δυναμένη. Ego de meo reprofui ἀλλήλῃς, pro ἀλλήλοις, & post Jungerman. Cl. Dutens & Cl. Bodenum, φιλίᾳ ac δυναμένη dedi in quarto casu cum iota subscripto; ut & φιλίᾳ fuisse in uno ex Urf. Codd. & in suo Florentino observat Columbanus, qui se conjecturâ ductum φιλίᾳ emendasse monet. Huetius ac summus Valekenæ legunt : σωτετραφθαι γδ' ἀλλήλῃς, καὶ τῷ νέμειν σωῆσθαι φιλίαν ῥαδίως λυθῆναι μὴ δυναμένην. At verò in uno ex Urf. Codd. in tribus R. & in Edd. Flor. Commel. Moll. & priori Par. habes, σωτέθραπται γδ' ἀλλήλοις, καὶ τῷ νέμειν σωῆπται φιλίᾳ ῥαδίως λυθῆναι μὴ δυναμένη. Sic & Edd. Jungerman. Cl. Dutens & Cl. Bodeni, nisi quòd pro φιλίᾳ & δυναμένη in nominativo, legunt φιλίᾳ & δυναμένη in ablativo. Fortè autem hæc Editionum Florent. Commel. Moll. & prioris Par. lectio, σωτέθραπται γδ' ἀλλήλοις, καὶ τῷ νέμειν σωῆπται φιλίᾳ ῥαδίως λυθῆναι μὴ δυναμένη, ità retinenda est, ut cum Amyoto, post ἀλλήλοις, subaudias ἔλεγον, aut ἔφασκον; cùm id optimis Scriptoribus familiare sit, ut, cùm præceps & vehementior fertur dicentis impetus, ab indirectâ quam vocant, ad directam, lectore non præmonito, transilient orationem. Exemplâ passim apud Livium aliosque obvia. Immo & noster suprâ, L. II, p. 39, placidam Daphnidis &

Chloës

Chloës amorum narrationem his verbis conceptam, *πά-
λιν ἐν ἀρχυπνία κ.τ.λ.* hâc oratione sic subitò abrum-
pit: *Ἐφιλῆσθαι, & εἶδεν ὄφελος κ.τ.λ.* Ubi observavimus
subaudiendum *ἔλεγον*, ut & paulò suprâ, p. 38, post *ἀλ-
γῶσιν οἱ ἐρῶντες*. Sic & infrâ, pag. 99 Ed. Moll. in hæc
verba, *ἐπράφη μὲν ὑπὸ αἰγός*.

[P. 94, l. 8.] *Οὐδ' ὥς*. Sic in Codice R. II, ad tertiâ
oram, & in Edd. Flor. Jungerman. & Commel. in quarum
postremâ malè *ὥς* pro *ὡς*. At verò Mollius è Cod. Urs. cujus
lectionem probant Ursinus & Cl. Boden, sed quem ipse,
pro suo more, ne nominat quidem, in textum recepit *εἰδ'*
ὅλως, quod & in Codd. Reg. I & III lectum, retinuerunt
duo Parisienses & Lipsiensis Editores, & fortè ideò præfe-
rendum videatur, quòd sequatur *ἐξηγόρευσεν*; hoc enim
verbum vi præpositionis valet, omnia ità elocutus est, ut
nihil omninò reticeret. Sic in S. Matthæo, c. 3, v. 6, Cl.
Abresch. p. 533 Adnotation. ad quædam loca novi Testa-
menti, in hæc verba *ἐξομολογέμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν*,
observat hoc verbum vi præpositionis valere, rotundè pro-
fiteri, ità ut nihil reticeas. Gallicè dicas, de point en point,
ἐξ. Sed fortè hîc illud *ὅλως* glossa est *τὸ ἐξηγόρευσεν*, quâ
vis in hoc verbo insita declarata fuit. Illud elegantissi-
mum *εἰδ' ὥς* sic Amyot expressit: n'osa pas néantmoins.

[P. 94, l. 13.] *Ὁ Πάν ὑμᾶς*. Malè duo primi Codd.
R. *ἡμᾶς*.

[P. 94, l. 13.] *Ἀντὶ τῆςδε*. Sic suprâ, L. I, pag. 24
Ed. Moll. *ἀντὶ τῶντων*.

[P. 94, l. 15.] *Σπείδω γάμον*. Sic infrâ, L. IV, p. 109
Ed. Moll. *σπείδων τὸν γάμον*. Suprà, Lib. III, pag. 92,
cum præpositione, *σπείδεται πρὸς τὸν γάμον*. Rectè Moll.
confert & hoc Homer. Od. T, v. 137:

Οἱ δ' ὃ γάμον σπείδουσιν, ἐγὼ δ' ὃ δόλως πολυπείω.
[P. 94, l. 15.] *Καὶ γὰρ ἂν μαγνείμην*. Hîc aliquid
P

corruptum, aut omissum. An legendum, καὶ γὰρ ἐκ αὐτῆς μαρ-
 νοίμην ὡς κ.τ.λ. vel ἐκ αὐτῆς ἔτως μαινοίμην, ὡς κ.τ.λ.
 id est, non tam insipiens essem, ut, &c. Sic apud Lucian.
 in Piscator. tom. I, p. 606: μὴ ἔτω μαυρίην ἐγὼ, ὡς
 βλάσφημον εἰπεῖν τι. Et tom. II, in Amor. p. 428: τὸτο
 δὲ ἐκ αὐτῆς παίδων εἴποι τις· ἔχ' ἔτω μέμνην; in
 quo Lucianus mihi imitatus videtur Demosthenem de Co-
 ronâ, p. 242 Ed. Cl. Reiskii: ἔτ' Ἀλεξάνδρῳ φίλον εἰ-
 ποίμι αὐτὸς ἐγὼ σε· ἔχ' ἔτως μαίνομαι. Idem Lucianus in
 Decorum Dial. V, tom. I, p. 214: ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μαυρίην,
 ὡς τὰ χεῖλη προσενεγκῖν τῷ μαλθακῷ τῷτο Φρυγί.
 Nescio autem cur Cl. Jungerman. pro ὡς μὴ καὶ τὸν κ.τ.λ.
 legit ὅς μή. Amyot autem vertit: autrement serois-je
 bien insensé, me voyant déjà sur l'âge, & ayant plus de
 besoin d'aide que jamais, si je n'estimois que ce ne fût un
 grand heur (ἀγαθόν τι μέγα, quod proximè sequitur) d'ê-
 tre alloué de votre maison. An aliud quid in suo Cod. inve-
 nit, & legit: καὶ γὰρ αὐτὸς μαρνοίμην, εἰ μὴ ὡς ἀγαθόν τι μέγα
 νομίζοιμι (scu ἡγησαίμην) ἢ ὑμέτερον οἶκον φίλον προσ-
 λαβεῖν; vel εἰ μὴ τὸν ὑμέτερον οἶκον φίλον προσλαβεῖν,
 ὡς ἀγαθόν τι μέγα νομίζοιμι, aut ἡγησαίμην.

[P. 94, l. 16] Χερὸς διόμιμος. Suprà, L. II, pag. 31
 Edit. Moll. ἴδει πολυχρείας.

[P. 95, l. 1.] Ἀναβαλλώμεθα. In Ed. Florent. legitur
 ἀναβαλλόμεθα, operarum vitio, quod Columbanus in
 mendorum clencho sustulit. Xenophon Ephes. L. V, p. 64,
 ἀναβαλλομένη τὸν γάμον.

[P. 95, l. 5.] Φιλείτωσαν ἀλλήλους ἀδελφοί. Cl. Koën
 ad Gregor. de Dialectis, p. 153, hîc excidisse putat ὡς,
 quod in textum recepit Cl. Dutens. Sed Cuperus, Observa-
 tion. L. I, c. 8, p. 61, vulgatam lectionem tuetur vel Achille
 Tatio, L. VIII, p. 473 Edit. Salmas. at p. 642 Edit. Cl.
 Bodeni: ἀποδημήσαντες γεγένημεν ἀλλήλων ἀδελφοί. Sic

subaudiendum est & ὡς suprā apud Longum, L. II, p. 70 Ed. Moll. ἢ εἰρήνης ὥραν ἀνέμενον ἐκ θανάτου παλιγγενεσίαν. Et L. II, p. 32, τότε ἢ κύνες, φασὶν, ἐκ δεισμῶν λυθέντες, id est, ὡς κύνες. Rectè Cl. Boden confert Aristophan. in Pluto, γ. 295:

τράγοι δ' ἀκραλιῦσθε,

id est, tanquam hirci lascivite; ad quem locum notat Scholiasta, omitti ὡς.

[P. 95, l. 6.] Ἰδοι μόνον τοσῶτον. Summus Heinsius. qui hunc Longi locum profert ad Xenophont. Ephes. Observ. Miscell. vol. III, tom. III, p. 410, eam vim inesse dicit in τοσῶτο, vel τοσῶτον ἢ, ut significet, tantum verò, hoc unum verò. Confer & summum Valckenær. p. 250 Adnotat. in Euripidis Hippolyt. ad hunc versum, τοσῶτον ἴσμεν.

[P. 95, l. 7.] Κρεῖττον ἡμῶν. Sic suprā, p. 98, κρεῖττων ἢ παρθένος μνηστῆρων γεωργῶν.

[P. 95, l. 8.] Ὄρεξε πόλιν. Malè Ed. Moll. & hinc utraque Par. πότον. Suprà ὠρεξε eodem sensu, Lib. III, pag. 74.

[P. 95, l. 9.] Πρῆπιμψε μέχει τινός. Sic suprā, L. III, p. 77 Edit. Moll. Dryas & Nape πρῆπιμπον τὸν Δάφνιν.

[P. 95, l. 11.] Ὅστις ὁ Δάφνις. Fortè quis conjiciat, ὅστις ἂν εἴη, quod non est necesse. Jam observavimus nonnunquam verbum εἶν subaudiri. Sic suprā, L. I, p. 7 Ed. Moll. ἤδη εἶν ὁ μὲν πέντε καὶ δέκα ἔτη. Et ibid. p. 25: ὁ ἢ Δάφνις ἀνυπόδητος, ubi subintelligitur ἦν. Ut & Lib. III, p. 80: ἐκλαυσεν εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέσιρος εἰς τὰ ἔρωτες ἔρτα.

[P. 95, l. 15.] Μαδῶση γυραικί. Malè Jungermannus vertit, putida. Rectè Mollius, depili; & Amyot, pelée. Nam, ut verè observaverunt summus Ruhnkenius ad Timæum, voce Μυδαῖν, p. 132, & Cl. Koën ad Gregor. de Dialect. p. 264 & 265, post Scholiastam Aristophanis ad

Plutum, v. 266, ubi vides *πρίσβυτην μαδῶντα*, *μυδᾶν* quidem de putredine quæ factorem emittit, *μαδᾶν* verò de pīlorum defluvio ferè semper usurpatur. Hinc Hesychius: *Μαδᾶ*, ἐκρεῖ. Et *Μαδαρὸς*, ἀραιόθριξ, ψιδιός. Et *Μαδίσας*, τὰς τρεῖχας ἀποβαλὼν. Et *Μάδες*, τὸ ψίλωθρον. Suidas: *Μαδῶντα*, φαλακρὸν, καθόλου τρεῖχας μὴ ἔχοντα.

[P. 95, l. 16.] Ὅσον εἶδε ἀρχάδων. Hanc Jungermani conjecturam sibi vindicavit Mollius, & in textum receperunt Cl. Dutens & Cl. Boden. Cæteræ omnes Edd. & tres Mss. R. ἔσων.

[P. 95, l. 20.] Ἐὰν ταῦτα ἔτως. Amyot legisse videtur, εἴεν ταῦτα ἔτως. Vertit enim: ô, Pan, & vous, Nymphes, veuillez qu'il soit ainsi.

[P. 96, l. 1.] Τάχα ἔτιες. Sic C. R. III & Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. è Cod. Ursin. Ursino probante, pro ἔτως quod in Edd. Flor. Commel. Jungerman. & in duobus primis Codd. R.

[P. 96, l. 1.] Ἰδίης εὐρών. Hoc sensu suprâ, L. III, p. 91 Ed. Moll. εἰ ποτε τὰς ἀληθινὰς γονέας εὐροι. Et p. 93, εὐρὼν τὰς οἰκείας.

[P. 96, l. 2.] Τῶν Χλόης ἀπὸρρήτων. Moll. vertit: forsàn & de Chloës aliquid reperiet secretis. At Jungerman. fortè hic, veris parentibus repertis, reperiet quiddam & de Chloës, qui ità penitus ignorantur. Ut Amyot: à l'aventure que Daphnis ayant été reconnu par ses parents, pourra bien faire trouver ceux de Chloë aussi. Mollii versionem magis probo, cūm ἀπὸρρήτος potiùs de rebus quàm de personis dicatur.

[P. 96, l. 4.] Ἐλθὼν ᾧ ἐκῆ. Hic ἐκῆ, pro ἐκῆσε, ut apud Cebet. in tabulâ, c. 21, ἢν δ' ἔσωθῶσιν ἐκῆ, id est, ἐκῆσε, scilicet πρὸς παιδείαν. Apud Gemistum Plethonem, L. II, c. 11, p. 115 Ἑλληνικῶν, ἀχέλο ἐκῆ; ubi vide Cl. Reichardum qui & hunc Longi locum contulit.

[P. 96, l. 4.] Μελίωρον πρὸς πλὴν ἀκοήν. Confer Cl. Bergler. ad Alciphron. L. II, Ep. IV, p. 251. Chariton, L. III, p. 59, μελίωρος πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν γινόμενος, ἐκ ἀναρρήτας ἐαυτὸν τὴν ἀκροάσεως. Sic loquitur & Lucian. in Jove Tragædo, tom. II, p. 646; ubi vide Cl. Reitz. qui & hunc Longi locum protulit.

[P. 96, l. 6.] Γάμυς θύσῃν. Rectè θύσῃν emendat Jacobus Elsnerus Observat. Sacr. in Libros novi Testamenti, tom. I, p. 100. Achill. Tat. Lib. I, p. 73 & 74: πότε μοι, τέκνον, γαμῶς; Πότε σε θύω τὴν γάμυς; sed, ut ait Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 178, γάμυς θύσῃν quis non illustravit?

[P. 96, l. 9.] Θᾶπτον νοήματος. Sic suprâ, p. 88 Ed. Moll. Θᾶπτον πῆρῃ.

[P. 96, l. 14.] Ἐρεπήνῃν ταρσύς. Sic suprâ, Lib. I, p. 18 Ed. Moll. πηλνύει τὸ γάλα.

[P. 96, l. 19.] Πολλὰ μὲν ἀχράδεις. Theocrit. Idyllio VII, v. 143, & à Jungermano collatus:

Πάντ' ὥσθεν θέρειος μάλα πείρες, ὥσδε δὲ ὀπώρης.
Ὅχραι μὲν παρ' αἰσσοῖ, πῶρ' αὖ πλειρῇσι ἢ μάλα,
Δαψιλίως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τρεῖς δὲ ἐκέχυτο
Ὀρπακίς βραβύλοισι καλαβείθοντες ἔρασδε.

[P. 97, l. 1.] Τὰ ὅπῃ τὴν γῆς. Restitui illud τὴν, quod erat in omnibus Edd. omissum. C. R. II, ὅπῃ τὴν, omisso γῆς. Lege ὅπῃ τὴν γῆς, cùm infrâ sequatur ὅπῃ τῆς κλάδων, & suprâ precedat ὅπῃ τῆς φυτῆς.

[P. 97, l. 2.] Εὐανθείςτρα. Achill. Tat. Lib. I, p. 86, habet εὐανθείστρες.

[P. 97, l. 4.] Οὐτε καρπὸν εἶχεν. Sic Mollius & hinc uterque Par. Editor & Lipsiens. at verò Edd. Flor. Commel. & Jungerman. εἶχον, pro εἶχεν. Huetius suo Edit. Commel. Exemplari allevit εἶχεν. An legendum, inverso ordine, γυμνὰ πάντες ἦσαν εἰ κλάδει, ἐπεὶ κατὰ

ἔιχον, ἔτε φύλλον. Quod video & Cl. Jungerman. in mendorum typographicorum Indice coniecisse, & in sua versione expressisse. Amyot autem videtur legisse εἶχεν.

[P. 97, l. 5.] Ἐπέθειο. Sic primus edidit Moll. & hinc uterque Par. Editor & Lipsiens. at Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ac tres Mss. R. ἐπέτειο. An ἐπέκθο; Sic infra, L. IV, p. 104 Ed. Moll. ἐπέκειο ἐν χώρῳ μελιώρῳ. Et paulò infra, ibid. ἐπέκειο (ἡ ἄμπελος) τῇ μηλείᾳς & τῇ ὄχρῳ. Et ibid. ταύταις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου κειτῶς ἐπέκειο. Et L. IV, p. 110: ἐπέκθο ἣ αὐταῖς ἀνθισι μέλιται. Huertius autem ἐλίπειο coniecit, ut Cl. Wyttenbach ἐλέπειο. Sic & in suo Codice invenisse videtur Amyot vertens: & n'y étoit demouré qu'une seule pomme.

[P. 97, l. 8.] Ἡμέλησι καθελεῖν. Hoc, operatum vitio, ex utràque Par. Ed. excidit. Proprium in hac re vocabulum καθελεῖν. Theocrit. Id. III, v. 10:

Ἡνίδε τοι δέκα μάλα φέρω· τηνῶθε καθῦλον,

ὧ μ' ἐκέλευ· καθελεῖν τυ.

[P. 97, l. 9.] Ἐφύλαττε τό. Sic Moll. & hinc uterque Par. Editor & Lipsiens; at verò Edd. Flor. Commel. Jungerman. & tres Mss. R. ἐφυλάττειτο, pro ἐφύλαττε. Fortè legendum, ἐφυλάττειτο τῷτο τὸ καλὸν μῆλον, quod & ad tertii Codicis R. oram, & Amyot sic in sua versione expressit: & à l'aventure aussi que les Dieux le vouloient ainsi, qu'une si belle pomme fût réservée pour un pasteur amoureux.

[P. 97, l. 11.] Χλόης κωλύσεως. Sic à Cod. Ursini, Ursino probante, restituit Moll. & hinc uterque Par. Editor & Lipsiens. Sic & in Codd. R. I & III. Hanc unicè veram lectionem sic Amyot expressit: Chloë l'en voulait garder, mais il n'en tint compte. At verò Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & C. R. II, κωμῆσεως.

[P. 97, l. 14.] Τρυγῆσαι & κομίσαι. Sic omnes Edd.

& Mss. at Mollius in notis conjecit *τρυγήας καὶ κομίσας*, quod hinc in textum recepit Cl. Dütens.

[P. 97, l. 16.] Ἐφυσαν ὦραι καλάι. De hac loquendi formulâ vide Cl. Abreschii Animadversiones in Æschyl. p. 109 & 110.

[P. 97, l. 17.] Πιπταίνεντος. Homer. Alcinoi hortum describens, Od. H, v. 119 :

Ζεφυρεῖη πνίεντα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δ' ὅπως.

[P. 97, l. 17.] Ἐτήρησεν ἡ Τύχη. Sic loquitur Achill. Tat. L. VI, p. 612.

[P. 97, l. 19.] Ἴνα μὴ πείσῃ. Nescio cur Mollius emendat, ἵνα μὴ πεισόν.

[P. 97, l. 21.] Κείμενον. Cl. Wyttenbach, pro κείμενον, quod de pomo jacente non satis benè dictum putat, conjicit κρεμάμενον, id est, pendens.

[P. 98, l. 1.] Βλεπόμενον, ἐπαινέμενον. An sensus est, si eo duntaxat contenti simus ut hoc pomum inspiciamus, laudemus, non autem decerpamus? Jungermannus, pro ἐπαινέμενον, conjicit πεπαινέμενον. Hinc summus Valckenær punctum figens post κείμενον, legit : βλέπει μὲν εὖ πεπαινόμενον τὸ τοῦ Ἀφροδίτης κ.τ.λ.

[P. 98, l. 3.] Ὀμοίως ἔχομεν τὴς σὺς μάρτυρας. Hic mendum subest. Si non verba, certè sensum præstabo. An legendum, ὁμοίως ἔχομεν τὴ σὺ (vel εἰ τὴ σὺ) κάλλες μάρτυρες? An, ὁμοίως μὲν ἔχεις ἃ ἴσους μάρτυρας? An, ὁμοίως ἔχομεν τόσας (vel τεστέρας) κάλλες μάρτυρες? Huertius conjecit, ὁμοίως ἔχομεν τέττα μάρτυρες, vel ὁμοίως ἐχομένη τὴ κάλλες μάρτυρας. Operarum autem vitio, in Ed. Flor. εἰπείως, pro ἐμείως; quod & in notis observavit Columbanus. C. R. III, pro μάρτυρας, habet συμμάρτυρας. Hujusce autem loci corruptissimi sensum sic feliciter in suâ versione Amyot expressit : nous sommes, Pâris & moi, juges & témoins pareils. Minùs benè Jun-

germanus : nec vel tibi defunt testes. Pejùs Mollius : simili modo tuos habemus testes.

[P. 98, l. 8.] Καὶ χρυσὸν μήλα. J. F. Reitzius, qui hunc Longi locum laudat ad Lucian. tom. II, p. 82, observat hîc, ut suprâ, pag. 94 Edit. Moll. in his verbis, ἴση καὶ πλάσιος, significationem intendere illud &, immò & admirationem quamdam addere, ut latinum vel.

ANIMADVERSIONES

AD LONGI

LIBRUM QUARTUM.

[P. 99, l. 3.] ΜΗΤΙ τὰς ἀρχάς. Sic rectè Edd. Flor. Commel. Jungerman. & Lipsiens. ac tres Codd. R. Malè autem Moll. & hinc utraque Par. Ed. μήτι ἐκ ἀρχάς. Jungerman. operarum vitio, quod postea in mendorum Indice correxit, dederat μήτει, pro μήτι.

[P. 99, l. 8.] Τὴν κόπρον. Sic in Edd. Flor. Commel. Jungerman. & in tribus Codd. R. at Edit. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. τὸν κόπρον. Pariter dicitur ὁ καὶ ἡ κόπρος.

[P. 99, l. 9.] Ἀπόζαα. In hanc vocem vide Cl. Abresch. Dilucid. Thucydid. p. 88.

[P. 99, l. 9.] Διοχλοία. Legitur δίοχλοι in Edd. Commel. & Jungerman. operarum vitio, quod Jungerman. in mendorum Indice correxit.

[P. 99, l. 10.] Ἐθεράπειν. Xenophon Economic. c. 5, p. 27, habet γῆν θηραπείην.

[P. 99, l. 10.] Ὀφθίη καλός. Vitiosè in omnibus huc usque Edd. ὠφθίη.

[P. 99, l. 11.] Πάγκαλόν τι χεῖμα. De hac dicendi formâ vide ad Xenophont. Ephes. Cl. Hemsterhus. Miscell. Observat. vol. III, tom. III, p. 404. Rectè Mollius confert Achill. Tat. L. I, p. 78, ubi vide Cl. Boden.

[P. 99, l. 12.] Κατὰ τὰς βασιλικάς. Sic apud Chariton. L. I, p. 10, πλῆτος ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ.

[P. 99, l. 13.] Ἐπίκειτο ᾧ ἐν χώρῳ μελιώρῳ. Hoc

Amyot in suâ versione omisit. Cl. Hinlopen ita legit, in-
verso ordine : ἐκτέλλο μὲν εἰς σαδὶς μῆκος , τὸ εὖρος
ἔχων πλέθρων τετάρων , ἐπέκτετο ᾧ ἐν χώρῳ μελιώρῳ.

[P. 99, l. 15.] Μηλίας. Imitatur Homerum sic Alci-
noi hortos describentem, Od. H. v. 113 :

Ἐκτοσθεν δὲ αὐλῆς μέσας ἔρχατος ἄλχι θυράων
Τετράγυος· παρὶ δὲ ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
Ὅλχναί, καὶ ροαὶ, καὶ μηλίας ἀγλαόκαρποι,
Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἰλαῖαι τηλεθώονται.

[P. 99, l. 17.] Καὶ ἐπέκειλο. Prior Paris. Editor de
suo conjecit ἡ, ante ἐπέκειλο, quod hinc in textum rece-
pit posterior. Rectè Cl. Boden observat hoc sensu potius
fuisse scribendum καὶ ἡ. Mallem καὶ αὐτὴν, vel καὶ ἡδὲ. Amyot
autem videtur legisse ἡ. Vertit enim : de la vigne haute
qui montoit sur les pommiers. Fortè cujusdam teretes ac
religiosas aures ita offendere posset insuavis illa ἡ ἐπέκειτο
repetitio, (nam paulò suprâ præcessit, ἐπέκτετο ᾧ ἐν χώρῳ
μελιώρῳ, & paulò infrâ sequitur, ταύταις πάσαις κίτ-
τες ἐπέκτετο,) ut hîc conjiceret ἐπέθειτο; quemadmodum,
L. III, p. 101 Ed. Moll. ἐν μῆλον ἐπέθετο : sed eadem
iterare verba nostro solemne est.

[P. 99, l. 18.] Περκάζουσα. Achilles Tatius Lib. II,
p. 110 : καὶ μικρὸν ὁ βότρυς ὑποπερκάζει.

[P. 99, l. 19.] Τοσαῦτα ἡμέρα. Sensus est quem in
versione expressi : atque hæc quidem, &c. hæcienus, &c.
Malè Jungerman. tot genera erant sativorum; malè Moll.
tot tantæque sativæ erant. Gallicè dicas : voilà pour les
arbres fruitiers ; quod Amyot in suâ versione omisit.

[P. 100, l. 1.] Κυπάριττοι. Hoc sic imitatur Nicetas
Eugenianus, Auctor ineditus, in primo de Drepsilla &
Chariclis Amoribus libro :

Λεμὼν γὰρ ἡδίστος αὐτῆς ἐν μέσῳ,

Οὐ γύρεθεν πέφυκεν ὥραϊα δάφναι,
 Καὶ κυπάριττοι, & πλάτανοι, καὶ δρύες.
 Μέγρον ᾧ δένδρα τερπνὰ & καρποφέρα,
 Πόα ᾧ κείνων, & πόα τερπνὴ ῥόδων,
 Πολλὰ παρῆν ἐκῆϊσε λήμῳνος μέγρον.
 Οἱ κάλυκες ᾧ τῆς ῥόδων κεκλῆσμένας,
 Ἡ μάλλον εἰπεῖν, μικρὸν ἠνεωγμένας,
 Ταύτην ἐθαλάμειον ὥσπερ παρθένον.

[P. 100, l. 2.] Ἀντὶ τῆ ἀμπέλους κιτλός. Aelian. Var.
 Histor. L. III, c. 1, p. 160 Ed. Kuhn. Thessalica Tempe
 describens: κιτλός μὲν γὰρ πολὺς, καὶ εὖ μάλα λάσιος
 ἐνακμάζει καὶ τίθηλε, & δίκην τῆς εὐγενῶν ἀμπέλων,
 καὶ τῆς ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει, καὶ συμπέφυκεν αὐτοῖς.

[P. 100, l. 4.] Μελαινόμενος. Theocritus, Idyl. XI;
 vers. 46:

Ἐντὶ μέλας κισσός.

[P. 100, l. 4.] Βότρυς ἐμιμῆτο. Sic suprà, Lib. II,
 p. 71 Ed. Moll. ὁ κόρυμβος (τῆ κιτλῆ) πολὺς καὶ μέλας ὥς
 βότρυς κλημάτων ἐξεκρίματο. Confer omnino similem
 descriptionem apud Achill. Tat. L. I, p. 80.

[P. 100, l. 7.] Θειγτός. Malè in posterior. Par. Edit.
 Θριγτός.

[P. 100, l. 8.] Πιέρολος. Columbanus, & hinc Mol-
 lius, conferunt hæc Achillis Tatii suam similiter describen-
 tis pratum, L. I, p. 10: ἔλεον ἐπέχιζε τὸν λειμῶνα πι-
 ρισολή.

[P. 100, l. 10.] Συνέπιπτον ἀλλήλοις. Achilles Tatius,
 L. I, p. 8, à Columbanio ac Jungermano, & hinc à Mollio
 laudatus: δένδρων αὐτοῖς ἀνεμίμικτο φάλαγξ καὶ φύλῳν.
 Συνεχῇ τὰ δένδρα, συνηριφῇ τὰ πέταλα. Συνῆπτον αἱ
 πτέρυγες τὰ φύλλα, καὶ ἐγένετο τοῖς ἀνθιστὶ ἔροφος ἢ τῆς
 φύλλων συμπλοκή. Idem ibid. p. 80: ἔθαλλον οἱ κλάδοι,
 συνέπιπτον ἀλλήλοις ἄλλος ἐπ' ἄλλον, αἱ γέτονες τῆς

πτεράλων περιπλοκαί, τῆς φύλλων δειβολαί, τῆς καρπῶν συμπλοκαί. Τοσαύτη τις ἦν ὁμιλία τῆς φύλῶν. Heliodor. L. X, p. 462: καὶ τοῖς ἄλλοις ἅμα φοινίκων ἔρνεσι ΣΥΜΠΙΠΤΟΝΤΟΣ, ἐπὶ τὸ ὑποκείμενον ὁροφῆντος. Confer & Cl. Abresch. Dilucid. Thucydid. paginâ: 656, ubi & hunc Longi locum profert.

[P. 100, l. 11.] Ἐπήλλαττον τὰς κόμας. Sic suprâ, L. II, p. 71 Edit. Moll. ἄντρ' ὀχῆμα δὲ τῆς φύλλων ἐπαλλαττόντων ἐποίει. Et L. II, p. 39: διεβάλλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες. Homer. Il. N, 359: Πῆραρ ἐπαλλάξαντες.

[P. 100, l. 12.] Φύσις ἢ τέχνης. Sic tres Mss. R. & Edd. Flor. Commel. & Jungerman. at Moll. de suo coniecit, & in textum recepit τεχνίτις, quod hinc in utrâque Par. Ed. ut & in Lipsiens. An τέχνη τις, vel simpliciter τέχνη? Confer suprâ, L. II, p. 41 Ed. Moll. τὰ μὲν φύσεως ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνη; ubi rectè Cl. Valckenær. legit τέχνης; undè & hîc fortassè quis conijciat, τέχνης ἔργα. Achilles Tatius, L. II, p. 228: ἔτι τέχνης, ἀλλὰ τῆς φύσεως τὰ φιλήματα. Cl. Wytenbach, transposito ἢ, legendum coniecit, ἐδόκει μέντοι καὶ τῶν ἢ φύσις ἢ τεχνίτις.

[P. 100, l. 12.] Ἀνθῶν φασιαί. Achilles Tatius, L. I, p. 10, à Columbanio & hinc à Mollio collatus: αἱ δὲ φασιαὶ τῆς ἀνθῶν ἐπὶ τὰ πέταλα τῆς φυτῆς συχνηδὲν ἐπεφύκεισαν. De voce autem ἀνθῶν, pro quâ Græculi, qui Atticissimi regulas condiderunt, semper atticè ἀνθέων dicendum putant, vide Cl. D'Orvill, ad Chariton. p. 329, & de vocabulo φασιαί, confer Cl. Bernard. ad Synesium de febribus, p. 60.

[P. 100, l. 14.] Ῥοδωνιά. Verè Mollius observat Ῥοδωνιά & ἰωνιά propriè locum esse ubi nascuntur rosæ, at hîc pro frutice ipso rosæ & violâ ipsâ usurpari. De quo

vide ad Thomam Magistrum, voce Ῥοδωνία, p. 784 & 785, Cl. Oudendorp. qui hunc ipsum Longi locum profert, & Cl. Sallierum, seu potius Cl. Sevinum & Cl. Sallierum, quorum communes & conjunctim scriptæ in Mœrim Atticistam, Thomam Magistrum & Phrynichum notæ (quod in Academia Inscription. actis videre est, tom. XVI, p. 282 & 283 Histot.) immeritò uni tribuuntur Salliero, qui posterior obiit, quemque minimam symbolam attulisse & aliundè constat, & multi apud nos utriusque æquales & amici probè norunt. Cl. Sevinus, vir modestissimus & græcè doctissimus, qui multos ex Oriente ac Constantinopoli Codd. Manuscriptos in Regiam intulit Bibliothecam, interque eos optimum illum Strabonis Cod. cujusque egregiæ in Pausaniam notæ & emendationes leguntur in actis Academia Inscription. vol. XIV, p. 195 & seqq. novam Anacreontis Editionem, simul cum Cl. Stephano Fourmontio, paraverat, & plurimas in hunc Auctorem scripserat animadversiones & emendationes, quæ nunc in Cl. Deshauterayes, Arabicæ linguæ in Regio Collegio Professoris, Bibliothecâ asservantur.

[P. 100, l. 14.] Ῥάκινθοι. Sic è Cod. Ursin. Ursino probante, Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. at Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ac tres Mss. R. Ῥάκινθος. Sic suprâ, L. II, p. 32 Ed. Moll. Ῥόδα, κείνα, & ῬΑΚΙΝΘΟΣ, καὶ ἴα ἀμφοτέρω; ubi similiter pro ῬΑΚΙΝΘΟΣ, legendum putò ῬΑΚΙΝΘΟΙ.

[P. 100, l. 15.] Ἀναγαλλίδας. Suprà, L. II, p. 78 Ed. Moll. εὐρέθη & ἴα, & νάρκισσος, καὶ ἀναγαλλίς.

[P. 100, l. 17.] Τρύφη. Hanc Jungermani emendationem in textum recepit Cl. Dutens. Omnes aliæ Edd. & Mss. & Cod. Amyoti, τρυφή. Aristophanes in Pace, vers. 570 :

Ἄλλ' ἀναμνηστέες ὦ ἴδρις

Τῆς διαίτης δὲ παλαιᾶς,

.....

Τῶν τε συκῶν, ἤ τ' ἐν μύρτων,

Τῆς τρυγός τε (forte τρύφης τε) δὲ γλυκείας,

Τῆς ἰωνιάς τε δὲ πρὸς

Τῷ φρέατι,

Τῶν τ' ἐλαῶν, ὧν πεθεῖμεν.

Ingeniosè Cl. Hinlopen legendum conjicit : Ἐ μίλοπῳρος ἐπώρα, καὶ κτ' παῖσαν ὥραν τρυφή.

[P. 100, l. 18.] Τὸ πεδίον. Hoc Τὸ, quod in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. deerrat, at in C. R. II legitur, è Cod. Ursin. Ursino probante, in textum revocavit Moll. & hinc uterque Par. Editor & Lipsiensis.

[P. 101, l. 1.] Τὸ μισαίτατον. Suprà, Lib. I, p. 5 : δὲ μεγάλης πέτρας ἦν τὸ ΜΕΣΑΪΤΑΤΟΝ.

[P. 101, l. 2.] Νεὼς Διονύσου. Nicetas Eugenianus, in primo de Drosillæ & Chariclis Amoribus libro :

Τῷ δεξιῷ δὲ τῷ ἀριστερῷ μέρει,

Ἐξωθεν αὐτῇ τῇ ξυλίνων θρίσκίων,

Βωμὸς κατεσκεύαστο πρὸς Διονύσω.

[P. 101, l. 4.] Διονυσιακὰς γραφάς. C. R. III, Διονύσια ἔστι γραφάς.

[P. 101, l. 5.] Ἀριάδνην. Hic Mollius Ariadnes in insulâ Naxo desertæ fabulam exponit, & Diam à Naxo aliam facit, nesciens Diam fuisse vetus Naxi nomen.

[P. 101, l. 10.] Ὅμοιος ἐν διδόνῃ. Sic è Jungermani, quem non laudat, conjecturâ reposuit Mollius, quem in hoc secuti sunt uterque Par. Editor & Lipsiensis. At verò Edd. Florent. Commelin. & Jungerman. ac tres Mss. R. ὅμοιον, quod refertur ad συνείζων, ut suprà, Libro I, pag. 20 Edit. Mollian. ἐπήχησεν ὍΜΟΙΟΝ ἰκέτη. Et pag. 21, φάτῃ βακχολικὸν φθειγξαμένη. Reitzius confert hæc Luciani, tom. II, paginâ 273 : τὸ πρῶτων σύν.

θημα Λακιδαιμονίοις πρὸς πλὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἘΝΔΙ-
ΔΩΣΙ.

[P. 101, l. 11.] Καὶ τοῖς πατῶσι & τῇ χορευέσαις. An aliter legit Amyot vertens : en maniere qui sembloit qu'il jouât une note commune aux Bacchantes qui dansoient, & aux assistants qui regardoient le verger ?

[P. 101, l. 14.] Ἀναλαμβάνων. Erigens, vel adstringens, pedamentisve alligans, ut vertit Jungermannus ; cūm ἀναλαμβάνειν significet & adstringere. Tunc apud Longum, τὰ κλήματα ἀναλαμβάνειν idem esset, quod apud Lucianum in Philopseud. tom. III, p. 38 : ἀναδύντι τὰ κλήματα, καὶ τῇ χάραξι περιπλέκοντι. Amyot interpretatur : relevant les vignes qui tomboient en terre tous les jours.

[P. 101, l. 14.] Ἐσφάνωσε τοῖς ἀνθισι. Sic supra, L. I, p. 78 : ἀνεζήτησάν τε καὶ ἄνθη, σφανῶσαι θέλοντες τὰς θεάς. Fortè quis conjiciat punctum ita ante τοῖς ἀνθισι figendum, ut legatur : τοῖς ἀνθισιν ὕδωρ ἐπωχέτευσε πηγῇ τις.

[P. 101, l. 15.] Ἐπωχέτευσε πηγῇ τις. Omnes Editores præter utrumque Par. punctum superius figunt post πηγῇ τις, & post ἄνθη Δάφνης. Fortè quis legere mallet : ἐπωχέτευσε πηγῇ τις, ἣν εὗρεν εἰς τὰ ἄνθη Δάφνης. Ἐχόλαζε μὲν τοῖς ἀνθισιν, (omisso hīc ἡ πηγῇ, quæ potest huc è glossâ fluxisse) Δάφνιδος ἣ ὅμως ἐκαλεῖτο πηγῇ. Sed & post ἐχόλαζε μὲν τοῖς ἀνθισι retineri potest ἡ πηγῇ, vel legendum : ὕδωρ ἐπωχέτευσε. (ὁ Λάμων) Πηγῇ τις ἣν εὗρεν εἰς τὰ ἄνθη Δάφνης, ἐχόλαζε μὲν τοῖς ἀνθισι, Δάφνιδος ἣ ὅμως ἐκαλεῖτο ἡ πηγῇ. Amyot vertit : mettoit sur la tête de Bacchus un chapeau de fleurs nouvelles, & conduisoit l'eau de la fontaine dedans les carreaux où étoient les fleurs : car il y avoit dedans ce verger une fontaine que Daphnis avoit trouvée, dont on

arroûsoit les fleurs , & l'appelloit-on la fontaine de Daphnis.

[P. 101, l. 20.] Ἀφικόμενον δὲ μακρῷ. An ἀφίξι-
μενον δὲ μακρῷ, vel ἔ δὲ μακρῷ, quod & conje-
cerunt Cl. Hinlopen & Cl. Lefevre. Sic apud Dionys.
Halicarnass. L. IX, p. 1739 Edit. Cl. Reiskii : Οὐ ΔΙΑ
ΜΑΚΡΟῦ χωρήσασα εἰς πόλιν. Suprà, p. 105 Edit.
Moll. τις ἤγειλεν ὅτι ὀλίγον πρὸ τῆς τρυφῆς ὁ διαπότης
ἀφίξει. At Reitzius ad Lucian. tom. II, p. 220, per ἀφι-
κόμενον δὲ μακρῷ, intelligit herum illas omninò post lon-
gum temporis intervallum, post longam absentiam, esse
visurum ; ut apud Aristophanem in Pluto, v. 1046 :

Ἔοικε δὲ πολλῷ χρόνῳ σ' ἐωρακίναί.

Sic prorsùs Amyot : pource que leur maître ne faudroit
pas à les vouloir veoir, à cause qu'il y avoit long-temps
qu'il ne les avoit vûes.

[P. 101, l. 21.] Ἐπαινηθεσέμενος. Malè Ed. Moll. &
hinc utraque Pat. ἐπαινεθεσέμενος.

[P. 102, l. 1.] Διπλασίονας ἐπέινσε. Suprà Daphnis
dixit, L. III, p. 96 Ed. Moll. πενήκεντα αἶσας παρλα-
βὼν, ΔΙΠΛΑΣΙΟΝΑΣ ΠΕΠΟΙΗΚΑ.

[P. 102, l. 2.] Λύκος εἶδε μίαν ἥρπαζε. Suprà Daph-
nis dixit, L. II, p. 49 Ed. Moll. αἶσα μὲν εἶδε μίαν λύκος
ἥρπασε.

[P. 102, l. 5.] Πᾶσαν θραπίαν προσέφερεν. Xeno-
phon Ephes. L. I, p. 19 : πᾶσαν ἐπιμίλῃαν προσέφερεν.
Achill. Tat. L. IV, p. 354 : θραπίαν αὐτῇ προσέθηκεν.

[P. 102, l. 9.] Καὶ ταρσῶν. Ad oram Cod. R. III,
τάρφων.

[P. 102, l. 12.] Ἐκοινώνει. Sic suprà Daphnis Chloῖαν
adjuvans, Lib. III, p. 100 Edit. Moll. ἐκοινώνει τῇ πένει
ἤμιλλε μὲν εἰς γαυλὸς τὸ γάλα· ἐπιπλήνυ ὃ τάρσῳ
τὸς τυφῶς.

[P. 102,

[P. 102, l. 14.] Ἐκύναις. Sic rectè cum Huetio coniecit prior Par. Editor, & hinc in textum reposuit Cl. Duten. Malè in Edd. Flor. Commel. Jungerman. Lipsiens. & in tribus Codd. R. ἐκύνοις. Pejùs Ed. Moll. & hinc prior Par. ἐκύναι.

[P. 102, l. 14.] Ἐχόλαζε. Cod. Urf. Ursino probante ; cum v paragogico, ἐχόλαζεν, ob sequens ὥς : sed meritò Cl. Boden hoc fulcrum negligit, & post Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 156 & 639, observat, antè aspiratam literam, ut ὥς, negligi posse N ἐφελκυστικόν ; cùm spiritus asper sæpè hiatus molliat, maximè in fine periodi, (ut & hîc) ubi vocalium concursus non adeò est durus : & sæpiùs hujusce rei extitisse vestigia, sed abolita esse à librariis ; quæ, inquit Cl. D'Orvill. p. 156, levissima quidem sunt, sed faciunt ad linguæ nitorem. Hîc autem dicitur ἐκύναις ἐχόλαζε, ut paulò suprâ, ἐχόλαζε τοῖς ἀνθισι.

[P. 102, l. 19.] Παραμένειν. Fortè παραμεινῆν.

[P. 102, l. 19.] Ἔς' ἄν. C. Urf. ἔς τ' ἄν.

[P. 102, l. 21] Ἥδη ᾧ ὁπωρινῆς τρύλης. Puto deesse τελεθρίας, πιπασμένης, aut aliquid simile. Suprà, L. II, p. 48 Edit. Moll. ἄρτι ΠΕΠΑΥΜΕΝΟΥ Τῆς τρύλητῆς. Ibidem, p. 53, ἄρτι ΠΑΥΟΜΕΝΗΣ ἡμέρας. Huetius γενεμένης supplendum putat. Infeliciter Jungermanus coniecit, ἥδη μὲν τῇ ὁπωρινῆς τρύλης. Mollius contendit sensum esse, dùm jam est autumnalis vindemia, & in hac dictione inesse ellipsin participii ἔσης, vel παρέσης, aut similis, cujusmodi ellipsis apud Thucydid. χειμῶνος ἥδη ἀνεχώρησαν, scilicet, παρόντος.

[P. 103, l. 1.] Τῆτόν τε ἔν. Cod. Reg. III, τῆτόν τε ἔν.

[P. 103, l. 2.] Ὅτι ἦν αὐτῷ ἔρπον τρέχων. Amyot vertit : pour ce qu'il étoit LAQUETS, & étoit son métier de courir çà & là où on l'envoyoit. Cum hac voce LAQUETS

confer Belgicum LACKEYE, quod cursorem sonat, observante ad hunc locum Mollio, & hinc veram habebis nostri vocabuli LAQUAIS originem.

[P. 103, l. 3.] Ἐδεξίεντο πάντων δεξίωσιν. Quo sensu gallicè dicitur, ils lui firent toute sorte d'accueil. Malè Reitzius ad Lucian. tom. II, p. 130, hæc sic explicat: receperunt cum industriâ; nam, inquit Reitzius, εἰς δεξίαι sunt servi industrii apud eundem Longum, p. 134 Ed. Moll. Idem ibid. Reitzius malè in Luciano δεξιῶς ἐξίνισον vertit, accuratè exceperunt.

[P. 103, l. 4.] Τὰς ληνὰς κεμίζοντες. Sic suprâ, L. II, p. 30 Ed. Moll. ἐπάτει τῇ ληνῶς ἐμβάλλων, καὶ εἰς τὰς πίθους ἔφερε τὸν οἶνον.

[P. 103, l. 8.] Ἐν εἰκόνι. Malè prior Par. Ed. ἐν εἰκόνι. Sic suprâ, L. II, p. 69 Ed. Moll. ἐν αἰρέσει γενόμενοι. Ibid. p. 70, ἐν μνήμῃ γενόμενοι. Et L. III, p. 83, ἐν πύρρα γενέσθαι. Et L. II, p. 58, ἐν σρεφῇ ἥν ἐπεπῶ, καὶ παιδίᾳ. Confer Cl. Abresch. Dilucid. Thucydid. Auctar. p. 405.

[P. 103, l. 9.] Μέλλοντος ᾧ ἦδη. Hoc ἦδη, ut & multa alia, operarum vitio, ex Ed. Moll. & hinc ex utràque Par. excidit.

[P. 103, l. 10.] Δάφνις ἔδωκεν. Sic in Cod. Ursin. Ursino probante, in Ed. Moll. & hinc in utràque Par. & Lipsiens. At in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ἔδωκε, sine N ἐπιλκυσικῶς, quod à fine periodi potest abesse.

[P. 103, l. 11.] Καὶ ἔα. Hoc καὶ, quod ab Edd. Flor. Commel. Moll. & hinc ab utràque Par. abest, è Cod. Urs. Ursino probante, restituêre Cl. Jungermanus & Cl. Boden; ut & in suo Codice invenit Amyot vertens, même-ment (καὶ) de ce que peut donner un chevrier.

[P. 103, l. 11.] Ἐδωκε ᾧ ἐπὶ ἔσα ἀπό. Hoc ἀπό, operarum vitio, è priori Par. Editione, & hinc è posteriore excidit.

[P. 103, l. 11.] Ἀπὸ αἰπέλας. Cod. Urs. Ursino proban-

te, & hinc Edd. Cl. Jungerman. & Cl. Boden. habent αἰπο-
λίς; pro αἰπόλις; quod Mollius tanquam de suo coniecit.

[P. 103, l. 12.] Ἐειφον ὀψίγονον. Jungermanus :
« cur verò non potiùs recentem & ἀρτίγονον? Quippe, ait
« politissimus Heinſius, omnis fœtura ultima præferebatur,
« quia diutiùs lactabat; primæ enim fœturæ continuò lac
« subducebatur, ubi alia expectabatur.

[P. 103, l. 14.] Ἀγαθόν τι ἔρῃν. Sic Gallicè, dire
du bien.

[P. 103, l. 16.] Φίλα φρονῶν. Sic loquitur Homerus,
Il. Δ, v. 219.

[P. 103, l. 17.] Συνέμενιν. Sic coniecerunt Junger-
manus, prior Par. Editor & Cl. Bernard ad Synesium de
febris, p. 41. Sic quoque in duobus primis Codd. R.
& in Edit. Cl. Dutens. Cæteræ omnes σωίμενιν. Suprà,
L. III, p. 82 Ed. Cl. Dutens : αὐτὴν ἴσασιν αἱ αἰγὲς σοὶ
ΣΥΝΝΕΜΟΥΣΑΝ. Amyot autem videtur legiſſe σωίνε-
μιν; vertit enim : demoura traitant ſes bêtes en grand
ſoin & grande ſollicitude avec Chloë; ubi vides cum &
illam lectionem σωίμενιν expreſſiſſe.

[P. 103, l. 17.] Εἶχε ᾧ κακίην πολὺ δέος. Mallet
κακίην, quod magis græcum. Sic Achill. Tat. Lib. II,
p. 518 : δέος δέ με εἶχεν. Idem, L. VII, p. 574 : τρό-
μος εἶχεν αὐτόν; ubi mallet εἶλεν, ut Sappho : τρόμος ᾧ
παῖδαν ἄγει.

[P. 103, l. 17.] Μήρακιον γάρ. Hoc γδ in ſolâ legi-
tur Editione Cl. Jungermani, qui illud è Cod. Urſ. Urſi-
no probante, reſtituit.

[P. 103, l. 18.] Καὶ ἔρος. Cl. Hinlopen offendere ſe
dicit ad illud ἔρος; nihil enim Daphnidi fuiſſe cum hoc
monte negotii, ideòque legendum εἶς. Sed mihi non loco
movendus videtur ille mons in quo capellas ſuas paſcebat
Daphnis.

[P. 103, l. 20.] ἤκει τὸ ὄνομα. Sic Cod. Urs. Ursino probante, & hinc Ed. Cl. Boden. At Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & tres Mss. R. conjunctim, ἠκέετο ὄνομα; pro quo Moll. & hinc uterque Par. Editor, ἠκέετο τὸ ὄνομα. Sic suprā, L. III, pag. 97 nostræ Edit. alii ἐφυλάττετο, alii ἐφύλαττε τὸ legunt. Malè Moll. vertit, cujus ne nomen antè fando didicit; malè Amyot, duquel il n'avoit oncques entendu le nom (ἤκει τὸ ὄνομα, non ἠκέετο) avant cette heure là. Probabile non est Daphnim hūc usque heri suū nomen ignorasse. Vertendum igitur cum Jungermano, cujus prius nihil præter nomen solum inaudiverat.

[P. 104, l. 2.] Ὀνδροπολῶσι. Huetius conjicit ὄνειροπολῶσι. Achilles Tatius, L. V, p. 492 : δέομαι γάρ με ἐν ὀνδροπόλει. Alciphron, L. I, Ep. XXXIV, p. 146 : τυραννίδας ὀνειροπολεῖ.

[P. 104, l. 3.] Συμπεφυκότων. Eodem sensu Xenophon Ephes. L. I, pag. 11, συμφῦντες ἀλλήλοις. Longus suprā, Lib. II, pag. 40 : κατέκειντο πολὺν χρόνον ὡσπερ σωδεδιμένοι.

[P. 104, l. 8.] Λάμπες. Duo primi Codd. R. Λάμπης. Sic & in Amyoti Cod. ut ex ipsius versione colligitur.

[P. 104, l. 11.] Αἰσθόμενος ἔν ὥς, εἰ συγχωρηθείη. Hoc εἰ, quod in Edd. Flor. & Commel. deest, at in duobus primis Codd. R. legitur, è Cod. Urs. Ursino probante, restituerunt Jungermanus, Mollius & Cl. Boden. Malè in utrāque Par. Edit. αἰσθόμενος ἔν εἰ συγχωρηθείη, omisso ὥς.

[P. 104, l. 12.] Αὐτὴν ἀξίαι. Confer Thomam Magistrum, p. 6, in Ἀρεταῖς γυναικῶν.

[P. 103, l. 12.] Τέχνην ἐζητεῖ δι' ἧς . . . ποιήσει. Sic suprā; L. III, p. 68, l. 5 nostræ Editionis : ΤΕΧΝΗΝ ΕΖΗΤΟΥΝ ΔΙ' ἧς ἀλλήλους ΘΕΑΣΟΝΤΑΙ. Et ibid.

p. 80, l. 17, διδάξαι ΤΕΧΝΗΝ, ΔΙ' ἧς ὁ βέλειαι ΔΡΑΣΕΙ. Achilles Tatius, Lib. II, p. 136: ΕΖΗΤΟΥΝ μηχανὴν ΔΙ' ἧς ἀναβάλλεσθαι δυναίμην τὸν γάμον.

[P. 104, l. 14.] Τῷ ᾧ αἰσθάνω τερπέμενον. Sic suprā, L. II, p. 34 postea Ed. τέρπεμαι τοῖς ἀνθεσι & τοῖς φυλαῖς.

[P. 104, l. 20.] Κατεπάτησεν. Suprā, pag. 34 & 35 postea Ed. ἔρα μή τί σοι τῆς φυτῆς κατακέκλασαι . . . μή τις ἀνθος ῥίζα πεπάτηται.

[P. 104, l. 21.] Ὁ μὲν λαθών. In tribus Codd. R. in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. omissum est illud ὁ μὲν, quod ē Cod. Urs. Ursino probante, primus revocavit Mollius.

[P. 105, l. 2.] Ἔργον εἶον ἐχθρός. Sic in omnibus Edd. & Codd. At Mollius in notis coniecit οἷς ἐκ, quod hinc uterque Parisiensis Editor in textum recepit. Sic infrā, p. 121: κάλλος οἷς ΟΥΔΕ ἐπὶ τῇ πόλει εὐρών. Amyot vertit: si outrageusement villanée, qu'un ennemi venant à propos délibéré pour tout gâter, n'y eût su pis faire.

[P. 105, l. 6.] Ἐξίδραμι. Operarum vitio, in Edit. Commel. ἐνίδραμι.

[P. 105, l. 9.] Ἦν μὲν κινὲν πένθος ἀνθρώπων. Sic Edd. Flor. Commel. & Jungerman. At Moll. & hinc uterque Par. Editor & Lipsiensis dederunt κινέν, quod probaverunt Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 695, & Cl. Boden. C. R. II, καὶ ἦν μὲν κινέν, omisso πένθος ἀνθρώπων, quod desideratur & in Cod. R. I, ubi, ut in C. Urs. Ursino probante, legitur καινόν. C. R. III, καὶ ἦν μὲν καιρός; & ad marginem, fortè κινέν πένθος. An Amyot legit, & ἦν μὲν εἰς καινόν πένθος? Vertit enim: si n'étoit pas de merveille (εἰς καινόν) que ceux qui redoubtoient l'ire de leur Seigneur, en pleuraissent: car un étranger à qui le fait n'eût point touché, &c,

Qui tamen sensus unicè verus, & ex hâc lectione, ἢ
 μὲν κεινὸν πένθος, facile oriri potuit.

[P. 105, l. 10.] Πτερόμενοι. C. Urs. αἰδόμενοι. Infra,
 p. 111 Edit. Moll. ἐθρήνεν ἔ τὰ ἄνθη λοιπὸν, ἀλλὰ
 τὰ αὐτῶν σώματα.

[P. 105, l. 10.] Ἐκλαον. Hic malè Huetius emendat
 ἔκλαιον, formæ Atticæ immemor; ut & infra in his verbis,
 L. IV, p. 126 Edit. Moll. ἐκ ἀντίχε κλαίοντι, idem le-
 gendum conjicit κλαίοντι. Tantilla res tantum fugerat
 virum.

[P. 105, l. 11.] Ἀποκεκόσμητο. Suprà, p. 104 nostræ
 Ed. παράδειον ἀποκοσμήσαι.

[P. 105, l. 14.] Καλὸν καὶ κείμενον. Rectè Jungerman.
 confert hæc è Virgil. L. XI Æneid.

Qualem virgineo demessum pollice florem,
 Seu mollis violæ, seu languentis hyacinthi,
 Cui neque fulgor adhuc, necdum sua forma recessit;
 Non jam mater alit tellus, viresque ministrat.

[P. 105, l. 14.] Ἐπέκειντο δέ. Malè utraque Par. Ed.
 ἐπέκηντο καί.

[P. 105, l. 15.] Συνεχῶς. Feliciter Huetius conjicit
 συνεχές.

[P. 105, l. 16.] Θρηνέσαις ἑμοιον. Hic dicitur βομβῆσαι
 θρηνέσαις ἑμοιον, ut suprà, L. I, p. 22 nostræ Ed. φάτλα
 ΒΟΥΚΟΛΙΚὸΝ φθιγγαμένη, & p. 21, ὁ τέτλιξ ἐπήχη-
 σεν ὍΜΟΙΟΝ ἰκέτη, & L. IV, p. 101, συνείζων ὍΜΟΙΟΝ
 ἐνδιδόντι; ubi tamen rectius legitur, συνείζων, ὍΜΟΙΟΣ
 ἐνδιδόντι: ut & hic conjici potest, θρηνέσαις ὍΜΟΙΑΙ.
 Codex autem Flor. habet θρηνῆσαι καὶ βομβῆσαι, pro
 βομβῆσαι ἢ θρηνέσαις. Hinc malè Moll. & post eum
 uterque Par. Editor, dederunt θρηνῆσαι, pro θρηνέσαις
 quod in Edd. Flor. Commel. & Jungerman.

[P. 105, l. 17.] Τῆς ῥεδωνιάς. Hunc Longi locum

producit Cl. Sallerius, seu potius Cl. Sevinus, ad Thomam Magistram, in vocem Ῥοδωνιά, p. 785.

[P. 106, l. 2.] Δέσποια Διόνυσε. Sic suprâ, Lib. III, p. 95 nostræ Ed. ὦ δέσποια Πάν. Θεὸς γὰρ ΔΕΣΠΙΟΤΑΣ καλεῖν ῥειῶν, inquit Euripides in Hippolyt. v. 88.

[P. 106, l. 4.] Καὶ ἔβλεπες. Post ἔβλεπες unum verbum deesse puto, ut δ'αφθειρόμενα, vel ἀπορυττόμενα, vel κάλακλώμενα, vel παλίεμενα. Quomodò conculcatos aspicere potuisti flores quibus te sæpè coronavi? Sic & Amyot videtur in suo Cod. invenisse; vertit enim: & toi, sire Bacchus, n'as-tu point eu de pitié de ces pauvres fleurs que l'on a ainsi tout auprès de toi, devant tes yeux, DIFFAMÉES?

[P. 106, l. 6.] Κριμά. Infeliciter Huetius conjecit κριμάσσει; malè Moll. hîc videre sibi visus est enallagen temporis præsentis, pro futuro κριμάσσει; quòd, inquit, loquatur Lamon de re quasi certâ & mox eventurâ. Κριμά hîc est futurum contractum pro κριμάσσει, ut atticè in futuro dicitur, δρῶ, βιβῶ, ἐλῶ, σκιδῶ, ἰῶ, ἐλῶ, ἐλάς, pro ἐλάσεις apud Aristophan. in Eq. v. 600, ἀειλῶ, v. 290, ἐξιελῶ, v. 364, ἐλῶσι, pro ἐλάσσει apud Æschyl. in Eumen. v. 75, &c. δ'αβιβῶ, pro διαβιβάσω, ἀναπιῶ, κερῶ, pro κεράσω, κελῶ, pro κελάσω, κερῶ, ἀναβιβῶμαι, pro ἀναβιβάσμαι, & δεικνῶ, ἀφερῶ, ἀνιῶ, κοπιῶ, ac innumera alia quæ videbis apud Cl. Pierson in Mœrim Atticistam, voce Διαβιβῶ, p. 124, & in Ἐλῶ, p. 146, & apud Sylburg. ad Clenardi Grammat. p. 431, & ad Etymol. p. 536, l. 42, apud Rich. Dawes. Miscell. Crit. p. 74, & Hemsterhus. ad Aristophanis Plut. v. 650, p. 217, ab eodem Pierson indicatos. Confer & eundem Hemsterh. ad Plutum, v. 1072, p. 397, ubi ἰῶ, pro ἰάσω; & ad v. 1077, p. 398, ubi monet μαχεῖμαι, διαμαχεῖμαι & ὀμῶμαι esse futura attica, non autem præsentia

pro futuris usurpata; quod immeritò censuerant Herodianus, p. 88, Mollius, & Kusterus rectè confutatus à Rich. Dawes. Miscell. Crit. p. 74, observante hanc futurorum contractionem Atticam fieri non solitam, nisi in verbis, in quibus penultima post contractionem maneat brevis. Berglerus ad Alciphron. Lib. I, Ep. XXXIX, pag. 194: « Ἐσιώμεθα, pro ἐστασόμεθα; ut ἐλᾶς, pro ἐλάσεις, « ἐλῶμεν, pro ἐλάβομεν, quæ sæpiùs occurrunt. Et solet « in verbis primæ contractorum id fieri sæpissimè. Omnia « autem talia QUIDAM EX RECENTIORIBUS pro futuris « secundis habent ». His addo ἐργᾶ, pro ἐρῳάσῃ, quod apud septuaginta Interpretes, Genes. cap. 29, vers. 27, & Exod. c. 20, v. 9, legitur. Atque hîc quidem me nonnullam ab eruditis Lectoribus gratiam initurum esse confido, si cum iis communicem quæ de hâc futurorum & aliorum geminorum, ut putant, temporum formâ censuit Cl. Lennepius, cujus inedita in Græcæ linguæ analogiam Dictata vel pueris in Bataviâ notissima sunt, sed cæteras gentes, ad quas nunquàm pervenerunt, & præsertim Gallos, Hispanos & Italos omninò latent, quarumque adco particula, hâc occasione datâ, proferenda est.

Scilicet ille existimabat, futura attico more formata à verbis puris in αω, vel εω, cadentibus, ut sunt futura δρῶ, à præsentī δράω, & ἐξελῶ, κρεμῶ, ἐξολῶ, aliaque hujusce generis in scriptis Atticorum obvia, reverà formata esse à futuris in ασω, vel εσω, sublatâ nempe, more Ionum, literâ Σ inter duas vocales. Hoc enim in multis verbis eorumque conjugationibus, Ionibus proprium fuit; sicuti, verbi gratiâ, in futuro ἐρέω, à præsentī ἐρέω, passim apud Homerum obvio. Quod itaque Iones pronunciabant futurum δράω, ἐξελάω, κρεμάω, ἐξολέω, pro futuris δράσω, ἐξελάσω, κρεμάσω, ἐξολέσω, hoc Attici, quorum antiqua dialectus ab Ionicâ parùm differebat, contractione

institutâ, pronunciârunt *δρῶ*, *ἔξιλῶ*, *κρίμῶ*; *ἔξολῶ*; atque ita in aliis quæ in *οω* desinunt, idque tam in activo quàm in futuro medio. Sic, exempli causâ, Attici futurum medium *μαχέσθαι*, ab Ionibus pronunciatum *μαχέομαι*, extulerunt *μαχῆμαι*; atque ita in reliquis similibus, in quibus tamen omnibus observandum, quid optimorum Scriptorum usus doceat, nec quidquam temerè fingendum, quod non eorum auctoritate sit comprobatum.

Hinc sequitur illud quod vulgò statuunt grammatici, futurum secundum eòdem pertinere; adeòque non duo futura idem significantia, ut falsò existimatum est, sed unicum duntaxat Græcos habere: ea autem quæ vulgò dicuntur futura secunda, ut *τυπῶ*, *ἀκοῶ*, *λιπῶ*, *φυγῶ*, κ.τ.λ. non nisi futura esse attica ad eandem rationem ad quam modò memorata verba, formata, adeòque orta à verbis obsoletis puris *τυπέω*, *ἀκοίω*, *λιπέω*, *φυγίω*, κ.τ.λ. Tempore factum est ut horumce verborum purorum tempora præsentia in desuetudinem abierint, futura autem remanserint in usu. Cùm autem Grammatici jam non in ore loquentium invenirent ulla verba, seu themata præsentia, ad quæ referri possent hæc futura *τυπῶ*, *ἀκοῶ*, *φυγῶ*, κ.τ.λ. ea considerârunt tanquam futura ab iis diversa quæ frequentius occurrunt, atque ita bina futura, primum nempe & secundum, sibi videre visi sunt; de quibus ne per somnium quidem Antiqui cogitaverant.

Quod autem attinet ad ea futura secunda, ut vocant Grammatici, in quorum penultimâ pro E est A, ut *σαλῶ*, *σπαρῶ*, *κλαπῶ*, *παρθῶ*, aliaque similia, formata à *σείλω*, *σπέρω*, *κλέπω*, *πέρθω*, & similibus, ea reverà non sunt horumce verborum futura, sed orta à verbis productis, *σαλείω*, *σπαρίω*, *κλαπείω*, *παρθείω*, quæ & ipsa orta sunt à simplicioribus *σάλω*, *σπάρω*, *κλάπω*, *πάρθω*: undè nec hæc futura, *σαλῶ*, *σπαρῶ*, *κλαπῶ*, *παρθῶ*, pro se-

cundis habenda sunt ; sed eodem prorsùs modo efformatà sunt , quo futurum atticum ἐρῶ ex ἐρέω.

Idem dicendum & de futuris φραδῶ, φραγῶ, ὀδῶ ; κ.τ.λ. à verbis , ut putant , φράζω, φράττω, ὀζω ; sed quæ potiùs derivanda sunt , ut omnia hujusce generis , à verbis inusitatis φραδέω, φραγέω, ὀδέω, quæ & ipsa oriuntur à verbis primitivis φράδω, φράττω, ὀδω , à quo postremo latinum ODOR proximè descendit. Reliqua autem futura secunda quæ vulgò vocantur , ad eandem rationem facilè revocanda , & ad unum futurum quod primum dici solet , unicè referenda sunt : cùm certissimum sit unicam futuri characteristicam in antiquissimâ Græcâ linguâ constanter fuisse literam Σ ; mutationes autem omnes , quæ in diversis cernuntur futuris , variis verborum formis , quarum multæ obsoletæ sunt , vel diversis adscribendas esse dialectis , iisque suam originem debere , nec magis nova constituere tempora . quàm Æolicum τύψαι novum constituit aoristum. Sæpè enim ex unâ in aliam dialectum , vel ex hac , aut ex illâ vicinâ formâ , recepta fuerunt tempora. Neque alia est ratio quare interdum uni verbo duplex futurum adjungatur : sicut , exempli causâ , verbo ἀφύσσω , cujus duo perhibentur futura , nempe ἀφύσσω & ἀφύξω ; quorum quidem prius ad verbum ἀφύζω , seu potiùs ἀφύω ; posterius verò ad ἀφύσσω referendum est.

Sic & secunda , quæ vulgò vocantur , passivi futura una eademque sunt ac prima ejusdem passivi futura , semper à futuro activo , mutando ω in ομαι , formata , sed à formis vicinis orta : sic , verbi gratiâ , τυπήσμαι , secundum passivi futurum , oritur à τυπήσω , futuro activo verbi τυπέω , cui vicinum τύπω ; quemadmodum primum passivi futurum , τυφθήσμαι , oritur ab activo futuro τυφθήσω , verbi τυφθέω , cui vicinum τύπτω. Eodem prorsùs modo ἐπιχθήσμαι , primum futurum , non immediatè oritur ab ἐπέω ,

sed à futuro ἐρεχθήσω, formæ productioris ἐρεχθέω; de quo dubitare nos non sinit ipsummet præsens ἐρεχθέω, quod apud veteres Scriptores remansit. Undè ut prima & secunda activi, sic & prima ac secunda passivi futura una eademque sunt, nonnisi solâ formâ differunt, & eodem prorsùs modo à verbis vicinis formantur.

Sic τυπλήσω, futurum atticum à vicino verbo eoque obsoleto, τυπλίω, formatum, superest apud Aristophanem in Nubibus, v. 1445, ut & τυπλήσεις apud eundem, ibid. in Pluto, v. 21; à quo ortum futurum passivum τυπλήσμαι, quod legitur apud eundem in Nubibus, v. 1382, non magis tertium constituit passivi futurum, quàm τυπήσμαι secundum; sed oritur à τυπλίω, ut τυφθήσμαι à τυφθέω, & τυπήσμαι à τυπέω.

Ex quo porrò intelligitur & primum quod dicitur verbi medii futurum, non aliud esse quàm passivum futurum, & ab hujus formatione nihil quidem differre, sed ab aliâ formâ vicinâ oriri. Ut enim à futuro activo τυφθήσω, verbi τυφθέω, fit τυφθήσμαι, & ab ἐρεχθήσω fit ἐρεχθήσμαι, quod est primum, ut vocant, passivi futurum, sic & à futuro τύψω verbi τύπω, fit τύψομαι, & ab ἐρέξω, futuro verbi ἐρίσω, fit ἐρέξομαι, quod primum esse dicitur medii futurum. Et hoc clariùs apparebit ex verbis φιλέω & τιμάω, à quorum futuris activis, φιλήσω & τιμάσω, formantur futura passiva φιλήσομαι & τιμήσμαι, quæ à Grammaticis simul & pro secundis passivis, & pro primis mediis habentur futuris.

Neque alia est ratio futuri secundi medii τυπῶμαι, quod idem est ac medii primum & utrumque passivum, eodemque prorsùs modo formatum, ad diversam, eamque vicinam, ejusdem verbi formam referendum est. Ut enim τύψομαι, primum medii futurum, formatur ab activo futuro τύψω, mutando ω in ομαι, (quemadmodum primum passivi futurum, τυφθήσμαι, formatur à futuro activo, τυφθήσω, quod fit à τυφθέω, & secundum passivi

futurum, τυπήσμαι, formatur à futuro activo τυπήσω, quod fit à τυπέω) sic ab activi futuro Ionico τυπέω (pro τυπέσω) venit τυπέομαι, & per contractionem τυπῆμαι, quod immeritò vocant secundum medii futurum; dùm contrà quatuor illa futura, duo passiva, & duo media, pro uno eodemque futuro passivo habenda sunt, eandemque sequuntur formationem; sed ad diversas tantùm verborum vicinorum formas referuntur.

Idem dicendum de paulò-post-futuro, ut vocant: hoc enim futurum nihil aliud est, quàm futurum passivum, & eandem quidem formationem sequitur, sed à vicinà verbi reduplicatione aucti formâ oritur: ut adcò τεύψομαι factum sit à futuro obsoleto τεύψω, verbi τεύσω, vel τεύπω, cui vicinum τύπω. Similiter πεποιήσμαι est à πεποιήσω, verbi πεποιέω, cui vicinum ποιέω. Sic κικράξονλαι, quod unicum paulò-post-futurum in toto Novo Testamento occurrit apud S. Lucam, c. 19, v. 40, est futurum passivum à κικράξω, verbi κικράγω. In scriptis autem veterum Poëtarum plurima reperiuntur hujusce generis verba reduplicatione aucta; quæ sunt novæ verborum formæ ortæ à præterito perfecto verborum primitivorum, servato hujusce præteriti perfecti augmento, qualia sunt ἐσήκω à præterito perfecto ἔσηκα, verbi ἑάω; δέδοικω à præterito perfecto δέδοικα, verbi δέω, vel δίδω; πεφύκω à πέφυκα, verbi φύω, atque alia innumera ad hanc rationem exigenda, quæ multa in Doricâ dialecto fuisse observant Grammatici.

Hæc autem verba reduplicata, præter paulò-post-futurum, quod, ut in activo, sic in passivo, nullum est, etiam peperisse videntur & imperfecta Ionica, qualia τέτυπον & multa alia similia; cùm Iones, ut constat, augmentum vulgò omittere soleant, & à verbo reduplicato τεύπω efformaverint imperfectum τέτυπον, omissio augmento.

Quod verò spectat ad aoristum qui dicitur secundus, quemque formari à futuro secundo non sine aliquâ specie statuunt Grammatici, id si attentius consideretur, à vero alienum esse quivis intelliget, qui meminerit eorum quæ de hoc futuro secundo suprâ observata sunt. Cùm itaque olim nullum futurum secundum extiterit, aliò quoque referendum esse aoristum quem vocant secundum, immò nullum esse, facile apparet. Quæ autem Grammaticos recentiores ad futurum secundum fingendum adegit vicinarum formarum ignoratio, eadem in causâ fuit cur aoristum secundum, qui nunquam extitit, excogitarent. Semper tenendum est, multa futura, non ea duntaxat quæ secunda dicuntur, sed etiam prima, non à verbis usitatis quibus adscribuntur, sed à vicinis oriri verborum formis. Id autem si hîc perpendamus, statim patebit, hujus aoristi, qui secundus dicitur, formationem perfici, si præsentis temporis illius formæ ad quam proximè pertinet, terminatio Ω in ON mutetur, & præfigatur augmentum. In quâ quidem formandi ratione cùm idem prorsùs locum habeat, quod in imperfecti formatione, unusquisque facile advertet hunc secundum aoristum rectius referri ad imperfecta, quæ à vicinis verborum formis, iisque imprimis obsoletis, oriuntur: ut mirandum non sit toties hunc aoristum, quem vocant secundum, eodem sensu quo imperfectum usurpari. Quum itaque nihil aliud sit hic aoristus quàm imperfectum, si & formationem, & ut plurimum, significationem respiciamus, hinc sequitur ejus quoque per omnes personas & numeros flexionem eandem prorsùs esse, quam imperfecti. Neque nostræ obstat sententiæ quod in secundo passivi aoristo alia, quàm in passivo imperfecto flexio est, ut infrâ suo dicemus loco. Hanc doctrinam firmant ii aoristi secundi, qui à præsentibus usitatis oriuntur, & propterea planè conveniunt cum imperfectis, ac eodem jure pro

imperfectis ac pro secundis haberi possunt aoristis; ut, verbi gratiâ, ἦκεν ab ἦκω, ἔλεν ab ἔλω, εἶπον ab ἔπω, εἶδεν ab ἴδω, in quibus eadem contractionis ratio ab initio, quæ aliorum verborum à vocali incipientium. His itaque præmissis, facillimum erit omnes hos aoristos secundos, seu potius imperfecta, ad vera sua themata referre. Ita εἵτυπον, tanquam imperfectum, pertinet ad τύπω, ut imperfectum εἵτυπλον ad vicinum quidem, sed productum verbum, τύπλω, refertur. Eâdem porro ratione à λάβω est ἔλαβον, à σάπω, cuius loco superest σήπω, ἔλαπον; à μάθω, unde μανθάνω, ἔμαθον; à τράζω, cuius loco usurpatur τρώζω, ἔτραγον; à καίω, unde factum καίω, ἔκαεν; à πάω, unde factum παύω, ἔπαον; à φύλω, cuius vicinum φύλω, ἔφυλον; à λίπω, cuius vicinum λύπω, ἔλιπον; à σάρω, cuius vicinum σείρω, ἔσσαρον; à κάρω, cuius vicinum κείρω, ἔκαρον; ab ἐφέλω, unde ὀφέλω, ὤφειλον; atque ita in aliis multis.

Qui autem aoristi referuntur ad verba in χω, ut sunt ἔσμιλον, aliaque similia, ad vicinas pertinent formas; & illud quidem ad σμύλω, cuius vicinum σμύχω. Sic ἔρραφεν pertinet ad ῥάφω, cuius vicinum, ῥάπω, unde usitatum ῥάπλω; ἔρριφον ad ῥίφω, cuius vicinum ῥίπω, unde est ῥίπτω. Porro sicut futura in ξω verborum αω, propriè pertinent ad verba in λω, ita ad easdem formas pertinent aoristi qui dicuntur secundi. Sic ἔπρασον à πράσω, cuius vicinum πράσσω, ὤρυσον ab ὀρύλω, cuius vicinum ὀρύσσω, oritur. Qui verò in δεν desinunt, sicuti futura secunda, referendi sunt ad formas verborum in δω, ut ἔπραδον ad πράδω, unde ortum πράσδω, seu πράζω. Notandum enim est verba in ζω vulgò efferri solita, à Doriensibus, & imprimis à Siculis, pronunciata fuisse per σδω, à Tarentinis verò per αω, à Bœotiis per τλω, vel δδω; quæ tamen postrema flexio Lacedæmoniis potissimum fuit propria: quâ quidem

ratione $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\phi\rho\acute{\alpha}\delta\omega$, $\phi\rho\acute{\alpha}\delta\delta\omega$, $\phi\rho\acute{\alpha}\sigma\delta\omega$, $\phi\rho\acute{\alpha}\sigma\omega$ & $\phi\rho\acute{\alpha}\tau\eta\omega$, nonnisi dialecto diversâ, seu diversâ diversorum Græciæ populorum pronuntiatione inter se differunt. Patet igitur omnes secundos activi aoristos nihil aliud esse, quàm imperfecta à vicinis deducta formis, quarum plurimæ obsoletæ sunt.

Cùm verò in linguâ Græcâ aoristus secundus non magis existat, quàm tria secunda activi, passivi, medii, & primum medii, futura, ac paulò-post-futurum; quærendum an ut in activo, sic etiam in passivo, ad imperfectum pertineat. Immò verò etiam & primus passivus formatione ad imperfectum referendus est. Et quidem ista tempora facta sunt ad normam imperfectorum activorum, quæ à verbis in $\mu\iota$ oriuntur; quales formas verborum in $\mu\iota$, quàm plurimas olim in Græcâ linguâ extitisse, immò reliquis antiquiores esse, ex iis quæ supersunt, abundè apparet; cùm prætereà in Homero, Scriptore omnium antiquissimo, immò in variis Græciæ dialectis, & præsertim in Æoliâ, frequentissimè usurpentur ubi alii Græci verbis in Ω desinentibus utuntur. Hoc autem ne temerè quis putet proponi, res paulò enucleatius est exponenda. Constat multa apud Græcos verbi passivi tempora in activo sensu usurpari, & contrà multa verbi activi in passivo adhiberi: mirum itaque videri non potest, si hæc tempora, etsi ad passivum referuntur, quòd in usu plerùmque virtute passivâ gaudeant, formatione tamen ad activum verbum pertinere dicantur; hinc minùs mirandum est non rarò etiam hæc ipsa tempora à Scriptoribus in activo sensu usurpari. Qui autem activa verborum in $\mu\iota$ consideraverit imperfecta, is & facilè inveniet quòd referri possint hi duo passivi aoristi. Nam & in formatione, & in flexione, immò & in dialectis, imperfectorum quæ verbis in $\mu\iota$ adjungi solent, rationem sequuntur; &, quod etiam majus est, in diversis modis, easdem

mutationes quas ista verborum in *μι* desinentium imperfecta, patiuntur. Certum itaque est, eadem esse naturam suam hæc tempora, sed tantum orta à diversis vicinorum verborum formis. Quæ igitur ratio inter *ἐτίθην*, imperfectum activum, & præsens *τίθημι* intercedit, hæc eadem pariter esse deprehenditur inter *ἐτύφθην*, quod pro primo aoristo passivo malè habent, & inter obsoletum *τύφθημι*. Sic & quæ ratio inter *ἔθην* & *θημι* intercedit, hæc eadem pariter esse deprehenditur inter *ἐτύπην*, quod immeritò pro secundo aoristo passivo habetur, & inter obsoletum *τύπημι*. Et quidem *τύφθημι* cum *τυφθίω*, & *τύπημι* cum *τυπίω*, formis diversis à *τυπῶ* ortis, eodem modo conveniunt, quo cum *θείω*, quod oritur ex *θῶ*, convenit *θημί*; ex quo *θημι*, additâ reduplicatione, formatur *τίθημι*: quæ tamen reduplicatio interdum omittitur, ut in *φημι*, à verbo *φάω*, quod aliàs pronunciandum esset *πίφημι*.

Diximus autem *ἐτύπην* nihil aliud esse quàm imperfectum, ut *ἔθην*, quamvis illud *ἔθην* vulgò pro secundo habeatur aoristo. Enim verò ut in aliis, sic & in iis quæ in *μι* desinunt verbis, nullus est aoristus secundus, sed ad imperfectum pertinet, & eodem prorsus modo formatur. *ἔθην* itaque ad præsens *θημι* pertinet, sicut *ἐτίθην* ad *τίθημι*; & *ἔσθην* ad *σθημι*, sicut *ἔσθην* ad *ἔσθημι*; & *ἔδων* ad *δωμι*, sicut *ἐδίδων* ad *δίδωμι*. Verbi autem *ζεύσθην* aoristus qui dicitur secundus, nullus traditur, scilicet quòd Grammatici nullum aliud invenerint imperfectum, præter id quod vulgò exhibetur, quod tanquam aoristum secundum huic verbo adjungerent. Verbi autem *εἰμι*, SUM, itidem nullus aoristus secundus notatur; at in *εἶμι*, EO, aoristus qui dicitur secundus, *ἴον*, *ἴες*, *ἴτε*, verè imperfectum est verbi *ἴω*, idque flectitur sicut *ἐτυπλον*, &c. Sic *ἔφην* ad imperfectum secundum, non autem ad aoristum secundum, referendum est.

Cum

Cùm itaque passivi primus & secundus aoristus quem vocant, sint mera imperfecta facta ad normam imperfectorum activorum quæ à verbis in *μι* desinentibus oriuntur, hisce alium substituimus aoristum passivum, & cum quidem quem Grammatici dicunt aoristum primum medium, ut *ἔτυψάμην*. Hoc enim tempus malè à Grammaticis, si formationem spectes, relatum ad verbum medium, rectè ab iisdem repetitur ab aoristo primo activo *ἔτυψα*, à quo, additâ terminatione *μην*, formatur *ἔτυψάμην*, quod ut terminatione, sic & flexione, cum imperfectis & plusquàm-perfectis passivis convenit.

Secundus autem aoristus medius, ut vulgò vocatur, nihil aliud est quàm imperfectum passivum à diversâ verbi formâ ortum: ut enim à *τύπτομαι* fit *ἔτυπτόμην*, sic prorsus à *τύπομαι*, verbi *τύπω*, fit *ἔτυπόμην*.

Sic & medii præteritum perfectum & plusquàm-perfectum ad activum pertinent, & eodem modo formantur, quo ista in activo tempora. Ita *τέτυπα* æquè ad *τύπω* pertinet ac *τέτυφα*. Literarum enim *ω* & *φ* similiumque vicinarum commutatio in temporum & flexione & formatione frequentissima est. Ea tamen tempora, quæ asperatam habent, potiùs deducenda sunt à formis verborum in quibus itidem asperata inest litera, sicut *τέτυφα* à *τύφω*; quemadmodùm præteritum medium, quod vocant, *κέκυφα*, non ab usitato *κύπλω*, vel *κύπω*, sed à *κύφω* repetendum: atque sic in aliis, ita ut eadem consonans retineatur, quæ in præsentī est, nisi literarum durior concursus obstat. Ne verò quem offendant ea præterita perfecta media, in quorum penultimâ, pro E est O, ut *βέβροχα*, *κέκλωφα*, monendum est id non adeò diversi temporis notam conficere, sed potiùs diversæ dialecto, vel pronuntiationi adscribendum esse; ita, testantibus Grammaticis, præterita perfecta apud Atticos sunt *βέβροχα* à *βρέχω*, *κέκλωφα* à *κλέπω*,

aliaque quæ ex Grammaticorum præceptis pronuncianda essent κέκλεφα, βέβρεχα. Fieri tamen potest, ut in his omnibus non adeò literæ E in O mutatio primùm habuerit locum, sed his formis diversæ verborum formæ vicinæ originem dederint; quâ ratione βέβροχα ad præsens βρόχω, κέκλοφα ad præsens κλόπω, seu κλόφω, referendum esset. Ut ut sit, certum est non aliam hujus perfecti quod medium dicitur, quam in activo præteriti perfecti formationem posse statui; ex quo porrò sequitur neque plusquàm-perfectum medium differre à plusquàm-perfecto activo: ut enim ἐτέλυον à τέτυπα, ita & ἐτέλυν, quod medium dicitur, à τέτυπα fieri manifestum est.

[P. 106, l. 7.] Ἐκ μιᾶς πίτυος. Sic gallicè dicitur, à un pin. Jungermanus, Mollius & Cl. Boden observant ab Apollodoro, Lib. I, à Nicandro in Alexipharmacis, p. 151, & ab Archiâ in Antholog. III, 8, tradi Marfyam è pinu suspensum fuisse.

[P. 106, l. 11.] Δάκρυα θερμότερα. Sic gallicè dicitur, pleurer à chaudes larmes.

[P. 106, l. 12.] Τὰ αὐτῶν. An καὶ τὰ αὐτῶν?

[P. 106, l. 18.] Πρόψι. Hic πρόψι atticè dicitur in futuro, ut ἄψι; de quo vide Mœrim Atticistam, p. 16, & ad eum Cl. Pierfon.

[P. 106, l. 21.] Τὸ συμβάν. Sic suprâ, L. I, p. 12 nostræ Ed. αἰσθῆσιν γενέσθαι τὸ ΣΥΜΒΑΝΤΟΣ.

[P. 107, l. 1.] Συμπαράτειν. Hoc sensu Achilles Tatius, L. II, p. 112, συμπαράτην ἡξίεν.

[P. 107, l. 2.] Ὁμογάλακτες. Vide Cl. D'Arnaud Lect. Græc. L. I, c. 1, p. 13.

[P. 107, l. 4.] Καὶ ἔτος. Sic emendavit Jungerman. quem in hoc omnes secuti sunt Editores; sic quoque in Cod. Urs. Ursino probante, & in tribus Codd. R. Malè Edd. Flor. & Commel. ἔτως.

[P. 107, l. 4, & infrà, l. 5.] Ἐπὶ ἰώπῃ. Sic Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & duo primi Mss. R. At. Moll. & hinc uterque Par. Editor, & Lipsiens. ἐφ' ἰώπῃ. Confer Miscellan. Observat. vol. II, tom. I, p. 135, ubi & hic Longi locus adducitur; vide & Cl. Heynium, egregium illud Gottingæ decus & lumen, in aureâ suâ Epieteti Manualis Editione, ann. 1776, cap. 6, p. 24, & p. 22 Ed. ann. 1756, ubi annotat Uptonum malè in hoc, quem tractat, Epieteti loco legisse ἐπὶ ἰώπῃ, quod Græcum non esse putat; cùm, inquit, dicatur ἐπὶ ἰώπῳ quidem, at in altero casu ἐφ' ἰώπῃ & ἐφ' ἰώπων. « Hæc quamvis levia, inquit « Cl. D'Orvill. in Criticâ Vanno, p. 70, ad nitorem linguæ faciunt. Nec debent hæc minutia, si ita vis, negligi « ab eo qui edit Auctores Græcos. Qui talia negligeret « in Latinis, exhiberetur. Exempli gratiâ, in Theognide, « passim in Edd. quibusdam, ἐφ' ἑρµασιν editur: at Codd. « & Edd. meliores, ἐπ' ἑρµασι. Si quis Theognidem edat, « ut meretur, taliane negliget » ?

[P. 107, l. 6.] Γνάθων. Hoc nomen parasito apprimè convenit. Sic apud Lucianum in Timone, tom. I, p. 159, Γναθωνίδης ὁ κόλαξ.

[P. 107, l. 6.] Τῷ γ' ἰκαλῦθ. Sic tres Mss. R. Cæteræ Edd. τῷτο. Suprà L. I, pag. 7: Νάπη, τῷτο γ' ἰκαλῦθ. Et L. II, p. 54: ὁ Βρύαξις, τῷτο γ' ἰκαλῦθ.

[P. 107, l. 6.] Ξυρώμενος. Sic rectè duo primi Codd. R. Malè omnes huc usque Edd. Ξυρόμενος, quod & observaverat Cl. Valckenær. Sic apud Lucianum in Dialogo Mort. IX, tom. I, p. 362, ὑπεξυρημένος τὸ γένον.

[P. 107, l. 11.] Οἰκλίρει πλὺ ἰκείσαν. Sic rectè tres Mss. R. Edd. Flor. Commel. & Jungerman. Malè Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. οἰκλίρει ἘΠὶ ἰκείσαν. Sic suprà Mollius, L. III, pag. 94 suæ Edit. dederat, παράξαντος ἀνέμου ἘΠὶ θαλάσσαν, pro πλὺ θαλάσσαν.

[P. 107, l. 14.] Τῶν ἰσπῶν. Cod. R. II, & C. Urf. Urfino probante, τῶν ἰσπῶν; quod an Longo ex Urfini Codice redonandum sit, videndum monet Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 578, & à Cl. Bodeno laudatus.

[P. 107, l. 17.] Ἡὺχοντο μὲν αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθά. Sic gallicè, lui souhaiterent toute sorte de biens. In Xenophonte Memorabil. L. II, c. 2, p. 72, habes μὴτέρα ΠΟΛΛὰ τοῖς θεοῖς ΕΥΧΟΜΕΝΗΝ ΑΓΑΘΑ ὑπὲρ σῆς.

[P. 107, l. 19.] Προσεκόμισε. Cod. R. III, προεκόμισε; sed malo προσεκόμισε: nam præter vota, etiam dona insuper obtulit bonus ille Daphnis.

[P. 107, l. 20.] Βότρυς ἐπὶ κλημάτων. Mallem βότρυς ΜΕΝ ἐπὶ κλημάτων, ob sequens μῆλα ΔΕ. Suprà, L. IV, pag. 103 nostræ Ed. exhibentur, τῶν βοτρυῶν τῆς ἡδῶνῆς ἐπὶ κλημάτων ἀφαιρῶντες, ὡς εἶη κ.τ.λ. Et Lib. II, pag. 58 nostræ Ed. τῷ Πανὶ κομίζων βότρυς ἐπὶ ἐν φύλλοις καὶ κλήμασι. Et Lib. II, pag. 31: βότρυς καὶ Νύμφης κομίζοντες ἐπὶ κλημάτων, ἀπαρχὰς τῆς τρυγῆς.

[P. 107, l. 21.] Ἀνθοσμίας εἶνος. Sic, præter alios innumeros, loquitur Achilles Tattius, L. II, p. 105, ubi vide Cl. Boden. Confer Cl. Heimsterhus. ad Plutum, p. 275 & 277. De hodiernis hujusce insulæ vinis sic Tournefort, tom. II, p. 85 Ed. Lugdun. ann. 1727: cette isle produit de bon froment, d'excellente huile, & les meilleures figues de l'Archipel. Ses vins n'ont rien perdu de leur première réputation.

[P. 108, l. 3.] Λαῖων. C. R. III, λαῶν.

[P. 108, l. 5.] Ξένης ἡδονῆς. Sic suprà, L. II, p. 40 nostræ Ed. νέοι Μινθυμναῖοι πλέστοι, δὲ θέσται τὸν τρυγῆν ἐν ξενικῇ τέρψῃ θελήσαντες.

[P. 108, l. 5.] Μαθὼν ἰδίειν. Rectè Amyot vertit: qui ne sçavoit autre chose que manger, &c. Nam, ut egregiè

observat summus ille Toupus ad Longinum, pag. 172, interdum supprimitur *μόρον*; quod tūm Græcis, tūm Latinis familiare.

[P. 108, l. 7.] Ἡ γνάθος. Ad Gnathonis nomen allusit, ut verè observat Mollius.

[P. 108, l. 7.] Καὶ γαστήρ. Hesiod. Theogon. v. 27: Πείμνεις ἄχραυλοι, κάκ' ἐλέγχια, ΓΑΣΤΕΡΕΣ εἶον.

Lucilius :

Vivite lurcones, comedones; vivite VENTRES.

Euripides, seu potius Philemon apud Stobæum, serm. 60, pag. 387:

Οὕτω γδ' κακὸν δέλον γένος,
ΓΑΣΤΗΡ ἅπαντα, τὲπίσω δ' ἔδιν σκοπεῖ.

[P. 108, l. 7.] Καὶ τὰ ὑπὸ γαστέρα. Sic frequentissimè loquitur S. Chrysostomus.

[P. 108, l. 8.] Οὐ παρέργως. Sic suprà, L. III, p. 95 nostra Ed. Οὐ ΠΑΡΕΡΓΩΣ ἀκρίβας. Apud Ælianum Histor. Var. L. II, c. 58, pag. 635 Edit. Kuhnii, ubi pugil Dioxippus elegantissimæ mulieri inhians, eamque avidè spectans, dicitur ΟὐΚ ἈΡΓΩΣ ἰδὼν τὴν αἰθρωπον; pro ΟὐΚ ἈΡΓΩΣ, legere mallet, ut apud Longum, εἰ ΠΑΡΕΡΓΩΣ.

[P. 108, l. 10.] Κάλλος εἶον ἔδιν ἐπὶ τῇ πόλει. Sic Xenophon Ephes. Lib. V, p. 71: ὁ ᾧ ἰδὼν κάλλος εἶον ἔγω πρότερον ἐπιθέατο.

[P. 108, l. 10.] Ἐπιθέσθαι. Eodem sensu suprà, L. I, p. 15 nostra Ed. Dorcon amans ἔγω δὲ χερῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ.

[P. 108, l. 11.] Πύσειν. Sic apud Xenophon. Ephes. L. I, p. 21: ἡλπιζον ᾧ αὐτοῖς (lege αὐτὸς) ῥαδίως πύσειν. Et Lib. II, pag. 23, πύσειν ἡλπιζεν. Confer & pag. 120.

[P. 108, l. 12.] Ὡς αἰπόλον. Notissima caprariorum lascivia. Vide quæ suprâ annotavimus ad p. 38, l. 12.

[P. 108, l. 12.] Γνὴς ᾗ ταῦτα. Cùm hæc decrevisset, statuisset, ut jam explicavimus.

[P. 108, l. 14.] Δάφνιδος θεᾶλης. Hic malletm ΤΟῦ Δάφνιδος, ut suprâ ΤῶΝ αἰγῶν.

[P. 108, l. 16.] Συείσαι τὸ αἰπελικόν. Malè Edd. Commel. & Jungerman. συείσαι ΤΕ.

[P. 108, l. 17.] Ἐλεύθερον θήσκειν. Suprà, Lib. III, p. 89 nostræ Ed. ἐλευθέρως θήσκει. Et p. 88, αὐτὸς εὐδαίμονας θήσκει.

[P. 108, L. 19.] Ἔιχε χειροῦθη. Duo primi Mss. R. εἶδε. Et hæc quidem lectionis varietas indè orta est, quòd, ut observavit summus Valckenær. ad Euripidis Hippolyt. v. 1002, p. 270, εἶχε, εἶλε, (adde & εἶδε) sæpè fuerunt inter se permutata ex affini literarum Α & Χ, (ac Δ) scripturâ. Frequenter enim in Codd. à librariis confusæ & permutatæ fuerunt literæ majusculæ Α, Δ, Λ & Χ; literæ Β & Ρ; Γ, Ι, Π & Τ. Immo & Γ eodem prorsùs modo efformatum est ac hodiernum Λ, in Atticâ inscriptione, quæ veteri charactere Ionico, annis circiter 450 antè Christum natum, exarata, exhibetur in Palæographiâ Montfauconii, L. II, c. 4, p. 135, & in quâ Λ ad formam τῆ iota tam propè accedit, ut facilè confundi potuerit. Sic Ε, Σ, Θ & Ο; sic Ζ & Ξ; sic Δ & Ο; sic Η, Π & Ν; sic Μ & Ν; sic Π & Ρ; sic Υ, Χ & Ψ; sic Τ & Ψ; sic Ψ & Ξ, &c. in Codd. inter se permutata fuerunt. Sic ΓΙ, Η, ΗΤ, ΙΤ, ΤΙ & ΠΤ cum simplice Π confusa fuerunt; ut ΙΠ cum ΠΤ; ut ΑΑ, ΑΛ, ΛΑ, ΛΙ, ΔΙ, ΙΔ, cum Μ; ut Η cum duobus iota; ut è minoribus literis, & ex iis præsertim quæ decimo sæculo usurpatæ fuerunt, β, μ & ν, η & κ permutatæ fuerunt; ut υ cum υ simplice; μβ cum νω; εσ cum σ, &c. &c. confusum fuit. Sic sæpè in Codd. α ita efformatum

est, ut *αι* legere te putes. Sic *παρὰ* & *πτελὶ*, sic *πρὸ* & *πρὸς*, sic *καὶ* & *γὰρ*, &c. in Codd. permutata fuere; quod frequentes peperit errores. Unde Cl. Valckenær. p. 277 Diatrib. in Euripidis Fragmenta, post elegantissimum Muretum, L. XIV, c. 16 Var. Lect. rectè observat, centum minimùm diversis modis peccasse librarios veteres; quos omnes in numerato habuisse magnam adfert vitia librorum antiquorum sanaturis utilitatem. Quæ omnia fusiùs à nobis explicabuntur, & appositis illustrabuntur exemplis, cùm nostram edemus Palæographiam Criticam, ubi omnes hujusce modi errorum fontes aperiemus.

[P. 108, l. 19.] Νύκτωρ λοχήθης. Sic suprâ, L. III, p. 78, λοχήθῃ μόνον; ubi observavimus verba venatoria de amantibus sæpè adhiberi; ut & hîc χειροθήη, quod de ferâ mansuefactâ propriè dicitur.

[P. 108, l. 21.] Προδραμών. Summus Valckenær emendat προσδραμών; sed sic infrâ, L. IV, pag. 129, πατρὶ προσρρύεις.

[P. 108, l. 21.] Παραχῆιν. Verbum nequam eodem hîc sensu adhibitum, quo suprâ, L. III, p. 82: ἡνίκα ἂν πύσης αὐτήν σοι παραχῆιν. Hîc autem deesse puto, ἡξίς, vel ἦται, vel ἰδῆτο, vel ἰκέτιν, vel quid simile; quod & conjecerat Huetius.

[P. 109, l. 2.] Αἴγας μὲν βάνειν τράγες. Malè in Ed. Commel. & hinc in Ed. Jungerm. τράγεις; quod operarum vitium in mendor. elencho correxit ipse Jungerm.

[P. 109, l. 5.] Ἀλεκτορίδωρ. Huetius observat hanc vocem suprâ legi, L. III, pag. 93 nostræ Ed. Agathias in Antholog. à Jungermano laudatus:

Δέρκει τῶν ἀλόγων ζώων μένος· ἔ γδ' ἐκείνων

Φύσις ἀτιμάζει θίσμια συζυγίης·

Ἄρπενι γδ' θήλεια συνάπτει· οἱ δ' ἀλεγεινὰ

Ἄνδρες ἐς ἀλλήλους ξύνεν ἄγασσι γάμον.

R iv

[P. 109, l. 10.] Πρὸς χειραγωγίαν. Duo primi Mss. Reg. ἰς.

[P. 109, l. 11.] Οὐκέτι. Tres Mss. Reg. καὶ ἐκέτι. Fortè, ΚΑΙ ἐκέτι ΑΥΤΟΝ.

[P. 109, l. 12.] Προσίει. Hæc vox eodem sensu usurpatur apud Xenophont. Ephes. L. III, p. 40, & Alciphron. L. I, Ep. XXXVIII, p. 176.

[P. 109, l. 12.] Ἀλλὰ ἄλλοι. Sic Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & tres Mss. R. At Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. ἀλλὰ ΚΑΙ ἄλλοι.

[P. 109, l. 14.] Περιεργάζει. Sic suprâ, L. I, p. 23 nostræ Ed. μηδὲν περιεργασάμενοι.

[P. 109, l. 17.] Δῶρον αὐτὸν ἔχειν. Sic apud Xenophontem Ephesiacorum, [Libro quarto, paginâ 60, Anchialus sperat se ab Hippothoo impetraturum Anthiam, quam describat, ὥστε Ἰπποθόω (lege Ἰπποθόω) δῶρον αἰτήσθαι.

[P. 109, l. 21.] Οἰκετῆρ, ἀνδρῶν. Achilles Tatius, L. I, p. 26: εἶπε δὲ ὅτι αὐτῷ καλόπιν πολὺ πλῆθος οἰκετῆρ καὶ θιραπαινίδων.

[P. 110, l. 2.] Μεγαπόλιος. Hæc vox legitur apud Homer. II N, versu 361, & apud Alciphron. Libro III, Ep. XLIV, p. 386.

[P. 110, l. 3.] Μέγας καὶ καλός. Hæc sæpissimè apud Longum & alios Scriptores conjunguntur. Suprà Lib. I, p. 25 Edit. Moll. μεράκιον μέγα & καλόν. L. II, p. 54, μεγάλας γυναῖκες & καλάι. L. III, p. 103, τράγες μεγάλας καὶ καλὰς. Ibid. pag. 107, μῆλον μέγα & καλόν. L. I, p. 3, πόλις μεγάλη καὶ καλή; ut apud Xenophont. Ephes. L. I, p. 15, Rhodus dicitur μεγάλη καὶ καλή. Idem Xenophon, L. III, p. 38, ut & L. IV, p. 63, habet πόλιν μεγάλην καὶ καλάν. Chariton, L. II, p. 29: ἦν δὲ φύσει καλός τε & μέγας. Longus, L. I, p. 4: παῖδ' ὅσον μέγα

ἢ καλόν. Heliodor. L. VII, p. 299 : Ἀρσάκη μεγάλη & καλή.

[P. 110, l. 5.] Χρηστὲς ὡς ἐδὲς ἕτερος. Sic prorsus gallicè ; bon comme personne.

[P. 110, l. 7.] Πρεῖσ᾽ αἰνῶν ἀγροικίας. Hos ἀγροίκων ἐφόρος δαίμονας vocat Alciphron, Lib. I, Epist. XXVI, p. 109.

[P. 110, l. 10.] Τὰ τῷ Λάμῳ ἔργα. Sic apud Theocrit. Id. XXVII, v. 46 :

Τὰ βυκόλῳ ἔργα γοήσω.

[P. 110, l. 10.] Τὰ μὲν πεδία ἐν αὐλακι. Sic suprâ L. I, p. 3 nostræ Ed. πεδία πυροφόρα, γήλοφοι κλημάτων, νομαὶ ποιμνίων. Et p. 18 : πάντα ἐν ἀκμῇ, δένδρα ἐν καρπῷ, πεδία ἐν λήϊσι.

[P. 110, l. 13.] Ἀνελάμβανε. Sic gallicè dicitur, prendre sur soi la faute.

[P. 110, l. 16.] Αἶσας ὀφόμενος. Sic apud Theocrit. Id. XXV, v. 57, Augias profectus fuerat :

Κτῆσιν ὀφόμενος, ἢ εἰ νήειθμος ἐπ' ἀγρῶν.

[P. 110, l. 16.] Ὅχλον φοβηθῆναι. Plato in Sympos. p. 107 Ed. Cl. Fischer. αὐτὸν διέφυγεν, φοβηθεὶς τὸ ὄχλον.

[P. 110, l. 20.] Πήραν ἐξηρημέτος. Sic suprâ locutus est, L. II, p. 31 nostræ Ed.

[P. 110, l. 20.] Ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις. Fortè delendum illud χερσὶν, ut glossema.

[P. 110, l. 21.] Ἀρτιπαγῆς. Operarum vitio in Ed. Moll. ἀρτιπαγῆς :

[P. 111, l. 2.] Λαομίδοντι Θηλείων ἐβυκόλησε. Hic aliquid humani passus est doctissimus ille & inter paucos modestissimus Jungermanus, dignissimus Cl. Joachimi Camerarii nepos. Hæc enim ad hunc locum annotat :
« Nescio an hoc alibi legatur. Apollo namque Admeto
« servivit, pecus pascendo ; Neptuni autem & Apollinis

« cum Laomedonte res longè alia. Vide Apollodor. L. I
 « & II, Hygin. Fab. Arnob. L. IV. Sed quis in talibus ju-
 « ratores exigit » : Verùm appositè Moll. hos laudat Ho-
 meri versus, ex quibus patet Neptunum Laomedontis bo-
 bus in monte Idâ pascendis intentum fuisse, dùm Neptunus
 ejusdem Laomedontis urbem muris circumdabat. Sic autem
 se habent, Il. Φ, v. 453 & seqq.

ἀγῆνορι Λαομέδοντι ;

Πὰρ Διὸς ἐλθόντις, θηλείεσσι εἰς ἐνιαυτὸν,
 Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ· ὃ δ' ἡ σημαίνων ἐπέτελλεν.

Ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν ἐ τείχος ἔδσιμα
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἔν' ἄρρηκτος πόλις ἔη·
 Φοῖβε, σὺ δὲ ἐκίπποδας ἑλίκας βῆς βυκολέεσσι,
 Ἰδης ἐν κνημῶσι πολυπλῦχος, ὑληέσσης.

[P. 111, l. 4.] Ἐρυθμέματος πληθείς. Chariton, L. II,
 p. 33 : κάτω κύψασα, ἐρυθμέματος ἐνιπλήσθη. Sic scire
 loquitur Xenophon Ephes. de quo vide Cl. D'Orvill. ad
 eundem Chariton. p. 550.

[P. 111, l. 5.] Οὗτος, εἶπε, σοί. Sic suprà, Lib. III,
 p. 93 postea Ed. αἶδε ὑμῖν τριχίλια.

[P. 111, l. 7.] Πενήκεντα νέμειν. Sic scire apud S. Ma-
 theum servus herum suum alloquitur : πέντε τάλαντά μοι
 παρέδωκας· ἴδε, ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ'
 αὐτοῖς.

[P. 111, l. 8.] Πεποίνηκεν ἐκαλόν. Sic suprà, L. III,
 p. 92 postea Ed. πενήκεντα αἶσας παραλαβὼν, διπλα-
 σίονας πεποίνηκα. Et L. IV, p. 102 : διπλασίονάς τε γῶ-
 ὦν ἔλαβεν, ἐποίησεν.

[P. 111, l. 9.] Λιπαραί. Suprà, L. IV, p. 102 pos-
 ita Ed. τὰ κέρατα ἤλφε, ἐ τὰς τρίχας ἐθεράπει.

[P. 111, l. 10.] Τὰ κέρατα ἄθραυσται. Malè Ed. Moll.
 & hinc utraque Par. ἄθραυσται. Post hanc vocem omnes
 Editiones, præter Florent. & posterior. Parisiens. è Codice

Urs. Ursino probante, punctum interrogationis receperunt.

[P. 111, l. 10.] Πεποίηκεν αὐτὰς μεσικάς. Omninò confer Alciphron. Lib. III, Ep. XII, p. 304 & 306, ubi caprarius amico narrat se μεσικὲν ἔχῃν τὸ αἰπόλιον.

[P. 111, l. 17.] Καθίβας αὐτὰς. Summus Valckenær. conjicit αὐτὰς, ut referatur ad αἶσας. Amyot autem legisse videtur αὐτὰς; verūt enim: toute la compagnie étant en rond autour de lui.

[P. 111, l. 18.] Ὡς περ θεάτρων. S. Paulus, I Ep. ad Corinthios, c. 4, v. 9: ΘΕΑΤΡΟΝ ἐβεννήθημεν τῷ κόσμῳ, & ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις. Moll. confert hæc Herodiani in Pseudantonin. L. V, pag. 211 Ed. Lugduni, ann. 1624: περιφύκει ἡ παῖς ἡ σύγκλητος, καὶ τὸ ἱππικὸν τάγμα, ἐν ΘΕΑΤΡΟΥ χώματι. Heliodorus à Jungermano laudatus, amethystum describens, L. V, pag. 225: ἐγέγραπτο καὶ ἀρνέων ἀπαλὰ σκιρτήματα. Καὶ οἱ μὲν ἀεληδὸν ἐπὶ τῷ πετρῶν ἀνατρέχοντες, οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλος ἐξιλίττοντες, ποιμνικὸν ΘΕΑΤΡΟΝ ἐπεδείκνυν τὸν κρημνόν. Idem suprà, p. 224: τῷ νομῆν τῇ ἀγέλῃ πλαγίοις αὐλήμασι διαλάττων· τὰ δὲ ἐπέθετο, καὶ ἠνείχετο πρὸς τὰ ἐνδόσιμα τῷ σύειγος ποιμαίνόμενα.

[P. 111, l. 19.] Τὴν σύειγαν κερμία. Prior Paris. Editor, & Hemsterhus. ad Xenophont. Ephes. Miscell. Observat. vol. V, tom. III, p. 58, conjecerunt προκομία, quod hic similibus confirmat exemplis. Sed, inquit Cl. Boden, constat simplicia sæpè compositorum notionem adsciscere.

[P. 111, l. 20.] Εἶτα ἐνέπνευσε τὸ νόμιον. Sic suprà, L. II, p. 60 postea Ed. ἐνέπνει τὸ ἐντέϋθεν πολὺ καὶ μηχανικόν.

[P. 111, l. 21.] Νύβασαι κάτω. Hoc νύβασαι è Cod. Urs. Ursino probante, in textum recepit Mollius, & hinc

uterque Par. Editor & Lipsiens. Amyot autem vertens, mettant le nez en terre, videtur legisse illud νεύσσαι, quod in tribus Codd. R. deest. Suprà, ἔνευσε κάτω, ut apud Achill. Tat. L. V, p. 490, κάτω νενευκώς.

[P. 112, l. 1.] Λιγυρὸν ἔδωκε. Cl. Valckenper. binis literis repetitis scribendum putat ἐνέδωκε, pro ἔδωκε. Sic L. IV, pag. 101 nostræ Ed. ἑμοῖος ἘΝΔΙΔΟΝΤΙ κεινὸν μέλος. Rectè Amyot λιγυρὸν vertit, chant mol & doux, qui oppositus est sequenti ὀξύ.

[P. 112, l. 1.] Κατεκλήθησαν. In Edit. Jungermani. κατεκλήτησαν, operatum vitio, quod ipse Jungermanus agnovit, & pro quo aliud vitium, scilicet κατεκλήθησαν, substituit.

[P. 112, l. 2.] Ἐσύεισε. Ed. Moll. & hinc utraque Par. & Lipsiens. ἐσύειξε; cæteræ omnes & tres Mss. R. ἐσύεισε.

[P. 112, l. 3.] Εἰς τὴν ὕλην. Hic πρὸ αὐλὴν, & paulò infrà τὴν αὐλῆς, mallet quidam vir doctissimus, qui & hunc Theocriti locum confert, Id. XV, v. 98:

Σηκοὶ δὲ βοῶν ῥῆτα πλήθησαν
Εἰλιπόδων ὅτις δὲ καὶ ἈΥΛΑΣ ἠυλίζοντο.

Sed præferrem ὕλην, quæ vicina erat. Suprà, p. 110, Χλόη εἰς τὴν ὕλην ἔφυγεν. Et L. II, p. 61, Χλόη εἰς πρὸ ὕλην κρύπτετο.

[P. 112, l. 4.] Ἀνακληλικόν. Hanc vocem suprà adhibuit, L. II, p. 62 nostræ Ed.

[P. 112, l. 8.] Προσάματι διαπότη. Fortè προσάγ-
μασι.

[P. 112, l. 11.] Ἀμφὶ αἶψον εἶχον. Suprà, p. 108 nostræ Ed. πρὸ θήραν εἶχε.

[P. 112, l. 16.] Προσεκκαυθίς. Hoc sensu apud Xenophont. in Sympos. p. 140 Edit. Cl. Bachii, ΠΡΟΣΕΚΑΥΘΗ. Suprà L. I, p. 18 nostræ Ed. ἘΞΕΚΑΕ δὲ αὐτὸς

καὶ ἡ ὥρα τῇ ἑταίρῃ. Et L. III, p. 76: ἘΞΕΚΑΟΝΤΟ πρὸς τὰ ἀκρόμαλα.

[P. 113, l. 1.] Λέγειν κελύοντος. Hoc, quod Mollius tanquam de suo conjecit, è Cod. Urs. Ursino probante, & è duobus primis Codd. R. cum Cl. Bodeno restitui; ceteræ Edd. κελύαντος.

[P. 113, l. 3.] Ὁ μέγχι νῦν. Confer Xenophon. Ephes. L. I, p. 5: ὁ μέγχι νῦν ἀνδρικὸς Ἀβροκόμης, ὁ καλαφρονῶν ἑρώλος κ.τ.λ.

[P. 113, l. 4.] Οἶνε γέροντος. Observa hîc γέρον adjectivè dici; de quo vide Cl. Abresch. pag. 121 Animadversion. ad Æschyl.

[P. 113, l. 6.] Ὁψαρτυσίας. Suprà L. IV, p. 112 nostræ Ed. ἀστυκῆς ὁψαρτυσίας.

[P. 113, l. 12.] Ὑπ' ἐκείνῳ νιμόμενος. Mallem ὑπ' ἐκείνῃ. Suprà, L. II, p. 30 nostræ Ed. ἤυχοντο γενέσθαι ποίμνια, & ὙΠ' ΕΚΕΙΝΗΣ νέμεσθαι.

[P. 113, l. 13.] Ἀήτητον ἑρώλα. Aristænet. Ep. VI, L. I, p. 17: ἡτήθη τῆς ἀνικῆτε λάμπαδος.

[P. 113, l. 14.] Σὺ ἐπόμενυμι τῷ ἐμὸν θεόν. Fortè quis conjiciat, σὲ ἐπόμενυμι τῷ ἐμὸν θεόν; quod vili parasito dignius.

[P. 113, l. 16.] Ἐμαυλὸν ἀποκλινῶ. Vult imitari Theocriti δυσέρωτα ἐρασὴν, Idyll. XXIII.

[P. 113, l. 17.] Γναθωνάειον. Cum hoc loco Cl. Warton, p. 348 Addend. & corrigend. in notis ad Theocrit. omninò videndus, hæc confert è septimo tertii Idyllii versu:

ὦ χαρίεις! Ἀμαρυλλὶ, τί μ' ἐκέτι τέθ' καί' ἄντρον

Παρκύπλεια, καλῆς τ' ἐρώτυλον.

[P. 113, l. 20.] Οὐκ ἄπειρος. De hoc usu vocis ἄπρος vide Cl. Lennepium ad Coluthum, Libro II

Animadversion. capite 1, paginâ 79 & sequentibus.

[P. 113, l. 21.] Ἐρωτικῆς λύπης. Hunc Longi locum laudat idem ibid. Lennep. L. I, c. 13, p. 60.

[P. 114, l. 1.] Κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Reitzius ad Lucianum in Lucio, tom. II, p. 600, ubi legitur κομίσας με, id est, me adducens, hunc Longi locum profert, & confert eundem Longum, L. II, p. 74 Edit. Jungerman. Χλόνιν εἰς ὀφθαλμούς ἐκόμισαν, ut probet κομίζην non solum esse auferre, portare, sed etiam adducere, abducere. Notandum autem pro κομίσειν, quod, ob præcedens αἰτήσειν, rectè legitur in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par. & Lipsiens. malè haberi κομίζην in Edd. Flor. Commel. & Jungermani, ac in tribus Codd. R.

[P. 114, l. 2.] Εἰς ἐνθυμίαν. Fortè hîc Amyot legit ἐπιθυμίαν, pro ἐνθυμίαν; venit enim: & pour lui en faire venir encore plus d'envie.

[P. 114, l. 5.] Σπυδάζει. Sic rectè Edd. Flor. Commel. Jungerman. posterior Par. & tres Mss. R. Malè Ed. Moll. & hinc prior Par. & Lipsiens. σπυδάζων.

[P. 114, l. 8.] Μυθολογίαν. Sic apud Xenophont. in Sympos. c. 8, p. 166, τὸ μυθολογεῖν in re simili usurpatum, significat, explicante Bachio, aliquid exemplis è fabulis depromptis explicare.

[P. 114, l. 9.] Οὐκ ἀπὸ σκοπῆς. Homer. Od. A, v. 347:
ὦ φίλει, ἔ μὰν ὕμιν ἈΠὸ ΣΚΟΠΟῦ, ἔδ'
ἀπὸ δόξης

Μυθῶ βασιλεία περιέφρων.

Rectè Mollius confert Xenophont. in Sympos. pag. 124:
Ἐ ἕτερος μὲν δὲ ὁ λόγος ἐκ ἈΠὸ ΤΟῦ ΣΚΟΠΟῦ ἔδοξεν
ἱρῆσθαι.

[P. 114, l. 10.] Ὑπὲρ αὐτῆς. Cl. Boden hîc annotat perperam in antiquissimis Edd. haberi ὑπὲρ αὐτῆς; sed in antiquissimis Flor. & Commel. ut in Moll. & in utrâque

Par. perspicuè legitur αὐτῷ cum spiritu aspero. Solus Jungermanus, solemni operatum vitio, quod, non pramunito lectore, sæpiùs correxi, dedit αὐτῷ.

[P. 114, l. 11.] Πολυπραγμενῷ. Confer Horat. quartam Oden secundi Libri.

[P. 114, l. 13.] Ἐάλωκε. Hoc sensu Terent. in Andriâ, scenâ primâ, v. 55 : CAPTUS EST, habet.

[P. 114, l. 13.] Καὶ φυτῷ. De platano à Xerce amatâ vide Ælianum, Var. Histor. L. II, c. 14, & ad eum Interpretes. Propert. L. I, El. XVIII, v. 19 :

Vos eritis testes si quos habet arbor amores,

Fagus, & Arcadio pinus amata Deo.

[P. 114, l. 14.] Καὶ ποταμῷ. Cl. Valckenær. pro ποταμῷ conjicit πείρην : nam, inquit, formam poëticam ποταμῷ non, opinor, adhibuisset Longus.

[P. 114, l. 15.] Ὅν ἑδαι φοβῶσθαι. De iis loquitur quibus feræ quas amabant, formidandæ erant.

[P. 114, l. 17.] Ἐλευθέρῃ. Sic ferè Sophocles apud Stobæum, Serm. 60, p. 384 :

Εἰ σῶμα δούλον, ἀλλ' ὁ νῦν ἐλεύθερος.

Apud eundem, ibid. p. 383, Euripides in Helenâ, v. 734 :

Ἐγὼ μὲν εἶην, καὶ πέφυχ' ἑμῶς λάτρεις,

Ἐν τοῖσι γυναιόισιν ἡριθμημένος

Δούλοισι, τῆνομ' ἐκ ἔχων ἐλεύθερον,

Τὸν νῦν δέ.

Idem apud eundem in Phryxo, p. 384 :

Πολλοῖσι δούλοις τῆνομ' αἰσχρόν· ἢ ᾧ φρήν

Τῶν ἐχθρῶν δούλων ἔσθ' ἐλευθερώτερα.

[P. 114, l. 17.] Ὁρᾷς. Videsne? Notam interrogationis, quæ post hanc phrasin, & post ἐλέφαντος, in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. omissa erat, è Cod. Urs. Ursino probante, revocavit Moll. & hinc post eum uterque Paris. Editor & Lipsiens. Sic Amyot : voyez-vous, &c. Sic suprâ,

p. 111 nostræ Ed. ὁρᾷς ὡς λιπαραὶ κ.τ.λ. ubi & nota interrogationis fortè apponenda.

[P. 114, l. 17.] Ὑακίνθῳ. Aristænet. L. I, Ep. I, p. 3 :
ἢ ὃ κόμη φυσικῶς ἐνελισμένη ὑακίνθῳ ἀνθει καθ' Ὅμη-
ρον ἐμφερίης. Nempe Homer. Od. Z, v. 231 :

καὶ δὲ ὃ καρήνων

Οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει ὁμείας.

Confer & Od. Ψ; v. 158.

[P. 114, l. 18.] Λάμπυσι ὃ ὑπὸ τ' ἐφρύσι. Imitatur
Theocrit. Id. XX; v. 24 :

Καὶ λευκὸν τὸ μείλωπον ἔω' ἐφρύσι λάμπει με-
λαίνας.

Rectè igitur hîc, ut semper, in hoc Theocriti versu sum-
mus Valckenær. pro ἘΠ' ἐφρύσι, legit ὑπ' ἐφρύσι,
quod in hâc imitatione servatum.

[P. 114, l. 19.] Ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ. Homerus, Od. Ψ,
v. 359 :

Ὡς δὲ ὅτε τις χρυσὸν φειχέυῃ ἀργύρῳ ἀνὴρ.

[P. 114, l. 20.] Ἐρυθμάλος μιστὴν. Sic suprâ, p. 11
nostræ Ed. Daphnis dicitur ἐρυθμάλος πληθείς. Antipa-
ter in Epigrammate laudatus à summo Tournio, pag. 99
Curat. Noviss. in Suidam :

Εὐπάλαμος ξανθὸς μὲν ἐρεύθει ἴσον ἔρωτι.

Sic Hero exhibetur apud Musæum, v. 56 & 58 :

Μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀπασράπιθα προσώπῃ.

Ἄκρα χιονίων φοινίσσει κύκλα παρῶν.

[P. 115, l. 2.] Λευκὰ φιλήματα. Fortè legendum
γλυκῦα, pro λευκὰ, vel μαλακά; ut apud Xenophont.
in Sympos. p. 153, μαλακώτερον φίλημα.

[P. 115, l. 3.] Θιὸς ἐμιμητάμην. Hîc invectivè
Columbanii notam describit Moll.

[P. 115, l. 3.] Βεκόλος ἦν. Theocrit. Id. III, v. 43 :

Τὰν ἀγίλαν χ'ὼ μάνις κ.τ.λ.

Idem,

Idem, versu 46 :

Τὰν ὃ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὧρισι μᾶλα νομιύων
Οὐχ ἔτιως Ὡδωνις ἐπὶ πλέον ἤταγε λύσσης κ.τ.λ.

Confer & Id. XX, vers. 32 & seqq. usque ad vers. 43, & Philostrat. Ep. XXXIX, p. 930.

[P. 115, l. 4.] Βράγχιος. Saepius dicitur Βράγχος.

[P. 115, l. 9.] Χάειν ἔχωμεν. Sic restitui ob prece-
dens μὴ καταφρονῶμεν. Sic quoque coniecit summus Vale-
kenx. & in suo Codice invenit Amyot vertens, remer-
cions les aigles. Omnes Edd. ἔχομεν.

[P. 115, l. 11.] Ἡδὺ γιλάας. Sic suprà, Libro III,
p. 85 nostræ Ed. γιλάας ἠδύ.

[P. 115, l. 12.] Ὁ Ἔρως ποιῶν θρισάς. Xenophon
Cyropæd. L. VI, p. 91 Ed. Cl. Henrici Stephani, ann. 1581 :
πεφιλοσόφηκα μὲν ἀδίκῃ ΣΟΦΙΣΤΟῦ ἢ Ἐρωτος. Aristar-
chet. L. I, Ep. XIV, pag. 40 : διδήλωκας πλὴν Ἀφροδίτην
ἱκανὴν ἔτι παιδεύειν ῥήτορας ἐκ ἐλίσσον ἀμύνους καὶ ἢ
Νέστερος ἢ Πυλίας. Achilles Tatius, L. I, p. 56, de Amore :
αὐτοδίδακτος γὰρ ἐστιν ὁ Θεὸς ΣΟΦΙΣΤΗΣ; ubi rectè
monet Cl. Carpzovius Amorem καὶ ἔξοχὴν ΣΟΦΙΣΤΗΝ
à Platone dici; undè hujusce Philosophi auctoritate innixa
Amoris Sophistæ statua in scholatum ac gymnasiolorum or-
namentis habita fuit. Idem Tatius, L. V, p. 498 : διδάσ-
κει ὁ Ἔρως καὶ λόγους. Et p. 500 : αὐτεργὸς γὰρ ὁ Ἔρως καὶ
αὐτοχρίδης ΣΟΦΙΣΤΗΣ. Maximus Tyrius Dissert. XXIV,
tom. I, p. 480 Ed. Cl. Reisk. ἢ Ἐρωτὰ Σωκράτης ΣΟΦΙΣ-
ΤΗΝ λέγει; ubi Maximus Tyrius, observante doctissimo
Interprete, respexit Platon. in Sympos. p. 328, B. Anaxan-
drides apud Stobæum, Sermon. 53, p. 243 Ed. Grot.

Ἔρως ΣΟΦΙΣΤΗΣ γίνεσθαι διδάσκαλος,

Σκαῖς πολὺν κρείττω πρὸς ἢ αἰθρώπινον βίον.

Apud eundem, p. 241, Aristarchus de Amore :

Οὗτος γὰρ ὁ Θεὸς ἐκ ἀδινῆ δίνην

τίθησι, καὶ ἢ ἄπορον εὐρίσκειν πόντον.

[P. 115, l. 15.] Καὶ τὰ μὲν. Hæc, & sequentia usque ad ἑμπαρίνημα, è Cod. Urs. Ursino & Jungermano ac summo Valckenærio probantibus, cum Cl. Bodeno restitui. In Edd. Flor. Commel. Jungerman. & Moll. ἀκέραιας ἢ τὰ λεχθέντα πάντα ὁ Εὐδρεμος, ἑμπαρίνημα γενήσεθ. Pro γενήσεθ, Codd. R. I & III habent γενήσεσθαι. A priori Editore Par. conjectum fuit ὡς ἀντὶ γενήσεθ, illudque ab eo uncis inclusum, postea à posteriore Paris. Editore in textum receptum fuit. Mollius conjecit εἰ, pro ὡς. Huertius sui Exemplaris margini hæc adscripserat: λείπει τι ἴσως ἔστι, ἢ τι τοιοῦτον. Sed unicè amplectenda est Ursini Cod. lectio, qui tot voces quæ exciderant, servavit. Sic, quod mirandum, in omnibus Edd. versus excidisse videtur è Sophoclis Ajace Mastigophoro, post hæc v. 1267 & seqq.

Οὐ γὰρ οἱ πλατύνει,

Οὐδ' ἐκρύπτει φῶτις ἀσφαλίσταται.

Ἀλλ' οἱ φρονεῖντες εὖ κρατῶσι πανταχῇ.

Μέγας ἢ ΠΛΕΥΡΑΣ βῆς ἐπὶ σμικρὰς ἐμῶς.

Μάστιγος ἐρθὸς εἰς ὁδὸν περιίειθ.

Post hæc, inquam, verba S. Abbas Maximus in Eclogis sententiarum editis Tiguri, anno 1546, c. 2, p. 166, hunc addit versum:

Ὁ ΓΑΡ ΦΡΟΝῶΝ ΕἶΤ, ΠΑΝΤΑ ΣΥΛΛΑΒῶΝ
ἔχει.

Qui versus legitur & p. 11, folio recto, in Codice Coisliniano CCCLXXI Operum S. Maximi; de quo Codice vīde Cl. Montfaucon. in Bibliothecâ Coislinianâ, p. 574. In hoc eodem Cod. habetur μέγας ἢ ΠΛΕΥΡΑ, pro vulgato ΠΛΕΥΡΑΣ. At malè in hujusce S. Maximi Ed. suprà memoratâ, legitur ΠΛΕΥΡΑ. Et hoc quidem, quod à nemine observatum, jamdudum per amicissimum & Cl. virum Henricum Matty communicaveram cum doctissimo & κερτικώλατῳ Anglo Thomâ Thirwitt, cui egregiam

de Babriâ dissertationem, Londini, 1776, in.8°, excusam, doctas emendationes doctis Cl. Musgravii Exercitationibus Euripideis insertas, & quædam Plutarchi fragmenta Londini edita, jam debemus, eidem plura, eaque maximi momenti olim debituri. Hunc eundem Sophoclis locum proferunt Stobæus, Serm. III, p. 35 Edit. Lugdun. ann. 1608, ac p. 15 Ed. magni Grotii, & Antonius Monachus in similis argumenti opere, quod inscriptum fuit ΜΕΛΙΣΣΑ, L. I, c. 8, p. 11 Ed. quæ cum Maximi Eclogis prodiit Tiguri, anno 1546: sed hi hunc à Maximo servatum non addunt versum; quo, ne quid dissimulem, ità facilè carere possumus, ut eum pro spurio aut aliundè assumpto fortassè habeamus; cùm nihil ex eo accedat ad sensum præcedentis versûs cujus videtur esse repetitio,

Ἄλλ' οἱ φρονέοντες εἴ, κραίῃσι πανταχῶς.

Utiliter & suaviter cum editis quos laudant Scriptoribus conferri possunt Stobæus, Antonius, Maximus, & Michaëlis Apostolii Ἰωνιὰ inedita, quæ servatur in Bibliothecâ Regiâ, ac fortè Macarii Chrysocephali Ροδωνιὰ in Cod. CCCCLII, Venetæ Sancti Marci Bibliothecæ. Unum insuper adjiciam exemplum: Sanctus Maximus, c. xθ' κεὶ ὕπνῃ, paginâ 191, hæc profert ex Evangelio: ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εὗρε τὰς μαθητὰς αὐτοῦ καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν βεβαρημένοι· καὶ λέγει αὐτοῖς· ἔγως ἔκ ἐξύπνῃτε μίαν ὥραν χρησσοῦσθαι μετ' ἐμοῦ· ΚΑΝ ΤὸΝ ΙΟΥΔΑ ΘΕΑΣΑΣΘΕ ΠΩΣ ΟΥ ΚΑΘΕΥΔΕΙ; ubi hæc postrema verba; quæ literis majusculis describenda curavi, & à S. Matthæo, c. 26, & à S. Marco, c. 14, & à S. Lucâ, c. 22, absunt, & tanquam spuria obelo notanda sunt; de quo viderit doctissimus ille & mihi amicissimus Novi Testamenti Editor Cl. Griesbach, qui in hac sacrâ novi fœderis Criticâ non habitat, sed regnat cum Cl. Michaële, cum Cl. Semlero, &c. & cum eruditissimis illis doctæ

Upsaliae Professoribus, Aurivillio, Flodero, &c. & Biornsthåhl, meo suavissimo amico & magistro, quem stupendæ in omni scibili doctrinæ virum, à me, proh dolor! tanto locorum intervallo disjunctum, semper desiderabo.

[P. 115, l. 17.] Ἀχθόμενος εἰ. Hic εἰ pro ὅτι, ut suprà, p. 7 Ed. Moll. ἤχθοντο εἰ ἴσκειντο. Confer quæ suprà annotavimus, p. 211 & 212, ad hæc verba p. 89 nostræ Ed. λοιδορήσαντες εἰ.

[P. 115, l. 21.] Κοινωνὸν λαβών. Sic suprà, Lib. IV, p. 106 nostræ Edit. ΚΟΙΝΩΝΟΝ εἰς τὴν γνώμην τὸν Εὐδρομεν παρελάμβανον.

[P. 115, l. 21.] Κᾶκείνην. Sic Cod. Urs. Ursino probante, & hinc Edd. Jungerman. & Lipsiens. Cæteræ omnes Edd. Flor. Commel. Moll. & utraque Par. minùs bene ἐκείνην.

[P. 116, l. 1.] Προκαλιστάμενος. Cl. Boden conjicit προκαλιστάμενος.

[116, l. 2.] Οἰχόμεθα. Sic omnes Edd. præter solam Mollii, qui malè dedit εἰχόμεθα, quod Ionicè pro εἰχόμεθα dictum putat, & pro quo infelicitè conjicit εἰχώμεθα, id est, abeamus.

[P. 116, l. 3.] Τὰ κρυπτά. Cod. R. III, & Cod. Flor. κρύφα.

[P. 116, l. 4.] Μὰ τ' Πᾶνα ἐ τὰς Νύμφας. Malè Moll. post τ' Πᾶνα omisit copulativam καί; undè prior Par. Editor, cùm hic aliquid deesse sentiret, μὰ de suo addidit, & uncis inclusit, quod hinc Cl. Dutens in suam Editionem recepit.

[P. 116, l. 6.] Βῆς ἐν αὐλείῳ. Duo primi Codd. R. & Edd. Flor. Commel. & Jungerman. αὐλείῳ. At Moll. & hinc utraque Par. Ed. & Lipsiens. αὐλίῳ; quod præferunt Jungermanus & Cl. Boden: quorum hic cum Huetio laudat Hesychium è Cratino habentem, βῆς ἐν αὐλίῳ:

quod proverbium de prorsus inutilibus hominibus usurpatur, & præsertim de iis qui, observante post Cl. Henricum Stephanum Jungermano, accepti suis esse desierunt; sicut bobus vetulis accidit, qui in stabulo relinquuntur ut inutiles.

[P. 116, l. 7.] Οὐ σιωπησόμενος. Fortè & σιωπήσω μὲν.

[P. 116, l. 9.] Δύξω. Sic suprà, L. I, p. 6 : διηγῆται τὰ ἐφθέντα, δύνυσι τὰ εὐρεθέντα.

[P. 116, l. 11.] Παρασκεύαζε. Operarum vitio in Ed. Moll. & hinc in prior. Pag. παρασιεύαζε.

[P. 116, l. 11.] Εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματά. In hanc vocem, εὐτρεπῆ, confer summum Hemsterhus. ad Lucianum, tom. I, p. 316, ubi & hunc Longi locum profert.

[P. 116, l. 16.] Ἀχρoικίας κρείττονα. Suprà, L. I, p. 7, κάλλος κρείττον ἀχρoικίας. Et Lib. III, pag. 78 : νέον & ὠραιον, & ἀχρoικίας ἀβρότερον.

[P. 117, l. 4.] Αἰτήσας λόγον. Mollius : Thucyd. L. III, ἀλλὰ αὐτοῖς λόγον ἡτησάμεθα, sed ipsi potestatem, sive veniam dicendi petivimus. Xiphilin. in Sever. λόγον τε αὐτοῖς ἔδωκε, fecit illi potestatem dicendi. Addo Achillem Tatium, L. VII, p. 586, dixisse αἰτήσας λόγον. Dicitur & λόγῳ τυχεῖν, id est, audientiam impetrare.

[P. 117, l. 5.] Ἄνδρoς γέροντος. In hac voce, ἀνδρoς, emphasis inest & elegans hellenismus, ut observat Munckerus ad Anton. Liberal. c. 35, p. 238, ubi & plura hujusce loquendi formulæ exempla affert. Sic suprà, L. I, p. 15 postre Ed. ἀνδρoς ὀπλίτης. Et L. IV, pag. 112, ἀνθρώπους οἰκέτας. Infrà, pag. 138 Edit. Moll. ἀνθρώπους γεωργούς. Confer & Cl. Markland ad Lysiam καὶ Νικομάχῳ, tom. V, p. 864 Ed. Orator. Græc. Cl. Reisk.

[P. 117, l. 9.] Παιδίων περιβύλερων. Fortè hîc παίδων quibusdā magis arrideat.

[P. 117, l. 13.] Μητρoς ἑρῶα. Sic Florus, cap. 1, de
S iij

Iupâ quæ Romulum & Remum aluerat : matrem se gessit.
Hic autem dicitur μητὴρ ἔργα, ut suprâ, L. II, p. 57 :
ἔργα ποιήσει πολέμιων.

[P. 117, l. 17.] Καλὸν εἰκέτην καλῶ. Confer Abresch.
Lectiō. Aristarcheæ. p. 257.

[P. 117, l. 17.] Καλῶ & ἀγαθῶ. Fortè καλῶ.

[P. 117, l. 17.] Παροῖνημα δέ. Sic omnes Edd. præ-
ter posterior. Par. in quâ ἐμπαροῖνημα, quod & coniecit
Cl. Boden, nec Jungermano displicet, ob præcedens, p. 115 ;
Γνάθωνος ἐμπαροῖνημα.

[P. 117, l. 20.] Ἐπὶ γυναικῶν ἔργα. Rectè Cl. Boden
confert Lucian. de Deâ Syriâ, à quo abominandum illud
scelus simili velo obtegitur : εἰμάλ' αὖτε γυναικῆϊα φε-
ρέοι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέοι; quod opus muliebri fa-
cere vocat Petronius à Mollio laudatus.

[P. 118, l. 4.] Τοῖς ὑρημένοις. E tribus Codd. Reg.
restitui illud τοῖς quod in solis Edd. Commel. & Junger-
man. legitur, ac in omnibus aliis omissum est.

[P. 118, l. 6.] Τοξοποιήσας. Alciphron. L. III, Ep. XIX,
p. 318 : τοξοποιῶν τὰς ὀφρῦς. Aristophan. in Lysistrat. v. 8 :

Τί σωλετάραξαι, μὴ σκυθρώπαζ' ὦ τέκνον.

Οὐ γὰρ ὀρέπει σοι τοξοποιῶν τὰς ὀφρῦς.

De quâ voce vide Scholiastam ad hunc locum hæc è So-
phocle adducentem :

Ὡς ἂν μέτωπον Διὸς ἐν ταύτῃ χαρᾷ.

Quem versum sic emendandum censeo, ἰανθῇ χαρᾷ ; cum
Suidas, qui in Τοξοποιῶν, tom. III, p. 487, eundem pro-
fert, & hunc Homericum confert ex Il. O, v. 102 :

Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησι

ἰάνθῃ,

in Sophocleo legat, ἰανθῇ χαρῇ, pro quo scribendum ἰαν-
θῇ χαρᾷ. Quod miror Kusteri ad Suidam & ad Aristopha-
nis Scholiasten diligentiam fugisse.

[P. 118, l. 8.] Ὡς ὅν. An ἔτως ὅν? Legere malletm ὥς, id est, sic, hoc modo; quemadmodum solus Jungerman. rectè edidit & coniecit. Suprà, L. III, p. 94 nostræ Ed. τὸ μὲν ἀληθὲς ἔδ' Ὡς ἐξηγήσειεν. Malè Moll. vertit, quò illum vice filii detineat.

[P. 118, l. 11.] Καθημένης τ' Κλειείσης. Jungerman. legit δαποκαθημένης, Cl. Boden συγκαθημένης, & Cl. Valckenhart. παρακαθημένης. Et hanc quidem lectionem, quæ videtur præferenda, in suo Codice invenisse Amyotum ex eo patet quòd verterit: sa femme assise auprès de lui; nisi quis retinere malit καθημένης, & intelligere, Clearistam, cui longior futura videbatur hæc inquisitio, consedisse.

[P. 118, l. 11.] Ἐβασάνιζε. Rectè Thomas Magister, p. 143: βασανίζειν ὅπῃ δοκιμασίας λαμβάνει καὶ τ' δ' ἄλφων καὶ τ' δ' ἄ τιμωρητικῶν ἑρλάνων. Confer & J. G. Gravium ad Lucian. in Solœcist. tom. III, p. 568.

[P. 118, l. 15.] Μήτρας εὐτελῆς. Conjeceram μητρός; quod postea vidi coniecisse Huetium, & Jungermanum in inendorum Indice.

[P. 118, l. 16.] Εὐτελῆς. Ad tertii C. oram ἀτελῆς.

[P. 118, l. 17.] Μανιύειδαι. Conjecturis indulgere. Eodem prorsus sensu Chariton, L. VIII, p. 139: ἄλλος ἄλλο τι ἱμανιύειτο. πάντῃ ᾧ μᾶλλον ἢ τὸ ἀληθὲς ἐκκαζον. Pro μανιύειδαι autem ad oram primi Cod. R. in Codice Ursi. Ursino probante, & hinc in Edd. Mollian. prior. Par. & Lipsienf. μαλιύειδαι, id est, inquirere, investigare. De quâ voce vide Cl. Fœsum in aurcâ illâ Œconomiâ Hippocratis, in Μάτλειδαι, paginâ 399. Hoc vocabulum usurparunt Homerus, Pindarus, Theocritus, Idyll. XXI, v. 67; Euripides, Iphigen. in Aulid. versu 854, in Taurid. versu 1338; Æschylus in Agamemnone, versu 1103, &c. &c. Amyot vertit: qu'il n'étoit point besoin d'y songer davantage.

[P. 118, l. 18.] Εἰ λαμπρᾶς τύχης. Frustrà Huetius hic ἔστι addendum conjicit.

[P. 118, l. 19.] Κομίσσῃ. Malè C. R. II, κομίζῃ.

[P. 119, l. 1.] Χλαμύδιον ἀλεργές. Confer suprà, p. 4. nostræ Ed. ubi eadem occurrunt.

[P. 119, l. 3.] Καλῇ διαθμίνην. Restitui διαθμίνην à tribus Codd. R. è versione Amyoti interpretantis : appella sa femme pour les faire voir aussi ; & è conjecturà Jungermani, quam sibi vindicavit Mollius, & in textum recepit Cl. Boden. Malè cæteræ Edd. διαθμίνην.

[P. 119, l. 3.] Κομίζῃ ἀπιστίλαμιν. Mallem κομίσῃ. Sic suprà, L. II, p. 56 nostræ Ed. & πλὴν μὲν ἈΠΟΠΕΜΠΕΙ ΚΟΜΙΣΟΥΣΑΝ; ubi malè legebatur κομίζῃ. Sic pag. 118, ἈΠΗΕΙ ΚΟΜΙΣΟΥΣΑ, ubi malè C. R. III, κομίζῃ. Sic infrà, p. 122, κακύντας ΘΕΡΑΠΕΥΣΩΝ ἐπέμψθη.

[P. 119, l. 5] Συνεθήκαμιν. Emendo ΣΥΝΕΚΘΗΚΑΜΕΝ. Suprà, L. I, p. 4: τὰ μὲν ΣΥΝΕΚΤΕΘΕΝΤΑ κρύπτεισι. L. IV, p. 116: ἔα ἔυρον ΣΥΝΕΚΚΕΙΜΕΝΑ. P. 117: γνωίσματα ΣΥΝΕΚΚΕΙΜΕΝΑ. P. 121: τὸ παλαιόν ΕΞΕΘΗΚΑ, & γνωίσματα ταῦτα ΣΥΝΕΚΘΕΙΣ. Heliodor. L. VIII, p. 393, ΣΥΝΕΚΘΕΝΤΑ γνωίσματα.

[P. 119, l. 7.] Οὐκ ἄλλα μὲν ἐν, ἀλλὰ ταῦτα. Hanc non invenustam loquendi formulam notavit Cl. Wyttenbach. p. 19 Animadvers. in Plutarchum de serâ numinis vindictâ, ubi legitur, & γὰρ ἄλλα . . . ταῦτα ἢ αὐτὰ, quod significat ista sola. Sic, inquit, Thucydides, L. V. II, c. 67, p. 544: ἐσήμεσαν εἰ συγγραφῆς ἄλλο μὲν εἶδεν, αὐτὸ ἢ τῷ.

[P. 119, l. 9.] Σὸς υἱὸς ὄσιν. Ex utràque Par. Ed. excidit illud ὄσιν, quod in aliis omnibus Edd. legitur.

[P. 119, l. 14.] Ρίψας θοιμάτιον. Sic suprà, L. II,

p. 59 nostræ Ed. Τίτυτος ῥίψας τὸ ἐκκόμμα, γυμνὸς ὤρμησε τρέχειν.

[P. 119, l. 14.] Τῆ ᾠδαύσῃ. Ex utrâque Parisiensi Ed. excidit ῥ.

[P. 119, l. 20.] Τὸ καινότατον. Suprà eodem sensu, L. III, p. 93 nostræ Ed. τὸ καινότατον. Hic quoque humani aliquid passus est doctissimus homo, sed tamen homo, Jungerman. τὸ καινότατον vertens, postremò.

[P. 119, l. 20.] Συνίς. Suprà, p. 119, l. 13, vidisti σωίς eodem sensu. Sic ter in eâdem paginâ verbum ῥίπτειν usurpavit; scilicet easdem voces, ut jam observavimus, iterare amat.

[P. 120, l. 5.] Ὅμνυμι ᾗ τὰς Νύμφας. Sic suprà, L. IV, p. 117: ἐπὶ ὁμνυμι ᾗ τῇ Πᾶνᾳ καὶ τὰς Νύμφας, ὡς ἔδιν ψεύθμαι.

[P. 120, l. 7.] Cod. Flor. & tres Mss. R. σπρίσονται; sed ad tertii oram τρέχοντα.

[P. 120, l. 7.] Περιέμινε. Cod. R. III, περιέμινε.

[P. 120, l. 13.] Ἐφιλεπρονῆτο. Summus Hemsterhus. ad Xenophont. Ephes. in Miscell. Observ. vol. V, tom. III, p. 57, hunc Longi locum profert.

[P. 120, l. 14.] Ὡς πάλαι εἰδώς. Sic Heliodorus, L. III, p. 137: ἐμὲ τε γὰρ ἀλλήλους εἰδῶν, ὥσπερ τὴ ψυχῆς ἐκ πρώτης ἐνλεύξεως τὸ ἑμοῖον ὁμιλήσας, καὶ πρὸς τὸ κατ' ἀξίαν ἐκκεῖν προσδραμίσας.... ὥσπερ ὑπερ γνωρίζοντες, ἢ ἰδόντες ἀπόλιν.

[P. 120, l. 14.] Προσεστρινίζετο. Jungermanus: προστρινίζειν, adpectorare. Solinus, c. 29, de ursis: has lambendo sensim figurant, atque adpectoratas foveant.

[P. 120, l. 15.] Οὕτω φύσις ταχέως πεινύεται. Hæc & multa alia in Longo, divinis magnorum Gesneri & Wielandi ingeniis digna sunt. De vi autem naturæ in animo paterno dominantis egregius est Livii locus, Lib. II, n° 5, quem multi perperam interpretantur. Scilicet ille

Bruti filiorum supplicium depingens, hæc addit: nudatos virgis cadunt, securique feriunt; cùm inter omne tempus pater, vultusque & os ejus, spectaculo esset, eminente ANIMO PATRIO inter publicæ pœnæ ministerium. Multi per ANIMUM PATRIUM intelligunt AMOREM PATRIÆ, qui victor eminebat, & omnem paternam oppresserat caritatem. Sed PATRIUS hîc à PATRE, non autem à PATRIA derivatur. Sic Seneca in aureo illo libello, cur bonis viris mala fiant, c. 2: PATRIUM habet Deus adversus bonos ANIMUM. Idem de Clementiâ, L. I, c. 14: patrem patriæ appellavimus, ut sciret datam sibi potestatem PATRIAM. Virgil. Æneid. L. VI, v. 33:

Bis PATRIÆ cecidère manus.

Contrà Virgil. Æneid. Lib. VI, v. 824, de eodem Bruti factio loquens, ut indicet in fluctuanti animo Bruti tandem vicissè amorem patriæ, non dicit, vicit AMOR PATRIUS, sed AMOR PATRIÆ. Prætercà observandum in hoc Livii loco privatam patris caritatem publico Consulis ministerio publicæque pœnæ opponi.

[P. 120, l. 21.] Χρόνῃ διελθόντος ὀλίγῃ. Duo primi Codd. R. omittunt ὀλίγῃ.

[P. 121, l. 3.] Γενόμενον ὅπῃ πᾶσι. Hîc ὅπῃ πᾶσι significat post hos omnes, post cæteros ultimum. Confer Cl. Bosium, Animadvers. ad Scriptores quosdam Græcos, p. 63. Sæpe autem πᾶσι & πασι inter se permutantur. Sic apud Stobæum, Serm. 73, p. 308 Ed. Grot. Dictor ποῦτα. quæ apud Stobæum extant, Euripides in Ægeō:

Πέφυκε γὰρ πῶς Πᾶσι πολέμιον γυνή
Τῷς πρόσθεν, ἢ ζυγῶν διυλίρω πόσει.

Ubi, pro Πᾶσι, fortè quis mallet ΠΑΙΣΙ.

[P. 121, l. 4.] Τῷτο τὸ παίδιον. Malè ex Ed. Moll. & hinc ex utrâque Par. & Lipsiens. excidit τὸ post τῷτο. Infra, p. 131 nostræ Ed. τῷτο τὸ παίδιον, ut & suprâ, p. 117 & 120, αὐτὸς ὁ πατήρ.

[P. 121, l. 5.] Ἀλλὰ ἐνιάφια. Jungerman. rectè hæc confert ex Heliodor. L. IV, p. 178 : καὶ ἔσται σοι τὰ τ' γραφῆς, εἰ μὴν παρωθείης, γνωρίσματα· εἰδ', ὅπερ & ἀκοὴν λάθοι πλὴν ἐμὴν, ἐπιθύμβια καὶ μητρὸς ἐπικήδεια δάκρυα. Et ibid. L. VIII, p. 392 : τὰ γὰρ συνεκθέντα μοι γνωρίσματα, & παρὰ τὴν ἔμπροσθεν αἰὲν χρόνον ἐπιφέρεισθαι, προνοομένη, τότε καὶ παλιν, τ' κρείσσεις μοι γεννηθμένης, καὶ τ' τελευταίας προσδοκωμένης, παρὲς τῇ γαστρὶ ζωομένη κρύφα ἐτύγχανον· εἰ μὴν σωζοίμην, εὐπορία· βίβη καὶ τῶν ἀναγκαίων· εἰ δέ τι πάσχοιμι, καλλωπίσματα ἔχαλα καὶ ἐνιάφια γεννησόμενα. Hic autem Mollius in suâ notâ inverecundè, ut solet, describit Petri Victorii Variarum Lectionum Libri secundi caput tertium, cujus indicationem Columbanio debuit. Si tanti esset, demonstrare possem nihil proprium habere Mollium, quo audaciorum plagiarium nunquam vidi. De hujus Editione vide quid sentiat Cl. Grævius in Syllog. Epistolar. Burman. tom. IV, p. 23.

[P. 121, l. 8.] Ἀπώλοντο. Malè omnes huc usque Edd. præter Jungerman. & Cl. Boden. ἀπώλλοντο, quod & in primo ac tertio Codd. R.

[P. 121, l. 11.] Ἐκὼν ἐκ ἐβελυσάμην. Sic Il. Δ, vers. 43 :

Ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

[P. 121, l. 12.] Μέρους ληψόμενος. Hunc notabilem hodiernorum Lesbiorum usum videbis in doctissimo & elegantissimo viri Clarissimi necnon & nobis amicissimi Guys itinerario, tom. I, p. 460 : Dans l'Isle de Mételin, qui est l'ancienne Lesbos, toutes les propriétés & tous les immeubles appartiennent aux filles, & à la fille aînée ; ce qui emporte l'exhérédation des garçons... Le premier Météliniore que j'ai questionné sur cela, m'a dit que le fait étoit vrai, que cet usage étoit très ancien, & que les garçons con-

seutoient volontiers à tout céder à leurs sœurs, pour leur procurer de meilleurs établissemens. Quod & ibidem confirmat Cl. Peyssonnel, vol. II, p. 192 novæ Ed.

[P. 121, l. 13.] Κρεῖττον. Rectè Mollius confert Musonius dicentem apud Stobæum : κρεῖττον πολλὰς ἔχειν ἀδελφὰς ἢ πολλὰ ἔχειν χεῖματα.

[P. 121, l. 15.] Καὶ βασιλεῦσιν. Rectè Amyot vertit : les plus riches de ce pays. Sic ἐμφατικώτερον apud Græcos & Latinos vocantur divites. Terentius in Eunucho, Act. I, scen. 2, v. 87 :

porrò eunuchum dixti velle te,

Quia solæ utuntur his REGINÆ; repperi.

Suprà, L. IV, p. 99 nostræ Ed. hortus Dionysophanis dicitur fuisse καὶ τὰς ΒΑΣΙΛΙΚΟΥΣ. Chariton, L. I, p. 16 : πλεῖστος ἐκτὶ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ.

[P. 121, l. 15.] Πολλὴν μὲν γάρ. E duobus primis Codd. R. restitui illud γάρ, quod in omnibus Edd. omissum fuerat.

[P. 121, l. 17.] Ἄργυρον. Cod. R. III, ἀργύριον.

[P. 121, l. 17.] Ὅα ἄλλα. Mollius legendum conjicit καὶ ὅα ἄλλα, & annotat moris esse disertioribus Græcis, post aliquam partium rerumque affinium enumerationem ità concludere, ὅα ἄλλα ὅα, & reliqua ejusmodi.

[P. 121, l. 18.] Εὐδαίμωνων. Quo sensu latinè BEATOS dicimus, id est, opulentos. Sic suprà, L. I, p. 3, ἀχρεὶς ἦν ἀνδρὶς ΕὐΔΑΪΜΟΝΟΣ. Xenophon Ephes. L. V, p. 76 : ὠνήσασθαι ἢ ἐκίεσθαι ὠραίας καὶ θεραπεύοντας, ὅα ἄλλην σκευῶν περιβολὴν ὅση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι.

[P. 121, l. 18.] Rectè Jungermannus confert hęc Genes. c. 48, in fine, ubi Jacob ad Joseph. ἐγὼ ἣ δίδωμί σοι σίκιμα ΕΞΑΪΡΕΤΟΝ ὑπὲρ τὰς ἀδελφὰς σε, ἦν ἔλαβον ἐκ χειρὸς Ἀμορραίων ἐν μαχαίρᾳ με καὶ τόξῳ.

[P. 122, l. 3.] Παραμένει τὴν σύειγλα. Cl. Abresch.

Dilucid. Thucydid. p. 674, omninò videndus, hîc rectè emendat περιμένει, & confert nostrum suprà dicentem p. 120, τ' Ἄσυλον τρέχοντα περιέμειναι, & L. II, p. 49: περιμένω κύμινος ἢ θάνατον, ἢ πόλεμον. Idem quoque coniecerat suavissimus meus & inter paucos eruditissimus amicus & socius Cl. Guilhem de CLERMONT, Baro de SAINTE CROIX, cujus cognominis avunculus inter Galliæ heroas numeratur, & quo generosissimo ac nobilissimo viro Academico nostræ superbiunt literæ, quibus tantam affudit lucem in egregio illo opere, quod inscriptum, Examen critique des anciens Historiens d'Alexandre, prodiit Lutet. ann. 1775, & variam ac multiplicem illustrissimi Auctoris in veteri Historiâ, Geographiâ, Chronologiâ, Criticâ, &c. eruditionem mirè declarat.

[P. 122, l. 6.] ἔτι θίλει ἔῃ αἰπόλος. Sic cum Cl. Bodeno restitui è tertio Cod. R. & è Codd. Flor. & Urs. quorum lectionem ab Ursino probatam, pro suâ emendatione venditat Mollius. Hinc Cl. Dutens minùs benè edidit θίλει ἔῃ, omisso ἔτι. Cæteræ autem Edd. ἔτι ἦν, pro ἔτι θίλει ἔῃ.

[P. 122, l. 6.] Θεραπείων. Suprà, L. IV, pag. 116 nostræ Ed. Ἄσυλον Θεραπείσει λοιπὸν ἀντὶ αἰγῶν καὶ τράγων Δάφνις. Et pag. 99: τ' παραδείθῃ ἐθεράπειν. Et p. 102, τὰς τρίχας ἐθεράπει.

[P. 122, l. 8.] Συμπόσιον συνεκρότεν. Hîc appositè Mollius è Xiphilino laudat, & συμπόσια πολλὰ συνεκρότει, & è Julian. in Cæsar. ἐγὼ δὲ συμπόσια συνεκρότεν. Achill. Tat. L. II, p. 132, τὴς γάμης συνεκρότει; ubi rectè Cl. Boden confert Herodian. L. V, cap. 6, 14: πανηγύρις παντοδαπὰς συνεκρότει. Vide & Reitzium ad Luciani Convivium, tom. III, p. 432.

[P. 122, l. 9.] Μένος ἔχ ἦκε. Malè μένος omissum est in Ed. Moll. & hinc in utrâque Par.

[P. 122, l. 13.] Διαιότης τῶν ἀρχῶν. An Amyot legit

αἰγῶν, pro ἀρχῶν? Vertit enim, étoit devenu seigneur & maître de ses chevres (αἰγῶν) & de tout l'héritage.

[P. 122, l. 18.] Κατεῖχε πάντας. Sic gallicè dicitur, les retint. Sic suprà, L. III, p. 72: ὅτι ἡ κατεῖχον αὐτόν.

[P. 122, l. 19.] Ἐθμένους. Sic in notâ conjecit Jungerman. At omnes Edd. præter utramque Parisiensem. habent ἐθμένης.

[P. 123, l. 3.] Κτήματά, ἀναθήματά. Sic suprà, L. I, p. 2 postea Ed. ἈΝΑΘΗΜΑ μὲν ἔρωτι, καὶ Νύμφαις, καὶ Πανὶ, ΚΤΗΜΑ ἡ τερπνόν. Et pag. 5: ἀνέκφιντο ἡ ἐ γαυλοὶ, καὶ αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι, πρὸς βυτέρων ποιμένων ἈΝΑΘΗΜΑΤΑ.

[P. 123, l. 5.] Τὰ Πανὶ πλὴν σύριγγα. Confer summum Hemsterhus. ad Luciani Timon. tom. I, p. 154.

[P. 123, l. 7.] Οὕτω ἡ ἄρα, Tres Codd. R. ἔτως ἡ ἄρα.

[P. 123, l. 9.] Ὡς ἐδάκρυσεν. Sic Edd. Flor. Moll. utraque Par. & tertius Cod. R. At Edd. Commel. Jungerman. Lipsiens. & duo primi Mss. R. ἐδάκρυσεν. Jungermanus autem in mendorum Indice emendat ἐδάκρυσεν.

[P. 123, l. 19.] Ἐξελάθειτο. Malè Ed. Moll. & hinc utraque Par. ἐξελάθητο.

[P. 123, l. 20.] Ὀνειροπολεῖ γάμους. Sic suprà, L. IV, p. 104 postea Ed. καὶ τῷ γάμῳ πλὴν ψυχὴν ἐταράττειτο, μὴ μάτην ὈΝΕΙΡΟΠΟΛΟΨΙΝ αὐτόν. Et L. III, p. 96, τοιαῦτά ὠνειροπόλει.

[P. 124, l. 9.] Γαμήθης, καὶ ἀγαπήθης. Hæc est Urs. C. & duorum primorum R. ab Ursino & Jungermano probata lectio, quam in textum recepit Mollius, & hinc uterque Paris. Editor, ut & Lips. At Edd. Flor. Commel. & Jungerman. & tertius C. R. γαμήσαντες & ἀγαπήσαντες.

[P. 124, l. 9.] Δρύαντες ἐκύνον ἀγαπήσοιτες. Verum in versione sensum expressi, quem neuter Latinus Interpres assecutus fuerat. Hic, ut sæpè alibi, ἀγαπᾶν id designat

quod gallicè dicimus , se trouver encore trop heureux , être encore trop content. Malè Moll. vertit : quasi non Daphnis illam in posterum ducturus , atque illum duntaxat Dryas eximium habiturus foret. Pejùs Jungerman. scilicet quasi Daphnis omnem curam de nuptiis Chloës jam expectorasset, pariterque Dryas jam Daphnim duntaxat in oculis ferret , Chloë neglectâ. Propiùs accedit Amyot vertens : espérant que Daphnis ne penseroit plus à l'épouser , & que Dryas la lui donneroit volontiers pour femme. Suprà , Lib. IV, p. 104 nostræ Ed. Λάμπρις ἐμνάθη πρὸς Χλόην ὡς δὲ τῷ Δρύαντι.

[P. 124, l. 10.] Τῶν δὲ τις ἰδόντων. Malè Edd. Commel. & Jungerman. τῷ δὲ τις ἰδόντων. Omnino legendum cum Ed. Flor. & cæteris omnibus , τῶν δὲ τις ἰδόντων, quod & in notis vidit Jungerman. Confer quæ suprà observavimus , p. 196 nostrarum Animadversion. ad Librum tertium in hæc verba , p. 83, l. 13, τῶν τινι πλεσίων.

[P. 124, l. 13.] Εἰπεῖν ἐτόλμα. Suprà , L. III, p. 89 nostræ Ed. τῷ Λάμπρι μὲν ἔν ἐδὲν ἐτόλμησεν εἰπεῖν.

[P. 124, l. 14.] Καρτερεῖν μὴ δυνάμενος. Suprà , L. III, p. 80 nostræ Ed. ἐκ ἐκαρτέρησεν ὑφ' ἡδονῆς. Xenophon Ephes. L. I, pag. 6 : ἐκ ἔτι ᾧ καρτερῶν , ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν. Et pag. 7 : ἐκέτι τὸ μέγαντιον ἐκαρτέρει. Vide & p. 19, & L. II, p. 24 & 27, & confer Cl. Hemsterhus. Miscell. Observ. vol. V, tom. III, p. 72, ad eundem Xenophont. Ephes.

[P. 124, l. 17.] Ἦμην. Confer Cl. Pierson. ad Mœrim Atticistam , p. 172, in hæc verba : Ἦν, Ἀττικῶς ἤμην, Ἑλληνικῶς.

[P. 124, l. 19.] Κοιμήσεθ. Rectè summus Valckenær. emendat συγκοιμήσεθ. Sic Amyot vertit , il couchera avec elle.

[P. 125, l. 2.] Καρὸν ἤκειν νομίζων. Sic suprà ,

L. III, pag. 78 nostræ Edit. *καιρὸν ἥκην νομίσασα διτλόν*. Apud Gemistum Plethonem de iis quæ post pugnam Mantinensem gesta sunt, L. I, c. 13, p. 27 Ed. Cl. Reichardi, legitur *νομίσας καιρὸν ἔχειν τοῖς Παίοσιν ἐπιθέσθαι*; ubi fortè emendandum *ἥκην*, pro *ἔχειν*: quod ex hisce duobus Longi locis colligitur.

[P. 125, l. 5.] *Ἡγῶσθαι κελύσας*. Sic loquitur Achilles Tatius, L. VI, p. 516.

[P. 125, l. 8.] *Ἀνθρώπους γεωργές*. Malè *ἀνθρώπε γεωργές* in Ed. Commel. & hinc in Ed. Jungerman. qui hoc operarum vitium in notis & in mendorum elencho sustulit.

[P. 125, l. 8.] *Συνηλόησε πληγαῖς*. De hac voce egit summus Valckenær. Animadvers. ad Ammon. L. I, c. 4, pag. 22, ubi hunc Longi locum profert, Suidas: *Ἀλοιῶν τύπων, κρέων. Ὁ ᾧ ῥοπάλω ἀλοιῶν, εἶθ' ἐτέρῳ ττρότῳ, τῷτον ἔκλινεν*. Ubi summus Tournius, Cur. novissim. in Suidam, p. 11: « respexit, ut videtur Suidas, ad Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. I, 39: *Ἡρακλῆς ᾧ ἈΛΟΙΩΝ αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ κλείνει*. Ubi Ms. Vaticanus, *ἀλύων*; « quod & imperitè probat Hudsonus ». In notâ, quam illud immortale suū sexūs decus & exemplar, doctissima & nobis amicissima mulier, Ernestina Christina Reiskia, magnæ Daceriæ æmula, novæ Editionis Dionys. Halicarnass. tomo VI, p. 1175, inserendam curavit, jam contuleram Æschinem, *καὶ τὸ πᾶσι τοῖς ἀνδράσι*, p. 308, 36 Ed. Cl. Reiskii, ubi legitur: *αὐτῷ τὰς ὁμήρους λαβόντες Φωκῆς ΚΑΤΗΛΟΗΣΑΝ*. Indicaveram & Scholiasten Aristophanis in Thesmophor. v. 2, observantem *ἀλκαῶν* significare *τύπῳ* & *κόπῃ*.

[P. 125, l. 10.] *Εἰ μὴ ἀπέδρα*. Rectè Moll. observat ante hasce voculas *εἰ μὴ*, verbum aliquod subaudiendum venire, quemadmodum hîc, *ἦεν ἄν*, & duxisset. Thucyd.

Thucyd. Lib. I, καὶ συγνώμη εἰ μὴ, & venia (supple, dari posset) si non jam.

[P. 125, l. 14.] Ἐν τῷ περικλήπῳ. Suprà, p. 124, εἰς τὸ περικλήπτον ἐπιλθὼν ὠδύριτο. Et p. 117, ἔθαψα ἐν τῷ περικλήπῳ. Nota hanc vocem, quæ abest ab omnibus quæ evolvi lexicis, quamque Amyot semper interpretatur, verger. Jungerman. in primo loco, p. 117 nostræ Ed. vertit, in circuitu horti, & Moll. in horti ambitu; at in secundo loco, p. 124, ambulationes quæ hortum ambibant; & Mollius, horti ambitum. Et denique in tertio loco, p. 125, Jungerman. in illâ ambulatiunculâ, ut Moll. in ambulachro illo, interpretatur.

[P. 125, l. 17.] Δέλον ἐκ ἀχρηστῶν. Wetstenius in S. Pauli Epistolam ad Philemon. pag. 381, cum hoc Longi loco confert hæc Donati in Phormion. Terent. I, 1, ex Lucilio: Servus neque infidus domino, neque INUTILIS cuiquam.

[P. 125, l. 17.] Ἐχειν. Retinere. Orat ut se servum retineat, nec expellat. Malè Mollius intelligit, ne se pro inutili servo habeat; vel, quòd servus sit inutilis, de se sentiat.

[P. 125, l. 18.] Ἐχων ἐν χερσί. Cod. Urs. Ursino probante, hic addit χλόην.

[P. 125, l. 21.] Βεβρυμένους δέ. Malè in Ed. Moll. & hinc in utràque Pag. βεβρυμένους καί.

[P. 126, l. 2.] Ὁμολογήσαντα. Sic suprà, pag. 123 nostræ Ed. ἔπω δὲ ὁμολόγησεν τὸ ἔρωτα. Hic autem Cl. Boden conjicit ὁμολογήσαντας.

[P. 126, l. 2.] Μητέρα. Vitiosam lectionem in suo Cod. invenit Amyot vertens: qu'à Nourrice, sa nourriciere, seulement.

[P. 126, l. 10.] Τὰ μέγιστα νῦν ἀρρῆντα. Sic suprà Lammon, p. 116: ἡκεὶ κατὰ ἐκκαλύπτειν τὰ κρυπτά.

[P. 126, l. 14.] Ἰδὼν ἐθαύμασα, θαυμάσας ἔθρεψα. Hæc figura in Longo frequentissima dicitur climax; de quâ vide Aquilam Romanum de figur. sentent. & elocut. ad quem summus Ruhnken. p. 182, observat notissimum esse hoc schema, & ad illud illustrandum sæpe laudari hunc Demosthenis locum de Coronâ, pag. 539: ἐκ εἶπεν μὲν ταῦτα, ἐκ ἔγραψα δέ· ἐδὲ ἔγραψα μὲν, ἐκ ἐπρέσβευσα δέ· ἐδὲ ἐπρέσβευσα μὲν, ἐκ ἔψησα δὲ Θηβαίους. Sic suprâ apud Longum, p. 105 Edit. nostræ: καὶ ἰδέντες ἐβόων, & βοῶντες ἐδάκρυον.

[P. 126, l. 15.] Ἔοικε γὰρ ἐδὲν ἡμῖν. Suprà simile in re simili argumentum, p. 118: καὶ γὰρ ἦν ἀπίστον ἐκ τοιούτων γέροντες, καὶ μήτρας εὐτελεῖς, ἰὼν καλὸν ἔττω γενέσθαι.

[P. 126, l. 16.] Πλεσιώτερα ἢ καὶ ποιμένα. Sic suprâ, p. 117 nostræ Ed. γνωρίσματα τύχης ὅσθι μύζοντες ἢ καθ' ἡμᾶς σύμβολα. Et p. 118: ἐδόκει τὰ γνωρίσματα σκοπεῖν, εἰ λαμπρᾶς καὶ ἐνδοξοτέρας τύχης. Et L. I, p. 4: παίδιον τῆς καὶ πλὴν ἐκθισιν τύχης ἐστ' ἀπαργάνοις κρείττοσι. Et p. 7: τύχην ἐκ ἀπαργάνων ἐπαργελλόμενοι κρείττονα. Hic autem cum summo Hemsterhus. ad Plutum, pag. 331, observa eleganter præpositionem καὶ usurpari in comparationibus. Sic suprâ, Lib. III, p. 87 nostræ Ed. μύζοντα ἢ ΚΑΤ'Α ποιμαίνουσαν κόρην δῶρα ὠνομάζετο. Chariton, L. II, p. 45: γυνὴ κρείττων ἢ καθ' ἡμᾶς. Confer & Cl. Bergler. ad Alciphronem, L. I, Ep. XVII, p. 65, & Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 182.

[P. 127, l. 1.] Χλωριῶντα. C. Flor. χλωρῶντα. Mollus dubitat an dicatur χλωριάω, cum, inquit, nusquam appareat; sed cum Hesych. habeat χλωρίασις, legere mallet χλωρίζοντα, quod extat Levit. c. 14. Sed ego pariter dici puto χλωριάω, χλωρῶ & χλωρίζω: ut enim a latino VIREO formatur vocabulum VIREO, quod est cuius-

dam avis nomen; sic è Græco χλωειῶ formatur χλω-
είων, quod est ejusdem avis nomen apud Aristotel. Histor.
animal. L. IX, c. 1 & 22, & apud alios.

[P. 127, l. 3.] Ὑπὲρ παιδός. Hunc Longi locum
profert Reitzius ad Lucian. tom. II, p. 807, & mul-
tis aliis appositis declarat exemplis interdum ὑπὲρ signifi-
care PRO.

[P. 127, l. 4.] Ἠλέγχε τὰς λόγους. Sic rectè C. R. I,
tertii margo, & C. Urs. Ursino probante, atque hinc Ed.
Moll. utraque Par. & Lipsiens. quod & conjecerat Huetius;
at duo ultimi Mss. R. Edd. Flor. Commel. & Jungerman.
ἡλέγχετο τοῖς λόγοις. Malè Jungerman. vertit, redarguere
& refellere adortus est; malè Mollius, refellebat. Rectè
Amoyot, examina le plus diligemment qu'il put.

[P. 127, l. 7.] Τὰς χειροκρίδας. Confer suprà,
pag. 6.

[P. 127, l. 10.] Καὶ ἦ μὲν. Malè Par. Edit. poste-
rior, πῶ μὲν.

[P. 127, l. 13.] Εἰ παρθένος ὅσῃ. Notandum in om-
nibus amatoriis Græcorum fabulis semper amasias, quam-
vis variis casibus jactatas, ad connubium usque intactas &
inviolatas servari.

[P. 127, l. 14.] Φιλήματος καὶ ὅρκων. Jungerman.
hic opinatur deesse περιβολῆς, & legendum conjicit,
φιλήματος, & περιβολῆς, καὶ ὅρκων.

[P. 127, l. 14.] Καὶ ὅρκων πλεόν. Edidi πλεόν,
pro πλείον quod in omnibus Edd. Suprà, L. II, pag. 62
postea Ed. ἀλλήλους ἐφίλουν, περιέβαλλον, κατεκλί-
νοντο. & ἐδὲν δράσαντες ΠΛΕΟΝ, ἀνίσταντο. Et L. III,
p. 76: ἥ ἢ συνθανομένης τί πλεόν ὅσῃ φιλήματος,
καὶ περιβολῆς, & αὐτῆς κατακλίσειας. Quod posset fir-
mare Jungermani conjecturam hic καὶ περιβολῆς excidisse
censentis. Nicetas Eugenianus ineditus, in secundo de

Drosillæ & Chariclis amoribus libro :

Οὐκ ἠθέλον, χεῖν ἐξ ἐκείνης τ' κέρης

Οὐδὲν ΠΛΕΟΝ τι τ' φιλήματος τότε.

Notandum autem hujusce inediti de amoribus Drosillæ & Chariclis Codicis finem suppleri posse e Codice Veneto CCCCXII locupletissimæ Bibliothecæ Divi Marci, cujus, cum Cl. Bongiovanni, doctissimum confecit catalogum eruditissimus ille Antonius Zanetti, quem verè cum Eunapio vocare possumus βιβλιοθήκην τινὰ ἑμψυχον, περιπαλῆν μεσσην.

[P. 127, l. 15.] Συνωμοσίῳ. Rectè Amyot vertit : le ferment par lequel ils avoient promis mariage l'un à l'autre. Hanc vocem observa in lexicis quæ evolvi, omissam.

[P. 127, l. 17.] Κόσμεν προσλάβη. Hic, & in sequentia ἀναπλαξάμενη πλὴν κόμην, Columbanii notam describit Mollius. Quid sit hodiernarum Lesbiarum ornamentum, discere poteris e Du Loir, Voyage du Levant, p. 36 & 37 : les plus jolies se mettent par ornement des moitiés de fèves sur le front, & elles y sont rangées comme des diamants enchassés dans une table d'or.

[P. 127, l. 17.] Ἐνδυθεῖσα. C. R. II, ἐνδύσα. C. III, ἐνέυσα, & ad marginem ἐνευθεῖσα. Contra illa apud Aristænet. Ep. I, p. 3 : ἐνδεδυμένη μὲν, εὐπροσωπόλατῃ· ἐκδύσα δ' ὅλην πρόσωπον φαίνει; quod e Platonis Alciabiade I, p. 36, expressum verè monuit Cl. Abresch. p. 3 Lektion. Aristænetear.

[P. 127, l. 19.] Εὐμορφότερα. Hæc est unicè vera forma, non autem εὐμορφώτερος, quod sæpè perperam in Luciano aliisque editum est; de quo vide J. Jeinsium ad Lucian. Dial. Mort. XXV, tom. I, p. 431, & Cl. Boden. ad Achill. Tat. L. VI, c. 1, p. 504, observantem in comparativis O in Ω non mutari, nisi cùm brevis est penultima, quæ in εὐμορφος positione producitur; quod vix opus

erat monere, nisi tantilla res magnum Salmasium fugisset, qui in hoc ipso Achillis Tatii loco εὐμορφώτερος, pro εὐμορφότερος, emendabat. Mœris autem Atticista, p. 149: Εὐμορφον παρ' ἑδενί (scilicet τῶν Ἀττικῶν) εὔρεν, ἀλλ' εὐπρεπῆ. De quo tamen vide Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 14 & 15.

[P. 127, l. 20.] ὤμοσεν ἂν τις. Suprà, pag. 118, lin. 14 & seqq. nostræ Edit. εἰ γὰρ εὐθὺς ἦν ἄπιστον ἐκ τοιαύτης γέροντος κ.τ.λ.

[P. 128, l. 3.] Κλίνης ἰδία. Fortè non deerunt qui conjiciant ἰδίας.

[P. 128, l. 5.] Κρατῆρες Ἰσαῖο. Suprà, Lib. IV, p. 110 nostræ Ed. κοινὸν πᾶσι τοῖς παρῆσιν ἔθηκε κρατῆρα. Et L. III, p. 72: δεύτερος κρατῆρ Ἰσαῖο. Theocrit. Id. V, v. 53:

Στασῶ ᾗ κρατῆρα μέλαν λευκῷο γάλακτος
ταῖς Νύμφαις, σασῶ ᾗ ἔα ἀδέος ἄλλον ἐλαίω.

Quod & sic expressit Virgilius:

Pocula bina novo spumantia lacte quotannis,
Craterasque duo statuam tibi pinguis olivi.

[P. 128, l. 9.] Ἐλέσατο πελλάκις ἐν αὐτῇ. Hæc absunt à duobus primis Codd. R. & à Cod. Amyoti, ut ex ipsius versione apparet.

[P. 128, l. 10.] Καὶ ἐσύειξε. Fortè καὶ ἐσύειξε.

[P. 128, l. 10.] Ἐσύειξέ τι καὶ αὐτὴ τῇ πείμνῃ. Lego ἔα αὐτὴ cum primo Cod. R. cum Edd. Flor. & Moll. Minus benè Edd. Commel. Jungerman. (qui tamen rectè in mendorum Indice correxit αὐτὴ) utraque Paris. & Lipsiens. ac duo ultimi Codd. R. καὶ αὐτῇ, ut referatur ad πείμνῃ. Suprà, p. 123 nostræ Ed. Daphnis fistulam inflavit, antequam eam suspenderet; undè Chloë & ipsa (καὶ αὐτὴ) idem præstitisse dicitur. Sic suprà, L. II, p. 31 nostræ Ed. ἦδον τοῖς τράλεις.

[P. 128, l. 11.] Καὶ ἦ θεῶις στείματα ἤξατο. Jungermanus, quod mallet, ἦ θεῶις non ad στείματα, sed ad ἤξατο referens, vertit: & Deabus, postquam fistulâ sic concinuisset, vota fecit. Ut hîc ἦ θεῶις ἤξατο, sic infra, p. 129 nostræ Ed. ἡράβαιτο θεῶις. Contrâ Mollius: etiam Deabus hymnum cûm fistulâ cecinisset, (ἦ θεῶις στείματα) eas precata est. Quo sensu suprâ, L. II, p. 31 nostræ Edit. ὅς πολλαὶ μὲν ταῖσδε ἦ Νύμφαις ἦσαν, πολλαὶ δὲ τῷ Πανὶ ἐκείνῳ ἐσύετο; quod huic lectioni faveret, ἦ θεῶις στείματα. Cl. Boden totum hunc locum sic distinguendum censet: καὶ ἐσύειζέ τι· ἐ αὐτῇ τῇ αἰμνῇ, ἐ ἦ θεῶις στείματα, ἤξατο κ.τ.λ.

[P. 128, l. 14.] Τῶν καὶ ἀρχῶν ἐρῶν. An καὶ ἀρχῶν, quod cum summo Valckenærio conjeci?

[P. 128, l. 16.] Πιεὶ τῷ γάμων. C. R. II, πρὸ τῶν γάμων.

[P. 128, l. 17.] Ἐσκευασάμενοι. Jungerman. vertit, accincti; & Moll. itineri accincti. Amyot: firent trousser tout leur bagage. Apud Achillem Tatium, L. II, p. 186, συσκευασαμένους ἀπελθεῖν; & apud Thucydidem, Lib. I, p. 15, 68, ἀνασκευασάμενοι est, collectis vasis. Sed ἐσκευάσθαι propriè significat amiciri, vestiri, vestes induere. Plato in Critone, p. 151 Ed. Cl. Forster. σκευὴν τινα φοιθέμενος, ἢ διφθέραν λαβὼν, ἢ ἄλλα ὥς δὴ εὐώθασιν ἐνσκευάζεσθαι εἰ δὲ τοιοῦτά σκευη. Aristophan. in Acharnan. v. 383 & 435:

Ἐνσκευάσασθαι μ' εἰς ἀθλιώτατον.

At in hac eadem fabulâ, v. 1095, δῦπνον ἐνσκευάζετω, significat, coenam apparet. Achill. Tat. L. III, p. 300: τὴν πλάσιν ταύτην γαστέρα ῥάψωμεν, ἐ ἐνσκευάσαντες τῇ κέρῃ τῆτον ἢ τρίτον. Lucian. in Cronosolon. tom. III, p. 393, βασιλικῶς ἐνσκευάσας. Plutarchus in Sertorio, p. 569, D: ἐκέλευεν τὰς στρατιώτας παῖδας

τὰ μὲν αὐτῶν ἔπλα & πλὴν ἐδῆται καὶ αὐτῶν, τοῖς
 ὅς τῃς βαρβάρων ἐνσκευασμένους (lege ἐνσκευασμένους).
 Et in Othone, p. 1069 : Γαλατικῶς ἀναξυεῖσι καὶ χεῖρι
 ἐνσκευασμένος. Sumitur & pro compilare, intervertere,
 apud eundem Plutarchum in Syllâ, p. 468, B, ubi de
 Apelliconis Teii Bibliothecâ loquitur : λείπει ὅς κερματίσσης
 αὐτῆς εἰς Ῥώμην, Τυραννίωνα δὲ γραμματικὸν ἐνσκευά-
 σαται τὰ πολλὰ (βιβλία). In hoc autem Longi loco
 verterem : primo mane sumptis vestibus, parati, & itineri
 accincti.

[P. 129, l. 1.] Ἐλευθέραν δὲ γυναῖκα. An Lamoni
 denegata fuit libertas ipsius uxori concessa? Amyot simpli-
 citer vertit, & par dessus tout cela, liberté. An in suo Cod.
 invenit ἐλευθερίαν (pro ἐλευθέραν), omisso πλὴν γυναῖκα.

[P. 129, l. 4.] Ὀχλος ἡθροῖς. De hac voce, ὄχλος,
 quam quidam Coislinianæ Bibliothecæ Grammaticus ὅτι
 πλήθος dici immeritò negavit, vide Cl. Valckenær. ad
 Euripidis Phœniss. v. 240, ubi legitur ὄχλος γυναικῶν,
 & Cl. Wyttenbach. in Epistol. Crit. p. 14 & 15.

[P. 129, l. 5.] Ἀνδρῶν, γυναικῶν. Suprà, p. 109 pos-
 ita Ed. & ἦν θέρους πολὺς κληνῶν, εἰκετῆρ, ἀνδρῶν,
 γυναικῶν.

[P. 129, l. 9.] Ἐξέπληξε. C. Urs. Ursino probante,
 ἐξέπλησσε.

[P. 129, l. 10.] Παρευδοκιμηθῆναι. Sic suprà, L. I,
 p. 7 : ὑπὸ τῷ οἷος παρευδοκιμηθῆναι. Hanc vocem eodem
 sensu usurpat Lucianus in Zeuxide, sive Antiocho, tom. I,
 p. 845 : παρευδοκιμῶ πλὴν ἀκρίβειαν τῇς ἔργων ἢ τῆς
 ὑπερβίσεως καμνολομία. Plutarchus in Mario, p. 424, A,
 τοῖς μὲν ἄλλοις ἦσαν ἡχθῆτο παρευδοκίμενοι. Et in
 Pompeio, p. 639, A : παρευδοκίμησεν αὐτὸν ἵππος ἀθα-
 ρὲς ἐλαύνων. Confer Achillem Tatium, L. V, p. 476, &
 L. VIII, p. 672; Xenophont. Ephes. L. I, p. 7, & L. V,
 T iv

p. 70 & 86; Heliodor. L. II, p. 72, & Cl. Bergler. ad Alciphron. L. I, Ep. XXXIX, p. 189.

[P. 129, l. 11.] Ὅλη γδ' ἐκινῆτο ἡ πόλις. Heliodor. L. IV, p. 162: ἐκἐκίνητο μὲν δὴ ἐ πᾶσα πρὸς τὸ παράδοξον ἡ Ἑλλάς.

[P. 129, l. 12.] Εὐδαιμόνιζον. Suprà, L. III, p. 72, εὐδαιμόνιζον αὐτές.

[P. 129, l. 12.] Εὐδαιμόνιζον μὲν ἤδη. Hoc μὲν, quod in Edd. Flor. Commel. & Jungerman. deerrat, c Cod. Urs. Ursino probante, in textum revocavit Moll. & hinc uterque Paris. Editor, ut & Lipsiens.

[P. 129, l. 13.] Εὐχοντο καὶ τὸ γένος ἄξιον. Sic suprà, pag. 128: ἤνξατο τὰς ἐκθέοντας εὐρεῖν ἄξιους τῆς Δάφνιδος γάμων. Et p. 126: ἂν ἄξια πρὸς Δάφνιδος φανῇ.

[P. 129, l. 14.] Τῶν μέγα πλεσίων. Hoc μέγα, quod ab omnibus Edd. abest, c Cod. Urs. Ursino probante, revocavi.

[P. 129, l. 18.] Εἰς βαθὺν ὕπνον κατενιχθέντι. Sic suprà, L. II, p. 49: ἐν τῇ δακρύων ἐ τὴ λύπης ὕπνος βαθὺς καταλαμβάνει.

[P. 129, l. 19.] Εἰ δὴ πόλις. Vir doctus conjiciebat, εὖν δὴ πόλις; sed retinendum, εἰ δὴ πόλις. Sic Sappho Venerem alloquitur:

Αἰ ποκα καὶ ἔρωτα

Τὰς ἐμὰς αὐδὰς (αἰόισα πόλλας)

Ἐκλυεις.

[P. 130, l. 1.] Τὰς αἰείσας. Facetè C. R. III, τὰς ἀγίους. « Ita, inquit Cl. D'Orvill. ad Chariton. p. 192, « in Theophrast. Charact. VI, monachus scripsit μενασθή-
« ρια, pro ἐρλασθήρια. Ita vocabula αἰρείλικαι, ἄλιος, pro
« aliis sæpè obtulerunt; eademque ratione... Adrianas,
» Francinas, Joanneas, suas amicas, pro veteribus heroinis

« in Poëtarum libris substituere ἐρωτομανῆες monachi.
» Videatur P. Burmannus ad Ovidii artem, L. III, 35".
Sic suprâ, p. 141 nostrarum Animadvers. Φαισᾶν, pro
Φρισᾶν positum, post Hemsterhus. observavimus.

[P. 130, l. 5.] Ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκέλευς. Sic suprâ,
L. II, p. 50 : τοιαῦτα ἰδὼν καὶ ἀκέλευς Δάφνις, ἀναπη-
δήσας τῷ ὕπνῳ.

[P. 130, l. 6.] Λαμῶρὰν ἐστίασιν. Heliodor. L. VI,
pag. 272 : ἐστίασιν τε λαμῶρῆραν ἢ καὶ τὸ ἐκὼς
παρισκιάζει.

[P. 130, l. 9.] Τὲς αἰεῖς Μιθυληναίων. Mallem
Τῶν Μιθυληναίων, ut paulò suprâ : πάντας τὲς αἰε-
τες Τῶν Μιθυληναίων.

[P. 130, l. 10.] Ἐπέπληστο. Duo ultimi Mss. Reg.
πέπληστο.

[P. 130, l. 10.] Ἐξ ἧς πίνουσιν Ἑρμῇ. Malè Huer.
hæc annotat : δὴ τὸ ἐρμαῖον δηλονότι εὐρημένον ἔ-
ρηθησέμινον. Rectè Jungerman. (cujus notam descripsit
Moll.) post alios observat, Mercurio, utpotè somni præ-
sidi, ultimum poculum à veteribus libatum fuisse. Rectè
Amyot vertit : la coupe en laquelle on a accoutumé à la fin
du festin de boire en l'honneur de Mercure.

[P. 131, l. 5.] Χερηζίας ἔπειραρχίας. Sic cum
Cl. Bodeno e Cod. Urs. Ursino probante, restitui, pro vul-
gato χερηζίαν ἔπειραρχίαν, quod in omnibus aliis Edd.
Sic quoque legit Amyot, ut ex ipsius versione patet. De
his autem sumptibus, ac præsertim de omnium maximo
ἐπειραρχία, videndum Casaubonum ad Athen. Lib. III,
c. 23, & L. XII, c. 12, monet Jungermanus.

[P. 131, l. 6.] Γίνεταί μοι. Semel observandum hu-
jusce Auctoris Codices modò γίνεταί, modò γίνεταί ha-
bere. Mæris Atticista scripsit Atticos γίνεταί, exteros
autem Græcos γίνεταί dixisse; de quo vide Cl. Valckenær.

ad Phœniss. v. 1396, p. 470, monentem γιγνώσκειν & γί-
γνεται veterem esse verborum scriptionem; quod firmat
latinum GIGNO.

[P. 131, l. 7.] Τέτοις ταῖς γνωρίσμασι. Malè ex Ed.
Moll. & hinc ex utrâque Par. post τέτοις excidit ταῖς, quod
conjungere amat Longus. Paulò infrà, τῷτο Τὸ παῖδιον,
& sic alibi passim.

[P. 131, l. 8.] Κοσμήσας ἐξέθηκα. Suprà, L. I, p. 2:
ἄλλα (γυναικες) παργάνοις κοσμεῖται παῖδια ἐκκί-
μνα.

[P. 131, l. 9.] Οὕτω παρδάζουσι. Rectè Amyot: sça-
chant qu'il y a plusieurs gens qui ne pouvant avoir des en-
fants naturels, desirent d'être peres, en cette sorte à tout
le moins, d'enfants trouvés.

[P. 131, l. 11.] Πλεῖτος ἐπέβρει. Confer summum
Hemsterhus. ad Lucianum Dialog. Mortuor. IX, tomo I,
paginâ 361.

[P. 131, l. 13.] Ἡτύχησα. Sic suprà, p. 117 nos-
træ Ed. εὐδ' εὐτύχησε Μυρτιάλη μήτηρ γενέσθαι. Et L. III,
p. 112: τοιόντε γηροτρόφῃ εὐτυχήσαντας. Et L. I, p. 11:
πλὴν μὲν λύκαιναν καὶ εὐτύχησαν λαβεῖν.

[P. 131, l. 19.] Κεκοσμημένην. Operarum vitio, in
Ed. Moll. & hinc in prior. Par. κεκοσμένην.

[P. 131, l. 12.] Προσείαθε. Suprà, L. I, p. 8 nos-
træ Ed. dicuntur σωθέντες προσείαθε θεῶν.

[P. 131, l. 21.] Ὡς αἶξ Δάφνιν ἐμεί. Suprà, L. III,
p. 92 nostræ Edit. hæc de se ipso dicit Daphnis: καί με
ἰθρεψέ αἶξ, ὡς Χλόην οἷς.

[P. 132. l. 1.] Λαβὲ τὰ γνωρίσματα. Malè omnes
omnium Edd. præter Mollianam & prior. Par. λάβε, pro
λαβέ. Sic suprà, p. 130, l. 20 nostræ Ed. malè Ed. Jun-
german. & posterior Par. habent cum circumflexo impera-
tivum εὐρέ, quod acuitur ut ἐλθὲ, λαβὲ κ.τ.λ.

[P. 132, l. 2.] Λαβὼν ᾧ, ἀπόδος. Sic suprā, L. III, p. 91 : πρόσπελθε, καὶ προσελθὼν ἀνελῶ, ἐκ ἀνελόμενος, δός.

[P. 132, l. 9.] Αὐτῷ πατρί. Hic, ut semper alibi, scripsisse Longum opinor, αὐτῷ τῷ πατρί. Suprā, p. 131, τέτεις τοῖς γνωρίσμασι. Et ibid. τῷτο τοῦ πατρίον. P. 120 : αὐτὸς ὁ πατήρ. Et L. III, p. 79 : αὐτὸν τὸν αἰτόν. Et L. I, p. 3 : ἐκ ταύτης τῆς πόλιως.

[P. 132, l. 13.] Αὐτοῖς ποιῆσαι τὰς γάμους. Legere mallet αὐτοῖς, illudque referre ad præcedens κακύνεις, id est, ad Daphnim & Chloën, de quibus hic agitur, cum suprā dicantur, μὴ φέρνεις πλὴν ἐν ᾧσιν ὁμοτρίβην, & paulò infrā, ἐλθόντες ἔν. Sic quoque legisse videtur Amyot, ut ex ipsius versione apparet. Sensus cum esse puto, quem in versione expressi, scilicet Daphnidi & Chloæ visum fuisse pastorales sibi facere nuptias.

[P. 132, l. 16.] Συνέστησαν. Amyot hoc verbum, ut & præcedens προσήλαγον, interpretatur, présenterent. Jungermanus vertit, addunt, ut Moll. adjunxerunt. Sed, ut optimè observat Cl. Reiskius in Indice græcitatæ Demosthenæ, tom. IV, p. 718, συνέστησαν est, commendare, præsentare, præsentem exhibere, coram adducere, demonstrare qui sit, & collaudare verbis, atque de meliore notā, ut hominem sibi benè notum & carum, alteri commendare. Quam significationem cum hoc Longi loco perfectè convenientem, petitis e Demosthene confirmat exemplis. Propriè, inquit, nihil aliud significat, quàm aliquem ad latus alterius collocare, ad alterum adducere. His à Cl. Reiskio dictis adde Plutarchum in Catone Minore, pag. 792, A, dixisse, τὸν γὰρ αὐτῷ ΣΥΝΕΣΤΗΣΕΝ ἐκ τῶν ἰταίρων, filium illi & amicos suos commendavit. Sic apud eundem in M. Antonio, p. 250, E, Antonius militem qui fortissimè dimicaverat, Cleopatraz præsentem stetit, & de meliore

notâ commendavit, ac verbis collaudavit: τὸν ἡγωνισμίου
 τον περιθυμότατα τῆς σπαιιωτῆς συνέστησεν. Sic apud Lu-
 cian. in Scythâ, p. 866, ΣΥΣΤΗΣΑΣ αὐτῷ, est, illi com-
 mendans. Hinc S. Paulus, Epist. II, ad Corinthios, c. 3,
 v. 1: ἀρχόμεθα πάλιν ἐαυτοὺς ΣΥΝΙΣΤΑΝΕΙΝ; ἢ μὴ
 χρῆζομεν, ὥς τινες, ΣΥΣΤΑΤΙΚῶΝ ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς,
 ἢ ἐξ ὑμῶν ΣΥΣΤΑΤΙΚῶΝ; ubi notandum ἐπιστολὰς ΣΥΣ-
 ΤΑΤΙΚΑΣ esse literas commendatitias, & post ἢ ἐξ ὑμῶν,
 fortè, ut glossema, delendum esse posterius συστατικῶν.
 Idem ibid. c. 5, v. 12: εἰ γὰρ πάλιν ἐαυτοὺς ΣΥΝΙΣΤΑ-
 ΝΟΜΕΝ ὑμῖν. Et c. 10, v. 12: εἰ γὰρ τολμῶμεν ἐκκεῖ-
 ναι, ἢ συγκεῖναι, ἐαυτοὺς τισι τῆς ἐαυτοὺς ΣΥΝΙΣΤΑ-
 ΝΟΝΤΩΝ. Et ibid. v. 18: εἰ γὰρ ὁ ἐαυτὸν ΣΥΝΙΣΤΩΝ,
 ἐκείνός ἐστι δόκιμος, ἀλλ' ὃν ὁ κύριος ΣΥΝΙΣΤΗΣΙΝ.
 Ubi semper συνιστᾶν est commendare.

[P. 132, l. 18.] Παρέδωκε μὲν ἔν τι. Malè Cod.
 R. II, & Edd. Flor. & Commel. ἐστ, pro quo minùs fe-
 liciter Jungerman. emendat ἐπί; quam conjecturam, ut
 tot alias ejusdem summi viri, suam fecit iste, cujus ni-
 hil est proprium, Mollius, explicans, juxtà, sive coràm
 Nymphis, hoc est, inquit, Nympharum statuis & imagi-
 nibus. Rectè Raphaël Columbanus, vir non satis notus,
 & Huetius correxerunt ἔτι, quod & legitur in primo &
 tertio Codd. Reg. Sic quoque in suo Cod. invenit Amyot
 vertens: Megacles de rechef (ἔτι) dévoua sa fille Chloë
 aux Nymphes. Enim verò iterùm Nymphis eam tradere
 dicitur filiam de quâ suprâ, p. 131, sic locutus est: καὶ τὸ
 μὲν ἐξέκειτο ἐν ἄντρῳ Νυμφῶν, πιστευθὲν δὲ θεαῖς.
 Nobis autem, quod pace doctissimi & amicissimi viri di-
 cere liceat, non ità probatur Cl. Bodeni conjectura, qui
 inferendum Δάφνιδι, & retinendum ἐπὶ censens, ità
 legit: παρέδωκε μὲν ἔν ΔΑΦΝΙΔΙ, ἐπὶ δὲ Νύμφαις, τὴν
 Χλόην ὁ πατήρ.

[P. 132, l. 19.] Ἐπέειπεν. Sic rectè Edd. Moll. & omnes posteriores. Sic quoque in suo Codice invenit Amyot, ut ex ipsius versione patet. Malè Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ἐπέεισαν. Undè & infrà Huetius corrigit ἐπλήρωσαν, quod & conjicit Jungerman. Aliàs enim, inquit, Megacles solus hâc erogatione erit onerandus. Sed hoc Jungermano respondendum : cùm jam ipse Dionysophanes (p. 128) ἄλλας τριχιλίας δράχμας de suo dedisset Dryanti, præter illas τριχιλίας quas priùs acceperat à Daphnide, (L. III, p. 93) id certè Megaceli, Chloës patri, incumberebat ut solus, suæ filiolar Ὀριπλήεια, Dryanti persolveret τετραχιλίας τὰς λειπόμενας εἰς τὰς μυρίας. Præterea, cùm sequatur ὁ ὃ Διονυσοφάνης, hinc vides præcedentia ad solum Megaclem referenda esse.

[P. 132, l. 21.] Hic tandem propriam Mollio, quamque nulli alii debeat, inveni emendationem. Scilicet ille μύειας, pro μυείας legit. « Nam, inquit, μυεῖοι & μυεῖαι, παροξύτονως, infinitum atque immensum significant numerum : at μύριοι & μύριαι, προπαροξύτονως, decies mille enotant ; quod magis huic loco quadrat. Sed, quod observavit Cl. Boden, immò quod vel puer videat, quis nescit & proparoxytonum μύριοι, propter ultimam syllabam in accusativo μυείας productam, suum tonum in penultimam rejicere ? »

[P. 133, l. 1.] Αὐτῇ ὑπὸ τῶν ἄντρων. Jungerman. αὐτῇ vertit, illic, & Moll. ibidem. Confer quæ suprà observavimus, p. 138 nostratum Animadvers. ad librum II, p. 57, l. 10. At verò Amyot αὐτῇ ad ἄντρων referens, vertit, dedans la caverne même des Nymphes, ὑπὸ τῶν ἄντρων αὐτῇ ; quo modo interpretatur & Cl. Warton, p. 354 Addend. & corrigend. in notis ad Theocritum. Sed hoc sensu Longus potiùs dixisset, ὑπ' αὐτῇ τῇ ἄλῃ, ut suprà, L. III, p. 68 : ὑπ' αὐτῇ τῇ αὐλῇ.

[P. 133, l. 2.] Στιβάδας ὑπεστρέψεν. Sic suprâ, L. II, pag. 57 : ἐκ φυλλάδος στιβάδας ἀποσωρεύας, pro quo Codd. Flor. & Urs. Ursino probante, ὑποστρέψας, & Cl. le Fevre ac Cl. Hermannus Tollius legunt ὑποσωρεύας, quod firmatur hoc ὑπεστρέψεν. Hic autem C. Urs. Ursino probante, habet ὑπεστρέψεν, pro ὑπεστρέψεν. Cl. Warton in Addend. & corrigend. in notis ad Theocrit. paginâ 364, hæc confert e Theocrit. Id. XIII, v. 34 :

Πολλοὶ ἢ μίαν στρέσαντο χαμίυναν.

[P. 133, l. 4.] Παρῆσαν ἢ Λάμων. Sic suprâ eodem sensu, p. 128, παρῆν καὶ αὐτὸς, & σுவεισιᾶτο.

[P. 133, l. 5.] Οἱ Δόρκωνι προσήκεντες. Suprà, L. I, p. 27, de Dorconis propinquis locutus est, quos vocat προσήκεντας. Et L. IV, pag. 126 : τὰς προσήκεντας τῇ κόρῃ. Pariter dici τινὸς & τινὶ προσήκεντας, vide apud Abresch. Dilucid. Thucyd. Auſtar. p. 252 & 253.

[P. 133, l. 6.] Οἱ Φιλητᾶ παῖδες. Meritò Cl. Boden ipsi patrem, quem tamen paulò post fistulâ cecinisse legimus, hic desiderari observans, sic supplet : Φιλητᾶς καὶ οἱ αὐτοῦ παῖδες. Fortè legendum : ὁ Φιλητᾶς, καὶ οἱ αὐτοῦ Φιλητᾶ παῖδες.

[P. 133, l. 8.] Ὡς ἐν τοιῷσδε. Suprà, L. II, p. 30 : οἷον ἐν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσῃ.

[P. 133, l. 9.] Ἦδιν εἶα ἄδασι θείζοντες. De mesorum cantilenis vide Theocrit. Id. X, ad quem Cl. Warton in Addend. & corrigend. in notis, p. 352, hunc Longi locum contulit.

[P. 133, l. 11.] Ἐστύρισε. Sic omnes Mss. & Edd. præter Ed. Moll. & hinc utramque Par. in quibus ἐστύριξε.

[P. 133, l. 14.] Κοινωνῆσαι τῇ ἐορτῇ. Suprà, p. 122, habes, κοινωνῆς & τῇ ἐορτῇ ἐθμένους. Virgil. Eclog. X :

Stant & oves circum; nostri nec pœnitet illas.

[P. 133, l. 16.] Ἐκάλισεν ὀνομασί. Suprà, p. 123 :

Ἐ τὰς αἰῆας προσεῖπε, καὶ τὰς τράβες ἐκάλεσεν ὀνομασί.
Veteres enim pastores, ut observat Cl. Larcherus, suis pecoribus nomina indebant. Theocrit. Id. IV, v. 46:

Σίτ' αἰ Κύμαιθα πόλιν τὸν λόφον.

Et Id. V, v. 103:

Οὐκ δ' αὖ τὰς δρυὸς, ἔτος ὁ Κώναρος, αἶ, τε Κυ-
ναίθα,

Τετὲ βοσκαῖσθε πόλιν ἀνιολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος.
(Fortè Φαλακρός.)

Rectè Cl. Boden confert S. Johannem, c. 10, v. 3, ubi de pastore: καὶ τὰ πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα.

[P. 134, l. 20.] Χρόνον εἶχον. Achill. Tat. Lib. I, p. 22: τὸν πάντῃ χρόνον εἶχεν ἐν Βυζαντίῳ.

[P. 134, l. 3.] Αἰγὶ καὶ ἄρρην μὲν παῖδιον. Sic Edit. Moll. & hinc utraque Par. ubi omissum est ἀλλά; at verò tres Mss. R. Edd. Flor. Commel. & Jungerman. ἀλλὰ Ἐ ἄρρην μὲν παῖδιον, omisso αἰγὶ, quod deesse, & suppleendum, rectè conjecerunt Jungerman. & Huet. Mollius in notis legit: ἀλλὰ Ἐ αἰγὶ μὲν ἄρρην παῖδιον. Cl. autem Valckenær: ἀλλὰ καὶ ἄρρην αἰγὶ παῖδιον ὑπέθηκαν.

[P. 134, l. 5.] Οἷος ἐλκύσαι θηλήν. Sic suprà, L. I, p. 4: ὥσπερ ἐκ μητρῶας θηλῆς τ' ἐπιρροὴν ἔΛΚΟΝ τ' γάλακτις.

[P. 134, l. 10.] Ποιμένος ἔρωτος. Suprà Lib. II, pag. 34, Amor de se ipso dixerat: νῦν ᾧ Δάφνιν ΠΟΙΜΑΪΝΩ καὶ Χλόην. Et Lib. III, p. 75: εἶα μύζοντι δα-
λεύοντες ΠΟΙΜΕΝΙ, scilicet τῷ ἔρωτι.

[P. 134, l. 10.] Δαδας μεγάλας. Xenophon Ephes. L. I, p. 10: ἤγον τὴν κέρην εἰς τὸ θάλαμον, μὲν λαμ-
πάδων τ' ὑμείνων ἄδοντες, ἐπιευφημῶντες. Achill. Tat. L. I, p. 44, purtiarum apparatus describens: βόμβος αὐλῶν, διελίδων κλύπος, πυρσῶν δαδευχία.

[P. 134, l. 15.] Οἱ ᾧ αὐλῶντες. Hic non possum non

apponere felicissimam illam conjecturam viri Clarissimi nobisque amicissimi Rochefort, Regiæ Inscriptionum Academicæ socii, cujus notissima Iliadis & Odysseæ metaphrasıs gallicis versibus conscripta, & elegantissimis ornata notis, in quarum unâ ad hunc Odysseæ K versum decimum :

Κνισῆεν δέ τι δῶμα περισναχίζεῃ ἈΥΛῆ,
pro ἈΥΛῆ, ingeniosè, ut solet, conjicit ἈΥΛῆ, & interpretatur, resonat cantu tiliarum, ut & in suâ Edit. vertit Cl. Ernesti. Rectè enim ad hunc locum Scholiastes, & Demosthenes Thrax, elegantissimæ paraphraseos Odysseæ Auctor deperditus, ab Eustathio ad hunc versum laudatus, per vocem περισναχίζεῃ, intelligunt περιχῆν, περιχῆσαι. Sic ibidem, v. 454 :

Κλαῖον ὀδυρόμενοι, πρὶ ᾧ συναχίζετο δῶμα.
Et Od. Ψ, v. 146 :

Τῶσι δὴ μέγα δῶμα περισναχίζετο πρῶτον.
Homer. Il. Σ, v. 495 :

Αὐλοῖ, φόρμιγγές τε βῶν ἔχον.
[P. 134, l. 17.] Καθάπερ τριάντης. Nunc etiam tridente utuntur piscatores Athenienses. Wheler, Voyage de la Grece, tom. II, p. 115 Edit. Hagæ Comitum, anno 1723, de hodiernis loquens Atheniensibus : ils pêchent avec un peu de lumiere dans leurs bateaux, que les poissons suivent ; ce que les pêcheurs voyant, ils les harponnent avec une fourche, ou TRIDENT, qui ressemble à celui que les peintres donnent à Neptune, & à ceux qu'on voit en diverses médailles anciennes. Conferendus Æschylus apud quem, in Sept. contr. Theb. v. 132, Chorus sic precatur :

ὦ, θ' ἱερεῖς
Πορτομέδων ἄναξ,
Ἰχθυόλῳ μηχανᾷ,
Ποσειδῶν, ἐπίλυσιν
Φόβῳ, ἐπίλυσιν δίδε.

Ubi

Ubi ἰχθυόλω μηχανᾷ est tridens. Adeundus & Tournefort, Voyage du Levant, Lettre VI, p. 287 tom. I, Ed. Lugdun. ann. 1727, ubi de eo loquitur piscandi genere, quod vocat, pêcher au trident; quod scilicet pisces transfiguntur tridentibus (ἰχθυόλοις μηχαναῖς), quos, haud secus ac jacula, vibratos immittunt.

[P. 134, l. 18.] Γῆν ἀναρρήνύντες. Sic Herodot. L. II, p. 110: ἀρότρῳ ἀναρρήνύντες αὐλακας. Atque hic nobis liceat nostra facere hæc Jungermani verba, quæ in suarum ad Longi Πειρηνικὰ Notarum fine apposuit: « Et
« ista fuerunt, quæ hoc quidem tempore tumultuariè con-
« notare placuit: in quibus si fortè non semel nostra con-
« jectio ἡμῶσιν, ἐκ ἔτυχεν, sicque aliquoties planè nihil
« quod dicerem, habuerim, quid mirum, præsertim in me,
« qui ingenuè ingenii mei viriculas tenues & imbecilles
« agnosco & profiteor? Nullus scit (mihi crede) quanta nescit.
« Et tamen scio isthæc qualia qualia, non magis libera
« fore à calumniatoribus, quàm Chloë nostra ἀνὴρ ὄσα τὰ
« γάλα, à muscis. Vos verò, melior quos in lucem Natura
« extulit, & qui conatibus meis favetis, amici doctissimi,
« errantem corrigite, hæsitantem dirigite, ignorantem doce-
« cete & juvate. Gratus ero, & esse connitar,

Dùm memor ipse mei, dùm spiritus hos reget artus.

A D D E N D A
IN ANIMADVERSIONIBUS
A D L O N G I
P Æ M E N I C A.

[P. 2, l. 15.] Ἡμῶν ὃ ὁ Θεός. Hicne Amorem de quo suprà, an supremum Numen intelligit?

[P. 3, l. 2.] Εὐρίποις, ὑπηρεσίας τῆς Θαλάττης. Pausanias in Arcadicis, p. 662 Edit. Kuhn. διαφῶντες ὃ τῆς Μεγάλης πόλιν τῆς Ἐλίαςοντος, καὶ δὴ καὶ Κρίδον, καὶ ΜΙΤΥΛΗΝΗΝ δίχα αἱ ΕὐΡΙΠΟΙ τίμωσι.

[P. 4, l. 9 & 10.] Ἐπὶ τα αἰδεσθῆς. Fortè, ἔπειτα Δὲ αἰδεσθῆς, ob præcedens τὸ ΜΕΝ ἐν πρῶτον ἐδουλεύσατο.

[P. 5, l. 8 & 9.] ζῶμα καὶ τῆς ἰσθῆν, μεδίαιμα καὶ τῆς ὀφρύν. Fortè hic, ob ἐμοιστέλειαν, quod Longus confectari amat, legendum : ζῶμα καὶ τῆς ὀσφῆν, μεδίαιμα καὶ τῆς ὀφρύν.

[P. 5, l. 15.] Ἀνέκειτο ὃ καὶ γαυλῶν, κ.τ.λ. Fortè hic præferenda Editionum Commelin. & Jungerman. lectio, scilicet, ἀνέκειτο, pro ἀνέκειτο. Sic infra, pag. 6, l. 10 : ΠΑΡΕΚΕΙΤΟ ἔν τῷ πωρῶν.

[P. 6, l. 1.] Τῇ πύργῳ προσῆλθεν. Fortè quis hic mallet, τῇ ΜΕΝ πύργῳ προσῆλθεν, ob sequens ἐπιστάς δέ.

[P. 6, l. 18.] Καὶ ἐπὶ καρὸς ἦν. Et quoniam jam tempus erat. Sic vertit Moll. At Jungerman. quandò tempus erat; ut Amyot, puis quand l'heure fut venue : quem

sensum indè tueri quis posset, quòd suprà in re simili, p. 4, l. 11, Lamon dicitur noctem expectavisse, *νύκτα φυλάξας*, ut omnia ad suam uxorem afferret; sed hoc sensu Longus hìc potius dixisset, *ἐπὶ καρὸς ἘΓΕΝΕΤΟ*, quàm *ἐπὶ καρὸς ἮΝ*, & *ἐπὶ* pariter significat, quandoquidem & quandò.

[P. 7, l. 9 & 10.] *Καὶ ὁ Δρύας ἔ ο Λάμων*. Fortè *καὶ ὅ,τε Δρύας καὶ ὁ Λάμων*.

[P. 9, l. 1.] *Τὰς λόχμας καλῆδον*. Nunc retinendum censeo *καλῆδον*. Sic enim Ælian. Var. Histor. L. III, c. 1, p. 160 Ed. Kuhnii: *ΚΑΤ'ΑΔΟΥΣΙ ὃ καὶ ὄρνιθες, ἄλλος ἄλλη διαπαρμένοι, ἔ μάλιστα οἱ μουσικοί καὶ ἐσιῶσιν εὖ μάλα τὰς ἀκοὰς, ἔ παραπέμπουσιν ἀπόνως, καὶ σὺν ἡδονῇ, ὅθεν τ' μέλεις τ' κάμαλον τῶ παριόντων ἀφανίσαντες*.

[P. 9, l. 17.] *Ἀνθειίκες*. Rectè Lambert. Bos. Observation. Critic. p. 40: « Herodot. L. IV, c. 190, ubi agitur
« de Nomadum domiciliis: *οἰκήματα ὃ σύμπηκτα ἐξ ἀν-
« θερίκων ἐνεργμένων περὶ χόινες ὄντι*. Interpres: domici-
« lia eorum sunt virgultis compacta, suspensis circa len-
« tiscos. Melius, ni fallor, veritas: domicilia autem com-
« pacta sunt ex asphodeli caulibus junco aptatis. Theocrit. Idyll. II:

*Αὐτὰρ ὅγ' ἈΝΘΕΡΙΚΕΣΣΙ καλὰν πλέκει ἀκρι-
δεθῆραν,*

Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων.

« Sed ille ex asphodeli caulibus pulchram cicadis capiendis
« decipulam nectit, junco concinnans; ubi & *ἀνθείκες*
« sunt ASPHODELI CAULES, non VIRGULTA, ut vertit hìc
« Valla; & *χοίνῳ ἐφαρμόζην*, quod Herodot. *ἐνείρειν περὶ*
« *χοίνες*, hoc est, innectere, vel adaptare juncis, non
« verò suspendere circa lentiscos. Emendandus hâc occa-
« sione est locus apud Longum in Pastor. L. I, p. 9: ἢ μὲν

« ἀνθερίσκας ἀνελομένη πεθερὴν ἐξελθεῖα ἀχειροθήραν ἀνέ-
 « πλεικς. Pro ἀνθερίσκας legendum ἀνθερίκας : quam vo-
 « cem ibi perperam reddidit Interpres, flosculos ; quasi esset
 « diminutiva ab ἀνθος ». Et hoc quidem versionis vitium
 corrigere imprudenter omisimus.

[P. 10, l. 8.] Ἔρως ἀνέπλασε. Fortè ὁ Ἔρως.

[P. 10, l. 11.] Συνελθόντες ἔν ci κωμῆν νύκτωρ, εἰς-
 ῥὲς ἐρύτλισιν. Sic omnes Edd. & Mss. præter Jungerman,
 qui post κωμῆται, non autem post νύκτωρ, ità distinguit,
 ut ad ἐρύτλισι referat illud νύκτωρ, quod cæteri omnes ad
 συνελθόντες referunt.

[P. 16, l. 2.] Ἐπιήρει. Legitur ἐπιήρει in Ed. Jungerman.
 in. operarum vitio, quod ipse Jungerman. in mendorum
 Indice correxit.

[P. 19, l. 12.] Γυμνὸν ἐρῶα Δάφνιν. Sic Edd. Moll.
 & hinc utraque Par. & Lips. Sed reponc ΤὸΝ, antè Δάφνιν,
 ex Edd. Flor. Commel. & Jungerman.

[P. 19, l. 19.] Ἐνεδύετο. Malè Baylius, qui modicâ
 Græcæ linguæ cognitione erat instructus, quamvis nemo
 ferè plura Græcorum Scriptorum loca, quæ ipse nunquam
 ex ipsis fontibus hauserat, laudaverit, hæc sic vertit, voce
 LONGUS : après avoir baisé son berger, elle l'aida à repren-
 dre ses habits. Rectè Amyot : print sa robe, & se la vesi-
 tit, en la baisant aussi premièrement.

[P. 20, l. 14.] Οἷοι καθεύδουσιν ὀφθαλμοί. Fortè quis
 mallet οἷον; sed retinendum οἷοι.

[P. 21, l. 2.] Ὡ λύκων ἀλωπέκων δαλοτέρων. Mallem
 ΤῶΝ ἀλωπέκων.

[P. 22, l. 12.] Καὶ αὐτὸς καλὸς, ὤδικός. Fortè quis
 conjiciat, & αὐτὸς καλὸς, ΚΑΙ ὤδικός.

[P. 28, l. 12.] Ἰδὼν πλὴν χλόην θυμὴν. An hoc ità
 cum præcedentibus conjungendum, ut sit : ἔ μὴν χαίρειν
 ἴσθαι πλὴν ψυχὴν, ἰδὼν ἔ χλόην θυμὴν κ.τ.λ? An le-

legendum, ut edidi : ἰδὼν ἢ χλόην γυμνὴν κ.τ.λ. ἥλθει ἢ καρδίαν.

[P. 34, l. 3.] Πρὸς τὸ μὴ διώκειν. Fortè, πρὸς τὸ Μὲ διώκειν, ad me persequendum.

[P. 36, l. 1.] Κρατεῖ ἢ τῷ ὁμοίῳ θιῶν. Αἱ κρατεῖ ΚΑΙ ?

[P. 36, l. 2.] Καὶ τῷ πρεβάτων. Operarum vitio ex Ed. Moll. & hinc ex utraq. Par. & Lipsiens. excidit illud ΤΩΝ, quod in Edd. Flor. Commel. & Jungerman.

[P. 47, l. 4.] Καὶ ἢ Δάφνιδος. Mallet, καὶ ΤΟΙΣ ἢ Δάφνιδος.

[P. 48, l. 17.] Πελέμιοι ἢ ἢ ἀγέλην. Mallet, πολέμιοι ἢ ΚΑΙ ἢ ἀγέλην.

[P. 75, l. 19.] Ὑποκλάσαις. Rectè Cl. D'Arnaud, Lect. Græc. L. II, c. 14, pag. 222, vertit : matribus se, flexis genibus, submittentibus; cùm ab ἐκλάζειν fiat ἐκλάδον, flexis genibus.

[P. 79, l. 6.] Οὐκ ἰδυνήθη μελιώρος. Conjeci μελιώρον; sed retinendum, μελιώρος. Virgil. Æneid. Lib. IX, versu 563 :

Qualis ubi aut leporem, aut candenti corpore cyncnum
Sustulit ALTA PETENS (μελιώρος) pedibus Jovis armiger
uncis.

[P. 165 Animadversion.] Post hæc, Herodiani ab hoc doctissimo viro edendi & spem facit & salivam movet, adde : Ejusdem quoque Cl. Strothii eruditissimum Specimen Animadversionum in Libros III & IV Herodiani, postea prodiit Stolbergæ ad Hercyniam, anno 1777. Præterea ab hoc doctissimo Quedlinburgensis Gymnasii Rectore avidè expectamus Eusebii Historiæ Ecclesiasticæ Editionem, multò Valesianâ & Readingianâ emendatiorē, notis ac lectionum varietate instructam, quæque duobus voluminibus octonis mox Halis Saxonum absolvenda, ac nitidis

Johannis Christiani Hendel typis excusa , & manibus faciliùs tractari , & minori pretio comparari poterit. Hujus prior pars proximè sequentibus Lipsiensibus nundinis emittetur.

[P. 276 Animadv.] Post hæc , semper desiderabo , adde : Sic , quod auro pretiosius est , verus ac germanus Homeri hymnus in Cererem , quingentorum versuum , sæpè à Pausaniâ sub Homeri nomine laudatus , nuper Moscæ detectus fuit , & mox cum cæterorum Homeri & Homeridarum hymnorum variantibus lectionibus , ex eodem Cod. Moscensi excerptis , in novâ Cl. Ruhnkenii Epistolarum. Critic. Editione tum demùm prodibit , cùm summus ille vir suam Velleii Paterculi Editionem absolverit. Sic duas Odas Horatio tributas , & Romæ nuper in Bibliothecâ Palatinâ à Cl. Caspare Pallavicini detectas , nobiscum communicavit felicissimi ingenii & optimæ spei Juvenis , à quo omnia præclara expectanda sunt , Genet , nostri Regis Fratri natu majori à secretis & Interpres , & Socius Academiæ Stocholmiæ & Upsal. quæ vocantur UTILE DULCI & APOLLINI SACRA , qui nondùm decimum sextum ingressus annum , ab optimo & inter paucos eruditissimo patre , (is Versaliæ magnâ cum laude eo fungitur munere , quod Gallicè dicimus , Premier Commis du Bureau des Affaires étrangères ,) egregiè Latinam , Græcam , Anglicam , Italicam , Suecicam , Danicam , &c. &c. linguas didicit , præclara & utilissima molitur opera , & jam publici juris fecit duas elegantissimas versiones Gallicas ; priorem quidem Suecici Operis à Cl. Nils Idman compositi , quod Gallicè inscripsit : Recherches sur l'ancien peuple Finois ; posteriorem verò , Errici XIV, Sueciæ Regis , Historiæ à Cl. Olof Celsio Suecicè scriptæ ; cujus posterioris versionis Gallicæ lectio tantoperè Suecorum Regi arrisit ut eximium hunc juvenem amplissimo numismatis dono , & honorificentissimis ornaverit literis. Sic autem se habent illæ Ode :

Q. HORATII FLACCI
CARMINUM LIB. I, OD. XXXIX,
Ad Julium Florum.

DISCOLOR grandem gravat uva ramum ;
Instat Autumnus : glacialis anno
Mox hyems volvente aderit , capillis
Horrida canis.

Jam licet Nymphas trepidè fugaces
Insequi , lento pede detinendas ;
Et labris captæ , simulantis iram ,
Oscula figi.

Jam licet vino madidos verusto
De die lætum recitare carmen :
Flore , si te des hilarem , licebit
Sumere noctem.

Jam vide curas Aquilone sparsas ?
Mens viri fortis sibi constat , utrum
Seriùs lethi , citiùsve tristis
Advolat hora.

Q. HORATII FLACCI
OD. XL,
Ad Librum suum.

DULCI libello nemo sodalium
Forſan meorum charior extitit.
De te merenti quid fidelis
Officium domino rependes ?
Te Roma cautum territat ardua ?
Depone vanos invidiæ metus ;
Urbisque fidens dignitari ,
Per plateas animosus audi.

En quo furentes Eumenidum choros
Disjecit almo fulmine Jupiter ?
Huic ara stabit , fama cantu
Perpetuo celebranda crescet.

Quæ ut Horatii esse credam , multæ sunt , exque gravissimæ , causæ cur non adducar.

FINIS.

EXTRAIT

EXTRAIT DES REGISTRES

De l'Académie Royale des Inscriptions & Belles-Lettres.

Du Mardi, 12 Août 1777.

Mrs DACIER & LE BLOND, Commissaires nommés par l'Académie pour l'examen d'une nouvelle Edition de la Pastorale de Longus, intitulée *Daphnis & Chloé*, avec une version Latine & des notes, par M. D'ANSSE DE VILLOISON, Académicien-Associé, ont dit que cet Ouvrage leur avoit paru digne de l'impression. Sur leur rapport, qu'ils ont laissé par écrit, l'Académie a cédé son droit de Privilège à M. DE VILLOISON pour l'impression dudit Ouvrage.

En foi de quoi j'ai signé le présent certificat. Fait à Paris, au Louvre, ce dit jour Mardi 12 Août 1777.

DUPUY, Secrétaire perpétuel.

PRIVILÈGE DU ROI

En faveur de l'Académie Royale des Inscriptions & Belles-Lettres.

LOUIS, par la Grace de Dieu, Roi de France & de Navarre : A nos amés & féaux Conseillers, les Gens tenants nos Cours de Parlement, Maîtres des Requêtes ordinaires de Notre Hôtel, Baillis, Sénéchaux, Prévôts, Juges, leurs Lieutenants, & à tous autres nos Officiers & Justiciers qu'il appartiendra, SALUT : Notre Académie Royale des Inscriptions & Belles-Lettres Nous a fait exposer qu'en conformité du Règlement ordonné par le feu Roi Notre très honoré Seigneur & bisayeul, pour la forme de ses exercices, & pour l'impression de divers Ouvrages, Remarques & Observations journalieres, Relations annuelles, Mémoires, Livres & Traités faits par les Académiciens qui la composent, elle en a déjà donné un grand nombre au Public, en vertu des Lettres de Privilège qui lui furent expédiées au mois de Décembre mil sept cent un, renouvelées par autres du quinze Février mil sept cent trente cinq ; mais le délai de trente années, porté par ces dernières, se trouvant expiré, Notre dite Académie Nous a très hum-

blement supplié de lui accorder Nos Lettres nécessaires pour la prorogation. A CES CAUSES , & Notre intention ayant toujours été de procurer à Notredite Académie en Corps , & aux Académiciens en particulier , toutes les facilités & moyens qui peuvent rendre leur travail utile au Public , Nous lui avons de nouveau permis & accordé , permettons & accordons , par ces présentes , signées de Notre main , de faire imprimer , vendre & débiter en tous les lieux de Notre Royaume , par tel Libraire qu'elle jugera à propos de choisir , les Remarques ou Observations journalières , & les Relations annuelles de tout ce qui aura été fait dans ces Assemblées , & généralement tout ce qu'elle voudra faire paroître en son nom ; comme aussi les Ouvrages , Mémoires ou Livres des particuliers qui la composent , lorsqu'après les avoir examinés & approuvés , au terme de l'article 44 du Règlement , elle les jugera dignes d'être imprimés ; pour jouir de ladite permission par le Libraire que l'Académie aura choisi , pendant le temps & espace de trente ans , à compter du jour de la date des présentes. Faisons très expresse inhibitions & défenses à toutes sortes de personnes , de quelque qualité & condition qu'elles soient , & nommément à tous autres Libraires & Imprimeurs , que celui ou ceux que l'Académie aura choisis , d'imprimer , vendre & débiter aucun desdits Ouvrages , en tout ou en partie , & sous quelque prétexte que ce puisse être , à peine contre les contrevenants , de confiscation au profit dudit Libraire , & de trois mille livres d'amende , applicables , un tiers à Nous , l'autre tiers à l'hôpital du lieu où la contravention aura été commise , & l'autre tiers au Dénonciateur ; à la charge qu'il sera mis deux exemplaires de chacun desdits Ouvrages dans Notre Bibliothèque publique , un dans celle de Notre Château du Louvre , & un dans celle de Notre très cher & féal Chevalier Vice-Chancelier & Garde des Sceaux de France le sieur DE MAUPEOU , avant de les exposer en vente ; & à la charge aussi que lesdits Ouvrages seront imprimés sur du beau & bon papier , & en beaux caractères , suivant les derniers Règlements de la Librairie & Imprimerie , & de faire registrer ces présentes sur le Régistre de la Communauté des Libraires & Imprimeurs de Paris ; le tout à peine de nullité des présentes , du contenu desquelles vous mandons & enjoignons faire jouir & user Notredite Académie & ses ayants cause pleinement & paisiblement , cessant & voulant faire cesser tous troubles & empêchements. Voulons que la copie desdites présentes , qui sera imprimée tout au long au commencement ou à la fin desdits Ouvrages , soit tenue pour dûement signifiée , & qu'aux copies collationnées par

l'un de Nos amés & fêaux Conseillers-Secrétaires , foi soit ajoutée
comme à l'Original. Commandons au premier Notre Huissier ou Ser-
gent sur ce requis , de faire pour l'exécution de ces présentes , tous ex-
ploits , saisies & autres Actes nécessaires , sans autre permission : Car
tel est Notre plaisir. DONNÉ à Compiègne , le vingt-huitieme jour de
Juillet , l'an de grace mil sept cent soixante-cinq , & de Notre
Regne le cinquantieme. Signé LOUIS. *Et plus bas* , par le Roi ,
PHELIPEAUX.

*Registré sur le Registre XVI de la Chambre Royale & Syndicale
des Libraires-Imprimeurs de Paris . n°. 437 , fol. 364 , conformément
au Règlement de 1723 , qui fait défense art. 41 , à toutes personnes ,
de quelque qualité & condition qu'elles soient , autres que les Librai-
res & Imprimeurs , de vendre , débiter , faire afficher aucuns Livres
pour les vendre en leur nom , soit qu'ils s'en disent les Auteurs , ou
autrement ; & à la charge de fournir à la susd. Chambre neuf Exem-
plaires prescrits par l'art. 108 du même Règlement. A Paris , ce 14
Septembre 1765.*

LE BRETON , Syndic.

Longus,

Poimenikōn tōn kata Daphnin kai Choēn bibloi tettares = Pastorallum de
Daphnide et Chloe libri quatuor

Paris 1778

A.gr.b. 2139

urn:nbn:de:bsb:12-bsb10236657-8